Secretul secretelor
Dan Brown
Copyright © 2025 de

PROLOG

Trebuie să fi murit, își spuse femeia.

Plutea sus, deasupra turlelor orașului vechi. Sub ea, turnurile iluminate ale Catedralei Sfântul Vitus străluceau pe o mare de lumini sclipitoare. Cu ochii ei, dacă mai avea ochi, urmări panta lină a Dealului Castelului în inima capitalei boeme, urmând labirintul de străzi șerpuitoare învăluite într-o pătură proaspătă de zăpadă.

Praga.

Dezorientată, se strădui să-și înțeleagă situația dificilă.

Sunt neurocercetătoare, se asigură ea. Sunt sănătoasă la minte. A doua afirmație, își spuse ea, era discutabilă.

Singurul lucru pe care Dr. Brigita Gessnerâl știa cu siguranță în acel moment era că era suspendată deasupra orașului ei natal, Praga. Corpul ei nu era cu ea. Era fără masă și fără formă. Și totuși, restul ei, adevărata ei – esența ei, conștiința ei – părea a fi complet intactă și alertă, – plutind încet prin aer în direcția râului Vltava.

Gessner nu-și putea aminti nimic din trecutul ei recent, cu excepția unei vagi amintiri a durerii fizice, dar corpul ei părea acum alcătuit doar din atmosfera prin care „plutea". Senzația era diferită de orice experimentase vreodată. împotriva fiecărui instinct intelectual, Gessner nu putea găsi o singură explicație.

Am murit. Aceasta este viața de apoi.

Chiar și atunci când noțiunea s-a materializat, ea a respins-o ca fiind absurdă. Viața de apoi este o iluzie comună – creată pentru a ne face viața reală suportabilă.

Ca medic, Gessner era intim familiarizată cu moartea și, de asemenea, cu „realitatea" ei. în facultatea de medicină, în timp ce diseca creiere umane, Gessner a ajuns să înțeleagă că toate acele atribute personale care ne făceau ceea ce suntem – speranțele, temerile, visele, amintirile noastre – nu erau altceva decât compuși chimici ținuți în suspensie de sarcinile electrice din creierul nostru. Când o persoană murea, sursa de energie a creierului era întreruptă, iar toate acele substanțe chimice se dizolvau pur și simplu într-o baltă de lichid fără sens, ștergând fiecare urmă a cine fusese odată acea persoană.

Când mori, mori. Punct.

Acum, însă, în timp ce plutea peste grădinile simetrice ale

Palatului Wallenstein, se simțea foarte vie. Privea zăpada căzând în jurul ei – sau prin ea? — și, în mod ciudat, nu simțea deloc frig. Era ca și cum mintea ei pur și simplu plutea în spațiu, cu toată rațiunea și logica intacte.

Am funcții cerebrale, își spunea ea. Deci trebuie să fiu în viață.

Tot ce a putut concluziona Gessner a fost că acum se afla în mijlocul a ceea ce literatura medicală numea o QBE – o experiență extracorporală – o halucinație care

apărea atunci când pacienții cu răni grave erau resuscitați după ce erau în moarte clinică. Examenele de experiență extracorporală (QBE) se prezentau aproape întotdeauna în același mod – percepția că mintea cuiva fusese temporar separată de corpul său fizic, plutind în sus și suspendându-se fără formă. Deși păreau experiențe reale, QBE nu erau altceva decât călătorii imaginate, de obicei declanșate de efectele stresului extrem și ale hipoxiei asupra creierului, uneori în conjuncție cu anestezice de urgență, cum ar fi ketamina. „

Am halucinații în aceste imagini", se asigură Gessner, privind în jos la curba întunecată a râului Vltava care șerpuia prin oraș. „Dar dacă aceasta este o OBE", atunci trebuie să fiu în curs de moarte.

Surprinsă de propriul calm, Gessner încercă să-și amintească ce i se întâmplase.

„Sunt o femeie sănătoasă de patruzeci și nouă de ani." De ce aș muri? într-o „fulgerare" orbitoare, o amintire înspăimântătoare s-a materializat în conștiința lui Gessner. Acum își dădea seama unde zăcea corpul ei fizic chiar în acel moment – și, și mai înfricoșător, ce i se făcea.

Era pe spate, strâns legată de o mașinărie pe care ea însăși o crease. Un monstru stătea deasupra ei. Creatura arăta ca un fel de om primordial care se târâse din pământ. Fața și craniul fără păr îi erau acoperite cu un strat gros de lut „sănătos", crăpat și fracturat ca suprafața lunii. Doar ochii lui plini de ură erau vizibili în spatele măștii sale de pământ. Pe frunte îi erau gravate grosolan trei litere dintr-o limbă străveche.

„De ce faci asta?!", țipase Gessner panicat. „Cine ești

?!", Ce ești?!

„Sunt protectorul ei", răspunse monstrul. Vocea lui era goală, accentul său vag slav. „A avut încredere în tine", iar tu ai trădat-o. " „Cine?!" întrebă Gessner.

Monstrul rosti numele unei femei, iar Gessner simți o panică înțepenită.

Cum poate ști ce am făcut?!

0 greutate înghețată i se materializă în brațe, iar Gessner își dădu seama că monstrul începuse procesul. 0 clipă mai târziu, o durere insuportabilă înflori în brațul ei stâng, răspândindu-se de-a lungul venei cubitale mediane, îndreptându - se brusc spre umăr. „Te rog, oprește-te", gâfâi ea.

„Spune-mi totul", întrebă el în timp ce senzația chinuitoare îi ajunse la subraț.

„Aș face-o!", încuviință Gessner frenetic, iar monstrul opri mașina, oprind durerea de la umăr, deși arsura intensă persista.

Chinuită de teroare, Gessner vorbi cât de repede putu printre dinți, dezvăluind frenetic secretele pe care jurase să le păstreze. Ea îi răspunse la întrebări, divulgând adevărul tulburător despre ceea ce ea și partenerii ei creaseră adânc în subsolul orașului Praga.

Monstrul se uita la ea de după masca sa groasă de lut, ochii lui reci – sclipind de înțelegere – și ură.

„Ați construit o casă subterană a ororilor", șopti el. „Toți meritați să muriți." Fără ezitare, porni din nou aparatul și se îndreptă spre ușă.

„Nu!", țipă ea în timp ce agonia o cuprinse din nou, năvălind prin umăr și în piept. „Te rog, nu pleca." Asta mă va ucide! „ Da", spuse el peste umăr. „Dar moartea nu e sfârșitul. Am murit de multe ori.

" Odată cu aceasta, monstrul se evaporă, iar Gessner pluti brusc din nou. încercă să strige un apel la milă, dar vocea îi fu înăbușită de un tunet asurzitor, în timp ce cerul de deasupra ei părea să se deschidă larg. Se simțea cuprinsă de o forță nevăzută – un fel de gravitație inversă – care o ridica mai sus, o trăgea în sus.

Ani de zile, Dr. Brigita Gessner își ridiculizase afirmațiile pacienților ei că se întorceau din pragul morții. Acum se trezea rugându-se să se poată alătura rândurilor acelor suflete rare care dansaseră până la marginea uitării, priviseră în abis și cumva se retrăseseră din prăpastie.

„Nu pot muri... Trebuie să-i avertizez pe ceilalți!" Dar ea știa că era prea târziu.

Viața asta se sfârsise.

CAPITOLUL

1

Obert Langdon se trezi liniștit, savurând acordurile blânde ale muzicii clasice de la alarma telefonului său de pe noptieră. „Morning Stay" a lui Grieg era probabil o alegere evidentă, dar el le considerase întotdeauna cele patru minute perfecte de muzică pentru a-și începe ziua. Pe măsură ce sunetul instrumentelor de suflat din lemn se intensifica, Langdon savura incertitudinea de a nu-și putea aminti exact unde se afla.

Ah, da, își amintea, zâmbind în sinea lui. Orașul celor o Sută de Turle, în lumina slabă, Langdon studia fereastra masivă arcuită a camerei, acoperită de o comodă edwardiană antică și o lampă de alabastru. Covorul plușat, țesut manual, era încă presărat cu petale de trandafir de la serviciul de pregătire a patului de aseară

Langdon venise la Praga cu trei zile mai devreme și, la fel ca în vizitele anterioare, se cazase la Hotelul Four Seasons. Când managerul a insistat să-i facă lui Langdon o cameră de cazare superioară, reprezentând Suita Regală cu trei dormitoare

, s-a întrebat dacă acest lucru se datora loialității sale față de propria marcă sau, mai probabil, importanței femeii cu care călătorea.

„Cei mai apreciați oaspeți ai noștri merită cea mai apreciată cazare", insistase managerul.

Suita includea trei dormitoare separate cu băi proprii, un living , o sufragerie, un pian cu coadă și un bovindou central cu un aranjament generos de lalele roșii, albe și albastre – un cadou de bun venit din partea ambasadei SUA. Vestiarul privat al lui Langdon oferea o pereche de papuci de lână periată, monogramați cu inițialele RL. Ceva îmi spune că „nu e Ralph Lauren", se gândi el, impresionat de atingerea personalizată.

Acum, în timp ce se desfăta în pat și asculta muzica de la alarma alarmei, simți o mână tandră atingându-i umărul.

— Robert? șopti o voce blândă.

Langdon se întoarse și simți cum i se acceleră pulsul. Ea era acolo, zâmbindu-

i, cu ochii ei gri și fumurii încă pe jumătate adormiți, cu părul ei lung și negru ciufulit în jurul umerilor.

— Bună dimineața, frumoasa mea, răspunse el.

Ea se întinse și îi mângâie obrazul, parfumul de Balade Sauvage încă îi pătrundea pe încheieturi.

Langdon îi admira eleganța trăsăturilor. Deși era cu patru ani mai mare decât Langdon, era și mai uimitoare de fiecare dată când o vedea – ridurile adânci ale râsului, șuvițele subțiri de gri din părul ei închis la culoare, ochii ei jucăuși și intelectul ei fascinant.

Langdon o cunoștea pe această femeie remarcabilă încă din zilele lui de la Princeton, unde ea era tânără profesoară asistentă în timp ce el era student.

Pasiunea lui tăcută de elev pentru ea trecuse fie neobservată, fie neîmpărtășită, dar de atunci se bucuraseră de o prietenie platonică, iritantă. Chiar și după ce cariera ei profesională a ascensionat vertiginos, iar Langdon a devenit un profesor de renume, cunoscut în întreaga lume, cei doi au păstrat legătura •

Momentul este totul, își dădu seama acum Langdon, încă minunându-se de cât de repede se îndrăgostiseră unul de celălalt în timpul acestei călătorii de afaceri spontane.

Pe măsură ce „Morning Mood" intra în crescendo, ajungând la orchestrația completă a temei, el a tras-o aproape cu un braț puternic, iar ea s-a cuibărit la pieptul lui. „Dormi bine?", a șoptit el. „Gata cu coșmarurile?"

Ea clătină din cap și oftă. „Sunt atât de jenată. A fost îngrozitor."

Mai devreme în acea noapte, se trezise îngrozită dintr-un coșmar excepțional de viu, iar Langdon avusese nevoie să o consoleze aproape o oră înainte să poată adormi la loc. Intensitatea neobișnuită a visului, o asigură Langdon, fusese rezultatul paharului ei prost înghițit de absint boem, despre care Langdon crezuse întotdeauna că ar trebui servit cu o mențiune: popular în timpul Belle Epoque datorită proprietăților sale halucinogene.

„Niciodată nu se va mai întâmpla", îl asigură ea.

Langdon se întinse și opri muzica. „închide ochii. Mă întorc la timp pentru micul dejun.

" „Rămâi cu mine", îl tachină ea, ținându-l în brațe. „Poți să sari peste o zi de înot

." „Nu dacă vrei să rămân un tânăr sculptat", spuse el, ridicându-se în șezut cu un rânjet strâmb. în fiecare dimineață, Langdon alergase cei trei kilometri până la Centrul de înot Strahov pentru turele de dimineață.

„E întuneric afară", insistă ea. „Nu poți pur și simplu să înoți aici?" „

în piscina hotelului?" „

De ce nu? E apă."

„E mică. Două mișcări de apă și termin."

„E o glumă, Robert, dar o să fiu amabil."

Langdon zâmbi. „Fată amuzantă. Du-te la culcare și ne vedem la micul dejun.

" Se bosumflă, îi aruncă o pernă și se rostogoli.

Langdon și-a pus treningul de la Harvard, echivalentul facultății, și s-a îndreptat spre ușă, alegând să urce scările în loc să ia liftul privat înghesuit al suitei.

La parter, a pășit cu pași mari prin holul elegant care lega anexa barocă a hotelului, situată pe malul râului, de holul clădirii. Pe drum, a trecut pe lângă o vitrină elegantă, marcată cu „[numele cărții]", care prezenta o serie de postere înrămate care anunțau concertele, turnirile și conferințele din această săptămână. Posterul lucios din centru l-a făcut să zâmbească.

Bună dimineața, frumoaso", a meditat el, admirând fotografia portret a femeii pe care tocmai o sărutase la etaj.

Prelegerea lui Katherine de aseară fusese rezervată doar persoanelor în picioare, o performanță deloc ușoară, având în vedere că vorbise în legendara Sală Vladislav a Castelului Praga – o încăpere cavernoasă, boltită, folosită în timpul Renașterii pentru a găzdui competiții de turnir în interior, cu cavaleri și cai în ținute complete.

Seria de conferințe a fost una dintre cele mai respectate din Europa și a atras întotdeauna vorbitori desăvârșiți și publicuri entuziaste din întreaga lume.

Noaptea trecută nu făcuse excepție, iar sala arhiplină a erupt în aplauze când a fost prezentată Katherine.

„Mulțumesc tuturor", a spus Katherine, urcând pe scenă cu un calm încrezător. Purta un pulover alb de cașmir și pantaloni de firmă care o îmbrăcau fără menajamente. „Aș vrea să încep în seara asta răspunzând la singura întrebare care mi se pune aproape în fiecare zi." A rânjit și a tras microfonul de pe stativ.

„Ce naiba e stiinta noetică?!"

Un val de râsete s-a răspândit prin sală în timp ce publicul se instala.

„Simplu spus", a început Katherine, „știința noetică este studiul conștiinței umane . Contrar a ceea ce cred mulți, cercetarea conștiinței nu este o știință nouă – este, de fapt, cea mai veche știință de pe pământ." încă din zorii istoriei, am căutat răspunsuri la misterele perpetue ale minții umane – natura conștiinței și a sufletului. Și timp de secole, am explorat aceste întrebări în primul rând prin „lenta religiei." Katherine a coborât de pe scenă, îndreptându-se spre primul rând de participanți. „Și apropo de religie, doamnelor și domnilor, nu am putut să nu observ că îl avem în publicul din această seară pe un savant de renume mondial în simbologie religioasă, profesorul Robert Langdon." Langdon a auzit murmure de entuziasm în mulțime. Ce naiba face?!

„Domnule profesor", a spus ea, sosind în fața lui cu un zâmbet, „Mă întreb dacă am putea profita de expertiza dumneavoastră pentru o clipă? Vă deranjează să vă ridicați în picioare?"

Langdon s-a ridicat politicos, aruncându-i în liniște un zâmbet de genul „veți plăti pentru asta". „Sunt curios, domnule profesor, care este cel mai comun simbol religios de pe Pământ?"

Răspunsul era simplu și fie Katherine citise articolul lui Langdon pe această temă și știa ce urma, fie era pe cale să fie foarte dezamăgită.

Langdon a acceptat microfonul și s-a întors cu fața spre marea de fete

nerăbdătoare, slab luminate de candelabre atârnate de lanțuri antice de fier. „Bună seara tuturor", a spus el, vocea sa profundă de bariton răsunând prin difuzoare. „Și îi mulțumesc doctorului Solomon pentru că m-a pus în dificultate fără niciun avertisment." Publicul a aplaudat.

„Bine, atunci", a spus el, „care este cel mai comun simbol religios din lume?

Are cineva o idee?" 0

duzină de mâini s-au ridicat.

„Excelent", a spus Langdon. „Aveți vreo idee care să nu fie crucea?"

Toată lumea și-a coborât mâna.

Langdon a chicotit. „E adevărat că crucea este extrem de comună, dar este și un simbol creștin unic. Există, de fapt, un simbol universal care apare în operele de artă ale fiecărei religii din istorie."

Publicul a schimbat priviri nedumerite.

„L-ați văzut cu toții de multe ori", l-a convins Langdon. „Poate pe stela egipteană Horakhty?"

A făcut o pauză.

„Dar sicriul budist Kanishka? Sau faimosul Hristos

Pantocrator?"

Tăcere. Priviri moarte.

Vai de mine, se gândi Langdon. Cu siguranță, o mulțime de oameni de știință.

Apare, de asemenea, în sute dintre cele mai celebre picturi renascentiste

— a doua Fecioară a Stâncilor a lui Leonardo da Vinci, Tabloul lui Fra Angelico

Buna Vestire, Plângerea de Giotto, Ispita lui Hristos de Titian și nenumărate reprezentări ale Madonei cu Pruncul...? Tot nimic.

„Simbolul la care mă refer", a spus el, „este aureola

." Katherine zâmbi, știind aparent că acesta va fi răspunsul lui.

„Aureola", continuă Langdon, „este discul de lumină care apare deasupra capului unei ființe iluminate. în creștinism, aureolele plutesc deasupra lui Isus, a Măriei și a sfinților. Mergând mai în urmă, un disc solar plutea deasupra zeului egiptean antic Ra, iar în religiile orientale, o aureolă ca un nimbus apărea deasupra lui Buddha și a zeităților hinduse.

— Minunat, vă mulțumesc, domnule profesor, spuse Katherine, întinzând mâna spre microfon, dar Langdon o ignoră și se întoarse în joacă – un gest de răzbunare. Nu puneți niciodată unui istoric o întrebare la care nu doriți să primiți un răspuns complet.

Ar trebui să adaug, spuse Langdon în timp ce mulțimea râdea apreciativ, că aureolele au toate formele, dimensiunile și reprezentările artistice. Unele sunt discuri din aur masiv, altele sunt transparente, iar altele sunt chiar pătrate. Scripturile evreiești antice descriu capul lui Moise ca fiind înconjurat de o „hila", cuvântul ebraic pentru „halo" sau „emanație de lumină". Anumite forme specializate de halouri emană raze de lumină – spini strălucitori care radiază în toate direcțiile.

Langdon se întoarse spre Katherine cu un zâmbet viclean. „Poate că Dr.

Solomon știe cum se numește acest tip de halo?" îi îndreptă microfonul.

„O coroană radiantă", spuse ea fără ezitare.

Cineva îi citise. Langdon duse microfonul înapoi la buze. „Da, coroana radiantă este un simbol deosebit de semnificativ." Apare de-a lungul istoriei, împodobind capetele lui Horus, Helios, Ptolemeu, Caesar – și chiar impunătorul Colos din Rodos.

Langdon aruncă mulțimii un rânjet conspirativ. „Puțini oameni își dau seama de asta, dar cel mai fotografiat obiect din tot New York-ul este întâmplător „o coroană radiantă."

Priviri nedumerite, chiar și din partea lui Katherine.

„Vreo presupunere?" întrebă el. „Niciunul dintre voi n-a fotografiat vreodată coroana radiantă care plutește la trei sute de metri deasupra portului New York?" Langdon așteptă în timp ce murmurul revelației creștea în mulțime.

„Statuia Libertății!" strigă cineva.

„Exact", spuse Langdon. „Statuia Libertății poartă o coroană radiantă – o aureolă străveche – acea icoană universală pe care am folosit-o de-a lungul istoriei pentru a identifica indivizi speciali despre care credem că posedă iluminarea divină – sau o stare avansată de conștiință."

în timp ce Langdon îi dădea microfonul înapoi lui Katherine, aceasta radia de bucurie. „Mulțumesc ", i-a spus ea fără cuvinte în timp ce el se întorcea la locul său, printre aplauze.

Katherine s-a întors pe scenă. „Așa cum tocmai a afirmat atât de elocvent profesorul Langdon, oamenii contemplă conștiința de mult timp. Dar chiar și acum, odată cu progresul științei, avem probleme în a o defini. De fapt, mulți oameni de știință se tem chiar și să discute despre conștiință." Katherine s-a uitat în jur și a șoptit: „îi spun cuvântul cu c." Un hohot de râs împrăștiat a străbătut din nou sala.

Katherine a făcut un semn cu capul către o femeie cu ochelari din față.

— Doamnă, cum ați defini conștiința?

Femeia s-a gândit o clipă.

— Presupun că e conștientizarea propriei mele existente? —

Perfect, a spus Katherine.

— Și de unde vine această conștientizare?

— Creierul meu, presupun, a spus ea. Gândurile, ideile, imaginația mea... activitatea cerebrală care mă face ceea ce sunt.

— Foarte bine spus, mulțumesc. Katherine și-a ridicat privirea înapoi spre public.

— Deci, putem începe cu toții prin a cădea de acord asupra elementelor de bază? Conștiința este creată de creierul tău – mănunchiul de optzeci și șase de miliarde de neuroni din craniu – și, prin urmare, conștiința se află în capul nostru.

Dau din cap toți.

— Minunat, spuse Katherine. Toți tocmai am căzut de acord asupra modelului acceptat în prezent al conștiinței umane. După o clipă, oftă adânc. Problema este că modelul acceptat în prezent este complet greșit. Conștiința ta nu este creată de creier. Și, de fapt, conștiința ta nici măcar nu se află în capul tău.

A urmat o tăcere uluită.

Femeia cu ochelari din primul rând spuse: – Dar, dacă conștiința mea nu se află în capul meu, unde este? —

Mă bucur atât de mult că m-ai întrebat, spuse Katherine, zâmbind mulțimii adunate. „Așezați-vă comozi, oameni buni. Ne așteaptă o aventură memorabilă în seara asta." „ Vedetă rock", își spuse Langdon în timp ce se îndrepta spre holul hotelului, auzind încă ecourile ovațiilor în picioare ale lui Katherine. Prezentarea ei fusese un spectacol de forță orbitor, care lăsase mulțimea uluită și abia aștepta să mai scrie. Când cineva o întrebă despre munca ei actuală, Katherine dezvăluie că tocmai pusese „finalizările" unei cărți despre care spera că o va ajuta să redefinească paradigma actuală a conștiinței.

Langdon o ajutase pe Katherine să obțină un contract de publicare, deși încă nu-i citise manuscrisul. îi dezvăluise suficient conținut cât să-l lase pe Langdon fascinat și dornic să citească, dar el simțea că păstrase pentru ea cele mai șocante dezvăluiri. Katherine Solomon nu duce niciodată lipsă de surprize.

Acum, în timp ce se apropia de holul hotelului, Langdon își aminti brusc că Katherine urma să aibă o întâlnire la ora 8 dimineața cu Dr. Brigita Gessner – eminenta neurocercetătoare cehă care o invitase personal pe Katherine să vorbească la seria de conferințe. Invitația lui Gessner fusese generoasă și totuși, după ce o întâlnise pe femeie aseară, după eveniment, și o găsise „insuportabilă", Langdon spera acum în secret ca Katherine să doarmă peste noapte și să opteze pentru micul dejun cu el.

Alungând acest gând din gânduri, intră în hol, savurând parfumul buchetelor extravagante de trandafiri care împodobeau întotdeauna intrarea principală. Scena care îl întâmpina în hol, însă, era mult mai puțin primitoare.

Doi ofițeri de poliție îmbrăcați în negru pășeau cu atenție prin spațiul deschis, mânuind o pereche de ciobănești germani. Ambii câini purtau veste antiglonț marcate POLIȚIE și se zbenguiau de parcă ar fi căutat ceva.

Asta nu arată bine. Langdon se duse la recepție. „E totul în regulă?" „0

, Doamne, da, domnule Langdon!" Managerul, îmbrăcat impecabil, aproape că făcu o reverență în timp ce se repezea să-l întâmpine pe Langdon. „Totul e perfect, domnule profesor. 0 problemă minoră aseară, dar o alarmă falsă", îl asigură el, clătinând din cap disprețuitor. „Doar iau măsuri de precauție. După cum știți, securitatea este o prioritate absolută aici, la Four Seasons Praga." Langdon se uită la polițiști. 0 problemă minoră? Tipii ăștia nu păreau deloc minori.

„Sunteți la clubul de înot, domnule?" întrebă managerul. „Să vă chem o mașină?" „Nu

, mulțumesc", răspunse Langdon, îndreptându-se spre ușă. „Mă duc repede până acolo." „Imi place aerul proaspăt.

" „Dar ninge!"

Nativul din New England a aruncat o privire afară la foșnetul slab al fulgilor de zăpadă din aer și i-a zâmbit managerului. „Dacă nu mă întorc într-o oră, trimite unul dintre câinii aceia să mă scoată." CAPITOLUL

2

Golfm șchiopăta prin zăpadă, tivul pelerinei sale lungi și negre târându-se prin lapovița murdară care acoperea strada Kaprova. Ascuns sub pelerină, cizmele sale masive cu platformă erau atât de grele încât abia își putea ridica picioarele. Pe față și craniu, un strat gros de lut se încorda în aerul rece.

Trebuie să ajung acasă.

Eterul se adună.

Temându-se că Eterul ar putea să-l ajungă în urmă, Golfm a băgat mâna în buzunar și a apucat mica tijă metalică pe care o ținea cu el tot timpul. A ridicat obiectul la cap și l-a apăsat puternic pe craniu, frecându-l în cercuri mici pe lutul uscat.

încă nu, a incantat el în tăcere, închizând ochii.

Eterul s-a dispersat, cel puțin pentru moment, iar el a pus tija înapoi în buzunar și a împins mai departe.

încă câteva străzi și pot Elibera.

Piața Orașului Vechi – cunoscută în Praga sub numele de StaromV°k – era pustie în această dimineață întunecată, cu excepția a doi turiști care țineau în mână prăjituri cu zahăr ars și priveau în sus la faimosul ceas medieval. în fiecare oră, ceasul antic își prezenta „Plimbarea Apostolilor", o procesiune tremurândă de sfinți care se rotea mecanic prin două ferestre mici de pe cadranul ceasului.

încercuind fără țintă încă din secolul al XV-lea, se gândi Golirăm, și încă mai atrage oi să observe spectacolul.

în timp ce Golirăm trecea pe lângă cuplu, aceștia s-au uitat la el și au gâfâit spontan, făcând un pas înapoi. Era bine obișnuit cu această reacție din partea străinilor. îi amintea că avea o formă fizică, chiar dacă nu puteau vedea ce era cu adevărat.

Eu sunt Golăm.

Nu sunt din tărâmul vostru.

Golom se simțea uneori dezlănțuit, ca și cum ar fi putut pluti, și îi plăcea să-și învelească carapacea de muritor în robe grele. Greutatea pelerinei și a cizmelor cu platformă accentua atracția gravitației, ancorându-l de pământ.

Capul său mânjit de lut și pelerina cu glugă îl făceau o ciudățenie înspăimântătoare, chiar și în Praga, unde costumele de noapte erau comune.

Dar ceea ce făcea din Golom o viziune cu adevărat captivantă erau cele trei litere antice inscripționate pe fruntea sa, gravate în lut cu un cuțit de paletă. Cele trei litere ebraice – aleph

, mem, tav – de la dreapta la stânga, se scriau EMET.

Adevăr.

Adevărul este ceea ce îl adusese pe Golom la Praga. Și Adevărul este ceea ce îi dezvăluise Dr. Gessner mai devreme în seara asta – o mărturisire detaliată a atrocităților pe care ea și partenerii ei le comiseseră adânc sub Praga.

Crimele lor erau abominabile și totuși păleau în comparație cu ceea ce se plănuise pentru viitorul apropiat.

Voi distruge totul, își spuse el. Voi reduce la ruine.

Golomii își imaginau creația lor întunecată – obliterată – o scobitură fumegândă în pământ. Deși era o sarcină descurajantă, era sigur că o poate realiza. Dr. Gessner îi dezvăluise tot ce trebuia să știe.

Trebuie să acționez rapid. Fereastra de oportunitate e mică, își spuse el, planul deja cristalizându-i-seân minte.

Golomii se întoarse acum spre sud-est, îndepărtându-se de piață, găsind aleea îngustă care șerpuia spre... Cartierul Orașului Vechi era un labirint de pasaje cunoscut pentru viața sa de noapte vibrantă și pub-urile distinctive – Cafeneaua Literară Tonskd pentru scriitori și intelectuali, Barul Anonymous pentru hackeri și căutători de intrigi și Barul Hemingway pentru sofisticați și cunoscători de cocktailuri. Bineînțeles, Muzeul Mașinilor de Sex era deschis până târziu și atrăgea mulțimi de curioase până noaptea târziu.

în timp ce Golm șerpuia prin labirintul de alei, s-a trezit gândindu-se nu la terorile pe care tocmai le injectase Dr. Brigita Gessner, nici la informațiile șocante pe care le extrasese – ci mai degrabă la ea.

Se gândea mereu la ea.

Eu sunt protectorul ei.

Ea și cu mine suntem două particule încâlcite, legate pentru totdeauna.

Singurul lui scop pe acest pământ era să o adăpostească și totuși ea nu știa nimic de existența lui. Chiar și așa, timpul petrecut în slujba ei fusese o onoare. A purta poverile altuia era cea mai nobilă chemare; Dar să facă asta anonim, fără nicio recunoaștere – acesta era un act de iubire cu adevărat altruist.

îngerii păzitori iau multe forme.

Era o persoană încrezătoare care, fără să știe, era prinsă într-o lume a stiintei întunecate. Nu vedea rechinii dând târcoale. Golomanii uciseseră unul dintre acei rechini în seara asta, dar acum era sânge în apă. Forțe puternice aveau să iasă în curând la suprafață din adâncuri pentru a „afla ce se întâmplase" pentru a asigura secretul creației lor.

Vei fi prea târziu, se gândi el. Casa lor subterană a ororilor se va prăbuși curând sub greutatea propriului păcat – victimă a propriei ingeniozități.

în timp ce înainta pe străzile înzăpezite, Golomanii simțeau Eterul întorcându-se, îngroșându-se în jurul lui. Din nou își frecă bagheta metalică de cap. în curând, promise.

La Londra, un american pe nume domnul Finch lustruia o pereche de ochelari Cartier Pantheon și își plimba luxosul birou. Nerăbdarea lui se transformase într- o profundă îngrijorare.

Unde naiba e Gessner? De ce nu pot să o contactez?

Știa că neurocercetătoarea cehă participase la conferința lui Katherine Solomon de aseară, la Castelul din Praga, iar după aceea îi trimisese lui Finch un mesaj alarmant cu privire la cartea pe care Solomon avea să o publice în curând. Nu erau vești bune. Gessner promisese că îl va suna pe Finch cu informații actualizate.

Până acum, Finch nu primise niciun cuvânt și era aproape zori. O sunase și o

trimisese în mod repetat, fără niciun răspuns. „ Au trecut sase ore – Gessner este meticulos – asta e evident diferit de ea. Ajungând în vârful profesiei sale urmându-și instinctul, domnul Finch învățase să-și asculte intuiția. Din păcate, instinctele îi spuneau acum că ceva la Praga luase o întorsătură periculoasă. CAPITOLUL 3

Aerul de iarnă era proaspăt și revigorant în timp ce Robert Langdon alerga spre sud de-a lungul străzii K=6i=aeovnickV°, pașii săi mari lăsând o dâră solitară de urme de pași pe stratul subțire de zăpadă al trotuarului.

Orașul Praga îi fusese întotdeauna fermecat. Era un moment înghețat în timp. Suferind mult mai puține pagube decât alte orașe europene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, capitala istorică a Boemiei se bucura de un orizont orbitor , care încă strălucea cu toată arhitectura sa originală – o selecție unică, variată și imaculată de modele romanice, gotice, baroce, Art Nouveau și neoclasice.

Porecla orașului „Stovf=aeatV°" însemna literalmente „cu o sută de turle", deși numărul real de turle și turle din Praga era mai aproape de șapte sute. Vara, orașul le ilumina ocazional cu o mare de „lumini" verzi; Se spune că efectul impresionant a inspirat reprezentarea orașului de smarald de către Hollywood în filmul „Vrăjitorul din Oz" – o destinație mistică despre care se credea, la fel ca Praga, a fi un loc al posibilităților magice.

în timp ce traversa strada Platne~6skV° în alergare, Langdon se simțea ca și cum ar fi trecut prin paginile unei cărți de istorie. Fațada colosală a Klementinumului din Praga se înălța în stânga sa, un complex de două hectare care adăpostea turnul de observație folosit de astronomii Tycho Brahe și Johannes Kepler, precum și o bibliotecă barocă deosebită, ce conținea peste douăzeci de mii de volume de literatură teologică antică. Această bibliotecă era camera preferată a lui Langdon din Praga și, probabil, din întreaga Europă. El și Katherine tocmai vizitaseră ieri cea mai nouă expoziție.

Acum, în timp ce vira la dreapta la Biserica Sfântul Francisc de Assisi, putea vedea, chiar în fata lui, intrarea estică a unuia dintre cele mai faimoase monumente ale orașului, iluminat de strălucirea chihlimbarie a felinarelor cu gaz rare din Praga. Aclamat de mulți drept cel mai romantic pod din lume, Podul Carol – Karlovy Most – era construit din gresie boemă și mărginit pe ambele părți de treizeci de statui ale unor sfinți creștini. întinzându-se pe mai mult de o jumătate de kilometru peste liniștitul râu Vltava, protejat la ambele capete de turnuri de pază masive, podul servise cândva drept rută comercială esențială între Europa de Est și cea de Vest.

Langdon trecu în fugă prin arcada turnului de est, ieșind și văzând o pătură nepătată de zăpadă întinzându-se în fața lui. Podul era doar pentru pietoni și totuși, la ora aceea, nu exista nicio urmă de pași. Sunt singur pe Podul Carol, se gândi Langdon. O clipă a vieții. Odată fusese la fel de singur la Luvru cu Mona Lisa, dar acele circumstanțe fuseseră mult mai puțin plăcute decât aceasta.

Pașii lui Langdon se măriră pe măsură ceâși obișnuia ritmul și, până ajunse pe celălalt mal al râului, alerga fără efort. în dreapta lui, luminată sus pe fundalul orizontului întunecat, strălucea cea mai iubită bijuterie strălucitoare a orașului.

Castelul Praga.

Era cel mai mare complex de castele din lume, întinzându-se pe mai mult de o jumătate de kilometru de la poarta vestică până la vârful estic și având o suprafață de aproape cinci milioane de metri pătrați. Zidurile exterioare înconjurau șase grădini formale, patru palate discrete și patru biserici creștine, inclusiv magnifica

Catedrală Sfântul Vitus, în care erau protejate Bijuteriile Coroanei Boemiei, împreună cu coroana Sfântului Venceslau, iubitul conducător comemorat în popularul colind de Crăciun.

în timp ce Langdon trecea pe sub turnul de vest al Podului Carol, râse în sinea lui, gândindu-se la evenimentul de la Castelul Praga din noaptea precedentă.

Katherine poate fi insistentă.

„Vino la prelegerea mea, Robert!", îi spusese ea când îl sunase cu două săptămâni mai devreme ca să-l convingă să vină la Praga. „E perfect... vei fi în vacanța de iarnă. Excursia e răsfățul meu

." Langdon îi luă în considerare oferta glumeață. Cei doi se bucuraseră întotdeauna de o relație platonică și de un respect reciproc și era înclinat să ignore prudența și să accepte propunerea ei spontană.

„Sunt tentată, Katherine. Praga e magică, dar serios...

" „Să trec direct la subiect", izbucni ea. „Am nevoie de un plus unu, bine? Gata, am spus-o. Am nevoie de ©întâlnire pentru propria mea prelegere."

Langdon izbucni în râs. „De asta ai sunat?" Un om de știință de renume mondial ... și ai nevoie de însoțitor? —

Doar niște bomboane la braț, Robert. E o cină în cravată neagră sponsorizată de sponsori, iar apoi vorbesc într-o sală faimoasă...

Vlad... ceva.

— Sala Vladislav?! în Castelul Praga? —

Asta e tot.

Langdon era impresionat. Seria trimestrială de conferințe a Universității Caroline era una dintre cele mai prestigioase reuniuni din Europa, dar se pare că era mai intelectuală decât își imaginase.

— Ești sigur că vrei un simbolog la braț la o cină în cravată neagră?

l-am întrebat pe Clooney, dar smokingul lui e la curățătorie.

Langdon gemu. „Sunt toți noeticienii atât de tenace?"

„Doar cei buni", spuse ea. „Și o să iau asta drept un da."

Ce diferență... fac două săptămâni, medită Langdon, încă zâmbind în timp ce ajungea de cealaltă parte a Podului Carol. Praga se ridicase cu siguranță la înălțimea reputației sale de oraș magic – un catalizator cu puteri străvechi. S- a întâmplat ceva aici...

Langdon nu avea să uite niciodată „prima sa zi cu Katherine în acest loc mistic", pierzându-seântr-un labirint de străzi pietruite, alergând mână în mână prin ploaia cețoasă, adăpostindu-se sub o arcadă a

Palatului Kinsko din Piața Orașului Vechi – și acolo, fără suflare, în umbrele

Turnului cu Ceas, primul lor „sărut", care a părut surprinzător de lipsit de efort după decenii de prietenie.

Fie din cauza Pragăi, a momentului perfect sau a îndrumării unei mâini nevăzute, Langdon habar n-avea, dar acest lucru declanșase o alchimie neașteptată între ei, care se intensifica cu fiecare zi care trecea.

De cealaltă parte a orașului, Golanul a luat un colț „final" și a ajuns obosit la clădirea sa. A descuiat ușa exterioară și a pășit în holul mic al reședinței sale.

Intrarea era întunecată, dar a ales să nu aprindă lumina. în schimb, s-a strecurat printr-un pasaj îngust către o scară ascunsă, pe care a urcat în obscuritate, agățându-se de balustradă pentru a se ghida. îl dureau picioarele, protestând în timp ce urca, și a fost recunoscător când a ajuns în sfârșit la ușa apartamentului său.

După ce și-a șters cu grijă zăpada de pe cizme, Golomul a descuiat ușa și a pășit înăuntru.

Apartamentul său era învăluit în întuneric complet.

Exact așa cum l-am creat.

Pereții și tavanele sale interioare erau vopsite în negru complet, iar ferestrele erau acoperite cu draperii groase. Podelele lăcuite erau deja terne și întunecate și nu reflectau nicio lumină, și aproape că nu exista mobilier.

Golomul a apăsat pe un întrerupător general, iar o duzină de lumini negre s-au luminat în tot apartamentul, radiind o strălucire moale și violacee asupra obiectelor care aveau o nuanță palidă. Casa lui era un peisaj de altă lume – efemer și luminescent – și l-a relaxat instantaneu. Deplasarea prin acest spațiu îi dădea senzația că plutește printr-un gol adânc – plutind de la un obiect strălucitor la altul.

Absența luminii cu spectru larg crea un mediu „neutru din punct de vedere temporal" – o lume atemporală în care forma sa fizică nu primea indicii circadiene. îndatoririle Golomilorâi impuneau să respecte ore neregulate, iar lipsa luminii îi elibera bioritmurile de influențele timpului convențional.

Programele previzibile erau un lux de care se bucurau sufletele mai simple – suflete neîmpovărate.

Serviciile mele sunt solicitate de ea la momente neașteptate – zi și noapte.

Și-a croit drum prin întunericul fantomatic, intrând în cabina sa și dându-și jos pelerina și cizmele. Acum gol sub gât, pielea lui strălucea palidă în lumina neagră, dar evita să se uite la ea. Sanctuarul său nu avea intenționat oglinzi, cu excepția micuței mânere cu care își aplica argila pe față.

îl tulbura întotdeauna să-și vadă carapacea fizică.

Acest corp nu este al meu.

Pur și simplu m-am manifestat în el.

Golfom a mers desculț spre baie, unde a deschis dușul și a intrat. După ce și-a îndepărtat acoperământul acoperit de lut, a închis ochii, ridicându-și fața spre jet cald. Apa se simțea purificatoare pe măsură ce argila uscată se dizolva în șuvițe întunecate care i se scurgeau pe corp și se spiralau în scurgere.

Odată ce Golfom s-a simțit încrezător că scăpase de orice urmă a activităților sale de noaptea trecută, a ieșit din duș și s-a șters.

Eterul trăgea mai tare de el acum, dar nu și-a întins mâna după baghetă.

Era timpul.

încă gol, Golfom și-a croit drum prin întuneric spre svatyn,, o-ul său – camera specială pe care o crease pentru a primi acest dar. în beznă totală, s-a îndreptat spre salteaua de cânepă pe care o ținea poziționată în mijlocul podelei. Respectuos, se întinse, poziționându-se gol și supat exact în centrul saltelei.

Apoi își puse mingea perforată de silicon chengbaobaby în gură – si eliberă.

CAPITOLUL

4

Prima și aici, își spuse Langdon, ajungând la

Centrul de înot Strahov exact când însoțitorul descuia clădirea. Langdon cunoștea puține experiențe mai luxoase decât să aibă o piscină întreagă de douăzeci și cinci de metri doar pentru el. își găsi dulapul închiriat, își puse Speedo-ul, făcu un duș rapid, își luă ochelarii Vanquisher și se îndreptă spre piscină.

Luminile fluorescente de deasupra se încălzeau, iar camera era încă în mare parte întunecată. Langdon stătea cu degetele de la picioare peste marginea piscinei, privind întinderea lină de apă, care arăta ca o oglindă neagră masivă.

Templul Atenei, meditä el, amintindu-și cum grecii antici practicau catoptromanția uitându-seân bazine întunecate cu apă pentru a-și întrezări viitorul. Și-o imagină pe Katherine dormind în camera lor de hotel și se întrebă dacă nu cumva ea reprezenta viitorul lui. Ideea era deopotrivă tulburătoare și incitantă pentru burlacul desăvârșit.

Langdon și-a tras ochelarii peste ochi, a respirat adânc și s-a lansat la suprafață, tăind suprafața. Sub apă, și-a menținut planarea timp de două secunde, apoi a executat zece metri de lovituri de delfin înainte de a ieși în stil liber.

Concentrându-se asupra cadenței respirației sale, Langdon a intrat în starea semi-meditativă pe care înotul i-o permitea întotdeauna. Corpul său musculos s-a relaxat, iar corpul i-a devenit aerodinamic și suplu, înaintând prin întuneric într-un ritm impresionant pentru un bărbat de cincizeci și ceva de ani. în mod normal, înotul îi golea complet mintea lui Langdon, dar în această dimineață, chiar și după patru ture, mintea lui era plină – retrăind momente din prelegerea captivantă a lui Katherine de aseară.

„Conștiința ta nu este creată de creierul tău." „De fapt, conștiința ta nici măcar nu se află în capul tău." Aceste cuvinte stârniseră curiozitatea tuturor celor prezenți și totuși Langdon știa că prelegerea ei abia atinsese suprafața a ceea ce avea să fie inclus în viitoarea ei carte.

Ea susține că a descoperit ceva incredibil.

Descoperirea lui Katherine – orice arfi fost – era un secret. Nu o împărtășise încă nimănui, nici măcar lui Langdon, deși făcuse aluzie la ea de mai multe ori în ultimele zile, convingându-l că cercetările pentru cartea ei duseseră la o descoperire uimitoare. După prelegerea ei de aseară, Langdon a simțit din ce în ce mai mult că cartea lui Katherine ar putea avea un potențial exploziv. Nu se ferește de controverse, a meditat Langdon, după ce se bucurase să o vadă cum îi învinge pe tradiționaliștii din public.

„Știința are o lungă istorie de „modele intimidate", anunțase ea, vocea ei răsunând în Sala Vladislav. „Teoria „Pământului", sistemul solar geocentric, universul în stare staționară – toate acestea sunt false, deși cândva au fost luate destul de în serios și considerate adevărate. Din fericire, sistemele noastre de credințe evoluează atunci când se confruntă cu suficiente inconsecvente inexplicabile."

Katherine a apucat o telecomandă portabilă, iar ecranul din spatele ei a prins viață, reprezentând un model astronomic medieval – sistemul solar înfățișând Pământul în centrul său. „Timp de secole, acest model geocentric a fost acceptat ca fapt absolut. Dar, în timp, astronomii au observat o mișcare planetară care era incompatibilă cu acel model. Anomaliile au devenit atât de numeroase și evidente încât noi..." A apăsat din nou. „Am construit un model diferit." Ecranul afișa acum o ilustrație modernă a sistemului solar cu soarele în centru.

„Acest nou model explica toate fenomenele anormale, iar heliocentricitatea este acum realitatea noastră acceptată."

Publicul a stat liniștit în timp ce Katherine se îndrepta spre fața scenei, „în mod similar", a spus ea, „a fost o vreme când sugestia unui

Pământ rotund era ridicolă – chiar o erezie științifică. La urma urmei, dacă Pământul ar fi rotund, nu ar fi oceanele – cum stau lucrurile? Nu am fi mulți dintre noi cu susul în jos? Cu toate acestea, încetul cu încetul, am început să vedem fenomene care erau incompatibile cu „modelul Pământului" – umbra curbată a Pământului într-o eclipsă de Lună, nave care pleacă de la orizont dispărând de jos în sus și apoi, bineînțeles , Magellan înconjurând globul." A zâmbit. „Oops." „E timpul pentru un model nou."

Capetele au dat din cap, amuzate împreună.

„Doamnelor și domnilor", a spus ea cu o voce sumbră, „cred că ceva similar..." Evoluția are loc acum în „câmpul conștiinței umane. Suntem pe cale să experimentăm o schimbare radicală în înțelegerea noastră despre cum funcționează creierul, despre natura conștiinței și, de fapt, despre însăși natura realității." Nimic nu se compară cu țintirea sus, se gândi Langdon.

„Ca în cazul tuturor credințelor depășite", spuse ea, „modelul acceptat astăzi al conștiinței umane se găsește acum contestat de un val crescând de fenomene pe care pur și simplu nu le poate explica – fenomene pe care laboratoarele noetice din întreaga lume le-au autentificat meticulos și la care oamenii au fost martori timp de secole. Chiar și așa, știința tradiționalistă încă refuză să abordeze existența acestor fenomene sau chiar să accepte că sunt reale. în schimb, le trivializează ca fiind „anomalii și aberante" – trecute sub titlul disprețuitor de „Paranormal", care a devenit o prescurtare pentru „deloc știință".

Comentariul a stârnit mai multe murmure în spatele auditoriului, dar Katherine a continuat, imperturbabilă. „De fapt, sunteți cu toții destul de familiarizați cu aceste fenomene paranormale", a declarat ea. „Sunt denumite prin ESP, precogniție, telepatie, clarviziune, experiențe extracorporale. Deși sunt considerate „paranormale", ele sunt, de fapt, complet normale. Se întâmplă zilnic, atât în

laboratoarele științifice cu experimente atent controlate, cât și în lumea reală.

în încăpere se lăsase acum o tăcere completă.

„întrebarea nu este dacă aceste fenomene sunt reale", a spus Katherine.

„Stiinta a dovedit că sunt. întrebarea este „de ce atât de multi dintre noi rămânem orbi la ele?"

A apăsat un buton, iar o imagine s-a materializat pe ecranul din spatele ei. Grila Hermann. Langdon a recunoscut binecunoscuta iluzie vizuală în care puncte negre păreau să apară și să dispară în funcție de locul în diagramă pe care te concentrai.

Publicul a început să experimenteze efectul, iar un murmur de surpriză s-a răspândit în încăpere.

„Vă arăt asta dintr-un motiv simplu" – ca să ne amintesc că percepția umană este plină de puncte oarbe", a concluzionat Katherine. „Uneori suntem atât de ocupați să privim în direcția greșită încât nu vedem ce este chiar în fața ochilor noștri." Cerul dimineții era încă întunecat ca bezna când Langdon a părăsit centrul de înot și s-a întors la vale. Meditația sa acvatică de treizeci de minute îl liniștise, iar plimbarea solitară înapoi spre hotel devenise rapid una dintre părțile sale preferate ale zilei. Pe măsură ce se apropia de râu, ceasul digital de la centrul de informații turistice afișa 6:52 dimineața .

Timp suficient, își spuse Langdon, sperând încă să se urce înapoi în pat cu Katherine și să o convingă să anuleze întâlnirea de la 8 dimineața cu Brigita Gessner. Neurocercetătoarea o intimidase practic pe Katherine să vină la laboratorul ei pentru un tur în această dimineață, iar Katherine fusese prea politicoasă ca să refuze.

Când Langdon a ajuns la Podul Carol, a văzut că pătura netedă de zăpadă nu mai era imaculată, acum presărată cu urme de pași ale altor persoane care se trezeau matinal. în timp ce intra pe pod, Turnul Judith se înălța în dreapta sa, singura piesă supraviețuitoare a structurii medievale originale. în depărtare se înălța „noul" turn de pază din secolul al XlV-lea, unde capete decapitate fuseseră odinioară expuse pe țepi, ca o amintire pentru oricine ar fi putut pune la îndoială domnia Habsburgilor.

Se spune că încă le poți auzi gemetele de durere când treci.

Cuvântul „Praga" însemna literalmente „prag", iar Langdon simțea întotdeauna că trece peste unul de fiecare dată când venea aici. Timp de secole, acest oraș magic fusese impregnat de misticism, fantome și spirite. Chiar și astăzi, ghidurile turistice susțineau că orașul avea o aură supranaturală, palpabilă pentru toți cei care erau deschiși la ea.

Probabil că nu sunt unul dintre ei, știa Langdon, deși trebuia să recunoască faptul că Podul Carol părea de altă lume în această dimineață, cu zăpada care cădea aruncând halouri spectrale în jurul felinarelor cu gaz.

Timp de secole, acest oraș fusese nexusul Europei pentru ocultism.

Regele Rudolf al ll-lea al Praghei practicase în secret științele transmutaționale în subteranul său Speculum Alchemiae. Clarvăzătorii John Dee și Edward

Kelley călătoriseră aici pentru sesiuni de divinație, pentru a evoca spirite și a

conversa cu îngeri. Misteriosul scriitor evreu Franz Kafka s-a născut și a lucrat aici, scriind întunecatul și suprarealista sa roman Metamorfoza.

în timp ce Langdon continua să traverseze podul, privirea i-a căzut asupra Hotelului Four Seasons în depărtare, cocoțat direct pe râu, apele adânci ale Vltavei lingându-i fundația. Deasupra suprafeței strălucitoare, ferestrele de la etajul doi ale suitei lor erau încă întunecate.

Katherine încă doarme, se gândi el, deloc surprins, având în vedere coșmarul care o ținuse trează o mare parte a nopții.

După aproximativ o treime din drumul peste podul colosal, Langdon a trecut pe lângă statuia de bronz a Sfântului loan Nepomuk. Asasinată chiar în acest loc, se gândi el cu un fior rece. Ordonat de rege să-și încalce jurământul de secret confesional și să dezvăluie confesiunile private ale reginei, preotul refuzase, așa că regele ordonase să fie torturat și aruncat de pe pod.

Langdon era pierdut în gânduri când atenția i-a fost atrasă de o priveliște neobișnuită din față. Cam la jumătatea podului, se apropia o femeie îmbrăcată complet în negru. Langdon a bănuit că se întorcea de la o petrecere costumată, deoarece purta o coafură bizară – un fel de diademă cu șase țepi subțiri și negre care ieșeau direct din craniu, deschizându-se în sus și în afară, înconjurându-i capul, ca o tiară neagră...

Langdon a simțit un fior rece. 0 coroană radiantă?

Bizara coincidentă de a vedea o coroană radiantă în această dimineață era surprinzătoare și puțin tulburătoare, dar Langdon și-a amintit că jocurile de costume macabre erau ceva obișnuit la Praga.

Pe măsură ce se apropia însă, scena devenea mai stranie. Femeia cu aureola cu țepi părea să fie în transă, mergând ca pe jumătate moartă, cu ochii ei de căprioară privind fix înainte. Langdon era cât pe ce să o întrebe dacă e bine, când a observat ce ținea în mână.

Vederea l-a oprit brusc.

Dar asta e imposibil!

Femeia strângea în mână o suliță de argint.

Exact ca în coșmarul lui Katherine...

Langdon a privit arma ascuțită, întrebându-se imediat dacă poate visa. Când femeia s-a apropiat de el, Langdon și-a dat seama că se oprise din mers, paralizat de propria confuzie. Trezindu-se din stupoare, s-a întors și a strigat-o pe femeie, încercând să-i atragă atenția. „Mă scuzati!", a izbucnit el. „Domnișoară?!"

Ea nu și-a oprit pasul, ca și cum nu l-ar fi putut auzi.

„Bună!", a strigat Langdon, rămânând nemișcat, dar femeia a trecut pur și simplu pe lângă ea ca o apariție – un spirit orb tras peste pod de o forță nevăzută.

Langdon se întoarse să alerge după ea, darânaintă doar doi pași înainte de a se opri brusc, de data aceasta oprit de un miros putred.

în urma apariției plutea un miros inconfundabil.

Mirosul mortii.

Duhoarea avu un efect instantaneu asupra lui Langdon. Era „copleșit de frică".

Dumnezeule, nu... Katherine!

Reacționând din pur impuls, Langdon se întoarse, scoțându-și frenetic telefonul din buzunar și începund să sprinteze de-a lungul Podului Carol.

In timp ce alerga spre hotel, își duse telefonul la gură și strigă: „Hei, Siri, sună unu-unu-doi!".

Până când apelul se termină, Langdon traversase deja podul și ajunsese pe strada K~6i~aeovnickV°. „Unu-unu-doi", anunță o voce.

„Care este urgența dumneavoastră?"

„Four Seasons Praga!", a strigat Langdon în timp ce vira la stânga și sprinta pe trotuarul întunecat spre hotel. „Trebuie să evacuați! Acum!" „

îmi pare rău, cum vă chemați, vă rog?" „Robert Langdon, sunt american." Un taxi a ieșit dintr-o parcare din fața lui, iar el s-a izbit puternic de lateralul mașinii, scăpându-i telefonul pe strada înzăpezită. L-a ridicat și a continuat să alerge, dar apelul fusese întrerupt. Nu conta; intrarea în hotel era chiar în fata lui.

Fără suflare, a năvălit în hol, l-a zărit pe manager și l-a strigat. „Toată lumea trebuie să iasă afară!" Polițiștii plecaseră, dar câțiva oaspeți care se bucurau de cafeaua de dimineață ridicară privirea surprinși.

„Toată lumea este în pericol!" strigă Langdon din nou către manager. „Ieși afară!" Bărbatul se repezi spre el, arătând îngrozit. „Domnule profesor, vă rog! Ce s-a întâmplat?!"

Langdon alerga deja spre alarma de pe perete. Fără ezitare, sparse geamul și trase de manetă.

Imediat, sunară clopotele de alarmă.

Langdon ieși în fugă din hol și alergă pe coridorul lung până la anexa unde se afla apartamentul lor. Ajunși în spatele hotelului, sări peste lift și urcă în fugă două șiruri de scări până la holul privat, descuie Apartamentul Regal, năvăli înăuntru și strigă sălbatic în întuneric. „Katherine! Trezește-te! Visul pe care l-ai avut!" A apăsat pe întrerupătorul principal și a fugit în dormitor. Patul era gol. Unde este?! A fugit la baie. Nimic. Disperat, a căutat prin restul suitei. Nu e aici?!

în acel moment, un clopot de biserică din apropiere a început să bată trist.

Sunetul l-a cuprins pe Langdon cu o teroare copleșitoare. Ceva îi spunea că nu va ajunge niciodată la timp din hotel. Temându-se pentru viața lui și acționând sub influența adrenalinei, a alergat spre fereastra tip bovindou și a privit în jos, spre apele adânci ale Vltavei.

Suprafața netedă și întunecată a râului se întindea chiar sub el. Clopotul a bătut mai tare.

A încercat să se gândească, dar nu a găsit niciun gând, doar un instinct uman copleșitor – supraviețuirea.

Fără ezitare, Langdon a tras fereastra și s-a urcat pe pervaz. Rafalul de aer rece și zăpada care se revărsa pe lângă el nu-i potoliseră panica.

E singura ta opțiune.

Păși la marginea pervazului.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, Langdon se aruncă în întuneric.

CAPITOLUL 5

Langdon gâfâia după aer.

Apele înghețate ale râului Vltava îi paralizaseră aproape complet corpul și, în timp ce se lupta să rămână pe loc, simțea greutatea hainelor ude amenințând să-l tragă sub apă.

Katherine...

Langdon privi în sus, spre fereastra de la etajul doi, de unde sărise.

Explozia de care se temuse nu avusese loc.

Hotelul Four Seasons era încă în picioare, intact.

în lumina puternică a iluminatului de urgență, oaspeții hotelului ieșeau acum pe ieșirea laterală, pe o terasă largă care dădea spre docurile de acostare ale hotelului , care se întindeau în râu.

în timp ce se lupta să se mențină pe apă, Langdon și-a dat seama brusc că curentul îl trăgea; docul hotelului era singura lui șansă de a ieși din apă înainte de a fi dus în aval.

Străduindu-se să evite panica, a încercat să se îndrepte spre doc în stil liber, dar abia își putea ridica brațele. Hanoracul ud era ca o ancoră în jurul lui. Apa rece îi contracta deja sistemul circulator, iar Langdon simțea primele semne de avertizare ale hipotermiei în durerea care îi străpungea gleznele și încheieturile mâinilor.

„înoată, Robert!"

Apelând la un stil de bras stângaci, Langdon s-a îndreptat împotriva curentului, încercând să se îndrepte spre docul hotelului. A privit dincolo de el și s-a temut să nu fie târât peste cascada care nu era departe în aval, deși știa că probabil va fi inconștient și scufundat cu mult înainte să treacă peste margine.

„împinge, la naiba!"

în timp ce brațele îl trăgeau prin apă, mintea lui Langdon ardea cu imaginea femeii fantomatice purtând aureola neagră radiantă. Coafura pentru cap ar fi putut fi o coincidență surprinzătoare – dar sulița ei? Și mirosul mortii?

Imposibil.

Fără nicio explicație.

Pentru o clipă, Langdon se întrebă dacă încă dormea, prins într-un coșmar viu, asemenea celui pe care îl avusese Katherine noaptea trecută. Nu. Frigul mușcător și bătăile frenetice ale inimii sale îl asigurau că era treaz. După cum putea confirma oricine se cufundase în gheața iazului, instalarea hipotermiei acute adusese cu sine o succesiune unică de stări mentale – șoc, panică, reflecție și, în cele din urmă, acceptare.

Folosește panica, își spuse el. înoată mai tare.

înotând peste curent, Langdon înainta stângaci spre doc, încercând să ignore durerea care se intensifica. Cu fiecare efort, se înrăutățea , deși sunetul alarmei hotelului părea să se întărească.

Mai aproape. Ochii îl usturau în apa înghețată, iar vederea începea săi stingă.

Docul era aproape acum, o masă întunecată în strălucirea luminilor de

securitate, iar Langdon se îndreptă spre el, împingându-se definitiv. Când mâna lui a atins ceva solid, degetele sale amorțite abia mai simțeau lemnul aspru, darămite să se agațe. Se trase mână peste mână în josul docului până la mica scară metalică montată acolo. Folosindu-se de orice urmă de putere, se ridică, sărind ca o greutate pe palier, hainele ude împrăștiind apă în jurul lui.

Langdon zăcea nemișcat, tremurând și epuizat, știind că era încă în mare pericol.

„O să îngheț repede aici. Trebuie să mă încălzesc."

Se târî în genunchi și privi în sus spre hotel. Terasa era deja plină de oaspeți, mulți purtând halate de baie, stând în zăpadă. Se întoarse și privi înapoi spre Podul Carol, care arăta ca o carte poștală, cu felinarele sale cu gaz strălucind cald în zăpada care cădea. „ Am văzut ce am văzut."

Langdon auzi apropierea rapidă a pașilor pe doc.

— Domnule Langdon! strigă directorul hotelului, sosind cu ochii mari. Se opri brusc pe suprafața acoperită de zăpadă.

— Sunteți bine, domnule?! Ce s

—a întâmplat aici?!

Langdon dădu din cap. – Am crezut că există...

—Un... o...?!

Cu convulsii de frig, Langdon clătină din cap. – Nu. —

Atunci de ce ați tras alarma?! Tonul bărbatului, în mod normal amabil, era zdrențuit și furios.

— Am crezut că există pericol.

— Din ce?!

Langdon se chinui să se sprijine în șezut. îi bubuia capul și simțea cum se instalează hipotermia.

Un agent de pază al hotelului a alergat pe doc și li s-a alăturat.

Bărbatul musculos s-a aplecat și l-a ridicat brutal pe Langdon, prinzându

—I cu o mână de braț sub axile. Langdon nu era sigur dacă agentul îl ajuta să se ridice sau îl imobiliza.

„De ce ați declanșat alarma, domnule?", repetă managerul, privindu

—I insistent.

„îmi pare rău", răspunse Langdon, dinții începând să-i clănțănească. „Eram confuz.

" „Din cauza poliției din hol? Ți-am spus că nu e nimic!"

Managerul părea abia capabil să se stăpânească. „Trebuie să știu... e sigur să mă întorc înăuntru?"

Langdon îi vedea încă pe oaspeți venind pe ieșirea de urgență din spate și nu-și putea decât imagina haosul de la intrarea principală a hotelului. Nu le pot explica asta. 0 să creadă că sunt nebun.

„Domnule profesor Langdon", spuse managerul, tonul său frustrat devenind acum mai furios, „am nevoie de un răspuns! Am patru sute de oaspeți care stau afară, în zăpadă. Clădirea este sigură? Da sau nu! Pot oaspeții noștri să se întoarcă

înăuntru?"

Langdon văzu din nou imaginea femeii purtând coroana neagră radiantă – sulița de argint – și mirosul putred de moarte. Trebuie să existe o altă explicație. Lumea nu funcționează așa! Calmează-te, Robert.

Langdon dădu în sfârșit din cap. „Da", cred că e în siguranță. îmi pare nespus de rău. Cum am spus, eram confuz.

„Dați alarma!", i-a spus managerul paznicului, care l-a eliberat brusc pe Langdon. în timp ce Langdon se clătina pe picioare tremurânde, paznicul a scos un radio și a lătrat ordine, în timp ce managerul hotelului dădea un telefon pe mobil.

în câteva secunde, alarmele s-au tăcut, înlocuite de urletul îndepărtat al vehiculelor de urgență care se apropiau. Managerul a închis ochii, a respirat adânc și a expirat încet printre buzele strânse. Apoi și-a redeschis ochii și a scuturat calm fulgii de zăpadă de pe costumul său închis la culoare.

„Domnule profesor Langdon", a șoptit el printre dinți încleștați, „trebuie să primesc autoritățile. Paznicul meu vă va ajuta să ajungeți în cameră. Nu mergeți nicăieri." „Autoritățile vor trebui să vorbească cu dumneavoastră

." Langdon dădu din cap în semn de înțelegere.

în timp ce managerul se grăbea să iasă, gardianul îl conduse pe Langdon printr-o intrare de serviciu mai mică, către o scară din spate. Pantofii sport ai lui Langdon scârțâiau la fiecare pas, în timp ce cei doi bărbați urcau spre Apartamentul Regal. Ușa era deschisă, iar luminile erau aprinse, exact așa cum o lăsase Langdon. „Z~0sta~ăte tady", ordonă gardianul, arătând în cameră.

Langdon nu vorbea cehă, dar limbajul corpului gardianului era limpede ca cristalul. „Intrați și nu ieșiți." Langdon dădu din cap și intră singur în apartament , închizând ușa în urma lui.

Fereastra tip bovindou de pe care sărise era încă larg deschisă, iar aranjamentul de flori de pe pervaz se ofilise deja de la gerul înghețat. Lalelele roșii, albe și albastre fuseseră un cadou din partea ambasadorului SUA pentru Katherine, în onoarea prelegerii pe care o așteptase, culorile fiind cele ale ambelor „șaguri" american și ceh.

Langdon închise fereastra, amintindu-și morbid că practica defenestrării – aruncarea victimei de la o fereastră înaltă – declanșase atât Războaiele Husite, cât și Războiul de Treizeci de Ani. Din fericire, fereastra hotelului lui Langdon era mult mai joasă decât Turnul Castelului din Praga și, în ciuda problemelor pe care le provocase în această dimineață, Langdon se îndoia că declanșase vreun război. „

Trebuie să vorbesc cu Katherine" și să-i spun ce am văzut.

întâlnirea de pe Podul Carol fusese la fel de dezorientantă cum și- ar fi putut aminti vreodată Langdon și, în ciuda deschiderii lui Katherine față de tot ce era „paranormal", Langdon se îndoia că măcar ea ar avea o explicație.

Sperând că poate i-a trimis un mesaj că ieșise în siguranță din hotel,

Langdon a băgat mâna în buzunarele pantalonilor de trening udați cu apă ca să scoată telefonul, dar acesta nu mai era acolo – cel mai probabil pe fundul râului Vltava.

Un nou val de frig l-a străbătut în timp ce se grăbea spre dormitor ca să o sune de pe telefonul hotelului. însă, în timp ce întindea mâna după receptor , a văzut un bilet scris de mână pe noptieră.

în panica de mai devreme, nu-l observase. R —

Am decis să merg pe jos la întâlnirea mea de la laboratorul doctorului Gessner.

Nu poți fi singurul care face mișcare azi!

Mă întorc până la ora 10 dimineața. Păstrează-mi un smoothie! K-

Langdon a expirat.

Katherine e în siguranță. Asta e tot ce trebuie să știu.

Ușurat, s-a dus direct la duș, l-a pornit și s-a urcat complet îmbrăcat.

CAPITOLUL

6

Eterul trecuse, iar Golumul zăcea gol pe covorașul de cânepă.

Călătoria sa atinsese punctul culminant, ca întotdeauna, cu valuri de euforie și un sentiment copleșitor de conexiune spirituală cu toate lucrurile. A primi Eterul era un orgasm non-sexual – un val fulgerător de fericire mistică care debloca o poartă prin care să se poată întrezări Realitatea așa cum era ea cu adevărat.

Călătorii mistice precum acestea erau adesea disprețuite ca fantezii iluzorii, dar cei care vedeau Adevărul nu aveau nevoie de minți mici. Golm știau din experiență că universul era mult mai complex și mai frumos decât puteau înțelege majoritatea. Modernii încă nu puteau accepta Adevărul pe care Anticii îl înțelegeau intuitiv – Corpul uman nu era altceva decât un vas temporar în care să se experimenteze acest tărâm pământesc.

Și-a scos căptușeala perforată din gură și s-a ridicat, singur în întunericul svatynd-ului său. în absența luminii, s-a mutat pe peretele îndepărtat și a îngenuncheat pe pernă în fața altarului pe care îl crease acolo. Bâjbâind prin întuneric, găsi cutia de chibrituri și aprinse una, aprinzând cele trei lumânări votive pe care le așezase pe masă, într-un pat de flori uscate.

Pe măsură ce lumina pâlpâitoare a lumânării creștea, fotografia de pe peretele din fața lui apăru în câmpul vizual.

Zâmbi cu dragoste spre fața ei.

Nu mă cunoști, dar sunt aici să te eliberez de rău.

Forțele întunericului care o amenințau erau puternice și aveau o acțiune excepțională. Era mai vulnerabilă acum ca niciodată, mai ales pentru că era distrasă.

A găsit dragostea.

Sau cel puțin așa crede ea.

Golomul se simți grețos știind că își dădea corpul cuiva atât de nedemn.

Nu te înțelege așa cum te înțeleg eu.

Nimeni nu te înțelege.

Uneori, când stătea în pat, împletită cu noul ei iubit aici, la

Praga, Golom își permitea să o privească – un vizitator din mintea ei, privind în tăcere, dorind cu disperare să-i strige la ureche: „Nu este cine pare!"

Dar Golom rămânea tăcut – un gând în umbră.

Nu trebuie să știe niciodată că sunt aici.

CAPITOLUL

7

Cea mai mare editură de carte din lume, Penguin Random House, publică aproape douăzeci de mii de cărți pe an și generează peste cinci miliarde de dolari în venituri brute anuale. Sediul său american este situat pe Broadway în Midtown Manhattan și ocupă douăzeci și patru de etaje ale unui zgârie-nori strălucitor din sticlă gri, cunoscut sub numele de Turnul Random House.

în seara asta, birourile erau liniștite. Era trecut de miezul nopții în oraș și chiar și echipele de curățenie își terminaseră rondurile. Cu toate acestea, la etajul douăzeci și trei , o singură lumină ardea într-un colț al biroului.

Editorul Jonas Faukman era un nopțios. La o vârstă tinerească de cincizeci de ani, încă își respecta programul unui adolescent, alerga zilnic în Central Park și purta blugi negri și adidași la serviciu. Din fericire, părul său negru și ondulat era încă des, dar barba îi dădea cu siguranță semne de gri – amintind de Joseph Conrad, îi plăcea să creadă.

Faukman iubea liniștea netulburată a acestor ore târzii, savurând singurătatea sa în timp ce se lupta cu povești complexe și proză încâlcită, scriind pagini detaliate de notițe pentru autorii săi. în seara asta, își pregătise biroul pentru a petrece noaptea făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult pe lume – citind un manuscris proaspăt adus de la un autor complet nou.

Potențial încă necunoscut.

Majoritatea cărților publicate veneau și dispăreau fără urmă, dar câteva alese au captivat mințile cititorilor și au devenit bestselleruri. Faukman avea mari speranțe pentru cea pe care urma să o citească. Aștepta cu nerăbdare livrarea ei de luni de zile. Cartea era o explorare îndrăzneață a misterelor conștiinței umane, scrisă de proeminenta om de știință noetică Katherine Solomon. Cu puțin peste un an în urmă, prietenul apropiat al lui Faukman, Robert Langdon, o adusese pe Katherine la New York pentru a-și prezenta ideea de carte în timpul prânzului. Prezentarea omului de știință fusese pur și simplu uluitoare – cea mai captivantă prezentare pentru o carte non-acțiune de care și-o amintea Faukman. în câteva zile, o scosese pe piață oferindu-i lui Katherine un contract de publicare profitabil.

Ea trudise în ultimul an scriind în secret complet și, chiar în această după-amiază, o sunase din Praga pentru a raporta că terminase de șlefuit manuscrisul și era gata ca Faukman să-l citească. Bănuia că Langdon ar fi putut contribui la încurajarea lui Katherine să înceteze să mai modifice manuscrisul și să ceară perspectiva editorului ei. Indiferent de catalizator, Faukman știa un lucru sigur: dacă manuscrisul lui Katherine Solomon se dovedea a fi pe jumătate la fel de captivant precum fusese prezentarea ei, această carte avea să fie unul dintre cele mai importante proiecte ale carierei sale.

Iluminator, surprinzător, universal relevant.

Căutarea de a înțelege conștiința umană devenea rapid noul Sfânt Graal al

stiintei, iar Faukman simțea că Katherine Solomon era pe cale să devină o voce deschizătoare de drumuri în domeniu. Dacă teoria ei se dovedea corectă, atunci mintea umană nu era deloc așa cum fusese imaginată; adevărul avea să aducă o schimbare profundă în viziunea noastră asupra umanității, vieții și chiar a mortii.

Faukman se întreba dacă era pe cale să editeze o lucrare care ar putea într-o zi să stea alături de alte publicații care schimbau paradigme, precum Originea speciilor și Scurtă istorie a timpului.

„încetește-te, Jonas", își aminti el. „Nici măcar nu ai citit-o încă."

0 bătaie puternică în ușa lui Faukman l-a smuls brusc din ușa lui și s-a întors brusc, surprins să aibă un vizitator în miez de noapte.

— Domnule Faukman? Tânărul care stătea în pragul lui era un străin.

— Da? Cine sunteți? — îmi pare rău că vă sperii, domnule, spuse tânărul, arătând insigna laminată a companiei.

— Sunt Alex Conan de la securitatea datelor. Lucrez în principal noaptea , când traficul de sistem este scăzut.

Părul blond și șuvițios al puștiului și tricoul cu Pizzeria Papagayo îl făceau să arate mai mult ca un surfer decât ca un tehnician. „Cum te pot ajuta, Alex?" „ Oh, probabil e o alarmă falsă", a răspuns tehnicianul, „dar sistemul nostru tocmai a emis o avertizare asupra unor date care au fost accesate."

Date care au fost accesate, se gândi Faukman, întrebându-se când va accepta lumea în sfârșit că cuvântul „date" era la plural.

„Sunt sigur că nu e nimic", a spus copilul. „Eram îngrijorat pentru că „

utilizator neverificat" este o alertă rară pentru noi, dar acum că văd că ești chiar aici, în clădire, și autentificat, mă simt mai bine. „Probabil e doar o eroare la contul dumneavoastră

." „Dar nu sunt autentificat", spuse Faukman, arătând spre monitor. „

Calculatorul meu n-a fost pornit toată noaptea."

Ochii puștiului se măriră ușor. „Oh..."

Faukman simți o urmă de alarmă. „S-a autentificat cineva în contul meu?"

„Nu, nu", spuse tehnicianul. „Ei bine, nu mai este. Oricine a fost, a dispărut.

" „Oricine a fost? Ce înseamnă asta?!"

Tehnologiul părea acum îngrijorat. „înseamnă doar că cineva a penetrat partiția dumneavoastră personală, domnule, fără parolă sau acreditări autorizate."

Oricine ar fi fost, trebuie să aibă abilități serioase, pentru că avem o protecție „protecție împotriva incendiilor" de nivel militar . „Stai puțin, ce anume a fost accesat?" Faukman s-a întors spre birou și și -a pornit computerul. „Toată viața mea profesională e pe serverul ăla blestemat!

" „Cineva ți-a spart unul dintre SVW-urile", a spus puștiul.

Faukman a înlemnit. Nu ăsta e răspunsul pe care îl doream. SVW-urile

— „spații de lucru virtuale securizate" – erau o implementare destul de nouă la PRH. Din cauza creșterii pirateriei manuscriselor furate, unii editori PRH începuseră să încurajeze autorii cu vânzări mari să lucreze exclusiv pe serverele Penguin Random House pentru un nivel suplimentar de securitate. Multe dintre

cele mai valoroase manuscrise ale PRH au fost scrise, editate și salvate într-o singură locație securizată – în conturile sistemului criptat și „protejat" al companiei din Turnul Random House – împreună cu backup-ul său redundant din Maryland.

Am rugat-o pe Katherine Solomon să folosească un SVW, se gândi Faukman neliniștit.

Simțind potențialul de succes al propunerii sale, Faukman o încurajase pe Katherine să respecte protocoale stricte de securitate în timp ce scria manuscrisul. Ea acceptase cu bucurie, spunând că îi plăcea ideea de a se conecta de la distanță de oriunde din lume pentru a lucra la manuscrisul ei, știind că toate materialele ei erau într-un singur loc, în siguranță și cu copii de rezervă automate. Majoritatea autorilor simțeau la fel, deși aveau o singură preocupare. Confidențialitatea. Niciun autor nu își dorea un editor nerăbdător care să monitorizeze progresul unui manuscris înainte de a fi gata să îl arate. Din acest motiv, fiecare autor care folosea un SVW își proteja spațiul de lucru virtual cu o parolă – un cod de acces cunoscut doar de autor – până când manuscrisul era gata de livrare.

Pentru Katherine, ziua aceea era astăzi, se gândi Faukman.

Când îl sunase mai devreme din Praga, îi dăduse nervoasă lui Faukman codul ei de acces, astfel încât acesta să poată începe să citească și să editeze. Faukman și

—a golit imediat biroul de alte lucruri, astfel încât să se poată cufunda în manuscrisul ei în seara asta și să-l citească de la început până la sfârșit, peste weekend. Acum, însă, mult așteptata lui noapte de lectură fusese întreruptă de un tehnician de securitate îmbrăcat în tricou, care aducea vesti tulburătoare.

„Ce SVW a fost accesat?", întrebă Faukman, simțindu-și gâtul uscat.

„Ce carte?",

Puștiul scoase o bucată de hârtie din buzunar și începu să o despăturească.

— Cred că e un fel de carte de matematică?

Faukman se înviora, simțind o licărire de speranță.

— Uite-o, spuse Alex, citind biletul. Titlul este „SUM".

Editorul simți o panica imediată.

Respiră, Jonas. Respiră.

SUM nu era o carte de matematică. Era un acronim, însemna „Solomon", Manuscris fără titlu.

CAPITOLUL

8

Savurând căldura jeturilor de apă de la dușul hotelului, Robert Langdon închise ochii și inhală abur fierbinte în plămâni. Reușise să se scoată din hainele ude și totuși nu reușise să scape de confuzia care înconjura evenimentele din această dimineață. Langdon se gândi să o sune pe Katherine ca să-i întrerupă vizita în laboratorul doctorului Gessner și să-i spună ce se întâmplase, dar se răzgândi. E o conversație bizară pe care va trebui să o avem față în față când se va întoarce.

Chiar și acum, pe măsură ce corpul lui Langdon se încălzea treptat și gândurile îi deveneau mai clare, nu se simțea mai aproape de o explicație logică pentru

apariția fantomatică pe care o văzuse pe Podul Charles. Sau pentru reacția lui.

În mod normal, Langdon reacționa calm sub presiune, dar în această dimineață intrase în panică, copleșit de o frică stranie, viscerală. îi copleșise mintea rațională – vederea femeii, mirosul mortii, sulița, dangătul straniu al clopotelor. Amintirea tulburătoare îi revenea la nesfârșit în minte.

Cum se putea întâmpla așa ceva?

Se întoarse la evenimentele de aseară, cu abia cinci ore în urmă, la

Katherine care îi țipa numele și se trezea brusc dintr-un coșmar intens.

0 consolase în timp ce ea îi relata frenetic viziunea ei sfâșietoare.

A fost înfricoșător, Robert... La picioarele patului nostru stătea o figură întunecată. Era îmbrăcată în negru, avea o aureolă cu țepi pe cap și ținea o suliță de argint. Și mirosea a putred, a moarte. Am strigat după tine, dar nu erai acolo! Femeia a șuierat la mine: „Robert nu te poate salva. 0 să mori." Apoi s-a auzit un zgomot asurzitor și o „cenușă", iar hotelul a explodat într-un nor de „foc". Mă simțeam ardând...

La momentul respectiv, în ciuda ororii evidente din visul lui Katherine, elementele i se păruseră logice lui Langdon. Aureola cu țepi sau coroana radiantă a apărut în mod proeminent în prelegerea lui Katherine din acea seară. Sulița de argint fusese un subiect de conversație la băutură, după evenimentul cu Brigita Gessner. Mirosul de sulf ar fi putut persista de la excursia lor la izvoarele termale din apropiere, Karlovy Vary. Iar explozia de la hotel a fost, fără îndoială, rezultatul nefericit al faptului că au văzut, ieri, niște imagini sumbre de la știri despre un atentat cu bombă din Asia de Sud-Est.

Langdon o consolase pe Katherine, amintindu-i că absintul era un halucinogen puternic și, de asemenea, că probabil era agitată pentru că editorul ei urma să-i citească manuscrisul. Cunosc bine emoțiile alea, își spuse Langdon. Nu-i de mirare că ai avut o noapte nedormită.

Acum, însă, ore mai târziu, stând în duș, Langdon nu găsea nicio explicație logică pentru ceea ce tocmai văzuse – cel puțin nu în înțelegerea sa actuală a realității.

Einstein declarase faimoasa frază: Coincidenta este modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

Ceea ce am văzut nu a fost o coincidență, insista instinctul lui Langdon. Era o imposibilitate statistică.

Fie coșmarul lui Katherine prezisese viitorul, fie viitorul reacționase la visul ei. Indiferent care ar fi fost adevărata, Langdon a rămas uluit. Și mai straniu, prelegerea lui Katherine de aseară abordase exact acest fenomen.

Precogniția.

Abilitatea de a simți sau de a prevedea evenimente viitoare înainte ca acestea să se întâmple. De pe scena din Sala Vladislav, Katherine povestise unele dintre cele mai faimoase exemple de precogniție din istorie, inclusiv visele clarvăzătoare ale lui Cari Jung, Mark Twain și Ioana dArc. Ea a explicat că

Abraham Lincoln, cu trei zile înainte de asasinarea sa, avusese un vis cu garda

sa de corp, Ward Hill Lamon, în care a văzut un cadavru acoperit, păzit de un soldat care a anunțat: „Președintele, a fost ucis de un asasin"

. Apoi, Katherine a continuat să descrie cel mai straniu caz dintre toate – Morgan Robertson, un autor american care a publicat în 1898 romanul „Futility", pe care l-a bazat pe un coșmar viu pe care l-a avut despre un transatlantic nescufundabil – „Titanul" – care lovește un aisberg și se scufundă în timpul uneia dintre primele sale călătorii peste Oceanul Atlantic. în mod incredibil, cartea a fost publicată cu paisprezece ani înainte de dezastrul Titanicului. Descria atât de specific construcția navei, cursul de navigație și scufundarea acesteia, încât coincidențele nu au fost niciodată explicate.

„Știu că există sceptici în public", spusese Katherine, aruncând o privire jucăușă în direcția lui Langdon, „așa că m-am gândit să împărtășesc un experiment, care a fost conceput și realizat pentru prima dată acum ani de zile de un coleg de-al meu de la Institutul de Științe Noetice. De atunci, a fost reprodus și dezvoltat de laboratoare din întreaga lume. Funcționează cam așa: Katherine și-a îndreptat clickerul spre ecranul din spatele ei și a apărut o imagine: un subiect de test purtând un monitor cerebral și stând în întuneric în fața unui mic ecran de film.

„în timp ce monitorizăm undele cerebrale ale unui subiect cu un echipament specializat", a început ea, „îi arătăm un flux aleatoriu de imagini. Aceste imagini se împart în trei categorii distincte: violență îngrozitoare, calm liniștitor sau conținut sexual explicit." Deoarece fiecare tip de imagine declanșează o secțiune diferită a creierului, putem urmări în timp real cum mintea lui conștientă înregistrează imaginea.

A dat din nou clic și a afișat un grafic al undelor cerebrale cu vârfuri intermitente – fiecare codificată prin culoare pentru a indica ce tip de imagine fusese afișată. „Așa cum era de așteptat, secțiunile corespunzătoare ale creierului se luminează odată cu apariția fiecărei imagini specifice. Mă urmărești până aici?" Capetele au dat din cap cu nerăbdare.

„Grozav", a spus ea, mărind acum axa orizontală a graficului. „Această cronologie este o înregistrare extrem de precisă care indică momentul precis în care computerul a afișat fiecare imagine la întâmplare și momentul precis în care creierul a înregistrat vârful."

Langdon se întreba unde ducea asta.

„Dacă mărim imaginea și mai mult", spuse ea, dând clic pentru a afișa trepte de timp din ce în ce mai scurte, „ajungem la intervalul milisecundelor" și descoperim că există o problemă mare.

Nu mai spuse nimic, dar în câteva secunde se auzi un murmur comun de nedumerire în sala mare. Langdon împărtăși confuzia. Conform acestor grafice, creierul subiectului se activase înainte ca computerul să afișeze imaginea.

„După cum vedeți clar", spuse Katherine, „acest bărbat înregistrează fiecare imagine mult prea devreme. Partea corespunzătoare a creierului său se aprinde cu patru sute de milisecunde înainte ca imaginea să fie afișată. Cumva, conștiința lui știe deja ce tip de imagine urmează să vadă."

Zâmbi. „Și nici măcar asta nu e cea mai surprinzătoare parte." Sala se lăsă în tăcere.

„Se pare că", a spus Katherine, „creierul reacționează nu doar înainte ca imaginea să fie afișată, ci chiar înainte ca generatorul de numere aleatorii al computerului să fi ales ce imagine să afișeze! E ca și cum creierul nu ar prezice realitatea, ci mai degrabă ar crea-o."

Ca toți cei din jurul său, Langdon era uluit. Știa, de asemenea, că tocmai această idee – noțiunea că gândurile umane creează realitatea – exista în centrul majorității învățăturilor spirituale majore.

Buddha: Cu gândurile noastre, creăm lumea.

Isus: Orice vei cere în rugăciune, va fi al tău.

Hinduism: Ai puterea lui Dumnezeu.

Langdon știa că acest concept era împărtășit și de gânditorii progresiști moderni , precum și de geniile artistice. Guru-ul afacerilor, Robin Sharma, a declarat: Totul este creat de două ori; – mai întâi în minte și apoi în realitate.

Cel mai durabil citat al lui Pablo Picasso proclama: Tot ce ți-ai putea imagina este real.

0 bătaie în ușă l-a speriat pe Langdon, iar Vladislav Hali i-a dispărut din minte. Era din nou la duș și a auzit ușa băii deschizându-se. Prin cabina translucidă de duș, Langdon a văzut silueta încețoșată a unei persoane intrând și a răsuflat ușurat. Slavă Domnului că s-a întors devreme. Fără îndoială, Katherine auzise despre incidentul de la hotel și se întorsese repede.

„Tocmai am terminat", a strigat Langdon, închizând apa caldă și renunțând la clătirea lui rece ca gheața. „Am băut suficientă apă rece pentru o dimineață." A luat prosopul atârnat în interiorul ușii de duș, l-a înfășurat în jurul taliei și a ieșit în baie. „Katherine", s-a oprit brusc.

Katherine nu era acolo.

Langdon stătea față în față cu un bărbat colțuros într-un costum de piele.

— Cine naiba ești?! întrebă Langdon. Cum ai intrat aici?!

Intrusul se apropie cu câțiva centimetri, cu o expresie lipsită de umor.

— Domnule

Robert Langdon? spuse el cu un puternic accent ceh. Bună dimineața. Sunt căpitanul JanV°fQek din Vd~6ad pro zahranifgnV* styky a informace. Mi-am luat libertatea să vă iau pașaportul din dormitor. Sper că nu vă superați.

Mi-ați luat pașaportul? Langdon se simți gol stând doar într-un prosop în fața acestui bărbat ciudat. „îmi pare rău, cine sunteți?"

Bărbatul flutura o insignă de identificare, dar în aerul înăbușit, Langdon nu putea vedea prea multe în afară de emblema îndrăzneață a organizației – un leu cabrat pe picioarele din spate. Leul Rampant? Simbolul era destul de comun și, întâmplător, era și sigla școlii pregătitoare unde era alcătuit Langdon, deși era destul de sigur că tipul nu era de la Academia Phillips Exeter.

„Sunt de la ZSI", spuse bărbatul morocănos. „

Serviciul National de Informații Ceh

." Nu pari a agent de informații, își spuse Langdon. Ochii bărbatului erau injectați și lăcrimați, părul său rărit era nepieptănat, iar cămașa îi era foarte șifonată sub jacheta de piele.

— Am să mai spun asta o dată, domnule Langdon. Ofițerul ceh a pășit spre el, ca și cum ar fi încercat să treacă printr-o linie invizibilă dintre ei.

— Tocmai ați evacuat un hotel de cinci stele. Ori îmi dați un motiv foarte bun, ori vă arestez imediat

. Langdon nu-și găsea cuvintele. — îmi pare nespus de rău, bâlbâi el.

E greu de explicat, căpitane. Am făcut o greșeală.

— Sunt de acord, răspunse bărbatul, fără ca expresia feței să dezvăluie nimic. Una substanțială. „De ce ai tras alarma?"

Langdon nu avea altă opțiune decât să spună adevărul. „Am crezut că va fi o explozie."

Singura reacție a ofițerului a fost o ușoară încrețire a sprâncenelor sale păroase.

„Interesant. Și ce ar putea cauza această explozie?" „

Nu știu... poate o bombă

." „înțeleg. Poate o bombă. Deci, te-ai temut că există o bombă în acest hotel... și totuși ai fugit înapoi în clădire și ai urcat la etaj, în apartamentul ăsta?" „ Ca să-mi avertizez prietenul."

Bărbatul scoase un blocnotes din jachetă și îl citi. „Prietena dumneavoastră este domnișoara Katherine Solomon?"

Langdon simți un fior rece auzind numele lui Katherine pe buzele unui ofițer de informații ceh. Situația părea din ce în ce mai gravă.

„Așa este. Dar ea deja plecase."

„înțeleg, înțeleg. Deci, știind că prietena dumneavoastră era în siguranță, în loc să urcați scările înapoi, ați riscat să vă înecați într-un râu înghețat sărind pe fereastră?"

Langdon trebui să recunoască faptul că gestul l-a surprins chiar și pe el însuși. „Am intrat în panică. Un clopot de biserică a început brusc să bată. Părea de rău augur

. „De rău augur?" Părea obosit. „Se numește Angelus, domnule profesor.

Clopotele bisericilor bat la fiecare oră aici, ca o chemare la rugăciunea de dimineață. Aș fi crezut că știi asta.

— Da, desigur, dar nu gândeam limpede. Clopotele mă făceau să simt că...

nu știu... nu mai aveam timp. Văzusem polițiști în hol mai devreme...

— Nu mai aveam timp? Deci... bomba dumneavoastră a fost o bombă cu ceas? Programată pentru șapte dimineața? Nu era bomba mea! Langdon se străduia să-și păstreze calmul.

— Nu, eram doar foarte confuz și am reacționat instinctiv. Desigur, voi plăti pentru...

— Nu e nevoie să plătiți, domnule, spuse bărbatul, pe un ton mai blând. Oamenii se încurcă. Asta nu e o problemă. încerc doar să înțeleg de ce ați crezut că va fi o explozie. „De unde ai informațiile?" Nu- i pot spune, știa Langdon. Adevărul era

neverosimil – incredibil de puțin probabil – și o mărturisire sinceră risca serios să

—l respingă. Nu mă va crede niciodată. Langdon simți brusc că ar putea avea nevoie de un avocat.

„Domnule Langdon?" insistă ofițerul.

Langdon se foi, ținându-și prosopul în jurul taliei. „Cum am spus, eram confuz. Aveam informații proaste."

Căpitanul își îngustă privirea în timp ce făcea un pas mai aproape și își cobora vocea. „De fapt, domnule profesor, nu asta e problema. Problema e că ați avut informații bune. Informații foarte bune.

" „Nu înțeleg."

Ofițerul îl privi urât, cu ochii iscoditori.

— Nu?

Langdon clătină din cap.

— Domnule profesor, spuse căpitanul glacial. In dimineața asta, chiar în acest hotel, echipa mea a localizat și dezamorsat o bombă. Era programată să detoneze exact la ora șapte dimineața.

CAPITOLUL

9

La lumina pâlpâitoare a lumânărilor, Golomanul se uită încă o dată la fotografia ei de pe perete. Apoi suflă în lumânări și ieși din spațiul său sacru.

Am renăscut.

Scaldat în strălucirea efemeră a capului său, intră în cabina sa.

Pelerina cu glugă și cizmele cu platformă zăceau mototolite pe podea, aruncate în grabă pentru a putea primi Eterul – o călătorie pe care o făcea întotdeauna gol, neîmpodobit și în întuneric total.

Golomul își agăța cu grijă costumul, perind bucățile de lut uscat care se lipeau de guler. Turiștii erau adesea surprinși de înfățișarea lui, dar localnicii abia dacă i-arfi aruncat o privire. Praga era un oraș al dramei și al fanteziei, iar petrecărețiise plimbau regulat pe străzi, deghizându-seân personaje din istoria ei – fantome celebre, vrăjitoare, îndrăgostiți ghinioniști, sfinți martiri – și acest monstru uriaș făcut din lut.

Cea mai veche legendă a Pragăi.

Un gardian mistic – exact ca mine.

Golomul știa povestea monstrului de lut pe de rost, pentru că era propria lui – un spirit protector – transformat în formă fizică – însărcinat să-și sacrifice propriul confort pentru a purta durerea altuia.

Conform legendei din secolul al XVI-lea, un rabin puternic pe nume Judah

Loew a săpat lut umed de pe malurile râului Vltava și l-a folosit pentru a construi un monstru despre care spera că își va proteja poporul. Folosind magia kabbalistică, rabinul a înscris cuvântul ebraic pe fruntea gardianului fără viață, iar monstrul de lut a prins imediat viață, infuzat cu un suflet dintr -un alt tărâm.

Cuvântul de pe fruntea sa era 0™0u0e,Ââemet. Adevăr.

Rabinul și-a numit creația golem – care înseamnă „materie primă" în ebraică –

o referință la lutul pământos din care fusese făurit monstrul.

Ulterior, golemul a patrulat străzile ghetoului evreiesc, protejându-i pe cei aflați în pericol, ucigând răufăcători și asigurând siguranța comunității.

Dar aici, legenda a luat o întorsătură întunecată.

Monstrul a devenit singuratic și confuz de propria violență, întorcându-se în cele din urmă împotriva creatorului său. Rabinul a reușit cu greu să supraviețuiască atacului monstrului, întinzându-se cu disperare și ștergând una dintre literele ebraice de pe fruntea creaturii.

Ștergând litera aleph, Oe, cuvântul ebraic pentru adevăr – Ăâemet – a fost transformată în ceva mult mai întunecat – Ââmet – cuvântul ebraic pentru mort. 0™0u0e a devenit 0™0u.

Adevărul a devenit 0™0u.

Monstrul s-a prăbușit într-o grămadă, fără viață.

Stând deasupra creației sale căzute, rabinul nu și-a asumat niciun risc. A demontat rapid corpul de lut și a ascuns bucățile în podul Sinagogii Vechi-Noue din Praga, unde se spune că cioburile de lut se află și astăzi, cu vedere la cimitirul antic unde era acum înmormântat rabinul Loew.

Acel cimitir este locul unde a început călătoria mea, se gândi Golomo, privind propriul său costum închis la culoare atârnând neînsuflețit. Eu sunt Golomo. O altă încarnare – în ciclul sufletelor.

Și el fusese chemat ca protector – un gardian al femeii a cărei fotografie atârna pe peretele din svatynfo-ul său. Ea nu avea cum să știe niciodată de existenta lui sau ce făcuse pentru ea. Nici, mai ales, ce voi face eu în curând.

El o ucisese deja pe Brigita Gessner, una dintre cele mai viclene trădătoare ale ei.

încă îi putea auzi ecourile vocii în timp ce divulga cu disperare tot ce făcuse ea și complicele ei.

Unii dintre tovarășii ei de trădare se aflau aici, în Praga, la îndemâna Golomilor. Alții erau la mii de kilometri distanță – niște agenți de putere care se mișcau în umbră.

Nu mă voi odihni până când toți nu vor fi pedepsiți.

Golomii știau o singură modalitate de a realiza acest lucru.

Voi distruge tot ce au creat.

CAPITOLUL 10 – Au dezamorsat o bombă?!

Gândurile lui Robert Langdon se învârteau nebunește în timp ce se îmbrăca în dormitorul hotelului. Nu-și putea imagina că un atac cu bombă fusese dejucat în dimineața aceea, cu atât mai puțin că evenimentul cu femeia de pe punte. Cu câteva minute în urmă, Langdon ceruse o analiză mai atentă a legitimației ofițerului ceh, pe care bărbatul i-o acordase cu reticență, confirmând că era Old~6ich JanV°fgek, un căpitan în vârstă de șaizeci și unu de ani de la OZSI. Acronimul, îl informă el pe Langdon, însemna Vb~6ad pro zahranignV* styky a informace – Oficiul pentru Relații Externe și Informații – și se pronunța „exact ca pușca-mitralieră" – Uzi

. Sigla agenției, Leul Rampant, era însoțită de motto-ul

„Sine Ira et Studio", care însemna „Fără Mânie sau Prejudecăți", deși atitudinea căpitanului părea să sugereze prezența ambelor.

JanV• '• ek stătuse în pragul dormitorului lui Langdon de ultimele trei minute, certându-se în cehă la telefon, în timp ce îl supraveghea pe Langdon.

Crede că o să fug?

Langdon termină de îmbrăcat, simțind în sfârșit căldura în pantalonii lui chino groși, gulerul înalt și puloverul gros Dale. Luă ceasul său antic Mickey Mouse de pe comodă și și-l prinse, simțind că astăzi ar putea avea nevoie de o reamintire constantă pentru a rămâne vesel.

„Ne!", strigă JanV^pek furios în telefon. „Tady velV^mj V°!" închise și se întoarse către Langdon. „Aia era ch~0va ta. Vine în cameră.

" Ch=0va mea? Langdon habar n-avea ce însemna cuvântul, dar era evident că JanV°f?ek nu era bucuros de sosirea lui.

JanV°fgek era neobișnuit de slab, cu o postură înclinată care îi dădea impresia că s-ar putea arunca în orice moment. Langdon îl urmă în sufragerie, unde bărbatul se făcu ca acasă, aprinzând gazul , așezându-se într-un fotoliu de piele și încrucișându-și picioarele subțiri, în timp ce se instala, sună clopoțelul de la ușă.

JanV,ek arătă spre hol. „Lasă-l să intre."

Ch~0va mea? se întrebă din nou Langdon, îndreptându-se pe hol și deschizând ușa.

în hol stătea un bărbat de culoare chipeș, poate de treizeci de ani, de înălțimea lui Langdon – puțin peste doi metri – cu capul ras, un zâmbet strălucitor și o față conturată. îmbrăcat impecabil într-un sacou albastru, o cămașă roz și o cravată fular, bărbatul arăta mai mult ca un model masculin decât ca cineva cu care căpitanul JanV,ek tocmai se certase în cehă.

„Michael Harris", spuse bărbatul, întinzându-i mâna.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule profesor Langdon. Avea un accent american, poate de la Linia Principală.

— Mulțumesc, spuse Langdon, strângându-i mâna. Oricine ați fi.

— în primul rând, aș dori să-mi cer scuze. Căpitanul JanV°fek ar fi trebuit să-mi sune oficiul înainte să vă interogheze.

— înțeleg, spuse Langdon, fără să vadă nimic.

— Și oficiul dumneavoastră este...?

Harris păru surprins.

— Nu ți-a spus? —

Nu, a spus că ești călugărul meu.

Harris se încruntă, fără să facă nicio mișcare să intre în suită. JanV^ek se amuza . „Ch~0va" înseamnă bonă. Sunt atașatul juridic al ambasadei SUA. Sunt aici să te ajut.

Langdon era profund ușurat să beneficieze de sprijin juridic, deși spera că atașatul nu va observa că Langdon deja distruguse aranjamentul scump de lalele pe care ambasadorul i-l trimisese drept cadou de bun venit.

„Treaba mea", spuse atașatul încet, „este să vă protejez drepturile de american de peste hotare, care, din tot ce am auzit până acum, au fost călcate în picioare în această dimineață

." Langdon ridică din umeri. „Căpitanul JanVșek a fost agresiv, dar având în vedere circumstanțele, îi pot înțelege acțiunile.

" „E generos din partea ta", șopti Harris. „Dar te avertizez să fii circumspect cu bunătatea ta." Căpitanul JanV°fpek se pricepe să exploateze curtoaziile drept slăbiciuni și se pare că situația asta e „neobișnuită?" Habar n-ai, își spuse Langdon, încă uluit de ceea ce văzuse pe punte.

„Un sfat", adăugă Harris. „Acest hotel și Podul Carol sunt ambele monitorizate intens de camere de securitate, ceea ce înseamnă că JanV°fșek știe deja fiecare detaliu al evenimentelor. Așa că trebuie să spui adevărul. Nu minți.

" „Harris!", răsună vocea lui JanV°f?ek din interior. „ĂăăekV°m!",

„U=ae jdeme!", strigă Harris înapoi într-o cehă perfectă și apoi îi aruncă lui Langdon o privire liniștitoare.

— Mergem? L- au găsit pe JanV°fek așezat în fața camerei, trăgând calm o țigară locală Petra, dându-și capul pe spate și suflând fumul în aer. Atât despre suita noastră de nefumători.

— Toată lumea să se așeze, ordonă JanV°fek, lovind cu țigara o plantă în ghiveci de pe podea.

— Domnule profesor, înainte să începem, aș dori telefonul dumneavoastră.

întinse o mână subțire.

— Nu, căpitane, interveni Harris. Nu aveți drepturi legale

...

— Mi-a dispărut telefonul, spuse Langdon.

— Mi-am pierdut mințile în râu.

— Bineînțeles că da, mormăi JanV°fek, exhalând un nor de fum. Ce convenabil pentru dumneavoastră. Luați loc.

Langdon și Harris se așezară cu fața spre JanV'fek.

— Domnule profesor, începu căpitanul, în timp ce vă îmbrăcați, ați pus la îndoială modul în care am gestionat această situație. Mi-ați spus că ați fost șocat că nu am evacuat hotelul imediat ce am găsit bomba.

Am fost surprins, dar nu vă puneam la îndoială

...

— Domnule Harris? îl întrebă JanV°fek, întorcându-se către atașat și trăgând încă un fum din țigară.

— Poate l-ați putea lămuri pe profesorul nostru?

— Desigur, spuse Harris calm.

— Este o întrebare rezonabilă și, deși nu pot vorbi direct despre metodele procedurale ale căpitanului JanV°fek, pot confirma cu siguranță că acțiunile sale corespund strategiei generale de combatere a terorismului. Atacurile mediatizate pe scară largă, chiar și atacurile eșuate, nu fac decât să-i încurajeze pe teroriști.

Răspunsul corect, atunci când este posibil, este dezamorsarea amenințării,

prefăcerea că nu s-a întâmplat niciodată și refuzarea oricărei forme de publicitate a teroriștilor.

— Bine. Langdon se întrebă câte atacuri teroriste erau dejucate în fiecare zi fără știrea publicului.

JanV°~Vek se aplecă spre Langdon, cu coatele pe genunchi.

— Alte întrebări?

— Nu , domnule.

— Bine, atunci să trecem la întrebarea mea, pentru că am doar una. Și este una la care, până acum, ați refuzat să răspundeți. JanV^ek a mai tras un fum din țigară și a scos o dată întrebarea ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

— Domnule profesor, cum ați aflat despre bombă?

— Nu știam, a răspuns Langdon.

— Pur și simplu

... Ați declanșat alarma! a explodat JanV°,Vek. Știai ceva! Și, domnule profesor, vă rog să nu mai spuneți: „E complicat." Apreciez că sunteți un savant faimos, dar și eu sunt un om inteligent. Cred că sunt capabil să înțeleg complicațiile dumneavoastră.

„Domnule Langdon", spuse Harris calm. „Acesta este momentul dumneavoastră; spuneți doar adevărul.

" Langdon inspiră adânc și speră că loan Evanghelistul avusese dreptate când promisese: „Adevărul vă va elibera".

CAPITOLUL

11

Editorul Jonas Faukman apăsa mouse-ul în mod repetat, dorind ca terminalul său să pornească mai repede. Doar doi oameni de pe Pământ ar fi trebuit să aibă acces la SVW-ul privat al lui Katherine Solomon – Katherine însăși și, începând de azi după-amiază, Faukman.

Cum ar fi putut cineva din afară să obțină acces?!

Faukman se simțea rău fizic imaginându-și ce ar fi putut fi compromis – toate cercetările științifice ale lui Katherine, notițele ei și, cel mai important, „Manuscrisul în sine. Grăbește-te!", l-a îndemnat el, așteptând ca mașina lui să pornească, în spatele lui, tânărul tehnician de date se uita peste umărul lui Faukman, fredonând agitat, ceea ce nu a ajutat prea mult la calmarea nervilor lui Faukman. Când computerul a prins în sfârșit viață, Faukman a navigat la folderul corect și a dat clic pe aliasul partiției serverului numită „SUM": Solomon „Manuscris fără titlu".

Faukman scrisese codul de acces al lui Katherine pe un cârd de memorie și îl depozitase în siguranță într-un sertar, dar înainte să se poată mișca să-l recupereze, computerul a scos un sunet neobișnuit – trei bip-uri sacadate. Faukman s-a întors la ecran, așteptându-se să vadă fereastra de conectare a lui Katherine, dar în schimb se uita la un mesaj de eroare roșu aprins... "

„Ce naiba...?" Faukman dădu din nou clic pe pictograma SUM. S-au auzit trei bipuri scurte și același mesaj de eroare. Partiție negăsită? Faukman se întoarse către Alex. „întreaga partiție a dispărut?!" Partiția fusese acolo în după-amiaza

aceea când Faukman testase parola lui Katherine. Unde a dispărut?! Cu ochii mari, tehnicianul îngenunche lângă Faukman și îi rechiziționă tastatura și mouse-ul. Faukman își ținu respirația în timp ce tehnicianul lucra, „ mângâind". încercare după încercare, tehnicianul obținea același rezultat. Trei bipuri puternice...

Nu intra în panică", spuse copilul, părând complet panicat. „Asta înseamnă doar că, într-un efort de a-si acoperi urmele, au curătat partiția.

"„Șters?"„ ’

Da, domnule, înseamnă sterse. Datele dumneavoastră.

" „Mulțumesc, sunt familiarizat cu definiția de „șters". Spuneți că cineva a sters toate cercetările si schitele de manuscris asociate cu acest titlu?",,

Da, domnule. Eliminarea este un protocol comun post-piraterie. Face urmărirea hackerilor mai dificilă." A început să tasteze din nou. „Dar nu vă faceți griji, domnule Faukman, avem sisteme redundante și toate datele dumneavoastră vor exista în continuare în copia de rezervă externă a PRH. Se află în depozitul nostru de distribuție din Maryland.

Mă conectez acum ca să-l recuperez. „

Vârfurile degetelor lui Alex erau încețoșate. „Trebuie doar să accesăm partiția la distanță și să migrăm.

" Computerul a emis din nou trei bipuri scurte. O casetă de dialog familiară a clipit pe ecran. • • •

Ochii tehnicianului s-au mărit în timp ce încerca din nou serverul redundant.

„Oh, nu", a spus copilul.

Faukman s-a simțit brusc slăbit. Partiția lui Katherine este ștearsă de pe ambele servere?! împreună cu manuscrisul și notițele ei?

Alex Conan a sărit în sus și s-a îndreptat spre ușă. „Trebuie să ajung la terminalul meu, domnule." „N-am mai văzut așa ceva până acum – e o încălcare gravă." Nicio urmă!

Faukman ședea amorțit pe scaun în timp ce pașii puștiului se îndepărtau pe holul gol. „Am nevoie de alea, Alex!", strigă el după el. „Autoarea mea mi-a încredințat munca ei pe un an!"

Toată noaptea, la Londra, domnul Finch monitorizase un peisaj în schimbare.

Prima fusese Brigita Gessner. Neurocercetătoarea îi trimisese lui Finch un mesaj profund tulburător despre manuscrisul lui Katherine Solomon și apoi păruse să se evapore. Tăcere radio totală.

A doua fusese însăși Katherine Solomon. Cu treizeci și cinci de minute mai devreme, la Praga, Solomon făcuse ceva atât de neașteptat încât nu putea fi ignorat. Fusese necesară o acțiune imediată.

Finch se gândise să-și alerte superiorul din SUA, dar acolo era miez de noapte și îi dăduseră „ control operativ unilateral" pentru a lua decizii strategice. Pozițiile de putere ale superiorilor săi necesitau, de asemenea, o negare plauzibilă din partea operațiunilor ambigue din punct de vedere etic.

Operațiuni ca aceasta, se gândi Finch, știind că colegii săi preferau să nu știe cum obținea Finch rezultatele.

Și astfel, la câteva minute după ce aflase de acțiunile lui Solomon, își urmase instinctele și apăsase pe trăgaci, transmițând două cuvinte în câmpul de luptă. Executați acum.

Ordinul fusese confirmat de contactele sale aflate la Praga și New York.

„ Aceasta este femeia pe care ați văzut-o?", întrebă căpitanul JanV°fpek, ținând în mână o tabletă. Ecranul afișa o captură video granulată a femeii cu spini negri în jurul capului și purtând o suliță. JanV°f?ek și atașatul Harris stăteau cu fața spre Langdon, în fața podului. „Da, ea e", răspunse Langdon, amintindu-și panica. „Conform înregistrărilor video de supraveghere", spuse JanV^ek, „erați pe pod, ați trecut pe lângă această femeie la jumătatea podului, v-ați oprit să vorbiți cu ea și apoi ați fugit brusc înapoi aici și ați evacuat hotelul. Ce ți-a spus această femeie?" „Nimic", răspunse Langdon. „M-a ignorat și a continuat să meargă." „Nu a spus nimic?" râse JanV°fgek. „Domnule profesor, dacă nu a spus nimic... ce v-a panicat?" Harris părea la fel de confuz. „Purta acea coardă neobișnuită cu țepi și ținea o suliță", spuse Langdon. „Exista și un miros foarte puternic." Langdon și-a dat seama imediat cât de ciudat suna asta. Căpitanul ridică din sprâncene. „Nu ți-a plăcut mirosul ei? Deci ai fugit ?" „ Mirosea a moarte." JanV°fșek se holbă la el. „Moarte? Și cum miroase moartea mai exact?" „ Nu știu... putrefacție, sulf, putregai... E o problemă complicată..." Profesore Langdon!, lătră JanV°f?ek.

— De unde ați știut că această clădire trebuie evacuată?!

— Domnule căpitan, interveni Harris. Poate îi putem oferi domnului Langdon un moment să se explice? JanVtek își lovi darabana pixul în caiet, fără să întrerupă contactul vizual. Langdon inspiră adânc. Nimic nu se întâmplă.

— Aseară, începu el pe un ton cât se poate de pragmatic, colega mea Katherine Solomon a ținut o prelegere la Castelul Praga. După aceea, ne-am întors împreună cu ea la hotel și am băut ceva la barul de la parter. Ni s-a alăturat o cunoscută neurocercetătoare cehă – Dr. Brigita Gessner – care a jucat un rol esențial în invitarea lui Katherine la Praga. Dr. Gessner a insistat ca Katherine să încerce absintul boem local, lucru pe care l-a și făcut, iar acest lucru i-a provocat un somn agitat. JanV'fek și-a luat notițe. „Continuă." – La un moment dat, pe la una și jumătate dimineața, continuă Langdon. Katherine s-a trezit panicată după un coșmar. Era extrem de supărată. Am adus-o în camera asta, am așezat-o lângă șofer, i-am făcut niște ceai, am lăsat-o să se orienteze și apoi, când s-a calmat, ne-am întors amândoi la culcare.

— Ce drăguț din partea ta, mormăi JanV°fek. Și cum se leagă asta de cascadoria voastră de evacuare? Langdon a tăcut, gândindu-se cum să explice cel mai bine. Apoi, pregătindu -se pentru răspunsul lor, a spus adevărul.

— Coșmarul lui Katherine, spuse el cât se poate de calm. A visat că în hotelul acesta se producea o explozie mortală . Langdon își dădea seama că nici JanV^ek, nici Harris nu anticipaseră acest răspuns.

— Evident, e destul de alarmant, spuse Harris încet.

— Dar femeia de pe pod? De ce ai fugit când ai văzut-o? Langdon oftă, vorbind încet.

— Pentru că în visul lui Katherine, lângă patul nostru, în apartamentul ăsta, a apărut o femeie. Era îmbrăcată în negru și purta... Langdon arătă spre imaginea de pe iPad. Exact asta, o coafură neagră cu țepi. Și purta o suliță de argint. Femeia mirosea a moarte și a spus că Katherine o să moară. Langdon făcu o pauză. „Și apoi, în vis, tot hotelul ăsta a explodat, ucigând pe toată lumea." „Hovadinal", izbucni JanV/pek. „Prostii! Cum ziceți voi, americanii! Nu cred o vorbă din toate astea!", expresia lui Harris părea la fel de neîncrezătoare. „îți înțeleg reacția", spuse Langdon. „încă încerc să înțeleg și eu, dar spun adevărul, în această dimineață, când am văzut-o pe aceeași femeie din visul lui Katherine, în R 'Qesh, am intrat în panică. Mi-era teamă că poate visul fusese un fel de avertisment „nu știu". „Un avertisment în vis?!", a izbucnit JanV°f?ek, accentul său ceh puternic făcând scenariul să pară și mai puțin plauzibil. „Așadar, spuneți-mi, în visul magic al doamnei Solomon, la ce oră a explodat bomba?", s-a gândit Langdon la asta. „Nu știu. Nu a menționat o oră." „Și totuși ați sărit pe fereastră ca să scăpați la șapte dimineața, ora exactă la care bomba urma să detoneze. De unde ați știut că e șapte dimineața?!", „Nu am știut", a spus Langdon. „Clopotele bisericii au început să bată și, dintr-un anumit motiv, toate s-au ciocnit în mintea mea." „Je~°tf6 vf6t=°V* hovadina!", a scuipat JanV°fek, sărind în picioare și aruncându-se amenințător spre Langdon. „După aiureală! Mă minți!", Harris a sărit în apărare, înfruntându-l pe JanV°fek. „Căpitane, e de ajuns." „Serios?", a izbucnit JanV°fek, întorcându-se către atașat. „La șapte dimineața – exact ora la care urma să explodeze bomba – atât Robert Langdon, cât și Katherine Solomon ieșiseră convenabil din hotel. „Evident, se temeau pentru viața lor." „E ridicol!" exclamă Langdon, incapabil să-și stăpânească furia. „Ridicol ca un vis cu miros de sulf?!" „Căpitane JanV,ek", îl avertiză Harris cu fermitate. „Ai depășit cu mult limita." „Ce limită?!" strigă căpitanul. „Un atac terorist a fost evitat la limită, iar dovezile arată că acești doi americani știau dinainte despre explozie. Nu accept alibiul unui vis magic!" Harris se holbă la JanV,ek și nu se dădu înapoi niciun centimetru. „Amândoi știm că e complet de neconceput ca Robert Langdon sau Katherine Solomon să comploteze să arunce în aer un hotel. Nu are absolut niciun sens." „Are sens, dacă te gândești că Katherine avea un motiv clar." „Un motiv să arunce în aer un hotel?!", întrebă Langdon neîncrezător. „Absolut", răspunse JanV°f6k. „în anchetele criminale, îmi pun întotdeauna o întrebare simplă: Cine beneficiază de pe urma crimei?" Oricine ar fi acea persoană, oricât de improbabilă arfi, el sau ea este principalul meu suspect.

— Domnule căpitan, interveni Harris, ce beneficii ar putea obține Katherine Solomon ?

— Permiteți-mi să vă întreb ceva, domnule profesor, îl întrerupse JanV^ek, întorcându-se către Langdon.

— Din câte am înțeles, doamna Solomon scrie o carte, nu?

— Așa este. Chiar dacă Katherine menționase cartea ei aseară, în cadrul prelegerii, Langdon era totuși tulburat că omul acesta știa despre ea. — în plus, spuse JanV°fek, din câte înțeleg, această carte susține existența unor puteri

paranormale precum percepția extrasensorială, văzul viitorului, lucruri de genul acesta – o specialitate a doamnei Solomon. Mi se pare că o știre despre un vis mistic care a salvat un hotel plin de oameni ar fi de mare ajutor credibilității și vânzărilor cărții ei? Langdon se holbă la ofițer neîncrezător.

— Căpitane, spuse Harris, părând la fel de surprins.

— Insinuația dumneavoastră este în mod clar... singura explicație posibilă, spuse JanV^ek.

— Domnule, spuse Langdon încet.

— Insinuați cumva că alarma și coșmarul au fost un fel de cascadorie publicitară? JanV°fek rânji și trase un fum lung din țigară.

— După treizeci și opt de ani de investigații, domnule profesor, credeam că am văzut totul. Dar acum, în lumea dumneavoastră de socializare, sunt încontinuu șocat de ce vor face oamenii pentru ca acoperirea media să devină „virală", cum vă place vouă, americanilor. Planul dumneavoastră a fost ingenios, de fapt, surprinzător de sigur și ușor de pus în aplicare.

— Cum puteți spune că plantarea unei bombe ar fi sigură?! întrebă Langdon. Harris tăcuse.

— V-ați asigurat că este sigură, repetă JanV°fek. Bomba pe care am găsit-o era destul de mică și plasată într-un subsol, unde ar fi provocat pagube minime. Ai cerut un pont anonim ca să te asiguri că explozibilul a fost descoperit înainte să fie cineva rănit. „ Câinii polițiști din hol..." Apropo, adăugă JanV°fgek, „coroana cu țepi a fost un detaliu frumos, foarte memorabil și greu de trecut cu vederea pe înregistrările de securitate." Langdon simți o ușoară greață. „Domnule, nimic nu putea fi mai departe de adevăr." „Dacă credeți asta", spuse căpitanul, „atunci poate că nu știți adevărul. Poate că nu o cunoașteți pe Katherine Solomon atât de bine pe cât credeți. Poate că a făcut toate astea pe la spatele dumneavoastră și va folosit drept accesoriu fără să știe." Langdon refuză să-și onoreze cuvintele cu un răspuns. „Sunt destul de priceput la a descoperi adevărul, domnule profesor", spuse JanV'fek pe un ton nerăbdător, „motiv pentru care aștept cu nerăbdare să aud versiunea doamnei Solomon a poveștii. Dacă, într- adevăr, a avut un vis care s-a împlinit, atunci poate că este nevinovată. Dar asta ar însemna că Katherine Solomon poate vedea viitorul, ceea ce ar face -o cu adevărat specială. Este ea chiar atât de specială, domnule Langdon?" Sarcasmul din vocea bărbatului nu lăsa nicio îndoială că Langdon și Katherine se luptau acum într-o luptă dificilă. Vinovați până la proba nevinovăție. „Ceea ce mă conduce la ultima mea întrebare", spuse JanWek. „Unde este domnișoara Solomon acum?" „Mă întâlnesc cu un coleg", răspunse Langdon scurt. „Cine?" „Neurocercetătorul ceh pe care l-am menționat", Dr. Gessner. „Și cele două femei se întâlnesc la laboratorul Dr. Gessner?" Langdon tresări că ofițerul ar fi aflat asta. „Relaxează-te", spuse JanV°fek. Ridică un bilet. „Am luat asta din dormitorul dumneavoastră împreună cu ambele pașapoarte." Era biletul pe care îl lăsase Katherine. JanV°fek doar îl testase.

— La ce oră e întâlnirea?

— Opt dimineața, răspunse Langdon. JanV°fek se uită la ceas.

— Adică peste câteva minute. Unde e laboratorul ăsta? Langdon aflase aseară că laboratorul lui Gessner se afla într-un punct de reper securizat din Praga – Bastionul Cruciș – o mică fortificație medievală care fusese renovată și transformată într-un centru de cercetare ultramodern, la patru kilometri de centrul orașului.

— O voi suna pe Katherine, spuse el, bănuind că nu ar vrea să fie interogată în fața lui Gessner.

— Sunt sigur că se va întoarce imediat.

— Unde e laboratorul?! explodă JanV^ek, împingându-l pe Harris și oprindu-se la câțiva centimetri de fața lui Langdon.

— Vă voi aresta chiar acum, domnule profesor, iar consulatul dumneavoastră va avea nevoie de săptămâni întregi ca să elimine birocrația. Langdon rămase ferm.

— Aș dori să vorbesc în privat cu domnul Harris.

— Ultima șansă, izbucni JanV°fek.

— Unde e laboratorul? Se lăsă o tăcere lungă, iar vocea care vorbi apoi simți ca un cuțit în spatele lui Langdon.

— Bastionul Cruciex, spuse Harris pe un ton neutru. „La patru kilometri de aici." CAPITOLUL 13 Robert Langdon se simți ca un criminal în timp ce căpitanul JanV^șek îl escorta prin holul hotelului. Când trecură de recepție, telefonul lui JanV°fșek sună, iar căpitanul se îndepărtă ca să retragă apelul. „Domnule profesor", șopti Harris lângă el, profitând de momentul respectiv. „Vă rog să înțelegeți", căpitanul JanV°fșek știa deja locația laboratorului. Vă ademenea să o acuzați de obstrucționare a anchetei. Am dezvăluit locația laboratorului, ca să nu poată pretinde că i-ați împiedicat ancheta. Ați fi fost arestat imediat. „Mulțumesc", presupun? — „Dost ~6efșV!", strigă JanV°fek, încheind apelul și traversând holul spre Langdon.

— Gata cu vorbăria! Plecăm! Langdon îi urmă conștiincios pe JanV°fek și pe Harris afară din hotel, în văzul noroiului de zăpadă. Zorile veniseră spre sfârșitul lunii februarie, dar soarele în sfârșit răsărise, răspândind o strălucire cenușie peste oraș. în timp ce se îndreptau spre bordură, Harris își ridică privirea de la telefon și spuse: – Domnule căpitan, am implicat-o pe ambasador.

— Doamnă ambasador însăși?, îl mustră JanV^ek. „Nu ai încredere în propria ta judecată?" „ Nu am încredere în judecata ta", răspunse Harris, retragându-se. „Având în vedere gravitatea acuzației tale și importanța persoanelor acuzate, am datoria să implic ambasada la cel mai înalt nivel." „Fă ce vrei", rânji JanV°fek, fluturând mâna în semn de dispreț. „Sunt sigur că eu și domnul Langdon nu vom fi niciodată fără tine." „Greșit", replică Harris. „îl voi lua pe domnul Langdon cu mine la ambasadă ." Poate aștepta mai confortabil acolo în timp ce îl iei pe Dr. Solomon." Langdon nu avea nicio intenție să o lase pe Katherine singură cu JanV^ek și era pe punctul de a protesta, când căpitanul a râs în hohote. „Domnule Harris, puteți pleca, desigur, dar suspectul meu, domnul Langdon, vine cu mine la laborator." „Suspect?", îl provocă Harris. „Nu l-ați acuzat de nimic și are tot dreptul." „îl voi

acuza cu plăcere, dacă preferați. Nu ar fi dificil, având în vedere că a evacuat unul dintre cele mai bune hoteluri din Praga, iar scuza lui este un vis fantastic ." Harris tăcu, cântărindu-și opțiunile. După o clipă, Harris se întoarse spre Langdon, părând profund îngrijorat.

— Domnule profesor, am solicitat o întâlnire de urgență cu ambasadorul. Vă simțiți bine singură cam o jumătate de oră?

— Absolut, spuse Langdon.

— Bine. îl voi informa pe ambasador și apoi mă voi alătura dumneavoastră la laborator – poate chiar și pe ambasadorul însăși.

— Mulțumesc, spuse Langdon. Sunt sigur că vom rezolva asta imediat ce vorbim cu Katherine. Harris se întoarse către JanV°fek, care își aprinsese o altă țigară.

— Domnule căpitan, fiți conștient că ambasada vă supraveghează. Nu te putem împiedica să fii nepoliticos, dar dacă îndrăznești să încâlci vreo regulă etică sau legală ... „Am înțeles", a spus JanV°fek tăios, cu țigara atârnându-i printre buzele subțiri. S-a întors și a făcut semn unei mașini din apropiere, care a pornit cu un vuiet și a gonit spre grup, derapând și oprindu-se la doar câțiva centimetri de ei. Langdon a sărit înapoi. Atenție! Sedanul negru =tKoda era inscripționat cu sigla V6ZSI pe ambele părți. JanV°fek a deschis portiera din spate și i-a făcut semn lui Langdon să urce în mașină. în timp ce Langdon urca în mașină, JanV^șek s-a întors către Harris. „Avertisment corect, domnule Atașat. Ar trebui să te grăbești. Nu am nicio intenție să amân interogatoriul doamnei Solomon." Taxiul lui Michael Harris a ieșit din hotelul Four Seasons.

Taximetristul a făcut semn că trebuie să vireze la dreapta, indicând că îl confundase pe Harris cu un turist american neașteptat, care nu știa cum să ajungă la ambasada SUA – o țintă perfectă pentru un șofer scandalagiu. „Jefete p~6es MV°nes=0v most, sakra!", a strigat Harris într-o cehă plină de obscenități. „SpV3chV°m!", Șoferul a făcut ochii mari și a virat la stânga. Localnicii erau întotdeauna surprinși când un american vorbea „cehă", mai ales când americanul era un bărbat de culoare înalt de 1,90 m, într-un costum croit. Michael Okhu Harris crescuse într-o familie bogată din Philadelphia, crescut în principal de bona sa, o imigrantă din Brno. La sugestia părinților săi, bona i-a vorbit băiatului doar în cehă, iar până la vârsta de cincisprezece ani, Michael era complet bilingv. După facultatea de drept de la UCLA, Harris hotărâse să-și pună în practică expertiza lingvistică obținând un post la ambasada SUA din Praga – un oraș exotic cu mâncare sofisticată, femei frumoase și o muncă stimulantă. în ultimele săptămâni, însă, acea muncă devenise mult mai interesantă decât și- ar fi dorit. Iar această dimineață dusese „interesul" la un nivel complet nou. Incidentul de pe Podul Carol a rămas de neînțeles pentru Harris. Afirmația lui JanV°fek că a fost o cascadorie publicitară pentru viitoarea carte a lui Katherine Solomon părea absurdă și, totuși, Harris trebuia să recunoască faptul că exista o logică ciudată în ea; era întotdeauna uimit de riscurile pe care și le asumau oamenii de succes în încercarea de a-și avansa propriile cariere. Inclusiv eu, își aminti Harris. De câteva luni, Harris

efectuase o muncă „extrasector" pentru ambasador și, deși munca era legală din punct de vedere tehnic, era marginală și categoric dezgustătoare. Chiar și așa, remunerația „financiară" pe ascuns, împreună cu influența personală a ambasadorului asupra lui, fusese imposibil de refuzat de Harris. Sper să nu mă bântuie întorsul întors, se gândi Harris. Dar avea un presentiment neliniștitor că se va întâmpla asta. CAPITOLUL 14 în Orașul Vechi, Golomul își croia drum prin labirintul înghesuit de alei care îi înconjurau „cazul". Labirintul obscur de pasaje, unele late de doar doi metri, se șerpuia prin cartierul antic ca niște fire de viță de vie. Pe măsură ce se mișca, Golomul inspira adânc, forțând aerul rece să ajungă la fundul plămânilor, încercând să-și reaccordeze mintea. întâlnirile cu Eterul îl dezlegau întotdeauna de realitatea fizică, dar îi trezeau și simțurile. Trebuie să fii alert. Mai e de lucru. Planul de răzbunare al Golbmilor necesita o informație specifică pe care încă nu o deținea. Trebuia să procedeze cu extremă precauție; dacă lăsa vreo urmă a ceea ce căuta, risca să se trădeze. Din acest motiv, își alesese cu grijă următoarea destinație – un loc liniștit unde putea obține răspunsuri anonim. în această dimineață, era îmbrăcat simplu – pantaloni, cămașă, parka, o pălărie plisată de vânzător de ziare și ochelari de soare închiși la culoare care îi acopereau cea mai mare parte a feței. Această ținută era mult mai obișnuită pentru el decât costumul, deși savura orele în care putea umbla pe străzi ca Golom, aspectul său exterior reflectându-i sufletul interior – un protector puternic dintr-un alt tărâm. Costumul avea și un beneficiu pământesc. Praga era un oraș al supravegherii, iar camerele cu software de recunoaștere facială erau omniprezente în locurile publice. Se spunea adesea că pasiunea Praghei pentru costume și măști era pur și simplu cauzată de încercarea cetățenilor săi de a se bucura de un „moment anonim" de întâlnire. Așa că, atunci când Golomul cerea un anonimat real, îl găsea sub un strat gros de lut, care îi permitea luxul de a se mișca liber prin lumea fizică. Noaptea trecută, se îmbrăcase ca Golomul nu pentru a-și ascunde înfățișarea, ci mai degrabă pentru a-și ascunde fața de Dr. Gessner. Și pentru a o îngrozi. Șocul apariției sale o ajutase, fără îndoială, să o convingă să-și dezvăluie cele mai profunde secrete; Golomul încă procesa toate informațiile pe care le aflase de la ea. Atrocitatea pe care o construiseră în subteran... Identitățile partenerilor ei... Și, fără să știe, modul ingenios prin care putea să dărâme totul în jurul lor. Golomul se contopea acum cu o alee mai mare, cunoscută sub numele de Melantrichova. încă prea îngustă chiar și pentru o singură mașină, aleea era presărată cu câteva magazine și cafenele, care abia începeau să se deschidă. Câțiva turiști începuseră să cutreiere labirintul, sorbind cafele și făcând fotografii pasajelor labirintice unice. Virând la dreapta, Golem-ul a trecut pe lângă Muzeul Mașinilor Sexuale, cu expoziția sa de dispozitive concepute pentru a oferi plăcere corpului uman. Nu avea nicio atracție pentru el; Eterul oferea un punct culminant mult mai împlinitor decât satisfacția fizică. Chiar și așa, imaginile sinistre din vitrinele muzeului îi evocau în minte imagini cu ea întinsă în brațele iubitului ei. Gândul îl îmbolnăvea. Golem-ul deja hotărâse că cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ea ar fi să-l îndepărteze pe acest bărbat cât mai repede posibil. Moartea

lui ar întrista-o, desigur, dar Golem-ul i-ar absorbi complet durerea și ar ajuta-o să uite. Rolul unui golem este să poarte povara unui suflet mai slab. Când a ajuns în piața orașului, parfumul castanelor coapte umplea aerul, odată cu acordurile unui bock – o mică cimpoi boemă, preferată de muzicienii stradali de aici. întinderea mociroasă de piatră cubică era deja presărată cu grupuri mai mari de turiști matinali, dintre care unii se adunaseră sub ceasul astronomic pentru a urmări slujba sfinților de la ora 8 dimineața. în apropiere, mai multe personaje costumate pozau pentru fotografii în schimbul bacșișurilor. Bărbații purtau robe lungi și închise la culoare, joben și machiaj dramatic de arlechin – fețe vopsite complet în alb, cu excepția orbitelor înnegrite. Oportuniști, se gândi el, îndoindu-se că acești bărbați erau cu adevărat membri ai infamei Biserici a lui Satan din Praga, CV^rkev satanova. De când Daily Mail publicase un articol intitulat „în interiorul ritualului satanic „Arlechinul întunecat" din Praga", completat cu fotografii sub acoperire, se părea că turiștii din Praga ar plăti generos pentru o fotografie a unui satanist adevărat. Religia și ocultismul erau țesute în structura acestui oraș, iar vizitatorii nu găseau lipsă de îngeri, sfinți, diavoli și personaje mitologice antice care rătăceau pe străzi. 0 actriță îmbrăcată ca un înger negru stătea adesea în piață, desfăcându-și aripile întunecate în fața Hotelului U Prince și conducând oaspeții înăuntru, la faimoasa grotă din subsolul hotelului – Barul îngerului Negru. La această oră, îngerul înaripat se dusese acasă la culcare, iar eleganta intrare a hotelului era pustie, exact așa cum se așteptase. Golmanul se strecură înăuntru și coborî scara în spirală spre bar. Plănuia să-și găsească răspunsurile acolo. Barul Black Angel se afla într-o cavernă gotică din piatră din secolul al XII-lea, la câteva etaje sub hotel. Conform legendelor, în timpul unei restaurări, muncitorii au dat peste o cameră secretă care conținea un cufăr cu comori, plin de jurnale antice aparținând unui bărbat pe nume Alois Krcha. Jurnalele includeau rețete pentru cocktailuri exotice și elixiruri mistice din vremuri de demult, despre care se zvonea că aveau calități magice. Turiștii frecventau barul Black Angel în speranța că există un sâmbure de adevăr în faimoasa deviză a barului:... Fie ca așa să fie, spera Golmanul. Dacă totul merge conform planului, informațiile de care avea nevoie pentru a realiza imposibilul s-ar găsi în acest subsol. Prin amabilitatea îngerului morții, se gândi el. CAPITOLUL 15 Jonas Faukman stătea singur la fereastra sa de la etajul douăzeci și trei, privind inexpresiv la luminile Manhattanului de la ora 2 dimineața. Orașul care nu doarme niciodată, se gândi editorul, știind că va trece mult timp până va adormi dacă nu va putea găsi manuscrisul prețios al autorului său. încă spera ca tehnicianul să sune în orice moment să spună că „pirotehnicul" nu fusese decât o eroare digitală, dar Faukman simțise că se întâmpla într-adevăr ceva mai întunecat. Nicio altă partiție nu era afectată.

Doar Katherine...

Ridică telefonul de la birou ca să o sune pe Katherine la Praga, dar după ce ținu receptorul o clipă, îl puse la loc în suport. Era încă dimineață devreme în Europa Centrală, iar vestea avea să fie, fără îndoială, devastatoare pentru ea. Katherine își pusese încrederea în Faukman, iar el simțea o profundă obligație morală să

îndrepte lucrurile – mai ales după ce o convinsese să lucreze în siguranță pe serverul corporației.

Deci, cine i-a furat manuscrisul?

Va apărea pe piața neagră în următoarele ore? Faukman se forță să respire adânc și să expire, își aminti că un lucru i-a ieșit bine în seara asta – un mic noroc – și că va trebui să acționeze cu atenție și imediat. Faukman traversă biroul și închise ușa, trăgând încet zăvorul. Apoi se duse la biblioteca sa, care era plină de suveniruri editoriale – pancarte de marketing, stampe tipărite, premii literare, liste de bestselleruri înrămate și exemplare de lectură în avans, în tiraj limitat. De pe raftul de sus, luă una dintre cele mai prețioase posesiuni ale sale – o cană de cafea personalizată.

Cana purta simbolurile unui potir, unui triunghi și unui trandafir. Fusese un cadou de la Robert Langdon după „prima lor publicare împreună, cu două decenii în urmă" – „Simboluri ale femininului sacru pierdut", o carte care se vânduse în suficiente exemplare pentru ca Langdon să-i cumpere lui Faukdon această cană – și cam atât. De-a lungul anilor, cana devenise un simbol al prieteniei durabile dintre ei, precum și al colaborării lor profesionale continue.

Din interiorul căniі, Faukman scoase o singură cheie. Apoi se întoarse la birou și o folosi pentru a descuia sertarul de jos al biroului.

Acolo, bine ascunsă în sertar, zăcea un teanc gros de pagini tipărite

— 481, scrise la două rânduri – stivuite frumos și legate cu două benzi elastice.

Faukman a scos manuscrisul din sertar și l-a așezat pe biroul său mare de lemn.

Pagina de titlu conținea doar două rânduri.

Slavă Domnului că încă editez pe hârtie, se gândi el, respirând ușurat știind că cel puțin mai avea un exemplar. Din obicei, Faukman își tipărise exemplarul editorial imediat după ce Katherine îi dăduse acces la manuscris cu câteva ore mai devreme.

Majoritatea editorilor foloseau procesoare de text și funcția „Urmărire modificări" pentru a introduce editările direct în manuscrisele digitale, dar Faukman prefera în continuare un teanc de hârtie și un pix albastru tradițional. Pentru o dată, a fi de modă veche doar plătea...

Exista o vreme în industria editorială, nu cu mult timp în urmă, când era ceva obișnuit să ai un singur exemplar al unui manuscris. Autorii scriau de mână, își puneau manuscrisele într-o cutie și le livrau la sediul editurii . „înălțimi de vânturi", „Frații Karamazov" și „Pentru cine bat clopotele" își începuseră fiecare viața ca un singur manuscris original, pe hârtie.

„Relaxează-te", își spuse el. Dacă Maxwell Perkins reușise să-și păstreze calmul în timp ce manipula manuscrise de Hemingway și Fitzgerald, atunci cu siguranță pot face același lucru cu Katherine Solomon.

Acestea fiind spuse, primul lucru pe care intenționa să-l facă era să facă o copie de rezervă digitală. Procesul necesitase odată retipărirea unui întreg manuscris într- un procesor de text. în zilele noastre, scanerele de recunoaștere optică a caracterelor durau doar câteva minute.

Puțină asigurare în timp ce PRH își punea la punct ce se întâmpla aici.

Dar, în timp ce Faukman analiza planul, a fost lovit de o realizare tulburătoare. Scanerele OCR și fotocopiatoarele editurii erau toate conectate la rețeaua companiei; Dacă un hacker ar fi obținut acces la cea mai sigură bază de date a PRH, atunci OCR-urile și copiatoarele conectate în rețea cu greu puteau fi considerate sigure. Cu tot ce se întâmplase în seara asta, Faukman nu avea de gând să-și asume niciun risc.

Și-a verificat ceasul: 2:09 dimineața. Dacă s-ar fi strecurat în

FedEx OuEce Prinț & Ship, deschis nonstop, ar fi putut folosi OCR-ul și copiatoarele lor , care ar fi fost anonime și imposibil de urmărit – cu siguranță mult mai sigure decât utilizarea dispozitivului conectat în rețea al editorului.

încrezător în planul său, Faukman a înfășurat rapid manuscrisul într-un plic căptușit și l-a sigilat, strecurând pachetul în rucsac. După ce și-a legat șireturile cu adidași negri de alergare și și-a pus paltonul vintage gri din lână, Faukman și-a pus rucsacul pe umeri și a părăsit biroul, încuind ușa în urma lui. Treizeci de secunde mai târziu, cobora cu liftul la parter.

în timp ce cobora din lift, Faukman îi făcu semn cu mâna paznicului de noapte care stătea în spatele tejghelei de pază din holul spațios. „ Ne vedem mâine, Mark ." „Mulțumesc, domnule Faukman. 0 noapte minunată."

Cam târziu pentru asta, își spuse Faukman.

în timp ce se grăbea spre ieșire, trecu printre cei doi pereți ai holului cu biblioteci înalte, care expuneau cu mândrie clasice Random House datând de la începutul anilor 1900, când cofondatorii Bennett Cerf și Donald S. Klopfer înființaseră această companie ca o mică editură de reeditări. Gusturile literare ale fondatorilor erau atât de variate și diverse încât păreau aproape „aleatorii" și și

—au numit afacerea editorială în consecință.

Câteva cărți de Faukman zăceau pe aceste rafturi sacre și, până în seara asta, fusese încrezător că o primă ediție a cărții lui Katherine va fi și ea acolo într-o zi.

Ai o singură treabă acum, își aminti în timp ce împingea ușile mari de sticlă rotative și ieșea pe stradă. Proteja acest manuscris.

Noaptea era geroasă, iar trotuarele erau pustii la această oră.

Faukman a virat la dreapta pe Broadway și a mers rapid spre sud, către Strada Fifty-Fifth, vântul înghețat suflându-i în bretele hainei.

în timp ce traversa bulevardul, era prea preocupat ca să observe o dubă neagră care îl urmărea la un bloc întreg în spate.

PRH Data Security se află la etajul patru al Turnului Random House și constă din șase terminale securizate amplasate adânc într-un labirint de rack-uri de servere zumzăitoare. Facilitatea compactă era responsabilă de menținerea unui zid de protecție impenetrabil în jurul șervetelor interne ale editurii.

Tehnicianul de securitate Alex Conan tasta acum cu nerăbdare la terminalul său, după ce confirmase că fiecare urmă a manuscriselor și dosarelor de cercetare ale lui Katherine Solomon dispăruse – eliminate, șterse și irecuperabile.

Nu mai e o misiune de salvare, se gândi Alex. Nu există supraviețuitori.

în mod tulburător, sistemul de detectare/prevenire a intruziunilor nu găsise nicio urmă de vulnerabilități exploatate – nicio intrare neobișnuită în registry, nicio modificare a fișierelor, nicio configurație de sistem alterată sau nicio captură suspectă de pachete.

Evident, hackerii posedau abilități unice.

Cine naiba sunt tipii ăștia?!

Dornic să-l pună la curent pe Jonas Faukman, Alex și-a format numărul, dar nu a primit niciun răspuns.

Ciudat.

A sunat paznicul de noapte din hol. „Mark, sunt Alex Conan de la Sisteme. Ai putea să-l contactezi imediat pe Jonas Faukman la centrul de securitate ?"

„E important."

— „Nu mă va auzi", a răspuns paznicul pe tonul său jovial obișnuit. „Tocmai a ieșit din clădire."

Faukman a plecat?! Am fost atacați de hackeri din cauza cărții lui!

Alex a presupus că Faukman tocmai ieșise să ia aer și că se va întoarce imediat. Se întreba dacă ar trebui să-i anunțe pe cei din conducerea PRH, dar nu era nimic ce putea face nimeni în acel moment și probabil că l-ar mustra pe loc pentru că a lăsat să se întâmple asta sub supravegherea lui. Controlul daunelor, și-a spus. încă mai este timp să rezolv asta.

Abilitățile de hackeri ale lui Alex erau robuste, așa cum era cazul majorității tehnicienilor care lucrau în securitatea sistemelor. Cu câteva ore și puțin noroc, avea o șansă mică să afle cine atacase PRH. Apoi, în funcție de ce descoperia, ar putea chiar să găsească o modalitate ingenioasă de a-i împinge înapoi. CAPITOLUL 16

CÂND se strecura pe bancheta din spate a sedanului Skoda Octavia, Robert Langdon se simțea înghesuit. în fața lui, căpitanul JanV°fekâși împinsese propriul scaun cât mai mult în spate, iar Langdon își ținea acum genunchii la piept, apărând o claustrofobie crescândă. Gurile de ventilație suflau aer fierbinte, amestecat cu fumul de țigară al căpitanului, iar Langdon se bucura că purtase doar puloverul Dale și nu geaca lui voluminoasă Patagonia „upu"...

JanV'fek era din nou la telefon, vorbind în șoaptă în cehă, în timp ce mașina gonea spre sud de-a lungul malurilor Vltavei. Șoferul cu gâtul gros al căpitanului era un locotenent de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat într-un costum bleumarin de la OZSI și o beretă militară înclinată. Arăta mai mult a culturist sau a luptător profesionist decât a agent al forțelor de ordine și acum șerpuia intrând și ieșind din trafic cu o singură mână pe volan, ca și cum ar fi încercat să-și impresioneze șeful.

în timp ce mașina gonea spre sud de-a lungul râului, pe Masarykovo nVb~6e~aev% lui Langdon i se făcu greață și își forță privirea pe geam, în spațiile deschise.

Tocmai trecuseră de o mică insuliță din râul Vltava, pe care se afla

Palatul Qofăn, în stil neorenascentist, de un galben aprins. în contrast puternic cu palatul antic, cea mai faimoasă structură ultramodernă din Praga se afla în față,

pe stânga. Casa Dansatoare era formată din două turnuri mici, sprijinite unul de celălalt, ca și cum ar fi dansat. Arhitectul Frank Gehry își numea turnurile Fred și Ginger, ceea ce părea o întindere a imaginației, dar având în vedere că orizontul Londrei se mândrea acum cu The Gherkin, The Walkie-Talkie și The Cheesegrater, poate că cele două vedete dansatoare ale filmului pragă ar putea fi considerate o binecuvântare.

Langdon fusese de mult timp impresionat de pasiunea Pragăi pentru arta avangardistă . Unele dintre cele mai progresiste colecții din lume erau găzduite aici, la Centrul DCX, Palatul Târgurilor și Muzeul Kampa. Unice pentru Praga erau însă instalațiile sale „pop-up" de amatori care apăreau în mod curent prin oraș și, pentru câțiva norocoși, precum The Lennon Wall și The Hanging Umbrella People, erau atât de admirate încât au fost adoptate permanent.

— Domnule profesor, spuse JanV°fek, întorcându-se brusc cu fața spre Langdon, făcându-i spătarul scaunului să se afunde și mai mult în genunchii lui Langdon. Când vom ajunge la Bastionul CruciV, vă voi separa de doamna Solomon. Intenționez să o interoghez fără prezența dumneavoastră. Nu vreau să vă coordonați poveștile.

— Poveștile noastre? repetă Langdon, încercând să-și ascundă iritarea în voce. Tot ce v-am spus este absolut adevărat

.

— E bine de știut. Atunci nu aveți de ce să vă faceți griji. JanV^ek se întorsese deja cu fața în față.

Langdon era îngrijorat de întâlnirea iminentă a lui Katherine cu JanV°~Vek. Căpitanul părea să se fi hotărât că cei doi americani – sau cel puțin Katherine – orchestraseră cumva această serie bizară de evenimente în beneficiul personal.

O nebunie pură.

Chiar și așa, indiferent în câte moduri ar fi analizat Langdon situația, nu vedea nicio explicație pentru visul ei care prezicea scena de pe Podul Carol. Nu a povestit nimănui despre viziunea ei – și ne-am întors direct la culcare. Singura explicație rămasă, oricât de incomprehensibilă i s-ar părea lui Langdon , era că Katherine avusese un vis premonitor real – propria ei premoniție de pe Titanic.

Provocarea pentru Langdon era că nu crezuse niciodată în premoniții. De-a lungul carierei sale, întâlnise acest subiect în texte antice, dar respinguse întotdeauna noțiunea de clarviziune, argumentând că premoniția, indiferent de denumirea ei – profeție, prezicere, auguriu, divinație, astrologie – era cea mai veche iluzie a istoriei.

De când oamenii își aminteau trecutul, tânjiseră să vadă viitorul. Profeți precum Nostradamus, Oracolul din Delfi și astrologii mayași fuseseră venerați ca semizei. Chiar și în ziua de azi, un flux constant de oameni bine educați consultau chiromanți, ghicitori, clarvăzători și ghizi astrologiei moderni. Cunoașterea viitorului este o obsesie umană.

Studenții la istorie ai lui Langdon îl întrebau adesea despre Nostradamus, probabil cel mai faimos „văzător" din toate timpurile. Poemele enigmatice ale

profetului păreau să prezică, printre altele, Revoluția Franceză, ascensiunea lui Hitler și prăbușirea World Trade Center. Langdon a recunoscut în fața clasei sale că o mână de cătrene ale profetului conțineau ceea ce păreau a fi referințe șocante la evenimente viitoare, dar le-a amintit întotdeauna că Nostradamus a scris „Copios, Criptic și Comun". Adică, profetul a scris o colecție copioasă de 942 de poezii separate, folosind un limbaj criptic și ambiguu și a prezis evenimente banale precum războaie, dezastre naturale și lupte pentru putere.

„Nu e de mirare că vedem ocazional puncte de congruență", le-a spus Langdon. „Cu toții vrem să credem în magie sau în ceva dincolo de această lume, așa că mintea noastră ne păcălește adesea să vedem lucruri care nu există cu adevărat." Pentru a-și ilustra punctul de vedere, în fiecare an, Langdon își începea seminarul pentru anul întâi cerând fiecărui student să-și prezinte data și ora exactă a nașterii. 0 săptămână mai târziu, le-a înmânat tuturor un plic sigilat cu numele lor pe el și le-a spus că le dăduse informațiile despre naștere unui astrolog cunoscut și le-a cerut să li se facă citiri. Când studenții își deschideau plicurile, rămâneau invariabil neîncrezători de cât de precise fuseseră citirile astrologului.

Apoi, Langdon le-a spus să facă schimb de foi cu un alt student. Spre surprinderea lor, au aflat că toate „citirile astrologice" pe care le distribuise erau identice. Citirile păreau pur și simplu corecte pentru că includeau convingeri personale comune: Ai tendința de a fi critic cu tine însuti.

Te mândrești cu faptul că ești un gânditor independent.

Te îndoiești uneori că ai luat decizia corectă.

Langdon a explicat că dorința de a „cerceta adevărul personal în afirmații generale" era cunoscută sub numele de efectul Barnum – numit astfel după „testele de personalitate" de pe spectacolul secundar pe care P.T. Barnum le folosise pentru a păcăli atât de multi spectatori la circ, făcându-i să creadă că are puteri psihice.

Sedanul VZSI viră brusc la stânga, smulgându-l pe Langdon din gânduri în timp ce mașina începea să urce pe vastul peisaj împădurit al Parcului Folimanka, un spațiu public întins la periferia centrului Praghei.

Sus, în vârful dealului, Langdon abia reuși să distingă meterezele de piatră ale Bastionului Crucișâx, cocoțat pe creasta dealului de deasupra lor. Nu vizitase niciodată mica fortăreață, care fusese în ruine de mulți ani și fusese renovată abia relativ recent, dar acum știa mult mai multe decât îi păsa despre reconstrucție – care fusese întreținută neobosit aseară de mândra nouă chiriașă a bastionului, Dr. Brigita Gessner.

Neurocercetătoarea cehă făcea parte din consiliul de administrație al

Seriei de Lecții a Universității Caroline și o invitase personal pe Katherine să fie prezentatoare aseară

. După prelegere, Gessner li se alăturase lui Katherine și lui Langdon pentru o băutură în barul hotelului. Dar, în loc să o felicite pe Katherine, Gessner abia dacă menționase prelegerea strălucită, lăudându-seân schimb cu propria muncă și cu incredibilul ei laborator privat.

„Bastionul este destul de mic, dar este un loc sublim pentru un centru de cercetare", exclamase Gessner cu entuziasm. „Vechea fortăreață se află pe o creastă dealată, cu priveliști inegalabile asupra orașului, iar zidurile sale groase de piatră oferă o ecranare superbă împotriva interferențelor electromagnetice, fiind ideală pentru delicata mea muncă în neuroimagistică.

" Gessner a continuat să se laude că succesul ei în „domeniul tehnologiei de imagistică cerebrală și al rețelelor neuroinformatice" îi oferise autonomie totală în cercetare – atât financiar, cât și programatic – și că acum își petrecea timpul lucrând la „orice îmi place, într-un cadru extrem de privat

." în timp ce sedanul ZSI a ieșit dintre copaci, vederea laboratorului care se profila pe stâncă i-a adus o îngrijorare neașteptată pentru siguranța lui Katherine.

Dintr-un anumit motiv, Langdon a simțit brusc un pericol. Spera că nu era o precognitie.

CAPITOLUL 17 în timp ce Faukman își suflă în mâinile împreunate în timp ce mergea spre est pe strada Fifty-Two, care era pustie la ora asta. Noaptea era extrem de rece, iar manuscrisul îi părea greu în rucsac. Din fericire, biroul FedEx, deschis nonstop, era la doar un bloc distanță, peste Seventh Avenue. Faukman încă se străduia să înțeleagă de ce cineva ar viza doar cartea lui Katherine. Baza de date PRH conținea nenumărate alte tinte mai evidente – garantate succese de cărți scrise de autori mari de care depindea profitul PRH. Nu avea niciun sens. Faukman începea să se întrebe dacă poate acest atac cibernetic nu era deloc piraterie de cărți, ci mai degrabă " altceva".

La douăzeci de metri înaintea lui Faukman, o dubă neagră trăsese la bordură și se oprise, cu motorul în gol. Faukman încetini instinctiv, simțindu-se neliniștit pe strada goală la ora asta. Un moment mai târziu, însă, și-a dat seama că paranoia lui era nepotrivită; Șoferul dubiței a sărit afară, fluierând vesel și citind o planșetă. Fără să-l privească măcar pe Faukman, a pornit în direcția opusă.

Faukman s-a relaxat și a continuat să treacă de dubiță. Mai în față, șoferul care pleca s-a oprit, s-a uitat la numerele clădirii, a verificat din nou planșeta și s-a întors, mergând înapoi pe unde venise. „Johnnyl", a strigat el spre dubiță. „Care era adresa de pe e-mailul ăla? Nu văd niciun restaurant cu souvlaki aici!" , a spus Faukman, arătând cu degetul. „Chiar după Seventh", a spus el. Din spatele lui, o mașină s-a ciocnit de rinichiul drept al lui Faukman, iar o pungă neagră i-a căzut peste cap. înainte ca Faukman să poată înțelege ce se întâmpla, două perechi de mâini puternice l-au ridicat de pe picioare și l-au aruncat în dubă. A aterizat brusc pe podeaua dură, impactul tăindu- i respirația. Ușa s-a trântit și, în câteva secunde, a simțit cum duba accelerează rapid.

Gâfâind și incapabil să vadă, editorul îngrozit a încercat să-și tragă respirația și să-și evalueze situația. Faukman editase suficiente thrillere ca să știe ce se întâmplă când un personaj este legat la ochi și aruncat în spatele unei dube.

Nu era niciodată bine.

La trei străzi distantă, în Turnul Random House, Alex Conan formase acum toate numerele de contact ale lui Faukman – afacere, acasă, mobil – dar nu reușise

să primească niciun răspuns.

Unde naiba s-a dus?!

Suntem în mijlocul unei crize!

Se părea că Faukman își închisese pur și simplu telefonul și rătăcise afară în noapte – poate la On the Rocks, un bar de whisky din apropiere, frecventat de editori nevrotici care încercau să-și calmeze nervii la orice oră din noapte. Până acum, Alex nu făcuse niciun progres în identificarea hackerilor. Căutase prin epavă, dar nu scosese nimic interesant. Am nevoie de un pieptene cu dinți de „ner", știa el. Următoarea sa încercare ar fi necesitat un algoritm criminalistic brevetat, conceput pentru a scana artefacte specifice, unice manuscrisului dispărut – cuvinte cheie, concepte, nume – dar pentru a face asta, trebuia să vorbească cu

Faukman.

Sau, și-a dat seama. Aș putea s-o sun direct pe Katherine Solomon? Protocolul PRH a interzis acel apel, cerând ca toată comunicarea cu autorii să se transmită exclusiv prin intermediul editorului fiecărui autor – sufletul de încredere care învățase cum să navigheze printre ciudățeniile, excentricitățile și nesiguranțele scriitorului.

La naiba, se gândi Alex. Nu numai că era esențial să afle mai multe despre cartea lui Katherine, dar credea că Katherine avea dreptul să știe că cineva îi vizase manuscrisul, mai ales dacă asta însemna că ar putea fi ea însăși în pericol personal.

Având în vedere acest lucru, Alex a accesat-o pe autoarea lui Katherine Solomon, „Ole", i-a localizat numărul de telefon mobil și a format un număr. Faukman menționase că Katherine era în Europa în acel moment, ceea ce înseamnă că era dimineață devreme pentru ea, dar dacă Alex ar fi trezit-o, ar fi înțeles că era o urgență.

Telefonul mobil al lui Katherine a sunat de patru ori și a intrat pe mesageria vocală. La naiba, l-a lăsat un mesaj scurt, prezentându-se și întrebând-o dacă l-ar putea suna imediat.

A închis și a încercat din nou pe mobilul lui Faukman. Nimic.

Atunci și-a amintit că Faukman menționase că Solomon călătorea cu un alt autor de-al său – profesorul de la Harvard, Robert Langdon.

Tot în baza de date PRH, se gândi Alex, hotărând că merită încercat. A accesat numărul lui Langdon și a sunat și la acel număr de mobil. Linia lui Langdon nici măcar nu a sunat – a ajuns direct la mesageria vocală. Alex a închis, simțindu-se brusc foarte singur.

Unde naiba e toată lumea?!

CAPITOLUL 18 în Londra, Finch tocmai primise confirmarea că planurile sale de rezervă erau acum în mișcare, atât la Praga, cât și la New York. Vestea sosise prin intermediul unei platforme de comunicații de nivel militar cunoscută sub numele de Signal, necesară pentru toate comunicațiile pe teren, deoarece oferea criptare end-to-end a tuturor textelor și vocilor.

Finch, un american, deținea o poziție secretă în sediul european al unei

organizații globale cunoscute de persoanele din interior sub numele de „Q". Porecla enigmatică a „armei" derivă de la un personaj din romanele cu James Bond – inventatorul-tehnolog „Q", care a creat inovații mortale în slujba Majestății Sale Regina.

La fel ca omonimul său „fictiv", Q din lumea reală a dezvoltat și el tehnologii avansate în slujba unei puteri superioare – deși o putere mult mai influentă decât orice regină. Entitatea care fondase în liniște Q în

1999 a exercitat o influență fără precedent în întreaga lume și, deși prezența sa era rareori observată sau chiar suspectată, acțiunile sale schimbau în mod regulat cursul evenimentelor globale.

La șaptezeci și trei de ani, Everett Finch avea un rating FIDE de 2374 la șah, vâslea nouă mii de metri zilnic pe aparatul său ergometric și își termina micul dejun luând trei sute de miligrame de Nuvigil, un medicament nootropic pentru îmbunătățirea minții care îi transforma mintea într-o mașină de curse de Formula 1 pe o autostradă plină de minivanuri.

După ce petrecuse ultimul deceniu într-o poziție de putere în cadrul formidabilei organizații-mamă a Q, Finch fusese angajat cu trei ani în urmă pentru o misiune confidențială în cadrul biroului londonez al Q. De asemenea, fusese informat că va conduce dezvoltarea uneia dintre cele mai ambițioase și secrete inițiative întreprinse vreodată de cineva, oriunde.

Threshold.

I s-a spus că proiectul necesita o anumită „flexibilitate" în ceea ce privește constrângerile legale și morale, iar Finch fusese ales pentru expertiza sa în „rubrici etice ponderate în funcție de succes" – cadre morale care prioritizau succesul în detrimentul purității conștiinței.

Finch nu a fost surprins când scrisoarea sa de numire suna astfel: „ Este imposibil să exagerăm importanța Threshold. Acesta justifică orice măsuri extraordinare pe care le considerați necesare pentru a-i asigura succesul."

Mesaj primit, se gândi Finch. Nu există reguli.

Trecuseră treizeci de minute de când Golmanul intrase în Hotelul U Prince și coborâse la Barul subteran Black Angel. Găsise barul închis, echipa de curățenie măturând podelele, lustruind canapelele de piele și trăgând mucuri de țigară de pe zidurile vechi de piatră cioplite brut, înainte să fie observat de cineva, Golman a continuat pe lângă bar, după colț, către un spațiu asemănător unui dulap care conținea un birou și două computere vechi, ale căror ecrane decolorate străluceau cu sigla îngerului Negru. Barul care oferea internet non-stop clienților era o relicvă pitorească din vremurile când telefoanele mobile străine abia funcționau în Praga, iar turiștii alegeau să bea la îngerul Negru doar pentru a trimite un e-mail.

Mai devreme în ziua aceea, când Golman și-a dat seama că avea nevoie de informații tehnice specifice pentru a-și pune în aplicare planul, s-a gândit imediat la îngerul Negru. Nimeni nu avea să monitorizeze această mașinărie. „

Și acum am găsit ce căutam", s-a gândit el, privind informațiile tehnice de pe ecranul din fața lui. Multe dintre detalii îi depășeau înțelegerea, dar asta nu conta;

„a folosi o armă nu necesita o diplomă în științe balistice", ci doar acces la un trăgaci.

Și acel trăgaci fusese acum localizat.

Gessner dezvăluise multe secrete în încercarea de a-și salva propria viață – printre ele, prezența unei tehnologii surprinzător de puternice, situată în cele mai adânci locuri ale laboratorului lor subteran, sigilată într-o boltă etanșă cu pereți din beton armat groși de doi metri.

O tehnologie care le-ar putea prăbuși întreaga lume.

Cu informațiile pe care tocmai le obținuse, știa acum exact cum să facă asta.

Golomul a șters rapid istoricul căutărilor din browser și a repornit computerul. Când s-a înălțat și a ieșit din nou în piață, s-a simțit viu cu perspectiva unei răzbunări atât de îndrăznețe încât undele sale de șoc ar fi resimțite la mii de kilometri de Praga – de către toți cei responsabili.

CAPITOLUL

19

Bastionul ruciox se înalță sus, pe o creastă împădurită care delimitează marginea nordică a Parcului Folimanka. La mijlocul anilor 1300, creasta impunătoare a atras atenția împăratului romano-german Carol al IV-lea, care a decis că era locul ideal pentru a construi o fortificație care să domine iubitul său oraș natal, Praga, o „bijuterie înfloritoare" a creștinătății.

De-a lungul crestei, împăratul a construit o metereză de piatră, acoperită de un fort mic, dar robust. Poziția sa înaltă îi amintea de muntele pe care fusese răstignit Hristos, așa că a botezat fortificația „ Bastionul Crucisării

". Sedanul ZSI șerpuia tot mai sus de-a lungul drumului de intrare, urcând constant pe creastă până când s-a oprit în fața bastionului. Langdon privi spre vechea fortăreață, impresionat de eleganta renovare modernistă.

Acesta este laboratorul privat al lui Gessner? Evident, neurocercetătorul câștiga mai mult decât își imaginase Langdon.

JanV°fșek sări de pe scaunul pasagerului și deschise brusc portiera lui Langdon, făcându-i semn nerăbdător să coboare. Langdon se împlini repede, nerăbdător să iasă din vehiculul înghesuit și, de asemenea, din ce în ce mai nerăbdător să o vadă pe Katherine.

Șoferul bătăuș a rămas în mașină în timp ce JanV°fQekâl conducea pe Langdon prin zăpada care cădea spre laborator. în praful alb de pe aleea cu pietriș, Langdon zări mai multe seturi de urme de pași înfundați – unele dintre ele, fără îndoială, ale lui Katherine, când aceasta sosea să se întâlnească cu Gessner.

Deasupra intrării principale, un elegant panou de bronz anunța:

... Ușa bastionului era un geam larg și elegant,

Sticlă mată armată într-o ramă de oțel. JanV^șek trase de mâner, dar ușa nu se clinti. Bătu tare în sticla groasă.

Niciun răspuns.

JanV°fșek se întoarse acum spre cabina de apel de lângă ușă – un scaner biometric de furie, un difuzor și un buton de apel. Nicio tastatură pentru un cod de

acces? se întrebă Langdon, nedumerit pentru că aseară Gessner se lăudase gratuit că laboratorul ei era securizat cu „un cod de acces ingenios de inteligent".

Probabil se referea la o ușă interioară.

JanV°f?ek apăsă nerăbdătoare butonul de apel, iar difuzorul vibră, un interfon sunând acum înăuntru. Au așteptat și, după ce sună cinci, soneria s-a oprit.

JanV°fșek făcu un pas înapoi și își ridică ochii închiși la camera de securitate poziționată discret deasupra capului, ca și cum ar fi privit-o în jos. Și-a ținut legitimația de utilizator ZSI sus, în fața camerei, și a apăsat din nou butonul de apel.

Acesta a sunat încă de cinci ori, dar nu a primit niciun răspuns.

Langdon s-a uitat la camera de supraveghere, întrebându-se dacă poate Katherine se uita înapoi la el. De ce nu răspunde Gessner la ușă? Sau de ce nu ne sună să intrăm ? Evident, cele două femei puteau vedea că JanV°fek era acolo, iar Langdon considera puțin probabil ca dorința lui Gessner de a păstra secretul să fie atât de intensă încât să respingă un ofițer ZSI.

„Dă-mi numărul de telefon mobil al lui Katherine Solomon", a spus JanV°=ek, scoțând telefonul.

Langdon l-a recitat din memorie, iar JanV^ek l-a tastat în telefon, pe care l-a pus pe modul difuzor. Apelul a fost transferat instantaneu la mesageria vocală a lui Katherine.

„Niciun semnal în interiorul acelor ziduri groase de piatră?", se întrebă Langdon, deși părea ciudat că un gigant tehnologic precum Gessner nu instalase amplificatoare de semnal celular în laboratorul ei.

JanV°fșek mormăi ceva în șoaptă și se întoarse, strigând în direcția mașinii sale. „Pavell",

Șoferul cu gâtul gros sări de la volan și se grăbi spre

JanV°f?ek ca un câine către stăpânul său. „Ano, pane kapitV°ne?!",

JanV°fșek arătă spre ușa de sticlă. „Plânge-te două."

Locotenentul Pavel dădu din cap, scoase un pistol și se ghemui într-o poziție de inel, țintind spre ușă.

Doamne!, Langdon sări înapoi exact când arma locotenentului bubui.

Șase focuri de armă răsunară rapid – gloanțele străpungând centrul geamului într-o grupare circulară aproape perfectă. Sticla armată nu se sparse, stratul său interior lipicios menținându-l intact. Locotenentul Pavel nu pierduse timpul învârtindu-se și lovind piciorul în sus și înapoi, cizma sa grea lovind geamul din cercul de găuri de gloanțe. 0 pânză de păianjen de crăpături radia spre exterior. Lovi din nou cu piciorul, iar întregul panou se izbi spre interior, desprinzându-se de ramă și alunecând pe podea într-o ploaie de cioburi de sticlă securizată care arătau ca niște cuburi de zahăr strălucitoare.

Langdon privi neîncrezător, întrebându-se dacă JanV°fek se gândise măcar că ar fi putut fi cineva de cealaltă parte a ușii de sticlă mată când locotenentul său înroșise.

Pavel își reîncărcă arma și păși prin deschizătura distrusă, cizmele sale scrâșnind pe sticla spartă. Se uită în stânga și în dreapta, apoi îi făcu semn lui

JanV°fek să intre.

— După dumneavoastră, domnule profesor, spuse JanV°fek.

— Dacă nu cumva ați prefera să așteptați în mașină?

Langdon nu avea nicio dorință să o lase pe Katherine singură cu JanV°fek și nebunul său gata să tragă. Cu inima bătându-se puternic, Langdon se îndreptă spre deschizătura spartă, întrebându-se de câte ori în istorie fusese încălcată această fortăreață medievală.

CAPITOLUL

20

Ambasada Statelor Unite la Praga se află în Palatul SchVânborn.

Acesta cuprinde peste o sută de camere, multe cu pereții originali din stuc și tavanele înalte de zece metri. Construit în 1656 de un conte cu un singur picior – Rudolf von Colloredo-Waldsee – opulentul palat include mai multe rampe care îi permiteau contelui Rudolf să urce călare în clădire. Acum, devenit ambasada oficială a SUA, palatul găzduia douăzeci și trei de angajați la fața locului, însărcinați cu activitatea în numele intereselor americane în regiune.

În această dimineață, legătura cu mass-media a ambasadei, Dana Danok, era singură în biroul ei, organizând agenda zilnică. Era o pragheză de treizeci și patru de ani care își perfecționase engleza în timp ce lucra ca model la Londra, la douăzeci și ceva de ani. După ce s-a întors la Praga și a obținut o diplomă în informatică, aplicase pentru un post la ambasada SUA și a ajuns la departamentul de relații publice.

Biroul Danei simțea mai frig decât de obicei în această dimineață cu zăpadă și s

—a îndreptat spre clasicul calorifer cu abur, aplecându-se să-l pornească pentru mai multă căldură.

„PfoknVQ vVhled", a spus o voce gravă în spatele ei. O priveliște frumoasă.

S-a întors și a lesinat puțin, așa cum făcea întotdeauna când îl vedea pe frapantul atașat juridic, Michael Harris. Acesta a tratat-o politicos în birou; Desigur , felul în care o trata în afara biroului și în dormitorul lui o atrăgea cel mai mult. Dincolo de talentele sale fizice, Harris avea o ușurință care îi ridica întotdeauna starea de spirit.

„Ești pe etajul greșit", spuse Dana în glumă, auzind că Harris solicitase o întâlnire de urgență cu ambasadorul. „E sus, în biroul ei, te așteaptă.

" „Ai putea face ceva pentru mine?" răspunse Harris, sunând surprinzător de serios. „E important

." Ea dădu din cap. „Orice îți dorește inima, Michael Harris."

Harris își descria rapid cererea.

Dana se holbă la el, încercând să-și dea seama dacă glumea. „îmi pare rău...

o femeie care poartă o tiară cu țepi?"

dădu din cap Harris. „Era pe Podul Carol chiar înainte de ora șapte dimineața. Trebuie doar să știu de unde a venit și unde s-a dus după aceea.

" Cererea era neobișnuită. Accesul Danei la sistemul de camere era tehnic

restricționat la evaluarea unor incidente specifice care afectau relațiile publice – mitinguri publice, demonstrații, proteste și așa mai departe. Asta părea altceva.

„Nu-ți face griji", insistă el. „Te susțin."

Chiar sper, se gândi ea. Cei doi împărtășeau un secret periculos

— o poveste de dragoste ilicită o „Ece", care era strict interzisă angajaților ambasadei.

„Voi vedea ce pot...", spuse ea.

El o strânse ușor de umăr. „Mulțumesc. Revin după întâlnire

." Dana l-a privit cum pleacă. „Vrei să urmăresc o femeie care poartă o tiară cu țepi... De ce?

în ultimele săptămâni, Michael fusese neobișnuit de secretos, mai ales în ceea ce privește activitățile sale de seară. Era din ce în ce mai indisponibil să se întâlnească cu Dana după muncă și devenise evaziv când era întrebat ce face în schimb. Dana începea să bănuiască că mai era o femeie.

Simțind un val brusc de gelozie, Dana se întrebă dacă nu cumva cererea lui de a o urmări pe această femeie ar putea fi o chestiune personală. Bănuiala ei era absurdă, desigur ; atașatul juridic al ambasadei, dintre toți oamenii, ar fi știut să nu folosească niciodată resurse oficiale pentru o chestiune personală, iar Dana ar fi fost ultima persoană pe care Harris ar fi rugat-o să cerceteze o altă femeie.

Totuși, se folosește de mine, știa ea.

Cu toate acestea, Dana s-a instalat la birou și s-a conectat la interfața de supraveghere a ambasadei. „Bine, Michael, hai să vedem ce putem • • •

După ce Republica Cehă a aderat la NATO în 1999, peste o mie o sută de camere de supraveghere au fost amplasate la Praga ca parte a unui parteneriat de supraveghere secretă, finanțat de SUA, cunoscut sub numele de Echelon. în ciuda legilor cehe stricte care reglementau accesul la camere, SUA construiseră rețeaua și acordaseră ambasadelor sale, cu câteva excepții, acces deplin – un punct de dispută aprinsă pentru autoritățile cehe.

Nici Dana Danok nu se simțea pe deplin confortabil cu supravegherea și totuși cetățenii din Europa Centrală nu aveau de ales decât să accepte ochii vigilenți ai lui Echelon care le monitorizau viața de zi cu zi – inclusiv, în cazul Danei, intrarea și ieșirea ei ocazională din „cazul" lui Michael Harris la orice oră din noapte.

Nimeni nu-mi monitorizează activitatea, s-a asigurat ea. Pur și simplu sunt prea multe date.

Chiar și așa, campanii civile pentru confidențialitate, precum @ReclaimYourFace, organizau în mod regulat proteste anti-americane împotriva camerelor de securitate omniprezente din Praga.

Contraargumentul ambasadei era simplu și adevărat: majoritatea cetățenilor preferă să fie monitorizati decât să fie aruncati în aer de teroriști.

Cu acest gând în minte, Dana și-a mișcat cursorul peste o hartă detaliată a Pragăi, a navigat la Podul Carol și a accesat imaginile de securitate recent arhivate.

CAPITOLUL

21

Timpanele lui Angdon încă îi răsunau de la împușcături în timp ce pășea prin ușa spartă în Bastionul Crucișoara. Mocasinii lui trosneau pe cioburile de sticlă care acopereau podeaua de marmură roz în timp ce li se alătura lui JanV°fgek și locotenentului Pavel în eleganta intrare.

Un hol ducea la dreapta lor, dar JanV°fgek părea mai concentrat asupra impunătoarei uși de oțel din fața lor. Șablonat cu cuvântul, portalul avea o fereastră mică ranforsată și un panou biometric.

— Scara spre laborator, spuse JanV^ek, uitându-se pe fereastră și încercând ușa încuiată.

Langdon se uită în jur după un lift, curios cum transporta Gessner echipament științific greu la laboratorul ei, dar nu văzu nimic altceva în hol în afară de această scară și de holul care ducea în dreapta lor. Langdon nu văzuse încă nicio tastatură pentru „parola ingenioasă" cu care se lăudase Dr. Gessner cu o seară înainte.

JanV°=ek studia rama desprinsă din sticlă securizată spartă de pe podea. După o clipă, se ghemui, ridică rama, o târî spre intrarea în laborator și o sprijini precar de ușa laboratorului.

— Alarmă improvizată, anunță el. „în caz că prietena ta crede că poate ieși pe furiș cât timp nu te uităm.

" Langdon nu-i venea să creadă că JanV^ek se aștepta ca Katherine să fugă, dar ingeniozitatea lui era impresionantă.

Locotenentul Pavel se mișca deja cu prudență pe hol, cu arma ridicată, de parcă ar fi putut fi prins în orice moment într-o ambuscadă. „Pune-ți blestemata de armă deoparte!", voia să strige Langdon. „Sunt oameni de știință neînarmați!" în timp ce JanV'fek și Langdon îl urmau, locotenentul Pavel se uită într-o toaletă mică, o găsi aparent goală și continuă până la capătul holului.

Aici coridorul coti la stânga, iar el se îndreptă încet cu prudență după colț, cu arma pregătită. După o clipă, își puse arma în toc și se întoarse către căpitanul său, ridicând din umeri. „Nikde nikdo."

Langdon îl urmă pe JanV'fek după colț, într-un spațiu orbitor, scăldat în lumină naturală. Mobilată precum atriumul unui hotel de tip boutique, camera avea canapele albe imaculate, mese din cupru bătut și o sofisticată stație de cafea. Ferestrele de la podea până la tavan ofereau o priveliște maiestuoasă asupra curții interioare lungi a bastionului, spre orizontul orașului Praga, Turnul Peton și Cetatea

Vyoehrad . în timp ce Langdon examina spațiul, privirea i-a căzut asupra unei opere de artă masive de pe peretele din spate – o sculptură murală brutalistă al cărei stil unic l-a recunoscut imediat. Dumnezeule, e o piesă originală de Paul Evans? Metalul ruginiu, de doi metri și jumătate, era împărțit într-o rețea de nișe dreptunghiulare, fiecare conținând o sculptură individuală mai mică. 0 improvizație asupra unui „dulapior cu curiozități", Langdon a trebuit să ghicească că Paul Evans valora cu ușurință un sfert de milion de dolari. Gessner se lăudase aseară cu brevetele ei medicale profitabile, dar Langdon subestimase în mod evident cât de profitabile trebuiau să fie acele brevete. JanV°fgek se îndrepta spre capătul îndepărtat al camerei, unde o ușă de lemn supradimensionată dădea spre ceea ce

părea a fi biroul doctorului Gessner. „Doctorul Gessner?", strigă JanV°fpek, intrând în birou. Langdon o urmă în speranța că o va vedea pe Katherine, dar biroul era gol. Biroul neurocercetătoarei era împodobit cu o colecție de imprimeuri abstracte vibrante – fiecare o pată sferoidă amorfă cu regiuni de culori diferite – pe care Langdon le recunoscu imediat ca fiind RMN- uri ale creierului uman. Știința ca artă. Langdon se întrebă dacă Gessner era atât de egocentrică încât să-și agațe imagini cu propriul creier. Autoportretele biografice deveniseră populare în ultima vreme, odată cu apariția unor companii de imagistică precum DNA11, care generau opere de artă bazate în întregime pe microscopia ADN unică a fiecărui client. Arta genetică, își făceau reclamă, înseamnă că nu există două persoane care să dețină vreodată aceeași lucrare. JanV°fpek s-a îndreptat spre biroul lui Gessner și a examinat ceea ce părea a fi un interfon și un microfon. A selectat un buton și l-a ținut apăsat. „Dr. Gessner?", a declarat el în microfon. „Sunt căpitanul VZSI Old=6ich JanV°fgek. După cum bănuiesc că știți, sunt cu profesorul Robert Langdon. Este imperativ ca dumneavoastră și doamna Solomon să veniți imediat sus să vorbiți cu mine. Repet, imediat. Vă rog să confirmați." JanV^șek a eliberat butonul și a așteptat, privind în sus într-o cameră cu ochi roșu de pe tavan. Cu fiecare moment de tăcere care trecea, Langdon se simțea din ce în ce mai neliniștit. De ce nu răspundea Katherine? S-a întâmplat ceva acolo jos? A fost vreun accident?

— Domnule profesor? JanV°fek se îndreptă încet spre Langdon.

— Aveți idee de ce m-ar ignora doamna Solomon? Evident că sunt aici. Biroul doctorului Gessner este descuiat și afară sunt urme noi. Langdon nu era sigur cât de „proaspete" erau urmele estompate, dar având în vedere întâlnirea lor programată aici, părea logic ca Katherine să fie într-adevăr jos cu Gessner.

— Habar n-am, răspunse el sincer. JanV°fek îl conduse pe Langdon înapoi în sala de așteptare și arătă spre una dintre canapelele albe.

— Stai jos. Langdon se ascultă și luă loc pe canapeaua lungă de lângă peretele lateral. JanV°f?ek dădu un telefon, vorbind într-o cehă rapidizată. în timp ce Langdon aștepta, privirea i se îndreptă din nou spre imaginile colorate care decorau opera lui Gessner. Doar un kilogram și jumătate de... eșarfă, se gândi el, examinând contururile misterioase și pliurile interconectate din fiecare imagine. Și știința încă nu are nicio idee cum funcționează. în prelegerea ei de aseară, Katherine proiectase o imagine mult mai puțin atractivă a unui creier uman – o fotografie dură de laborator a unei bucăți de țesut cenușii, ridate, așezată într-o tavă de oțel inoxidabil. „Această bucată este creierul vostru", spusese ea mulțimii. „îmi dau seama că arată mai mult ca o movilă de hamburger foarte vechi, dar vă pot asigura că acest organ este pur și simplu miraculos. Conține aproximativ optzeci și șase de miliarde de neuroni. împreună, ele formează peste o sută de trilioane de conexiuni sinaptice, care pot procesa informații complexe aproape instantaneu. Mai mult, aceste conexiuni sinaptice se pot reorganiza în timp, după cum este necesar. Acest fenomen, cunoscut sub numele de neuroplasticitate, permite creierului să se adapteze, să învețe și să se recupereze după leziuni.

Katherine a arătat o altă fotografie – un singur DVD așezat pe o masă. „Acesta este un DVD standard – poate conține o impresionantă cantitate de informații de patru,7 gigaocteți", a continuat ea, „ceea ce echivalează cu aproximativ două mii de fotografii de înaltă definiție. Dar știi câte DVD-uri arfi necesare pentru a stoca memoria estimată a creierului uman mediu? îți dau un indiciu. „Dacă ai stivui DVD-urile necesare unul peste altul", a făcut ea un gest spre tavanul înalt al Sălii Vladislav, „acestea s-ar întinde mult dincolo de vârful acestei clădiri. De fapt, stiva ar fi atât de înaltă încât ar ajunge la Stația Spațială Internațională . Katherine și-a atins ușor craniul. „Fiecare dintre noi stocăm milioane de gigaocteți de date aici – imagini, amintiri, vieți întregi de educație, seturi de competențe, limbi străine – toate sortate și organizate cu grijă în acest spațiu minuscul. Tehnologia modernă necesită în continuare un depozit de date pe măsură." A închis prezentarea PowerPoint și s-a îndreptat spre fața scenei. „Oamenii de știință materialiști rămân nedumeriți în privința modului în care un organ atât de mic ar putea conține cantități atât de mari de informații. Și trebuie să fiu de acord, pare o imposibilitate fizică", motiv pentru care nu sunt materialist. S-a simțit o ușoară „grabă" în public. Văd că împung din nou cuibul de viespi. Langdon aflase că Katherine nu avea nicio reținere în a atinge o coardă sensibilă când venea vorba de cele două filosofii opuse în care era împărțit studiul conștiinței umane. Materialism versus Noetică. Materialiștii credeau că toate fenomenele, inclusiv conștiința, puteau fi explicate exclusiv în termeni de materie fizică și interacțiuni ale acesteia. Potrivit materialiștilor, conștiința era un produs secundar al proceselor fizice – activitatea rețelelor neuronale, împreună cu alte procese chimice din creier. Pentru noeticiști, însă, imaginea era infinit mai puțin concisă. Noeticiștii credeau că conștiința nu era creată de procesele cerebrale, ci mai degrabă era un aspect fundamental al universului – asemănător spațiului, timpului sau energiei – și nici măcar nu era localizată în interiorul corpului. Langdon fusese uimit să afle că creierul uman reprezenta doar 2% din greutatea corporală a unei persoane și totuși consuma un incredibil 20 % din energia și oxigenul corpului. Katherine credea că nepotrivirea flagrantă era dovada că creierul făcea ceva atât de de neînțeles încât biologia tradițională nu reușise încă să-l înțeleagă. Manuscrisul ei va dezlega probabil acest mister, se gândi Langdon, întrebându-se dacă Jonas Faukman începuse deja să citească. Cunoscându-l pe Jonas, fusese treaz toată noaptea și ajunsese deja la jumătatea cărții. JanV^șek tocmai dăduse un al doilea telefon, iar tonul său din ce în ce mai insistent nu-i ajuta nervii zdruncinați ai lui Langdon. Se uită la ceas și speră la sosirea grăbită a lui Harris și a ambasadorului. în timp ce Langdon aștepta pe canapea, se trezi din nou examinând cu atenție imensa sculptură murală a lui Paul Evans din celălalt capăt al camerei. Piesa scumpă îl frustrase pe Langdon din momentul în care o văzuse prima dată. îl iritaseră pasionații de artă bogați care cumpărau capodopere de talie mondială, le scoteau din siguranța muzeelor și apoi le expuneau în privat, în condiții de iluminare slabă sau în condiții nesigure. Și, pe deasupra, Gessner o agățase necorespunzător. Fără îndoială, Paul Evans intenționase ca această sculptură să fie expusă ca un tablou – centrat și montat pe

perete – dar Gessner așezase alene piesa direct pe podea, sprijinită vertical, cu doar o bară de stabilizare în partea de sus, ca să nu cadă în cameră. Peretele acela este din piatră solidă, se gândi Langdon. Ar fi putut suporta cu ușurință greutatea . în timp ce studia bara orizontală grea, însă, un gând neașteptat îl izbucni. Doar dacă... Examină opera de artă în ansamblu încă o clipă. Apoi se ridică și începu să meargă repede spre ea. Fără avertisment, Pavel sări în fața lui, scoțând arma și îndreptând-o direct spre pieptul lui Langdon. „Nechte toho!" Brațele lui Langdon se înălțară spre cer. Pentru numele lui Dumnezeu! JanV'fțekâși încheie apelul și dădu calm din cap locotenentului său, spunându -i ceva în cehă. Pavel coborî pistolul și îl băgă în toc. „Ce naiba face?!", îi strigă Langdon lui JanV'fek. „Treaba lui", răspunse căpitanul. „încerci să ne părăsești?" „ Să pleci?!", răspunse el furios. „Nu, eu eram. " „Ce erai?" Langdon ezită o clipă, răzgândindu-și cuvintele. „Tocmai mergeam la toaletă", minți el, întorcându-se la locul său. „La o secundă gândire, poate aștepta ." Golfm își puse ochelarii de soare în timp ce înainta peste pavajul cu pietre din Piața Veche spre stația de taxiuri. în ciuda lipsei de somn, se simțea plin de energie, gândurile sale fiind concentrate asupra a ceea ce ar fi necesar pentru a-și îndeplini actul eliberator de răzbunare. Noaptea trecută, Gessner mărturisise un adevăr sumbru, dezvăluind că colegii ei construiseră în secret o instalație întinsă și cavernoasă adânc sub orașul Praga. O numesc Pragul. Amploarea proiectului era uluitoare și totuși locația precisă a instalației i-a uimit cel mai mult pe Golm. Chiar în inima orașului. Sute de oameni merg peste ea în fiecare zi – fără să știe că se află acolo. Când Golm i-a cerut lui Gessner să-i spună cum să intre, ea a încercat să reziste, dar, copleșită de durere, a dezvăluit rapid răspunsul: Pragul putea fi accesat doar de cineva care știa unde era ascunsă intrarea – și poseda, de asemenea, un cârd de acces RFID extrem de specializat. Golmului i-au trebuit doar câteva minute de brutalitate pentru a le extrage pe amândouă. Când a lăsat-o pe Gessner să moară, deținea informațiile de care avea nevoie – și, de asemenea, cârdul ei personal RFID. Din păcate, a descoperit mai târziu că neurocercetătorul reușise să -i ascundă o informație esențială: cârdul singur nu era suficient pentru a obține accesul. învins și epuizat, Golfm se târî spre casă prin întuneric, cu cârdul inutil în buzunar. Pe drum, însă, și-a dat seama că ar putea exista o soluție la problema sa. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai încrezător. în zori, era pe deplin sigur. Am nevoie de un al doilea obiect. Din fericire, Golfm știa exact unde se afla acest obiect chiar în acel moment – în laboratorul privat al lui Gessner, sus pe creasta dealului cu vedere la oraș. „Bastion u Bo~aeVch muk", a spus el în timp ce urca într-un taxi. „Du-mă la Bastionul Crucioex." CAPITOLUL 22 Locotenentul Pavel simți o nedumerire satisfăcătoare știind că îl speriase atât de profund pe Robert Langdon încât bărbatul renunțase la mersul la toaletă. Americanul stătea acum pe o canapea și se uita fix în gol. Un pistol în față îți va tulbura gândurile. Parțial din ciudă, Pavel o luă de după colț, pe hol, intra în toaletă.

Lăsând ușa larg deschisă ca Langdon să audă, urină zgomotos și apoi trăgea aer în piept. în timp ce ieșea din toaletă, Pavel îl văzu pe JanV°fek intrând pe hol.

„Mă duc să fumez o țigară", spuse căpitanul. Pavel lucrase cu JanV°fek suficient de mult timp ca să știe că acesta fuma oriunde dorea. Probabil că avea de gând să dea un telefon în privat. Erau mulți dintre ei cu JanV°,ek. „Echipa de demolare va fi aici în treizeci de minute", spuse JanV°fek, „ca să spargă prin asta." Arătă spre portalul de oțel care proteja scările care coborau spre laborator. O singură explozie controlată, fu de acord Pavel, inspectând ușa laboratorului. Și nivelul inferior va fi accesibil. Tocul spart al ușii de la intrare era încă rezemat de ușa laboratorului ca o alarmă, dar Pavel presimțea că nimeni nu va ieși astăzi de bunăvoie. Executaseră deja un ordin direct de la căpitanul JanV°fek, care le lăsa foarte puține opțiuni. „Voi aștepta echipa afară", spuse JanV'fek. „Rămâneți aici și asigurați-vă că nimeni nu iese din laborator. Și Langdon nu ar trebui să vă dispară niciodată din raza vizuală ."își pocni călcâiele. înțeles. Pavel fusese mâna dreaptă a lui JanV°f<?ektimp de aproape cinci ani. Mai puțin cunoscut în cadrul poliției era însă faptul că Pavel era nepotul lui Old~oich JanV°fșek. Când Pavel avea doar nouă ani, tatăl său a murit într-un accident de mașină, lovit de un turist pe motocicletă. Când mama lui Pavel a căzut într-o stare de ebrietate alcoolică, Pavel a început să-și petreacă cea mai mare parte a timpului pe străzi, câștigându-și existența comitând jafuri locale, apoi convingându-i pe magazinerii din cartier să-l plătească pentru protecție. La nouăsprezece ani, când Pavel a fost arestat, mama lui nu a mai fost de găsit, iar fratele ei mai mare, Old~6ich, a intervenit în numele unui nepot pe care abia îl cunoștea. Un ofițer în ascensiune la VbZSI, Old~6ich JanV°fșek fusese suficient de impresionat de curajul și ingeniozitatea lui Pavel încât să-i ofere băiatului o alegere simplă: sau să meargă la închisoare și să-și petreacă viața cu criminalii, sau să participe la antrenamentul VbZSI, iar eu îți voi arăta cum să-i prinzi. Era o dragoste grea, dar alegerea era simplă, iar Pavel a muncit din greu pentru a deveni un slujitor conștiincios al legii. Deși absolvise abia la mijlocul clasei sale la VbZSI, Pavel a fost promovat rapid în grad. Pavel era acum locotenent, o funcție neobișnuit de înaltă pentru un ofițer de aproape douăzeci de ani, și i se adresa unchiului său doar cu Căpitanul JanV°f?ek. îi datorez totul, știa Pavel. JanV°fgek devenise tatăl pe care îl pierduse Pavel, iar tânărul locotenent își idolatriza neînfricarea și hotărârea căpitanului. Uneori, aplicarea legii necesită să fii deasupra legii. Căpitanul JanV°fQek trăia după acest motto și adesea avea încredere în Pavel să acopere orice urmă lăsată de căpitan în timp ce forța limitele unei anchete – așa cum făcuse și în dimineața aceea. Știe că îl voi proteja până la capăt. Pavel stătea acum în foaier și îl privea pe căpitanul JanV°fgek cum ieșea din clădire în curtea înzăpezită a bastionului – o întindere lungă și dreptunghiulară închisă de un zid scund de piatră, menit să protejeze vizitatorii de prăpastia amețitoare de pe creastă. în timp ce căpitanul își croia drum printre coniferele în ghiveci de pe peluză, a dat un telefon și s-a poziționat în capătul îndepărtat al curții, privind orizontul orașului Praga. Pavel a profitat de ocazie pentru a-și verifica propriul telefon dacă a primit mesaje, sperând că ar putea primi o notificare de la noua sa aplicație, Dream Zone – platforma virtuală de dating care cucerise Europa cu asalt. Pavel nu-și imaginase niciodată că discuțiile cu femei generate pe computer îi vor capta

interesul și totuși, ca atâția bărbați, devenise dependent de firele de conversație sexy, fotografiile revelatoare și poveștile fantastice. Unsprezece notificări. A zâmbit, încântat că avea ceva de citit în timp ce aștepta. Cu telefonul în mână, Pavel s-a întors în atrium ca să-l aibă pe Langdon în grijă, dar când a intrat, a fost surprins să vadă că canapeaua pe care stătuse Langdon era acum goală. Pavel s-a întors la stânga și la dreapta, scanând fiecare colț al spațiului. A dat peste biroul lui Gessner, dar a constatat că și acesta era gol. Confuzia lui Pavel s-a transformat rapid în panică. Frenetic, a alergat prin cameră, căutând în spatele canapelelor și scaunelor. Unde naiba s-a dus?! Robert Langdon părea să se fi evaporat în aer. La mai puțin de șase metri distanță, Langdon stătea nemișcat în nișa întunecată ascunsă în spatele sculpturii murale a lui Paul Evans. Cu câteva clipe în urmă, găsindu-se...

Singur, Langdon sărise de pe canapea și se grăbise spre opera de artă ca să o studieze mai atent. După cum își imaginase, bara de oțel de deasupra piesei nu era deloc un suport de stabilizare.

Era o șină de glisare.

Ca o ușă de hambar foarte scumpă.

Langdon apucase cu tărie marginea dreaptă a sculpturii și o trăsese spre stânga. Sculptura masivă aluneca fără efort, echilibrată pe role de înaltă precizie cu bile. Ascunsă în spatele ei, așa cum anticipase Langdon, se afla o deschidere. Păși repede prin ea, iar ușa glisantă cu arc se închise silențios în urma lui.

Acum, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu spațiul slab luminat, Langdon îl putea auzi pe locotenentul Pavel alergând prin sala de recepție și înjurând zgomotos.

Nișa din spatele sculpturii era la fel de bine amenajată și senină, cu lambriuri bogate din lemn și un stâlp de marmură pe care pâlpâia un grup de lumânări artificiale. Lumina lumânărilor lumina o ușă din metal periat.

Un lift privat.

Aceasta părea o intrare mult mai atrăgătoare în micul laborator al lui Gessner decât casa scării de serviciu, iar Langdon a văzut acum că ușa liftului era securizată de o tastatură iluminată.

Se pare că Gessner nu fusese prea tristă să-și securizeze laboratorul cu o parolă ingenioasă. Acum, tot ce trebuia să facă Langdon era să-si dea seama ce era. CAPITOLUL 23

Jasmin Faukman mai trăise o mulțime de momente terifiante înainte – sărind dintr-un elicopter fără parașută, aproape înecându-se din mâna unui psihopat viclean, evitând gloanțele agățat de un acoperiș abrupt – dar toate aceste scenarii se desfășuraseră în paginile romanelor de suspans pe care le editase.

Acum teroarea era reală.

Geanta de pe cap îi făcea din ce în ce mai dificilă respirația, iar mâinile îi erau legate la spate. Zăcea pe podeaua metalică dură a unui vehicul care se mișcase cu viteză pe o autostradă de cel puțin zece minute. A auzit telefonul din buzunarul hainei vibrând de mai multe ori, dar nu avea cum să ajungă la el.

Din câte își putea da seama Faukman, fusese răpit de doi bărbați, ambii americani, după cum le spuneau vocile, și i-au scotocit prin rucsac.

Au manuscrisul.

Frica lui era subliniată de nedumerire.

De ce?

Duba a ieșit brusc de pe autostradă, a șerpuit pe străzi de la suprafață și apoi s-a oprit brusc. Când răpitorii săi i-au smuls în sfârșit geanta de pe cap, Faukman s-a trezit față în față cu un bărbat puternic, de treizeci și ceva de ani, cu părul tuns militar. îmbrăcat complet în negru, bărbatul se poziționase alarmant de aproape, așezat pe o ladă de lapte direct în fața lui Faukman, holbându-se la el cu ochi reci ca gheața.

înfiorător, Faukman s-a uitat peste răpitorul său și prin parbriz. Tot ce a văzut au fost copaci și întuneric. Putea auzi utilaje grele zumzăind în depărtare. Unde naiba sunt?

Al doilea răpitor al lui Faukman – un bărbat puțin mai scund – stătea pe scaunul pasagerului din față, tastând pe un laptop. Tipul de pe trotuar cu planșeta.

„Gata", a spus tipul de pe laptop.

Partenerul său cu părul tuns scurt a întins mâna spre o cameră video montată pe tavanul dubei și a îndreptat-o direct spre fața lui Faukman.

Regula numărul unu de supraviețuire, și-a amintit Faukman. Niciodată să nu arăți frică.

„Asta e o cameră tare", a reușit Faukman să spună. „Facem un TikTok?"

Bărbatul a privit în jos, părând surprins de insolența lui Faukman.

Faukman a încercat să pară calm. „Sau facem doar un videoclip cu răscumpărare ca să

—I trimitem familiei mele?"

„Nu aveți familie", a spus bărbatul pe un ton neutru. „Nu ești căsătorit, lucrezi șase zile pe săptămână și n-ai mai părăsit țara de mai bine de patru ani

." Doamne! Cine sunt tipii ăștia?

Prima presupunere a lui Faukman fusese armata americană, dar era greu de știut în zilele noastre. Publicase o carte fără ficțiune cu câțiva ani în urmă despre lumea secretă a mercenarilor moderni – contractori specializați antrenați cu nume misterioase precum Blackwater, Triple Canopy, Wackenhut și International Development Solutions.

Adevărul era că acești doi agenți puteau lucra pentru oricine.

Buzzcut scoase o tabletă mică din haină, o răsfoi și apoi i-o îndesă lui Faukman în față. „Recunoști locul ăsta?" Faukman privi fotografia, l-a luat un moment să înțeleagă imaginea.

Ce naiba?! Era propria lui sufragerie. După cum arăta, apartamentul său aerisit din Upper East Side fusese jefuit – opere de artă doborâte de pe pereți, rafturile de cărți goale, canapelele fărâmițate, mesele răsturnate.

„Ce căutam?" spuse Buzzcut. „Ghicește."

Faukman privi părul tuns scurt al bărbatului. „Un frizer mai bun?"

Buzzcut se năpusti înainte fără avertisment și îi înfipse o glonț uriaș în stomacul lui Faukman. Redactorul-șef se aplecă, căzând pe o parte, gâfâind după aer.

— încearcă din nou, spuse bărbatul, trăgându-l înapoi în genunchi. Ce căutam?

— Nu știu, spuse Faukman, abia putând respira.

Bărbatul de pe laptop studie niște date care apăreau pe ecran și clătină din cap. – Minte.

— Te voi întreba o ultimă dată, spuse Buzzcut. Și înainte să răspunzi, permite

—mi să ți-l prezint pe Avatar. A arătat spre camera video de deasupra. Acesta este un motor de inteligență artificială care îți urmărește mișcarea ochilor, microschimbările faciale schimbările posturale. Este un sistem de analiză a veridicității de ultimă generație.

Sistem de analiză a veridicității? Faukman a decis să nu-l certe pe bătăuș pentru că folosea un termen de zece dolari pentru un aparat de cinci dolari, dar cel puțin explica camera video.

Bărbatul de pe lada de lapte s-a aplecat în față până când fața i-a fost inconfortabil de aproape. „Știm totul despre tine, Jonas. Știm că lucrezi până târziu noaptea, că alergi prin Central Park când nu iei un prânz de afaceri și că bei martini cu gin cu autorii tăi la

Taverna Calului Alb. Așa că nu te pune cu mine. Lasă-mă să-ți pun o întrebare foarte simplă."

Faukman a așteptat, cu stomacul încă strâns de durere.

„Manuscrisul pe care l-am găsit în rucsacul tău", a spus Buzzcut. „Ăsta e singurul tău exemplar?"

Faukman știa ce răspuns sperau să audă. Din păcate, a spune adevărul chiar acum însemna să-și piardă instantaneu puterea de negociere și, foarte posibil, viața.

Văzând extrem de puține opțiuni, Faukman închise ochii și și-l imagină pe eroul dintr-una dintre cele mai populare serii thrillere ale sale – un spion care depășea constant detectoarele de minciuni în trei pași simpli, pe care Faukman încerca acum săi folosească.

Mai întâi, își coborî umerii și elibera toată tensiunea din abdomen, în al doilea rând, își atinse ușor degetul arătător și degetul mare și își încetini respirația.

în al treilea rând, își păstra în minte o imagine mentală clară a adevărului pe care și-

l dorea adevărat – în acest caz, o imagine a unei duzini de manuscrise suplimentare așezate în siguranță pe biroul său de la Random House.

Se simțea mult mai calm.

„Nu", spuse Faukman pe un ton cât se poate de uniform. „Manuscrisul din geanta mea nu este singurul exemplar. Sunt multe altele."

Laptopul își studie computerul si clătină aproape imediat din cap.

„Minți."

La naiba, Jonas! Se numește „acțiune" dintr-un motiv anume!

Buzzcut a ridicat încă o dată un „șut", pregătindu-se să-l lovească din nou în

burtă.

„Stai!", a spus Faukman. „Vorbeam despre copiile digitale de pe serverele PRH.

" Buzzcut părea aproape amuzat. „Domnule Faukman, am șters toate copiile digitale, acesta fiind motivul pentru care vă grăbiți spre centrul de copiere, nu-i asa?"

Faukman a tăcut, cu inima bătându-se nebunește. Auzea utilaje zgomotoase dincolo de dubă, posibil scârțâitul motoarelor industriale.

„Permiteți-mi să vă simplific lucrurile", a spus Buzzcut. „în afară de cea din rucsacul dumneavoastră și de cele de pe serverele PRH, cunoașteți și alte versiuni ale acestui manuscris – digitale, tipărite sau de altă natură?" Faukman a clătinat din cap. „Nu, manuscrisul din geanta mea e singurul exemplar rămas.

" „Era singurul exemplar rămas", îl corectă Buzzcut. „Deja l-am distrus.

" Rămas singur în centrul de securitate PRH, Alex Conan era îngrozit. Nu se poate.

Apăsă tastatura, reîmprospătând pagina, sperând că informațiile din fața lui erau greșite, dar aceeași imagine înfiorătoare continua să apară și să reapară.

Doamne, nu... Cu câteva minute mai devreme, fără niciun semn al lui Faukman și neputând să contacteze nici Katherine Solomon, nici Robert Langdon, Alex hotărâse să ia măsuri îndrăznețe.

Ai abilități. Ai acces.

Alex le folosise pe amândouă și, în ciuda legalității dubioase a metodelor sale, reușise să acceseze informații pe care nu ar fi trebuit să le dețină pentru a-i găsi. O imagine tulburătoare apărea acum pe ecranul său. Alex încerca să găsească o explicație benignă pentru ceea ce vedea, dar mintea lui se întorcea mereu la singura concluzie logică – una înfiorătoare.

Cine vrea să omoare această carte PRH a ucis un autor PRH. CAPITOLUL 24 în întunericul nișei ascunse, Langdon studia tastatura alfanumerică a liftului privat al lui Gessner, retrăind deja întâlnirea lor cu ea de aseară.

Gessner era lipsită de umor și severă, cu pielea palidă, buze încordate și părul strâns la spate ca o dansatoare „Qamenco". Lui Langdon nu-i plăcuse neurocercetătoarea din momentul în care se întâlniseră. Li se alăturase la barul Four Seasons, CottoCrudo, după prelegerea lui Katherine.

„Doamna doctor Gessner!", spuse Katherine cu căldură, sărind în picioare în timp ce femeia se apropia de separeul liniștit pe care îl alesese Langdon în spate.

— Vă mulțumesc că v-ați alăturat nouă și, bineînțeles, că m-ați invitat să țin o prelegere aici, în minunatul dumneavoastră oraș

. Femeia i-a răspuns cu un zâmbet superficial.

— Public numeros în seara asta, spuse ea, engleza ei ușor amestecată cu un accent ceh. V-ați făcut un nume remarcabil.

Katherine ridică politicos din umeri complimentul și îi făcu semn lui

Langdon.

— Foarte amabil. Și sunt sigură că îl cunoașteți pe colegul meu, profesorul Robert Langdon?

Langdon se ridică și îi întinse mâna.

— O plăcere.

Gessner o ignoră, strecurându-se pur și simplu în cabină cu ei.

— Sper că nu ați comandat încă băuturi, spuse ea. „Le-am rugat să aducă niște preparate locale preferate." Se întoarse către Langdon. „Domnule profesor, v-am comandat amestecul emblematic „Luce" de CottoCrudo, cu whisky canadian, bitter de cireșe, sirop de arțar și bacon.

" Bacon? Langdon ar fi preferat mult mai mult obișnuitul său martini Vesper cu gin Nolet's Reserve.

„Și pentru tine, Katherine", spuse Gessner, „am comandat Staroplzeneck, un absint boem local. Glumim că, dacă încă îi poți pronunța numele, trebuie să bei altul."

Un joc de putere deghizat în ospitalitate, bănui Langdon. Puține băuturi spirtoase existau mai tari decât absintul boem, iar Katherine era o băutură ușoară când venea vorba de alcool.

— Generoasă din partea ta, spuse Katherine cu grație. Mi-a plăcut enorm să fiu aici și să vorbesc în orașul tău magic. A fost o mare onoare. Langdon îi admiră echilibrul, precum și profilul elegant, încadrat fin de cascade de păr lung și închis la culoare.

Gessner ridică din umeri.

— Discursul tău a fost captivant, dar am găsit subiectul abordat , cum să spun, previzibil de metafizic.

— Oh, spuse Katherine. îmi pare rău să aud asta.

Nu vreau să lipsesc de respect față de noetică, dar oamenii de știință legitimi ca mine nu dau crezare noțiunilor eterice precum sufletul, viziunile spirituale sau conștiința cosmică. Credem că toată experiența umană – de la extazele religioase la temeri debilitante – nu provine decât din chimia creierului. Fizica cauzei și efectului. Restul e „iluzie".

Oare tocmai s-a numit ea legitimă, iar Katherine delirantă? Langdon s-a înfuriat, dar Katherine a zâmbit și l-a strâns jucăuș pe picior pe sub masă.

„Mi se pare curios", a continuat Gessner, „că după doctoratul tău în neurochimie – cea mai materialistă dintre specialități – ai alunecat în uitarea noeticii.

" „Te referi la California?" a glumit Katherine. „Cred că m-a făcut să vreau să văd imaginea de ansamblu.

" „îmi pare rău", a intervenit Langdon, incapabil să se stăpânească. „Dar având o opinie atât de proastă despre știința noetică, de ce l-ați invitat pe Dr. Solomon să vorbească?"

Gessner părea amuzat de întrebare. „Două motive, de fapt. în primul rând, vorbitoarea noastră inițială – Dr. Ava Easton de la Consiliul European al Creierului – a trebuit să anuleze. Aveam nevoie de o altă femeie care să-i ocupe locul și am asigurat că cineva ca Katherine ar profita de ocazie. Și în al doilea rând, am citit un interviu în care Katherine a mărturisit cu generozitate că unul dintre articolele mele a contribuit la inspirarea unei părți a viitoarei sale cărți.

" „Adevărat", a spus Katherine. „Mă întrebam dacă ai văzut asta."

„Am văzut-o, Katherine", a spus Gessner, tonul ei condescendente mai potrivit pentru a se adresa unui copil. „Deși nu ai menționat care dintre articolele mele te-a inspirat?"

„Chimia creierului în epilepsie", a răspuns Katherine. „

Revista Europeană de Neuroștiințe.

" „Puțin în afara sferei de competență a unui neuropsihiatru, nu? Sper din tot sufletul că nu-mi răstălmăcești cercetarea în funcție de propriile tale concluzii.

" „Deloc", a spus Katherine.

Langdon s-a minunat de politețea lui Katherine. Mai mult decât aș fi putut aduna pentru această femeie.

„Cu toate acestea", a răspuns Gessner, „din respect profesional, aș aprecia o șansă de a citi acea secțiune în avans. „Trebuie să ai un exemplar al manuscrisului la tine.

" „De fapt, nu am", spuse Katherine sincer.

Gessner părea sceptic. „Ei bine, atunci poate ai putea să-mi iei unul.

Dacă îmi place, m-aș gândi să-ți ofer o susținere din partea unei celebrități, ceea ce ar putea fi de mare ajutor pentru credibilitatea ta în legătură cu această „primă carte".

„E foarte amabil din partea ta", răspunse Katherine, dând dovadă de o răbdare sfântă.

„îl voi întreba pe editorul meu despre asta."

Gessner părea enervat că a fost mustrat. „Cum dorești, dar măcar lasă- mă să te invit mâine în laboratorul meu privat ca să-ți arăt o parte din munca mea. Cred că îți va deschide ochii." „Mi-ar plăcea foarte mult să am ocazia să te luminez." Langdon se foi neliniștit, dar Katherine i-a luat mâna sub masă și a strâns-o cu o forță surprinzătoare, ținându-l la distanță în timp ce accepta invitația lui Gessner.

După douăzeci de minute, Gessner încă vorbea despre ce... Langdon pierduse șirul. După jumătate din oribilul său cocktail cu arțar și bacon, gura lui avea gust de mic dejun. Dacă monologul lui Gessner ar fi continuat mult, cu siguranță avea nevoie de încă o rundă.

Poate un martini cu ou prăjit?

Katherine își terminase doar parțial absintul, dar deja începea să se vadă efectele, rostind ușor cuvintele și chinuindu-se să-și țină ochii deschiși.

— Având în vedere natura inovatoare a cercetării mele, spuse Gessner fără menajamente, evident că va trebui să semnați un document de confidențialitate înainte de a veni mâine la laborator.

Lui Langdon i se părea o cerință obscen de importantă printre colegi.

— De fapt, am una la mine acum, spuse Gessner, scoțând o servietă mică de piele și începând să o descuie. Putem să o dăm la o parte până mâine

. De fapt, îl întrerupse Langdon, mă întreb dacă Katherine este în stare să citească un document legal. „Poate mâine, când ajunge la laboratorul tău?" Vizibil nemulțumită, Gessner îl privi peste servietă, ca și cum arfi cântărit hotărârea lui

Langdon. în cele din urmă, spuse: „Bine, merge și asta." în timp ce Gessner relua conversația cu Katherine, Langdon se întrebă de ce un neurocercetător care aprecia atât de puțin munca lui Katherine arfi fost atât de nerăbdător să-i arate laboratorul ei privat. Oricare arfi fost motivele lui Gessner, a doua zi dimineață Langdon plănuia să-i sugereze lui Katherine să renunțe elegant la tur.

„Nu e nimic personal, Katherine!", exclamă Gessner cu voce tare, întrerupându-i șirul gândurilor lui Langdon. „Știi că nu m-am sfiit niciodată să-mi exprim dezgustul față de paranormal și știința PSI. „ îți amintești de coperta mea din Scientioc American ?"

„Da", a spus Katherine zâmbind. „Dr. Brigita Gessner, nu-i spune neuro-PSI-entist.

" „Da", a spus ea, râzând din nou prea tare. „Toată lumea a intrat în gluma asta. Un fan mi-a trimis un mouse pad cu citatul meu: „Nu există PSI în știință." Și un coleg chiar a glumit că ar trebui să-mi schimb toate parolele în PSI pentru că era ultimul lucru pe care cineva ar ghici vreodată că l-aș alege!" „Ce amuzant", a spus Katherine, sorbindu-și absintul.

„Ceea ce a fost și mai amuzant a fost că, ani mai târziu, când a trebuit să aleg o parolă de securitate pentru noul meu laborator, mi-am amintit de sfatul lui și am ales PSI ca parolă!"

Langdon a ridicat o sprânceană, întrebându-se care dintre acestea era mai puțin probabil – dacă Gessner folosise o parolă de trei litere pentru a-și proteja laboratorul sau dacă le va spune care era.

„Nu literalmente PSI, desigur", a adăugat ea râzând. „L-am criptat.

Destul de ingenios, dacă pot spune și eu așa

." Ceea ce tocmai ați făcut.

„Domnule profesor", a spus ea, aruncând o privire. „Cred că ești un descifrator de enigme... nu? Ai fi impresionat de criptarea mea.

" „Fără îndoială", a reușit el să spună, abia ascultând.

Gessner se lăudă. „Descriu micul meu cod ingenios ca fiind „

un tribut arab adus unui grec antic, cu o mică tentă latină." A luat coaja de lămâie de pe marginea paharului și a lăsat-o să cadă dramatic în băutură. Microfonul s-a oprit.

Langdon habar n-avea despre ce vorbea. „Sună foarte ingenios.

" „Robert putea să-l descifreze", a izbucnit Katherine, efectele absintului fiind acum expuse din plin. „E expert în coduri.

" „Accept pariul", a spus Gessner cu un rânjet.

— Am calculat că șansele profesorului de a ghici sunt puțin sub una la trei trilioane și jumătate.

Langdon nu a ezitat deloc.

— Sună ca un cod alfanumeric de șapte caractere . Gessner se retrase, cu ochii mari, surprins că fusese depășit atât de repede... Katherine izbucni într-un râs îmbibat de alcool.

— Ți-am spus, e foarte bun la coduri!

— Și la exponențiale, se pare, spuse Gessner, evident neliniștit.

— Bine, domnule profesor, gata cu aluziile dumneavoastră.

— Și venind după aceea, spuse Langdon, ridicându-se brusc, cred că e un moment bun să ne încheiem seara.

— Ah, tata spune că petrecerea s-a terminat, spuse Gessner, ridicându-se în picioare, lăsând în urmă cea mai mare parte a vodcii tonice. Katherine, ne vedem mâine dimineață . La opt fix, la Bastionul Crucifix.

Vom vedea, își spuse Langdon.

în timp ce Katherine se ridica, își dădu jos absintul rămas dintr-o singură înghițitură. Langdon calculă că acum avea aproximativ trei minute să o ducă sus înainte ca amestecul să o lovească complet.

Și-au luat rămas bun, iar în timp ce Langdon o ajuta pe Katherine să coboare pe hol spre apartamentul lor, se mustră singur pentru că o tolerase pe Gessner atât de mult în seara asta. întâlnise o mulțime de academicieni încrezuți, dar Brigita Gessner ducea aroganța la un cu totul alt nivel.

Un tribut arab adus unei limbi grecești antice cu o tentă latină? Serios?

Langdon își dorea să fi putut descifra pe loc „parola ingenioasă" a lui Gessner, măcar pentru a-i atenua importanța de sine insuportabilă. Dar momentul trecuse. Uită de asta, îl îndemnă el. Cui îi pasă?

Când intrară în apartamentul lor, Katherine dispăru în baie ca să se pregătească de culcare. Langdon se plimba prin sufragerie, știind că era prea agitat ca să adoarmă. Oricât de mult și-ar fi dorit să uite întâlnirea cu Gessner, iritarea provocată de superioritatea ei arogantă îi trezise spiritul competitiv. Mintea lui analitică era deja în toi, căutând o modalitate de a desluși ghicitoarea lui Gessner.

Izolează fiecare piesă, se gândi el. Un tribut arab...

Langdon știa că nu existau litere arabe într-un alfabet alfanumeric, așa că era destul de sigur că Gessner se referea la celălalt alfabet arab – numere – limbajul matematic popularizat de arabi cu peste o mie de ani în urmă.

Codul de acces al lui Gessner trebuia să fie un număr.

„Un tribut arab", se întrebă el cu voce tare, „căutat unui grec antic".

în mod logic, dacă codul de acces al lui Gessner era un număr, atunci „tributul" ei ar fi fost numeric, așa că rezulta că greaca antică în cauză era probabil asociată cu matematica.

Cei mai faimoși trei matematicieni ai timpurilor antice erau cu toții greci.

Numele lor fuseseră întipărite în mintea lui Langdon după ce profesorul său de matematică de la școala pregătitoare, domnul Brown, informase clasa că acronimul omniprezent al școlii lor, „PEA", nu era o abreviere pentru

Academia Phillips Exeter, așa cum credea toată lumea, ci mai degrabă un tribut secret adus celor trei titani ai matematicii timpurii – Pitagora, Euclid, Arhimede.

Deci, la care s-ar putea referi Gessner? Langdon a parcurs lista.

: Teorema lui Pitagora, teoria proporțiilor, sfericitatea Pământului.

: Părintele geometriei, secțiunile conice, teoria numerelor.

: Spiralele lui Arhimede, numărul pi, ariile cercurilor.

Langdon a făcut o pauză.

„Pi", a declarat el cu voce tare.

Katherine a strigat din cealaltă cameră. „E o idee grozavă! Sunați la serviciul de cameră." „Iau și eu o felie!" 0

altă plăcintă, se gândi el, chicotind în timp ce intra în dormitor și o ajuta pe Katherine ametită să se urce în pat. După ce o sărută de noapte bună, se întoarse în sufragerie, scoase o foaie de hârtie și un pix de pe biroul cu rafturi și se așeză pe canapea, cuprins acum de o dorință compulsivă de a termina ce începuse.

Soluția la puzzle-ul lui Gessner era departe de a fi clară, dar Langdon tocmai își dăduse seama că ortografia lui pi – probabil cel mai faimos număr din istorie – era intrigant de apropiată de cea a lui PSI.

Gessner spusese că parola ei era criptată PSI.

Langdon simțise că era pe drumul cel bun.

3,14159, se gândi el, notând cea mai comună formă a lui pi.

Numărul pi putea fi cu siguranță descris ca un omagiu adus unui grec antic și era exprimat și în cifre arabe, ceea ce însemna că îndeplinea două dintre cele trei cerințe ale lui Gessner.

Un omagiu arab adus unui grec antic.

Din păcate, virgula din 3,14159 era problematică. în primul rând, nu existau virgulă într-un cod de acces alfanumeric pur. Și în al doilea rând, virgula nu era o creație arabă; fusese inventată de un matematician scoțian, John Napier.

Ambele probleme se pot rezolva pur și simplu prin ștergerea virgulei.

Exista o singură problemă: numărul 314159 reprezenta pi, nu PSI.

Și încă îi lipsește „mica notă latină".

Zece minute mai târziu, Langdon nu mai făcuse niciun progres și a decis că ar trebui probabil să se termine cu el. Codul de acces al lui Gessner poate aștepta sau, mai bine , poate fi uitat.

Langdon se urcă în pat lângă Katherine, unde dormi profund timp de câteva ore – până când ea se trezi țipând din coșmar.

Cu o viață în urmă, se gândi Langdon, stând acum în nișa întunecată a liftului, holbându-se la tastatura numerică și dorindu-și să nu fi rezolvat mica ghicitoare enervantă a lui Gessner.

De cealaltă parte a peretelui, Pavel înjura zgomotos, iar Langdon îl auzi ieșind în fugă din atrium, probabil ca să se ducă la ... și JanV°fek. Langdon știa că acest moment ar putea fi o oportunitate de a se strecura din bastion nevăzut – dar unde?

Nu plec fără Katherine, se gândi el, temându-se din ce în ce mai mult că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Trebuie să cobor.

Se uită din nou la tastatură, întrebându-se dacă nu cumva avea o sansă mai bună să descifreze ultima bucată a codului de acces al lui Gessner acum, că trecuse o seară. La urma urmei, exista un motiv pentru care „dormeam cu" problemele noastre; mintea subconștientă putea face conexiuni remarcabile în timp ce dormeam.

Langdon se dusese la culcare noaptea trecută crezând că numărul 314159 era

o reprezentare exactă a unui „omagiu arab adus unui grec antic".

Totuși, nu era chiar corect.

Nu înțeleg sensul latin.

Langdon știa majoritatea limbilor din lume – inclusiv engleza

— și folosea sistemul de scriere cunoscut sub numele de alfabet roman sau latin. în timp ce examina numerele și literele de pe butoanele tastaturii, și-a dat seama că devenise atât de concentrat asupra numerelor încât uitase că putea folosi și litere.

Este „sensul latin" o literă?

In timp ce se gândea la asta, cea mai simplă formă i se materializa în minte – curba răsucită a literei S.

Dumnezeule, și-a dat seama. 0 „sens latin" la propriu!

în acel moment, a aruncat o privire strâmbă spre Gessner, care îi scăpa cu îngâmfare suc de lămâie în mijlocul băuturii, și nu a putut să nu fie puțin impresionat.

„S" este piesa lipsă din puzzle.

Restul era simplu.

PI devine PSI!

Codul lui Gessner era un amestec de simboluri arabe și latine – cifre și litere – și, dacă Langdon nu se înșela, soluția trebuia să fie 314S159! A verificat din nou logica cu ceea ce spusese Gessner. „Un tribut arab adus unei grecoaice antice, cu o tentă latină."

Numărul 314159 este un tribut pur arab – adus numărului grecesc pi – iar „S" din mijloc este o tentă latină care transformă PI în PSI – despre care Gessner spunea că este parola ei.

Dacă ar fi existat vreodată un moment în care să strige exclamația lui Arhimede „Eureka!", acesta era, dar în schimb Langdon s-a îndreptat în tăcere spre tastatură. Ținându-și respirația, a introdus cu grijă șapte caractere pe ecranul digital.

3 1 4 S 1 5 9

După ce a verificat de două ori secvența, a expirat și a apăsat Enter.

Nu s-a întâmplat nimic.

Un val de disperare l-a cuprins imediat, dar o clipă mai târziu

Langdon a auzit un clic și un vâjâit mecanic slab în spatele ușii. Sunetul s-a intensificat – un lift urcând.

„Eureka", își spuse el, permițându-și un zâmbet ușurat. „Una la 3,5 trilioane."

Ușa liftului se deschise, dezvăluind o cabină supradimensionată, cu lambriuri de lemn. Ignorându-și claustrofobia, Langdon intră și căută pe pereți butonul care îl ducea la laborator.

Dar liftul acesta nu avea butoane sau comenzi de niciun fel.

în schimb, ușile se închideau automat, iar Langdon se simți... coborând.

CAPITOLUL

25

Imagini ale Katherinei Solomon i se jucau în mintea Golănului în timp ce taxiul

său urca creasta spre Bastionul Crucișoara. încă o putea vedea pe scena Castelului Praga, ținând remarcabila ei prelegere. Golănul fusese prezent, stând liniștit în spate, îmbrăcat banal, așa cum era și acum.

Golănul se simțea atras de ideile lui Katherine, simțind uneori că ea îi vorbise direct. Sunt dovada vie, Katherine, că ai dreptate. Timp de peste o oră, Katherine a ținut mulțimea din Sala Vladislavân atenție, plină de fiorul unei noi posibilități – o perspectivă proaspătă asupra funcționării conștiinței umane.

Un moment, în special, îl cucerise.

„Există un fenomen extraordinar", spusese Katherine, „care dovedește fără nicio umbră de îndoială că viziunile noastre tradiționale asupra conștiinței sunt complet greșite. Se numește sindromul savantului brusc, iar definiția clinică este următoarea: „Manifestarea bruscă în mintea umană a unei abilități sau cunoștințe unice care anterior era inexistentă." A zâmbit. „Cu alte cuvinte, primești o lovitură la cap și te trezești un violonist virtuos, sau „cuent" în portugheză, sau un geniu la matematică, unde anterior nu dețineai niciuna dintre aceste abilități."

Katherine a parcurs rapid o serie de diapozitive și videoclipuri cu persoane care experimentaseră sindromul savantului brusc.

„Un american de șaisprezece ani care a fost lovit în cap în timpul unui meci de fotbal, a intrat în comă și s-a trezit vorbind o spaniolă perfectă.

„Un bărbat de vârstă mijlocie care s-a aruncat în piscină, s-a lovit la cap și s-a trezit un geniu muzical și un pianist virtuos...

" „Un băiat de zece ani lovit de o minge de baseball a descoperit că avea dintr-o dată capacitatea de a face calcule calendaristice uimitor de complicate.

„întrebarea evidentă", a spus Katherine, „este cum este posibil acest lucru? Cum ar putea o lovitură de picior în cap să transmită în mod magic unui creier întreaga limbă spaniolă? Sau o viață întreagă de exerciții la vioară? Sau capacitatea de a identifica date precise care sunt cu secole în trecut sau în viitor?" Răspunsul este „în modelul nostru actual al creierului", toate aceste evenimente sunt, la propriu, imposibile.

" Ea a făcut un semn către un tânăr care își privea telefonul. „Domnule, imaginați-vă că ați aruncat telefonul de perete și, când l-ați ridicat, galeria dvs. foto conținea fotografii noi-noute, cu locuri în care nu ați mai fost niciodată.

" „Imposibil", a fost de acord bărbatul.

Golomul a înțeles, desigur, cum se putea întâmpla asta. A înțeles de ce semnalele cosmice se încrucișau. Și, evident, la fel a înțeles și Katherine Solomon. „Apoi, desigur, există povestea uimitoare a lui Michael Thomas Boatwright.

" Katherine a continuat să povestească despre un veteran al Marinei SUA care a fost găsit inconștient într-o cameră de hotel și s-a trezit vorbind în suedeză; el nu-și amintea nimic despre propria viată, ci își amintea de viata sa ca suedez pe nume Johan Ek.

Subliniind ideea, ea a relatat povestea binecunoscută a lui James Leininger – un băiețel de doi ani bântuit de coșmaruri în care era prins în cabina unui avion de vânătoare în flăcări. în timpul somnului, tânărul James desena imagini cu un avion

în flăcări și vorbea despre rutine complicate de dinaintea nopții, folosind un vocabular tehnic pe care părinții săi și, cu siguranță, copilul mic, nu-l auziseră niciodată. Când părinții săi, speriați, l-au întrebat de unde a obținut aceste informații, băiatul a declarat că nu-l cheamă James Leininger, ci

James Huston, și că era un „pilot de vânătoare" care „comanda" Natoma împreună cu prietenul său Jack. Spre uimirea părinților, o căutare a înregistrărilor din cel de-al Doilea Război Mondial a dezvăluit că un „pilot de vânătoare" pe nume James Huston „deținea" portavionul din Golful Natoma împreună cu colegul său pilot Jack Larsen. Huston se prăbușise și murise, prins în cabina sa de pilotaj în flăcări. Povestea a devenit și mai ciudată de acolo, iar acum a făcut obiectul a numeroase documentare, precum și al unor speculații online nesfârșite.

„Aceste fenomene sunt inexplicabile, dar sunt reale", a continuat ea.

„Sunt adevărate anomalii" și subminează atât de fundamental modelul actual al conștiinței încât ne aflăm acum la o răscruce a înțelegerii umane, o joncțiune în care un cerc tot mai larg de minți strălucite – neurocercetători, fizicieni, biologi și filosofi – nu au altă opțiune decât să accepte același adevăr șocant – pur și simplu, acela că viziunile noastre științifice consacrate despre cum funcționează mintea umană nu mai sunt adecvate. E

timpul pentru un nou model. E timpul să recunoaștem că nu știm răspunsul la o întrebare foarte simplă: De unde provin gândurile, talentele și ideile noastre? Și acesta, prieteni, este subiectul discuției din această seară." Taxiul Golomului a ocolit colțul „final" spre Bastionul Cruciăx, iar laboratorul a apărut în depărtare. Dar când a văzut ce se afla în fața lui, a lovit imediat în paravanul de plexiglas. „Zastavte! Zastavte!" Șoferul s-a oprit brusc.

Golomul credea că va fi singur aici, dar spre surprinderea sa, un sedan OZSI era parcat în fața clădirii. Nimeni nu ar trebui să fie aici la ora asta! A trimis taxiul să plece și s-a apropiat încet de bastion, pe jos, mișcându-se discret prin pădurea care înconjura clădirea. Pe măsură ce se apropia, a văzut că ușa de la intrarea în clădire era spartă. Holul era căscat , cu podeaua plină de geamuri.

Oare OZSI au intrat prin efracție în laboratorul lui Gessner?

Dacă da, Golomul s-a temut brusc că ar putea avea dificultăți în a recupera ceea ce venise pentru el. Fără el, nu voi putea avea acces la Threshold.

Golirom-ul nu a văzut pe nimeni mișcându-se în foaierul distrus, dar a observat mișcare la capătul îndepărtat al curții. La șaptezeci și cinci de metri distanță, un bărbat slab în costum privea peste zidul scund al incintei și vorbea la telefon.

Un ofițer OZSI?

Una dintre contactele lui Gessner?

în orice caz, prezenta lui aici era o problemă si trebuia remediată. CAPITOLUL 26

La capătul îndepărtat al curții Bastionului Cruciox, căpitanul JanVoek și-a încheiat apelurile telefonice și s-a uitat peste zidul scund de piatră al incintei în râpa adâncă de dedesubt. în mod ciudat, în acest moment, se simțea complet viu. Fie că era vorba de priveliștea lui periculoasă în jos, fie de evenimentele dimineții pe

care le găsea atât de palpitante , nu contau cu adevărat.

Fusese o zi bună.

Anii săi în aplicarea legii fuseseră din ce în ce mai frustranți, pe măsură ce Praga devenea invadată de turiști. Toată lumea cerea un oraș sigur, iar JanV°fșek făcea ce putea, dar era mustrat constant – fie pentru lipsă de rezultate, fie pentru că era prea agresiv.

Să aleagă una sau alta, argumenta JanV°f?ek. Domnie de fier. Sau haos.

Fusese trecut cu vederea de numeroase ori pentru funcția de șef la VbZSI după ce se ocupase de un grup de studenți americani petrecăreți cu câțiva ani în urmă. Când au fost confruntați de JanV^ek, copiii s-au împotrivit – beți, pretențioși și beligeranti. Dezgustat, JanV°fgek i-a aruncat la închisoare pentru noapte, hotărât să le dea o lecție.

Din nenorocire, unul dintre băieți era fiul unui senator american, care a dat imediat un telefon furios la ambasada SUA. Băieții au fost eliberați pe loc, iar un proces a fost intentat imediat împotriva lui JanV°fek pentru „exces de forță" și „daune emoționale".

JanV°fek nu-și revenise niciodată profesional.

Astăzi le arăt americanilor cine deține controlul.

Echipa de demolare tocmai își confirmase sosirea iminentă, iar

JanV°fek aranjase o conferință de presă pentru peste o oră. își putea deja imagina fotografiile în care escorta un proeminent profesor de la Harvard și un om de știință american de top din Bastionul CruciVt – ambii încătușați.

Acești doi americani pun vieți în pericol astăzi, avea să anunțe el auster.

Toate acestea în numele căutării de publicitate pentru o carte.

Trebuie să recunoaștem că acuzațiile lui JanV°fek nu erau în întregime sincere, dar era sigur că minciuna lui va rămâne ascunsă. Nepotul său, Pavel, ajutase la acoperirea urmelor lui JanV°fek. VOZSI era o frăție și se înțelegea că, în aplicarea legii, uneori trebuia să încâlci regulile pentru a le aplica, mai ales în fața influenței îngrozitoare a ambasadei SUA în această îar^'

In timp ce JanV°fek se bucura de iminenta sa justificare, telefonul său a început să sune.

Când a văzut identificatorul apelantului, a schițat un zâmbet sigur pe sine.

„Ce naiba! JanV°fek se ciocnise cu această femeie în numeroase ocazii și pierduse întotdeauna bătăliile lor. Nu astăzi.

" „Doamnă ambasador", a răspuns JanV^ek. „Este întotdeauna o onoare." Nu a depus niciun efort să-și ascundă sarcasmul de diplomatul american. „Căpitane JanV°fek", a spus ambasadorul.

— Sunteți la Bastionul Crucioes? — într-adevăr, sunt, spuse JanV°fek arogant. Aștept o echipă de demolare și plănuiesc să iau în custodie cel puțin un american.

— Atașatul Harris este aici cu mine, spuse ambasadorul cu o voce puternică, și e convins că nu există nicio legătură ca Katherine Solomon sau Robert Langdon să aibă vreo legătură cu plantarea unei bombe.

— Atunci de ce se opune doamna Solomon arestării? —

Căpitane JanV°fek, voi spune asta o singură dată. Există complexități în această situație de care nu sunteti conștientă.

— La dracu' cu complexitățile dumneavoastră americane, doamnă ambasador! Ceea ce știu este că nu aveți jurisdicție la Bastionul Cruciox și nu puteți face nimic ca să mă împiedicați să intru

...

— A DOST!, izbucni ambasadorul, izbucnirea ei în cehă l-a uimit pe JanV'fek.

După ce l-a redus la tăcere, ambasadorul a continuat într-o șoaptă aprigă.

A rostit șase cuvinte – și doar șase cuvinte.

JanV°~ek se simțea ca și cum ar fi fost lovit de un camion, în acea clipă, totul s-a schimbat.

CAPITOLUL

27

în timp ce liftul încetinea până la oprire la nivelul inferior, pulsul lui Langdon deja bătea cu putere, parțial din cauza cabinei claustrofobice, dar mai ales din cauza îngrijorării sale tot mai mari de a o găsi pe Katherine.

„Trebuie să fie pe aici pe undeva."

Când ușa se deschise, Langdon se trezi într-un coridor lung, ai cărui pereți de piatră brută arătau ca cei ai unei fortărețe vechi de opt sute de ani, ceea ce, de fapt, și era. în contrast puternic, podeaua holului era o elegantă incrustațieân spic de herringbone din lemn de esență tare colorat, care se întindea dinspre lift, iluminată de corpuri de iluminat încastrate, uniform distanțate, cu gust redus la intensitate. „Katherine?" spuse Langdon încet, ieșind din liftul înghesuit, ochii obișnuindu-se cu lumina difuză.

în timp ce ușa se închidea în urma lui, privi pe coridor și văzu trei uși elegante din lemn, distanțate de-a lungul peretelui din dreapta al holului, fiecare încadrată de un toc arcuit din piatră. Acest laborator arăta mai puțin ca un centru de neuroștiințe și mai mult ca un hotel luxos.

„Dr. „Gessner?!", strigă el, simțind că locotenentul Pavel nu avea cum să-l audă sus.

Prima ușă pe care Langdon o întinse se dădu într-un birou mare și elegant, cu pereți de piatră, mochetă luxuriantă și dulapuri înalte. Pe birou se aflau două computere, un telefon fix și grămezi de hârtii. Se pare că aici își făcea Gessner treaba de fapt.

„Alo?", strigă el, uitându-se într-un birou alăturat – un spațiu mai mic, al cărui birou era decorat cu fotografii și o plantă artificială, împreună cu o sticlă de apă magenta pe care erau scrise cuvintele -u-p-n -<-ae-¥—E! Langdon habar n-avea ce însemna, dar recunoscu alfabetul chirilic și își aminti că Gessner spusese că asistenta ei de laborator era rusoaică.

Ieșind din biroul asistentei, Langdon se îndreptă pe hol spre ușa următoare, care purta un simbol pe care Langdon nu-l recunoscu imediat.

Pentru o clipă, a crezut că era un cerc circumpunctural modificat – simbolul antic al unui cerc cu un punct central. Semăna vag și cu sigla echipei de hochei

Philadelphia Flyers. O clipă mai târziu, însă, și-a dat seama că era de fapt o pictogramă modernă înfățișând o persoană strâmbă pe spate, strecurată într-un tub mare. Laborator de imagistică, și-a dat seama Langdon, bătând tare la ușă.

Liniște.

„Katherine? Ești aici?", a strigat el încet.

A împins și ușa s-a deschis. Luminile camerei s-au aprins automat, dezvăluind o statie de control elaborată care domina două aparate de imagistică masive – o tomografie computerizată și un RMN – ambele nesupravegheate. Langdon a ieșit din cameră și a continuat pe hol până la o a treia ușă. Semnul de aici i-a dat brusc o speranță.

Gessner menționase munca ei cu VR, iar Langdon se întreba acum dacă nu cumva cele două femei erau înăuntru, absorbite de un fel de sesiune VR complet senzorială și nu auziseră interfonul.

Singura experiență a lui Langdon cu VR-ul fusese extrem de tulburătoare. Un student îl convinsese să încerce o simulare de escaladă numită „The Climb" (Urcare), iar când Langdon și-a pus casca VR, s-a trezit imediat cocoțat precar pe o cornișă îngustă, la mii de metri înălțime.

Deși știa că stătea în siguranță pe pământ, Langdon era paralizat de frică, centrul său de greutate era complet dezorientat și nu era în stare să facă niciun pas. Incredibil, realitatea virtuală fusese mai convingătoare decât realitatea pe care creierul său o știa a fi adevărată.

Niciodată nu se va mai întâmpla asta, se gândi el, bătând tare la ușa camerei VRÂn timp ce o deschidea.

„Katherine?", strigă el în timp ce intra. „Dr. Gessner?"

Spațiul dincolo era o cameră mică, acoperită cu covor, cu pereți de piatră și un fotoliu rabatabil în mijloc. Arăta ca un home cinema cu un singur loc, fără ecran. Pe spătarul scaunului atârnau niște ochelari de protecție voluminoși, montați pe cască, cu cabluri până la ei. Locul ăsta e sinistru, se gândi Langdon. Și Katherine nu e aici.

Ieși repede din camera VR și mai merse câțiva pași pe hol, trecând pe lângă o toaletă dotată cu un duș de urgență pentru spălarea ochilor și o cabină de dus. Goală.

Continuând să meargă, Langdon ajunse la ceea ce își dădu acum seama că era „ușa finală" a laboratorului

. Pe semn scria:

„Acest termen nou la modă, omniprezent printre startup-urile tinere din domeniul tehnologiei, era unul pe care

Langdon îl știa doar pentru că Jonas Faukman îl ridiculizase cândva, numindu-l o „amalgamare gratuită", argumentând că tinerilor cărora le lipsea energia să scrie cuvântul „dezvoltare tehnologică" nu ar trebui să li se dea milioane de dolari pentru a dezvolta nimic."

Langdon bătu ușor în ușă și împinse ușa.

„Ultima șansă", se gândi el, dorindu-și ca Katherine să fie de cealaltă parte, în

timp ce ușa se deschidea spre interior, Langdon se trezi orbit pentru o clipă. Camera era extrem de luminoasă și gălăgioasă. Lumini fluorescente puternice bâzâiau deasupra unei podele albe cu gresie, ventilatoarele industriale urlau, iar un bip neîncetat brăzda aerul ca un fel de alarmă. Langdon fu imediat cuprins de nervi.

„Alo?", strigă el peste zgomot. „Katherine?!"

Pășind înăuntru, văzu un labirint de mese de lucru diverse, pline de echipamente electronice, unelte, piese și planuri, toate dându-i lui Langdon senzația că intrase în bârlogul unui om de știință nebun. Dincolo de tejghelele aglomerate, în spatele camerei, se afla un raft greoi cu echipamente care arăta ca un hibrid stângaci între un computer central arhaic și un generator industrial

. Ventilatoarele de răcire zumzăiau din dispozitiv, odată cu un bip puternic și neîncetat.

„E cineva aici?", strigă el în frenezie.

Langdon se îndreptă spre mașină, observând împletiturile groase de tuburi și fire care ieșeau din lateralul acesteia și seânfășurau pe „podea" către un dispozitiv secundar – un recipient subțire și jos, făcut din plastic transparent sau sticlă. Sub capacul său transparent, interiorul radia o strălucire blândă. Ce naiba e asta?

Mărimea și forma îl făceau pe Langdon să se gândească la o capsulă adormită.

Sau la un coșmar, își dădu seama, brusc tulburat.

Pe măsură ce se apropia de capsulă, putea vedea că învelișul transparent era puternic aburit de condens, provenit de la orice se întâmpla înăuntru. Bipăitul continua. Se apropie cu grijă, ajungând deasupra capsulei, și privi în jos prin capacul de sticlă.

Langdon se retrase instantaneu, îngrozit.

Nemișcat în interiorul capsulei, învăluit într-o ceață densă și turbionară, se vedea conturul vag al unei forme umane.

Dumnezeule... Katherine?!

CAPITOLUL

28

La etajul doi al ambasadei SUA, Michael Harris se simțea dezechilibrat când ieșea din conversația sa privată cu ambasadorul. După ce fusese parțial „citit", Harris încă încerca să proceseze toate implicațiile informațiilor secrete pe care ambasadorul i le împărtășise acum.

Nu împărtășise totul, simțea el, dar un lucru era limpede:

ziua de azi era mult mai mult decât o alarmă cu bombă la Four Seasons.

Harris se adună și se întoarse repede la parter, la biroul Danei

, regretând că nu vorbise cu ambasadorul înainte să o implice pe Dana.

0 găsi la computer, absorbită de mai multe transmisii video cu Podul Charles. La naiba.

Dana ridică privirea când intră. „Am găsit-o pe femeia ta cu tiara cu țepi, Michael. E foarte drăguță." „N- ai spus niciodată ..." „Stinge-l..." Dana, spuse el, repezindu-se spre ea. „Am făcut o greșeală. " „Dar ai întrebat

..." „Știu. îmi pare rău. Stinge-I..." te rog. Acum."

Dana îl privi cu prudență și se ridică. Fiind o fostă model de podium de doi metri înălțime , era una dintre puținele femei care îl puteau privi pe Michael Harris în ochi. înainte să poată scoate un cuvânt, însă, Harris se ghemui lângă „podea".

„Serios?", spuse ea. „Mă implori în genunchi?"

Nu chiar. Harris întinse mâna sub birou și scoase un ștecher, întrerupând curentul de la computer.

Dana văzu cum ecranul i se întunecă. „Ce naiba faci?!" „

Trebuie să ai încredere în mine", a spus el, ridicându-se din nou.

„Ai o grămadă de secrete în ultima vreme."

Habar n-ai, s-a gândit el. „Uite... te rog doar să te întorci la muncă și să uiți că te-am întrebat vreodată despre toate astea." Privirea furioasă a Danei era inexpresivă, iar Harris a simțit că nu avea nicio intenție să lase asta să treacă. Săpând adânc, a schițat un zâmbet jucăuș și și-a coborât vocea până la o șoaptă. „Pereții de aici au urechi. Ce-ar fi să-ți spun totul la cină în seara asta?"

Ochii Danei s-au luminat, buzele ei pline umflate de promisiune. „La pachet?

La tine acasă?"

Harris a făcut cu ochiul.

— Mâncarea e opțională.

Zâmbi ea. — îmi place cum gândiți, domnule Harris.

Harris i-a trimis o sărutare și a plecat.

Câteva minute mai târziu, se afla într-unul dintre Audi-urile A7 negre ale ambasadei, gonind pe strada Traei=°tâ0. Se așteptase să meargă direct la Bastionul Cruciox, dar ambasadorul îi ordonase să facă ceva pentru ea mai întâi.

— Domnul Langdon va fi în siguranță puțin mai mult timp, îi spusese ambasadorul. Căpitanul JanV°fek e sub control.

O subestimare, știa Harris, tocmai fiind martor la brutala convorbire telefonică dintre ambasador și căpitan. JanV°fek exagerase și pierduse. Avea să-și lingă rănile și să se comporte perfect până la sosirea lui Harris.

în ciuda naturii alarmante a tot ceea ce aflase Harris de la ambasador, simțea că se ridicase un văl, dezvăluind mult mai multe despre piesele puzzle-ului de pe masă și despre modul în care erau conectate – lucrarea lui Harris pentru ambasador, laboratorul lui Gessner de la Bastionul Crucifix – femeia de pe Podul Carol și chiar viitoarea publicație a lui Katherine Solomon.

Dana Danok era furioasă.

Nu ai nicio autoritate asupra acțiunilor mele, Michael Harris.

Ești iubitul meu, nu șeful meu.

Discuțiile condescendente și dulci ale atașatului despre cină o înfuriaseră pe Dana.

Mai mult, comportamentul lui ciudat nu făcuse decât să-i sporească intriga față de misterioasa femeie de pe Podul Carol.

în mod convenabil, faimosul pod era monitorizat de mai multe camere de securitate pe metru pătrat decât oriunde altundeva în Praga – inclusiv o pereche

de sisteme de 360 de grade deasupra turnurilor de pază ale podului și treisprezece camere la nivelul ochilor încorporate în lămpile cu gaz.

Alegând una dintre panoramele aeriene, Dana derulase înapoi imaginea la filmările arhivate începând cu ora 6:40 dimineața. Spre surprinderea ei, femeia cu un halou cu țepi era deja acolo, zăbovind la capătul estic al podului pustiu, ca și cum ar fi așteptat pe cineva.

Dar pe cine aștepta?

Dana activase o cameră la nivelul ochilor și mărise imaginea pe fața femeii, nemulțumită să vadă că femeia costumată era tânără și frumoasă, cu gropițe adânci și ochi mari de căprioară. Corpul ei arăta minion și slab sub haina neagră și strâmtă.

De aceea este Michael interesat de tine?

Părea de neconceput ca Michael să-i ceară Danei să cerceteze un interes romantic și totuși poate că juca un joc crud cu ea. De săptămâni întregi, intuiția îi spunea că Michael era cu altcineva. O femeie știe întotdeauna...

Convinsă că Harris dispăruse, Dana s-a strecurat sub birou, a conectat computerul și a repornit portalul de supraveghere.

S-a întors la frumoasa femeie și avea toată intenția să „afle unde dispăruse femeia", dar „mai întâi a apărut o întrebare mult mai presantă.

Cine naiba ești?

Una dintre îndatoririle pe care Dana le îndeplinea pentru ambasador era să confirme identitățile și antecedentele oricăror vizitatori care apăreau la ambasadă solicitând servicii sau azil. Tot ce-i trebuia era o fotografie de pașaport sau o captură de ecran de la camerele de securitate ale ambasadei și o lume întreagă i se deschidea . în zilele noastre, datorită software-ului avansat de recunoaștere facială, identificarea oricărui individ de pe planetă dura doar câteva minute.

îmi pare rău, draga mea, se gândi Dana, surprinzând mai multe prim-planuri de înaltă calitate ale feței femeii. Dar nu te poți ascunde de mine.

A încărcat fotografiile în baza de date internațională de recunoaștere facială a ambasadei. Dacă această femeie ar avea cazier judiciar oriunde în lume, ar fi identificată în treizeci de secunde. Dacă nu, fotografia ei ar fi trimisă printr-o bază de date internațională masivă de fotografii colectate din pașapoarte, permise de conducere și din mass-media majoră.

Și – în sfârșit, dacă asta nu ar funcționa, fotografia ar fi trecută prin cea mai nouă și mai completă bază de date din lume – miliardele de selfie-uri neașteptate postate pe Instagram, Facebook, Linkedln, Snapchat și alte platforme.

Rețele de socializare, se gândi Dana. Cel mai mare dar al inteligenței de când Biserica Catolică a inventat spovedania.

CAPITOLUL

29

Angdon se simți pentru o clipă paralizat în timp ce se uita în capsulă la figura umană dinăuntru.

Dumnezeule! Katherine.

A căzut în genunchi și a lovit cu putere în geam, apăsându-și fața la suprafață, încercând să vadă înăuntru.

Trebuie să o scot de acolo!

Sub capac, o mână nemișcată apăsa interiorul capsulei , degetele ei subțiri, palide și rigide, acoperite de gheață. Părea că încheieturile mâinilor îi erau legate cu curele groase.

Langdon pipăia capsula de sticlă, încercând să găsească o modalitate de a o deschide. A strâns suprafața netedă, care era rece ca gheața, dar nu găsi nicio cusătură, niciun mâner sau buton de eliberare de vreun fel. Alarma asurzitoare continua să sune. Deschide, la naiba!

La doar câțiva centimetri de fața lui Langdon, conturul vag al corpului apărea și dispărea într-un nor de ceață învolburată.

Deodată, se auzi un sunet în spatele lui – pași apropiindu-se rapid pe podeaua dură de gresie. Langdon se răsuci și văzu o femeie înaltă, cu părul blond până la umeri. Alerga spre el mânuind un stingător de incendiu din oțel inoxidabil , amenințând să i-l izbească în față.

„Co to sakra df6lV°~0?!" țipă ea peste zgomot. Langdon își ridică mâinile în apărare. „Stai!" întrebă femeia cu un puternic accent rusesc, în timp ce ridica stingătorul de metal greu deasupra capului lui. „Vă rugăm, trebuie să deschidem

..." „Cum ați intrat aici?!" „

Codul de acces al liftului!" exclamă Langdon. „Mi l-a dat Dr. Gessner!

Prietena mea Katherine Solomon și cu mine ..." Femeia coborî imediat stingătorul, părând sincer surprinsă. „Domnule profesor Langdon?" „îmi pare atât de rău." Sunt Sasha Vesna, asistenta de laborator a Brigitei

. „Katherine e înăuntru!", o întrerupse Langdon, arătând spre capsulă. „Are nevoie de ajutor!",

Sasha păru brusc să înțeleagă semnalul sonor, iar expresia feței i se transformă din confuzie în groază. Lăsă stingătorul să cadă cu un zgomot puternic și alergă la aparatul atașat, unde scoase un sertar de rack, deschise un laptop si începu să tasteze cu înfrigurare. „O, nu... Nu!", Langdon habar n-avea ce se întâmplă, dar panica femeii nu făcu decât să-i întărească panica. „Deschide pur și simplu chestia aia nenorocită!" „E prea periculos!", a strigat Sasha. „Trebuie să inversezi procesul mai întâi."

Ce proces? „Te rog, scoate-o afară!"

Asistentul părea pierdut, privind cu teamă în capsulă. „Nu înțeleg de ce ar intra vreodată Dr. Solomon acolo?" Langdon era pe jumătate tentat să ridice stingătorul și să spargă capsa. „Nu se poate întâmpla așa ceva."

Asistentul lui Gessner a apăsat din nou pe tastatură, iar sunetul alarmei s-a oprit în sfârșit. Câteva momente mai târziu, ventilatoarele s-au liniștit, iar tuburile care conectau capsa la dispozitivul mai mare au început să bolborosească. Langdon nu știa ce se aștepta să vadă venind prin tuburile transparente, dar cu siguranță nu era lichidul purpuriu care începuse să curgă spre corp.

„Ăsta e sânge?!" întrebă Langdon, simțindu-se brusc rău. „Ce-i chestia asta?"

„EPR!" spuse Sasha cu panică în voce, tastând în continuare în timp ce lichidul se revărsa înapoi în capsulă. „Mașină de conservare și resuscitare de urgență. Acesta este prototipul Brigitei! Nu este gata de utilizare!"

În timp ce ceața rece se învârtea în jurul corpului, Langdon și-a dat seama că Gessner menționase de fapt aparatul ei EPR aseară. Această tehnologie salvatoare fusese propusă inițial ipotetic de un chirurg pe nume Samuel Tisherman de la Facultatea de Medicină a Universității din Maryland, dar Brigita Gessner fusese cea care se agățase de conceptul rudimentar, proiectase un prototip extrem de modificat și acum deținuse brevetul – un brevet despre care se lăuda că valora o avere.

„Hipoxia prelungită provoacă leziuni cerebrale", îi informase Gessner, „dar EPR-ul meu poate proteja creierul de privarea de oxigen prin întreruperea activității celulare – un fel de animație suspendată. Aparatul meu este, în esență, un bypass ECMO modificat – o unitate de oxigenare cu membrană extracorporală care înlocuiește sângele cu soluție salină suprarăcită cu o rată de doi litri pe minut. Răcește rapid creierul și corpul până la zece grade Celsius, oferind unei echipe chirurgicale ore întregi pentru a trata un pacient cu răni grave, care în mod normal ar fi în moarte cerebrală în câteva minute."

Stând deasupra prototipului de capsulă EPR a lui Gessner, Langdon era pe punctul de a vomita.

Deodată, un pocnet înăbușit a răsunat în interiorul capsulei, iar sângele a început să împroșce peste tot interiorul sticlei. Langdon a sărit înapoi. Sângerează!

„Blady", a înjurat Sasha, abandonând orice făcea pe laptop și alergând spre un panou de urgență de pe peretele din spate. A rupt un sigiliu de plastic și, fără ezitare, a apăsat un buton roșu aprins de dedesubt. Capsula a șuierat instantaneu și a eliberat aspirația asupra capacului, care a început să se deschidă, legănându-se în sus ca o ușă în formă de aripă de pescăruș. Pe măsură ce ceața se risipea, Langdon s-a aplecat peste recipient.

Dumnezeule...

Când a văzut-o, Langdon a știut că dispăruse. Ochii ei erau goi și lipsiți de viață, iar fața îi era încremenită într-o expresie de teroare pură. Langdon nu și-ar fi imaginat niciodată că a vedea un cadavru i-ar putea aduce un sentiment atât de copleșitor de disperare și ușurare – dar exact asta simțea acum.

Cadavrul care zăcea în fata lor nu era Katherine Solomon.

Era Brigita Gessner.

CAPITOLUL

30

Asha Vesna a scos un urlet de durere și s-a prăbușit în genunchi lângă cadavrul din capsulă. „Brigita! Nu!" își acoperi fața și începu să plângă în hohote.

Tot ce putea face Langdon era să o privească, inima durându-i după ea. Evident, durerea acestei femei când o văzuse pe doctorul Gessner era la fel de copleșitoare ca ușurarea lui Langdon că nu era Katherine.

După câteva secunde de lacrimi chinuite, însă, Sasha ridică privirea și

Fața ei a căpătat o expresie de alarmă. A început să-și bată ușor buzunarele ca și cum ar fi pierdut ceva. în timp ce făcea asta, a început să hiperventileze. „Nu..." a șoptit ea, maxilarul încleștându-se într-o grimasă. „Te rog... nu acum!"

Langdon s-a grăbit spre ea. „Ce se întâmplă?!"

Sasha a încercat să se ridice în picioare și să se îndrepte spre ușă, dar în timp ce o făcea, a ezitat, căzând înapoi în genunchi. Părea că era pe punctul de a suferi un fel de criză, iar Langdon a făcut tot posibilul să o echilibreze.

„Ce pot să fac?!" a oferit el.

Sasha a scos un geamăt gutural și a arătat spre geanta pe care o scăpase pe podea în apropiere.

Medicație? a ghicit el, apoi a sărit în acțiune, a alergat spre poșetă și a scotocit frenetic prin conținut în timp ce i-o ducea înapoi. Dr. Gessner menționase aseară că asistenta ei de laborator suferea de epilepsie temporală a lobului temporal – deși afirmația părea mai puțin una de compasiune și mai mult o modalitate prin care Gessner se putea lăuda cu câți pacienți cu epilepsie temporală a vindecat. „Convulsiile nu sunt altceva decât furtuni electrice în creier", explicase Gessner. „Am inventat o metodă de a întrerupe aceste furtuni. Este, în esență, un leac perfect."

Perfect? Doamna Vesna nu părea prea „vindecată" în acel moment.

în mod înnebunitor, Langdon găsise doar chei, mănuși, ochelari, șervețele și diverse alte obiecte. Nicio sticlă de pastile, nicio seringă, nicio inhalatoare, absolut nimic care să pară util în această situație. „De ce aveți nevoie?!", întrebă el, ajungând lângă ea cu poșeta.

Dar își dădea seama că era prea târziu. Sasha era acum pe o parte, tremurând violent, cu ochii sticloși și cu capul lovind podeaua de gresie.

Prea târziu pentru medicamente, își spuse Langdon în timp ce se lăsa grăbit să cadă pe podea, sprijinindu-i capul în palme și ținându-l departe de placa dură. Ca profesor, Langdon fusese instruit cum să ajute în cazul unei crize epileptice.

în primul rând, să nu facă rău. Știa că este mai bine decât să rostogolească o persoană pe burtă, așa cum făceau adesea paramedicii de la televizor pentru a împiedica victima să „își înghită propria limbă" – o poveste bizară, dar care era de fapt o imposibilitate fizică. De asemenea, se recomanda să nu se bage niciodată o curea în gura victimei , așa cum unii credeau că este prudent. Așa sufoci pe cineva – sau să ți se muște degetul. Singura protecție bucală aprobată de FDA pentru crize epileptice se numea gutieră PATI, iar Langdon nu a văzut una în poșeta Sașei. Doar ajută-o să treacă peste.

„E în regulă", șopti Langdon. „Te am eu."

în timp ce Langdon îi ținea capul femeii în palme, putea vedea că...

Nasul îi fusese rupt anterior și prost fixat și că avea o cicatrice purpurie sub bărbie, aproape sigur răni din crize anterioare. Văzu urmele altor cicatrici ieșind de sub părul ei blond și des, probabil de la alte accidente similare.

Langdon simți un val de simpatie pentru ea.

Crizele epileptice își puneau amprenta brutal asupra corpului fizic. Despre asta

nu exista nicio dezbatere. Paradoxal, însă, efectul asupra stării mentale a fost documentat de-a lungul istoriei ca fiind cu totul diferit. Exact opusul, de fapt.

Katherine menționase epilepsia în discursul ei de aseară ca fiind una dintre „stările alterate" de conștiință naturale ale mintii umane.

Se pare că, atunci când erau vizualizate într-un aparat RMN, crizele afișau o semnătură electrică uimitoare, similară cu anumite halucinogene, experiențe aproape de moarte și chiar orgasm, în mod remarcabil, unele dintre cele mai creative minți ale omenirii fuseseră epileptice – Vincent van Gogh, Agatha Christie, Socrate și Fiodor Dostoievski. Romancierul rus proclamase cândva crizele sale epileptice drept „o fericire și o armonie de neconceput în stare normală". Alții le descriau ca fiind „deschizând o poartă către divin"... „ eliberând în mod fericit mintea de constrângerile învelișului său fizic"... și „oferind izbucniri supranaturale de creativitate profundă".

Epilepsia apărea cu o frecvență notabilă în opera de artă creștină, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere atâtea relatări scripturale despre experiențe mistice – viziuni, extaze, întâlniri divine, revelații transcendente – toate păreau să descrie, cu o specificitate și o acuratețe neobișnuite, experiența unei crize epileptice, inclusiv Ezechiel, Sfântul Paul, Ioana dArc și Sfânta

Brigitta. Faimoasa „Schimbarea la față" a lui Rafael Sanzio înfățișa un băiat epileptic în mijlocul unei crize, pe care el și alții o foloseau în mod obișnuit ca metaforă vizuală pentru ascensiunea lui Hristos la cer.

în brațele lui Langdon, Sasha a încetat în sfârșit să mai tremure. Respirația i-a încetinit, ajungând la o cadență normală. întregul eveniment durase aproximativ un minut, iar acum era complet moale, cel mai probabil inconștientă. Langdon știa că trebuie doar să fie răbdător... și să-i lase timp să se întoarcă.

în timp ce o privea pe rusoaica inconștientă, se simțea dezorientat de ocolul tulburător pe care îl luase dimineața. Cu doar câteva ore în urmă, Langdon înotase liniștit. Acum stătea pe podeaua unui laborator privat cu două femei pe care nu le mai întâlnise până ieri – una inconștientă în brațele lui, cealaltă moartă într-o nacelă EPR.

Și cel mai tulburător dintre toate... nu era nicio urmă de Katherine.

Locotenentul Pavel stătea neliniștit în intrarea distrusă a bastionului, scanând curtea în căutarea vreunui semn al căpitanului său din UZSI. îl văzuse pe Janăcek cu doar câteva minute în urmă pe marginea crestei, dând un telefon. Acum dispăruse.

Pavel îl sunase de două ori. Niciun răspuns.

Și Janăcek dispăruse?!

Din fericire, misterul dispariției lui Langdon fusese rezolvat. Cu câteva clipe mai devreme, Pavel găsise un lift ascuns în spatele unui perete glisant din sala de așteptare. Liftul necesita un cod de autorizare, dar acest lucru se putea remedia ușor; Cineva de jos probabil îl urmărea pe Langdon pe camerele de supraveghere și urcase cu liftul ca să-l recupereze.

Dispariția lui Langdon confirma că Solomon și Gessner erau într-adevăr joș și

că nu respectaseră un ordin'direct al căpitanului Janăcek din UZSI. Pavel se întreba dacă americanii aveau vreo idee cât de gravă urma să devină problema lor.

Pavel examina nișa ascunsă când auzi un zgomot puternic în hol. Și-a dat seama imediat că era tocul ușii sparte pe care căpitanul îl rezemase ingenios de casa scărilor laboratorului, ca o alarmă rudimentară.

Solomon, Langdon și Gessner evadează din laborator! Pavel își scosese arma și țâșnise din nișă, ocolind colțul și intrând pe hol. „Stuj!", strigă el în timp ce mergea. „Stop!" Dar nu era nimeni acolo.

Ușa spartă era într-adevăr răsturnată pe podea, indicând că ușa fusese deschisă, și totuși, în mod ciudat, holul era gol. Pavel s-a repezit la intrare și s-a uitat afară. Spațiul larg deschis era pustiu. Nimeni nu poate alerga atât de repede. Stând în zăpadă, Pavel s-a întors și s-a uitat înapoi la ușa laboratorului, dându-și seama că poate sunetul pe care îl auzise nu era al cuiva care ieșea din laborator... ci mai degrabă al cuiva care intra. Oricine ar fi fost, persoana respectivă avea în mod clar acces biometric. Un angajat al laboratorului? Pavel a simțit o transpirație rece pe frunte, gândindu-se cum ar primi Janăcek această veste. Nu numai că îl pierduse Pavel pe Robert Langdon... dar îi permisese și altcuiva să intre în laborator.

O mișcare stupidă, Pavel. Mi-a spus să rămân aici și să păzesc ușa laboratorului, înghețat de vânt, Pavel a pășit înapoi pe hol, plimbându-se ca să se încălzească, bocancii lui militari scrâșnind pe cioburile de sticlă. Era pe punctul de a-și lua telefonul când a observat ceva pe panoul biometric de lângă ușa laboratorului.

Ciudat, s-a gândit el, uitându-se la micul indicator luminos verde.

Lumina de pe panou fusese roșie în dimineața aceea când au ajuns și au găsit ușa încuiată. Era sigur de asta. Acum era verde. Și clipea. Nedumerit, Pavel s-a dus la ușa laboratorului, a apucat mânerul și a tras. Spre surprinderea lui, ușa s-a deschis ușor, dezvăluind o casă a scărilor dincolo. Se părea că ușa nu se încuiase corect după ce intrase ultima persoană.

Privind în jos, Pavel a văzut acum motivul – un ciob gros de sticlă securizată se agățase de tocul ușii.

Trebuie să-l alert pe căpitan imediat – avem acces!

Dar, în timp ce Pavel privea în josul scărilor goale, i-a venit o altă idee. Era agresivă și poate puțin riscantă, dar ideea îl entuziasma, mai ales știind că își dezamăgise căpitanul recent în numeroase ocazii.

Pavel și-a imaginat scena de mai jos.

Câțiva academicieni neînarmati...

Și-a imaginat încântarea lui Janăcek la întoarcerea sa și a descoperirii fugarilor aliniați cu măiestrie pe canapea, sub amenințarea armei. Pavel și-a trecut o mână peste pistolul CZ 75 D din toc, senzația mânerului său texturat ca atingerea liniștitoare a unui vechi prieten.

Am antrenament specializat pentru această sarcină precisă.

Robert Langdon se dovedise deja a fi timid în privința armelor și, fără îndoială,

și ceilalți aveau să fie la fel. Din experiența lui Pavel, civilii care se confruntau cu un ofițer UZSI înarmat făceau întotdeauna exact același lucru... exact ceea ce cerea ofițerul.

Undeva mult sub creasta muntelui, privind spre cer, căpitanul Janăcek își pierdea și retrăgea cunoștința. Nu avea nicio idee cât timp trecuse de când corpul său se ridicase din aer, prăbușindu-se în jos cu o viteză terifiantă, înainte de a se izbi de stâncile de pe fundul râpei cu o forță îngrozitoare.

Sinuciderea ar fi fost poetică, având în vedere veștile pe care tocmai le primise de la ambasador. Dar Janăcek nu își luase viața.

Am fost împins.

întins pe stânci, zdrobit și sângerând, Janăcek încă simțea cele două locuri de pe spate unde palmele puternice îl împinseseră puternic și îl aruncaseră peste zidul scund de piatră. Căpitanul nu avea nicio idee cine se strecurase peste el, dar, în mod destul de ciudat, acest fapt i se părea complet irelevant în acel moment.

Acesta este sfârșitul... mor.

Spre surprinderea lui, însă, tranziția a fost destul de naturală și calmă.

Disconfortul fizic a fost foarte mic. Toate grijile cumplite care îl consumaseră cu doar câteva minute mai devreme păreau să se evapore... inclusiv apelul său devastator cu ambasadorul SUA.

încă mai putea auzi cele șase cuvinte pe care i le spusese.

Știm că nu exista nicio bombă.

Afirmația lui Janăcek că UZSI găsise o bombă mică fusese într-adevăr o minciună... o înfrumusețare menită să-l ajute să preia controlul total asupra situației. Am făcut ce mi s-a ordonat.

Apelul ciudat venise în această dimineață devreme de la Londra, trezindu-l pe Janăcek dintr-un somn profund. Americanul de la telefon și-a cerut scuze pentru o oră și i-a spus căpitanului să-și verifice mesajele text. Janăcek a făcut-o și a găsit un set de documente serioase care confirmau că acest om se afla în cele mai înalte eșaloane ale puterii.

„Am o situație", a spus bărbatul. „Și aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră." Janăcek și-a șters somnul de pe ochi, încercând să se concentreze. „Da?" „Sunt doi americani proeminenți la Praga chiar acum. Am nevoie să fie arestati."

„Știți că nu pot pur și simplu să arestez străini fără..."

„Toate informațiile de care aveți nevoie vă vor fi furnizate. Ascultați cu atenție." în timp ce Janăcek asculta ce plănuiau cei doi americani, a simțit o indignare familiară. 0 cascadorie publicitară? 0 amenințare cu bombă la Four Seasons? Scandalos! Se săturase ca străinii să-i trateze țara ca pe un loc dejoacă fără legi.

„Trebuie să vă avertizez", a spus Janăcek, „singura acuzație pe care o pot folosi aici este «tulburarea păcii». Dacă acești americani sunt bogați sau cunoscuți, ambasada SUA va interveni imediat."

„Uitați de ambasadă", l-a asigurat bărbatul. „Mă voi ocupa eu de ambasador.

Tot ce trebuie să faceți este să amplificați gravitatea infracțiunii lor. Vă spun eu cum."

Ideea bărbatului fusese una ingenioasă – simplă, limpede – o mică înfrumusețare care i-ar fi permis lui Janăcek să efectueze o arestare de neclintit și să-i arate în sfârșit ambasadorului că „a fi american" nu ridică pe nimeni deasupra legii cehe.

O minciună nevinovată care slujește dreptatea este o minciună onorabilă, credea Janăcek. Nu avea niciun interes în recompensa consistentă pe care bărbatul i-o oferise pentru ajutor.

„A fi mai deștept decât ambasada va fi o recompensă suficientă", se gândi el, încă plin de amărăciune din cauza altercațiilor din trecut. Și astfel, exact așa cum sugerase apelantul, Janăcek trecuse linia și amplificase adevărul... chiar și puțin.

Nu era nicio bombă – doar o amenințare cu bombă – dar simpla modificare a situației a escaladat acuzațiile la un nivel mult mai grav.

Acum, zăcând distrus în râpă, Janăcek își văzuse momentul de glorie evaporându-se ca un miraj. Umilit de ambasador, care plănuia săl contacteze pe superiorul lui Janăcek, își anulase conferința de presă și anulase echipa de demolare. Dorința sa de a face o arestare importantă îl transformase într-o țintă ușoară... un pion voluntar.

Poate că americanul care suna m-a folosit în propriile scopuri?

Acreditările bărbatului erau verificate, la fel ca și numărul de la care sunase.

Nimic din toate acestea nu mai conta.

întins pe stânci, Janăcek simțea sângele cald curgându-i liber din ceafă. Era conștient de viața care se scurgea din el. într-un mod ciudat, moartea părea o opțiune mai blândă decât să fie nevoit să se ghemuiască în fața ambasadei americane, mai ales în fața arogantului Michael Harris.

Asta e o binecuvântare, își spuse Janăcek, surprins de lipsa lui completă de panică.

în mod ciudat, căpitanul simțea acum ca și cum se îndepărtează tot mai mult... de el însuși. Era plăcut detașat de forma sa fizică distrusă, netulburat de durere sau răni, ca și cum s-ar fi ridicat și ar fi lăsat în urmă complicațiile lumii.

Nu exista frică... doar un val de seninătate. Era diferit de orice experimentase vreodată în viată.

D

CAPITOLUL 31

ana Danek devenea nerăbdătoare din cauza lipsei rezultatelor din baza de date de recunoaștere facială pentru a identifica femeia de pe Podul Carol. Procesul părea să dureze neobișnuit de mult.

în timp ce aștepta, se întorsese la imaginile de supraveghere de la volan.

Acum o privea pe femeia cu tiară care stătea nemișcată la capătul estic al podului... ca și cum ar fi așteptat ceva. Deodată, la 6:52 dimineața, femeia a primit un apel. Ea a răspuns imediat, vorbind doar câteva secunde înainte de a pune telefonul înapoi în buzunar. Apoi, spre uimirea Danei, femeia a scos o sticluță din buzunar și a stropit umerii și brațele hainei negre cu conținutul lichid.

Parfum? Apă sfințită?

A băgat sticla în buzunar, și-a ajustat tiara cu țepi, apoi a băgat mâna în căptușeala hainei și a scos un fel de tijă metalică. Arăta ca o mică suliță de argint.

Poartă o armă?

Apoi a început să plutească încet, aproape ca un zombi, peste podul pustiu

. Pe măsură ce se apropia de jumătatea distanței, un bărbat înalt, cu părul închis la culoare, a intrat în cadru, pășind spre est, îndreptându-se spre ea. Purta trening și pantofi de alergare. Pe măsură ce se apropia de egalitate, s-a oprit brusc și s-a întors, ca și cum i-ar fi vorbit. Femeia fie l-a ignorat, fie nu l-a auzit. A continuat să se miște. Bărbatul părea pentru o clipă paralizat. A strigat- o din nou fără niciun răspuns, apoi brusc s-a întors și a sprintat în direcția în care alergase inițial... până când a ieșit din cadrul camerei.

Ce s-a întâmplat?

Dana a derulat înapoi redarea și a urmărit din nou întreaga secvență. Era curioasă să știe unde alerga bărbatul, dar deocamdată o examina atent pe femeia stranie, asemănătoare unei fantome. Dana a activat modul „autotrack" al software-ului , care folosea recunoaștere facială, inteligență artificială și algoritmi de proiecție pentru a rămâne fixată pe un subiect. Pe măsură ce videoclipul continua, programul a trecut de la o cameră la alta, urmărind femeia cu tiara cu țepi peste pod.

Tocmai trecea pe lângă statuia Sfântului Augustin când s-a oprit brusc. După ce s-a uitat în jur ca și cum ar fi vrut să confirme că era singură, și-a scos tiara și a aruncat-o nonșalant de pe pod în apele de dedesubt.

Sulița a trecut apoi peste pod. Apoi a scos o bonetă albă de lână din buzunar și a îmbrăcat-o, strângându-și părul închis la culoare în ea. în cele din urmă, și-a scos jacheta neagră, dezvăluind un pulover roșu gros de dedesubt. A împăturit haina și a așezat-o ca pe o ofrandă la baza statuii Sfântului Augustin, un loc obișnuit unde se lasă donații pentru persoanele fără adăpost sau pentru cei aflați în nevoie. Acum transformată, femeia a luat-o brusc la stânga, dispărând pe o scară îngustă care se agăța de peretele exterior al podului și se conecta la malul vestic al râului. Oricine ar fi fost acest cameleon, se pare că nu voia să fie urmărită.

Dana a parcurs rapid filmările arhivate, urmând-o pe femeie cu viteză mare peste piața pietruită din fața Palatului Liechtenstein... pe lângă Muzeul Kampa, cu bizara sa instalație în aer liber cu trei bebeluși gigantici din bronz, cu ștampile cu coduri de bare în loc de fețe... și, în final, adânc în Parcul Kampa, unde a rătăcit o vreme înainte de a cumpăra o cafea de la un chioșc. în timp ce stătea pe o bancă și savura cafeaua fierbinte, a primit un telefon.

Când apelul s-a încheiat, s-a grăbit înapoi la Podul Carol, care acum era presărat cu pietoni în drum spre serviciu. Femeia s-a întors în grabă pe unde venise, ieșind de pe pod și virând la stânga pe strada Kfizovnická. în timp ce mergea pe trotuar, redarea a încetinit brusc și a început să afișeze intermitent „LIVE". Mersul rapid al femeii a revenit la un ritm normal. în timp real. Se întâmplă chiar acum...

Dana nu avea autorizație să folosească sistemul sofisticat de supraveghere în acest fel, dar nu-și putea lua ochii de la această metamorfă. A privit-o pe femeie

cum mergea pe trotuar și vira la stânga, traversând o curte elegantă de parcare, spre intrarea principală a unuia dintre cele mai bune hoteluri din Praga. Merge la Four Seasons?

în timp ce femeia dispărea prin ușa rotativă a hotelului, ceva neașteptat i-a atras atenția Danei – un Audi A7 parcat în locurile rezervate din fața hotelului. Dana nu s-arfi gândit la nimic, cu excepția faptului că inscripția roșie unică de pe plăcuța de înmatriculare a sedanului indica un vehicul diplomatic.

Este una dintre mașinile ambasadei noastre?

O clipă mai târziu, Dana primi răspunsul când silueta elegantă a lui Michael Harris coborî din limuzină și intră rapid în hotel.

Dana se holbă șocată și i se întoarse stomacul.

„Fiu de cățea, Michael. Știam eu!"

Managerul Hotelului Four Seasons era încă radiant de la recentul apel personal de la ambasadorul SUA. După ce ea îi mulțumise pentru discreția de care dăduse în această dimineață în legătură cu situația nefericită cu domnul Langdon, ambasadorul îi ceruse o favoare.

O favoare care tocmai a intrat în posesie, se gândi managerul, văzându-l pe domnul bine îmbrăcat îndreptându-se acum spre recepție.

„Domnule Harris", spuse managerul, întinzând o mână. „Ambasadorul tocmai a sunat."

„Mulțumesc", răspunse bărbatul, strângerea de mână ca o menghină.

„V-am văzut mai devreme cu domnul Langdon", spuse managerul. „Și... UZSI." Făcu o grimasă. „Sper că se rezolvă totul?" „Absolut. A fost o neînțelegere nefericită și lucrăm la ea. Sunt aici acum, după cum probabil știți deja, pentru că domnul Langdon a cerut ambasadei să ridice câteva lucruri din suita sa în timp ce rezolvăm asta. Există niște medicamente, despre care înțeleg că sunt de import..." „Desigur, am deja cheia camerei imprimată pentru dumneavoastră, domnule. Am nevoie doar de un act de identitate? îmi cer scuze pentru formalitate, dar este puțin neobișnuit, iar politica hotelului..." „Nicio grijă", a spus bărbatul, înmânându-i legitimația de ambasadă. „ Vă apreciez grija. Ambasada a învățat să aștepte doar ce e mai bun de la Four Seasons."

Radiind, managerul i-a înapoiat legitimația. „Foarte amabil din partea dumneavoastră. Sper că vă amintiți cum să ajungeți la Suita Regală? Și când ați terminat, puteți lăsa cheia camerei în suită și puteți închide ușa în urma dumneavoastră." Bărbatul de la ambasadă i-a mulțumit și s-a îndreptat spre etaj.

Managerul s-a întors la îndatoriri, prea ocupat ca să o observe pe femeia frumoasă într-un pulover roșu care îl urma pe bărbat la etaj.

CAPITOLUL 32 „Aici sunt?", se întrebă Sasha. Simțea o furnicătură familiară urcându-i prin corp, ușoară și plăcută, ca și cum ar avea bule de șampanie în vene. Când ieșea dintr-o criză de epilepsie, Sasha simțea adesea ca și cum creierul ei era un computer care se repornea, o lua de la capăt, încărcând software-ul puțin cu puțin.

Instinctiv, și-a început ritualul obișnuit de după criză. „Focalizarea postictală",

așa cum numea Dr. Gessner strategia, era o modalitate de a se reconecta cu realitatea prezentă, forțând mintea să evoce cea mai recentă amintire pe care o putea evoca, în această dimineață făceam ceai, își amintea Sasha, evocând mirosul de hibiscus, lumina dimineții care se strecura prin ferestrele bucătăriei și mieunatul ușor al celor două pisici siameze ale ei în timp ce se frecau de gambele ei, nerăbdătoare să ia micul dejun. încet, pe măsură ce creierul ei prindea teren, încerca să-și amintească ce făcuse după ce își hrănise pisicile, dar acele amintiri erau goale, refuzând să iasă la suprafață.

Tulburarea de memorie interictal, așa cum era cunoscută, era destul de frecventă în rândul epilepticilor și se prezenta ca perioade de pierdere a memoriei, uneori întinzându-se pe mai multe ore, ca și cum creierul ar fi uitat pur și simplu să înregistreze ceea ce se întâmpla.

Pentru unii epileptici, tulburarea de memorie era mai debilitantă decât crizele, dar Sasha a ales pur și simplu să o accepte. Uneori se întreba dacă ar putea fi măcar o binecuvântare.

Există părți din trecutul meu pe care aș prefera să nu mi le amintesc.

Când Sasha creștea în Rusia, alți școlari își bateau joc de crizele ei, dându-i o poreclă sinistră – BMâpaTop – care însemna „vibrator". Părinții ei o duceau la specialiști, dar răspunsurile erau întotdeauna aceleași. „Nu există leac. Sasha va muri cu crize... dar nu de ele."

Dar eu vreau să mor, se gândea adesea Sasha.

Momentele de liniște pe care le simțea imediat după crize, deși magice în anumite privințe, erau depășite de durerea emoțională și rănile fizice pe care aceste episoade le-au adus în viața ei.

în cele din urmă, medicii au diagnosticat-o pe Sasha cu sincopă cronică și boală mintală acută și au sugerat să fie instituționalizată. Cel mai bun lucru pe care părinții ei l-au putut face a fost o psihușcă – o instituție psihiatrică guvernamentală dărăpănată, situată în mijlocul pustietății, lângă granița de vest a Rusiei. La a zecea aniversare, părinții au lăsat-o acolo și nu au mai vizitat-o niciodată.

Sasha plânsese săptămâni întregi în camera ei minusculă. Convulsiile ei apăreau de mai multe ori pe zi, iar personalul o imobiliza cu forța, fără nicio urmă de compasiune. Mesele pe care i le ofereau erau sărace, dar medicamentele pe care i le furnizau erau copioase. Până la adolescență, Sasha a trăit o viață de sedative puternice și singurătate.

Timp de mai bine de un deceniu, a trăit așa, uitată și singură. Singurele ei evadări durabile din realitate erau filmele americane care rulau non-stop în camera comună de peste hol. Comediile romantice erau preferatele ei, iar Sasha visa adesea să se îndrăgostească în New York City. într-o zi voi vedea America, își promise, simțind uneori că visul ei de a merge în America era singurul lucru care o ținea în viață.

Și apoi chiar și acel vis s-a spulberat.

Șasei i s-a repartizat o nouă asistentă de noapte – o asistentă nemiloasă pe nume Malvina – care se amuza în orele pustii reținându-i medicamentele pentru

convulsii Sașei și apoi urmărind-o cu atenție la episoadele spasmodice ca la un spectacol de circ înainte de a o bate. Săptămâni întregi, Malvina a abuzat-o pe Sașa fizic, mental și poate în alte moduri pe care mintea Sașei le bloca.

Într-o dimineață, după ce a supraviețuit cu greu unuia dintre cele mai brutale și traumatice atacuri ale Malvinei, Sașa plângea în pat când trei membri ai personalului au năvălit și au târât-o pe hol în camera comună.

„Priznavaysyal", i-au strigat ei. Mărturisește!

La picioarele Sașei, pe podeaua camerei comune, zăcea trupul neînsuflețit al Malvinei, cu capul răsucit aproape complet pe spate.

Nu am fost eu, a insistat Sasha, dar personalul o stabilise deja vinovată. Nevrând să piardă bani din sponsorizări guvernamentale, au raportat moartea Malvinei ca pe un accident nefericit pe o podea alunecoasă și au închis -o pe Sașa în izolare drept pedeapsă.

Singură în întuneric, Sasha se întreba adesea cine ar fi putut ucide asistenta. Mai erau și alți pacienți aici care sufereau de crize epileptice și era posibil ca Malvina să fi provocat persoana greșită. Sau poate, își imagina Sasha, cineva a ucis-o pe Malvina ca să mă protejeze. Ideea o făcea cumva să se simtă mai puțin singură.

După două săptămâni de izolare, Sasha a fost târâtă afară, pusă într-o cămașă de forță și informată că are un vizitator. Sasha nu avusese niciodată un vizitator, nici măcar părinții ei. M-au lăsat aici să mor.

Persoana din sala de așteptare era o străină – o femeie mică de statură , cu păr negru ca tăciunele, haine scumpe și o față severă. Avea un aer autoritar. Femeia i-a mustrat imediat pe infirmieri, cerându-le să-i scoată cămașa de forță Sașei, ceea ce, spre uimirea ei, au și făcut.

„Zvifata", a mormăit ea, alungându-i. Animale.

Sasha și-a mijit ochii, nevăzund lumina zilei de săptămâni întregi. „Kto Tbi?", a întrebat ea în rusă. Cine ești?

„Poți vorbi cehă?" a întrebat femeia.

Sasha clătină din cap.

„Vorbești engleză?"

„Puțină", spuse Sasha. „Mă uit la televiziunea americană."

„Și eu", șopti femeia, aproape conspirativ. „Nu-i așa că e minunat?"

Sasha se holbă pur și simplu.

„Numele meu este Dr. Brigita Gessner", spuse femeia. „Sunt aici să te ajut.

Sunt neurochirurg din Europa."

„Doctorii nu mă pot ajuta", spuse Sasha repede.

„îmi pare rău pentru asta. Doar pentru că nu înțeleg starea ta."

„Am nebunie și am convulsii."

Femeia clătină din cap cu emfază. „Nu, Sasha, ești perfect sănătoasă la minte. Ai o afecțiune cunoscută sub numele de epilepsie temporală – epilepsie a lobului temporal – care este cauza convulsiilor tale. Este complet vindecabilă. Am o clinică în Praga și aș vrea să te duc acolo."

„Ca să mă vindece?", spuse ea, sceptică.

„Nu ești distrusă, draga mea. Creierul tău are doar furtuni electrice ocazionale. Dar te pot ajuta să le controlezi. Am tratat mulți pacienți cu epilepsie temporală, exact ca tine, cu rezultate superbe – inclusiv un tânăr pe nume Dmitri, de la această instituție."

Dmitri? Sasha îl cunoștea pe bărbatul înalt și frapant, dar nu-

I mai văzuse de ceva vreme. Mă întrebam unde se dusese! „L-ai vindecat pe Dmitri?" „într-adevăr. Și s-a întors deja acasă, în Rusia."

Sasha voia cu disperare să creadă ce spunea Dr. Gessner, dar totul părea mult prea frumos ca să fie adevărat. „Nu... am bani." „Tratamentul este gratuit, Sasha", a spus femeia. „Și destul de simplă." Doctorul i-a explicat rapid o procedură care implica implantarea unui mic cip în craniul Sașei. Dacă Sasha simțea că vine o criză, putea activa cipul frecându-și o mică baghetă magnetică pe cap, ceea ce făcea ca cipul să genereze impulsuri electrice care întrerupeau debutul crizei ... oprind episodul chiar înainte ca acesta să înceapă.

„Este... chiar posibil?"

„Sunt! Se numește cip de neurostimulare receptiv. L-am inventat." „Dar de ce... m-ai ajuta?!"

Dr. Gessner s-a întins peste masă și a luat-o de mână. „Sasha, am fost foarte norocoasă în viața mea. Adevărul este că a te ajuta este benefic și pentru mine. Mă face să mă simt bine să ajut oamenii care au nevoie. Dacă pot salva viața cuiva, de ce n-aș face-o?" Sasha a vrut să sară în sus și să o îmbrățișeze pe această femeie, dar îi era teamă să o creadă. în viața ei, rareori primise darul bunătății.

„Dar... dacă nu mă vor lăsa să ies de aici?!"

„Oh, ar fi bine", a spus Gessner tăios. „Le-am plătit o mică avere ca să te elibereze."

Patru zile mai târziu, Sasha s-a trezit într-un pat de spital din Praga, amețită de la anestezie și medicamente pentru durere, dar foarte vie. Când Gessner i-a spus că procedura fusese un succes, emoțiile Sașei au explodat nebunește și, așa cum se întâmpla adesea, au declanșat iminența unei crize epileptice. Gessner a scos calm bagheta magnetică și a frecat-o pe creștetul capului Sașei. în mod miraculos, Sasha a simțit cum criza se evaporă. I s-a părut ca un strănut care nu s-a materializat niciodată.

Nu a crezut nimic.

în zilele care au urmat, Dr. Gessner a observat-o îndeaproape și a reglat dispozitivul pentru o eficiență maximă. A funcționat perfect, iar Sasha și-a dat seama că s-ar putea să nu mai aibă niciodată o criză epileptică. S-a întrebat chiar dacă într-o zi i-ar putea lipsi liniștea și fericirea eterică care însoțeau ceața de după criză, dar părea un preț mic de plătit pentru luxul de a funcționa în lumea reală.

într-o după-amiază, în timp ce efectuau teste de diagnostic, Brigita

Gessner a spus nonșalant: „Nu sunt sigură care sunt planurile tale de viitor, Sasha, dar trebuie să angajez un intern de laborator și, sincer, ai fi un candidat ideal." „Eu?" Sasha a crezut că probabil glumea.

„De ce nu tu? Practic, ți-ai petrecut toată viața într-o unitate medicală."

„Ca pacientă!" a spus Sasha râzând. „Nu doctor!"

„Adevărat", a spus Gessner, „dar ești o femeie inteligentă. Nu îți cer să devii doctor sau să faci operații pe creier. Vorbesc despre acte de birou , dezinfectarea echipamentelor, chestii de genul acesta. Cel mai bine e că, dacă lucrezi în laboratorul meu, am putea să-ți îmbunătățim starea."

„îmbunătățiri? Mă simt perfect!"

„Serios? Gata cu pierderile de memorie și cu perioadele de leșin?" „Ah...", a spus Sasha. „încă mai există."

Ea și Gessner au râs împreună, dar, în realitate, Sasha uitase într-adevăr. Memoria ei avusese întotdeauna pete goale și pur și simplu se obișnuise cu ele.

„Tulburarea de memorie interictală", a spus Gessner, „este extrem de frecventă la toți pacienții mei cu epicondilită temporală. Am câteva idei despre cum am putea începe să facem progrese în ceea ce privește IMI... adică, dacă mă lăsați să vă analizez creierul din când în când."

„Desigur, dar..."

„Am un apartament mic în oraș pe care l-am cumpărat pentru mama mea, dar a plecat de ceva vreme și nu am reușit niciodată să-l vând. Puteți sta acolo cât doriti. Este mobilat, dar dacă nu vă place stilul, putem • • •

„îmi place stilul", a izbucnit Sasha, aproape de a izbucni în lacrimi.

Asta se întâmplase cu doi ani în urmă, iar Sasha nu plecase niciodată. Acum avea douăzeci și opt de ani, iar salariul ei modest și chiria gratuită erau suficiente pentru a se întreține, ceea ce era un vis devenit realitate. în timp, a progresat de la curățenie și hârțogăraie la a o ajuta pe Dr. Gessner în cercetările sale și a învățat cum să folosească echipamentul de imagistică de bază.

Brigita scana creierul Sașei în mod regulat pentru a monitoriza progresul tratamentului ei continuu, care includea suplimente nutritive intravenoase și exerciții de antrenament cerebral pe scaunul de realitate virtuală. Uneori, ca o răsfățate, Gessner o lăsa pe Sasha să urmărească imersiuni în călătorii VR – Turnul Eiffel, Marea Barieră de Corali și refugiul ei preferat, Manhattan. îi plăcea să plutească deasupra tuturor acelor zgârie-nori sau să șerpuiască prin Central Park. într-o zi, sper să văd asta cu adevărat... „Sasha?" 0 voce profundă a rezonat direct deasupra ei. „Ești bine?" Vocea suna aproape, trăgând-o înapoi în prezent. „Sasha?" a repetat. Căldura strălucirii Sașei a început să se dizolve... și apoi, fără avertisment, un val de tristețe amară s-a prăbușit asupra ei ca un val. Acum își amintea totul. Brigita e moartă. Singura mea prietenă adevărată . Ochii i s-au deschis brusc și s-a trezit privind în sus la fața frumoasă, dar bună, a bărbatului care încă îi ținea capul în brațe. El i-a zâmbit ușor și i-a șoptit: „Bine ai revenit." CAPITOLUL 33 Interiorul dubei se făcea tot mai rece pe măsură ce trecea, iar Jonas Faukman tremura. Avea mâinile încă legate la spate, iar degetele îi amorțiseră complet. Răpitorii lui Faukman îi smulseseră paltonul gri vintage înainte de a-l lega, căutând prin cusături și buzunare, înainte de a-l arunca pe podea lângă el. Redactorul-șef se întreba dacă telefonul îi era încă în buzunarul hainei. Era pe

jumătate tentat să strige: „Hei, Siri! Sună la 911!" Bărbatul robust, cu părul tuns scurt, stătea pe lada lui de lapte, la doar câțiva metri distanță, iar partenerul său rămânea pe scaunul din față, tastând intermitent pe telefon. Părea să vorbească cu cineva. Un ofițer comandant? Faukman încercase să pună piesele cap la cap, dar nu-și putea da seama cine erau acești țipi sau că îl răpiseră cu nerușinare de pe stradă. Furaseră un anumit manuscris... și distruseseră toate exemplarele editurii ? Chiar dacă cartea lui Katherine ar fi fost un bestseller fulgerător, să pirateze un sistem corporativ, să distrugă copii tipărite și să răpească oameni pentru asta? Asta e publicare de cărți, pe Dumnezeule... nu Die Hard! „Bine", spuse Buzzcut, ridicând privirea de pe iPad. „Am niște întrebări pentru dumneavoastră, domnule Faukman." „îmi puteți spune Jonas", ciripi el. „Răpirea e mult mai puțin formală decât era înainte." Buzzcut se holbă la el, evident neamuzat de glumă.

„Katherine Solomon e în străinătate?" „Da." „Unde e în străinătate?" „Știți unde. Doar vă calibrați micul detector de minciuni punându- mi întrebări la care știți deja răspunsurile." „Unde?" repetă Buzzcut. Editorul nu avea nicio dorință să fie din nou păcălit. „Eân Praga." „Foarte bine." Se uită din nou la iPad. „La un moment dat, înainte de ora șapte dimineața, ora locală, Dr. Solomon a ieșit din camera ei de hotel din Praga și a intrat în Centrul de Afaceri Four Seasons." Faukman se holbă de două ori, simțind o urmă de panică. „Stai... ai spionat-o?" „Să zicem că am fost atenți." „Cine naiba sunteți voi?!" „în timp ce eram în centrul de afaceri", a continuat Buzzcut fără să răspundă, „Dr. Solomon a folosit un computer al hotelului pentru a se conecta la serverul PRH. A accesat cea mai recentă versiune a manuscrisului ei." Și ce dacă? Autorii sunt adesea neliniștiți în ultimul moment atunci când editorii lor sunt gata să înceapă să citească. Probabil că Katherine se îndoia de ceva și a decis să recitească. „De ce nu și-a folosit propriul laptop în intimitatea camerei ei?", a întrebat Buzzcut. „Pentru că Dr. Solomon nu are laptop. Preferă un ecran complet, tastatură și mouse." Și dacă ai fi cu adevărat urmărit-o, ai ști asta. Tipul de pe laptop a dat din cap. „Adevărat." Buzzcut s-a uitat din nou la iPad-ul său. „înregistrările noastre arată că în această dimineață, Dr. Solomon a imprimat o copie fizică completă a manuscrisului ei – toate cele patru sute optzeci și una de pagini – și a părăsit hotelul cu ea." Pentru o clipă, Faukman a fost uimit că acești bandiți știau numărul exact de pagini, până când și-a amintit că tocmai îi furaseră manuscrisul. Bluf ușor. „Dr. Solomon nu a tipărit un astfel de exemplar și știi asta." Tipul musculos care stătea pe lada de lapte l-a privit lung, apoi și-a arcuit spatele ca să se întindă, dezvăluind fără să vrea o toc de umăr cu un pistol surprinzător de mare. Faukman nu mai văzuse o mișcare atât de evidentă de la clasa a patra, când încercase să o cuprindă pe Laura Schwartz cu brațul la cinematograful IOKA. Cu toate acestea, a înțeles mesajul. „Ești sigur că vrei să te joci cu mine?", a întrebat Buzzcut. „Stai puțin", a intervenit Laptop, uitându-se la ecran. „Avatar spune că spune adevărul. Nu știe că Solomon a tipărit un exemplar." Buzzcut părea surprins. „Interesant. Deci... Dr. Solomon a tipărit manuscrisul pe la spatele tău?" Bună încercare. Faukman editase prea multe scene de interogatoriu ale poliției ca să cadă pradă practicii Polițistului Bun-Polițistul Rău – o strategie de-a dezbina și

cuceri menită să-l facă să nu aibă încredere în Katherine. Din păcate pentru acești clovni, cariera profesională a lui Faukman fusese construită pe analizarea poveștilor și evidențierea inconsecvențelor. Dacă răpitorii lui ar fi spus că Katherine a tipărit cu grijă o copie pentru a o edita în camera ei de hotel, poate i-ar fi crezut. Dar diavolul se ascundea întotdeauna în detalii, iar acești țipi susțineau că Katherine cărase manuscrisul afară din hotel. Nu era ceva ce ar fi făcut. „Vrem să știm", insistă Buzzcut, „de ce a tipărit Katherine un manuscris? Și cui l-a dat?" „Cui l-a dat", îl corectă Faukman instinctiv. Buzzcut îl privi urât. „Asta am spus și eu." „Nu, nu este. Poți să-mi dezlegi mâinile? Am brațele amorțite." „Cui la dat?" Faukman clătină din cap. „Tot greșește. Habar n-am." „Nu știe." strigă Laptopul din față. Buzzcut părea agitat. „Te-a contactat Katherine?" „Nu." „Și cum rămâne cu Robert Langdon?" „Nu." Laptopul dădu din cap. „Ambele adevărate." Buzzcut se scarpină în cap, aparent gândindu-se la următoarele întrebări. Faukman tremura și mai tare acum, pe măsură ce frigul se intensifica. „Poți măcar să pornești încălzirea?" „îmi pare rău, nu te simți confortabil?" Buzzcut se întinse peste scaunul șoferului și apăsă un buton de pe bord. Dar, în loc să pornească încălzirea, geamul șoferului se coborî. O rafală de aer rece se învârti prin dubă. „Mai bine?" Faukman începea să creadă că ar putea fi într-un pericol serios în seara asta. Prin geamul deschis, auzi din nou sunetele mecanice de afară, de data aceasta mai puternice, și își dădu seama ce auzea – vuietul inconfundabil al motoarelor de avioane. La naiba... sunt într-o bază militară? CAPITOLUL 34 Angdon fu ușurat să o vadă pe Sasha Vesna deschizând ochii. Trecuseră câteva minute de când o cuprinsese criza intensă și acum părea să înceapă să se reorienteze.

— Mulțumesc... a șoptit Sasha, privind în sus la el. — îmi pare foarte rău, a spus Langdon. Nu ți-am găsit medicamentul în poșetă.

— Eân regulă, a spus ea. Ceea ce aveam nevoie... e într-un buzunar ascuns. Sunt bine. Langdon a ajutat-o să se ridice în poziție așezată, cu spatele lipit de capsulă, iar Sasha și-a mișcat ușor degetele de la mâini și de la picioare, ca și cum ar fi încercat să-și recapete controlul asupra corpului. Spațiul de lucru era acum o tăcere mormântală, ventilatoarele de răcire și semnalele sonore de avertizare opriseră imediat ce procesul EPR fusese întrerupt. Sasha s-a rezemat de capsulă și a părut să se lase din nou purtată de val, închizând ochii și respirând adânc, ca și cum ar fi avut nevoie de timp pentru a se reintegra. După zece secunde, ochii i s-au deschis, iar Langdon a fost frapat de schimbarea din privirea ei, care devenise brusc mai puternică și mai concentrată, ca și cum s-ar fi forțat să-și îngroape durerea și să continue.

— Am nevoie de apă, te rog, a spus Sasha, cu o voce mai sigură acum. Desigur. Langdon sări în sus, amintindu-și că gura uscată era unul dintre cele mai frecvente simptome post-convulsii. „Biroul meu..." Făcu un gest spre ușă. „Sticla mea... de apă." Langdon se întoarse și trecu în grabă pe lângă o masă de lucru, observând o servietă de piele așezată pe ea. Valiza lui Gessner de la barul de aseară. Continuă pe hol până la birou, unde luă sticla de apă magenta cu scrierea chirilică pe care o văzuse mai devreme. Era aproape goală, iar la întoarcere, Langdon se

opri să o umple în toaleta laboratorului. La chiuvetă, ținându-și degetele sub șuvoiul de apă și așteptând să se răcească, se holbă la reflexia sa obosită în oglindă, acordându-și un moment pentru a-și calma nervii. Găsirea cadavrului lui Gessner fusese îngrozitoare, dar moartea ei amplificase și temerile lui Langdon cu privire la siguranța lui Katherine. Unde este acum? 0 serie de gânduri îl bântuiră brusc. Zărise servieta lui Gessner pe o masă de lucru lângă nacelă și își amintea că ea spusese aseară că trebuia să se întoarcă la laborator dintr-un anumit motiv după ce băuse. Era foarte posibil ca Gessner să fi fost deja prins în nacelă când Katherine sosise aici pentru întâlnirea lor de la ora 8 dimineața. Oare Katherine se întâlnise față în față cu atacatorul lui Gessner? în timp ce apa bolborosea în sticlă, o mișcare rapidă în spatele lui Langdon i-a atras atenția. înainte să se poată întoarce de la chiuvetă, o strânsoare de fier i-a prins antebrațul, l-a răsucit pe spate și i-a apăsat capul în pahar. Sticla de apă a căzut pe podea. „Unde sunt?!", a întrebat bărbatul, împingându-și umărul în spatele lui Langdon și ținându-i capul lipit de oglindă. Langdon a simțit țeava unei arme înfiptă în coaste și, în oglindă, a zărit chipul brutal al locotenentului Pavel. „Unde sunt Gessner și Solomon?", a repetat ofițerul UZSI, răsucindu-i mai brusc brațul la spate. „Știu că sunt aici jos... împreună cu o altă persoană care tocmai a sosit." „Katherine nu e... aici", a reușit Langdon să spună printre dinți. „Și Gessner... e mort." „Prostii!" a strigat Pavel, sunând foarte mult ca șeful său. Langdon se întreba dacă Janăcek era și el în drum spre el. „De ce aș minți?" a mormăit el, temându-se că brațul său era pe punctul de a-i rupe. „Ultima șansă", a mârâit locotenentul, strângându-i cotul lui Langdon extrem de tare. „Spune-mi unde..." S-a auzit un zgomot metalic surd, iar strânsoarea lui Pavel s-a slăbit imediat în timp ce acesta se prăbușea la podea, pistolul său zăngănind. Langdon s-a întors și a văzut-o pe Sasha Vesna în spatele lui, mânuind același stingător cu care îl amenințase mai devreme. Avea o expresie înspăimântată în timp ce se uita în jos la locotenentul UZSI ghemuit nemișcat la picioarele ei. „Nu știam ce altceva să fac...", a spus ea. „Te rănea!" Langdon s-a uitat la Pavel. Nicio urmă de sânge, dar bărbatul era cu siguranță inconștient. „E... în regulă", a reușit Langdon să spună, luând ușor recipientul de la Sasha cu brațul dureros și punându-l jos pe podea. „Cine e?", a întrebat ea. „Un locotenent UZSI", a spus Langdon, recuperând pistolul lui Pavel și punând-o în chiuvetă, într-un loc unde nu-l putea ajunge. „Va avea nevoie de un doctor." „E bine", a spus ea. „E un traumatism parietal posterior – va fi inconștient câteva minute, apoi va avea o durere de cap îngrozitoare." Langdon și-a amintit că Sasha lucra pentru un neurolog. „Dar cum a ajuns aici?", a întrebat Sasha. Langdon habar n-avea – poate că echipa de demolare a UZSI sosise deja și dărâmase ușa. Alarmele utilajelor fuseseră puternice, iar Langdon s-ar putea să nu fi auzit incursiunea. Și acum sunt direct legat de un atac asupra unui locotenent UZSI. „Sasha, trebuie să ajung la ambasada SUA cât mai curând posibil", spuse Langdon, trecând în minte prin toate opțiunile. „E acolo un bărbat care m-a ajutat. Michael Harris." Sasha păru surprinsă. „îl cunosc pe Michael. E un prieten apropiat." „îl cunoști?!" Langdon fu surprins că Harris nu menționase niciodată că o cunoaște pe asistenta de laborator a Brigitei

Gessner. „Nu e o prietenie pe care o promovăm", spuse Sasha. „ Angajat al guvernului SUA... rus pur..." Desigur, își dădu seama Langdon. Politica înseamnă percepție. Având în vedere ostilitatea crescândă dintre americano și rusie, un oficial al ambasadei care petrece timp cu un asistent de laborator rus ar ridica cu siguranță surprindere. „Indiferent, nu putem merge la ambasadă de aici", spuse ea. „E mult prea periculos. UZSI va supraveghea totul, percheziționând fiecare mașină care se apropie. Ar trebui să-i trimitem un mesaj lui Michael și să-l rugăm să ne ia de la apartamentul meu cu un vehicul oficial al ambasadei. Ar fi mult mai sigur." Lui Langdon i-a trecut prin minte că, pentru o femeie care tocmai suferise o criză epileptică majoră, Sasha Vesna gândea mai limpede decât el. Acum, la apartamentul ei, se gândi el, recunoscător pentru ajutorul ei și sperând că va putea lua legătura cu Katherine în scurt timp. „Există vreo cale de ieșire de aici decât pe ușa din față?" „Nu, asta e singura cale de ieșire", a spus Sasha, luând pistolul lui Pavel din chiuvetă și punându-l în geantă. „Stai puțin", a spus Langdon, alarmat. „Nu sunt sigur că voi fura o armă UZSI..." „Nu o voi folosi, dar agentul ăsta își va reveni într-un minut și, dacă se hotărăște să vină după noi, aș prefera să nu aibă o armă." Greu de contrazis, se gândi Langdon. Pavel deja gemea și începea să tresară. Sasha și-a recuperat sticla de apă magenta, care fusese strivită de cizmele lui Pavel în luptă. S-a uitat cu nostalgie la textul scris de mână în limba rusă. „Brigita mi-a dat asta", a spus ea în timp ce porneau pe hol. „Ca să-mi amintească să mă hidratez. Uit mereu. Scrie „Bea apă". Sasha a pus sticla chiar în biroul ei și l-a condus pe Langdon la scară, unde au urcat în tăcere pe palierul de sus. El spera că Janăcek nu aștepta în hol. în vârf, au ajuns la ușa de securitate, pe care Langdon aproape că se aștepta să o găsească smulsă din balamale. Nu era așa. Cu precauție, Sasha s-a uitat pe ferestruica mică. Aparent nevăzând nimic, a împins ușa și s-a uitat în jur. A făcut semn către...

îndemnându-l pe Langdon să-l urmeze, ea i-a condus în foaierul înghețat de frig, care era pustiu. Când ușa scării s-a închis în urma lor, panoul de securitate a bipat mulțumit și s-a făcut roșu.

Scrâșnind peste cioburile de sticlă, Langdon și Sasha au ieșit din clădire pe alee. Totul era liniște. Sedanul lui Janăcek era încă parcat în față, dar căpitanul nu era nicăieri.

Sasha s-a gândit o clipă. „Urmează-mă."

L-a condus pe Langdon spre dreapta, departe de bastion, ajungând la o deschidere în zidul de sprijin. De acolo, au coborât o scară de piatră care i-a lăsat pe o pantă împădurită. Această porțiune a crestei era mult mai puțin abruptă decât prăpastia care înconjura curtea bastionului și totuși zăpada de sub picioare era alunecoasă, iar el deja avea probleme cu aderența în pantofii săi cu talpă alunecoasă.

Ținuta lui Langdon în această dimineață – un pulover Dale și mocasini de campus – fusese o anticipare a unei vizite la un laborator științific... nu a unei evadari pe un munte. în timp ce Langdon începea să se bâlbâie printre copaci, își propuse să ajungă teafăr la fundul clădirii. Acest terasament, își dădea seama

acum, cobora direct în Parcul Folimanka.

Și de acolo, spera el, un taxi până la apartamentul Sașei.

De unde se afla Golemul, avea o vedere perfectă asupra profesorului american alunecând stângaci pe panta împădurită spre Parcul Folimanka. Prezența neașteptată a lui Robert Langdon la bastion în această dimineață, împreună cu cea a lui Uzsi, era unul dintre numeroasele aspecte neașteptate ale planului Golemului. Planul său de a intra în Threshold trebuia puțin amânat și totuși o nouă oportunitate tocmai se ivise.

O oportunitate pe care nu am de gând să o irosesc.

Cu grijă, Golemul coborî creasta alunecoasă, încrezător că nici Langdon, nici Sasha nu aveau habar că se afla acolo.

CAPITOLUL

35

Holul Hotelului Four Seasons mirosea a trandafiri.

Exact ca trandafirii pe care mi-i aducea Michael, se gândi Dana Danekân timp ce se îndrepta spre recepție. Căutase deja holul și restaurantul hotelului, dar Michael și drăguța lui prietenă nu erau nicăieri

•

Sus...

în timp ce Dana se apropia de bărbatul de la recepție, și-a forțat un zâmbet și i-a înmânat legitimația de la ambasada SUA. „Bună dimineața, domnule", a spus ea cu blândețe. „îmi pare rău că vă deranjez. Lucrez de la ambasada SUA aici, la Praga

, iar șeful meu, Michael Harris, este la hotelul dumneavoastră în acest moment. M-a rugat să

—i duc ceva urgent. Poate l-ați văzut intrând acum vreo cincisprezece minute? Este un domn înalt, afro-american, cu..."

„Da, desigur", a spus bărbatul, înmânându-i înapoi legitimația. „Domnul Harris este sus, în Suita Regală. Doriți să-i duc ceva?"

„Nu, mulțumesc", a spus ea. „Este un document diplomatic sensibil pe care trebuie să-l înmânez personal. Reamintiți-mi care este numărul Suitei Regale?"

Portarul i-a dat indicații spre spatele hotelului, iar un minut mai târziu, Dana urcase pe o scară privată și stătea într-un hol în fața celei mai scumpe camere a hotelului.

Serios, Michael? Apartamentul Regal?!

Dana a bătut ușor și a strigat: „Uklid! Menaj!"

Abia aștepta să-i vadă fața lui Michael când va intra. Și-a lipit urechea de ușă și a ascultat, auzind cu siguranță mișcare înăuntru. „Menaj!", a strigat ea din nou, bătând mai puternic.

Pași s-au apropiat de ușă, care s-a deschis ușor, iar o pereche familiară de ochi de căprioară s-a uitat afară. „îmi pare rău", a spus femeia de pe punte. „Puteți veni i..."

Dana s-a izbit de ușă, împingând-o pe femeia minionă pe podea. Dana a trecut

furios pe lângă ea în apartament, îndreptându-se direct prin sufragerie către ceea ce era evident dormitorul matrimonial.

Goală.

Dana a verificat baia matrimonială.

Goală.

Nici urmă de Michael nicăieri.

Apartamentul era neîngrijit – cu sertarele comodei deschise, valizele deschise, chiar și seiful hotelului întredeschis – ca și cum camera arfi fost... percheziționată?

Când Dana a ieșit înapoi în sufragerie, femeia cu gropițe o aștepta, holbându-se peste țeava unui pistol amenințător, negru mat , îndreptat direct spre fruntea Danei.

Dumnezeule!

„O să te întreb o dată", a spus femeia cu un calm straniu. „Ce faci aici?" Avea un accent american.

Calmul vocii femeii, precum și cel al mâinii ei cu arma, sugerau că nu era străină de trasul cu arma. Dana nu fusese niciodată îndreptată spre ea, iar experiența era derutantă.

„îl... caut... pe Michael Harris", s-a auzit ea spunând.

Arma a rămas îndreptată. „Nu e aici."

Dana observase că sedanul ambasadei nu mai era în fata hotelului când a intrat, dar a presupus că Michael îi ceruse șoferului să parcheze în altă parte ca să nu atragă atenția.

„Trebuie să plecați imediat", a spus femeia. „Nu este treaba dumneavoastră."

„Este în mare măsură treaba mea", a răspuns Dana, regăsindu-și vocea. „Sunt angajată a ambasadei SUA și îndreptați o armă spre mine. Mai mult, se pare că percheziționați camera de hotel a doi cetățeni americani." „Cum am spus", repetă ea, păsind înainte cu arma încă îndreptată.

„Nu este treaba dumneavoastră."

Cine oare sunteți?! Dana știa că avea o singură carte dejucat.

S-a uitat pe fereastra bovindouă spre Podul Carol și a spus: „Știu ce s-a întâmplat pe podul acela în această dimineață. Unde este coroana dumneavoastră de spini?" Femeia cu arma nici măcar nu a tresărit. A mai făcut un pas spre Dana. „Oricine ați fi", a spus ea ferm, „vă recomand insistent să vă întoarceți la ambasadă și să vorbiți cu ambasadorul dumneavoastră înainte de a menționa asta cuiva."

„Mai întâi, spuneți-mi unde este Michael Harris."

„Ambasadorul dumneavoastră l-a trimis să-mi ofere acces la această suită, ceea ce a și făcut, apoi a plecat. Asta e tot ce știu despre el." A făcut un semn spre ieșire. „Acum ieșiți. Și închideți ușa când ieșiți."

Ofițerul de teren Susan Housemore a așteptat până când ușa s-a închis cu un clic înainte să-și coboare arma și să o pună în tocul discret de la spate. Apoi și-a scos telefonul și l-a sunat pe domnul Finch din Londra.

în partea cealaltă a orașului, pe bancheta din spate a mașinii ambasadei care se îndrepta zgomotos spre Bastionul Crucifix

, Michael Harris era ușurat că își terminase bizara misiune a ambasadorului la Four Seasons. Contactul căruia i se ordonase să

—l „ajute" acceptase înmânarea discretă a cheii camerei de către Harris fără măcar să stabilească un contact vizual.

Un profesionist serios.

În timp ce Bastionul Crucifix apărea în față, Harris a fost încântat să nu vadă niciun semn al unei echipe de demonstrație sau al altor vehicule UZSI. Apelul ambasadorului către Janăcek îl oprise în mod evident pe bărbat, iar Harris era nerăbdător să se întâlnească din nou cu Robert Langdon, așa cum promisese.

însă, când Harris a coborât din sedan, a ezitat. Ușa de la intrarea în laborator părea să fie spartă și larg deschisă. Ce naiba s-a întâmplat aici?! în timp ce Harris se grăbea spre ușă, un agent UZSI a țâșnit prin deschizătură, ținându-se de cap. Harris l-a recunoscut ca fiind locotenentul musculos care conducea mașina lui Janăcek în această dimineață la Four Seasons.

Harris a alergat să-l stabilizeze pe bărbat. „Ești bine? Ce s-a întâmplat?!"

Și de ce e distrusă ușa de la intrare?

„Katherine Solomon", a bâlbâit bărbatul. „Ea... m-a lovit..."

Afirmația nu avea niciun sens. „Ești sigur că era Dr. Solomon?"

„Am văzut-o în oglindă... înaltă... blondă..."

Cu siguranță nu Katherine Solomon. Harris știa că exista o singură blondă înaltă cu acces la acest laborator – asistenta lui Gessner, Sasha Vesna – și îi era greu să-și imagineze că Sasha era capabilă de violență. „Unde e Robert Langdon?"

„A fugit... cu ea."

Povestea părea delirantă și totuși Harris a observat acum o serie de urme de pași care părăseau aleea din față... ca și cum s-ar fi îndreptat spre pădure. Langdon a fugit?!

„Ai mai văzut pe cineva înăuntru?" Dr. Gessner?

„Nu... am venit direct să-i raportez asta căpitanului meu." Locotenentul făcu un semn spre capătul îndepărtat al curții. „E acolo."

Harris privi spre creastă, dar Janăcek nu era nicăieri.

„Nu-l văd."

„A ieșit acolo să dea un telefon..."

Harris nu fu surprins. Probabil că se ocupa de controlul pagubelor după ce vorbise cu ambasadorul. „Ar trebui să te așezi, locotenent." Bărbatul se îndrepta deja spre creastă, iar Harris adună o mână de zăpadă, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. „Uite. Ține asta pe cap."

Bărbatul luă mingea de zăpadă și o apăsă pe ceafă în timp ce mergea. „A fost aici la telefon... dar nu s-a mai întors."

Harris văzu o încurcătură de urme de pași pe creastă, ca și cum Janăcek ar fi fost în timp ce se plimba sau poate i s-ar fi alăturat altcineva, dar zona era acum pustie. Pe măsură ce cei doi bărbați se apropiau de margine, locotenentul se opri și adună un obiect metalic de pe jos. îl scutură de praf, cu ochii mari de îngrijorare. „Ăsta e telefonul lui!", a exclamat el.

De ce și-ar fi lăsat Janăcek telefonul?

Cu ezitare, au parcurs ultimii metri până la marginea râpei și s-au uitat peste creastă. Scena de dedesubt era macabră. în fundul prăpastiei , întins grotesc și zdrobit pe stânci, zăcea un cadavru într-un costum închis la culoare. Capul bărbatului era înconjurat de zăpadă roșie care radia câțiva metri în toate direcțiile. Chiar și de la această înălțime, Harris nu avea nicio îndoială că era mort... și nicio îndoială cine era.

Dumnezeule... a sărit Janăcek?

Lângă Harris, locotenentul s-a întors și a urlat ca un animal rănit. Vocea lui răsuna de durerea unei pierderi adevărate... si de o furie incontrolabilă. CAPITOLUL

36

Angdon și-a plecat capul pentru a se proteja de vânt în timp ce el și Sasha Vesna coborau panta împădurită, îndepărtându-se de bastion. Acoperirea densă de copaci oferea suficient teren uscat încât Langdon a putut coborî mai grațios decât se aștepta, alunecând de mai multe ori pe zăpada alunecoasă, dar menținând un ritm constant.

Când au ieșit din pădure în Parcul Folimanka, pantofii lui Langdon erau acoperiți de zăpadă, iar picioarele îi înghețaseră. Câțiva pietoni împrăștiați pe alei, cu capetele plecate, îndreptându-se spre serviciu.

Fără să spună un cuvânt, Sasha i-a condus repede prin parc, îndreptându-se direct spre sud. în timp ce treceau pe lângă Fântâna Folimanka, Sasha a vorbit în șoaptă: „Sunt convins că Katherine nu a intrat niciodată în bastion în dimineața asta...

afișajul de pe nacela EPR arăta că Brigita fusese în nacela aceea de aseară târziu , mult mai mult timp decât ar putea supraviețui cineva."

Langdon spera că asta însemna că Katherine ajunsese la laborator, nu primise niciun răspuns la sonerie și pur și simplu ne-am întors la hotel. S-ar putea să ne fi intersectat, își spuse el, încercând să ignore senzația sâcâitoare că ceva cu Katherine era într-adevăr foarte în neregulă. Era îngrozit de perspectiva de a o pierde.

în ultimele trei zile, el și Katherine nu petrecuseră niciun moment separat, iar pe Langdon îl uimea faptul că, după aproape treizeci și cinci de ani, prietenia lor casuală se transformase într-o poveste de dragoste atât de naturală și pasională, luându-i pe amândoi prin surprindere.

Langdon savurase zilele petrecute împreună. 0 dusese pe Katherine să vadă statuia bizar, fetișistă, a Pruncului lisus din Praga, care fusese dezbrăcată ritualic și îmbrăcată în diferite costume, ca un fel de păpușă Bărbie sacră, l-a arătat misterioasa Biblie a Diavolului, de 70 de kilograme, cea mai mare carte din lume, a cărei legendă terifiantă implica un călugăr adulter, pieile a 160 de măgari și moartea prin „înmormântare"... și chiar a provocat-o pe Katherine să guste din tlacenka locală – „jeleu de carne" – despre care ea era de acord că era surprinzător de delicioasă, în ciuda faptului că era făcută din capete de porc.

Și Katherine fusese într-o plină de adrenalină în ultimele zile, tocmai terminase manuscrisul. Cu un amestec de entuziasm și rezervă timidă, îi povestise lui Langdon despre toate acestea în general, respingându-i în glumă încercările de a afla mai multe despre detaliile cărții pentru a nu- i strica surprizele. Dar, în principal, își amintea Langdon, se îngrijora dacă cititorii și criticii de carte ar fi deschiși la idei noi.

„Să recunoaștem – mintea umană urăște schimbarea", spusese ea ieri, în timp ce savura un espresso la eleganta cafenea La Boheme. „Iar mintea disprețuiește abandonarea credințelor existente."

Langdon zâmbi. De aceea religiile dăinuie de milenii, în ciuda munților de dovezi care le contraziceau credințele.

„Acum treizeci de ani", se plângea Katherine, „fizicienii au dovedit că comunicarea dintre două particule înlănțuite este instantanee... și totuși noi încă îi predăm mantra lui Einstein: «nimic nu călătorește mai repede decât viteza luminii»!"

Experimentul inițial, așa cum își amintea Langdon, implica utilizarea unui magnet pentru a inversa polaritatea unei particule înlănțuite, rezultând inversarea instantanee a polarității particulei sale „geamăne" – fie că se afla în aceeași cameră, fie la kilometri distanță. „ Ducând ștacheta la nivelul următor, oamenii de știință chinezi au efectuat ulterior același experiment folosind sateliți pentru a demonstra că două particule înlănțuite au rămas „conectate instantaneu" pe o distanță de o mie două sute de kilometri. Revista Science a publicat articolul de copertă „China spulberă recordul «acțiunilor înfricoșătoare la distanță»", referindu-se la sintagma inventată de Albert Einstein la mijlocul anilor 1930 pentru a descrie fenomenul.

„Și au trecut decenii", a continuat Katherine, „de când am dovedit în repetate rânduri că gândirea umană, atunci când este concentrată, poate modifica la propriu chimia corpului cuiva. Și totuși... noțiunea de vindecare la distanță este demontată sceptic de experții medicali, numindu-o voodoo."

O minte încăpățânată poate fi un munte de neclintit, se gândi Langdon, mereu uimit de câți oameni încă credeau cu tărie că oamenii provin din Adam și Eva, în ciuda dovezilor științifice copleșitoare ale evoluției. „Am o studentă cu un IQ de unu patruzeci și opt", a povestit Langdon, „care insistă că Pământul are șase mii de ani. Așa că am dus-o pe hol, la departamentul de geologie, și i-am arătat o fosilă veche de trei milioane de ani. Ea a ridicat pur și simplu din umeri și a spus: «Cred că Dumnezeu a așezat acea fosilă pe Pământ ca un truc... ca să-mi testeze credința»."

Katherine a râs. „Dacă crezi că zeloții religioși sunt legați irațional de viziunile lor despre lume, ar trebui să-i cunoști pe cadrele didactice titulare din învățământul superior." „Sunt cadru didactic titular în învățământul superior!" „Și tu ai fost întotdeauna un sceptic, Robert. Demodat, dar drăguț." „Demodat?" Langdon și-a înclinat capul. „Sunt mai tânăr decât tine... urăsc să-ți reamintesc." „Ai grijă...", a spus ea, afișând un zâmbet devastator. „Ai participat la seminarul meu pentru studenți de două ori, iubitule, și sunt destul de sigură că nu la prezentarea mea te

uitai."

Langdon a râs în hohote. „Vinovat, conform acuzațiilor."

„Ideea e că nimănui nu-i place schimbarea", a continuat ea. „Iar cadrele universitare greoaie au tendința să se agațe de confortul convingerilor lor existente mult timp după ce modelele lor sunt în mod clar învechite. Din acest motiv, stabilirea unei noi paradigme științifice – precum cea a conștiinței umane – devine un proces extrem de frustrant și lent."

Langdon s-a gândit la cartea clasică din 1962 a lui Thomas Kuhn, Structura revoluțiilor științifice, în care se descria cum schimbările de paradigmă aveau loc doar atunci când se atingea o masă critică de fenomene incompatibile. Katherine spera în mod clar că această carte va adăuga o greutate substanțială acestei căutări continue a unei mase critice.

„Manuscrisul tău..." a spus Langdon. „încă nu mi-ai spus exact care este marea ta descoperire."

Katherine a zâmbit. „Răbdare. Cred că vei găsi totul destul de fascinant – dar aș prefera să-l citești și să-mi dai feedback."

Claxonul unei mașini a sunat, iar amintirile calde ale cafenelei s-au evaporat, readucându-l pe Langdon în frigul parcului Folimanka. Tremurând, a urmat-o pe Sasha afară din parc printr-o poartă de fier, încântat să vadă un șir de limuzine Skoda galbene oprite la o stație de taxiuri.

Au urcat în primul taxi, Langdon fiind foarte recunoscător pentru interiorul cald. Sasha i-a dat șoferului o adresă, iar taxiul a ieșit pe strada Sekaninova.

Apoi și-a scos telefonul și a sunat pe difuzor.

Vocea familiară a lui Michael Harris a răspuns. „Sasha?!"

„Michael!", a exclamat ea, cu vocea tulburată. „I s a întâmplat ceva îngrozitor Brigitei!", Sasha le-a relatat plângând descoperirea lor sumbră, „îmi pare atât de rău", a spus Harris, părând uluită. „Habar n-aveam. Sunt aici, la bastion acum."

La naiba, l-am ratat la limită, și-a dat seama Langdon.

„Și UZSI e aici", a adăugat Harris. „Habar n-au că Brigita e moartă."

Pavel probabil nu a văzut cadavrul.

„Sasha", a spus Harris, „ai atacat un ofițer UZSI?!", a ezitat, tresărind. „L-a atacat pe Robert Langdon! Nu știam ce să fac."

„Langdon?" întrebă Harris. „E cu tine?"

„Da, voia să ia un taxi până la ambasadă, dar..."

„Idee proastă. UZSI va intercepta."

„Știu. Așa că îl duc..."

„Nu spune asta la telefon!" îl întrerupse Harris. „Știu unde te duci. Spune-le lui Harry și Sally că te-am salutat. Voi fi acolo cât de repede pot. Poate douăzeci de minute. Nu vorbești la telefon."

Apelul se termină.

„Harry și Sally?" întrebă Langdon.

„Pisicile mele. Nu a vrut să spun că mergem la apartamentul meu."

Inteligent. „Se pare că îl cunoști bine."

Ea dădu din cap, părând aproape jenată. „De câteva luni acum."

„Și evident că ai încredere în el", spuse Langdon.

„Am." Ochii Sașei se umplură brusc de emoție. „Va ști cum să te ajute."

Dar să te ajute? Langdon spera că ambasada va putea să o protejeze pe rusoaică, în ciuda atacului ei asupra unui locotenent UZSI. Și- ar fi dorit ca Sasha să-i fi cerut lui Harris informații noi despre Katherine, dar atașatul părea să aibă la fel de puțină încredere în telefoane ca și Sasha și probabil că oricum nu ar fi spus nimic.

Voi vorbi cu Harris în curând acasă la Sasha.

Lângă el, Sasha a închis ochii și s-a așezat pe scaun. A început să-și legene ușor corpul, ca și cum ar fi încercat să se consoleze. Are nevoie de calm, se gândi el. Tocmai trecuse printr-o criză de epilepsie, precum și printr-o luptă fizică cu un ofițer UZSI și acum se punea în pericol pentru a-l conduce pe Langdon spre siguranță, totul după ce fusese martoră la moartea oribilă a mentorului ei. Langdon și-a verificat ceasul. Brațele întinse ale lui Mickey Mouse indicau că era puțin trecut de ora 9 dimineața... doar câteva ore de când se trezise liniștit cu Katherine în brațe.

Părea că trecuse o viață întreagă.

CAPITOLUL

37

Corpul lui Langdon a absorbit cu nerăbdare căldura taxiului. Drumul amar prin Parcul Folimanka îl lăsase înfrigurat, așa că acum își dădu jos pantofii înzăpeziți și își masa degetele de la picioare înghețate. Lângă el, Sasha rămase tăcută, cu ochii încă închiși.

Femeia de pe Podul Carol continua să-l bântuie. Totul din scurta întâlnire părea de altă lume... felul fantomatic în care se mișca, privirea goală din ochii ei, mirosul morții și felul în care părea să nu- l audă... ca și cum ar fi trăit într-o realitate paralelă.

Aparițiile de fantome erau raportate aproape în fiecare noapte în acest oraș necromantic, cel mai frecvent fiind vedetele spirite locale – Cavalerul Templier fără cap care bântuia Podul Carol căutând răzbunare pentru execuția sa... Doamna Albă de la Castelul Praga care pășea pe meterezele castelului încercând să scape de închisoare pentru că se presupunea că practica vrăjitorie... monstrul golem de pământ care încă se mișca printre umbrele din apropierea Vechii Sinagogi Evreiești, protejându-i pe cei slabi.

Fantomele nu există, știa Langdon. Și cu siguranță nu lasă urme de pași în zăpadă. Orice se întâmplase pe Podul Carol era carne și sânge.

Langdon se bucurase întotdeauna de tradițiile supranaturale ale Pragăi, chiar dacă le respingea instinctiv. Și în această dimineață, mintea lui rațională străpunsese ceața mistică, ajungând la o concluzie alb-negru.

Existau doar trei explicații viabile pentru prezența surprinzătoare a femeii pe Podul Carol.

în primul rând, posibilitatea ca visul lui Katherine să fi fost într-adevăr o viziune

precognitivă miraculoasă a unui eveniment viitor. Dacă acest lucru era adevărat, Katherine tocmai avusese parte de unul dintre cele mai vii și precise evenimente clarvăzătoare raportate vreodată. Probabilitate aproape zero. Respinsă.

A doua explicație părea la fel de improbabilă. Coincidență. 0 femeie îmbrăcată într-un aureolă, purtând o suliță și mirosind a sulf tocmai traversase podul la câteva ore după visul lui Katherine. Statistic imposibil, până la punctul absurdului.

Al treilea scenariu – deși tulburător – părea a fi singura explicație rațională rămasă. Conform lui Sherlock Holmes: După ce ai eliminat imposibilul, orice rămâne, oricât de improbabil ar fi, trebuie să fie adevărul. Adevărul improbabil, în acest caz, era că altcineva aflase despre visul lui Katherine... și orchestrase spectacolul. O înscenare.

Dar de ce?

Și cum?

întrebarea motivului rămânea un mister, dar întrebarea cum părea straniu de plauzibilă. în timpul unui turneu de promovare a promoției sale în Rusia, cu câțiva ani în urmă, Langdon fusese avertizat că majoritatea camerelor de hotel de lux din Moscova erau supravegheate de guvern. Ar putea fi oare Praga similară? Acest oraș nu semăna deloc cu Moscova și totuși istoria arunca o umbră lungă. Nu cu mult timp în urmă, Praga petrecuse patruzeci și cinci de ani în spatele Cortinei de Fier și, în afară de mult prea scurta „ Primăvară de la Praga", intransigenții sovietici dăduseră tonul aici cu supravegherea omniprezentă a KGB-ului. Dacă exista o suită în Praga demnă de monitorizare, aceea era

Suita Regală Four Seasons – alegerea de top pentru miliardari, lideri mondiali și diplomați.

Asculta cineva când Katherine mi-a povestit despre visul ei?

Dacă suita era supravegheată, Langdon se crispa să-și imagineze ce momente intime ar fi putut fi auzite sau înregistrate în aceste ultime zile pasionale petrecute alături de ea.

Dar cine ar fi ascultat? Janăcek? UZSI?

Indiferent de motivul recreării visului tulburător, Langdon traversase Podul Charles pe același traseu la aceeași oră timp de trei zile și îi spusese lui Katherine în dimineața asta că se va întoarce la șapte. Un ceasornic.

Conform acestei logici, era mai încrezător că totul fusese o înscenare.

Și, cumva, asta i se părea mai înfricoșător decât existența oricărei fantome. CAPITOLUL

38

r. Finch era furios.

Ofițerul său de teren din Praga tocmai îl sunase să-i spună că simpla ei treabă de curățenie de la Four Seasons luase amploare. Ofițerul de teren Housemore era ochii, urechile și forța lui Finch pentru toate problemele locale legate de Threshold și, în ciuda cunoștințelor ei compartimentate despre proiect, știa că secretul era primordial.

Deci ce naiba s-a întâmplat?!

Pentru cineva cu abilitățile ei, misiunea de la hotel ar fi trebuit să fie banală, dar cumva a dus la o confruntare armată cu un angajat al ambasadei.

Pentru numele lui Dumnezeu...

Furios, Finch a apelat ambasadorul SUA la Praga, în mod securizat.

La Four Seasons, Susan Housemore a aruncat o ultimă privire prin

Suitele Regale, confirmând că totul era în sfârșit în ordine. Era epuizată după noaptea nedormită, dar era încrezătoare că misiunea ei era acum completă – în ciuda întreruperii nefericite.

Stranietatea începuse în jurul orei 4 dimineața, când a fost trezită de un telefon de la domnul Finch – care a dat cea mai neobișnuită directivă pe care Housemore o primise vreodată. Știind că este mai bine să nu ceară niciun fel de explicații, a sărit din pat, a recuperat pachetul care îi fusese deja lăsat și a despachetat „componentele" specializate necesare pentru această misiune.

La scurt timp după ora 6 dimineața, Housemore a ieșit din apartamentul ei simțind că ar trebui să meargă pe un platou de filmare, în loc să îndeplinească o misiune. Era îmbrăcată complet în negru, purtând o coafură elaborată cu țepi și o suliță de argint amenințătoare. în buzunar, purta o sticlă cu un lichid cu miros urât care aproape o făcuse să se înece când a crăpat capacul ca să-l miroasă. Indiferent de scopul din spatele acestei operațiuni, Finch a fost foarte precisă în ceea ce privește modul de desfășurare a acesteia

Ofițerul de teren Housemore urmase cu exactitate instrucțiunile lui Finch, făcându-și marșul ca în transă peste pod atunci când primise ordinul. Și, deși șarada nu însemna nimic pentru ea, era clar că îl speria îngrozitor pe Robert Langdon.

Și a urmat haosul.

Housemore bănuia că haosul fusese probabil scopul lui Finch. Era un strateg experimentat, cunoscut pentru admirația sa față de tacticile unor personalități, de la Sun Tzu la Napoleon – profitând de fiecare ocazie pentru a spori eficiența operațiunilor pe teren prin adăugarea de război psihologic ori de câte ori era posibil.

„Psyops" era o modalitate fără vărsare de sânge, cu risc scăzut și extrem de eficientă de a slăbi opoziția. A perturba. A destabiliza. A dezorienta. Un inamic distras de haos lua decizii proaste și era mai ușor de manipulat.

Misiune îndeplinită, se gândi Housemore. I se raportase că Robert Langdon declanșase alarma de incendiu și evacuase hotelul.

Acum lega ultimele capetele libere. După o percheziție exhaustivă a suitei, ea confirmase domnului Finch că nu existau manuscrise tipărite ascunse nicăieri, nici măcar în seiful hotelului, care era deschis și nefolosit. Acum își făcuse curat, lăsând suita așa cum o găsise, înainte de a ieși, însă, mai era o ultimă cheie de rezolvat.

Ofițerul de teren Housemore se duse la fereastra tip bovindou și privi aranjamentul generos de lalele roșii, albe și albastre care fusese trimis cu trei zile mai devreme lui Katherine Solomon de la ambasada SUA. Biletul de felicitare scris de mână de la ambasadorul Heide Nagel zăcea pe podea.

Bătute de aerul geros de iarnă, florile se ofileau prematur, tulpinile lor flască

înclinându-se în toate direcțiile, abia ascunzând dispozitivul electronic care fusese ascuns printre ele.

Housemore băgă mâna înăuntru și scoase cu grijă microfonul parabolic de supraveghere Sennheiser și transmițătorul FM. Dispozitivul de ascultare fusese plasat acolo de biroul ambasadorului SUA, la cererea domnului Finch.

A strecurat dispozitivul în buzunarul hainei, a aranjat florile care se ofileau și a aruncat o ultimă privire prin apartament.

Apoi, complet epuizat, Housemore s-a îndreptat spre casă să doarmă puțin. CAPITOLUL 39

Prin fereastra deschisă a dubei, Jonas Faukman putea auzi scârțâitul strident al motoarelor cu reacție. Știa că Brooklyn avea o bază militară americană puțin cunoscută , surprinzător de aproape de Manhattan, dar nu-și amintea dacă Fort Hamilton avea un aerodrom. Oriunde l-arfi adus, răpitorii săi păreau cu siguranță implicați în ceva mai serios decât pirateria de cărți.

Cineva puternic vrea să împiedice publicarea manuscrisului lui Katherine Solomon. Dar cine – poate un om de știință rival? Tremurând pe podeaua rece de metal a dubei, Faukman își cerceta memoria în căutare de indicii, gândindu-se la momentul în care aflase pentru prima dată de existența manuscrisului. Robert Langdon îl sunase să-l întrebe dacă Faukman ar fi dispus să ia prânzul cu strălucita sa prietenă Katherine Solomon și să asculte propunerea ei de carte uimitoare. Faukman a fost de acord imediat, știind că „genial" și „uluitor" nu erau cuvinte pe care profesorul de la Harvard le arunca cu superficialitate.

S-au întâlnit la masa preferată a lui Faukman din Manhattan – separeul din spate de la Trattoria DellArte – unde se servea bucătărie italiană autentică într-o cameră decorată ca un studio de artist, împodobită, destul de distinct, cu picturi și sculpturi înfățișând nasuri italiene celebre. Citise informațiile biografice pe care i le trimisese Katherine Solomon și a fost profund impresionat de lista ei de realizări științifice, articole publicate, doctoratul în științe cognitive și proeminența în domeniul ei.

Când s-au așezat în persoană, Faukman a văzut în câteva minute că Katherine Solomon era chiar mai impresionantă în viața reală decât pe hârtie. Nu foarte diferită de Langdon însuși, era afabilă, umilă și perspicace. Era, de asemenea, ușor de promovat din fire – posedând o combinație rară de farmec și frumusețe izbitoare, ideală pentru lumea nouă și curajoasă a editurilor din secolul XXI, care se baza atât de mult pe rețelele de socializare. După câteva conversații și deschizând o sticlă de Solaia din 2016 – vinul

Super Tuscan preferat al lui Langdon – conversația s-a îndreptat natural spre ideea ei de carte, „în termeni simpli", a început Katherine, „cartea va fi o explorare a conștiinței umane. Se bazează pe cercetările mele din ultimii douăzeci de ani... precum și pe câteva dintre descoperirile mele științifice recente." A făcut o pauză, sorbind din vin, gândindu-se. „După cum probabil știți, se crede de mult timp că conștiința umană este produsul proceselor chimice din creier. Asta înseamnă că nu poate exista fără creier." Interesant, dar destul de evident, s-a gândit Faukman.

Era datoria lui să rămână sceptic până când era copleșit de o idee.

„Problema", spuse Katherine, cu un zâmbet misterios despărțindu-i buzele, „este că acest model standard al conștiinței este incorect."

Ambii bărbați deveniră mai atenti.

„Intenționez să scriu o carte care să scoată la iveală un nou model revoluționar al conștiinței, care va avea repercusiuni asupra a tot ceea ce știm despre viață... inclusiv asupra naturii însăși a «realității».

Faukman își arcui sprâncenele apreciativ și zâmbi. „Din perspectiva unei publicări, nu e nimic mai bun decât să ținteși sus." O studie pe Katherine. „Dar am o întrebare. Mulți oameni propun cărți cu teorii noi și interesante... oare..." „Desigur", spuse ea. „Munca mea este susținută de o mulțime de dovezi științifice concrete."

„Mi-ai citit gândurile", spuse Faukman, impresionat.

„Nu ți-aș pierde timpul fără dovezi", replică ea.

Langdon părea amuzat că Katherine se descurca atât de ușor.

„Ei bine, cu siguranță ai atenția mea", spuse Faukman. „Ce este acest model revoluționar al conștiinței umane?"

„La început va părea imposibil", răspunse Katherine. „Deci, ca să vă pregătiți mintea pentru asta și să stabiliți o bază..." A băgat mâna în geanta ei Cuyana și a scos un iPad. „Mai întâi vă voi arăta un exemplu de ceva ce cred că suntem cu toții de acord că este... imposibil."

Faukman l-a privit pe Langdon, care părea la fel de nedumerit.

Katherine a atins tableta de câteva ori, apoi a pus-o pe masă, cu fața spre Faukman și Langdon, care s-au trezit uitându-se la două videoclipuri alăturate – un ecran împărțit care arăta două acvarii diferite, fiecare cu câte un peștișor auriu înotând în cercuri lenețe.

Peștișorii aurii sunt imposibili?

„Acestea sunt două transmisii video în direct", a spus Katherine. „Transmiterile provin de la două camere separate, staționare, din laboratorul meu din California." l-au urmărit pe cei doi pești, care înotau în două acvarii similare, cu pietricele albastre pe fund și o statuetă scufundată. Singura diferență dintre cele două acvarii părea a fi statuetele din interiorul fiecărui acvariu. Unul era cuvântul sculptat Da, iar celălalt cuvântul sculptat Nu.

Ciudat. Faukman ridică privirea spre Katherine Solomon, așteptând ca ea să i explice, dar ea doar făcu un semn din cap să continue să se uite. Politicos, Faukman își întoarse privirea către cele două imagini de pe cameră. Doi pești înotând în cerc... Ce ar trebui să văd eu aici?

„Incredibil..." șopti Langdon lângă el.

În acel moment, Faukman văzu și el asta. În mod ciudat, cei doi peștișori aurii înotau la unison perfect. Când un pește se oprea, se năpustea sau înota la suprafață, celălalt făcea exact același lucru în celălalt acvariu... exact în același moment! Cei doi pești erau perfect sincronizați, până la cele mai mici tresăriri ale lor.

Stupefiat, Faukman îi privi pe cei doi peștișori aurii înotând la unison impecabil timp de cel puțin cincisprezece secunde înainte de a clătina în cele din urmă din cap și de a ridica privirea. „Bine, asta este... imposibil."

„Mă bucur că simți asta", spuse Katherine.

„Cum fac peștii asta?!" întrebă el.

„Remarcabil, nu-i așa?" spuse ea. „De fapt, răspunsul este destul de simplu."

Langdon și Faukman stăteau fascinați, așteptând explicația ei.

„Pentru început", spuse ea. „Câți pești vedeți aici în total?" Faukman le-a întâlnit amândurora privirea. „Doi", răspunse el.

„Și tu, Robert?"

„Doi", fu de acord Langdon.

„Perfect, amândoi vedeți ceea ce văd majoritatea oamenilor și ceea ce vi se prezintă: doi pești separați în două acvarii separate."

Cum altfel ați putea vedea asta? se gândi Faukman. Un acvariu spune Da, iar celălalt spune Nu, dar cei doi pești sunt sincronizați perfect.

„Acum, ce-ar fi dacă ți-aș spune", spuse Katherine, „că separarea lor este o iluzie? Ce-ar fi dacă ți-aș spune că acești doi pești sunt, de fapt, o singură entitate... un singur organism unificat conectat la aceeași conștiință, mișcându-se la unison." Faukman simți că urma să audă o balivernă New Age despre cum toate ființele vii sunt interconectate. Habar n-avea cum își legaseră acești pești mișcările, dar era destul de sigur că nu era pentru că erau conectați la aceeași conștiință cosmică. La ce te așteptai, Jonas?

E o noeticiană din California!

„Perspectiva e o alegere", a continuat Katherine, „iar perspectiva e esențială când vine vorba de înțelegerea conștiinței. Amândoi ați ales să priviți asta ca pe doi pești înotând în perfectă sincronizare. Totuși, dacă vă puteți schimba perspectiva și îi puteți privi ca pe un singur pește, o singură minte, un singur organism unificat, pur și simplu înotând... atunci e destul de normal." Langdon părea brusc îngrijorat că discursul ei era pe cale să derape

. „Nu e chiar o alegere, nu-i așa, Katherine? Doi peștișori aurii separați, neconectați, nu pot fi priviți ca un singur organism." „Este adevărat. Dar nu sunt două organisme separate, domnule profesor", a răspuns ea. „Sunt unul singur. Și pun pariu pe ceasul dumneavoastră Mickey Mouse că vă pot demonstra asta chiar acum. Științific. Fără nicio umbră de îndoială."

Langdon studie din nou cele două înregistrări video în direct: Două acvarii distincte. Doi pești distincti. „Accept pariul", spuse în cele din urmă Langdon. „Convinge-mă că e un singur organism."

„Foarte bine", zâmbi Katherine. „Și permiteți-mi să-l citez pe simbologul meu preferat – uneori, o schimbare de perspectivă e tot ce trebuie pentru a dezvălui Adevărul."

Atinse ecranul iPad-ului. „Iată o a treia înregistrare live de la același laborator. Și iată schimbarea voastră de perspectivă, domnilor." Noul unghi al camerei era o vedere aeriană, privind în jos spre un singur acvariu similar cu celelalte acvarii –

pietricele albastre, un fel de statuetă și un peștișor auriu singuratic înotând în cercuri. în mod curios, această vedere aeriană arăta și că două camere video erau amplasate lângă acvariu, îndreptate spre el din poziții diferite.

„Nu înțeleg", spuse Faukman.

„Te-ai uitat la două înregistrări video ale aceluiași acvariu", spuse Katherine.

„Un bol. Un pește. Privite din două perspective diferite.

Separarea lor este o iluzie. Sunt un singur organism."

„Dar sunt, evident, în două boluri diferite", protestă Faukman. „Dar statuile Da/Nu? Alea sunt diferite... cum ar putea fi un singur bol?!" Langdon își plecă capul. „Markus Raetz", șopti el. „Ar fi trebuit să o văd."

Katherine băgă mâna în geantă și scoase o statuetă familiară – o copie a statuii Da din primul bol. 0 ridică, lăsându-l pe Faukman să citească cuvântul. Apoi roti statuia la nouăzeci de grade, iar Faukman se auzi gâfâind. Din acest nou unghi, statueta arăta complet diferit. Din direcția asta... scria Nu.

„Această operă de artă", spuse Katherine, „este opera sculptorului Markus Raetz, care – la fel ca universul în care trăim – este un maestru al iluziei." Langdon își desfăcea deja ceasul cu Mickey Mouse.

„Știi că nu am copii, Robert." A râs. „Ține-ți ceasul cu Mickey. Am făcut asta doar ca să ilustrez un punct de vedere despre imposibilitate. Și ideea este următoarea: ceea ce urmează să-ți spun despre conștiința umană ți se va părea imposibil la început – la fel de imposibil ca doi peștișori aurii sincronizați – dar dacă îți permiți o schimbare de perspectivă, totul va căpăta dintr-o dată sens... și acele lucruri pe care odinioară le considerai misterioase îți vor apărea clar ca lumina zilei."

Din acel moment, Faukman s-a trezit agățat de fiecare cuvânt al ei. Prânzul s-a transformat într-o călătorie de descoperire de trei ore, uluitoare... inclusiv promisiunea timidă a lui Katherine că cartea ei va prezenta o serie de experimente de ultimă generație pe care le efectuase și ale căror rezultate nu numai că susțineau această nouă paradigmă, dar sugerau și că experiența noastră umană actuală era extrem de limitată în comparație cu ceea ce ar putea fi de fapt.

Până la sfârșitul prânzului, Faukman nu era sigur dacă mintea lui se învârtea din cauza ideilor lui Katherine Solomon sau a prea multului vin, dar știa un lucru sigur:

cu siguranță public această carte.

Bănuia că acest prânz ar putea ajunge să fie cea mai bună investiție editorială pe care o făcuse vreodată.

Acum, însă, un an mai târziu, legat de podeaua unei dube înghețate, se răzgândea serios în privința deciziei sale. Nu citise încă niciun cuvânt din manuscris și nu știa nimic despre experimentele ei misterioase, dar totuși era nedumerit că cineva ar vrea să-l distrugă. Pentru numele lui Dumnezeu, e o carte despre conștiința umană!

Răpitorii lui Faukman stăteau în apropiere, absorbiți de dispozitivele lor.

„Hei, băieți?", a îndrăznit Faukman, clănțănind dinții. Voia să

—i facă să vorbească. „Ce e așa special la cartea asta? Știi că e despre știință, nu? Nu are poze." Niciun răspuns.

„Uite, îngheț. E o nebunie. Dacă poți să-mi spui de ce ești atât de interesat de acest manuscris, poate pot..."

„Nu suntem deloc interesați", a spus Buzzcut. „Angajatorul nostru este." „Darth Vader știe să citească?", a chicotit Buzzcut. „Da, și vrea să vorbească cu tine. Avem un avion care face alimentare. Plecăm în curând spre Praga." Faukman simți cum i se încordează corpul. „Stai! în niciun caz nu merg la Praga! Nu am pașaportul! Trebuie să-mi hrănesc pisica!"

„Ți-am furat pașaportul din apartamentul tău", spuse Buzzcut. „Și ți-am împușcat pisica."

Faukman era cu adevărat speriat acum. „Nu-i amuzant... Nici măcar nu am pisică. Putem vorbi despre asta?"

„Sigur că da." Buzzcut zâmbi arogant. „E timp suficient de stat de vorbă în avion."

CAPITOLUL

40

Piața Havelsky era plină de trafic care se mișca târâtor. La câteva străzi de destinație, Langdon și Sasha coborâră din taxi și merseră prin încrengătură de drumuri și alei care formau cartierul rezidențial al Orașului Vechi. în timp ce o urma pe Sasha spre apartamentul ei, Langdon fu surprins să afle că locuința ei era, de fapt, proprietatea Brigitei Gessner, care îi permisese acesteia să stea acolo fără chirie.

„încă un act de bunătate neobișnuit", își spuse Langdon, curios de ce Gessner părea atât de hotărât să o ajute pe această tânără.

Brigita Gessner era o enigmă. Deși părea generoasă și plină de compasiune față de Sasha, aseară, în timp ce bea cocktailuri, fusese insuportabilă. La un moment dat, în timp ce Langdon își savura absent cocktailul respingător cu aromă de bacon, Gessner se întorsese și îl pusese brusc pe gânduri. „Domnule profesor Langford", spuse ea, fără îndoială greșindu-i numele intenționat.

„Katherine și cu mine nu suntem de acord asupra unui subiect și vrem să ne rezolvați problema." Katherine tresări, evident fără să vrea să-l atragă pe Langdon prin discuție.

„Ești un om educat", spuse Gessner, „și perspectiva ta asupra acestui lucru va fi interesantă. Katherine și cu mine nu suntem de acord asupra unei probleme care se află în centrul dezbaterii materialiste-noetice. Adică... viața de după moarte."

Vai de mine...

„Spune-ne deci", insistă Gessner, „în ce crezi? Când mori, este sfârșitul? Sau există... altceva?"

Langdon ezită, încercând să-și dea seama cum să gestioneze momentul.

„Așa cum am spus de multe ori", interveni Gessner, „văd viața de după moarte ca pe o fantezie deșartă – o iluzie vândută de religie pentru a-i recruta pe cei slabi de inimă și la minte."

Vai de mine, nu mă ating de asta...

„Și, după cum sunt sigur că știți", continuă Gessner, „Katherine a declarat public că ea crede că experiențele extracorporale sunt o dovadă puternică că conștiința se află în afara creierului și, prin urmare, poate supraviețui morții. Cu alte cuvinte... viața de apoi este reală." Neurocercetătoarea își sorbi nonșalant cocktailul. „Deci, care dintre ele este, domnule profesor?" „Nu am nicio idee clară", răspunse el. „Am predat tanatologie, dar nu este chiar domeniul meu..."

„întrebarea e simplă", îl întrerupse femeia disprețuind. „Dacă ați fi pe moarte și v-ați trezi privind în jos la propriul corp pe o masă de operație, ați clasifica asta drept dovadă a unei vieți de apoi? Sau drept halucinație hipoxică?" N-am avut niciodată o experiență aproape de moarte... Habar n-am ce aș putea crede.

Singura întâlnire a lui Langdon cu experiențe aproape de moarte avusese loc în paginile bestsellerului lui Raymond Moody din 1975, „Viața de după viață", cartea despre care se recunoaște că i-a convins pe oamenii de știință să analizeze mai serios posibilitatea ca moartea să nu fie sfârșitul unei călătorii... ci doar începutul.

Cartea includea sute de cazuri documentate medical de oameni aflați în deces clinic, care se treziseră din nou și relataseră experiențe extracorporale foarte similare

— un punct de vedere dezincarnat, plutind, urcând într-un tunel întunecat, apropiindu-se de o lumină strălucitoare și, cel mai remarcabil, simțind un sentiment de calm absolut și cunoaștere nemărginită.

După cartea lui Moody, întrebarea nu mai era dacă oamenii aveau experiențe extracorporale... ci mai degrabă ce le cauza și ce însemnau ele?

Langdon era cu siguranță conștient că viața de după moarte era piatra de temelie a oricărei spiritualități durabile: creștinii aveau raiul; evreii aveau gilgul; musulmanii aveau Jannah; hindușii și budiștii aveau devaloka; Filosofii New Age aveau vieți anterioare; Platon suferea de metempsihoză. 0 constantă în toate filosofiile spirituale era că sufletul era... etern.

Chiar și așa, când venea vorba de credința în viața de după moarte, Langdon nu reusise niciodată să se izoleze de tabăra materialistilor. Noțiunea de viață de apoi, credea el, era o poveste reconfortantă, un mecanism de adaptare, iar dacă urma să răspundă sincer la întrebarea lui Gessner...

Experiențele aproape de moarte sunt... halucinații.

Cercetat în arta inspirată de religie, Langdon era intim familiarizat cu capodoperele care înfățișau viziuni ale unei lumi dincolo de aceasta – revelații divine, viziuni spirituale, teofanii, extaze religioase, vizite ale îngerilor. Credincioșii considerau aceste experiențe întâlniri reale cu alte tărâmuri, dar Langdon credea în liniște că erau altceva – viziuni intens convingătoare provocate de o profundă dorință spirituală. Există un motiv, le amintea adesea Langdon studenților săi, pentru care mirajele oazelor sunt văzute doar de călătorii însetați în deșert – și niciodată de studenții care merg pe crater. Vedem ceea ce vrem să vedem.

Și, în ceea ce privește dorința, Langdon își imagina că majoritatea oamenilor aflați în chinurile morții își doreau același lucru fundamental: să nu moară. Iar frica

de moarte, desigur, nu era rezervată celor aflați pe moarte. Era o frică universală... poate chiar frica universală.

Importanța mortalității, așa cum era cunoscută – cunoștința că vom muri – era înspăimântătoare nu pentru că ne temeam să ne pierdem corpurile fizice, ci mai degrabă pentru că ne temeam să ne pierdem amintirile, visele, conexiunile emoționale... în esență, sufletul.

Religiile învățaseră cu mult timp în urmă că o minte umană confruntată cu perspectiva terifiantă a neantului etern ar crede aproape orice. Timor mortis est pater religionis, medită Langdon, amintindu-și de vechea zicală făcută celebră de Upton Sinclair. Frica de moarte este părintele religiei.

Bineînțeles, fiecare religie a lumii a produs numeroase scrieri care sugerau o viață de apoi – Cartea egipteană a morților, Sutrele, Upanișadele, Vedele, Sfânta Biblie, Coranul, Cabala. Fiecare religie avea propria escatologie, propria arhitectură a vieții de dincolo de aceasta și propria ierarhie meticulos catalogată a spiritelor însoțitoare.

Aceste afirmații religioase erau în mare parte ignorate de tanatologii moderni – cei care studiau știința morții. Și totuși, în mod uimitor, oamenii de știință de astăzi recunosc cu ușurință că făcuseră foarte puține progrese în a răspunde la întrebarea fundamentală a domeniului lor: Ce se întâmplă când murim?

întrebarea era, fără comparație, cel mai mare mister al vieții...

secretul pe care cu toții tânjeam să-l știm. în mod ironic, răspunsul evaziv ne-a fost dezvăluit fiecăruia dintre noi în cele din urmă... dar fără nicio modalitate de a-l împărtăși.

„Ți-a prins pisica limba?", a întrebat Gessner, rânjind.

„Nu chiar", a răspuns Langdon iritat. „Mi se pare curios că accepți ca fapt absolut o premisă pe care nu o poți dovedi. în lumea mea, numim asta credință... nu știință."

„Zbabelce", a pufnit Gessner. „Știu că ești materialistă, domnule profesor, și cu puțin noroc, mâine, când Katherine va veni la laborator, o pot convinge să ni se alăture în lumea rațională."

Cu aceste cuvinte, Gessner i-a descuiat servieta de piele, a scos o carte de vizită și a pus-o în fața lui Katherine.

Langdon a privit cartea...

1

„Dă-i cartea asta șoferului tău mâine dimineață", a spus Gessner. „Laboratorul meu este privat, dar locația este binecunoscută. Bastionul este, de fapt, destul de faimos."

Langdon a gemut în sinea lui. Faimos poate în anii 1300...

în timp ce Gessner se mișca să-i închidă servieta, Langdon a zărit conținutul meticulos organizat – diverse documente în dosare, un pix într-un suport, un smartphone fixat cu o curea de piele și o colecție de cârduri de credit, legitimații și cârduri de acces, toate perfect aliniate în huse transparente individuale. în grup, un simbol i-a atras atenția.

„Ce carte e ăla?" a întrebat el, arătând spre un cartonaș negru care ieșea dintr-

o teacă specială, căptușită cu plumb, concepută pentru a proteja cârdurile echipate cu identificare prin radiofrecvență. Nu putea vedea decât jumătate de centimetru de sus al cârdului, dar era intrigat de cele șase caractere imprimate cu caractere îndrăznețe pe el.

Gessner s-a uitat la cartonaș, ezitând o clipă. „Oh, nu-i nimic."

Ea și-a închis geanta. „E pentru clubul meu de fitness."

„Ah?" a spus Langdon. „Sunt curios. Al treilea caracter... care era?"

Ea l-a privit ciudat. „Vrei să spui litera A?"

„Nu era un A", a spus Langdon, după ce l-a văzut clar. „Era o suliță Vel."

Ambele femei păreau nedumerite.

„îmi pare rău?" a spus Gessner.

„Bara transversală este diferența", a spus Langdon. „Un A are o singură linie.

Sigla aceea avea trei linii și un punct. Ori de câte ori vezi o lamă îndreptată în sus – adică, forma unui A majuscul – cu trei bare transversale și un punct, este o icoană specializată cu o semnificație foarte specifică."

„înseamnă sănătate?", a îndrăznit Katherine, părând puțin amețită.

Nici pe departe, își spuse Langdon. „Sulița Vel este un simbol hindus al puterii. Vârful suliței reprezintă iluminarea, o minte ascuțită, perspicacitatea superioară folosită pentru a străpunge întunericul ignoranței și a-ți învinge dușmanii. Zeul hindus al războiului, Murugan, purta sulița cu el peste tot."

Gessner părea sincer surprins.

„Să-ți ucizi dușmanii cu perspicacitate?", a spus Katherine. „Un mesaj ciudat pentru un club de fitness."

Sunt de acord.

„întâmplare, evident", a spus Gessner disprețuitor. „Sunt sigur că cei de la club nu au nicio idee și pur și simplu le-a plăcut designul."

Langdon a lăsat baltă ideea, dar era destul de sigur că Gessner ascundea ceva. Un cârd RFID ecranat părea o cheie de acces neobișnuit de avansată pentru un club de fitness, iar Gessner nu părea cineva care ar tolera să facă exerciții fizice cu masele murdare. în plus, un club de fitness local ar folosi cel mai probabil ortografia cehă, „PRAHA", în loc de engleză.

„E clar", spuse Gessner pe un ton iritat, „că simbologii și noeticienii se potrivesc perfect." Luă o înghițitură din băutură. „Amândoi vedeți sens acolo unde nu există."

CAPITOLUL

41

Asha Apartamentul de la parter al Vesnei era mic, dar primitor – mobilat cu gust, bine organizat și cu lumină naturală din belșug. Când Langdon intră, inhală mirosul afumat de malț care plutea în aer.

„Ceai rusesc de rulotă", oferi Sasha, părând stânjenită de mirosul perceptibil. „Și am pisici..."

Ca la un semn, o pereche suplă de pisici siameze se materializează la capătul îndepărtat al holului și se îndreaptă spre ele. Langdon se ghemui să le mângâie, iar ele se grăbiră spre ele pentru a atrage atenția.

„Iubesc bărbații", spuse Sasha, apoi adăugă stângaci: „Nu că ar fi văzut multi!".

Langdon zâmbi politicos. „Ei bine, sunt animale frumoase."

„Aia e Sally. El e Harry. Le-am pus numele după filmul meu preferat."

Sasha arătă spre un afiș vechi de film atârnat în apropiere. „Dr. Gessner mi l-a cumpărat •

Titlul filmului era în rusă, dar Langdon i-a recunoscut pe Meg Ryan și

Billy Crystal stând față în față pe fundalul orizontului New York-ului. Nu văzuse niciodată clasicul Când Harry a întâlnit-o pe Sally, dar auzise de faimoasa „ scenă de sex" dintr-o delicatesă din New York.

„întotdeauna mi-au plăcut comediile romantice americane", spuse Sasha. „Așa am învățat engleza." Admiră afișul o clipă, ochii înnorandu-i-se de tristețe. „Și pisicile mele au fost un cadou de la dr. Gessner... ca să nu fiu singură." „Foarte atentă din partea ei", spuse Langdon.

Sasha și-a scos pantofii grei și i-a lăsat pe un covoraș de cauciuc chiar în pragul ușii. Langdon i-a urmat exemplul, fericit din nou că nu mai purta mocasinii uzi.

„Baia e acolo dacă ai nevoie de ea", a spus ea, arătând spre o nișă de pe hol.

„Mulțumesc", a răspuns Langdon. „Te ajut eu."

„Pun niște ceai", a spus ea, lăsându-l și dispărând pe hol.

Langdon a rămas o clipă, privind afișul, având-o din nou în minte pe Katherine.

Orizontul orașului New York și sigla Columbia Pictures – o femeie în robă ținând o torță – îi evocau imagini cu Statuia Libertății... și cu prelegerea lui Katherine de aseară.

Unde ești acum?, se întreba el în timp ce mergea spre baie.

Era nerăbdător să sune la Four Seasons ca să vadă dacă Katherine se întorsese la hotel, dar, așa cum insinuase Harris, UZSI îi căuta pe Langdon și

Sasha pentru agresarea unui ofițer și fugirea de la locul faptei. Trebuia să aștepte sosirea atașatului.

Baia era înghesuită, dar ordonată, iar Langdon se simțea stânjenit că folosește spațiul personal al Saşei. După ce se spălă pe mâini, le uscă pe proprii pantaloni, ca să nu aibă nevoie de prosoapele perfect aranjate ale Saşei. Când se uită în oglindă, fața care îl privea părea a fi a unui străin.

Avea ochii injectați, părul ciufulit, iar fruntea îi era încruntată de riduri adânci. Arăți ca naiba, Robert. Având în vedere dimineața pe care o avusese, nu era surprinzător. Du-te la ambasadă și găsește-o pe Katherine.

Când Langdon se întoarse în bucătărie, Sasha turna mâncare uscată pentru pisici în două boluri de pe blatul de bucătărie. Harry și Sally săriră înăuntru fără efort și începură să devoreze mâncarea.

Sasha se duse la aragaz, unde fierbea un ibric. „Cum îți bei ceaiul?"

Cu cafea, ar fi vrut el să spună. „Simplu e perfect. Mulțumesc."

Așează trei cești de ceai, trei farfurioare și trei linguriță. „0 să folosesc baia", spuse ea, îndreptându-se spre ușă. „Atunci o să ne torn niște ceai.

Michael ar trebui să fie aici în vreo cincisprezece minute."

Langdon a auzit-o mergând ușor pe hol și închizând ușa băii.

Apartamentul s-a lăsat tăcut, cu excepția sunetului apei care clocotea.

Singur în bucătărie, Langdon s-a uitat la telefonul mobil al Sașei de pe blatul de bucătărie și a fost din nou tentat să sune la Four Seasons. Pe de altă parte, Janăcek probabil supraveghease deja hotelul, așa că nimeni nu putea ghici unde se afla Katherine în acel moment.

Apa abia începuse să fiarbă când Langdon a auzit o bătaie puternică în ușa apartamentului. Ciudat, se gândi el, îndoindu-se că ar fi fost deja Harris. Langdon s-a simțit brusc temut că Janăcek sau Pavel i-ar fi putut urma până aici... sau că ar fi putut ghici logic să verifice apartamentul Sașei.

Se grăbi să o ia de după colț pe hol exact când Sasha ieșea din baie, ștergându-și mâinile. Părea îngrijorată și i-a spus în tăcere lui Langdon: „A bătut cineva la ușă?" Langdon a dat din cap.

După expresia de pe fața Sașei, un vizitator era neașteptat. Au așteptat cincisprezece secunde în tăcere deplină, dar nu s-a auzit nicio a doua bătaie în ușă. Sasha s-a îndreptat încet spre ușă și s-a uitat prin vizor. După un moment lung, s-a întors spre Langdon și a ridicat din umeri. Nimeni. Langdon a văzut acum o mică bucată albă de hârtie zăcea pe podea, ieșind de sub ușă. „Cineva ți-a lăsat ceva", a șoptit el, arătând cu degetul.

Sasha s-a uitat în jos și a zărit hârtia. Nedumerită, s

—a ghemuit și a scos-o de sub ușă. Din câte putea vedea Langdon, părea a fi un bilet scris de mână.

Sasha s-a ridicat și s-a uitat la mesaj, trăgând imediat aer în piept. Cu degete tremurânde, i-a întins biletul lui Langdon. „E pentru tine."

Eu? Langdon a luat bucata de hârtie și a citit-o, pieptul încordându-i-se instantaneu.

Cuprins de frică, a smuls ușa apartamentului, a năvălit în intrarea pustie și a ieșit în fugă din clădire în zăpadă, purtând doar șosetele. învârtindu-se în cerc prin lapoviță, a strigat în gol: „Cine „Ce ești?! Ce ai făcut cu ea?!"

La douăzeci de metri de locul unde Langdon striga, Golem privea din umbră.

Biletul pe care Golem tocmai îl lăsase la ușa Sașei Vesna stârnise reacția dorită. Dacă totul mergea conform planului, Robert Langdon avea să se grăbească în curând, singur, într-un loc pustiu.

Frica este motivațională.

CAPITOLUL

42

Michael Harris încă mai auzea apelul telefonic disperat al Sașei în timp ce se îndepărta în viteză de Bastionul Crucifix.

Sunt cu Robert Langdon! Avem nevoie de ajutorul tău!

Când ajunse la drumul principal, Harris viră la dreapta, gonind spre nord, spre apartamentul Sașei. Un loc pe care îl cunosc prea bine, se lamenta el, fiindcă îl vizitase de nenumărate ori, întotdeauna împotriva judecății sale.

Harris o întâlnise pe Sasha prima dată acum două luni la David Rio Chai Latte, unde Sasha se oprea în fiecare dimineață în drum spre serviciu. Sasha era singură

la o masă în picioare, iar Harris se apropie de ea zâmbind.

„Ligustru, Sasha", spuse el în rusă. „Bună, Sasha."

Blonda înaltă ridică privirea, cu o privire alarmată. „Cum te descurci?" „ Știi cum mă cheamă?"

Harris a zâmbit și a arătat spre paharul ei de hârtie, pe care barista scrisese : s.

„Oh", a spus Sasha, părând timidă, dar încă nesigură. „Dar... ai vorbit rusa.

„Ai avut noroc", a spus Harris. „Ți-am auzit accentul când ai comandat."

Acum Sasha părea jenată. „Desigur. îmi pare rău că sunt agitată. Rușii nu sunt tocmai cei mai populari oameni din Praga." „încearcă să fii americană!", a răspuns el, arătându-i paharul. „

Sunt sigur că barista mi-a scris greșit numele intenționat." A zâmbit și a imitat cel mai bine rolul lui Bogart. „Dintre toate cafenelele din toate orașele din lume, intru în asta."

„Casablanca!" S-a luminat la față. „îmi place filmul ăsta!"

în următoarea jumătate de oră, au schimbat povești, iar Sasha a povestit o poveste sfâșietoare despre epilepsia debilitantă și abandonul din copilărie într-o instituție de boli mintale rusească... până când un neurochirurg a salvat-o și a adus-o la Praga.

„Și acest doctor Gessner te-a vindecat?" a întrebat Harris.

— Perfect, spuse Sasha cu recunoștință în ochi. A inventat un implant cerebral pe care îl pot activa frecându-mi craniul cu o baghetă magnetică de fiecare dată când simt ceața. —

Ceata? —

Da, îmi pare rău, înainte de o criză, epilepticii primesc un avertisment vag, cu furnicături... cam ca senzația aceea de înțepături înainte să strănuți. Când se întâmplă, frec bagheta de creștetul capului, iar magnetul declanșează cipul din interiorul craniului. A ezitat, părând brusc stânjenită. — îmi pare rău, e cam neatrăgător să vorbesc despre asta.

— Deloc – nu văd nimic, spuse Harris sincer. Dacă există cicatrici, sunt complet ascunse sub tot părul ăla blond și frumos!

Complimentul era sincer, dar Sasha și-a ferit privirea, părând brusc stânjenită.

— Nu-mi vine să cred că ți-am spus toate astea. Cât de jenant. Nu vorbesc cu mulți oameni, așa că... oricum, trebuie să merg la muncă. Și-a golit brusc restul de tei și a început repede să împacheteze.

„Și eu trebuie să merg", a spus Harris, „dar a fost distractiv să vorbim și, dacă vrei vreodată să iei prânzul cândva, mi-ar plăcea să vorbim mai mult." Sasha a părut surprinsă de cerere. „Nu, nu cred că e o idee bună."

„Desigur, îmi pare rău", a spus Harris, bâlbâind. „Nu m-am referit la o întâlnire.

Doar că... oricum, probabil te vezi cu cineva, așa că..."

„Eu? Nu, nu mă văd cu nimeni", a izbucnit ea stângaci. „Doar că..."

Ochii i s-au umplut brusc de lacrimi, ca și cum era pe punctul de a ceda.

„O, nu!" a spus Harris, confuză. „Nu am vrut să te supăr."

„E vina mea..." a spus ea, cu vocea fragilă. „îmi pare rău... Mi-e doar teamă că

dacă ajungi să mă cunoști... vei fi atât de dezamăgită." „De ce ai spune asta?"

Și-a șters ochii și s-a uitat la el. „Michael, nu mă prea pricep la...

știi tu, la relații. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții singură și luând medicamente puternice. Am probleme serioase de memorie, o mulțime de cicatrici urâte de la convulsii..." „Oprește-te aici", a spus Harris. „Te găsesc destul de fermecător. Și având în vedere prin ce ai trecut, e remarcabil de ușor să vorbești cu tine." „Serios?" A roșit. „Atunci trebuie să fie din cauza companiei."

Au mai vorbit puțin și, în cele din urmă, Sasha a fost de acord să-l revadă. Două săptămâni mai târziu, după un prânz, o cină și o plimbare de seară în Grădina Wallenstein, Harris a simțit că știa tot ce avea să știe vreodată despre Sasha Vesna. Era o femeie simplă, fără prieteni, care își petrecea tot timpul fie lucrând la laboratorul lui Gessner, fie acasă uitându-se la filme vechi cu pisicile ei. Sasha este o persoană singuratică... și singură.

Din păcate, Harris se simțea din ce în ce mai inconfortabil în legătură cu relația lor tot mai profundă. Dacă va descoperi vreodată adevăratul motiv pentru care o văd, o va distruge. împovărat de vinovăție, Harris s-a mustrat pentru că a fost de acord să facă asta. E timpul să pun capăt acestei șarade.

Adunându-și hotărârea, Harris urcase scara de marmură către biroul ambasadorului. El a bătut la ușa ei deschisă, iar ea i-a făcut semn să intre.

Ambasadorul Heide Nagel era o absolventă a Facultății de Drept din Columbia, în vârstă de șaizeci și șase de ani

. Fiind copilă de imigranți germani, venise în America la vârsta de patru ani și ajunsese în vârful domeniului ei. Numele ei de familie german, fusese... „Remarcat public, însemna literalmente „cuie" – adică „la fel de dur ca".

Cu ochi impenetrabili și o manieră politicoasă și diplomatică, ea își făcea adesea adversarii să aibă un fals sentiment de siguranță înainte de a-i elimina. Chiar și ținuta cotidiană a lui Nagel părea menită să-i minimalizeze influența – costume simple cu pantaloni negri, pantofi comozi și ochelari de citit prinși cu un lanț care arătau mai potrivit pentru o bibliotecară decât pentru un diplomat. Purta părul negru cu breton drept ca laserul și foarte puțin machiaj.

„Michael", a spus ea, închizând laptopul. „Ce pot face pentru dumneavoastră?" Harris a intrat și s-a oprit în fața biroului ei. „Doamnă, mă tem că nu mă mai simt confortabil cu proiectul extrasearcher pe care mi l-ați atribuit." „A?" Nagel și-a scos ochelarii și i-a făcut semn să se așeze. „Care e problema?"

Harris și-a dres glasul și s-a așezat. „După cum am raportat, doamnă, Sasha

Vesna este o tânără naivă care a fost tratată îngrozitor în copilărie și pur și simplu face tot posibilul să ducă o viață normală. Nu mai am nimic de învățat. în acest moment, simt că a continua să o mint este, ei bine... greșit din punct de vedere moral." Nu permisese ca relația lor să devină excesiv de fizică, dar Harris încă simțea cum inima Sasei se deschide în fata lui.

„înțeleg", a spus Nagel. „Pentru o clipă, am crezut că o să spui periculos. Sper că știi că, dacă ar fi periculos, te-aș scoate imediat de acolo."

Harris a crezut-o. Nagel conducea această ambasadă cu mână de fier, dar avea

și grijă loială de personalul ei. „Nu, doamnă", a asigurat-o el, „nu văd niciun pericol. Problema este că Sasha se atașează. Din punct de vedere etic, pare..." „Necinstită?" Ambasadorul părea aproape amuzat. „Trebuie să spun, Michael, că mi se pare ironic că invoci moralitatea drept motiv pentru care vrei să nu o mai vezi pe Sasha."

„Imi pare rău?"

Ambasadorul se ridică și se îndreptă spre barul cu chiuvetă din colțul biroului ei. Fără un cuvânt, își turnă un pahar cu apă minerală Vincentka și i-l întinse înapoi. Apoi se așeză la birou, ridicând privirea spre el.

„Bănuiala mea", spuse ea, „este că adevăratul motiv pentru care vrei să nu o mai vezi pe

Sasha Vesna este pentru că te temi că responsabila mea de relații publice, doamna Danek, te va prinde petrecând timp cu o altă femeie."

Harris încercă să-și păstreze o față impasibilă, dar simțea cum se prăbușește.

Ambasadorul știe că mă văd cu Dana?! Orice poziție morală privilegiată pe care Harris sperase să o ocupe pur și simplu se evaporase.

„Sper că știi", spuse Nagel, „că această ambasadă are o politică de toleranță zero în ceea ce privește relațiile dintre angajați." A făcut o pauză, ca și cum și-ar fi amintit brusc.

„O, desigur, ești la curent cu politica... Ai ajutat la elaborarea ei." La naiba.

„Relaxează-te", a spus Nagel calm, „nu vreau să fii concediat. Pur și simplu exploatez o slăbiciune în serviciul țării mele."

„Ăsta e un eufemism destul de mare pentru «coerciție», a reușit el să spună.

„Ești avocat, Michael, așa că gândește-te la asta ca la o negociere eficientă.

Și crede-mă, nu aș aplica acest tip de presiune dacă superiorii mei nu mi-ar aplica aceeași presiune."

„Cu tot respectul, doamnă, îmi este greu să cred că președintelui nostru îi pasă de un epileptic rus cu două pisici pe nume Harry și Sally."

„în primul rând, Casa Albă nu este singura entitate puternică în fața căreia răspund. în al doilea rând, superiorii mei nu mi-au spus exact care este interesul lor față de Sasha Vesna, ci doar că vor să fie la curent cu ce secrete le spune oamenilor în care are încredere."

„Sasha nu are secrete!" Harris a insistat. „E o carte deschisă și e pur și simplu fericită să aibă cu cine să vorbească." „Exact. Și acum te-ai impus în această poziție, ceea ce este foarte valoros. Trebuie să o faci să vorbească. între timp, voi ignora situația ta cu Dana și le voi spune superiorilor mei să-ți plătească dublul sumei pe care o plătesc deja pentru acest proiect special." Harris a fost uluit. Compensația lui financiară suplimentară era deja extrem de generoasă. Cine e atât de nerăbdător să o țină sub observație pe Sasha Vesna? Și de ce?

„Și Michael", a spus ea, „dacă acest proiect pare vreodată măcar puțin periculos, spune-mi și o închei." L-a privit în ochi.

„înțelegere?"

Harris se uită în jos la mâna ei întinsă, uluit de cât de ușor ajunsese la șah-mat.

în ciuda rezervelor sale instinctive, bănuia că, dacă el însuși nu făcea asta, altcineva ar putea lua măsuri mai drastice. Sasha nu merită asta, l-a strâns mâna ambasadorului.

În săptămânile care au urmat, relația lui Harris cu Sasha a evoluat în mod natural spre o poveste de dragoste fizică stângace. Din fericire, Sasha era extrem de lipsită de experiență, iar Harris insista să ia lucrurile incredibil de încet. Până acum, cea mai mare intimitate pe care o împărtășiseră fusese petrecută în brațele celuilalt în patul ei, mai multîmbrăcați, uitându-se la vechi comedii romantice americane până când adormeau amândoi.

Acum, în timp ce Harris alerga spre nord pentru a se întâlni cu Sasha și Langdon, reflecta la tot ce aflase în această dimineață de la ambasador. Amploarea operațiunii care se desfășura la Praga depășea cea mai nebună imaginație a sa. Chiar și fără detalii specifice, Harris știa că era la kilometri distanță.

E timpul să plece.

Pe măsură ce se apropia de Orașul Vechi, Harris și-a făcut un jurământ solemn. Indiferent de repercusiuni, aceasta va fi ultima mea vizită la Sasha. Vesna... niciodată.

CAPITOLUL 43 obert Langdon se plimba neliniștit prin bucătăria mică a Sașei Vesna, șosetele lui ude leoarcă lăsând urme pe podeaua ei de gresie. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Se holba din nou la bucata de hârtie care apăruse cu câteva clipe mai devreme sub ușa Sașei.

Biletul scris de mână îi zdruncinase lumea.

Am pe Katherine.

Vino la Turnul Petnn.

Mintea îi năvălea în întrebări chinuitoare.

Cine ești? Ce ai făcut cu ea? De ce Turnul Petnn?

Turnul Petnn din Praga, înalt de 60 de metri, nu era departe de centrul orașului, situat în vârful unui deal împădurit. Istoria bogată a sacrificiilor virgine din pădure nu-i calma prea mult nervii. Langdon nu-și putea imagina niciun motiv posibil pentru care cineva ar fi răpit-o pe Katherine Solomon. Vino la Turnul Petnn... de ce? „Trebuie să ne fi urmărit până aici", spuse Sasha, părând speriată. „Poate de la stația de taxi?" Poate că e UZSI, dar..." „De ce naiba ar răpi UZSI-ul pe Katherine?!" „Nu știu." Sasha părea distrusă. „Michael va ști ce să..." „Abia îl aștept pe Michael", îl întrerupse Langdon, grăbindu-se pe hol să-și găsească pantofii. „Trebuie să plec chiar acum." Katherine e în pericol. Trebuie să ajung acolo cât mai curând posibil. în timp ce își strecura șosetele ude în mocasini, Sasha deschise dulapul de pe hol și întinse mâna după haină. „Nu, Sasha", interveni el, „cel mai bun lucru pe care îl poți face e să rămâi aici, să te întâlnești cu Michael, să-l rogi să te ducă la ambasada SUA și să le spui tot ce știi. Totul. Inclusiv ce s-a întâmplat cu Brigita, agenta UZSI, acest bilet, plecarea mea la Turnul Petnn, totul." Langdon fusese deja martor la capacitatea spontană a Sașei de a se comporta violent și nu-și putea permite să apară la Turnul Petnn însoțit de un joker. „Bine", spuse ea, băgând

mâna în geantă, „dar dacă mergi singur, ia măcar asta." Scoase arma lui Pavel. Langdon se retrase instinctiv. întotdeauna fusese deranjat de arme și știa suficient despre confruntare încât să nu adauge o armă la amestec dacă nu era necesar. Nu avea nicio dorință să care o armă furată UZSI pe străzile din Praga, mai ales că nu avea nicio modalitate de a o transporta decât băgată în talia pantalonilor, o tehnică care, de fiecare dată când o vedea în filme, i se părea un risc nebunesc. „M-aș simți mai bine dacă l-ai păstra", spuse el. „Evident, oricine a lăsat biletul ăla știe unde locuiești. Ascunde-l într-un dulap de bucătărie... și dacă ai nevoie disperată de el, vei ști unde este." Sasha se gândi o clipă, apoi dădu din cap. „Bine, dar asta ar trebui să iei." S-a dus la un cârlig de pe perete și a scos un breloc de plastic cu o singură cheie. „Cheia mea de rezervă. Dacă tu și Katherine aveți nevoie de un loc sigur unde să mergeți sau să vă ascundeți, veniți aici. Nu știu ce ne-o să sugereze Michael să facem, așa că s-ar putea să nu fim aici când veniți, dar cel puțin veți avea o cale de intrare." „Mulțumesc", a spus Langdon, îndoindu-se că se va întoarce. Cu toate acestea, i-a acceptat generozitatea, observând că brelocul ei era o decupare din plastic a unei pisici cu brațele întinse, cu cuvintele „Pisicuță Nebună". L-a strecurat în buzunar. „O să găsesc un telefon și te sun imediat ce aflu ce se întâmplă." „O să ai nevoie de numărul meu." „Am numărul de telefon al lui Michael." Părea surprinsă. „Ți-a dat linia lui privată?" „Te-am văzut formând numărul în mașină", a spus Langdon. „Și îți amintești?" „Ce creier ciudat", a spus Langdon. „Nu uit lucruri." „Trebuie să fie drăguț", a spus ea. „Eu am problema opusă. Nu-mi amintesc lucruri. Amintirile se încurcă... o grămadă de goluri.

— Din cauza epilepsiei?

— Da, dar Brigita lucra cu mine la asta... Langdon zâmbi reconfortant.

— Se pare că doctorița Gessner a fost foarte bună cu tine.

— Mi-a salvat viața. Sasha părea melancolică.

— Sper să n-o uit și pe ea.

— N-o vei uita, o asigură Langdon, întinzând mâna spre ușă. Și crede-mă, a-ți aminti totul nu e întotdeauna o binecuvântare. CAPITOLUL 44 Din momentul în care Jonas Faukman fusese aruncat în dubă, încercase să-și stăpânească frica cu o frivolitate prefăcută, dar devenea dificil să se mențină în fața prevestirii că urma să fie răpit la Praga. Motorul cu reacție care urla din apropiere, combinat cu pierderea completă a simțurilor din mâini, îl lăsaseră în pragul panicii.

— Le voi spune piloților că suntem gata, i-a spus Buzzcut partenerului său. Apoi îl vom încărca. A deschis ușa glisantă și a ieșit afară, lăsând portiera larg deschisă în timp ce pleca, aparent pentru a-l pedepsi pe

Faukman pentru insolența sa.)(E ger...", i-a spus Faukman celuilalt bărbat. Niciun răspuns. Scârțâitul avioanelor era mult mai puternic acum, iar Faukman avea în sfârșit o vedere asupra împrejurimilor. Duba era parcată pe un drum de serviciu împădurit, în spatele unei clădiri albe aflate la nu mai mult de câteva sute de metri distanță. Faukman își imaginase că se afla pe o bază aeriană secretă, pe cale să se îmbarce într-un transport militar, dar sigla iluminată de pe clădire spunea o cu totul altă poveste. / La naiba. Sunt în Jersey?! Signature era un terminal

popular de avioane private de pe aeroportul Teterboro din New Jersey. La doar douăzeci de minute de Manhattan, luxosul FBO era un centru pentru locuitorii bogați din Manhattan care se puteau urca în avioanele lor private destinate călătoriilor de afaceri sau caselor de vacanță retrase de pe versanții Aspen sau plajelor din West Palm. Pentru o clipă, Faukman a simțit o ușurare că nu se afla pe o bază militară, dar apoi, pe măsură ce adevărul începea să se așeze, s-a întrebat dacă... Ar putea fi chiar mai rău. Cel puțin armata avea anumite protocoale, iar Faukman era un civil american. Dacă acești huligani erau de fapt mercenari care lucrau pentru un internațional bogat, oricine-o fi, nu existau reguli de angajament. Puteau să mă scoată din țară... și nimeni nu ar ști că am plecat! în timp ce o rafală proaspătă de vânt de iarnă se învârtea prin dubă, tipul din față și- a lăsat laptopul jos și s-a urcat înapoi între scaune, apoi a închis ușa glisantă. „Ai dreptate, prietene, e frig." Bărbatul avea trăsături mai blânde decât Buzzcut, de origine asiatică mixtă, și, la fel ca partenerul său, avea un aer militar curat. „Ce mai fac mâinile?", a întrebat el. „Sincer, dacă continuă mult mai mult, cred că s-ar putea să le pierd." „Lasă-mă să mă uit." Bărbatul s-a strecurat în spatele lui Faukman și i-a examinat mâinile. „Da. Nu e bine." A scos un briceag. „Stai nemișcat. 0 să te eliberez și o să- ți prind o cravată puțin mai lejeră, bine?" Faukman dădu din cap, gândurile lui încă se învârteau la ceea ce tocmai văzuse afară. „Fără trucuri stupide și nu te juca cu mine", spuse bărbatul. „Ține minte, eu sunt cel care ține un cuțit." „Am înțeles." 0 clipă mai târziu, mâinile lui Faukman erau libere. își manevră cu grijă brațele înapoi în față și își mișcă degetele pentru a face sângele să curgă din nou. Bărbatul din spatele lui se întoarse și se așeză pe ladă, cu cuțitul pregătit. „îți dau șaizeci de secunde", spuse el. „Mulțumesc." Faukman se strâmbă în timp ce ace chinuitoare de senzații îi reveniră la încheieturi și degete. „îmi pare rău pentru partenerul meu", spuse bărbatul. „Auger poate fi puțin... intens." „Termenul literar potrivit este «idiot»", a răspuns Faukman. Bărbatul a râs în hohote. Cei doi au stat în tăcere în timp ce Faukman continua să-i maseze mâinile. Și degetele de la picioare îi înghețaseră; adidașii pe care îi încălțase când plecase din birou nu erau tocmai izolați. „Vrei să-ți pui haina la loc", a întrebat bărbatul, „înainte să-ți pun o cravată nouă la încheieturi?" Faukman și-a privit haina pe podea. Ba da! Pe jumătate în picioare și pe jumătate ghemuit, Faukman și-a strecurat stângaci brațele dureroase în haină și a savurat căldura. A încercat să încheie nasturii, dar degetele sale parțial dezghețate au refuzat. „Puțin ajutor?", a spus el, uitându-se la răpitorul său, care stătea pe lada de lapte cu cuțitul în mână. Bărbatul a clătinat din cap. „Și să-mi las arma jos? îmi pare rău, prietene. Nu am încredere în tine." „Cred că îmi supraestimezi mult potențialul pentru acte eroice", a spus Faukman, înfășurându- se în haină cât de bine a putut, încântat să-și simtă telefonul mobil în buzunar, exact acolo unde îl lăsase. „Bine", a spus bărbatul. „Hai să te punem din nou în siguranță." „îmi mai dai un minut? Mă omoară mâinile." „Acum", a ordonat bărbatul. „întoarce-te." Faukman s-a conformat, întorcându-se la 180 de grade și cu fața spre spate în dubă. în timp ce făcea asta, s-a trezit cu o vedere clară pe fereastra portierei din spate a dubei. Prin ea, putea vedea clădirea Signature Aviation. Putea

vedea și parcarea, unde un singur SUV stătea la ralanti, gazele de eșapament izbucnind în aerul rece al dimineții. Portiera șoferului SUV-ului era deschisă, dar scaunul era gol, șoferul cel mai probabil în interiorul micul terminal. „îl voi lăsa liber deocamdată", a spus bărbatul, legându-i la loc încheieturile mâinilor lui Faukman. „Dar va trebui să-l strângem când se întoarce partenerul meu." „Mulțumesc." Bărbatul termină de legat mâinile, iar Faukman își răsuci ușor încheieturile, surprins să constate că legăturile erau atât de slăbite încât probabil ar fi putut să se desprindă imediat. „Mă întorc imediat – natura mă cheamă", spuse bărbatul, ieșind din dubă pe ușa laterală și închizând-o la loc. Faukman se întoarse și privi prin parbriz cum bărbatul trecea prin fața dubei, păși câțiva metri în pădure și își desfăcea cureaua. Apoi începu să urineze lângă un copac. După ce editase toate cărțile lui Langdon despre simboluri, semne și semnificații ascunse, Faukman nu avea nicio îndoială cum ar clasifica profesorul acest moment. Un semn heraldic.

Faukman ar numi-o ceva mai puțin poetic. Ultima mea șansă nenorocită. A încerca să scapi de bărbați înarmați era la limita nebuniei... dar nu la fel de nebunească ca a-i lăsa să-l răpească într-o țară străină fără luptă. în cel mai rău caz, l-ar prinde din nou și l-ar arunca în avion. Prin parbriz, Faukman putea vedea că bărbatul încă urina. Odată ce începi, e greu să... Oprește-te. Și până nu te oprești, e greu să fugi. Faukman se hotărî într-o clipă, recunoscător pentru nenumăratele ore pe care le petrecuse alergând în Central Park. Dacă încearcă să tragă... voi fi o țintă mobilă. își scoase repede mâinile din cravată și verifică de două ori dacă bărbatul nu se uita. Poftim... A apucat mânerul de la portiera din spate a dubei, l-a apăsat și a deschis ușor portiera. Apoi s-a ghemuit și a sărit afară. în clipa în care picioarele lui au atins pământul solid, a explodat într-o alergare completă pe drumul de acces, trecând cu greu peste durerea din picioarele înțepenite. Era un alergător experimentat, iar picioarele lui au răspuns fără efort la efortul brusc. Haina lui de lână s-a umflat în urma lui în timp ce prindea viteză și își îndrepta privirea spre SUV-ul care pornea în depărtare. Faukman s-a uitat peste umăr și l-a văzut pe răpitor închizându-se stângaci la fermoar și încercând să-l urmărească. Nicio șansă, se gândi el, simțind vântul în față. Bărbatul care îl urmărea țipa în timp ce Faukman se apropia de... SUV. S-a auzit un foc de armă și un glonț a șuierat peste capul lui Faukman. La naiba! Faukman a ajuns la SUV-ul care pornea, s-a aruncat pe scaunul șoferului, a trântit portiera și a băgat mașina în viteză. A apăsat accelerația până la podea, iar SUV-ul a demarat, cu roțile scârțâind în timp ce sărea în sus și peste mediană, ieșind în coadă de pe parcare pe Industrial Avenue. în timp ce Faukman gonea, lăsându-și în urmă compania Signature Aviation și pe răpitorii săi, și-a scos telefonul din buzunarul hainei, l-a ridicat la față și a strigat: „Hei, Siri! Sună-l pe Robert Langdon!" La o sută de metri distanță, agentul pe nume Chinburg s-a oprit din alergat, a terminat de încheiat fermoarul jachetei și a privit calm SUV-ul cum dispare în noapte. Odată ce vehiculul a dispărut din vedere, s-a întors la dubă. „E în regulă", a anunțat el. Partenerul său cu părul tuns, Auger, a ieșit din ascunzătoare. „Telefon?" „E în regulă. L-a luat." „Bună treabă." or „Bună treabă." în ciuda vastei experiențe a captivului lor în

editarea de romane de suspans, bărbatul tocmai căzuse în plasa celei mai simple stratageme de interogare dintre toate – Fugaritul. Amenință viața cuiva și va face întotdeauna inevitabilul dacă îi dai șansa – fugi. Nu era niciun avion care să-i aștepte, niciun zbor spre Praga. Pur și simplu își parcaseră duba pe un drum de acces adiacent serviciilor Signature Aviation din Teterboro, chemaseră un al treilea agent care să se dea drept șofer și apoi creaseră iluzia unui moment perfect de evadare. Faukman mușcase momeala... iar mașina lui de evadare are un dispozitiv de urmărire. Uneori, înainte de a lăsa un fugar să scape, instalau un microfon de supraveghere în carieră, dar în cazul lui Faukman, nu era nevoie; acesta avea deja asupra sa un puternic transceptor bidirecțional cu GPS – propriul său smartphone. în timp ce Faukman era legat la ochi, agenții îi scoseseră în liniște telefonul din haină, îl conectaseră la laptop, îi ocoliseră parola și încărcaseră o varietate de programe software proprietare înainte de a-l pune la loc în buzunar. „Avem activitate", a spus Chinburg. a anunțat, cu fața iluminată de ecranul iPad-ului său, care afișa o interfață completă de supraveghere cu telefonul lui Faukman – locație, text, voce și date primite și trimise. Difuzorul iPad-ului a trosnit de vocea lui Faukman, care părea că lasă un mesaj vocal. „Robert, sunt Jonas... sună-mă imediat! Ești în pericol – și Katherine. 0 să sune aiurea, dar cineva ne-a spart serverul și i-a șters manuscrisul... Nu știu încă de ce. Am fost răpit la propriu de pe stradă, lângă biroul meu. 0 sun pe Katherine acum, dar trebuie să stai oriunde ești. Nu vorbi cu nimeni!" Apelul a fost întrerupt și un altul a fost inițiat imediat. Al doilea apel a ajuns, de asemenea, la mesageria vocală, de data aceasta al lui Katherine. Faukman a lăsat un alt mesaj care-i tăia suflarea, similar cu primul, cu excepția unei adăugiri. „Katherine", a spus Faukman, „băieții ăștia au spus că ai tipărit manuscrisul în această dimineață? Dacă e adevărat, atunci încuie-l undeva în siguranță – e singura noastră copie rămasă!" „Toți ceilalți au dispărut... practic fiecare. Sună-mă când primești asta." Apelul s-a încheiat. „Niște informații suplimentare", a spus Auger, cu un ton satisfăcător. „Confirmarea că manuscrisul din Praga este singurul care a mai rămas." „Finch va fi încântat", a spus Chinburg, scoțându-și telefonul. „îl voi anunța." CAPITOLUL 45 Capul locotenentului Pavel încă îl durea din cauza loviturii cu stingătorul, dar nu era nimic în comparație cu durerea de a vedea trupul neînsuflețit al unchiului său pe fundul râpei. Atașatul ambasadei, Michael Harris, credea că sărise căpitanul, dar Pavel știa mai bine. Janăcek era neînfricat... nu era un abandonător. Fusese ucis... și știu cine l-a ucis. Lista crimelor lui Robert Langdon împotriva UZSI creștea tot mai mult de la cascadoria sa de la hotel – rezistență la arestare, agresarea unui ofițer, furtul unei arme UZSI și acum, dacă era să dăm crezare amestecului de urme de pe creastă, uciderea căpitanului Janăcek și fuga de la locul crimei. Rămas singur acum la bastion, Pavel își revenea pe canapeaua luxoasă din camera de recepție a lui Gessner. Harris îi dăduse o pungă cu gheață, îi spusese să nu se miște și apoi se îndreptase spre ambasada SUA, promițând să sune imediat la sediul UZSI în legătură cu Janăcek. Pavel știa că nu fusese o întâmplare căderea aceea. Știa, de asemenea, că Harris era plin de rahaturi; atașatul nu avea nicio intenție să dea acel

telefon.

Doar câștiga timp pentru ca ambasada să poată născoci minciunile înainte ca UZSI să audă măcar de moartea lui Janăcek. Pavel își scosese telefonul ca să sune personal la sediul central, dar după ce s-a gândit o clipă, s-a oprit. Nu avea nicio îndoială că arestarea unui american proeminent se va termina așa cum se întâmpla întotdeauna – în mod exasperant – cu intervenția ambasadei SUA, preluarea controlului și găsirea unei portițe de scăpare pentru a lăsa UZSI în lipsă.

„Oko za oko", spuse Pavel cu voce tare, știind cum avea să gestioneze regretatul său căpitan situația. Ochi pentru ochi. Nimeni nu știa încă de moartea lui Janăcek, ceea ce însemna că Pavel avea o mică oportunitate să se ocupe de Langdon. Dar mai întâi trebuie să

—I găsesc. Localizarea unui fugar într-un oraș de o asemenea dimensiune ar fi fost aproape imposibilă, cu excepția unui as din mânecă al lui Pavel... care ar fi întors rolurile în favoarea americanului într-o clipă.

Janăcek m-a învățat să încalc regulile... să improvizez pentru binele comun.

Tehnic vorbind, Pavel nu deținea un grad suficient pentru a face ce avea în minte, dar era în posesia telefonului personal al căpitanului Janăcek, pe care îl găsise pe creasta înzăpezită.

Cu o mică minciună, Pavel putea schimba totul.

Langdon nu ar fi avut unde să se ascundă.

Dana Danek se întoarse în biroul ei de la ambasadă, încă furioasă din cauza confruntării de la Four Seasons. Femeia fantomatică de la

Podul Charles o speriase de moarte pe Dana, ceea ce nu era ușor de făcut.

Mi-a îndreptat o armă spre față!

Gelozia Danei se transformase într-o furie clocotită.

Cine naiba e ea?

Răspunsul, știa Dana, îl aștepta deja pe computer – rezultatele căutării prin recunoaștere facială pe care Dana o lansase cu aproape o oră în urmă, cu captura de ecran de la Podul Charles.

Dana s-a grăbit la computer și s-a așezat. Așa cum era de așteptat, programul își parcursese ciclul complet.

Dana se uita la rezultate cu neîncredere.

Trebuie să fie vreo greșeală...

:0

Dana nu avusese niciodată o căutare în baza de date care să nu returneze nicio potrivire. în lumea modernă, era o imposibilitate fizică să existe fără a lăsa o singură amprentă digitală nicăieri.

„Văluirea" digitală era singura modalitate posibilă pentru o persoană de a rămâne în afara acestei baze de date Echelon. Rețeaua era deținută și operată de SUA, ceea ce înseamnă că guvernul american putea crea „persoane invizibile" pur și simplu limitând rezultatele căutării pentru a exclude orice fețe pe care le prefera imposibil de urmărit. Această tehnică era adesea folosită pentru a asigura confidențialitatea și securitatea oficialilor guvernamentali, a oamenilor de afaceri

americani proeminenți și a personalului militar sau de informații sub acoperire.

Dana se uită la buchetul enigmatic de lalele roșii, albe și albastre pe care îl văzuse în Suita Regală. Aceste flori erau cadoul standard de bun venit din partea ambasadorului SUA pentru VIP-urile americane care vizitau Praga și, în calitate de legătură cu relațiile publice, Dana era responsabilă de livrarea lor. Problema era că Dana nici măcar nu auzise de aceste lalele.

Oare ambasadorul le-a organizat ea însăși? „Doamnă Danek!", a urlat o femeie din ușă. Dana s-a întors, recunoscând vocea imediat. „Doamnă ambasador?! Tocmai

„Ati fost la Four Seasons?!"

Dana a deschis gura, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt.

„L-ați urmărit pe domnul Harris până acolo?"

„Nu!", a izbucnit Dana. „Păi, cam... m-am gândit..."

„V-ați gândit... ce?" Privirea furioasă a ambasadorului a străpuns-o.

Dana s-a uitat fix la podea. La naiba.

„Doamnă Danek, tocmai de aceea nu ne culcăm cu colegii." CAPITOLUL

în timp ce taxiul lui Langdon urca dealul împădurit spre Turnul Petfin, și- a dat seama că încă strângea în mână biletul care fusese strecurat pe sub ușa Sașei. „ Am Katherine.

Vino la Turnul Petnn."

Oricine îl părăsise avea un simț sumbru al simbolismului; turnul se afla pe vârful unui deal, cunoscut pentru istoria sa macabră de moarte și sacrificii umane.

Mai exact, moartea femeilor... din mâna zelotilor.

Conform legendelor, un altar de sacrificiu se afla odată pe Dealul Petnn, unde preoții păgâni ardeau tinere fecioare pentru a-i încânta pe zeii păgâni. Sacrificiile au continuat timp de secole, până când creștinii au preluat controlul, au demolat altarul și au construit Biserica Sfântul Laurențiu în acel loc. Până în ziua de azi, însă, incendii misterioase izbucneau regulat pe Dealul Petnn și unii credeau că sunt opera fantomelor femeilor sacrificate, care încă bântuiau aceste păduri cu sutele.

Taximetristul cu coadă de cal, în jur de patruzeci de ani, urca pe drumul șerpuitor pe Dealul Petnn, uitându-seân oglinda retrovizoare la pasagerul său. Bărbatul din spate părea nervos, își întindea gâtul și privea nervos spre vârful Turnului Petnn.

Dacă ți-e frică de înălțime, prietene, pur și simplu nu te urca.

Pasagerul era înalt, cu părul închis la culoare, și, deși accentul său american și puloverul scump sugerau că e vorba de un turist, sărise în taxi cu urgența unui om care fuge de un incendiu. Taximetristul îl avertizase că Turnul Petnn s-ar putea să nu fie deschis la această oră și, de asemenea, că era îmbrăcat insuficient pentru vânturile reci, dar bărbatul insistase. „ Poftim cum vrei... O cursă e o cursă."

în timp ce taxiul urca dealul, taximetristul bătea vesel pe volan , ținând ritmul melodiei care se auzea pe telefon.

Se auzea melodia lui preferată, „Klokoci", dar când melodia ajunse la solo-ul său melodios de clarinet, muzica s-a întrerupt brusc, înlocuită de o serie de tonuri

ascuțite.

„Sakra!!" a înjurat taximetristul, enervat de întrerupere.

Forțele de ordine cehe începuseră să transmită aceste „ alerte publice" iritante în speranța de a recruta ajutorul publicului pentru munca poliției locale. Primul val de alerte era întotdeauna trimis angajaților din transporturi, personalului aeroportuar și spitalelor locale.

Am eu treaba mea, a bombănit el. De ce ți-o fac pe a ta?!

în mod enervant, cea mai mare parte a Europei adoptase sistemul american de „Alerte AMBER", în ciuda sensului literal al acronimului: America's Missing: Broadcast Emergency Response (Dispăruți în America: Răspuns de Urgență Difuzat).

Taximetristul s-a aplecat să ignore alerta și să se întoarcă la melodia sa, dar bannerul intermitent de pe ecranul telefonului său l-a făcut să ezite. Această alertă era codificată în albastru, ceea ce era extrem de rar în Praga. în mod normal, alertele erau codificate în chihlimbar sau argintiu, solicitând ajutorul publicului pentru localizarea unui copil dispărut sau a unei persoane în vârstă dezorientate. Albastrul era mult mai grav. însemna că un ofițer de aplicare a legii fusese ucis și un criminal era încă în libertate.

Cineva a ucis un ofițer în Praga?!

Apoi, taximetristul a văzut fotografia suspectului.

Tipul ăla... e pasagerul meu!

Uluit, șoferul a confirmat cu o privire rapidă în oglinda retrovizoare.

Apoi și-a ridicat nonșalant telefonul și a sunat la numărul aflat în alertă, transmițând calm informațiile în cehă ofițerului care a răspuns. Capul locotenentului Pavel îl durea puternic în timp ce acesta ieșea în fugă din Bastionul Crucifix și sărea la volanul sedanului său UZSI. Alerta Albastră pe care o emisese odată cu telefonul lui Janăcek tocmai generase un apel de răspuns, în câteva minute...

care, așa cum aranjase Pavel, a revenit direct pe telefonul lui Janăcek.

Nimeni altcineva nu are informațiile pe care tocmai le-am primit.

Robert Langdon se îndrepta spre Turnul Petnn și, deși Pavel nu-și putea imagina de ce, nu putea exista un loc mai bun pentru ca Pavel să-l ia pe american. Zona din jurul Dealului Petnn era izolată și vastă. Cel mai important, la această oră matinală a unei dimineți de iarnă, urma să fie aproape pustie, îmi va face plăcere să-l dobor pe Langdon.

Tot ce-mi trebuie este o armă.

Pavel a găsit pistolul lui Janăcek în torpedou. în timp ce strecura arma în tocul lateral gol, Pavel a visat cât de potrivit ar fi să tragă cu arma căpitanului său și să-l ucidă cu sânge rece pe omul care îl ucisese pe Janăcek.

Ochi pentru ochi.

CAPITOLUL

în 1889, după ce oficialii orașului Praga au vizitat Expoziția Universală din Paris și au văzut turnul impresionant al lui Gustave Eiffel, au decis la scurt timp să-și construiască propriul Turn Eiffel „în miniatură" la Praga. Situat în vârful

Dealului Petnn și finalizat în 1891, turnul nu era deloc în miniatură, ridicându-se la două sute de picioare deasupra unui vârf de deal care avea deja peste o mie de picioare înălțime.

La fel ca inspirația sa pariziană, Turnul Petnn a fost construit într-o construcție cu zăbrele deschise, din grinzi și suporturi de oțel nituite. în afară de înălțimile lor diferite

, turnurile Parisului și Praghei arată izbitor de asemănătoare ca siluetă, singura excepție evidentă fiind baza pătrată a Turnului Eiffel și cea octogonală a Turnului Petnn.

Când taxiul lui Langdon a ajuns în sfârșit în parcarea împădurită de la baza

Turnului Petnn, acesta a scanat cu nerăbdare zona pustie în căutare de semne de viață. „

Am pe Katherine. Vino la Turnul Petnn."

Langdon a plătit repede cursa, inclusiv un bacșiș generos, și l-a rugat pe șofer să-l aștepte. Taximetristul a mormăit ceva într-o cehă tensionată și a demarat în viteză imediat ce Langdon a ieșit și a închis ușa, lăsându-l singur în parcarea bătută de vânt.

„Mulțumesc mult.

" Turnul Petnn era considerabil mai înalt decât își amintea Langdon, iar astăzi părea să se legene pe cerul cenușiu. Pădurea acoperită de zăpadă care înconjura turnul arăta liniștită și maiestuoasă, cu doar câțiva îngrijitori și angajați care își începeau ziua. Langdon nu a văzut nicio urmă de Katherine, nici pe cineva suspect. încercând să uite istoria sacrificiilor umane de pe acest deal, Langdon se îndreptă repede spre turn, sperând cu o durere în piept că Katherine va fi într-adevăr undeva acolo sus... și în siguranță.

Sub Turnul Petfin se afla centrul pentru vizitatori, o clădire octogonală joasă, perfect cuibărită între cele opt picioare masive de susținere ale turnului.

Clădirea avea un acoperiș ușor înclinat prin care urca un puț subțire care urca până în vârful turnului. Un lift minuscul, știa Langdon.

Din păcate, opțiunea numărul doi era o scară în aer liber, în șerpuitor, care se învârtea în spirală în jurul puțului până în sus. Niciuna dintre modalitățile de urcare nu părea deosebit de atrăgătoare.

Pe măsură ce se apropia de turn, Langdon auzi scrâșnetul angrenajelor liftului și frecatul metalului pe metal, în timp ce vagonul urca în puț.

Cineva merge în vârf, se gândi el cu nerăbdare. Katherine?

Se grăbi în sala vizitatorilor, o cameră octogonală decorată cu fotografii istorice ale construcției turnului. Sala era pustie, cu excepția unei tinere însoțitoare care despacheta cutii cu ustensile pragheze. „Dobre răno!" spuse ea veselă. „Bună dimineața!"

„Bună dimineața", răspunse Langdon. „Turnul este deschis?"

„Chiar acum", răspunse ea. „Doar două persoane în vârf. Doriti un bilet?"

Langdon simți cum i se acceleră pulsul. Două persoane. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă erau Katherine și răpitorul ei. Ar trebui să urc? Biletul nu fusese

specific, dar Langdon nu avea de gând să-și asume acest risc. Gândul la Katherine în mâinile unui nebun, la sute de metri deasupra, pe o platformă de observație în aer liber, îl umplea de groază.

Langdon cumpără un bilet și așteptă în fața ușii liftului. Undeva deasupra lui, vagonul cobora zgomotos de sus. Când ușile se deschiseră în sfârșit cu un zgomot neclar, Langdon se trezi uitându-se într-o cabină mică, cu o formă stângace, care părea că nu mai fusese renovată din anii 1800.

Instinctiv, își îndreptă privirea spre scara în spirală din apropiere, care era împrejmuită cu un cadou și o pancartă: ZAVRENO / ÎNCHIS. Un alt indicator avertiza că cele 299 de trepte erau extrem de abrupte.

„Sunt scările deschise?" întrebă Langdon, sperând că însoțitoarea tocmai deschidea și nu îndepărtase încă indicatorul pentru ziua respectivă, „închise pentru iarnă", spuse ea. „Prea vântos... și zăpadă și gheață azi!" Grozav. Se uită cu reticență în compartimentul mic al liftului, iar trei cuvinte îi răsunară în minte.

O am pe Katherine.

Trăgând adânc aer în piept, Langdon intră în lift. Apăsă butonul, iar ușile se închiseră brusc. în timp ce vagonul urca zăngănind, își concentră atenția asupra gravurii metalice de pe perete, unde o serie de lumini roșii clipeau pentru a-i indica progresul.

Pe măsură ce liftul urca, Langdon începea să se simtă din ce în ce mai nepregătit pentru oricine sau orice ar putea găsi acolo sus. Se întrebă dacă fusese un prost că nu luase pistolul de la Sasha. Dacă răpitorul ei e înarmat? Cu cât urca mai sus, cu atât pereții liftului începeau să se strângă în jurul lui. Langdon închise ochii și fredona cântecul country „Wide Open Spaces".

Când liftul încetini în sfârșit până se opri, Langdon se pregăti și deschise ochii. Ușile liftului se deschiseră cu un zgomot puternic, iar Langdon simți o ușurare instantanee la vederea aerului liber, dar acea emoție fu imediat atenuată de dezamăgire. Cuplul din vârful turnului avea amândoi vreo douăzeci de ani, era de origine indiană și fotografia cu bucurie Praga.

Katherine nu era acolo.

Langdon se îndemnă să aibă răbdare; la urma urmei, plecase din apartamentul Sașei imediat ce primise biletul și sosise repede aici. Am ajuns mai devreme, concluzionă el, ceea ce, într-un fel, ar fi putut fi chiar mai bine. îi văd venind, se gândi el, mergând spre balustradă și privind în jos, spre parcarea de dedesubt.

Vântul bătea acum mai puternic, iar turnul care se legăna nu făcea decât să accentueze mentalitatea deja precară a lui Langdon. în timp ce se plimba pe platforma îngustă de observație care înconjura liftul, trecu de scara spiralată descendentă, a cărei intrare era înconjurată de un indicator și de imaginea sinistră a unei persoane doborâte din turn. Nu, mulțumesc.

Langdon găsi un loc oarecum adăpostit unde să aștepte, cu vedere la pădurea din Parcul Petnn. Popularul obiectiv turistic oferea numeroase atracții pentru copii, inclusiv o grădină secretă, un loc dejoacă cu frânghii, leagăne și un carusel, care tocmai era descoperit pentru ziua respectivă. Privirea i-a căzut asupra Bisericii

Sfântul Laurențiu, mult mai jos, unde existase odinioară vechiul altar sacrificial păgân , iar Langdon s-a gândit din nou la zvonurile despre fantome rătăcitoare și fecioare ucise.

Nu tocmai potrivit pentru familii, gândi el și își ridică privirea mai sus, urmărind panorama tipică a Praguei... turlele gemene ale clădirii Vysehrad, Turnul Pulberei, Podul Carol și monolitica Catedrală Sfântul Vitus, înconjurată de fortificațiile întinse ale Castelului Praga.

Katherine ținuse o prelegere în castelul acela chiar aseară, iar Langdon se întreba acum dacă răpirea ei ar putea avea vreo legătură cu ceva ce spusese ea în prelegere... sau cu cercetarea ei științifică. Dacă da, habar n-avea ce ar putea fi.

O altă posibilitate îi veni în minte lui Langdon. începea să aibă îndoieli cu privire la autenticitatea biletului de răscumpărare al lui Katherine. Ceva din mesaj părea ciudat. Cine sunteți? De ce Turnul Petnn? Nimic din toate acestea nu avea prea mult sens rațional și părea posibil ca biletul să fi făcut parte dintr-un stratagemă ciudată.

„Domnule?", spuse o voce în spatele lui.

Langdon se întoarse și îi văzu pe tinerii indieni. Femeia zâmbea și îi întindea telefonul lui Langdon. „V-ar deranja să ne faceți o poză? Mi-am uitat stick-ul de selfie la hotel."

Tânărul păru scuzat. „Imi pare rău. Lună de miere pe Instagram."

Langdon se adună. „Desigur."

Femeia și-a așezat soțul la balustradă, i se alătură și îi dădu lui Langdon undă verde. După ce făcu mai multe fotografii, Langdon era pe punctul de a -i returna telefonul, dar femeia i-a cerut să continue să fotografieze în timp ce încercau diverse ipostaze și expresii.

„Are o mulțime de urmăritori", spuse bărbatul, vizibil umilit.

Nemurire prin faimă, medită Langdon în timp ce făcea fotografii, amintindu-și că Shakespeare, Homer și Horațiu opinaseră că dorința unică umană de a fi „faimos" era, de fapt, simptomul unei alte trăsături unice umane – frica de moarte. A fi faimos însemna că vei fi ținut minte mult timp după ce mori... faima, un fel de viață veșnică. „Asta ar trebui să fie de ajuns!", spuse femeia, întinzând mâna după telefon. „Lasă-mă să le verific!"

Langdon îi returnă dispozitivul, observând marea de ecusoane roșii de notificare de pe toate aplicațiile ei de socializare. Noua metrică a popularității din lume. Aplauze digitale.

Răsfoiește fotografiile, dând din cap. „Arată perfect!", exclamă ea cu entuziasm. „Mulțumesc!", reuși Langdon să schițeze un zâmbet. „Felicitări."

Proaspătul căsătorit s-a întors la lift, după ce stătuseră acolo sus doar suficient de mult timp cât să se fotografieze înainte de a porni mai departe, cel mai probabil spre următoarea ocazie de fotografiere. Langdon simțea uneori că singurul motiv pentru a mai face ceva era să posteze totul ca să-l vadă lumea.

în timp ce ușile liftului se deschideau cu zgomot, lui Langdon i s-a făcut un gând.

„Mă scuzați", le-a strigat el cuplului. „Aș putea să vă cer o mică favoare?"

S-au oprit în prag, ținând ușa deschisă și privind înapoi la el.

„Trebuia să mă întâlnesc cu cineva aici", a spus Langdon. „Dar nu a sosit niciodată. Mi-am pierdut telefonul în această dimineață și mă întrebam dacă aș putea să-l folosesc pe al dumneavoastră ca să o sun rapid?"

Femeia arăta de parcă Langdon ar fi cerut să-și țină nou-născutul în brațe, dar după un ghiont din partea soțului ei, i-a înmânat fără tragere de inimă telefonul, în timp ce tânărul cuplu îl privea atent, Langdon a format rapid numărul pe care îl văzuse în mod repetat la recepția hotelului Four Seasons, iar vocea familiară a managerului hotelului a răspuns la primul apel.

„Vă mulțumesc că ați sunat la Four..."

„Bună dimineața, domnule", l-a întrerupt Langdon. „Sunt Robert Langdon.

Trebuie să vorbesc imediat cu Katherine Solomon. E important."

„0, salut, domnule profesor." Entuziasmul managerului se potoli brusc. „

Nu cred că dr. Solomon e aici. A plecat de la hotel în dimineața asta în timp ce dumneavoastră ... înotati."

„Nu s-a mai întors niciodată?"

„N-am văzut-o, domnule. Voi încerca să intru în camera dumneavoastră."

în timp ce apelurile către apartamentul lor începuseră să sune, dar nimeni nu primise niciun răspuns, Langdon trebuia să accepte realitatea înfricoșătoare că Katherine s-ar putea să nu se fi întors la hotel în dimineața asta. Și unde s-a dus?! în timp ce încerca să-și imagineze unde ar putea fi, un gând ciudat îl izbucni.

Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme...

Linia încă suna, iar cuplul de indieni părea din ce în ce mai nerăbdător în timp ce țineau ușa liftului deschisă și așteptau să coboare. „Draga mea!" izbucni Langdon brusc, prefăcându-se că cineva răspunsese. „Unde ești?! Sunt la Turnul Petnn și..." Tăcu, ca și cum ar fi ascultat, apoi gâfâi dramatic. „Stai, ce?! încetinește. Vorbește-mi doar..."

Langdon arătă că avea nevoie de un moment de intimitate și, fără să aștepte consimțământul, le întoarse spatele cuplului și ocoli peronul , dispărând din vedere în spatele puțului, pornind imediat un browser web.

Poate că Katherine încercase să mă contacteze în dimineața asta...

Fusese atât de prins în haosul dimineții încât nu gândise limpede, dar ecusoanele roșii de notificare de pe aplicațiile femeii îi aminteau acum de aceleași notificări de pe propriul laptop.

E-mail. Ani de zile înainte de această călătorie, Katherine și Langdon comunicaseră întotdeauna așa. Katherine numea asta de modă veche, dar Langdon disprețuia urgența implicită a mesajelor text, așa că au folosit implicit e-mailul.

Dacă Katherine ar fi încercat să-l contacteze în dimineața asta prin telefon sau SMS fără răspuns, își dădu seama, probabil i-ar fi trimis un e-mail pe care el l-ar fi putut citi pe laptop.

Nu l-am verificat pe al meu în dimineața asta!

Langdon naviga rapid pe gmail.com și se conectă la contul său. Inbox-ul său a

început să se încarce, afișându-se foarte încet. Haide!

Ușa liftului bâzâia, protestând aparent pentru că fusese ținută deschisă atât de mult timp.

în cele din urmă, ecranul se reîmprospătă si apăru inboxul lui Langdon.

își blestemă inboxul supraaglomerat și scană rapid lista de mesaje primite de la colegi, prieteni și diverse mesaje spam. Pe măsură ce se apropia de sfârșitul listei, își pierdea speranța.

Apoi o văzu. Da!

Ora afișată era 7:42 dimineața aceasta – după ce Katherine plecase de la hotel, dar înainte de întâlnirea ei cu Gessner.

în mod ciudat, subiectul era gol.

Cu inima bătându-se nebunește, Langdon atinse ușor mesajul pentru a-l deschide, dar când se afișă, era și el gol. Nu e nimic aici? O clipă mai târziu, observă pictograma care indica faptul că mesajul conținea o imagine. A trimis o fotografie?

Apăsă ușor pictograma, iar cursorul începu să se rotească din nou pe măsură ce imaginea se încărca.

Telefonul afișa o singură bară de mesaje.

„Domnule?" întrebă o voce din apropiere.

Langdon ridică privirea și îl văzu pe tânăr venind pe lângă puțul liftului.

„Ce faceți?!" întrebă bărbatul. „Ai spus că trebuie să dai un telefon! Te uiți prin ea..."

„Nu!" spuse Langdon. „Trebuie să verific un mesaj primit. îmi pare rău.

E foarte important." Ridică ecranul gol. „Se încarcă. îl dau înapoi imediat."

„îl vreau înapoi acum, domnule", spuse bărbatul, îndreptându-se spre el.

Liftul continua să bâzâie.

încărcati, la naiba!

Vântul se întețea, iar femeia începu să-și strige soțul.

„Domnule!" Bărbatul întinse mâna spre telefon.

„Vă rog... o secundă", spuse Langdon în timp ce cursorul se învârtea. „Chiar trebuie să văd..."

„Acum!" întrebă tânărul. „Nu aveți drept..."

„Uite-l!" strigă Langdon când imaginea se materializă în sfârșit în fața lui.

Fie că vântul tocmai mișcase turnul, fie că genunchii îi slăbiseră, Langdon nu era sigur, dar se simți brusc dezechilibrat. Imaginea de pe ecran era la fel de neașteptată ca orice și-ar fi putut imagina vreodată că i-ar putea trimite Katherine.

Langdon se holbă îndelung la bizarul „mesaj", lăsându-și memoria eidetică să-i facă o imagine mentală. Apoi închise browserul și îi dădu telefonul înapoi tânărului, care îl apucă și plecă furios •

Câteva secunde mai târziu, Langdon auzi liftul începând să coboare. CAPITOLUL 48

Michael Harris ajunse în fața ușii apartamentului Sașei Vesna, întrebându-se de câte ori stătuse chiar acolo, rușinat, spunându-și că aceasta va fi ultima lui vizită.

Adunându-și curaj, bătu tare. Niciun răspuns. încercă să deschidă ușa și o găsi descuiată.

Nu e de mirare. Mă așteaptă.

„Sasha?" strigă el, intrând în apartament. „Am venit!"

Singurele semne de viață erau Harry și Sally care se îndreptau spre el pe hol. Harris intră și închise ușa ca pisicile să nu poată ieși •

„Sasha? Profesorul Langdon?"

Tăcere.

Nedumerit, Harris se îndreptă pe hol și în bucătărie. Văzu trei cești de ceai așezate, iar din ibric se ridica abur.

Ciudat. Au plecat?

în timp ce începea să se întoarcă spre hol, o scândură a scârțâit în spatele lui și o izbucnire bruscă de electricitate i-a străpuns spatele.

Paralizat instantaneu, Harris a căzut în genunchi și s-a prăbușit înainte, izbindu-se de podea.

Timp de câteva secunde, mintea i s-a golit, urechile i-au țiuit și mușchii i s-au încleștat. Pe măsură ce își recăpăta încet orientarea mentală, tot ce-și putea imagina Harris era că cineva tocmai ieșise din micul dulap din bucătărie și folosise un Taser asupra lui.

Ce s-a întâmplat cu Sasha și Langdon?!

„Sa...sha!" a încercat Harris să o strige, abia auzit.

„Sasha nu te poate auzi", a spus o voce gravă și goală deasupra lui. „Nu unde e acum."

Nu. înainte ca Harris să se poată întoarce și să-și vadă atacatorul, a simțit vârfurile pistolului cu electroșocuri apăsându-i puternic baza craniului. S-a auzit o explozie arzătoare... și lumea lui s-a întunecat complet.

Golem-ul stătea deasupra corpului paralizat al lui Michael Harris, care zăcea cu fața în jos pe podeaua de lemn. Detonarea pistolului cu electroșocuri Vipertekâl lăsase inconștient. încălecat pe bărbatul puternic, Golem se ghemui, scoase o pungă grea de plastic pe care o găsise în dulap și o trase peste capul lui Harris. Răsucind-o strâns în jurul gâtului său, Golem îi întrerupse alimentarea cu oxigen.

Trei minute mai târziu, Golem îi slăbi strânsoarea.

A suferit foarte puțin.

Sasha ar aprecia asta. Golem o închisese pe Sasha și intenționa să o țină acolo până când va fi pregătit pentru ultimul său pas. Acum, în timp ce se ridica, Golem simțea cum Eterul se adună, așa cum se întâmpla adesea în momentele de efort. Scoase repede bagheta metalică pe care o purta tot timpul.

„Ne seychas", șopti el, frecându-și bagheta de creștetul capului. Nu acum.

Eterul trebuia să aștepte. Mai era de lucru de finalizat în acest tărâm. Abandonând cadavrul pe podea, Golem a aruncat punga de plastic la gunoiul din bucătărie și s-a dus la un birou mic de pe hol, unde s -a așezat să scrie.

Singura hârtie pe care a putut-o găsi a fost o foaie de papetărie a Sașei, decorată cu pisoi. Cu toate acestea, a compus o scrisoare scurtă și a sigilat-o într-

un plic identic.

A adresat plicul cu litere îngroșate superiorului lui Michael Harris • • •

înainte de a ieși, Golem a lăsat plicul să cadă peste corpul neînsuflețit al atașatului . Apoi, lăsând usa Sasei descuiată, s-a îndreptat spre casă.

CAPITOLUL

49

Singur acum în vârful Turnului Petnn, Langdon s-a sprijinit de balustrada de observație în timp ce vântul bătea platformele. în timp ce ochii îi erau îndreptați asupra orașului acoperit de zăpadă, imaginea din mintea sa nu era deloc Praga; era o instantanee a ceea ce Katherine îi trimisese prin e-mail mai devreme în acea dimineață.

Pentru Langdon, efectul amintirii „eidetice" era imposibil de distins de vederea obiectului viu. Memoria lui eidetică îi permitea să-și amintească cu precizie și precizie orice semnal vizual, iar numele său provenea de la grecescul „eidos", care înseamnă „ formă vizibilă".

Langdon reflectă asupra imaginii pe care i-o trimisese ea, care părea a fi o captură de ecran a propriului ei telefon. Pe ecranul ei se afla un șir luminos de șapte caractere.

Langdon recunoscu imediat limba străveche, dar nu-și putea imagina ce făcea pe telefonul lui Katherine.

Mi-a trimis ceva în... enochiană?

Adesea numită „Limba Angelică", enochiană era o limbă „descoperită" aici, la Praga, în 1583, de cei doi autoproclamați mistici englezi, John Dee și partenerul său, Edward Kelley. Se spunea că era limba prin care mediumurile puteau vorbi cu spiritele și obține „înțelepciune din celălalt tărâm".

Singurul motiv pentru care Katherine știa că există enochiană era pentru că Langdon îi povestise despre ea chiar ieri. în timp ce se plimbau pe străzi, văzuseră un afiș care promova o expoziție intitulată „Fabricarea de aur și schimbul de soții", care, pe lângă textul atrăgător, era împodobit cu simboluri enochiene. Katherine l-a întrebat pe Langdon ce simboluri erau acelea, iar el i-a povestit sordida poveste a pasiunii istorice a lui Dee și Kelley pentru alchimie, pentru schimbul de soții și pentru discuțiile cu îngerii în limba lor specială – enochiana – limba mistică a lumii spiritelor.

„Erau aproape sigur o pereche de oportuniști șarlatani", i-a spus Langdon, „dar erau foarte căutați pe vremea lor, chiar angajați de împăratul Rudolf al II-lea să le ceară îngerilor ajutorul în luarea unor decizii politice înțelepte." „Au încercat politicienii noștri actuali asta?", a întrebat ea zâmbind.

„Nu e greu de făcut", a răspuns Langdon. „Există chiar și o aplicație Enochiană pentru telefon."

„0 aplicație renascentistă pentru a vorbi cu spiritele?!", a exclamat Katherine, râzând în hohote.

Langdon și-a luat telefonul și a descărcat rapid aplicația gratuită, „lată, acum și tu poți comunica cu o altă dimensiune." „E complet ridicol."

„Ridicol?", a întrebat Langdon, rânjind. „Am găsit în sfârșit o idee mistică în care nu crezi?"

„Foarte amuzant, domnule profesor." Langdon a sărutat-o pe obraz. „Ești drăguță când ești cinică." Acum, tremurând în vârful Turnului Petnn, Langdon a presupus că Katherine trebuie să fi folosit aplicația de traducere Enochiană pentru a crea un mesaj, apoi i-a trimis prin e-mail o captură de ecran.

Dar de ce? Era în glumă?

Langdon nu găsea nimic amuzant în a citi limbajul spiritelor în timp ce stătea în vârful unui deal infestat de fantome, căutând o femeie care dispăruse. Era de conceput că Katherine nu glumea deloc, ci își codificase mesajul pentru a păstra secretul. Problema era că oricine avea un dicționar sau o aplicație enochiană îl putea descifra cu ușurință. Langdon își păstra imaginea în minte.

Traducerea cuvântului enochian în engleză era, de fapt, o schemă de substituție absurd de simplă. Langdon găsise întotdeauna suspect de convenabil faptul că limbajul mistic descoperit de un clarvăzător britanic se dovedise a fi o transliterare literă cu literă în engleză.

Langdon memorase de mult „cheia" enochiană și avea nevoie doar de câteva secunde pentru a face transliterarea, convertind simbolurile din mesajul lui Katherine în litere englezești.

Decriptarea care a rezultat, însă, părea lipsită de sens.

Langdon se întreba despre șirul încurcat de litere, care semăna vag cu o cifră romană, cu excepția faptului că literele E și 0 nu existau în acel sistem de numerotare, iar celelalte litere nu erau în secvența corectă. Orice ar fi vrut Katherine să-mi spună... nu asta era.

Din păcate, dacă ar fi făcut o greșeală în timp ce traducea, nu ar fi bănuit niciodată că mesajul ei nu era corect, pentru că tot ce ar fi văzut ar fi fost simbolurile pe care i le trimisese.

Frustrat, Langdon privi peisajul împădurit și încercă să -și dea seama ce va face următoarea mișcare. în timp ce făcea asta, un stol imens de păsări s-a ridicat din copaci, ridicându-se în masă, toate întorcându-se exact în același moment, adunându-se laolaltă. Universul își bate joc de mine, își spuse Langdon în timp ce privea norul amorf de păsări ondulându-se pe cer. Katherine cercetase murmurele sincronizate ale graurilor și declarase că fenomenul era o dovadă științifică a unei conexiuni invizibile între ființele vii.

„Separarea este o iluzie", îi spusese ea lui Jonas la prânzul lor de anul trecut și afișase un videoclip fascinant cu grauri mișcându-se toți la unison. „Acest fenomen se numește sincronizare comportamentală și se întâmplă în toată natura."

Derulă prin mai multe videoclipuri – un banc de pești albaștri lung de un kilometru și jumătate care se întorceau la stânga și la dreapta în perfectă sincronizare; o turmă nesfârșită de gazele migratoare, toate sărind și țâșnind la unison; un roi de licurici, toți luminând și clipind la unison; un cuib de sute de ouă de țestoase marine, toate eclozând la câteva secunde unul de celălalt.

„Incredibil", spuse Faukman.

„Nu încetează niciodată să mă uimească", spuse Katherine. „Unii oameni de știință tradiționaliști susțin că sincronizarea comportamentală este, de fapt, doar o iluzie... că aceste organisme reacționează pur și simplu unele la altele atât de rapid încât întârzierea este imperceptibilă." Katherine ridică din umeri. „Din păcate, o pereche de camere video de mare viteză conectate la ceasuri atomice în fața și în spatele unui banc de pești au arătat că presupusul lor timp de reacție este mai rapid decât viteza luminii."

„Oops", spuse Langdon.

„Exact", spuse Katherine zâmbind. „Asta e interzis în modelul nostru actual de fizică și realitate. în schimb, aș argumenta că există un punct de vedere din care aceste sincronizări nu sunt deloc miraculoase. Dacă privești o murmurare de grauri nu ca pe mai multe păsări individuale, ci mai degrabă ca pe un singur organism complet, atunci sincronizarea este de așteptat.

Graurii se mișcă ca unul singur, pentru că sunt unul... un sistem interconectat.

Fără separare. La fel ca celulele individuale din corpul tău, care formează întregul integrat care ești tu." Faukman părea fascinat.

„Cred că același lucru este valabil pentru fiecare dintre noi, ca ființe umane", a spus Katherine, părând acum entuziasmată. „Ne imaginăm în mod eronat ca indivizi izolați, când, de fapt, facem parte dintr-un organism mult mai mare. Singurătatea pe care o simțim se datorează faptului că nu putem vedea adevărul – suntem, de fapt, integrați în întregul complet. Separarea este iluzia noastră comună." A atins tableta. „Totuși, nu mă lua pe mine, lată una dintre cele mai strălucite minți din istorie." A apărut un nou ecran – un citat de la Albert Einstein.

O ființă umană face parte din întregul pe care îl numim „univers"...

El se percepe pe sine, gândurile și sentimentele sale ca pe ceva separat de restul, un fel de iluzie optică a conștiinței sale.

Această iluzie este un fel de închisoare pentru noi.

„Chiar și cel mai mare om de știință care a trăit vreodată", a spus Katherine, „a declarat că mintea noastră conștientă ne amăgește și ne păcălește să vedem deconectarea acolo unde există doar unitate."

Leonardo da Vinci spusese același lucru, își amintea Langdon. Realizează că totul se conectează la tot mai multe lucruri.

„Și proclamații similare au fost făcute de profeți spirituali de-a lungul timpului", a continuat Katherine, „dar astăzi, un număr tot mai mare de fizicieni cuantici își exprimă credința în interconectivitatea tuturor lucrurilor... și a tuturor oamenilor." Katherine i-a zâmbit lui Faukman. „Recunosc că e greu să vizualizăm conexiunea noastră cu o lume pe care nu o putem vedea, dar crede-mă, generațiile viitoare vor înțelege. într-o zi vom vedea că percepția noastră de a fi singuri pe lume a fost cândva cea mai mare iluzie comună a omenirii."

„Și experimentele tale?" a insistat Faukman. „Cele despre care nu ne spui? Ele reflectă această interconectivitate?"

Katherine zâmbi, cu ochii sclipind de entuziasm. „Domnilor, rezultatele acestor experimente nu numai că ne vor aminti că suntem cu toții conectați. Ele vor lumina

calea către o înțelegere complet nouă a realității și potențialului nostru uman."

Chiar atunci, un țipăt pătrunzător l-a adus pe Langdon înapoi în vântul rece din vârful Turnului Petnn. Pentru o clipă, a crezut că era un sunet din lift, dar în schimb s-a uitat în jos și a văzut că o mașină tocmai derapase zgomotos și se oprise la baza turnului. Sedanul negru i se părea prevestitor de familiar. Emblemele de pe usi confirmau acest lucru.

UZSI.

Langdon nu putea distinge fața bărbatului în uniformă care sărise de pe scaunul șoferului, mult mai jos, și acum alerga prin parcare spre turn. Dar nu exista nicio îndoială în ceea ce privește constituția sa musculoasă. Sau pistolul mare pe care îl ținea strâns în mână.

CAPITOLUL

50

Locotenentul Pavel a năvălit în sala de vizitatori a Turnului Petfin cu arma deja scoasă.

„Kde je ten American?!", i-a strigat el în cehă însoțitorului de la tejghea.

Femeia înspăimântată s-a dat înapoi, scăpând teancul de broșuri pe care le aranja în vitrina de pe tejghea. A arătat deasupra capului în timp ce Pavel îl descria pe Langdon. „A urcat!", a exclamat ea, ghemuindu-se.

Pavel auzea liftul mișcându-seân puț, sunetul devenind tot mai puternic. Coborând. Scara era închisă și împrejmuită. Perfect. Liftul a sunat, iar Pavel și-a dat picioarele la o parte și și-a ridicat arma.

Când ușa s-a deschis, s-a trezit țintind spre un cuplu de tineri indieni, amândoi sărind înapoi la vederea armei lui Pavel.

„Ieșiți afară!", a ordonat Pavel.

în timp ce cuplul se grăbea să plece, Pavel a năvălit în lift și a apăsat butonul pentru singura sa opțiune – susul. în mână, arma căpitanului era încărcată și gata de tragere.

Urcând, Pavel a pășit prin micul compartiment ca un animal sălbatic până când, în cele din urmă, liftul s-a oprit brusc și ușile s-au deschis, eliberându-l. A ieșit furios din lift cu arma ridicată. Cu degetul pe trăgaci, s-a întors la stânga și la dreapta, scanând platforma în căutarea țintei. Nimeni. Știind că exista un singur loc unde Langdon putea fi, Pavel a sprintat în sensul acelor de ceasornic în jurul puțului liftului, până în cealaltă parte a turnului. în mod ciudat, nici acolo nu a găsit pe nimeni. Continuând să alerge, Pavel a înconjurat mica platformă și a ajuns exact de unde plecase.

Liftul era deschis. Și gol.

Unde naiba s-a dus?!

Pavel s-a oprit și și-a coborât arma.

Peronul era pustiu.

Pulsările din craniul lui Pavel s-au intensificat brusc din cauza efortului său, iar odată cu ele a izbucnit un nou val de furie. Vântul bătea în rafale, șuierând tare, dar peste acel urlet tânguitor, Pavel a auzit altceva – o bubuitură repetitivă undeva

sub platformă. Pentru o clipă, a crezut că un muncitor ciocănea metalul, dar ritmul era prea frenetic și rapid.

Apoi Pavel a văzut-o.

în vârful scării în spirală care cobora, obiectul zăcea pe jos... împreună cu urme noi de pași pe scările metalice. Grea mișcare, domnule profesor.

Pavel a sărit în lift exact când ușile începeau să se închidă.

Chiar dacă Langdon ar fi reușit coborârea periculoasă fără să se arunce peste balustrade, nu ar fi avut unde să fugă odată ce ar fi ajuns jos. La doisprezece metri sub puntea de observație, Langdon se temea că făcuse o greșeală teribilă. Cobora în sărituri pe spirala îngustă a scării în aer liber cu o viteză amețitoare, aproape fără nicio tracțiune din partea pantofilor săi cu talpă tare, care zăngăneau zgomotos pe treptele metalice înghețate. Undeva deasupra lui, liftul se repornea deja, coborând zgomotos prin puțul închis în jurul căruia se învârtea Langdon.

Mai repede, Robert.

Mâinile lui Langdon înghețau rapid în timp ce alunecau de-a lungul balustradelor metalice de o parte și de alta a scărilor periculoase, singura modalitate de a-și stabiliza coborârea pe o bază atât de periculoasă. Deasupra, liftul părea că se apropia de el, iar Langdon se întreba dacă ar putea câștiga cursa până jos. O egalitate ar fi fost în favoarea lui Pavel; locotenentul purta o armă, iar Langdon se îndoia cumva că lovitura la capul lui Pavel îi insuflase bărbatului vreo stăpânire de sine suplimentară.

Unde aș fugi eu? Evident, nu va ezita să mă împuște.

Singura opțiune pe care Langdon o văzuse era Parcul Petnn, în spatele centrului de primire. Și singura modalitate de a ajunge acolo ar fi să alerge prin centrul pentru vizitatori și să iasă din clădire înainte ca ușile liftului să se deschidă.

Un moment mai târziu, însă, și-a dat seama că era prea târziu, în timp ce cobora scările în spirală, puțul liftului de lângă el a început să tremure cu un sunet inconfundabil – scrâșnetul scârțâitor al liftului care trecea pe lângă el.

Locotenentul Pavel a izbucnit în centrul pentru vizitatori ca un taur care intră într-un arenă.

însoțitorul și cuplul de indiani erau ghemuiți într-o parte.

„Kde je?!" a strigat Pavel. „Americanul! Unde?"

însoțitoarea înspăimântată a clătinat din cap și a ridicat din umeri.

Bine, se gândi Pavel. încă ești deasupra mea.

S-a mutat la baza scării în spirală și și-a îndreptat arma în gol, așteptând sosirea lui Langdon. După ce au trecut zece secunde, însă, și-a dat seama repede că era mult prea liniște deasupra lui. Zgârâitul pașilor lui Langdon se oprise.

0 tăcere mormântală.

Și apoi... a auzit o bufnitură puternică chiar deasupra capului.

Langdon a aterizat mai greu decât se așteptase pe acoperișul centrului pentru vizitatori.

După ce își oprise coborârea la punctul în care scările intrau pe acoperiș, se agățase de balustradă și își ridicase picioarele spre stânga, aruncându-și corpul

peste balustradă și aterizând neelegant pe acoperișul ușor în pantă.

Se rostogoli pe burtă, alunecă până la margine și se coborî cu picioarele înainte peste jgheab, coborând scurta distanță până la pământ, în spatele clădirii. Langdon presupuse că gimnastica sa de amatori nu trecuse neobservată înăuntru și nu pierduse timpul, alergând în pădure și îndepărtându-se de turn cât de repede putu.

La nici treizeci de metri de structură, Langdon îl auzi pe Pavel țipând și năvălind prin pădurea înzăpezită din spatele lui. Era rapid. Langdon sperase la un avans mai mare. De asemenea, își dorea ca încălțămintea lui să fi fost fabricată de Nike, nu de Tod's.

în timp ce alerga printre copaci, Langdon avu senzația neliniștitoare că

Turnul Petnn fusese o înscenare. La câteva minute după sosirea lui Langdon, a apărut UZSI. Se întreba dacă biletul fusese lăsat de Pavel?

încerca oare să mă izoleze ca să mă poată împușca? Chiar vrea cineva să fiu moartă?!

0 am pe Katherine. Vino la Turnul Petnn.

Evident, Katherine nu era acolo și părea puțin probabil să fi fost acolo.

Nimic nu avea sens – inclusiv e-mailul enochian al lui Katherine.

LXXEDOC?

Ce încearcă să-mi spună?!

Nu departe în față, Langdon a văzut o poiană cu mai multe dintre atracțiile parcului – carusel, grajd pentru ponei, grădină de trandafiri, capelă. Ieșind din pădure, s-a repezit în curtea cu pietriș, recunoscător pentru echilibrul mai solid, deși putea auzi pașii grei ai urmăritorului său în spatele lui.

Langdon a trecut în fugă pe lângă grajd și grădină spre capelă, al cărei belvedere de pe acoperiș era, din punct de vedere istoric, un simbol al „sanctuarului", deși lacătul de pe ușă transmitea un mesaj diferit. Fără a-și întrerupe pasul, a scanat piața în căutarea unui alt adăpost. Văzu trei clădiri în față și luă o decizie instantaneu.

Primele două structuri erau cel mai probabil încuiate la ora aceea – Capela Calvarului și Biserica Sfântul Laurențiu – ambele făcând parte dintr-un program de creștinare a acestui deal păgân. A treia structură era un castel kitsch, galben strălucitor, de poveste, ale cărui turele false arborau steme colorate pe zidurile fortărețe!. Dincolo de podul mobil fals, un bărbat în costum medieval ridica chiar acum poarta de fier, deschizând aparent castelul pentru ziua respectivă. Deasupra intrării atârna un banner pe care scria: i / .

Uneori, universul arată calea, se gândi Langdon.

Indiferent dacă semnul era sau nu un ghiont cosmic în direcția corectă, Langdon nu vedea alte opțiuni de adăpost. O privire rapidă peste umăr confirmă că Pavel ieșise deja din pădurea de la capătul îndepărtat al pieței și părea să câștige teren. Săpând mai adânc înăuntru, Langdon traversă în fugă podul mobil fals, pe lângă însoțitorul speriat, intrând într-o mică anticameră, a cărei ghișeu de bilete nesupravegheat purta un afiș: ZRCADLOVE BLUDISTE.

Langdon habar n-avea ce însemnau cuvintele, dar nu conta;

anticamera avea un singur turnichet care bloca ceea ce părea a fi singura intrare în castel – o arcadă îngustă către un hol întunecat, lartă-mă, Cenușăreasa, se gândi Langdon, sărind peste turnichet și ieșind în viteză prin deschizătură. Alergă pe un coridor de piatră, o luă brusc la stânga și se năpusti într-o cameră strălucitoare, cu șase laturi. Langdon opri brusc, uluit de ceea ce vedea în jurul său.

Ce naiba...?!

Șase bărbați stăteau în cerc, distribuiți uniform în jurul lui Langdon, toți uitându-se direct la el.

Și mai ciudat, toți cei șase bărbați erau însuși Robert Langdon.

Langdon își dădu seama acum ce însemna ZRCADLOVE BLUDISTE si își dorea cu disperare să fi făcut o alegere diferită.

CAPITOLUL

51

Strălucirea purpurie a apartamentului Golemului părea liniștitoare după episodul violent al morții lui Michael Harris. După ce făcuse un duș rapid și își pusese un halat, Golem îngenunchea acum în tăcere în sanctuarul său întunecat în fața svatyne-ului său – camera sacră în care păstra altarul pe care i-l ridicase.

Un omagiu adus femeii pe care m-am născut să o protejez.

îngenunchind în întuneric, a aprins un chibrit și cele trei lumânări votive aranjate printre florile uscate de pe masă. Pe măsură ce lumina pâlpâitoare devenea mai puternică, și-a ridicat privirea spre fotografia atârnată deasupra altarului.

Golem i-a zâmbit cu dragoste.

Sunt aici să veghez asupra ta... și totuși nici măcar nu mă cunoști.

Detaliile feței femeii nu erau frumoase din punct de vedere clasic. Avea trăsături slave puternice, păr blond până la umeri și un nas spart... dar Sasha Vesna era întreaga lume a Golemului.

Sunt protectorul tău, Sasha.

Deși nu știa, sufletul Sasei se ciocnise cu al lui cu ani în urmă, într-un spital de boli mintale rusesc... într-un moment de violență oribilă. Sașa fusese singură și neprotejată, îndurând o bătaie brutală din partea asistentei medicale de noapte, o femeie pe nume Malvina, când Golemul apăruse în cameră, incapabil să mai suporte abuzul. Alimentat de un val de indignare, Golemul intervenise, izbindu-se cu o forță brutală și rupându-i gâtul asistentei •

Din fericire, Sașa fusese inconștientă și nu descoperise niciodată ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte. Golemul se strecurase înapoi în tăcere în întuneric, nedetectat... dar în acel moment, cele două suflete ale lor se împletiseră pentru totdeauna, iar el jurase să o protejeze.

Noaptea în care i-am salvat viața... este noaptea în care am devenit protectorul ei.

înainte de actul său de compasiune, el fusese un vas gol, un spirit fantomatic. Dar în acea clipă, ca și cum ar fi fost lovit de o rază de energie dintr-un alt tărâm, a simțit cum începe viața lui, înțelegând imediat cine era și natura conexiunii sale mistice cu Sasha Vesna.

Sunt îngerul ei păzitor.

Ea este întregul meu motiv de a trăi, de a suferi, de a exista.

Și totuși... ea nu trebuie să știe niciodată.

Până în ziua de azi, Sasha Vesna habar n-avea că Golemul există... cu atât mai puțin că era implicat în viața ei, privind din umbră, protejându-i sufletul inocent de ororile crude ale lumii.

Trupul și mintea Sashei fuseseră abuzate de Brigita Gessner. Michael

Harris, pe de altă parte, trădase inima Sashei – cea mai crudă dintre toate înșelăciunile.

„Michael..." șoptise Golemul cu doar douăzeci de minute mai devreme, apucând gâtul bărbatului inconștient pentru a-i fixa strâns punga de plastic peste față. „Trădarea ta a fost cea mai dură dintre toate. Te-am privit cum te profiți de singurătatea Sashei. Te-am privit cum zăceai în pat, înfășurat în brațele ei, prefăcându-te că o iubești."

Golemul își strânsese strânsoarea fără remușcări, simțind cum vârfurile degetelor i se înfipse în carnea lui Harris.

„Sasha va fi frântă să afle de moartea ta", șopti el, „dar asta nu ar fi nimic în comparație cu faptul că ea află adevărul... că singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată o folosea... o înșela... o spiona."

Pe măsură ce pulsul din gâtul lui Michael Harris devenea slab, Golemul știa, din propriile morți, că bărbatul îi părăsea acum corpul, plutind în această cameră, fiind martor la propria sa dispariție.

Golemul își întorsese privirea spre tavan, adresându-se direct lui Harris. „E un copil, Michael... Abandonat de părinți... închis într-un azil... Ademenit la Praga de un monstru. Toți din viața ei au trădat-o... în afară de mine!"

Când ultima urmă de viață fusese smulsă din corpul lui Harris,

Golemul se aplecă și șopti rece aceleași cuvinte pe care le auzise pe Sasha șoptindu-i lui Harris în timp ce acesta adormea în brațele ei. „Spokoynoy nochi, milyy. Noapte bună, draga mea."

Această parte a planului Golemului fusese un succes. Michael Harris fusese încolțit singur. Sasha fusese încuiată în siguranță. Iar profesorul american, Robert Langdon, fusese trimis afară. Langdon nu merita să moară, dar prezența bărbatului în apartamentul Sașei i-ar fi făcut imposibilă lui Golem să o execute pe Harris. Așa că Golem improvizase, lăsând un bilet la ușa Sașei care l-arfi făcut pe Langdon să pornească în căutarea lui Katherine Solomon.

Langdon nu ar fi găsit-o la Turnul Petnn, desigur.

Există șanse mari să nu o găsească niciodată, se gândi Golem, amintindu-și ce mărturisise Gessner aseară, în timp ce o soluție salină rece ca gheața îi sfâșia corpul.

„Katherine habar n-are în ce pericol se află..." rostise Gessner prin durere. „Oamenii pentru care lucrez... nu se vor opri de la nimic ca să o reducă la tăcere."

CAPITOLUL

52

Stadionul etLife este situat la câțiva kilometri sud de Aeroportul Teterboro din East Rutherford, New Jersey, și este unul dintre stadioanele cu cele mai mari încasări din lume. Acasă atât pentru echipele de fotbal New York Giants, cât și pentru cele New York Jets, stadionul a fost construit având în minte transformarea, schimbând în mod regulat bannerele, logo-urile terenurilor și schemele de iluminat de la Giants Blue la Jets Green în fiecare săptămână pentru a găzdui echipa gazdă.

În seara asta, în timp ce stadionul pustiu se contura în dreapta lui Faukman, acesta i se părea străin – ca un fel de navă-mamă întunecată abandonată în mijlocul unei parcări întinse. S-a uitat în oglinda retrovizoare pentru vreun semn de urmărire și, nevăzând pe nimeni, Faukman a scos SUV-ul furat de pe Route 17, a virat în spatele stadionului și a parcat într-unul dintre cele aproape treizeci de mii de locuri disponibile.

Stai puțin, Jonas. Gândește-te.

Ținea SUV-ul încordat cu nouăzeci și nouă de mile pe oră, iar nervii îi erau zdruncinați. Acest moment de calm a fost un răgaz binevenit, mai ales căci căldura încălzitorului scaunului începea în sfârșit să-i pătrundă corpul.

Rămas singur acum în parcarea pustie, Faukman și-a verificat telefonul, îngrijorat că Langdon nu sunase înapoi. Trebuie să fie treaz până acum... e ora nouă dimineața în Praga. Istoricul apelurilor lui Faukman nu arăta niciun apel pierdut, cu excepția câtorva de la o extensie IT Penguin Random House, despre care, la ora aceea, Faukman își imagina că nu putea fi decât tehnicianul de securitate, Alex. Faukman a apăsat butonul pentru a-l suna înapoi pe tehnician, sperând că ar putea avea informații care ar putea lămuri ce se întâmpla aici.

Vocea familiară a lui Alex Conan a răspuns la primul apel.

„Domnule Faukman! Unde ați fost? Sunteți bine?!" Nu sunt nici pe departe bine, pușiule.

„Trebuie să te avertizez", a continuat Alex cu respirația tăiată. „Hackerii care ți-au șters manuscrisul... cred că ar putea fi foarte periculoși." Nici vorbă, se gândi Faukman, atingându-și inconștient abdomenul dureros unde fusese lovit. „Am ajuns la aceeași concluzie, Alex."

„Și... ei bine... îmi pare atât de rău că trebuie să vă spun asta, dar..." Vocea tehnicianului s-a spart, iar Faukman a simțit o alarmă crescândă.

Spuneți-mi ce?

„Eu... cred că s-ar putea să fi ucis unul dintre autorii dumneavoastră." Editorul spera că auzise greșit cuvintele.

În timp ce tânărul tehnician îi împărtășea ce aflase, Faukman a ascultat șocat, crezând că o să-i vină rău.

La o milă distanță, după ce urmăriseră telefonul lui Faukman de la o distanță sigură, cei doi agenți – Auger și Chinburg – erau acum parcați pe o stradă rezidențială liniștită din East Rutherford, New Jersey, lângă stadionul MetLife. Ascultau apelul telefonic prin iPad.

Ceea ce auzeau era alarmant și pentru ei.

Unul dintre autorii americani fusese ucis la Praga? Era Langdon sau Solomon?

Evident, ceva nu mergea bine.

Pe de altă parte, domnul Finch spusese clar că recuperarea manuscrisului lui Katherine Solomon era de o importanță vitală. Și Finch își îndeplinea întotdeauna misiunea, indiferent de preț.

CAPITOLUL

53

Istoricul Zrcadlove Bludiste – Labirintul Oglinzilor – din Praga a fost construit în 1891 pentru Expoziția Jubiliară de la Praga și rămâne până în ziua de azi un loc popular printre turiști și copii. Deși este un labirint scurt după standardele moderne, labirintul poate fi totuși dificil de parcurs din cauza naturii dezorientante a aspectului său și a pereților reflectorizanți înclinați.

Robert Langdon se blocase chiar în prima cameră... înconjurat de imagini panicate cu el însuși. Pavel este chiar în spatele tău. Lui Langdon i-a luat un moment să vadă că una dintre reflexii era puțin mai mică decât celelalte și a alergat spre ea, găsind oglinda încastrată cu câțiva metri, ascunzând o deschidere ingenios deghizată, dincolo de care se întindea un hol cu oglinzi în ambele directii.

Stânga sau dreapta, se întrebă Langdon, care nu-i plăcuse întotdeauna jocul de ghicit aleatoriu din labirinturi. Statistic vorbind, într-o lume cu prejudecăți în favoarea dreptaciilor, atunci când li se punea să aleagă între dreapta și stânga, marea majoritate o lua la dreapta, ceea ce însemna că proiectanții labirintului se asigurau de obicei că prima viraj la dreapta era o greșeală ocolitoare.

Langdon se repezea la stânga. în timp ce făcea asta, își puse mâna dreaptă pe perete, lăsându-și degetele să alerge de-a lungul oglinzilor. Să nu piardă niciodată contactul cu peretele.

învățase trucul în copilărie, datorită pasiunii sale pentru mitologia greacă și legendei celebrului Labirint al Minotaurului din Creta.

Toporul dublu al labrisului era un simbol al alegerii și, într-adevăr, alegerea era cea care făcea

Labirintul atât de dificil. Dar minoienii pricepuți au eliminat povara alegerii cu strategia mâinii pe perete; fără a fi nevoie să delibereze, un vizitator al labirintului urma pur și simplu direcția în care se afla mâna de pe perete. Nu garanta cea mai scurtă rută de ieșire, dar garanta că nu trebuia să facă aceeași alegere de două ori, ceea ce ducea la o evadare mai rapidă... și, în cazul lor, la evitarea mortii din mâna Minotaurului.

Când Langdon a ajuns la următoarea intersecție, în loc să ezite să facă o alegere, și-a ținut mâna pe oglindă în timp ce alerga, întorcându-se imediat la stânga, hotărât să-l urmeze oriunde îl călăuzește. Langdon se întoarse iar și iar , cu mâna pe perete, înaintând mai adânc în labirint.

îl auzea pe Pavel mergând greoi prin pasaje undeva în apropiere, respirația lui zgomotoasă uneori la doar o lățime subțire de oglindă distanță. Langdon alergă cât de încet a putut, știind că, dacă ar fi făcut o presupunere greșită inițial virând la stânga, atunci această strategie cu mâna pe perete l-ar fi condus în cele din urmă înapoi pe același hol în direcția opusă... potențial direct în calea lui Pavel.

Langdon dădu buzna într-o cameră mai mare, ale cărei oglinzi erau răsucite și distorsionate ca cele dintr-o casă de distracții. Mai multe dintre oglinzile de aici erau independente, perturbând strategia lui Langdon de a atrage peretele. îl putea auzi acum pe agentul UZSI straniu de aproape și, în timp ce scana noul spațiu, Langdon observă o strălucire cenușie inconfundabilă la capătul îndepărtat al unui hol. Lumină naturală! își trase mâna de pe perete și se repezi spre lumină.

Dar nu a reușit niciodată.

Silueta masivă a locotenentului Pavel s-a materializat în fața lui, în dreapta. în timp ce privirile li s-au întâlnit, Pavel și-a ridicat arma și a țintit îndreptat spre pieptul lui Langdon.

„Stai!", a strigat Langdon, oprindu-se brusc, cu brațele întinse spre cer.

Dar Pavel a apăsat pe trăgaci.

Tunul a bubuit, iar Langdon s-a clătinat înapoi, așteptându-se la impact, dar în schimb s-a auzit zgomotul de sticlă spartă. Imaginea lui Pavel s-a dezintegrat în fața ochilor lui Langdon.

Undeva în apropiere, Pavel a țipat de frustrare.

Fără să aștepte să-și dea seama ce serie complicată de reflexii crease iluzia că el și Pavel erau față în față, Langdon a pornit la drum. S

—a năpustit din nou spre deschizătura cenușie, aproape izbindu-se de încă o oglindă. Acum putea vedea că ieșirea reală era chiar în stânga lui și a năvălit prin ea în lumină.

Cu pași mai mari, a alergat pe aleea pavată, departe de castel. în spatele lui, sunetul focurilor de armă și al cioburilor de sticlă umplea aerul. Trei împușcături. Locotenentul își făcea, aparent, propria ieșire.

Aleea se curba mai adânc în pădure, iar Langdon a sprintat pe lângă o mână de turiști în vârstă care urcau pe potecă. Pentru o clipă, a crezut că urcaseră pe Dealul Petfin, dar apoi și-a dat seama de unde veniseră. în față, o mică clădire din stuc se afla lângă o cale ferată în coborâre abruptă, pe care se afla un vagon singuratic, înclinat alarmant.

Funicularul Petnn.

Langdon nu luase niciodată telecabina, dar acesta părea un moment potrivit pentru călătoria sa inaugurală. Ușile se închideau imediat când sosi fără suflare și se strecură înăuntru. Trenul își începu coborârea, iar Langdon își dădu seama că decizia sa de a intra în Labirintul Oglinzilor i-ar fi putut salva viata.

Poate că, până la urmă, universul avea dreptate.

Golem-ul își trase acul de cauciuc peste cap și luă găleata cu lut umed din Vltava pe care o ținea sub chiuveta din baie. Cufundându-și mâna într-un strat de apă, scoase un pumn de pământ mătăsos și îmbibat. Cu o grijă ritualică, începu să-și întindă un strat gros peste acul și, în cele din urmă, peste față, acoperind totul, cu excepția ochilor.

După ce fu complet mascat, abia atunci băgă mâna în sertar și scoase cioburile de sticlă reflectorizantă – singura oglindă din casa lui. Folosind paharul și o spatulă, și-a gravat cu grijă cele trei litere sacre pe frunte.

תמא

Adevăr.

Adevărul era ceva ce Golemul experimentase din abundență recent.

Bănuise de mult că Brigita Gessner nu era sufletul egoist și binevoitor pe care Sasha părea să o considere. în efortul de a afla mai multe despre Gessner, Golemul orchestrase diverse metode de a o supraveghea pe neurocercetătoare și de a înțelege mai bine ce îi alimenta generozitatea față de Sasha.

Adevărul pe care l-a descoperit era neașteptat de tulburător.

S-a gândit să-i transmită totul Saşei, dar trauma ar fi prea mare pentru ea.

Sasha are nevoie disperată de un mentor... de cineva în care să creadă.

Adevărul despre Michael Harris era și mai rău. Golemul urmărise avansurile calculate ale chipeșului american către Sasha și le văzuse instantaneu. Dar Sasha era prea naivă ca să-și dea seama că un bărbat ca Harris nu arfi ales-o niciodată.

Acum, trădarea lor a fost răsplătită.

în timp ce își verifica cu atenție lutul din jurul gurii și nărilor,

Golem se bucura de experiența sa cu Gessner din noaptea precedentă. O urmărise la prelegerea lui Katherine Solomon, apoi la barul de la Four Seasons și, în final, înapoi în laboratorul ei... unde o copleșise violent pe neurocercetătoare și improvizase o tehnică de interogare devastator de eficientă.

Mărturisirea forțată a lui Gessner umpluse golurile din înțelegerea sa... iar trădările erau chiar mai depravate decât bănuise vreodată Golem. Ea dezvăluise identitatea partenerilor ei influenți, precum și detaliile înfiorătoare despre ceea ce construiseră sub Praga.

Prag.

Golem era înfuriat. După ce părăsise laboratorul ei, a început imediat să plănuiască. Capul șarpelui era un american pe nume Finch, căruia Gessner îi răspundea direct. Finch opera din siguranța unui birou din Londra și se deplasa prin lume.

Mai întâi îți voi distruge creația din Praga... și apoi mă voi bucura să te vânez, oriunde te-ai afla.

Gessner dezvăluise locația instalației subterane, dar, din păcate, cârdul ei de acces personal se dovedise insuficient pentru a intra. Am nevoie de ceva mai mult. Făcuse deja o încercare eșuată de a o obține de la Bastionul Crucifix, dar în această vizită arfi fost mult mai bine pregătit pentru orice arfi putut întâlni.

în timp ce Golem pășea în aleea vântoasă din fața casei sale, simțea cum lutul umed de pe fața lui se usca repede, trăgându-i pielea. Cizmele cu platformă erau încă umede de noaptea trecută, dar a ignorat disconfortul. Inamicii lui îl puteau privi... și nu putea risca să fie recunoscut.

Mă mise acum ca adevăratul meu sine.

Simt forța acestui adevăr.

Știa că misiunea lui de astăzi va necesita o concentrare extraordinară. Din acest motiv, mai întâi trebuia să-și refacă energia vizitând locul unde simțea pulsul celei mai mistice puteri a Pragăi. Acolo, într-un câmp sacru al morților, Golem-ul avea

să îngenuncheze pe pământul rece și să-și tragă puterea din omonimul si inspirația sa... golemul care venise înainte.

CAPITOLUL

54

în timp ce Dana Danek urca scările către biroul ambasadorului SUA, avea sentimentul că această convocare avea să fie ultima. Ambasadorul se întorsese pe călcâie și dispăruse după ce o confruntase cu furie pe Dana în legătură cu vizita ei la Four Seasons și cu relația ei personală cu Michael Harris. „ Sunt pe cale să fiu concediată", a simțit ea, bătând încet la ușă.

„Intră", a spus ambasadorul. „Și închide ușa."

Dana s-a supus și s-a întors cu fața spre șeful ei.

Ca întotdeauna, atitudinea ambasadorului Nagel se potrivea cu ținuta ei neîmpodobită – totul profesională. Dana o găsea pe Nagel intimidantă chiar și în fața biroului ei, dar chiar acum, stând în spatele biroului ei de mahon, flancată de steagurile Statelor Unite și ale Republicii Cehe, ambasadorul Heide Nagel arăta ca un leu gata să-și consume prada.

Ambasadorul se holba la Dana peste ochelarii de citit pe care îi ținea mereu așezați pe nas. „închide telefonul. Pune-l pe biroul meu." „Sunt concediată?"

„Ar trebui", a spus ambasadorul. „Să vedem ce se întâmplă." Dana și-a închis telefonul și l-a pus pe biroul ambasadorului. „Va trebui să semnați asta", a spus ambasadorul, împingând un document peste birou.

Dana a studiat documentul. „Nu înțeleg."

„Este un acord de confidențialitate. înseamnă că nu puteți discuta despre ceea ce urmează să vă spun."

„Desigur, doamnă, pur si simplu nu sunt sigură că ar trebui să semnez ceva fără

„Ați dori ca Michael să îl revizuiască pentru dumneavoastră?"

La naiba. Ambasadorul avea un mod aparte de a ajunge la subiect. Dana a luat un pix și a semnat acordul de confidențialitate.

„Doamnă Danek", a început ea, „vizita dumneavoastră la Four Seasons a fost nechibzuită... și nefericită. Nu trebuia să fiți martoră la ceea ce ați văzut."

Mi-am dat seama de asta când pistolul acelei femei a fost îndreptat spre fața mea. „Da, doamnă. Aș fi fericită să uit ce am văzut și pur și simplu să continui..." „Să fim sinceri, nu veți uita ce ați văzut. Și acum nu mi-ați lăsat altă opțiune decât să mă asigur că înțelegeți ce ați văzut." CAPITOLUL

55

Angdon stătea în spatele Funicularului Petnn în timp ce trenul aproape gol cobora creasta abruptă. încrezător că îl scăpase pe Pavel, cel puțin deocamdată, Langdon a închis ochii și a respirat adânc, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase.

Oricine îl ademenise la Turnul Petnn știa clar că Katherine lipsea. O am pe Katherine. Indiferent dacă afirmația era adevărată sau nu, acum părea perfect posibil ca biletul să fi fost conceput ca un mijloc de a-l izola pe Langdon... sau poate chiar pe Sasha.

Langdon se simțea vinovat că o lăsase pe tânăra rusoaică singură și neprotejată, deși, judecând după întâlnirea ei cu Pavel, Sasha Vesna era evident capabilă să se descurce singură. Și e înarmată cu pistolul lui Pavel, își aminti Langdon, sperând că Michael Harris ajunsese deja la apartamentul ei. De asemenea, spera că Harris va avea niște informații despre locul unde se afla Katherine.

Langdon se concentră din nou asupra singurei informații pe care o avea – e -mailul ciudat de codificat pe care Katherine i-l trimisese în această dimineață. Dar chiar și asta părea inutil. O prostie. Imaginea îi trecu prin minte.

Ca să fie sigur că nu făcuse o greșeală, Langdon execută din nou transliterarea enochiană, dar ajungând la același șir de litere fără sens.

Poate că a confundat recto-verso-ul?, se gândi el, încercând să-și imagineze de ce mesajul ei către el părea absurd.

Recto si verso – fată si verso – erau termenii folositi de iconografi pentru a desemna ce pagină a unei cărți deschise trebuia citită prima... cu alte cuvinte, direcția în care trebuia citită o limbă. Enochian era o limbă care se scria de la dreapta la stânga – la fel ca ebraica, araba sau persana – opusul limbii engleze. Era oare posibil ca aplicația să nu fi inversat direcția textului în timpul criptării? Sau poate că Katherine o inversase din greșeală, dublând astfel textul și provocând criptarea incorectă?

Langdon translitera din nou literele, invers de data aceasta, și într-o clipă și-a dat seama că instinctele sale fuseseră corecte. Un cuvânt nou i-a apărut în minte.

Code XXL – mult mai apropiat de engleză.

Cu toate acestea, Langdon habar n-avea la ce se referea Code XXL.

Ce-mi scapă aici? închise ochii, imaginându-și din nou rândul. Deodată, i-a dat seama și și-a dat seama de greșeală. Am pus spațiul în locul greșit...

Katherine nu spunea CODE XXL... spunea CODEX XL.

Era o aluzie pe care Langdon o înțelegea perfect – la fel ca și Katherine.

„Codex XL" era o referire clară la un artefact enigmatic situat chiar aici, în inima Pragăi. De fapt, îl vizitaseră chiar ieri.

Biblia Diavolului!

Cunoscută oficial sub numele de Codex Gigas, „Biblia Diavolului" era un obiect misterios cu o istorie bizară – unii susțineau că era bântuită. Era cea mai mare carte din lume, măsurând un metru pe aproape 0,6 metri și cântărind uluitoarea greutate de 75 de kilograme. Adăpostită în mod normal la Biblioteca Națională Suedeză, era în prezent împrumutată la Klementinum, aici, în Praga. în timp ce vizita expoziția împreună cu Katherine ieri, Langdon menționase că codexul purta peste o duzină de titluri istorice diferite – atât de multe, încât unul dintre studenții săi îi dăduse porecla simplă și plină de umor „Codex XL", o referire la dimensiunile sale extra-mari.

în timp ce trenul cobora muntele, Langdon și-a dat seama că mesajul ingenios criptat al lui Katherine ar fi trebuit să-i ofere o oarecare claritate, dar în schimb prezenta o nouă listă de întrebări. Oare se teme că cineva îi citește e-mailul?

încearcă să-mi amintească de ceva din carte... sau poate de ceva ce s-a întâmplat acolo ieri?

Langdon și-a imaginat expoziția pe care o vizitaseră. Neprețuita Biblie a Diavolului era încuiată într-o vitrină colosală, antiglonț și ignifugă, în

Klementinum, la aproximativ un kilometru și jumătate de locul unde se afla el acum. Langdon văzuse prima dată codexul cu ani în urmă, în Suedia, la Biblioteka Kungliga, dar când descoperise că era în turneu aici, la Praga, insistase ca el și Katherine să meargă să-l vadă.

„Codex Gigas înseamnă literalmente «carte gigantică»", i-a spus el entuziasmat în timp ce stăteau în fața impunătorului obiect. Arătă spre cotorul gros al cărții.

„Are o legare din scânduri de lemn care conține peste trei sute de pagini de pergament răzuit manual, realizat din pieile a o sută șaizeci de măgari. Paginile sunt caligrafiate meticulos și includ nu numai Biblia latină completă, ci și diverse texte medicale, istorii, formule magice, conjurații și incantații. Include chiar și un exorcism elaborat..."

„Oprește-te, Robert", a spus ea, zâmbind și strângându-i afectuos mâna.

„M-ai cucerit cu o sută șaizeci de măgari."

El i-a zâmbit la rândul său. „După cum poți observa... îmi place să predau acel curs."

Cu doar o lună mai devreme – într-un curs intitulat Iluminații: Arta Manuscriselor Medievale – arătase mai multe diapozitive ale codexului, începând cu cea mai faimoasă pagină a manuscrisului.

„Iată Folio 290", a spus el, arătând bizara ilustrație a unui diavol cu coarne ghemuit stângaci, complet gol, cu excepția unei pânze albe înfășurate în jurul părților intime. „Și este pagina de la care această carte își trage cea mai veche poreclă."

„Diavolul Scutecelor?" interveni una dintre vedetele de lacrosse de la Harvard, stârnind râsetele colegilor săi.

„Bună încercare, Bruiser", spuse Langdon răbdător. „Se numește Biblia Diavolului. Această imagine îl înfățișează pe Satan purtând o pânză de hermină – un simbol al regalității."

„Stai puțin... deci imaginea îl prezintă pe Satan ca pe un rege?" comentă o tânără femeie. „în paginile unei Biblii?"

„Bingo – mulțumesc că ai observat", spuse Langdon. „E

o iconografie extrem de neobișnuită. Dar există o poveste mai amplă legată de acest document, iar înfățișarea lui Satan contribuie la ea. Conform legendei, scribul care a creat această iluminare a făcut-o ca o modalitate de a-i mulțumi lui Satan pentru o favoare. Se zvonește că acest codex masiv a fost scris într-o singură noapte, de un singur călugăr, care a reușit să îndeplinească sarcina de neconceput doar pentru că Satan însuși a intervenit să

—l ajute."

„O să mă ajute Satan cu examenele intermediare?" ciripi tipul cu lacrosse.

„Sunt pe cale să te reduc la tăcere în același mod în care a fost redus la tăcere

acest călugăr", spuse Langdon. „închidere."

Din privirea absentă a puștiului, Langdon și-a dat seama că nu cunoștea termenul, „închidere? Cineva?" S-a uitat prin cameră. „Nu? Sistemele judiciare moderne nu mai folosesc închiderea ca pedeapsă pentru că e prea crudă.

Derivează din latinescul – *in murus* – care înseamnă..." Langdon a așteptat. „Cineva?" Bueller?

„în perete?" a oferit cineva.

„Corect. închidere înseamnă literalmente a fi pecetluit de viu în interiorul unui perete." „Scârbos", a spus cineva. „Ca în Butoiul cu Amontillado."

„Exact." Langdon a dat din cap, bucuros să afle că studenții de la Harvard încă citeau Edgar Allan Poe.

Un alt student a întrebat: „L-au pecetluit într-un perete pentru că l-a pus pe Satana în Biblie?"

„Nu", spuse Langdon, „de fapt, l-au pecetluit în zid pentru că și-a încălcat jurământul monahal de celibat. Dar, după cum spune povestea, înainte de a fi pusă ultima cărămidă , călugărul a implorat milă și i s-a oferit o șansă la răscumpărare.

Abatele mănăstirii a lăsat ultima cărămidă nepusă și i-a spus că va fi eliberat doar dacă va putea crea, într-o singură noapte, o carte care să conțină toată cunoașterea lumii."

„Ei bine, a fost o ofertă generoasă", mormăi cineva.

„Da, dar dimineața", continuă Langdon, „când starețul s-a întors și a privit prin deschizătură, prizonierul stătea deasupra unui codex masiv, explicând că își vânduse sufletul diavolului în schimbul cărții. Călugărul a fost eliberat imediat, în mare parte din teroare, iar Biblia Diavolului a devenit instantaneu un artefact neprețuit. La începuturile sale, a fost furată, redobândită și amanetată de multe ori, devenind în cele din urmă proprietatea călugărilor cistercieni din Sedlec. Poate ați auzit de ei? Sunt faimoși pentru că au construit... asta."

Langdon a avansat caruselul cu diapozitive și, ca întotdeauna, toți cei din cameră s-au retras.

„Ce... naiba...?" a izbucnit cineva.

Imaginea din fața lor era un altar făcut din oase umane, deasupra căruia atârna un candelabru făcut, de asemenea, din oase umane, flancat de acesta fiind patru piramide masive din cranii și femure umane, toate adăpostite într-o capelă ai cărei pereți și tavan erau împodobiți în întregime cu oase umane.

„Osuarul Sedlec", spuse Langdon. „Capela Oaselor. Conține scheletele a aproximativ șaptezeci de mii de oameni, majoritatea victime ale Moartei Negre. Dacă vizitați vreodată Cehia, merită o excursie – la vreo optzeci de kilometri de Praga. Este un loc uimitor."

„Absolut respingător", mormăi cineva.

„Memento mori", spuse Langdon. „Ține minte că vine moartea... și trăiește bine."

Langdon a continuat să explice cum Biblia Diavolului a fost luată din Sedlec și a ajuns în cele din urmă la Praga în 1594, unde a fost adăpostită în biblioteca împăratului Rudolf al II-lea până în 1648, când a fost luată ca pradă de război de

către Suedia și mutată definitiv la Biblioteca Regală Suedeză din Stockholm.

„Timp de trei secole și jumătate", a concluzionat Langdon, „suedezii au expus codexul sub pază armată. Apoi, în 2007, în urma presiunilor din partea guvernului ceh, cartea a fost returnată temporar la Praga pentru o expoziție de patru luni la Biblioteca Națională Cehă, timp în care peste o sută de mii de oameni au venit să vadă «cartea co-scrisă de diavol»." „ – O grămadă de oameni creduli", mormăi jucătorul de lacrosse.

Langdon hotărî să nu-i mai menționeze pe milioanele de oameni care traversau continente și oceane pentru a vedea miracole precum Giulgiul din Torino, Lourdes sau oricare dintre nenumăratele statui ale „Fecioarei Maria plângătoare" din lume. Miracolele și misterul fuseseră întotdeauna catalizatori ai speranței – „îndulcitori ai realității", cum le numea uneori Langdon.

„Dar, indiferent dacă crezi sau nu în originile sale divine", spuse Langdon, „există și alte mistere semnificative în această carte. Una dintre cele mai enigmatice caracteristici ale Codexului Gigas este calitatea extraordinară a caligrafiei. Peste o duzină de experți de top în scriere au examinat codexul în ultimul secol – și fiecare specialist insistă că întregul manuscris a fost scris de o singură mână. Un singur scrib."

Langdon așteptă ca aceste cuvinte să fie înțelese, dar replica lui finală nu a prins cont. „Oameni buni!", insistă el. „O carte de această dimensiune, lungime și complexitate ar fi durat aproximativ patruzeci de ani pentru a fi finalizată." „Ei bine", a spus cineva, „asta are mai mult sens decât să o faci într-o singură noapte." „Sunt de acord", a spus Langdon, „dar există o problemă majoră cu logica. în secolul al XIII-lea, speranța de viață era de aproximativ treizeci de ani – și ar fi fost nevoie de cel puțin jumătate din acești ani pentru a stăpâni măiestria artistică demonstrată în această caligrafie și ilustrație. Și mai ciudat, specialiștii confirmă că caligrafia este uimitor de consistentă pe tot parcursul cărții. Nu există nicio degradare a literelor de la început până la sfârșit... niciun semn de oboseală, pierderea vederii, scăderea mobilității, îmbătrânire, senilitate. Nicio schimbare de stil. Puneți toți acești factori laolaltă și obțineți un puzzle tehnic imposibil." Tăcere.

„Deci, domnule profesor... ce credeți că s-a întâmplat?", a întrebat cineva în cele din urmă. Langdon s-a gândit mult timp. „Habar n-am", a spus el sincer.

„Istoria conține multe anomalii inexplicabile, iar aceasta este una dintre ele." „De aceea sunt student la fizică", a intervenit un student tăcut din primul rând.

— îmi pare rău că ți-am spart balonul, spuse Langdon chicotind, dar știința nu se descurcă mult mai bine cu anomaliile. Poate ne-ai putea explica experimentul cu dublă fantă? Sau problema orizontului? Sau a lui Schrodinger...

— Mă retrag! se retrăsese puștiul cu bunăvoință.

Semne de viață inteligentă, la urma urmei, spuse Langdon, râzând. în orice caz, în 2007, când codexul furat a fost împrumutat la Praga, suedezii se temeau că guvernul ceh nu l-ar putea returna, darântr-adevăr artefactul a fost returnat așa cum promisese, iar gestul de bună-credință înseamnă acum că Biblia Diavolului vizitează Praga timp de șase luni o dată la zece ani, cu condiția să nu fie scoasă

niciodată din vitrina sa sigilată.

Cu o mică zdruncinătură, funicularul se opri la poalele Dealului Petnn.

Langdon ridică privirea, continuând să se gândească la codex și la mesajul lui Katherine. Evident, ea îl îndemna să se întoarcă la Biblia Diavolului, dar Langdon nu vedea niciun motiv logic pentru care ea să facă această cerere.

Niciun motiv... cu excepția unuia singur. „Oare Katherine e acolo... asteaptă-mă? CAPITOLUL

56

Podul George Washington este cel mai aglomerat pod auto din lume. Legând stâncile abrupte din New Jersey cu țărmurile New York-ului, cele paisprezece benzi ale sale asigură trecerea sigură pentru peste o sută de milioane de vehicule pe an.

Astăzi, însă, în întunericul dinaintea zorilor, Jonas Faukman era aproape singur pe pod în timp ce se îndrepta spre Manhattan cu SUV-ul furat. Ochii i se îndreptau în mod repetat spre oglinda retrovizoare, căutând semne că era urmărit. Spera să poată ajunge la siguranța relativă a Turnului Random House înainte ca cineva să raporteze dispariția acestui vehicul. Alex, tehnicianul PRH, tocmai comunicase vești îngrozitoare din Praga. Tot ce putea face Faukman era să se roage să existe vreo greșeală în ceea ce descoperise tehnicianul IT.

Chiar merita să ucizi pentru descoperirea din cartea lui Katherine? S-a gândit la teoria conștiinței pe care Katherine i-o prezentase în timpul prânzului la New York. Era cu siguranță o abatere îndrăzneață de la paradigma actuală , dar nu părea deloc periculoasă." „Teoria", spusese Katherine, „se numește conștiință nonlocală. Și se bazează pe premisa că conștiința nu este localizată în creierul tău...

ci, dimpotrivă, este peste tot. Adică, conștiința pătrunde în univers. Conștiința este, de fapt, una dintre elementele fundamentale ale lumii noastre."

„Bine", spuse Faukman, deja chinuindu-se să țină pasul, „în modelul nonlocal", continuă ea, „creierul tău nu creează conștiință, ci mai degrabă experimentează ceea ce există deja în jurul său." Se uită de la Faukman la Langdon și apoi înapoi. „în limba engleză simplă, creierul nostru interactionează cu o matrice existentă de conștiință."

„Asta a fost limba engleză simplă?" Faukman părea nedumerit.

„Numără ce binecuvântări ai", spuse Langdon. „Ar putea strica prânzul încercând să explice paradigma vorticoasă triadică dimensională."

„Serios, Robert?"îl mustră ea. „Un om cu capacitatea ta intelectuală ar trebui să poată înțelege o realitate volumetrică, cuantificată, în nouă dimensiuni, integrată într-o continuitate infinită."

Langdon dădu ochii peste cap. „Ai înțeles ce vreau să spun?" „Copii." Faukman ridică mâinile. „Nu mă face să opresc mașina." Langdon le umplu din nou paharele de vin în timp ce Katherine continua. „Uite cel mai simplu mod de a te gândi", spuse ea. „Uită-te la difuzorul ăla." Arătă spre un raft din apropiere pe care un difuzor wireless miniaturizat difuza muzică clasică. „Să presupunem că Mozart a călătorit înainte în timp și ni se alătură chiar acum la această masă pentru prânz – ar fi uimit să audă muzică venind din acea cutie minusculă. în lumea lui, nu existau

înregistrări. Când auzea muzică, era întotdeauna prezentă o orchestră. Văzând acest difuzor, ar putea concluziona în mod eronat că există o orchestră ascunsă în spatele peretelui – sau chiar o orchestră miniaturală în interiorul difuzorului. Nu ar exista alte opțiuni la îndemâna sa intelectuală. Nu ar concluziona niciodată că muzica plutea, de fapt, în tăcere, în jurul nostru, sub formă de unde radio și că era cumva recepționată de acest difuzor."

Faukman privi în jurul camerei și și-o imagină plină de unde radio invizibile.

„Am putea încerca să-i explicăm realitatea noastră lui Mozart", a continuat ea, „dar el nu ar avea niciun cadru de referință pentru a o înțelege. Nici măcar prima tehnică primitivă de înregistrare nu ar fi inventată decât peste încă o sută de ani de la moartea sa. Ideea este că, iată-ne stând la această masă în Manhattan-ul modern și totuși, a-ți explica conștiința non-locală e cam ca și cum ai încerca să descrii undele radio lui Mozart. în realitatea lui, muzica provine exclusiv de la muzicieni care cântă la instrumente în timp real și nu există alte posibilități." 0 tăcere a plutit peste masă pe măsură ce ideile se afundau în ele.

„Dar în realitatea noastră... lucrurile sunt diferite." Katherine se aplecă spre ele. „în lumea conștiinței non-locale... muzica există peste tot în jurul nostru. Creierul nostru pur și simplu se „acordă" pentru a o auzi." Faukman se gândi un moment îndelungat. „Spui că conștiința este ca un serviciu de streaming la care creierul nostru este abonat?"

„Foarte aproape... mai degrabă ca un cadran radio incomensurabil de mare. Gândește-te la conștiință ca la un nor infinit de unde radio în această cameră. Creierul tău este un receptor... acordat pe propriul său post unic. în cazul tău, este acordat pe postul lui Jonas Faukman."

Redactorul-șef se încruntă. „Nu vreau să sun a Mozart, dar sună... imposibil."

„Nu sunt împotriva lui", i-a spus Langdon lui Faukman. „Dar, ca să fim corecți, multe descoperiri științifice au fost inițial considerate absurde sau imposibile – heliocentricitatea, Pământul sferic, radioactivitatea, universul în expansiune, teoria germenilor, epigenetica și nenumărate altele. Din punct de vedere istoric, adevărurile importante își încep adesea existența ca fiind imposibilități totale. Și doar pentru că nu ne putem imagina cum ar putea fi ceva adevărat, nu înseamnă că nu putem observa că este adevărat. Grecii antici proclamau că Pământul este rotund cu aproape două milenii înainte ca Newton să explice exact cum oceanele rămân la locul lor datorită gravitației."

„Atingut." Faukman zâmbi. „Ar trebui să știu că nu trebuie să dezbat cu un profesor de la Harvard."

„Cred că ceea ce încearcă Robert să spună", a oferit Katherine, „este că, deși încă învățăm exact cum funcționează conștiința nonlocală... am demonstrat cu siguranță că teoria oferă răspunsuri clare la o serie de fenomene care par de neînțeles în modelul actual." „Bine..."

„Mai mult", a spus Katherine, „spre deosebire de Mozart, ai avantajul de a trăi într-o lume în care interactionezi zilnic cu un model foarte similar." „Similar cu conștiința nonlocală?" Faukman nu a văzut nicio paralelă în lumea lui.

„Ce-ar fi dacă ți-aș spune", a spus Katherine, „că aș putea încadra toate informațiile din lume într-un recipient de mărimea unui pachet de cărți de joc? Adevărat sau fals?" „Imposibil. Fals."

Katherine si-a ridicat telefonul mobil. „Totul este aici. Ce vrei să știi?"

„Inteligent...", a spus Faukman zâmbind. „Dar aceste informații nu sunt conținute în telefon. Telefonul accesează date conținute în nenumărate bănci de date din întreaga lume."

„Exact", a spus ea, deși el simțea că îl conduce... undeva.

„Ai dreptate excelent. Acum, ce-ar fi dacă ți-aș spune că aș putea stoca milioane de gigaocteți de date într-o bucată de țesut uman de mărimea... ei bine, să zicem... unui creier uman?"

Faukman se încruntă. Era rapid. Șah-mat în trei mutări.

„E același concept", declară ea. „

Capacitatea de stocare de neconceput a creierului uman este o imposibilitate fizică. E similar cu încercarea de a înghesui fiecare melodie din lume în telefon. Nu are sens. Doar dacă..." „Doar dacă", recunoscu Faukman, „creierul accesează date... din altă parte."

„Nelocal", adăugă Langdon, părând impresionat.

„Exact." Katherine zâmbi. „Creierul tău este doar un receptor – un..." „Un receptor de neimaginat de complex și superb avansat – care alege ce semnale specifice dorește să primească de la norul existent al conștiinței globale. La fel ca un semnal Wi-Fi, conștiința globală plutește mereu acolo, complet intactă, indiferent dacă o accesezi sau nu." „Și anticii cu siguranță simțeau la fel", interveni Langdon, văzând acum nenumărate paralele în istorie. „Aproape toate tradițiile spirituale ale lumii au reflectat de mult timp credința într-o conștiință universală – Câmpul Akashic, Mintea Universală, Conștiința Cosmică și împărăția lui Dumnezeu, ca să numim doar câteva."

„într-adevăr!" spuse Katherine. „Această teorie «nouă» este de fapt paralelă cu unele dintre cele mai vechi credințe religioase ale noastre."

Ea a continuat să descrie cum conștiința nonlocală era din ce în ce mai susținută de descoperiri în diverse domenii precum fizica plasmei, matematica neliniară și antropologia conștiinței. Noi concepte precum superpoziția și inseparabilitatea dezvăluiau un univers în care toate lucrurile existau în orice moment, în toate locațiile. Cu alte cuvinte, natura universului nostru era unificată sau, așa cum descria atât de bine titlul unui film recent, premiat cu Oscar, totul peste tot, deodată. „Ceea ce atrage cu adevărat atenția", a continuat Katherine, „este faptul că acest nou model oferă explicații logice pentru toate «anomaliile paranormale» care au afectat modelul tradițional atât de mult timp – ESP, sindromul savantului brusc, precogniția, vederea oarbă, experiențele extracorporale... lista poate continua •

„Dar cum ar putea vreun model", a provocat Faukman, „să explice cum un copil obișnuit este lovit în cap cu o minge de baseball și trezește un violonist virtuoz?"

„Ei bine, se întâmplă. Sindromul savantului brusc a fost documentat medical de nenumărate ori."

„Da, am citit despre asta", a spus el chicotind, „și aleg să o ignor!" „Exact...", a spus Katherine. „Așa am tratat noi, oamenii, întotdeauna fenomenele care nu se potrivesc cu realitatea noastră. Ignorăm ciudățeniile ocazionale, în loc să recunoaștem că întregul nostru model este greșit."

„Și crezi că conștiința non-locală explică toate astea? Să ai un accident și să poți vorbi dintr-o dată fluent mandarină?" Katherine a dat din cap. „Da. Dacă creierul tău este un receptor, gândește-te la el ca la un radio auto clasic cu un cadran fizic. Este acordat la postul tău obișnuit de rock clasic – un semnal clar al unui conținut familiar. într-o zi, dai de o groapă și se aude o șoc la radio. Deodată, tunerul sare ușor pe cadran și, pe lângă faptul că auzi rock clasic, acum auzi și un prezentator de știri spaniol de la un post complet diferit, amestecat cu el." Faukman părea nesigur.

„Hai să privim lucrurile așa", a spus Katherine. „Ce este nevoie pentru a deveni un violonist virtuos?"

„Exersează", a răspuns Faukman.

„Și ca să devii un jucător de golf grozav?" „Exersează."

„Și de ce te face practica un jucător de golf mai bun?"

„Te ajută să dezvolți memoria musculară. Îți îmbunătățește swing-ul." „Greșit", a spus Katherine. „Nu există așa ceva ca memoria musculară. Este un oximoron. Mușchii nu au memorie. în realitate, atunci când exersezi, îți reglezi creierul... îl recablezi treptat pentru a primi informații mai clar și mai consecvent de la conștiința universală, astfel încât să poată comanda mușchilor tăi să se contracte într-un model perfect pentru a îndeplini o sarcină într-un anumit fel."

Faukman s-a încruntat. „Spui că există un canal de golf în conștiința universală?"

„Spun că totul există deja acolo... iar practica ajută la clarificarea semnalului pe care îl primește creierul tău. Așa devenim mai pricepuți – dobândim încet un nou semnal specific. Unele creiere se nasc precablate pentru a primi un anumit semnal, motiv pentru care avem sportivi vedetă, virtuozi si genii."

„Bine..."

„Și același lucru este valabil și pentru multe persoane cu sindrom Asperger sau autism", a adăugat ea. „Pot avea receptori extrem de specializați care le oferă acces la abilități și perspective remarcabile și, totuși, în același timp, le poate îngreuna îndeplinirea sarcinilor de rutină. E cam ca și cum ai purta binoclu în loc de ochelari; ai putea vedea mult mai departe decât majoritatea... și totuși împrejurimile tale imediate arfi neclare."

O perspectivă unică, a meditat el. „Și susții că acest model explică și percepția extrasensorială?"

„Complet", a spus Katherine. „«Simțul suplimentar» pe care îl atribuim percepției extrasensoriale nu este, de fapt, nimic mai mult decât un creier care se acordă la informații care în mod normal sunt filtrate. Conform acestei noi teorii, atunci când ai o intuiție sau o presimțire, este exact ca și cum radioul mașinii ar recepționa scurta semnalizare a unui alt post pe care nu îl recepționează în mod normal. Și,

în unele cazuri, dacă creierul percepe prea clar mai multe posturi, experiența poate fi profund confuză, chiar debilitantă – schizofrenie, tulburare de identitate disociativă, voci în cap, personalități multiple – toate acestea potfi explicate în acest model.

„Fascinant", interveni Langdon. „Și o experiență precum precogniția?"

„Uneori, emisiunile radio ricoșează în atmosferă", răspunse ea, „creând ecouri și întârzieri. în acest model, acestea se manifestă în mintea noastră ca deja vu sau, invers, ca precogniție."

Faukman a stat un moment îndelungat, privind între Langdon și Katherine. „Prietenii mei", spuse el în cele din urmă, zâmbind, „îndrăznesc să spun că asta necesită încă o sticlă de vin."

Acum, un an mai târziu, conștiința lui Jonas Faukman – indiferent cum funcționa – se întorsese la autostrada din fața lui. în timp ce gonea de-a lungul punții superioare a podului George Washington, Faukman nu era sigur pe ce canal era acordat în seara asta, dar cu siguranță era unul ciudat.

Se apropie de mijlocul podului și coborî geamul pentru a îndeplini sarcina pe care tehnicianul PRH îl îndemnase să o ducă la bun sfârșit. „Scapă de telefon", spusese Alex. „Există o mare probabilitate să fie urmărit."

Fără tragere de inimă, Faukman aruncă telefonul în noapte. Acesta a zburat peste balustrade și a început o cădere bruscă de 65 de metri spre râul Hudson.

în timp ce telefonul cădea, Faukman își aminti ultimele cuvinte pe care le rostise tehnicianul, „încearcă să te întorci aici cât de repede poți... Am aflat cine ne-a spart." CAPITOLUL

57

Ușile funicularului s-au deschis la baza Dealului Petnn, iar Langdon a coborât și s-a trezit în gara Ujezd, un nod neașteptat de aglomerat pentru taxiuri, autobuze și tramvaie. Dornic să se distanțeze cât mai mult posibil între el și locotenentul Pavel, Langdon și-a analizat opțiunile.

Ultimele două curse cu taxiul se terminaseră prost și a decis că cel mai sigur era să ia un tramvai și să se piardă în mulțime. Tramvaiul numărul 22 era singurul cu un rând de oameni care așteptau să urce și, conform pancartei de pe parbriz, mergea spre Centrul Pragăi.

Spre Klementinum...

Langdon voia foarte mult să creadă că mesajul lui Katherine era o rugăminte codificată de a o întâlni la Biblia Diavolului și totuși își dăduse seama că exista o mică problemă; ea își trimisese e-mailul cu mai bine de două ore înainte – cu mult înainte de deschiderea muzeului. Ora standard de deschidere a muzeelor din Praga era ora 10 dimineața, ceea ce era încă peste câteva minute.

Oare așteptase afară tot acest timp?

în ciuda incertitudinii, Langdon s-a urcat în tramvai... #22 și s-a îndreptat spre muzeul care adăpostea Biblia Diavolului. în timp ce traversa râul, spera să găsească ceea ce căuta – așa cum făcuse de multe ori în viața lui – cu ajutorul unei cărți vechi.

Până când locotenentul Pavel a ajuns înapoi la sedanul său de la baza Turnului Petnn, capul îi pulsa atât de tare încât vederea îi era încețoșată. S-a așezat la volan, a închis ochii și a reflectat la următoarea cale de acțiune. Simțea că avea nevoie de un spital, dar urmărirea lui Langdon era urgentă și nu era dispus să renunțe la ea – sau la căpitanul său. în ciuda reputației profesorului de academician blând, se dovedea a fi un criminal periculos și foarte ingenios. Chiar și așa, exista o limită a distanței pe care o putea parcurge. Americanul era în sălbăticie, iar informațiile de la Alerta Albastră a lui Pavel continuau să curgă direct pe telefonul căpitanului din buzunarul său.

Din păcate, nu avea să dureze mult până când alții – UZSI, ambasada SUA , poliția locală – au descoperit... Langdon era un bărbat căutat.

Toți urmau să fie implicați în curând, iar acele organizații l-ar trata pe Langdon cu mai multă blândețe decât merita.

Pavel știa că fereastra lui de răzbunare se închidea rapid... și exista o singură modalitate prin care putea onora pe deplin memoria căpitanului său. Să-l găsească pe Langdon înainte ca cineva să ajungă la el mai întâi.

Conducătoarea tramvaiului 22 din Praga fusese martoră la multe ciudățenii în cariera ei. în mod normal, nu s-ar fi uitat de două ori la un turist nechibzuit, îmbrăcat doar cu mocasini și pulover în mijlocul iernii. Acest bărbat, însă, tocmai coborâse din tramvai și traversase direct prin fața ferestrei ei. Ea i-a observat chipul frumos și nu avea nicio îndoială. Era același chip care fusese transmis pe telefonul ei ca „Alertă Albastră" cu mai puțin de o oră în urmă. CAPITOLUL 58

Paznicul de noapte Mark S. Dole se bucura de slujba sa de la

Turnul Random House. De doi ani, se ocupa de paza acestei clădiri, simțind un sentiment de mândrie de fiecare dată când își punea jacheta albastră și șapca de securitate și își ocupa locul în spatele impunătorului ghișeu de securitate din hol. Avea douăzeci și opt de ani și îi promisese soției sale... Urma să fie promovat în tura de zi până la vârsta de treizeci de ani.

Unul dintre avantajele pe care le iubea cel mai mult la lucrul aici era biblioteca gratuită pentru angajați – o depozită la subsol plină cu de toate, de la clasice vechi la thrillere moderne. De când a preluat slujba, Dole citise peste trei duzini de cărți, iar în seara asta își croia drum prin „Strugurii mâniei" de Steinbeck și se simțea binecuvântat să-și întrețină familia cu un loc de muncă care nu depindea de vreme.

Dole și-a ridicat privirea de la carte când un SUV negru a derapat brusc și s- a oprit brusc în fața intrării principale. Nu mai văzuse așa ceva niciodată, mai ales la 3:48 dimineața. Și mai surprinzător, bărbatul care a sărit de pe scaunul șoferului era redactorul Jonas Faukman. Dole nu-și amintea ca Faukman să fi condus vreodată la serviciu și, având în vedere slujba bărbatului de parcare, probabil că acesta era un lucru bun.

Faukman era acum în fața ușii electronice, căutând frenetic în buzunare. Dole mai văzuse acest dans de multe ori înainte. Și-a uitat cârdul de acces.

Paznicul de noapte a apăsat un buton de sub tejghea, iar ușa a făcut clic, deschis.

Faukman s-a repezit în hol, părând oarecum înnebunit.

„E totul în regulă, domnule?", a întrebat Dole.

„Bine, bine", l-a asigurat redactorul, deși părea orice altceva decât bine. Părul său zburlit și expresia asaltată arătau mai mult ca și cum ar fi călătorit toată noaptea cu roller coaster-ul Coney Island. „Mi-am pierdut rucsacul. Cârdul meu de acces era în el."

„îmi pare rău să aud asta. îți voi face un cârd temporar." A scos un cârd de plastic nou și l-a introdus în mașina de magnetizat. Faukman a așteptat, sprijinindu-se greu de tejghea, cu ochii închiși și respirând adânc.

„Domnule Faukman?", a spus Dole. „Sigur că sunteți bine?"

Faukman a deschis ochii. „Da, îmi pare rău, Mark. Doar... o noapte lungă."

„Lucrezi la un manuscris dificil?", a întrebat Dole, înmânându-i un cârd de intrare nou.

Redactorul a dat din cap ironic și s-a îndreptat spre lifturi. „Ăsta a fost mai complicat decât mă așteptam."

Urmând semnalul de la telefonul lui Faukman, agenții Auger și

Chinburg l-au ajuns din urmă pe SUV-ul său furat chiar înainte ca acesta să-l arunce pe fereastră. De acolo, l-au urmărit discret pe SUV până la colțul străzilor Fifty-Sixth și Broadway, unde era acum parcat înclinat în fața Turnului Random House.

întrebarea era cum să procedeze.

Au tras pe dreapta în partea îndepărtată a străzii Broadway, iar Auger i-a dat un alt apel securizat lui Finch, care a răspuns cu un scurt „Hai".

„Domnule", a spus Auger, „am pierdut semnalul audio la editor, dar am interceptat niște informații surprinzătoare. Tehnicianul PRH pare să fi aflat că unul dintre americanii din Praga este mort."

Finch a tăcut o clipă. „De unde a luat informațiile?", a întrebat el, tonul său nedezvăluind nimic.

Auger a împărtășit ce auziseră în apelul dintre tehnician și Faukman.

„Nu este treaba dumneavoastră", a spus Finch, încheind ancheta. „Altceva ?"

„Da, domnule", spuse Auger, după ce păstrase ce era mai rău pentru la sfârșit. „Tehnicianul susține, de asemenea, că știe cine a fost responsabil pentru atacul cibernetic asupra serverelor lor." Finch trase adânc aer în piept. „Dă-mi-l pe Chinburg." Auger puse telefonul pe difuzor și i-l întinse partenerului său.

„Domnule", spuse Chinburg, „credem că informațiile tehnicianului sunt greșite.

Nu a oferit detalii specifice, așa că nu avem nicio idee dacă este pe drumul cel bun." „Ați vorbit cu echipa dumneavoastră de infiltrare?" întrebă Finch.

„Da, domnule. Tocmai acum. M-au asigurat că atacul cibernetic a fost curat." Chinburg ezită. „Au menționat, totuși, că, deoarece operațiunea a fost efectuată în condiții de timp atât de stricte, au fost nevoiți să acorde prioritate vitezei și eficienței în detrimentul măsurilor redundante de anonimat." „îmi pare rău? Au luat scurtături?"

„Nu, domnule, au efectuat cea mai bună operațiune posibilă în fereastra oferită.

Mă asigură că încrederea este mare."

„încrederea este mare?" Finch a izbucnit, cu un ton ca gheața. „Din experiența mea, expresia asta e folosită doar de cei cărora le lipsește încrederea." A urmat o pauză de trei secunde pe fir. „Aflați ce știe tehnicianul ăsta... și rețineți imediat. Cum considerati necesar."

Apelul s-a întrerupt.

Chinburg părea zdruncinat. „La naiba."

Auger părea amuzat. „Aveți mare încredere?"

„Nu fiți idioti."

Auger a aruncat o privire peste stradă, în holul zgârie-noriului impunător.

„Dacă Finch vrea informatii, va trebui să intrăm."

A stabili cât de multe știa tehnicianul ar fi trebuit să fie la fel de simplu ca activarea de la distanță a microfonului telefonului lui Faukman și ascultarea conversației pe care urma să o aibă cu tehnicianul. Din păcate, redactorul își făcuse prima mișcare de securitate a serii, iar telefonul său se afla acum pe fundul râului Hudson, sub podul George Washington.

Nevăzând altă opțiune, Auger și-a împachetat mai multe obiecte în compartimentele jachetei și rucsacului său tactic negru.

Partea asistată de tehnologie a serii tocmai se încheiase, ceea ce însemna că era timpul să-si murdărească mâinile.

CAPITOLUL

59

La Praga, ambasadorul SUA, Heide Nagel, stătea la fereastra biroului său și privea obosită Hotelul Alchymist de peste strada Trziste. După ce tocmai terminase de informat-o pe Dana Danek despre operațiunea secretă de care dăduse peste în dimineața aceasta, fără să știe, ambasadorul o trimisese pe reprezentanta mass-media înapoi la biroul ei pentru a aștepta noi ordine. Nu este surprinzător că Dana fusese speriată de ceea ce aflase.

Bine, se gândi Nagel. Frica ar putea fi singura modalitate de a...

O bătaie ușoară în ușă i-a atras atenția lui Nagel. S-a întors și a văzut un pușcaș marin american stând în poziție de drepți, în uniforma sa tradițională albastru-alb. Un grup de securitate al ambasadei Corpului Pușcașilor Marini, format din opt oameni, făcea parte din echipa care securiza ambasadele americane și diplomații cheie din întreaga lume.

„Doamnă ambasador", a spus pușcașul marin. „Avem o situație dificilă."

Cu cât mai mulți, cu atât mai bine... Am deja o situație nenorocită, s-a gândit ea, dar i-a făcut semn să intre.

Bărbatul a intrat în biroul ei. „Doamnă, căpitanul Janăcek al UZSI a emis o alertă publică pentru un cetățean american." A verificat o fișă. „

Numele lui este Robert Langdon."

Nagel închise ochii, neîncrezătoare că amenințarea ei de a-l demasca pe Janăcek nu-l oprise pe căpitan. Janăcek îl atacă complet pe Robert

Langdon? La naiba. Evident, nu fusese atât de convingătoare sau de intimidantă

pe cât își imaginase.

„Și APB e Alertă Albastră", adăugă pușcașul marin, „ceea ce înseamnă că UZSI susține că Langdon l-a ucis pe unul de-al lor."

„Ce!" explodă ea. „Asta-i o minciună nenorocită!"

„Dacă nu-l găsim pe Langdon imediat...", spuse pușcașul marin încet,

„cineva o să-l ucidă."

Nagel trase aer în piept de câteva ori și îi mulțumi strâns. „

în curând voi primi ordine pentru tine. Te rog, închide ușa când ieși."

Pușcașul marin s-a întors și a plecat.

Nagel l-a sunat imediat pe domnul Finch.

„Continuă", a spus el, răspunzând la primul apel.

Nagel i-a povestit despre situația tot mai deteriorată din Praga: UZSI îl urmărește pe Robert Langdon cu forță letală. Katherine Solomon lipsește.

Atașatul Harris s-a dus la Bastionul Crucifix, dar nu mai răspundea la telefon.

Finch, așa cum se așteptase, era furios. „Credeam că te-ai ocupat de UZSI! Ce fel de operațiune de rahat conduci acolo?!"

„Asta e operațiunea ta!", a ripostat Nagel. „Și situația asta e vina ta nenorocită!"

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Nagel știa că exagerase.

Vocea lui Finch deveni neobișnuit de slabă. „Heide", a șoptit el, evitând titlul ei formal, ca și cum i-ar fi amintit că era doar un pion în lumea lui. „îți sugerez să-ți amintești cine te-a pus în această poziție... și de ce." Ofițerul de teren Housemore dormise mai puțin de o oră.

Acum stătea cu ochii încețoșați la chiuvetă, tocmai trezită de un nou apel de la domnul Finch, care dădea ordine actualizate. Mergeți imediat la Bastionul Crucifix.

Securizati laboratorul lui Gessner.

Cunoștințele lui Housemore despre operațiunea de la Praga erau „compartimentate". Deși știa că Gessner era parte integrantă a Threshold, știa și că instalația subterană construită de Finch se afla în altă parte a orașului. Așadar, de ce să securizeze laboratorul lui Gessner? Pe lângă noua directivă, Finch i-a dat vestea surprinzătoare că urma să vină personal la Praga. Dacă stăpânul însuși era în drum spre Praga, atunci Housemore știa că această misiune o luase cu siguranță razna, în timp ce Golemul traversa Piața Orașului Vechi, a trecut pe lângă o mulțime de turiști înghesuiți în jurul unei statui de bronz și sorbind svafăk fierbinte din pahare de plastic. Vocea ghidului lor răsuna puternic printr-un megafon portabil.

„Această capodoperă Art Nouveau", a declarat ghidul, „îl înfățișează pe liderul mișcării de reformă cehe – Jan Hus – care a fost ars pe rug în 1415 pentru că a refuzat să se supună ordinelor papale." Ghidul era pe punctul de a continua, când a zărit silueta întunecată a Golemului trecând. Chiar dacă Praga era inundată de actori costumați care pozau pentru bacșiș, ghidul a decis, se pare, să profite de moment pentru a crea o mică dramă pentru clienții săi.

„Doamnelor și domnilor", a anunțat el entuziasmat. „Avem un oaspete neașteptat în această dimineață! Una dintre cele mai faimoase vedete ale Praghei!" Turiștii s-au întors ca și cum s-ar fi așteptat să-i vadă pe Ivan Lendl sau pe Martina

Navratilova. în schimb, au văzut o siluetă înveliteă, cu o față acoperită cu lut.

„Monstrul Golem!", a exclamat un băiețel. „Tocmai ne-ați povestit despre el în sinagogă!"

„Excelent", a spus ghidul, întorcându-se către băiat. „Și vă amintiți semnificația literelor ebraice de pe capul lui?"

„Adevărul!", a spus copilul. „Până când rabinul a șters o literă și l-a ucis!" „Excelent", a spus ghidul în timp ce Golemul trecea. „Bine, ei bine, se pare că nu se mai face nicio fotografie cu Golemul astăzi, dar cine poate numi al doilea cel mai faimos monstru din Praga?" Nimeni nu a răspuns.

„Gândacul de bucătărie!", a spus ghidul dramatic. „Franz Kafka a scris o nuvelă, chiar aici, în acest oraș, numită Metamorfoza – în care un tânăr se trezește într-o dimineață în pat și descoperă că a fost transformat... într- un gândac de bucătărie uriaș!" Golemul a lăsat repede grupul în urmă, ieșind din piață și îndreptându-se spre nord. în timp ce mergea, s-a trezit gândindu-se la Franz Kafka și amintindu-și prima dată când văzuse faimoasa și stranie statuie a autorului din Praga – un uriaș învelit în pelerină, fără cap... purtând pe umeri un om mult mai mic.

O creatură fără chip care poartă povara unui suflet mai slab. Golemul simțise o înrudire imediată cu statuia.

Omulețul mic susținut îl reprezenta pe Kafka, care, în povestirea sa Descrierea unei lupte, fusese susținut de un prieten protector numit „cunoștința" sa.

Cunoștința îl purta pe Kafka, își dăduse seama Golem-ul, așa cum golemul îl purta pe poporul evreu. Așa cum port și eu pe Sasha. Gândurile la Sasha îi readuceau mintea la sarcina pe care o avea în față. Astăzi mă voi infiltra în Threshold.

Sasha nu fusese prima lor victimă... și nici nu avea să fie ultima. Totul trebuia distrus. Pentru totdeauna.

CAPITOLUL

60

Angdon se grăbea pe trotuar spre Klementinum, ochii lui scanând mulțimea rară în căutarea vreunui semn al Katherinei. Un vânt rece îl biciuia din nou în timp ce ținteа spre turnul astronomic al muzeului , care era vizibil deasupra celorlalte clădiri la mai puțin de un kilometru distanță. Trecu pe lângă opulentul hotel Mozart din Praga, unde Wolfgang însuși susținuse numeroase concerte private, și își amintea că odată fusese martor la fațada sa palidă transformată magic în portative impunătoare de partituri care derulau în sincronizare cu o înregistrare amplificată a operei Eine kleine Nachtmusik. în fiecare octombrie, Praga găzduia Festivalul Signal, o săptămână în care repere arhitecturale erau transformate în pânze folosind proiecții de lumini și video mapping. Favorita lui Langdon fusese o proiecție înaltă pe Palatul Arhiepiscopal, înfățișând originea și evoluția speciilor – o ironie ce reflecta afinitatea neclintită a Pragăi pentru arta avangardistă.

în timp ce trecea pe lângă hotel, mersul lui Langdon încetini brusc, privirea i-a fost atrasă de un chioșc publicitar dintr-un parc minuscul. Posterul înfățișa o armată futuristă de soldați mărșăluind pe o planetă pustie. Deasupra războinicilor înarmați

atârna un singur cuvânt a cărui apariție în acel moment părea surprinzător de coincidentă. • • •

Mă provoacă universul?

Acest poster amenințător, desigur, nu se referea la un simbol radiant al minții iluminate, ci mai degrabă la o serie de jocuri pe calculator extrem de populară, care, potrivit studenților lui Langdon, își însușise cu abilitate rezonanța culturală a creștinismului prin încorporarea unor termeni biblici precum Legământul, Arca, Profeții și Potopul, împreună cu o tapiserie de referințe religioase erudite.

„Se pare că mi-ar plăcea", le spusese Langdon clasei sale.

„Nu vă va plăcea", glumi un student. „Brutele cu ciocane ar ucide..." „ Te-am văzut instantaneu."

Langdon nu avea nicio idee ce voia să spună, dar a decis să rămână la table online.

Cu toate acestea, în acel moment, aici, la Praga, apariția cuvântului „halo" părea o aluzie straniu de oportună la Katherine. Nu era sigur dacă să considere asta un semn bun sau unul de rău augur, având în vedere că discutaseră subiectul cu două zile în urmă.

„Halourile sunt complet înțelese greșit", spusese ea. „Au fost întotdeauna imaginate ca niște fluxuri radiante de lumină care înconjoară capul și reprezintă energia care curge dintr-o minte iluminată. Dar cred că interpretăm halourile invers. Acele raze reprezintă fascicule de conștiință... care curg spre interior... nu spre exterior. A spune că cineva are o «minte iluminată» este pur și simplu un alt mod de a spune că are un «receptor mai bun»." „

Langdon studiase aureolele ca simboluri religioase proeminente timp de mulți ani și totuși nu le considerase niciodată în felul în care tocmai le exprimase Katherine. Ca majoritatea oamenilor, considerase întotdeauna aureolele ca radiind în exterior. Interpretarea inversă îl dezorienta. Trebuia însă să recunoască faptul că Biblia îi descria invariabil pe profeți ca primind înțelepciune divină de la Dumnezeu... fără să o formuleze sau să o transmită vreodată, în Faptele Apostolilor 9, convertirea apostolului Pavel pe drumul spre Damasc a fost descrisă ca rezultat al unei explozii de energie primită din cer. în Faptele Apostolilor 2, Duhul Sfânt s-a revărsat asupra apostolilor și le-a dat puterea instantanee de a vorbi în mai multe limbi, astfel încât să poată predica Evanghelia. Sindromul savantului brusc?

Simbolul aureolei era asociat pe scară largă cu creștinismul, dar Langdon știa că existau multe versiuni anterioare – de la mitraism, budism și zoroastrism – care înfățișau raze de energie în jurul subiecților lor. Când creștinismul a adoptat simbolul aureolei, razele au fost eliminate treptat în favoarea unui simplu disc care plutea deasupra capului. Astfel, un element simbolic important al aureolei se pierduse în istorie." Și Katherine credea că versiunea pierdută ar putea confirma o înțelegere uitată și o înțelepciune străveche... înțelegerea pierdută a ceea ce devenise acum teoria conștiinței nonlocale.

Creierul este un receptor... iar conștiința intră, nu iese.

„Tot nu-ți vine să crezi conceptul, nu-i așa?", îl provocase ea în glumă. „Aștepți

un fel de dovadă că creierul tău este un receptor."

Langdon reflectă asupra acestui lucru. Modelele științifice nu au fost niciodată dovedite în niciun sens absolut. Au câștigat acceptarea prin explicarea și prezicerea constantă a observațiilor mai bine decât modelele alternative. Conceptul lui Katherine era convingător și putea explica, de asemenea, multe anomalii precum extrasensivitatea, experiențele extracorporale și sindromul savantului brusc.

„Dacă mă întrebi pe mine", spuse Katherine, „memoria ta eidetică ar trebui să fie o dovadă suficientă, Robert. Știu că crezi că creierul tău a stocat fiecare imagine pe care ai văzut-o vreodată. Dar amintirea fotografică completă este o imposibilitate fizică. O viață întreagă de date de imagini vii ar umple un depozit, chiar și folosind cele mai avansate metode de stocare digitală, și totuși îți poți aminti perfect acele date. „Adevărul este că, din punct de vedere fizic, creierul uman – chiar și creierul tău – este mult prea mic din punct de vedere fizic pentru a stoca atâtea informații."

Atenția lui Langdon a fost stârnită. „Spui că amintirile noastre funcționează ca un cloud computing? Toate datele noastre de memorie stau în altă parte... așteptând să le accesăm."

„Exact. Creierul tău eidetic are pur și simplu un mecanism superior de a ajunge și de a prelua date. Receptorul tău este sofisticat și extrem de atent la accesarea imaginilor." Ea a zâmbit. „Dar poate puțin mai puțin atent la accesarea credinței și a încrederii."

Langdon a râs. „Ei bine, am încredere în tine și am încredere că în curând îți vei împărtăși experimentele științifice... și îmi vei explica exact ce ai descoperit."

„încercare bună, domnule profesor", a spus ea. „Dar va trebui să aștepți și să citești cartea."

CAPITOLUL

61

Clementinumul – ca atâtea dintre clădirile uimitoare ale Europei – a fost ridicat pentru a promova gloria Dumnezeului creștin, împăratul Ferdinand I, într-un efort de a crește prezența Bisericii Catolice în Boemia în anii 1500, a invitat la Praga membri ai comunității în creștere Societatea lui Isus – iezuiții – și le-a oferit cel mai bun teren imobiliar din oraș pentru construirea unui colegiu iezuit. Până la sfârșitul secolului, „Klementinum"-ul iezuit – numit după Sfântul Clement – devenise unul dintre cele mai mari complexe de clădiri din țară, al doilea după Castelul din Praga.

Celebră pentru dedicarea sa față de științe, universitatea Klementinum a inclus în cele din urmă un Turn Astronomic care se înălța la șaizeci și opt de metri, o bibliotecă științifică cu mii de cărți și o ingenioasă Sală Meridiană, care folosea geometria și lumina soarelui pentru a indica ora precisă a prânzului în fiecare zi, moment în care cronometrul oficial trăgea cu tunul pentru a marca amiaza pentru toți cei din oraș.

în timpurile moderne, Klementinum a funcționat în principal ca sediu al Bibliotecii Naționale Cehe și ca muzeu istoric. Turiștii pricepuți care căutau cele mai bune priveliști ale Pragăi au urcat în Turnul Astronomic al Klementinum-ului,

ascensiunea lor cu 172 de trepte fiind răsplătită de privelişti uimitoare, precum şi de o expoziţie captivantă de instrumente astronomice din secolul al XVIII-lea.

Grăbindu-se pe drum spre muzeu, Robert Langdon nu s-a gândit la nenumăratele comori dinăuntru, concentrându-seân schimb exclusiv asupra lui Katherine şi a mesajului criptic care îl adusese aici. în timp ce trecea de poarta estică a Podului Carol, Langdon şi-a dat seama că se afla pe acelaşi trotuar pe care alergase cu doar câteva ore în urmă. „

Mă învârt în cerc", se gândi el. „Exact ca peştişorul auriu al lui Katherine".

Era ora 9:55 dimineaţa când Langdon ajunse în faţa intrării principale a Klementinumului şi începu să scaneze zona în căutarea lui Katherine. Nu era acolo, dar, spre surprinderea lui, văzu o familie intrând pe uşile principale.

„Muzeul e deja deschis?"

Simţind un val de speranţă că Katherine ar putea aştepta înăuntru, Langdon se grăbi să intre în căldura binevenită a holului. Se aştepta să găsească muzeul aproape pustiu la această oră matinală, dar în schimb holul era plin de turişti, mulţi dintre ei stând pe valize, sorbind cafea şi mâncând gogoşi. Scena semăna mai mult cu un salon de aeroport decât cu anticamera unei mănăstiri iezuite din secolul al XVI-lea. Ce naiba?!

O angajată vioaie a muzeului s-a apropiat de Langdon zâmbind.

„Cafea?" l-a întins o tavă cu cafea.

Nedumerit, Langdon a acceptat cu recunoştinţă băutura fierbinte, înfăşurându-şi degetele îngheţate în jurul paharului de hârtie cald. „Mulţumesc, dar... ce se întâmplă aici?"

Femeia a dat din cap spre un banner de pe perete.

7...!

„O nouă iniţiativă de marketing", a spus ea veselă. „Majoritatea zborurilor americane sosesc la şase dimineaţa, aşa că turiştii au ore întregi de pierdut înainte de a se putea caza la hoteluri. Oferim transfer gratuit de la aeroport, check-in-ul bagajelor, cafea şi gogoşi... et voilă!" A făcut un semn spre holul plin. „Orice ar fi nevoie ca să vă aduceţi pe voi, americanii, în muzee, nu-i aşa?!" A plecat.

Comentariul ar fi fost mai jignitor dacă Langdon nu ar fi auzit că una dintre cele mai populare atracţii turistice ale Pragăi era acum un poligon de tragere subteran, unde americanii puteau trage legal cu o gamă exotică de arme automate.

Cu toate acestea, simţea acum că o piesă a puzzle-ului se aşează la locul ei. Când Katherine i-a trimis e-mailul, muzeul era deschis! în plus, ar fi trebuit să treacă direct pe lângă intrare în drum spre laboratorul lui Gessner. Oare a păşit înăuntru... şi a încercat să mă invoce? Codex XL...

încurajat de ideea că Katherine s-ar putea afla încă undeva în acest complex de clădiri, Langdon a scanat holul aglomerat în căutarea părului ei des şi închis la culoare. Nu a văzut-o şi s-a grăbit la casa de bilete pentru a cumpăra un bilet cu acces complet. Casierul a părut să-l studieze o clipă, aproape suspicios, dar i-a înmânat insigna fără să pună întrebări. Langdon a lipit-o de pulover şi s-a grăbit printr-o serie de coridoare ornamentate spre destinaţia sa.

Când a ajuns la intrarea grandioasă a bibliotecii, un ghizitor l-a oprit. După ce a studiat insigna lui Langdon, a lipit-o cu un abțibild roșu. „Aveți o fereastră de o oră, domnule", a spus ghizitorul. „Distracție plăcută." Langdon uitase că accesul la Biblioteca Barocă era limitat la intervale orare, ceea ce înseamnă că, dacă Katherine i-ar fi trimis e-mailul din interior... timpul alocat s-ar fi terminat de mult. Te rog, fii încă aici... undeva.

Langdon a păşit repede prin uşă, în ceea ce autorul Jorge Luis Borges numise cândva „cea mai rafinată bibliotecă din Europa". Chiar şi în starea de suferinţă în care se afla Langdon, încăperea îl fascina complet. Era o cameră lungă şi îngustă, a cărei frescă de pe tavan era o întindere albastru pal, divină, a unui cer luminat de soare, completată de heruvimi care păreau să atârne fără greutate deasupra capului. Trompe-l'oeil-ul dădea impresia că lumina soarelui pătrundea prin structură.

Pereţii bibliotecii erau susţinuţi de rafturi de cărţi înalte de nouă metri, conţinând peste douăzeci de mii de ediţii datând din veacuri. Mirosul inconfundabil de pergament plutea în jos dinspre cele mai vechi ediţii ale bibliotecii de la etajul al doilea – cele cu cotor alb şi marcaje roşii – accesibile doar urcând o scară secretă către balconul înconjurător al bibliotecii . Podeaua era un parchet de lemn incrustat, a cărui complexitate rivaliza cu orice văzuse Langdon vreodată, inclusiv cu cea a Marii Galerii din Luvru.

Langdon se opri la câţiva paşi în spaţiul liniştit, căutând prin mulţimea numeroasă vreo urmă a lui Katherine. Nimic. Se îndreptă mai departe în încăperea ornamentată, de-a lungul procesiunii distincte de globuri antice supradimensionate care se întindeau pe mijlocul podelei, până la capătul îndepărtat al holului.

Globurile erau intercalate cu semne care purtau un simbol la fel de evident pe cât şi- I putea imagina orice Langdon.

Cine aprinde un chibrit într-o cameră plină de cărţi vechi?!

Pe măsură ce înainta mai adânc în bibliotecă, atracţia principală apăru în câmpul vizual, înconjurată de vizitatori.

Biblia Diavolului.

Cartea colosală era adăpostită într-o vitrină de plexiglas în formă de cub, atât de mare încât arăta mai mult ca o fumătoare de aeroport decât ca un recipient protector. Era înconjurat de o mulţime de turişti care murmurau încet, făceau fotografii şi admirau misteriosul codex, deschis spre iluminarea emblematică a unui demon într-o şal de hermină. Când a sosit, Langdon abia dacă a aruncat o privire spre codex, scanând în schimb feţele din mulţime. Eşti aici, Katherine?

Multi dintre vizitatori erau încă înfofoliti, unii suflând în mâini.

Klementinum-ul menţinea această bibliotecă excepţional de rece – majoritatea ar spune că este inconfortabil – aşa cum comentase Katherine ieri. Langdon explicase că curatorii răceau adesea sălile de expoziţie cele mai aglomerate pentru a-i face pe turişti să se deplaseze rapid, asigurând o circulaţie mai rapidă – o tactică de gestionare a mulţimii, a remarcat el, care a fost adoptată ulterior de restaurantele fast- food.

Intrare și ieșire.

„Katherine?" strigă Langdon ezitant în mulțimea tăcută.

Câțiva vizitatori se întoarseră și îl priviră curioase. Câțiva dintre ei se duseseră de două ori, ca și cum l-ar fi recunoscut. Altfel... niciun răspuns. Poate că a venit și a plecat deja?

Scrută mulțimea și apoi privi în sus spre balconul superior pustiu. „Katherine Solomon?" strigă el din nou, mai tare acum.

Un ghid se apropie de Langdon și îl liniști, ducând un deget la buze. La urma urmei, aceasta era o bibliotecă. Langdon dădu din cap că înțelegea și continuă să scaneze în liniște camera ornamentată în toate direcțiile. După două întoarceri complete, nu văzuse nicio urmă de Katherine nicăieri.

Inima i se strânse în timp ce se gândea cât de mare era orașul și cât de puțin orientată avea.

Dacă nu ești aici, unde ești?

Nicio sirenă, se gândi Pavel în timp ce derapează și se oprește în fața Klementinumului.

Alerta lui albastră pentru Langdon generase deja patru semnale separate.

Un conductor de tramvai de lângă Teatrul Național a raportat că Langdon se deplasa spre nord, de-a lungul râului.

Un taximetrist de lângă Piața Fecioarei Maria l-a văzut intrând în Klementinum.

0 ascunzătoare ingenioasă, se gândi Pavel, ținând cont cât de bine cunoștea probabil istoricul acest complex de clădiri. Nu va conta. Am ochi peste tot.

Pavel se grăbi să intre în muzeu și îi arătă fotografia lui Langdon femeii de la casa de bilete, care îi spuse nu doar că acest bărbat cumpărase un bilet... ci și exact camera în care aproape sigur se afla acum.

„E al meu", își spuse Pavel, verificând discret dacă arma lui era încărcată și înfigându-se în muzeu.

„Barokni knihovnal", strigă el către un ghid din holul principal. „ Biblioteca Barocă! Unde e?!"

ÎN

CAPITOLUL 62, paznicul de noapte Mark Dole îi cunoștea aproape pe toți cei cărora li se acordase acces cu cheie electronică în Turnul Random House, dar cei doi bărbați care tocmai folosiseră o cheie electronică pentru a intra în holul impunător îi erau străini.

Sosirea celor doi, în miez de noapte și imediat după intrarea dramatică a lui Faukman, era ciudată în sine, dar faptul că amândoi erau îmbrăcați în echipament militar negru l-a alarmat pe Dole.

„Domnilor!", exclamă Dole, sărind în picioare. „Cum vă pot ajuta?" Și cum naiba mi-ați descuiat ușa?! „Aveți o urgență", strigă bărbatul musculos cu o voce fermă, îndreptându-se grăbit spre biroul de securitate. Cără un rucsac voluminos. „Amortizatorul de masă reglat al clădirii dumneavoastră a declanșat o alarmă la nivel de oraș – este în pericol de cedare structurală."

Dole a avut nevoie de un moment pentru a înțelege ce tocmai spusese bărbatul.

într-adevăr, majoritatea zgârie-norilor din Manhattan erau construiți cu un „amortizor de masă reglat", un dispozitiv ponderat montat la un etaj înalt, care acționa ca o contragreutate stabilizatoare ce împiedica o clădire să se clatine în vânturi puternice sau cutremure. în cazul Turnului Random House, amortizorul său de masă reglat era un rezervor de apă de opt sute de tone suspendat la etajul cincizeci.

O defecțiune structurală? De ce nu există nicio alarmă la recepție?

„Trebuie să evacuați, iar eu trebuie să urc sus", l-a îndemnat bărbatul, ajungând la ghișeu.

„Dar nu înțeleg..."

A urmat o mișcare bruscă, iar un pumn s-a izbit de sternul lui Dole, scoțându-i aerul din plămâni. Gardianul de noapte a aterizat puternic pe spate, gâfâind pe podea, ascuns în spatele tejghelei. O clipă mai târziu, bărbatul masiv îngenunchea deasupra lui, cu țeava armei apăsată în piept. „Niciun sunet," șopti bărbatul în timp ce scotea cartela cu cheie principală din buzunarul uniformei lui Dole și o arunca peste birou celuilalt bărbat.

Dole zăcea nemișcat pe spate, privind în sus, spre tavanul holului. Auzea pași care se îndepărtau rapid și o serie familiară de bipăituri; celălalt intrus tocmai folosise cartela cu cheie pentru a trece prin turnichetul de securitate și a accesa liftul.

„Stai acolo liniștit", șopti bărbatul de deasupra lui, „și nu vei păți nimic." l-a legat mâinile lui Dole cu fermoar, a luat șapca de securitate a gardianului, a pus-o și el și s-a așezat calm pe locul de paznic la birou, cu arma în poală •

Pieptul lui Dole îl durea în timp ce încerca să-și tragă respirația. Oricine ar fi fost intrușii, le-a trebuit mai puțin de zece secunde pentru a prelua postul lui Dole și a fura o cartelă cu cheie care oferea acces la întreaga clădire.

La etajul patru, Jonas Faukman coborî din lift și se îndreptă spre ușa de oțel marcată cu . Aceasta necesita un cârd special de acces, așa că bătu în ea zgomotos până când aceasta se deschise în sfârșit și apăru o față familiară.

Alex Conan arăta de parcă trecuse printr-un război propriu. „Slavă

Domnului", spuse tehnicianul. „Ai reușit să te întorci."

„Vești despre Langdon și Katherine?" insistă Faukman, încă bântuit de cuvintele tehnicianului din apelul frenetic de mai devreme: Hackerii care ți-au șters manuscrisul... Cred că s-ar putea să-ți fi ucis unul dintre autori.

„îți explic totul", spuse Alex, „dar sunt vești bune. Nimeni nu a fost ucis. M-am înșelat."

Faukman simți o undă de ușurare viscerală și se aplecă, cu mâinile pe genunchi, trăgând adânc aer în piept de câteva ori. Slavă Domnului.

„Langdon e cel pe care l-am crezut... mort", spuse Alex în timp ce îl conducea pe Faukman în centrul de securitate. „Dar tocmai am vorbit cu managerul de la Four Seasons. Situația e complicată, dar a confirmat că Robert Langdon e încă în viață... deși se pare că ar putea avea probleme cu autoritățile locale."

Ce fel de probleme? se întrebă Faukman, deși curiozitatea îi era eclipsată de

ușurarea profundă de a ști că Langdon era bine, încurajat de vestea bună, îl urmă pe Alex printr-un labirint de rafturi de calculatoare de la podea până la tavan, toate zumzăind zgomotos. Ieșiră într-o zonă deschisă, cu o stație de lucru spațioasă care găzduia mai multe monitoare, dispuse într-un semicerc ușor. Mai multe scaune capitonate, cu spătar înalt, se aflau în fața monitoarelor. Faukman se simțea ca și cum ar fi intrat într-un mini-control al misiunii.

Pe peretele de deasupra stației de lucru era o ilustrație înrămată latĕ, care înfățișa un transatlantic în pericol... scufundându-se într-o mare de unu și zero. Legenda suna:... Parodia celebrului slogan despre al Doilea Război Mondial trebuia să fie o reamintire pentru a securiza datele la nivelul lor fundamental.

Cam târziu pentru asta, se gândi Faukman. Manuscrisul a dispărut.

Alex a împins un al doilea scaun rotativ lângă al său, iar cei doi bărbați s-au așezat, rotindu-se unul față în față. „Bine... s-au întâmplat multe", a spus tehnicianul, cu o expresie sumbră. „Permiteți-mi să încep cu începutul." Faukman știa că a începe de la început era cel mai rău mod de a nara o poveste, dar și-a ținut gura.

„Nu am vrut să împărtășesc toate astea la telefon", a început Alex, „dar după ce ați dispărut, mi-a fost frică și am simțit că ar trebui să o avertizez imediat pe Katherine Solomon că manuscrisul ei era atacat – și că ar putea fi în pericol personal." „Bine."

„I-am scos dosarul de angajată, am sunat-o pe mobil și nu am primit niciun răspuns. La fel și pentru Robert Langdon. Când nu am putut să vă contactez pe niciunul dintre voi trei, am intrat în panică și am decis să vă urmăresc locațiile exacte piratându-vă telefoanele."

„Stați... puteți face asta?"

„Nu în cazul dumneavoastră", spuse tehnicianul, întorcându-se spre terminalul său și începând să tasteze. „Și nici pentru Dr. Solomon, dar domnul Langdon era ușor de înțeles. Am observat că avea o adresă de e-mail iCloud și, de asemenea, că alesese exact aceeași parolă pentru mai multe acreditări de pe serverul PRH. Trebuie să spun că sunt surprins că un tip atât de deștept ar folosi o singură parolă, mai ales una atât de slabă precum «Dolphin123»."

Parola lui Langdon este Dolphinl 23? Faukman își plecă capul. De ce avem protocoale de securitate? Porecla lui Langdon la Harvard era „The" (Cel/Cea/Cei/Cele) „Delfin" pentru că încă putea înota mai bine decât jumătate din echipa de polo pe apă a universității. Din păcate, Langdon era și un autoproclamat luddit – un clasicist a cărui expertiză în trecutul antic îl ajuta să aibă o relație reticentă cu viitorul. încă mai are un Rolodex și poartă un ceas Mickey Mouse, pentru numele lui Dumnezeu.

„Eram disperat să găsesc pe unul dintre voi", a spus Alex, „așa că am folosit parola lui Langdon ca să-i sparg aplicația FindMy și să-i identific locația." Tehnicianul a tastat încă câteva taste și o hartă a Pragăi a apărut.

„Conform iCloud", a continuat el, „telefonul lui Langdon era complet deconectat, ceea ce este foarte neobișnuit. Și dacă verificăm ultima lui locație cunoscută...

obținem această imagine tulburătoare." Conan a reîmprospătat ecranul, mărind imaginea. „Aceasta spune că ultima locație cunoscută a domnului Langdon a fost în această dimineață la 7:02, ora locală, și că era exact... aici." A arătat spre un punct albastru mic de pe hartă.

„Și apoi nimic."

Faukman s-a uitat cu atenție la punctul de pe hartă. „îmi pare rău? Asta spune că era în mijlocul râului Vltava?"

„Da! Având în vedere că fuseserăm atacati de hackeri de nivel militar", a spus Alex, „și că ai dispărut, iar Langdon nu răspundea..."

„Ai crezut că s-a înecat? Langdon e un înotător de talie mondială! Poate că pur și simplu și-a aruncat telefonul."

„Am vrut să cred asta, dar dacă Langdon ar fi aruncat telefonul, localizarea telefonului ar fi fost o linie dreaptă. Dar urma lui se mișcă și chiar se dublează înainte de a dispărea! Se pare că Langdon a fost dus pe râu, aruncat peste bord și apoi a încercat să înoate înapoi spre țărm, înainte să se înece și să ia telefonul cu el la fund." Faukman își dădea seama că era un scenariu alarmant, dar saltul fragil al lui Alex de la „ultima locație cunoscută" a unui telefon mobil la uciderea lui Langdon îi lipseau câțiva pași de logică. Pe de altă parte, probabil că nu era mai puțin logic decât întâmplarea suprarealistă a faptului că atât telefonul lui Langdon, cât și cel al lui Faukman zăceau pe fundul râurilor din părți diferite ale planetei.

„Știu că crezi că am reacționat exagerat", spuse Alex, „dar având în vedere cine ne-a spart... aveam dreptul să fiu îngrijorat. încă îmi fac griji." „Deci cine ne-a spart?" întrebă Faukman, aplecându-se în față.

„De aceea am vrut să vorbesc cu Katherine – să aflu dacă se poate gândi la cineva care ar putea să o vizeze, ca să pot construi un algoritm proprietar și să caut artefacte digitale specifice."

Dumnezeule, puștiul ăsta are nevoie de un editor. Spune-mi doar cine naiba a făcut-o?! „Dar înainte să pot construi algoritmul, scanarea mea FTK a returnat un rezultat. Unu „Unul dintre loC-urile din acest atac cibernetic a avut o potrivire pe MISP asociată cu ceva cunoscut..."

„Alex, habar n-am..."

„Tot ce trebuie să știi este că oamenii care au atacat PRH se grăbeau ! Au economisit timp folosind o bucată din propriul lor cod reciclat – șiruri duplicate pe care hackerii le numesc „copy paste"! Economisește timp, dar riscă și să dezvăluie..."

Tehnologiul a sărit brusc în picioare și s-a întors, privind atent înapoi printre rândurile de echipamente montate în rack, în direcția intrării. „Allison?!" a strigat el.

Faukman era deja nervos. „Cine e Allison?"

„Șefa mea. Ori a venit mai devreme, ori aud ceva." Alex s-a ridicat, uitându-se la ceas. „Ai auzit ușa cum se deschide?"

Faukman clătină din cap. N-am mai auzit nimic din 5 octombrie 1987. Al patrulea rând, Pink Floyd, Madison Square Garden. Gilmour a fost sublim. „Stai puțin", spuse Alex, dispărând în labirintul de computere.

Incredibil, își spuse Faukman, așteptând nerăbdător.

Zece secunde mai târziu, tehnicianul se întoarse ridicând din umeri. „îmi pare rău, am fost complet paranoic în seara asta." Părea zdruncinat în timp ce se așeza la loc. „Oamenii împotriva cărora ne confruntăm nu sunt genul cu care te pui." Alex își împingea scaunul spre un terminal de computer din apropiere și îi făcu semn lui Faukman să i se alăture, lucru pe care acesta îl și făcu.

„Lasă-mă să-ți arăt", spuse puștiul, pornind un browser web. „N-o să-ți vină să crezi..."

Faukman întinse brusc mâna și îl apucă pe tehnician de braț, făcându

—i semn să se oprească. Niciun cuvânt în plus!

„Ce naiba?!" spuse Alex, retrăgându-se.

„îmi pare rău", spuse Faukman tare, dar calm. „Vreau doar să verific rapid un lucru online."

Faukman și-a dus un deget la buze, holbându-se insistent la tânărul tehnician, îndemnându-l să tacă. Când Alex a dat din cap în semn de înțelegere, Faukman a preluat tastatura computerului. Browserul se deschisese pe o pagină standard de căutare, iar Faukman a tastat rapid cuvântul cheie, cu majuscule: • • •

Tehnologicul s-a întors spre Faukman cu ochii sclipind de frică.

Da, și mie mi-e frică, se gândi Faukman, realizând că semnalul sonor auzit de Alex nu era o imaginație paranoică; cineva intrase într-adevăr în această cameră de control și acum se ascundea undeva printre rafturile de angrenaje din spatele lor.

Și acum ne ascultă. Cu un moment mai devreme, Faukman observase un punct abia perceptibil de lumină albastră reflectat în sticla ilustrației înrămate din apropiere. Editarea thrillerelor de spionaj tocmai a dat roade. Unii ar fi presupus că punctul era un laser al unei arme, dar acest punct era albastru, nu roșu, și era îndreptat spre o foaie de sticlă.

„Acest site este interesant", a spus Faukman, ștergându-și calm prima... mesaj si tastând altul.

?

Fața lui Alex era palidă când Faukman i-a împins tastatura înapoi.

Inspirând adânc, tehnicianul a tastat conștiincios răspunsul.

Faukman a studiat cuvântul bizar, cu cratimă, pe care îl tastase Alex. Nu

—i era familiar, l-a ridicat din umeri confuz tehnicianului și a murmurat neliniștit: „Cine... este... acesta?"

Alex începu să tasteze din nou – de data aceasta un acronim scurt.

Faukman se holbă la el, mut și șocat. Nu.

în orice altă dimineață, Faukman nu ar fi crezut niciodată ce tocmai apăruse pe ecran, dar având în vedere tot ce se întâmplase în seara asta, informațiile cu siguranță răspundeau la o mulțime de întrebări.

La naiba.

întrebarea acum era ce avea de gând să facă Faukman în situația sa dificilă. Răspunsul, bănuia el, consta în abilitățile sale de dialog... și, de asemenea, în

înțelegerea diferenței subtile dintre două cuvinte foarte similare. Dezinformare si dezinformare.

CAPITOLUL

63

în interiorul Bibliotecii Baroce, Langdon scana și rescana fețele mulțimii de vizitatori, acceptând în cele din urmă că sosise aici prea târziu.

A plecat.

Trecuse două ore de când Katherine îi trimisese e-mailul criptat prin care îi spunea să vină în acest loc; chiar dacă ar fi fost aici mai devreme, biletul ei ar fi expirat, iar ghidul i-ar fi cerut să plece.

în timp ce Langdon privea în jos la Codex Gigas, deschis în cubul său protector de sticlă, ilustrația „Diavolului Scutecelor" părea să se uite înapoi batjocoritor. Chiar ieri, el și Katherine stătuseră chiar în acest loc, mână în mână, discutând fericiti misterele acestei cărți incredibile.

Katherine fusese intrigată de legenda Bibliei Diavolului, dar arhitectura bibliotecii luxuriante îi captivase cel mai mult imaginația. Vrăjită de frumusețea ei, l-a întrebat despre parchet, despre fresce și despre ceea ce ea numea „balconul fals".

„Ce vrei să spui prin fals?", a întrebat Langdon, surprins.

„E decorativ, nu?" A arătat în sus spre balconul care înconjura întreaga cameră. „Uite... nu există nicio modalitate de a ajunge la el – nu există scări sau uși care să intre de sus."

Langdon a trebuit să râdă. Să lase în seama unui om de știință să observe inconsecvența. Majoritatea turiștilor care admirau pasarela suspendată din jurul camerei nu au observat niciodată enigma evidentă: nu exista nicio modalitate vizibilă de a o accesa.

„Urmează-mă", a șoptit Langdon, dând discret din cap spre dreapta. A

condus-o în colțul bibliotecii și apoi, verificând din nou că restul vizitatorilor erau concentrați asupra Bibliei, a apucat ușor o secțiune a bibliotecii și a tras-o spre el. Vitrina se articula silențios spre exterior, dezvăluind o nișă întunecată, în care o scară în spirală urca spre o deschidere în podeaua balconului.

„Și, bineînțeles, știai asta", a spus ea, dând ochii peste cap.

Amintirile calde ale lui Langdon despre ziua de ieri s-au risipit când o voce autoritară a rupt brusc tăcerea și a început să strige la ușa bibliotecii.

„Dămy a pănove!", a strigat un bărbat. „Opusfte vystavu! Pozărni poplach!"

Mulți dintre vizitatorii cehi au schimbat priviri uimiți și au început să se îndrepte imediat spre ieșire. Câțiva turiști străini i-au privit și i-au urmat.

„Incendiu!", a strigat aceeași voce, „Ieșiți spre ieșire! Acum!"

Foc? Langdon nu simțea niciun miros. Serios?

S-a uitat spre mulțimea de turiști care se înghesuia acum prin singura ieșire a bibliotecii. Dincolo de mulțime, pe hol, un bărbat musculos într-o uniformă albastră UZSI supraveghea evacuarea bibliotecii... studiind cu atenție fiecare persoană care ieșea, oprind chiar una sau două pentru a le examina mai atent fețele.

Langdon l-a recunoscut imediat. Locotenentul Pavel.

Habar n-avea cum îl localizase bărbatul atât de repede – sau atât de precis – dar iată-l, făcându-și loc prin mulțime.

E o urgență falsă, simți Langdon. Ca să mă poată prinde în capcană.

Având în vedere că Pavel trăsese deja cu arma în Langdon în

Labirintul Oglinzilor, nu exista nicio garanție că nu-l va împușca pur și simplu odată ce ultima persoană ar fi ieșit din bibliotecă.

Scanând camera în căutarea unui loc unde să se ascundă, Langdon a văzut doar șirul de globuri și vitrina transparentă a codexului. Niciuna dintre ele nu i-a oferit prea mult ajutor. Disperat , și-a îndreptat privirea spre balconul de sus și apoi în jos spre biblioteca cu balamale din coltul camerei.

Chiar dacă... Langdon urcă pe balcon, nu exista nicio ieșire acolo sus.

Biblioteca e o fundătură. Dar ascunderea pe scara ascunsă i-ar putea aduce câteva minute în plus. Paza muzeului avea să-l găsească până la urmă, desigur, dar orice era mai bine decât să fie singur cu un ofițer UZSI dezechilibrat și cu ușurință la trăgaci.

înainte ca Pavel să aibă ocazia să-l vadă, Langdon se strecură din mulțimea de oaspeți care plecau și se îndreptă înapoi spre bibliotecă. Când sosi, apucă ușa și o trase spre el.

Usa nu se clinti.

Nedumerit, trase din nou.

Au încuiat-o?

Instalarea unei încuietori pe această bibliotecă nu avea niciun sens și, în plus, ușa fusese deschisă chiar ieri când el și Kath

... Un gând neașteptat i-a venit în minte.

Inexplicabil... și totuși...

Speriat de această posibilitate, Langdon își duse gura la despărțitor și șopti: „Katherine?"

Langdon auzi un foșnet înăuntru, ca și cum cineva ar fi desfăcut orice ținea ușa închisă. 0 clipă mai târziu, biblioteca se deschise.

Langdon se trezi holbându-se în ochii plini de lacrimi ai lui Katherine Solomon.

Fără ezitare, se duse în brațele ei, lăsând biblioteca să se închidă în urma lor. în timp ce se țineau unul pe altul în întunericul micii nișe, Langdon o auzea plângând în șoaptă.

„Slavă Domnului", reuși ea să spună. „Am crezut că ești mort."

„Sunt chiar aici", a șoptit el. CAPITOLUL

64

în întunericul nișei, Katherine și-a lipit corpul de cel al lui Langdon, tinându-se strâns, fără ca niciunul să scoată un cuvânt. Indiferent de haosul care exista în afara acestui spațiu mic, acum erau singuri pe lume, cel puțin pentru această scurtă clipă, în siguranță și împreună.

M-am gândit că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, își spuse Katherine. Părea o veșnicie de când se ascunsese acolo, îngrozită pentru viața ei și, de asemenea,

devastată că l-ar fi putut pierde pe bărbatul de care se îndrăgostise. Să fie fără el ar fi fost cea mai crudă întorsătură a evenimentelor; ani de zile, Katherine se simțise puternic atrasă de farmecul neobosit al lui Langdon și totuși, dintr-un anumit motiv, se împotrivise întotdeauna să lase lucrurile să devină romantice. Poate că fusese teama de a-l pierde ca prieten, dar chiar și așa, de fiecare dată când drumurile lor se intersectau, se întreba în secret dacă într-o zi, după decenii de prietenie, ar putea fi momentul potrivit.

Și acum... în sfârșit, era.

Copleșită de emoție, Katherine l-a strâns pe Langdon mai tare, savurând senzația... îmbrățișarea lor și căldura corpului lui.

„îți este frig", a șoptit Langdon. „Ești bine? Unde-ți e haina?"

„Am folosit-o ca să închid ușa", a spus ea, după ce a legat o mânecă de balustrada spiralată și cealaltă de mânerul ușii, ca nimeni să nu poată deschide biblioteca. „Nichidul ăsta era singurul loc în care m-am putut gândi să mă ascund." „Dar de ce te ascunzi?!", a întrebat el, părând complet confuz.

Katherine i-a explicat cum primise un mesaj vocal panicat în această dimineață de la un tehnician de sisteme PRH pe nume Alex. îl sunase înapoi, iar el o avertizase frenetic că cineva intrase în serverul PRH... și șterse toate urmele manuscrisului ei.

„Ce?!", a părut Langdon îngrozit. „Manuscrisul tău a dispărut?" „Se pare că da", a spus ea. „Și tehnicianul era îngrozit. Mi-a spus..." Katherine a făcut o pauză, vocea i se înțepenea de emoție. „Robert... a spus că a crezut că te-ai înecat."

Langdon s-a retras, încercând să-i vadă fața în întuneric. „Ți-a spus că sunt moartă?!"

„Da, se temea și el de asta", a răspuns Katherine cu o voce slabă și emoționată. „A spus că ți-a urmărit telefonul până în mijlocul râului Vltava... și semnalul a dispărut. Eram prea supărată ca să pun întrebări și mi-a spus să-mi las telefonul imediat, să ies de pe stradă și să mă ascund undeva sigur până când va avea mai multe informații. Problema era că nu ne putea găsi nicăieri și părea că oricine îmi șterse manuscrisul ne-a atacat pe toți trei! Mi-a mai spus că Jonas a dispărut complet!"

Langdon abia își putea da seama ce auzea. Jonas a dispărut? „Dar de ce ar viza cineva manuscrisul tău? Sau pe oricare dintre noi?!" „Habar n-am", a spus ea, trăgându-l și mai aproape, părul ei parfumat căzându-i pe obrazul ei. „Sunt doar ușurată că ești în siguranță." „Katherine", a șoptit el. „Habar n-am ce se întâmplă aici... dar îmi pare atât de rău că a trebuit să treci prin asta." Știa că trebuia să împărtășească detaliile propriei dimineți haotice, dar, pentru moment, încă încerca să-și dea seama ce să facă în continuare. „Și ești sigur că manuscrisul tău... a dispărut?" „Potrivit lui Alex, da", a spus ea. „Șters de pe toate serverele. Singura veste bună este că în această dimineață, în timp ce ieșeam din hotel, am observat că biroul era pustiu și am decis să profit de momentul privat pentru a tipări o copie fizică a manuscrisului pentru ca tu să o citești."

In ultimele zile, Katherine spusese că era aproape gata să

—i dea propriul exemplar pentru citit, dar decența editorială cerea ca editorul ei să primească mai întâi manuscrisul... ceea ce acum avea.

„Ți-am tipărit exemplarul, dar când eram pe punctul de a urc la etaj și de a-l încuia în seiful suitei noastre, s-a declanșat o alarmă de incendiu la hotel și a trebuit să evacuez clădirea!"

Spre uimirea lui, Langdon și-a dat seama că Katherine fusese chiar după colț, în centrul de afaceri, când el a traversat în fugă holul și a tras alarma. Dumnezeule, am ratat-o la limită.

„Copia fizică pe care ai imprimat-o", a întrebat Langdon, neputând vedea nimic în întuneric. „Ai reușit să o pui într-un loc sigur?"

„0 am chiar aici, în geantă!", a spus ea. „Când i-am spus lui Alex că o port cu mine, mi-a spus că s-ar putea să fie singura copie rămasă și m-a îndemnat să o duc într-un loc sigur până când am putea afla ce se întâmplă. Eram chiar la capătul străzii în acel moment, așa că am venit aici." Langdon a strâns-o mai tare în brațe.

„Am avut încredere că ești în viață, Robert – puteam simți, orice ar fi spus Alex despre înecarea ta. Am vrut să-ți sun să-ți spun unde te voi aștepta. Problema a fost că m-a avertizat că cineva probabil ne monitoriza comunicațiile."

„Deci mi-ai trimis un e-mail codificat înainte să-ți arunci telefonul", a spus Langdon, simțind că piesele se așează acum la locul lor.

„Da. Enochian și Codex XL. Era un mesaj extrem de obscur , dar știam că vei înțelege.

Langdon nu se putu abține să nu zâmbească. „De fapt, e al naibii de ingenios, Katherine Solomon."

„N-a fost foarte greu." Râse și îl sărută tandru pe obraz.

„M-am întrebat doar: Ce-ai face?"

Pe holul din fața Bibliotecii Baroce, locotenentul Pavel îi privea pe ultimii turiști cum ies.

Unde naiba e Robert Langdon? Cu cinci minute mai devreme, Pavel îi arătase fotografia lui Langdon ghidului muzeului care verifica biletele la intrarea în bibliotecă. Bărbatul confirmase că americanul înalt intrase într-adevăr în bibliotecă cu puțin timp înainte de sosirea lui Pavel și, din câte știa ghidul, nu ieșise încă.

Deci, unde este?!

„Există o altă ieșire?" întrebă Pavel. „Jiny vychod?!"

Ghigiul înspăimântat clătină din cap. „Zădny tu neni."

Pavel a pășit prin ușă și a scanat camera lungă și dreptunghiulară. Era, în esență, un hol larg, cu biblioteci impunătoare drept pereți, neoferind niciun loc unde să se ascundă. 0 procesiune de globuri antice se întindea prin centrul camerei spre o vitrină transparentă imensă de un anumit fel – niciuna dintre acestea nu oferea prea multă adăpost.

Atunci Pavel a observat balconul.

Foarte ingenios, domnule profesor.

Loggia care înconjura bibliotecii era suficient de înaltă încât Langdon putea rămâne ascuns pur și simplu stând întins pe podeaua ridicată. Pavel s-a uitat în

jurul camerei și nu a văzut nicio scară, ușă sau acces la nivelul superior. L-a chemat pe ghid și a arătat spre balcon. „Cum ajungi acolo sus?", a spus el încet, înălțându-se deasupra tânărului slab.

Ghigiul a arătat nervos spre colțul bibliotecii, în stânga intrării. „Există o usă în bibliotecă... si o scară în spirală în spatele ei."

Pavel și-a analizat opțiunile. „Sigilați biblioteca!", a ordonat el. „Ieșiți afară și țineți ușile încuiate. Bărbatul prins înăuntru este extrem de periculos." „Nu deschideți aceste uși sub niciun motiv – indiferent ce auziți! Inclusiv focuri de armă. E clar?!"

Ghișeul a pălit și a dat din cap, fără a pierde timpul, repezindu-se înapoi pe hol și trântind ușile în urma lui. Trântitul a rezonat Prin camera goală, Pavel a auzit mai multe zăvoare închizându-se la locul lor.

Rămas singur acum, Pavel s-a întors și s-a uitat la camera tăcută. Doar tu si eu, domnule profesor... în această frumoasă cutie a uciderii. CAPITOLUL 65

Sinagoga istorică Vechi-Nouă este amplasată în cartierul

Josefov – cândva ghetoul evreiesc original din Praga. Fiind cea mai veche sinagogă activă din Europa, a fost un martor tăcut al fluxurilor istoriei de la sfârșitul secolului al XIII-lea. în ciuda trecerii timpului și a evenimentelor tumultoase pe care le-a îndurat Praga, sinagoga a rămas neatinsă – o dovadă a rezistenței credinței și tradiției.

Conform legendei, pietrele pentru acest templu au fost aduse de îngeri din Ierusalim „cu condiția" ca pietrele să fie returnate la Ierusalim la sosirea lui Mesia. Multi cercetători cred că acest dar „cu condiția" – în ebraică, al tnay – a fost confundat cu idișul alt-nay, care înseamnă literal Vechi-Nou, de unde și numele neobișnuit al clădirii. 0 oază spirituală... într-un deșert al materialismului, se gândi Golem, privind înainte la fațada austeră din piatră a sinagogii, flancată îndeaproape de vitrinele magazinelor Hermes, Montblanc și Valentino. Lumea modernă invadase fiecare colț al acestui ghetou antic, înghițindu-i reședințele sumbre până când abia mai rămăsese nicio urmă din străzile periculoase patrulate odinioară de golemul mitic original, creat în acest loc cu secole în urmă.

în multe privințe, sinagoga era locul unde se născuse și Golem . La scurt timp după sosirea la Praga, se plimba fără țintă pe lângă această clădire când a auzit un ghid turistic povestind legenda marelui protector al ghetoului evreiesc – un suflet gardian introdus în corpul unui monstru de lut. Povestea i se părea familiară și personală. Ca și cum ar fi fost atras de o gravitație nevăzută, Golem intrase în templu.

înăuntru, aerul era o nemișcare mortală, infuzat cu o energie aproape mistică, în spatele altarului, arca sacră stătea ca o santinelă, adăpostind sulurile antice ale Torei, inspirate de dialogul etern dintre pământesc și divin. Golem-ul se simțea mângâiat de liniște și lumina slabă. S-a așezat pe o bancă de lemn a cărei suprafață fusese netezită de generații de credincioși și acolo, la lumina fragilă a candelabrelor medievale, luase o broșură informativă... și începuse să citească.

S-a trezit captivat de legenda golemului și a creatorului său, un rabin puternic

pe nume Judah Loew ben Bezalel, venerat și ca Maharalul din Praga. Pe lângă faptul că era un cercetător al misticismului evreiesc și al Talmudului, rabinul Loew fusese matematician, astronom, filosof și cabalist, care scrisese pe larg, inclusiv un text important cunoscut sub numele de Gur Aryeh al HaTorah.

Mai târziu în acea seară, Golem-ul citise în liniște textul rabinului, pe care îl cumpărase din magazinul de cadouri de lângă sinagogă. în timp ce consuma cuvintele străvechi, Golemul a fost uluit să se regăsească pe fiecare pagină... Adevărul așa cum îl înțelegea deja!

Realitatea are multe niveluri diferite.

Guf, nefesh, sechel...

Un suflet solitar se poate contopi cu altul pentru a forma o nouă entitate. Yesodot, taarovot, tarkovot.

Sufletele renasc iar și iar.

Gilgul neshamot...

In acea noapte fatidică, în timp ce studia ciclul sufletelor, a fost lovit de realizarea că el, la fel ca golemul original, se materializase cu claritate și fără preambul în acest tărâm, un suflet gol care se trezea într-o formă fizică ce i se părea atât de străină încât i se părea respingătoare.

Și-a amintit acel prim moment din interiorul spitalului psihiatric umed când, inspirat de un act de cruzime de nedescris, Golemul se percepuse brusc și simțise un scop... ridicându-se din neant... văzând o femeie neajutorată bătută până la inconștiență de o asistentă medicală de noapte. Se aruncase înainte și o trântise pe asistentă la pământ, strangulând-o neobosit până când viața o părăsise.

Apoi se aplecase deasupra victimei sale și își savurase victoria, împuternicit de primul său act de serviciu în acest tărâm. Femeia pe care o salvase nu fusese conștientă să fie martoră la actul său de vitejie. Nici nu-l simțise transportându-i trupul bătut înapoi în patul ei, unde îi îngrijise rănile și apoi se strecura înapoi în întuneric... începând să înțeleagă cine era și de ce fusese chemat.

Sunt protectorul ei.

De atunci încolo, a servit ca un gardian tăcut în interiorul zidurilor închisorii, privind din umbră, confirmând că era în siguranță. Abia în noaptea aceea la Praga, citind cuvintele rabinului Loew, Golemului i-a dat seama în sfârșit de ce legenda evreiască i se părea atât de familiară... și adevăratul motiv pentru care fusese adus la Praga.

Eu sunt Golem.

Și-a imaginat monstrul de lut trezindu-se fără avertisment, știind doar că era aici pentru a proteja.

Povestea mea este povestea lui.

La fel ca monstrul antic de lut, Golemul se simțea adesea ca un proscris, condamnat la singurătate. Și el se lupta cu sănătatea mintală. Uneori, Golemul tânjea după recunoașterea sacrificiului său, dar acesta nu era locul lui. Așa că a continuat să se miște prin lumea ei nevăzut.

Ziua de azi aducea o cu totul altă provocare. îi ucisese mentorul și, de

asemenea, iubitul ei – doi monștri care abuzaseră de încrederea ei – dar era esențial ca Sasha să nu-i descopere acțiunile în numele ei.

Nu m-ar ierta niciodată... nu ar înțelege niciodată.

Din acest motiv, Golemul hotărâse ce trebuia făcut. 0

închisese cu blândețe pe Sasha în întuneric, unde, din fericire, nu ar fi fost conștientă de tot ce se întâmpla... și de tot ce urma să facă el.

Pe măsură ce se apropia de sinagogă, se simțea împovărat, dar greutatea pe care o purta nu era doar spirituală. Buzunarele pelerinei sale erau pline – un pistol cu electroșocuri Vipertek, o lamă retractabilă și o baghetă metalică pentru a controla Eterul. Golemul bănuia că va avea nevoie de toate.

înainte de a ajunge la templu, Golemul a virat brusc la stânga pe strada Sirokă, îndreptându-se nu spre sinagogă, ci mai degrabă spre terenul alăturat – trei acri de pământ înconjurați de o fortificație înaltă din piatră.

Atât venerat, cât și temut, ceea ce se afla între acești ziduri devenise cunoscut în întreaga lume... drept cel mai fantomatic loc de pe pământ.

CAPITOLUL

66

în alte circumstanțe, locotenentul Pavel arfi putut încerca să aprecieze seninătatea acestei biblioteci antice, dar astăzi nu avea loc în viața lui pentru calm. Furia care creștea în el era diferită de orice simțise vreodată

•

Căpitanul meu, unchiul meu... a ucis.

„Domnule profesor!", a urlat el în spațiul gol, scoțându-și arma și scanând balconul de deasupra lui. „Știu că sunteți acolo sus! Ridicați-vă!"

Nicio mișcare.

Tăcere.

„Arată-te acum!"

Pavel s-a rotit încet, permițându-i armei sale să traseze o linie lentă în jurul întregului perimetru al aleii.

Nimic.

întorcându-se spre colțul camerei unde ghidul indicase că există o scară ascunsă, Pavel se mișcă pe furiș pe podea și găsește o porțiune de bibliotecă decupată discret într-o ușă. A apucat micul mâner de alamă și a tras, dar ușa s-a mișcat doar puțin înainte de a se opri.

A încercat din nou. Ușa era cumva încuiată pe dinăuntru, întărindu-se, Pavel a tras de mâner cu toată puterea, dar ușa s-a mișcat doar cu un centimetru și jumătate înainte ca mânerul de alamă să se desprindă de raftul istoric de cărți, trimițându-l pe Pavel pe spate pe parchetul dur.

Coliziunea cu podeaua i-a provocat o durere arzătoare în craniul deja înțepat.

Furios, locotenentul a sărit în picioare, și-a îndreptat arma spre ușa raftului de cărți și a apăsat pe trăgaci. Cu un ecou exploziv, un glonț a trecut prin bibliotecă și s-a lovit zgomotos de ceva metalic de cealaltă parte, poate scara în spirală despre care ghidul îi spusese că ducea la etajul doi.

Pavel nu a auzit niciun corp lovind podeaua. S-a gândit să-și golească toată arma în bibliotecă, dar știa mai bine.

Trpelivost, a șoptit fantoma căpitanului său. Răbdarea e o armă.

Pavel și-a coborât pistolul.

Dacă sunetul unei împușcături nu i-ar fi făcut pe ghidoni să intre în fugă, atunci nimic nu ar fi făcut-o. Timpul era de partea lui Pavel și deja își formulase o idee.

în capătul îndepărtat al camerei se afla o scară antică rezemată de o bibliotecă. Concepută pentru a lua cărți de pe cele mai înalte rafturi de la primul etaj, scara nu era suficient de lungă pentru a ajunge până la balcon.

Privirea i s-a îndreptat spre vitrina transparentă din capătul îndepărtat al camerei.

Cubul greu de plexiglas era aproape la fel de înalt ca Pavel însuși și părea a fi antiglonț – o bază perfectă pentru o scară. Dacă Pavel reușea să facă scara să ajungă la balcon, putea să se cațere, să înconjoare până în vârful scării în spirală... și să atace de sus.

Trpelivost, s-a gândit el. Răbdare, căpitane.

în alcov, Katherine și Langdon stăteau ghemuiți îngroziți, auzind un glonț șuierând în spațiul înghesuit și lovind scara metalică de sub ei. Explodase cu o scânteie puternică și un zgomot asurzitor.

Cu un minut mai devreme, auzind vocea lui Pavel și trântitul ușilor exterioare încuiate, Langdon legase repede haina lungă a lui Katherine, de la

Canada Goose, în jurul balustradei cât de strâns a putut. Apoi urcaseră la jumătatea scărilor în spirală, așteptând pe palierul dintre etaje ca să poată fugi rapid fie în sus, fie în jos. Pavel tocmai spusese clar că va trage primul și va pune întrebări mai târziu.

Suntem închiși în biblioteca asta cu un nebun.

Langdon se întreba dacă rana la cap a lui Pavel îl lăsase cu adevărat detașat sau dacă locotenentul primise autorizație oficială pentru a folosi forța letală.

Autorizație de la cine? Având în vedere tot ce aflase Langdon, exista ideea tulburătoare că Pavel fusese însărcinat de cineva să găsească manuscrisul lui Katherine și să-l distrugă.

Și să ne distrugă și pe noi odată cu el.

Langdon simțea că singura lor speranță era să alerteze imediat ambasada sau poliția locală. Problema era că nu aveau telefoane, iar dacă ar fi strigat după ajutor, Pavel ar fi fost singura persoană care i-ar fi auzit. „Sunteți bine?" șopti Langdon în întuneric.

„Deloc", răspunse vocea lui Katherine. „Și tu?"

Langdon îi găsi mâna și i-o strânse. „Nu te mișca. Rămâi pe palierul ăsta. Mă duc sus să văd dacă există vreo altă ieșire de aici." în beznă totală, Langdon urcă pe bâjbâie restul micii scări până când simți trapa deasupra lui. împinse ușor în sus, iar micul pătrat de lemn se deschise o crăpătură.

Lumina pătrunse prin deschizătură, iar Langdon miji ochii în timp ce ridica panoul, ridicându-și încet capul până când ochii îi ajunseră la nivelul podelei.

Aruncând o privire de sub trapă, inspectă balconul în căutarea oricăror posibile ieșiri – chiar și o fereastră spre acoperiș. Nimic. Doar pereți plini de cărți vechi care se urcau până la uimitoarea frescă de pe tavan, arcuită deasupra.

Langdon deschise ușor trapa și o așeză ușor pe podeaua balconului. Mai urcă o treaptă până când putu privi în jos prin balustrada balconului. Jos, la capătul îndepărtat al bibliotecii, Pavel era vizibil cu spatele la Langdon, cu fața lipită de vitrina

Bibliei Diavolului... ca și cum arfi examinat intens artefactul.

Pavel nu i se păru lui Langdon genul de om interesat de un codex antic, mai ales în acel moment, dar apoi Langdon auzi un scârțâit ascuțit și văzu vitrina mișcându-se câțiva centimetri. Locotenentul musculos, își dădu seama, nu admira codexul, ci mai degrabă încerca să împingă vitrina masivă pe podea.

De ce? Cubul acela trebuie să cântărească o mie de livre!

Langdon fu tulburat să vadă zgârieturile adânci sculptate în magnificul parchet, deși fu mult mai alarmat să vadă scara antică zăcând pe podea, lângă vitrină. într-o clipă, intențiile lui Pavel deveniră clare. Vine aici sus. Cubul transparent părea cu siguranță suficient de solid pentru a susține baza unei scări, iar Pavel era, se pare, suficient de puternic pentru a-l muta. Cutia se mișca câțiva centimetri cu fiecare mișcare, târându-se spre marginea camerei. A o muta suficient de aproape ar fi necesitat timp și răbdare, dar se părea că Pavel avea suficiente cantități din ambele. Dacă ne scoate afară, nu mai avem unde să ne ascundem. Nicio scăpare din această cameră încuiată.

Langdon căuta cu atenție o soluție, iar ochii i se îndreptară spre cer, așa cum făcea adesea când spera la inspirație. Privind în întinderea colorată a frescei care se arcuia deasupra capului, se trezi complet învăluit de frumusețea lucrării – o reprezentare a sfinților iezuiți absorbiți de citit și scris printre nori, subliniind importanța cunoașterii.

Gândește-te, Robert.

în timp ce privea în reprezentarea impunătoare a paradisului, privirea i se opri pe neașteptate asupra unui obiect incongruent deghizat printre norii din frescă.

Era un mic disc metalic.

Un fel de halou strălucitor...

Acest disc metalic, știa Langdon, cu siguranță nu fusese plasat acolo de artist și, oricât de dezgustător i s-ar fi părut intruziunea lui în frescă, când ochii lui Langdon l-au privit, a simțit ca și cum cerurile tocmai s-ar fi deschis... și ar fi oferit un drum spre salvare.

CAPITOLUL

67

Ofițerul de teren Housemore a ajuns la Bastionul Crucifix și a descoperit că nu existau vehicule parcate afară, niciun semn de viață și ușa din față distrusă. Ce s-a întâmplat aici? Cu arma ridicată, a pășit cu precauție în intrarea presărată cu geamuri , pantofii ei scrâșnind pe cioburile împrăștiate.

Housemore a fost ușurat să constate că ușa de acces din oțel marcată „era

intactă și încuiată". A mers pe hol în zona de recepție și biroul lui Gessner. Unde este toată lumea? A făcut un apel către domnul Finch, transmițându-i ce găsise. „Avionul meu tocmai a decolat din Londra", a răspuns Finch, cu o tensiune neobișnuită în voce. „Securizati clădirea – nimeni nu intră sau nu iese. Folositi forța letală dacă este necesar." Cu aceasta, a dispărut. La etajul patru al Turnului Random House, ascuns în labirintul de calculatoare care bâzâiau zgomotos, agentul Chinburg și-a ajustat căștile și a ascultat cu atenție conversația care avea loc acum la aproximativ patruzeci de metri distanță între Jonas Faukman și Alex Conan. Fasciculul microfonului său laser era îndreptat spre cea mai netedă suprafață pe care a putut-o găsi – un geam care acoperea o ilustrație a unei nave care se scufunda. în mod convenabil, ilustrația includea un ocean albastru, pe care punctul albastru de lumină era destul de bine deghizat. Mai important, ilustrația era atârnată foarte aproape de locul unde vorbeau Faukman și tehnicianul său, suficient de aproape încât sunetul vocilor lor provoca microvibrații pe suprafața sticlei, care la rândul lor provocau microfluctuații în fasciculul laser. Un interferometru a analizat apoi modelele de interferență din fasciculul luminos și a „tradus" vibrațiile înapoi în sunet. Chinburg putea auzi fiecare cuvânt. Și nu sunt singurul care ascultă. Undeva în avionul său privat deasupra Europei, domnul Finch era conectat prin satelit și Voice-Over-Wi-Fi, ascultând în timp real. Chinburg era sigur că șeful lor ar fi încântat. Până cu doar câteva momente în urmă, întreaga echipă era îngrijorată că tehnicianul PRH ar fi putut găsi într-adevăr o modalitate de a-l identifica pe Q ca sursa atacului cibernetic. Nici pe departe. Chinburg rânji, ascultându-și amuzat căștile în timp ce editorul fierbea la tânărul tehnician. „Library Genesis!" scuipă Faukman. „Am fost atacați de Library-Fucking-Genesis! Una dintre cele mai notorii grupuri de piraterie din lume! Cum ai putut să-i lași să intre pe serverele noastre, Alex!" Chinburg auzise cu siguranță de organizația evazivă, cunoscută printre hackeri sub numele de LibGen. înființată în urmă cu mai bine de un deceniu de oameni de știință ruși, LibGen era cea mai mare „bibliotecă din umbră" de pe internet cu lucrări academice și literare piratate. în ciuda numeroaselor provocări și procese din partea unor edituri importante, LibGen reușise să persiste, datorită unei structuri ingenios descentralizate de site-uri oglindă și domenii de rezervă. Tehnologiul greșise. „Suntem în siguranță." Chinburg era ușurat, simțind că s-ar fi putut întâmpla invers. Echipa sa accelerase atacul prin reutilizarea unui cod existent care, în această nouă eră de explorare web cu ajutorul inteligenței artificiale, arfi putut duce înapoi la divizia operațională a lui Q. Din fericire, tehnicianul nu l-a observat. Cea mai bună presupunere a lui Chinburg era că LibGen încercase să pirateze PRH la un moment dat în trecutul recent, iar în seara asta tehnicianul descoperise un artefact digital provenit de la acel atac cibernetic mai vechi. Faukman continua să se critice infamul grup de piraterie în timp ce tehnicianul tasta furios, cel mai probabil căutând mai multe informații... sau poate redactând scrisoarea sa de demisie. Continuă să cauți, se gândi Chinburg. Te aventurezi unde nu trebuie. Chiar atunci, Chinburg a simțit un puls pe telefonul său și a verificat ecranul. Era un mesaj securizat de la domnul

Finch, care se pare că auzise destul... Jos, în hol, incapabil pe podea, în spatele tejghelei, agentul de securitate Mark Dole încă se bătea cu pumnii pentru că nu gestionase mai bine această situație. Totul s-a întâmplat atât de repede... Am eșuat când conta cel mai mult. Tâlharul musculos care îi furase lui Dole scaunul și șapca de securitate îi scotocea acum prin telefon și portofel, luând notițe. Dole și-ar fi dorit să fi avut previziunea să sune la 911 când au sosit tipii ăștia. Secția Midtown North era la doar câteva străzi distanță, iar ofițerii ar fi putut sosi în câteva minute. Liftul a sunat, iar Dole l-a auzit pe al doilea intrus întorcându-se în hol. „E gata", a spus bărbatul care sosea. „Sunt convinși că suntem pirați de cărți – suntem în siguranță." „Ilar." Tipul masiv s-a întors și a îngenuncheat lângă Dole. „Șefii tăi nu au nicio idee, Mark. Sper că ești mai deștept... suficient de deștept încât să nu menționezi niciodată că am fost aici." Dole s-a uitat fix în ochii de oțel ai bărbatului. „Apropo", a adăugat bătăușul, „copiii tăi sunt drăguți. Văd că locuiești în Sunset Park. Brooklyn nu e o navetă rea, iar casa ta de pe Forty-Sixth pare aproape de parc pentru copii. Ai o viață liniștită." Dole a înțeles ce voia să spună. Bărbatul l-a ridicat pe Dole în picioare, i-a înșurubat capacul de siguranță la loc pe cap, a prins clemele cu fermoar și a lăsat portofelul și telefonul lui Dole la recepție. „Nicio problemă. Acum întoarce-te la treabă." Dole i-a privit pe cei doi bărbați cum pășesc nonșalant prin hol spre cele patru uși de ieșire – două uși batante și două uși rotative. Se îndreptau spre ușa batantă prin care intraseră, dar înainte să ajungă acolo, Dole a atins unul dintre cele două butoane de sub tejghea, acționând în tăcere toate încuietorile automate. Bărbatul musculos a ajuns la ușa batantă și a găsit-o încuiată. „Hei, scoate-ne!" „Nu poți face asta", a mințit Dole. Bărbatul s-a întors, privind neîncrezător. „Chiar vrei să ne încui aici cu tine?" „Nu", a spus Dole. „Adică, literalmente nu pot. Nu am control asupra ușilor. Sunt automatizate. Clădiri ecologice și tot ce trebuie. Conservarea căldurii în hol. în lunile de iarnă, doar ușile rotative..." „Tocmai am intrat pe ușa asta nenorocită!" „La intrare cu un card de angajat. La ieșire, toți angajații trebuie să folosească ușile rotative. Chiar și idioții." „Ai noroc că ne grăbim", a spus bărbatul, îndreptându-se împreună cu partenerul său spre una dintre ușile rotative. Dole a apăsat rapid din nou butonul de sub tejghea, descuind acum în tăcere toate cele patru uși. Ușile rotative de la Turnul Random House erau supradimensionate, ceea ce însemna că majoritatea grupurilor mici împărțeau același compartiment. Dole a fost încântat să vadă că cei doi bătăuși nu făceau excepție. în timp ce pășeau într-o singură despărțitură și împingeau în exterior, ușa a început să se rotească în sens invers acelor de ceasornic. Dole a privit calm, cu degetul deasupra butonului de încuietoare. Când ușa a făcut un sfert de rotație perfectă, Dole a apăsat butonul a treia oară, reactivând toate încuietorile. Ușa rotativă s-a blocat brusc, la jumătatea virajului, închizându-i pe cei doi atacatori într- o mică închisoare de sticlă. în timp ce Dole forma 911, un șirânăbușit de blasfemii a răsunat în hol. Strigați cât vreți, se gândi Dole. Nimeni să nu-mi amenințe copiii. Timp de două minute întregi după ce punctul microfonului laser dispăruse și ușa se închisese cu un clic, Jonas Faukman își continuase tirada teatrală împotriva piraților de cărți LibGen, doar pentru a se

asigura că cel care asculta cu urechea dispăruse cu adevărat. Era clar că pirateria cărților nu avea nicio legătură cu atacul cibernetic PRH, dar adevărul era infinit mai tulburător. Faukman încă era șocat de acronimul pe care Alex îl tastase, întrebându-se de ce acest grup ar lansa o campanie internațională coordonată împotriva lui Katherine Solomon și a cărții ei nepublicate. Cu siguranță aveau resursele și influența necesare pentru a face acest lucru. Cuprins de groază, Faukman și-a dat seama că panica lui Alex legată de Robert Langdon și Katherine Solomon părea dintr-o dată mult mai plauzibilă. I- a trecut prin minte și că oricine ar fi intrat prin efracție în Turnul Random House ar fi trebuit să treacă de paznicul de noapte bun la suflet, Mark Dole. Faukman a sunat imediat la biroul de securitate ca să se uite cum e. Niciun răspuns. La naiba. Temându-se de ce e mai rău, Faukman a alergat spre lifturi. Când a ajuns la parter, a fugit de după colț în hol, pregătindu-se pentru ce e mai rău. Dar scena din fața lui era perfect calmă și neașteptată. Paznicul de noapte Mark Dole era foarte viu și nevătămat, dând calm o declarație în fața a doi ofițeri de poliție metropolitană. Poliția e aici? Faukman a fost ușurat să-l vadă pe Dole teafăr, iar atenția redactorului s-a îndreptat imediat către cei doi bărbați încătușați de pe podea, lângă ușa rotativă, amândoi părând furioși. Dumnezeule... asta e...? Faukman nici nu-și putea imagina ce se întâmplase acolo jos, dar nu făcu niciun efort să- și ascundă încântarea în timp ce traversa holul spre cei doi captivi, care erau imobilizați și întinși pe o parte. „Hei! Bine ați venit la Random House!", exclamă Faukman cu entuziasm. „Habar n-aveam că sunteți cititori." „Nu vrei să faci asta", șuieră Buzzcut, uitându-se urât la el. „Nu știi pentru cine lucrăm." „Pentru cine lucrezi", îl corectă Faukman, încruntându-se. „Credeam că am trecut prin asta." „Du-te dracului!", izbucni el, cu ochii fumegând de furie. Faukman se ghemui și zâmbi. „Știi, Buzz, dacă ai merge la bibliotecă la fel de des ca la sală, ți-ai da seama că fiecare poveste grozavă are același final." Făcu cu ochiul. „Răi pierd întotdeauna." CAPITOLUL 68 Atherine fu ușurată să-l vadă pe Langdon coborând de pe balcon, silueta corpului său conturat de lumina slabă a trapei pe care o deschisese deasupra.

— Avem nevoie de foc, spuse el grăbit în timp ce i se alătura pe palier. Spune-mi că ai o brichetă sau chibrituri. — îmi pare rău, ce?

— Fum. Avem nevoie de fum dacă vrem să ieșim de aici. Graba din ochii lui Langdon transmitea un mesaj foarte clar: ceea ce văzuse de la balcon îl alarmase... și poate îi oferise și o soluție.

— Katherine, mai avem cam două minute până când un pistolar dement va coborâân fugă scările astea.

— Nu... nu sunt sigur ce aș putea avea.

Geanta mea e la capătul...

— Hai să o luăm... acum! Cu Langdon îndeaproape pe urmele ei, Katherine coborî scările, descifrând acum logica lui Langdon. Dacă sunetul focurilor de armă nu ar fi atras personalul muzeului, nimic altceva nu ar fi făcut-o... cu excepția, poate, a amenințării cu incendiul într-o bibliotecă antică. Ieri, când fusese acolo cu Langdon, acesta îi arătase frescă meticuloasă de pe tavan pictată de Jan Hiebl,

deplângând prezența celor trei discuri metalice urâte, instalate în anii 1970, intercalate în pictură. Katherine bănuia că Langdon era acum încântat că aceste discuri mici fuseseră instalate, în ciuda faptului că erau inestetice. Detectoare de fum.

Ajunsă la baza scărilor, Katherine și-a găsit geanta de umăr și a ridicat-o pe prima treaptă. Geanta era neobișnuit de grea astăzi, deoarece conținea manuscrisul ei – un teanc de peste patru sute de pagini – împreună cu o sticlă mare de apă. Atingând fundul genții, a început să scotocească semi- orbește prin conținut, în căutarea unui mijloc de a aprinde un foc. Katherine știa că nu avea chibrituri sau brichetă în geantă, deși, așa cum demonstraseră multitudinea de emisiuni de

„supraviețuire" de la televizor, focul putea fi creat folosind tot felul de obiecte de zi cu zi – telefoane mobile, lupe, baterii, vată de oțel. Dar, în timp ce scotocea prin geantă, Katherine și-a dat seama că era un punct mort. „N-am nimic", i-a șoptit ea lui Langdon, care era chiar deasupra ei pe scări. „Nici chibrituri. Nici brichetă. Telefonul meu mobil e într-un container. Am mănuși, balsam de buze, o broșură pentru muzeu, un baton de granola, o sticlă de apă..." „Baton de granola? De la hotel?" „Da. Minibarul." „0 să meargă." Granola combustibilă? „Baterii?", a insistat Langdon. „Ceva electronic? Stilou, breloc, căști, orice?" „Nu, Robert, îmi pare rău." A făcut o pauză. „Deși... geanta mea avea un Clutch în căptușeală. Nu știu..." „Clutch? Ce-i aia?" „Un încărcător de telefon pentru poșete", a spus ea, deschizând geanta. Și-a dat deoparte manuscrisul voluminos și i-a arătat lui Langdon umflătura unui cablu de încărcător de telefon care ieșea din căptușeala interioară. „Un fel de truc cuyanez, dar e la îndemână. L-am încărcat înainte de călătorie, dar nu știu cât..." „Stai aici", spuse Langdon, luând punga. „îți spun eu ce să faci imediat." Fără alte cuvinte, se grăbi să urce înapoi pe scara în spirală. Sper să mă ierte pentru asta, își spuse Langdon cu trepidație. Trecuseră șaizeci de secunde de când o lăsase jos, iar acum stătea ghemuit pe palier, la jumătatea scărilor. Găsise batonul de cereale și îl pusese lângă teancul de pagini de manuscris pe care îl pusese deja deoparte. Acum bâjbâia pe căptușeala de mătase a pungii, simțind în sfârșit un dreptunghi dur într-un buzunar cu velcro. îl scoase. Ăsta e un încărcător? Geanta ultra-subtire Clutch a lui Katherine arăta mai mult ca un cârd de credit roz cu coadă. Sper să mai aibă energie. Ducând geanta Clutch la gură, își puse cablul de alimentare între dinți, trase puternic și rupse mufa. Apoi a despărțit cele două fire, le-a dezlipit pe fiecare cu dinții și a lovit ușor cele două fire goale scurt timp împreună.

O scânteie puternică a luminat pentru o clipă spațiul întunecat.

Spera că va fi de ajuns.

Langdon a așezat încărcătorul pe paginile manuscrisului și a ridicat batonul de cereale, care, așa cum se aștepta, avea o folie subțire de folie. A rupt folia și a dezlipit o fâșie îngustă, rulând-o între degete pentru a crea un fel de fir de folie. Apoi a atașat un capăt al filamentului de folie la unul dintre firele goale ale Clutch-ului, lăsând celălalt capăt atârnând.

în teorie, odată ce conecta capătul liber și completa circuitul, electricitatea ar circula prin folie. Fiind un conductor slab, folia ar crea rezistență, rezultând o acumulare de căldură... care, în cele din urmă, ar aprinde folia.

Pe scurt.

Din păcate, materialul ultrasubțire ar arde doar pentru o clipă – nu suficient cât să aprindă o broșură laminată sau chiar o foaie subțire de hârtie de manuscris. Dacă Langdon ar fi avut vreo șansă să aprindă acest incendiu, ar fi avut nevoie de ceva inflamabil.

Foarte inflamabil.

La baza scărilor, Katherine se simțea din ce în ce mai neliniștită în timp ce aștepta în tăcere instrucțiuni suplimentare de la Langdon. Stai chiar aici... îți spun eu ce trebuie să faci imediat, îi spusese el. Se mișcase pe scări și, în cele din urmă, se poziționase la jumătatea palierului cu grătar, unde stătuseră mai devreme.

Pe lângă sunetele lui Langdon de deasupra, Katherine auzea zgomote din bibliotecă – o serie de țipete repetitive, puternice, sacadate – despre care Langdon spusese că proveneau de la mutarea vitrinei.

Zgomotul acela s-a oprit acum, își dădu seama Katherine, simțind că timpul era aproape expirat.

Cu o frică crescândă, privi din nou în sus, spre grilajul metalic la care lucra Langdon. Spre surprinderea ei, lumina care se filtra acum prin grilaj arăta brusc diferit. Nu mai erau doar razele palide de la trapa de deasupra lor... era o strălucire pâlpâitoare.

Foc?

El a făcut-o?!

Uimită, își ținu respirația, așteptând...

în câteva secunde, strălucirea începu să devină mai puternică, iar Katherine expiră în cele din urmă cu un val de speranță. Habar n-avea ce fel de magie cercetașă invocase Langdon pentru a aprinde incendiul, dar pe măsură ce flăcările se intensificau, putea vedea că grilajul metalic poros pe care aprinsese focul asigura o ventilație perfectă de dedesubt.

Uimirea ei, însă, s-a transformat rapid în îngrijorare.

E mult foc...

Flăcările se extindeau rapid și acum păreau să acopere o porțiune mai mare a palierului. In lumina tot mai puternică a focului, putea vedea că Langdon se mișcase de pe platformă și acum îngenunchea cu câteva trepte mai jos, alimentând focul din lateral. Pe măsură ce flăcările se răspândeau, Katherine a început să simtă cum aerul pătrunde pe sub ușa bibliotecii, urcând pe scări ca un coș de fum, alimentând focul și mai mult.

Katherine știa că prima ei grijă ar fi trebuit să fie: E sigur? Dar nu era. Prima ei grijă era cu totul altceva. Ce arde?!

Flăcările acestea deveniseră mult prea intense ca să fie o broșură de muzeu, un pachet de șervețele sau orice altceva găsise în geanta ei. Ce folosește drept combustibil?!

Răspunsul ei a apărut o clipă mai târziu, când o bucată de hârtie parțial carbonizată a căzut de sus, aterizând pe scări chiar în fața ei.

Fâșia pârjolită de hârtie albă avea un text negru, o parte încă lizibilă. Katherine a avut nevoie doar de o clipă ca să recunoască cuvintele. Robert, nu!

S-a aruncat în sus pe scări, strigându-l să se oprească. în timp ce urca în spirală spre Langdon, a bănuit brusc că îi spusese să rămână jos, pentru că știa că nu va fi niciodată de acord cu planul lui. îmi arde manuscrisul! Putea simți căldura când a ajuns sub palier. Deasupra ei, prin grilajul metalic, a văzut partea de jos a unui teanc de pagini de manuscris pe care Langdon le arunca în foc. Paginile ardeau rapid și strălucitor.

„Oprește-te!", a gâfâit ea. „Ăsta e singurul nostru exemplar! Nu-l putem pierde!" Langdon a privit în jos, ochii lui fiind intensi în lumina focului. „Am pierdut-o deja, Katherine – îmi pare atât de rău. Acest exemplar fizic va fi confiscat în secunda în care ieșim din această nișă. Și apoi se va termina pentru noi. Am putea la fel de bine să-l folosim ca să ne salvăm viețile."

„Dar nu există altă..."

„Te rog să asculți", a spus el, încă aruncând pagini în foc. „Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus încă, dar oameni au fost uciși astăzi din cauza acestei cărți. Atâta timp cât deținem acest manuscris, suntem ținte. Primul glonț abia ne-a ratat. Următorul nu."

„Dumnezeule, oameni au fost uciși?!" a repetat ea. „Din cauza manuscrisului meu?!"

„Katherine, niște profesioniști ți-au șters manuscrisul de pe un server corporativ securizat! Căpitanul UZSI care m-a interogat în această dimineață ne-a acuzat că am orchestrat o cascadorie publicitară teroristă pentru această carte. Brigita Gessner a cerut un exemplar în avans și a fost torturată și ucisă aseară. Jonas pare să fi dispărut. UZSI mă vânează de..." „Brigita Gessner e moartă?!"

Langdon dădu din cap sumbru. „Nu pretind că știu ce se întâmplă, dar nimic nu valorează viețile noastre. Și unul altuia. Asta e mișcarea corectă. Trebuie să ai încredere în mine."

Cam târziu pentru încredere, se gândi ea, văzând teancul subțire de pagini rămase. Ai ars deja cea mai mare parte.

Craniul locotenentului Pavel bubuia de la efort.

Terminase de manevrat vitrina mare de pe podeaua bibliotecii, reușind în cele din urmă să o poziționeze sub balcon. Cubul transparent fusese considerabil mai greu decât părea, o mare parte din greutate provenind, fără îndoială, de la obiectul gigantic din interior.

Lui Pavel îi luase un minut să-și tragă respirația, holbându-se prin plexiglasul gros la cartea absurd de mare din interiorul cubului. Era suficient de faimoasă pentru a atrage o mulțime, dar cartea era deschisă la o pagină care înfățișa un diavol pe jumătate gol, ghemuit într-o pânză de șold.

Oamenii plătesc bani ca să vadă așa ceva?

Nerăbdător să ajungă la balcon, Pavel recuperă scara și o ridică pe vitrină,

încântat să vadă că ajungea acum până la balcon.

înainte de a se urca pe vitrină, Pavel se întoarse pentru o ultimă privire a balconului, ca să vadă dacă Langdon își revenise și se dezvăluise.

In timp ce ochii săi urmăreau perimetrul superior al camerei, de-a lungul balconului, privirea i se opri brusc.

Pavel spera că are halucinații.

în colțul îndepărtat al balconului, deasupra nișei încuiate, o coloană de fum negru părea să se ridice de nicăieri... plutind spre cel mai înalt punct al tavanului arcuit... adunându-se deja într-un nor întunecat care acum se țâra peste fresca neprețuită.

Nu...

Dar era prea târziu.

O fracțiune de secundă mai târziu, alarmele de incendiu au început să sune.
CAPITOLUL
69

La câteva secunde după ce a sunat alarma de fum, locotenentul Pavel l-a auzit pe ghizitor desfăcând frenetic ușile Bibliotecii Baroce.

Ți-am dat ordine! Pavel a furios. Stai afară!

Dar, se pare, amenințarea cu incendiul într-o bibliotecă antică a anulat chiar și ordinele UZSI, iar ghizitorul a năvălit înăuntru, întorcându-se frenetic și căutând sursa fumului.

Pavel se afla în capătul cel mai îndepărtat al camerei, cocoțat pe vitrină, pregătindu-se să urce scara spre balcon. Ghizitorul nici măcar nu l-a observat, ci s-a fixat asupra stâlpului de fum care se ridica de pe balcon. Ghizitorul a alergat la biblioteca ascunsă, încercând în zadar să o deschidă.

încă îl pot omorî pe Langdon, știa Pavel, începându-și urcarea pe scară. Ochi pentru ochi.

Alți doi angajați ai muzeului cu stingătoare au intrat în fugă în spatele ghizitorului , strigând unul la altul și încercând să deschidă ușa ascunsă fără să o spargă. Niciun noroc. Dar fumul care se ridica prin trapă părea acum să se potolească la fel de repede pe cât începuse.

Pavel era la jumătatea scării când un alt ghid îl zări.

Bătrânul se repezi spre el, părând îngrozit să vadă pe cineva pe o scară cam împletită, deasupra exponatului neprețuit al bibliotecii. „Co to sakra delâs?!", strigă ghidul, ajungând sub el. Ce naiba faci?!

Pavel îl ignoră, continuând să urce.

Pe măsură ce se apropia de vârf, simțea gustul fumului în plămâni.

Norul întunecat se adunase chiar deasupra lui, de-a lungul vârfului tavanului arcuit, deși ventilatoarele puternice tocmai fuseseră pornite și păreau să curețe aerul rapid.

Pavel ajunse în vârful scării și privi peste balustrada balconului spre trapa de la capătul îndepărtat. Aceasta era încă larg deschisă. Planul americanului cu fumul fusese ingenios, dar era pe cale să se întoarcă înapoi. Langdon nu mă va vedea

niciodată venind. Chiar dacă ar fi descuiat ușa și ar fi ieșit în fugă în bibliotecă, Pavel ar fi rămas pe poziția înaltă – un punct de observație perfect pentru împușcătura fatală. Răbdare, îl îndemnase căpitanul său, iar răbdarea a dat roade. întinzând mâna, s-a apucat de balustrada de fier a balconului și s-a pregătit să se tragă pe dreapta.

„Locotenent Pavel!", a strigat o voce autoritară de femeie de la intrarea bibliotecii. „Oprește-te chiar acolo!"

Cocoțat pe ultima treaptă, Pavel s-a întors și a scanat biblioteca, clipind de mai multe ori, încercând să înțeleagă ce vedea acum. Mirajul care se îndrepta spre el era atât de neașteptat și bizar încât s-a întrebat dacă nu cumva fumul și rana la craniu declanșau o halucinație.

Femeia care se apropia era o femeie elegantă, cu părul închis la culoare – cu siguranță una dintre cele mai uluitoare femei pe care Pavel le văzuse vreodată în carne și oase. Se mișca pe picioare subțiri care o purtau cu intensitatea unui model de modă pe podium. Ar fi putut fi una dintre fanteziile lui Pavel din Zona de Vis... cu excepția unei mici probleme: era flancată de doi pușcași marini americani în uniformă completă de ambasadă și purtând arme de mână.

In casa scărilor, pe palierul spiralei, Langdon stătea deasupra grămadei de cenușă fumegândă, dorind să se asigure că fiecare jar era stins.

Acest incendiu fusese posibil datorită Procter & Gamble, își spuse el, recunoscător pentru sticluța mică de dezinfectant de mâini pe care o găsise pe fundul genții lui Katherine. Gelul Safeguard avea 80% alcool, iar Langdon îl întinsese din abundență pe pagina de titlu a manuscrisului lui Katherine înainte de a rula foaia într-un tub pentru a concentra vaporii. După ce introduse tubul în grătar pentru a

—l menține în poziție verticală, Langdon folosi Clutch pentru a aprinde folia direct deasupra deschiderii tubului. Așa cum era de așteptat, folia se stinse aproape instantaneu, dar concentrația de vapori de alcool se arse, iar tubul îmbibat cu gel luă foc.

Restul se întâmpla repede.

Hârtia de imprimantă cehă, cu aderență ușoară, arse mai repede decât anticipase Langdon; pentru o clipă, se temuse că făcuse o greșeală teribilă și pusese întreaga bibliotecă în pericol. Incendiul izbucnea în câteva secunde. în timp ce îi punea mai multe pagini la manuscris, Langdon goli și apa rămasă de la Katherine și aruncă sticla de plastic peste paginile manuscrisului, creând nori de fum negru pe măsură ce se topea.

Era rar ca Langdon să-l invoce pe Shakespeare, dar acest dezastru aproape demn de un bard. „Fie ce se termină bine", se asigură el, având în vedere că ar fi putut da foc unei biblioteci neprețuite sau ar fi putut fi împușcat mortal. Acum, după ce confirmase că nu lăsase nimic în urmă, Langdon ridică geanta lui Katherine, care era mult mai ușoară fără manuscrisul și apa ei. Ea coborâse deja în tăcere, tulburată de faptul că fusese martora incinerării paginilor manuscrisului ei. Langdon era încrezător că ea va ajunge în cele din urmă să înțeleagă că le jucase cărțile cât

de bine a putut.

„Suntem în viață."

în timp ce Langdon cobora treptele, auzea mai multe conversații în afara ușii bibliotecii și spera că printre mulțime se număra și agenții de pază a muzeului.

„Domnul Langdon?!" strigă o voce gravă prin ușă. Accentul era american. „Sunt Morgan Dudley, gardianul Ambasadei Pușcașilor Marini." Langdon și Katherine schimbară o privire uimită. Asta fusese rapid.

„Puteți ieși în siguranță, domnule", a anunțat bărbatul. „Pot confirma că locotenentul UZSI care v-a amenințat și-a renunțat arma, iar Alerta Albastră a fost anulată."

Langdon habar n-avea ce este o Alertă Albastră, dar prezența ambasadei părea cu siguranță o îmbunătățire față de UZSI.

„Deschideți ușa, domnule." Vocea era politicoasă, dar mai fermă acum.

Katherine a început imediat să-și desfacă mâneca hainei lungi de la clanță.

„Așteptați!", a șoptit Langdon, simțindu-se neliniștit. „Ar putea fi un ofițer UZSI care imită un american."

Indiferent dacă bărbatul de afară era clarvăzător sau auzise comentariul, Langdon nu știa, dar o clipă mai târziu, un carnet laminat a intrat strecurându -se pe sub ușă. în lumina slabă, Langdon nu a putut citi textul mic, dar, în mod potrivit, temerile sale au fost potolite de simbolul gravat pe cârd – un vultur pleșuv cu un scut cu stele și dungi.

în afara bibliotecii, Dana Danek aștepta cu nerăbdare să se deschidă ușa ascunsă. Trecuse mai puțin de zece minute de când ambasadorul Nagel se repezise în biroul Danei cu un ordin urgent – să meargă cu o escortă de pușcași marini la Klementinum și să salveze viața unui american.

Misiune îndeplinită, se gândi ea. Deși cu greu.

Locotenentul Pavel fusese escortat afară din bibliotecă și într-o cameră de așteptare, iar superiorii săi fuseseră alertați. UZSI a fost indignat să afle de intervenția ambasadei SUA într-o Alertă Albastră oficială – indiferent de originea acesteia – deși nu au avut de ales decât să emită imediat o „Retragere a Alertei".

Când biblioteca s-a deschis în sfârșit, Robert Langdon a pășit înainte, mijind ochii din interiorul nișei întunecate. Dana Danek a fost ușurată săl vadă în siguranță și totuși a fost șocată să-l vadă ieșind cu o femeie. Dana ia recunoscut chipul elegant într-o clipă.

Katherine Solomon.

CAPITOLUL

70

Până când tremura după timpul petrecut pe scările geroase, Katherine savura căldura relativă a holurilor Klementinumului în timp ce doamna Danek, o ofițeră de relații publice a ambasadei, le înghesuia spre ieșirea din muzeu. Pușcașii marini americani cercetaseră nișa, făcând fotografii grămadei de cenușă de pe palier și adunând de pe podea bucăți carbonizate de pagini de manuscris.

Interesul lor viu pentru rămășițele arse ale cărții ei, oricât de de neconceput ,

părea să susțină afirmația lui Langdon că manuscrisul ei se afla într-adevărân centrul a ceea ce se întâmplase astăzi.

Dar de ce?

începea să pară din ce în ce mai evident că Langdon ar fi putut lua decizia corectă; manuscrisul îi transforma într-o țintă, iar îndepărtarea lui le salvase viata.

Gândul de a-și scrie cartea de la capăt o umplea pe Katherine cu o groază pe care nu o putea procesa în acel moment. Langdon sugerase că PRH ar putea cumva să recupereze o copie digitală de pe serverul spart sau poate că hackerii ar cere o răscumpărare rezonabilă. Spera că avea dreptate. Sau poate universul avea să ofere vreo minune neprevăzută.

Suntem în viață, se gândi ea. Să începem de acolo.

Nu-și putea imagina că Brigita Gessner era moartă și, evident, Langdon mai avea multe de povestit despre propria dimineață; tocmai o informase pe Dana Danek că era profund îngrijorat de siguranța a două persoane.

Michael Harris? Sasha Vesna? Katherine nu recunoștea niciunul dintre nume.

în plus, destul de ciudat, când Langdon i-a cerut doamnei Danek să-i împrumute un telefon ca să vadă ce face Jonas Faukman, ea a refuzat, spunând că ambasadorul insista asupra niciunui contact extern până când Katherine și Langdon nu vor fi aduși în siguranță și vorfi complet instruiți... pentru propria lor protecție.

Propria noastră protecție?!

Langdon mergea acum lângă Katherine, iar ea l-a luat de mână. Grupul, condus de pușcașii marini americani înarmați, a ieșit din muzeu printr-o serie de curți interioare și arcade în forfota Pieței Marian. Chiar în față, steagurile Primăriei Noi fluturau în vântul puternic, iar Katherine auzea sirenele devenind tot mai puternice în depărtare. Escortele lor, care se pare că auziseră și ele sirenele, îi îndemnau acum să se miște mai repede. Langdon o strânse mai tare pe Katherine de mână și i-au urmat rapid pe pușcașii marini în piață, până la vehiculul care îi aștepta. „Ăsta e mașina noastră?", se gândi Katherine, surprinsă. Nu tocmai discretă.

Unul dintre pușcașii marini ținea deschisă portiera unei limuzine negre, care purta sigla ambasadei SUA pe lateral și două bannere mici pe capotă – unul ceh și unul american – ambele roșii, albe și albastre. Limuzina atrăgea deja o atenție considerabilă în piață.

„Iertați formalitatea", spuse doamna Danek. „Vehiculele diplomatice oferă un anumit nivel de protecție față de autoritățile locale. Ambasadorul a considerat prudent.

Vă rog să urcați."

Din sunetele sirenelor care se apropiau, Katherine și-a dat seama că imunitatea diplomatică ar putea fi un lucru bun. în timp ce Katherine făcea un pas spre mașină, însă, Langdon a imobilizat-o discret, strâns-o puternic de mână.

Sirenele se apropie urlând.

„Doamnă?" spuse pușcașul marin. „Avem nevoie de amândoi în mașină acum." Mâna lui Langdon rămase fermă și nemișcată, ochii îi erau fixați asupra steagului

american care flutura pe capota limuzinei. Katherine nu avea nicio idee la ce se gândea el, dar, dintr-un anumit motiv, Robert părea să se răzgândească dacă să urce în mașină.

„Urcați, domnule!" strigă pușcașul marin brusc în timp ce un șir de sedanuri negre cu lumini intermitente ocoliră un colț și apăru în raza vizuală. „Acum!" Ochii lui Langdon se mutară de la steag la interiorul limuzinei, apoi la luminile intermitente ale autorităților care se apropiau. în cele din urmă, cu reticența unui om care alege cel mai mic rău dintre două, o ajută pe Katherine să urce în limuzină și se urcă după ea.

Pușcașul marin trânti portiera mașinii exact când sosea un convoi de vehicule UZSI, sirenele spărgând aerul rece al dimineții. Dana Danek stătea pe bordură și privea limuzina ambasadei cum se îndepărtează în viteză. Nu era sigură de ce ezitase Langdon, dar nu mai conta. Cu amândoi în siguranță sub controlul ambasadorului, Dana își îndeplinise datoria.

îl sunase deja pe ambasadorul Nagel, care părea profund ușurat că Langdon și Solomon fuseseră găsiți în viață. Acum, însă, Dana avea informații suplimentare – informații profund tulburătoare – și găsise o nișă liniștită în spatele unei statui de la colțul Primăriei pentru a-l rechema pe ambasador •

„Mai este un lucru de raportat, doamnă", spuse Dana când apelul fu transferat la ambasador. „Tocmai am vorbit cu profesorul Langdon, care a spus că are motive să fie foarte îngrijorat de siguranța Sashei Vesna..."

Făcu o pauză, emoțiile i se opreau în gât. „Și de asemenea de cea a... lui Michael Harris." „Harris?" Nagel părea surprins. „Ți-a spus Langdon de ce este îngrijorat?"

Dana fusese informată despre adevărata natură a

„relației" lui Michael cu Sasha Vesna și, deși Dana era ușurată că aceste întâlniri nu fuseseră alegerea lui Michael, era și furioasă în sinea ei că ambasadorul l-ar fi pus într-o astfel de poziție. E atașat juridic, pentru numele lui Dumnezeu – nu un agent de teren antrenat!

„N-am avut timp să vorbim", a răspuns Dana, „dar a spus că el și Sasha trebuiau să se întâlnească cu Michael la apartamentul ei, dar s-a întâmplat ceva. Langdon m-a îndemnat să trimit pe cineva să verifice ce mai fac amândoi. Mi-a dat cheia de la apartamentul Sashei."

„Langdon avea cheia Sashei?"

Dana s-a uitat la brelocul ieftin din Krazy Kitten pe care Langdon tocmai i-l dăduse. „A insistat să-l ia – în caz că avea nevoie de un loc sigur unde să meargă."

Ambasadorul a tăcut o clipă neobișnuit de lungă. „Bine", a spus ea în cele din urmă. „îl voi trimite pe Scott Kerble să te ia imediat. Te poate însoți la Sasha."

Eu?! Dana nu se așteptase să fie trimisă chiar ea și se întreba dacă era o pedeapsă sau un vot de încredere. în orice caz, Nagel își trimitea cel mai de încredere și priceput agent de securitate al ei, marin. Se părea că ambasadorul voia să fie absolut sigur că nimic altceva nu se întâmpla în ziua aceea.

în ciuda aerului cald care ieșea din gurile de ventilație ale limuzinei, fiorul lui

Katherine Solomon se adâncea în timp ce asculta relatarea lui Robert despre evenimentele dimineții sale.

„Dumnezeule, Robert. Nu știu ce să spun..." Relatarea lui Langdon despre femeia de pe pod, reconstituind coșmarul lui Katherine, o lăsă fără cuvinte.

In timp ce mașina huruia de-a lungul râului spre ambasadă, Langdon îi împărtăși o altă veste tulburătoare – motivul pentru care ezitase înainte de a urca în limuzină.

Sigiliul ambasadei SUA de pe lateralele vehiculului.

După cum își explica Langdon, Katherine își dădu seama că tocmai experimentase ceea ce specialiștii în noetică numeau „procesare vizuală întârziată", o afecțiune frecventă în rândul persoanelor cu amintiri eidetice. Deoarece amintirile eidetice înregistrau cantități atât de mari de informații vizuale, creierul nu le procesa pe toate în timp real. De fapt, cea mai mare parte a informațiilor vizuale deținute de o memorie eidetică nu era niciodată accesată, niciodată rechemată, decât dacă individul încerca în mod activ să -și amintească ce văzuse.

Sau... decât dacă exista un factor declanșator.

Sigiliul ambasadei SUA de pe ușa limuzinei declanșase una dintre amintirile lui Langdon din acea dimineață – o felicitare cu aceeași sigiliu al ambasadei, care însoțea aranjamentul mare de lalele roșii, albe și albastre trimise la hotelul lor de către ambasada SUA. „Când m-am întors în cameră în această dimineață", a explicat Langdon, „ fereastra tip bovindou era încă larg deschisă și am observat că felicitarea ambasadei era pe podea. în cameră era ger – iar vântul începuse să ofilească florile de pe pervaz. Dar, când am închis fereastra, am văzut o tijă subțire de metal cu un con de plastic transparent deasupra – cuibărită printre tulpinile de flori." Langdon și-a trecut o mână peste părul închis la culoare și părea să recupereze detalii ale amintirii.

„Dispozitivul abia dacă a perceput sunetul în acel moment – am crezut că e un detector de umiditate sau ceva banal – dar cu tot ce se întâmplă acum, tocmai mi-am dat seama că am văzut un dispozitiv similar la Sala Simfonică din Boston... un microfon parabolic plutind deasupra orchestrei pentru a capta fiecare nuanță a muzicii.

„Stai..." bâlbâi Katherine. „Crezi că florile noastre au fost interceptate?!"

Langdon dădu din cap. „Tu și cu mine stăteam chiar lângă buchet când am vorbit despre coșmarul tău de aseară. E singura explicație. Dacă cineva te-ar auzi descriind..."

„Dar chiar n-are sens!" exclamă ea, clătinând din cap. „De ce ne-ar asculta propria noastră ambasadă? Și chiar dacă ar fi ascultat și ar fi auzit visul meu, de ce ar vrea vreodată să-l... recreeze?" „Nu știu. Dar chiar intenționez să-l întreb pe ambasador când ajungem la ambasadă."

„Nu mergem la ambasadă", spuse Katherine. „Am auzit-o pe Dana spunându-i șoferului să ne ducă la reședința ambasadorului." Langdon păru surprins. „De ce?"

Katherine ridică din umeri. „Poate că s-a gândit că ar fi mai primitor?"

După expresia tulburată de pe fața lui Langdon, ea își dădea seama că el

considera această schimbare exact opusul unei primiri plăcute. „Protecțiile speciale pentru cetățenii americani intră în vigoare doar în interiorul ambasadei", șopti el. „ Ambasadorul știe asta. întâlnirea la reședința ei înseamnă că tu și cu mine suntem încă... neprotejați. Expuși."

Katherine simți o panică puternică. Ce-ar putea vrea de la noi? își dorea să nu fi acceptat niciodată cererea lui Gessner de a vorbi la Praga.

„Din cine știe ce motiv, totul se învârte în jurul cărții tale, Katherine."

Langdon se aplecă în față, privirea lui fixându-i-o pe a ei. „Trebuie să vorbești cu mine.

Avem doar câteva minute singuri și trebuie să-mi spui totul.

Ce este în manuscris? Ce ai descoperit?"

Katherine își dorise ca Langdon să citească despre experimentele și concluziile ei în detaliu, dar acest lux nu mai era o opțiune.

Nu există manuscris... și nu există timp.

„Bine", șopti ea, apropiindu-se de el. „îți voi spune."

CAPITOLUL

71

în mijlocul elegantei zone comerciale din Praga, o mică parcelă de pământ stă neatinsă, înconjurată de o fortificație din piatră. Timp de cinci secole, acest loc sacru fusese o cronică sumbră a intolerantei omenirii.

Vechiul Cimitir Evreiesc, se gândi Golem în timp ce pășea prin poartă în sanctuarul acoperit de mușchi și presărat cu copaci. Peisajul fantomatic din fața lui era plin de pietre funerare – peste douăsprezece mii în acest spațiu minuscul. Pietrele funerare antice erau înghesuite atât de strâns încât multe se atingeau una de alta... răsturnate în toate direcțiile. Scena arăta mai mult ca o zonă de depozitare a pietrelor funerare decât ca un cimitir sacru. Incredibil, peste o sută de mii de cadavre erau îngropate pe această parcelă de trei acri. Evreii din Praga secolului al XV-lea erau retrogradați la periferiile acceptării sociale și închiși în propriul lor ghetou.

Când aveau nevoie să-și îngroape morții, așa cum era obiceiul evreiesc, cei aflați la putere le alocau doar o bucată foarte mică de pământ pentru a face acest lucru.

Deoarece evreii... Obiceiul interzicea exhumarea unui cadavru îngropat; când spațiul din cimitir era la capacitate maximă, liderii evrei aduceau pur și simplu un nou strat de pământ, construindu-l peste cimitirul original și mutând pietrele funerare existente la noul nivel al solului. Acest proces a fost repetat de multe ori de-a lungul secolelor, de fiecare dată rezultând un nou strat de cadavre și un nou grup de pietre funerare. în unele locuri, cadavrele erau îngropate la doisprezece adâncimi, iar fără zidurile de sprijin, se spunea că Cimitirul Vechi s-ar fi extins de mult pe străzile din jur, împrăștiind cinci secole de oase în toate direcțiile.

în timp ce intra în cimitir, Golem s-a oprit la cutia mare de lemn și a ales o kippa – „domul" sau acoperământul tradițional evreiesc purtat de vizitatorii cimitirului ca simbol al umilinței și reverenței. Și-a coborât gluga pelerinei și a așezat kippa pe

craniul său acoperit cu lut, ignorând privirile și șoaptele câtorva vizitatori din apropiere. Putea înțelege cum prezența sa aici, costumată, ar putea fi percepută ca lipsită de respect, dar, de fapt, simțea doar respect pentru acest loc sacru... și pentru rabin, care crease primul de acest fel.

Avansând cu grijă, Golem se deplasa prin haosul de pietre funerare, având grijă să nu alunece pe aleea pavată cu mușchi. îndreptându-se spre marginea cimitirului și spre zidul vestic, Golem se îndrepta spre mormântul rabinului Loew.

Piatra funerară a rabinului avea aproape doi metri înălțime și era decorată ornamentat cu simbolul unui leu, atestând numele de familie al rabinului Loew. — „Ldw" sau „Leu". Cornișa îngustă de pe vârful monumentului era plină de zeci de bucățele mici de hârtie împăturite, pe care fuseseră scrise rugăciuni și lăsate în urmă de vizitatori. Cei care nu aveau hârtie lăsaseră pietricele, conform tradiției evreiești.

Singur în fața mormântului elegant, Golem îngenunchea cu respect pe pământul rece și își deschise mintea către conexiunile nevăzute ale universului... unitatea sufletelor pe care atât de mulți nu au reușit să o perceapă... și au refuzat să o creadă. Suntem ca unul.

Separarea este o iluzie.

Au trecut minutele, iar Golem se simțea absorbind putere din acest loc mistic. încet, a început să simtă o prezență tot mai mare, iar puterea golemului original s-a revărsat prin pământ si i-a umplut sufletul. CAPITOLUL

72

în timp ce limuzina ambasadei a virat la stânga pe Podul Mânesuv, Katherine a deschis o sticlă de cola Kofola de la barul limuzinei și a luat o înghițitură lungă. Langdon a așteptat în timp ce ea privea turlele Castelului Praga. Părea că își organizează gândurile pentru ceea ce urma să spună.

Vreau să aud totul, se gândi el, încă incapabil să-și imagineze ce ar fi putut descoperi Katherine care ar fi determinat pe cineva să-i distrugă manuscrisul. Sau să comită o crimă...

„Bine", spuse Katherine, lăsând sticla jos și întorcându-se spre el. „Există un fenomen științific numit criza replicării. Cunoști asta?"

Langdon auzise termenul folosit de colegii săi din departamentul de științe. „Dacă nu mă înșel, se referă la orice rezultat experimental care apare o singură dată și nu poate fi reprodus."

„Exact", spuse ea. „Și în ultimii cincizeci de ani, zeci de oameni de știință foarte respectați au produs o serie de rezultate de laborator care susțin puternic conștiința non-locală. Unele dintre aceste experimente au dat rezultate cu adevărat uluitoare... și totuși, încercările de a le repeta fie au eșuat, fie au produs rezultate neconcludente." Ca fuziunea rece, se gândi Langdon.

„De fapt, este destul de înnebunitor", spuse Katherine, cu frustrare în voce.

„Majoritatea acestor rezultate irepetabile provin din experimente executate meticulos, evaluate de colegi, efectuate de oameni de știință pricepuți și reputați."

„Chiar și așa, rezultatele lor sunt discreditate?"

„în întregime. în domeniul meu se desfășoară un război intelectual între modelele locale și cele nelocale ale conștiinței. Incapacitatea noeticienilor de a reproduce anumite rezultate a devenit strigătul de luptă al materialiștilor de pretutindeni – scepticilor precum Gessner, care vă vor denunța experimentul ca fiind înșelător și vă vor eticheta drept un șarlatan prea înfocat sau un impostor."

Langdon nu a fost surprins. în domeniul său, istoria religioasă, afirmațiile publicate erau brutal demontate ca parte a bătăliei dintre credincioși și necredincioși. Frauda era un lucru obișnuit. Giulgiul din Torino – presupusa pânză funerară a lui Hristos – fusese acum datat cu radiocarbon la 1.200 de ani după Hristos. Faimoasa „Inscripție a Osuarului lui Iacob" din 2002 fusese dezvăluită ca fiind contrafăcută. Influentul decret imperial cunoscut sub numele de Donația lui Constantin fusese dezvăluit ca un fals ingenios fabricat de

Biserică pentru a consolida puterea.

Proclamăm Adevărul care ne servește nevoilor.

„Există un experiment PSI în special", a spus Katherine, „care a devenit un paratrăsnet în această furtună continuă. A fost realizat pentru prima dată la începutul anilor 1980 de către o echipă științifică extrem de respectată, care a lucrat cu o grijă riguroasă și a produs rezultate de neconceput. Din păcate, aceste rezultate s-au dovedit a fi irepetabile, în ciuda nenumăratelor încercări ulterioare."

„Experimentul Ganzfeld", a oferit Langdon.

Katherine părea impresionată. „Știai despre asta?"

„Abia recent", a recunoscut el. „După prezentarea ta destul de uluitoare despre cartea conștiinței nonlocale, am decis să citesc niște informații pe teren." „M-aș simți flatat", a spus ea, „dar presupun că verificai încă o dată că nu sunt nebun."

Langdon a râs. „Deloc. Eram cu adevărat interesat."

Experimentul Ganzfeld, aflase el, consta în plasarea unui subiect într-o cameră de privare senzorială și solicitarea unui al doilea subiect să-i „ transmită mental" imagini. Experimentul a fost realizat pe parcursul a mai multor sesiuni, iar rezultatele au demonstrat în mod covârșitor existența telepatiei mentale, în mod ciudat, nivelul uimitor de succes statistic demonstrat în prima serie de încercări nu fusese niciodată reprodus, nici măcar de aceeași echipă, ceea ce a dus la o avalanșă de critici și acuzații de înșelăciune.

„Și dacă ați citit despre Ganzfeld", a spus ea, „atunci probabil ați citit și despre sociologul Daryl Bem – unul dintre cei mai vocali apărători ai experimentului Ganzfeld și autorul controversatului articol din 2011 „Simțind viitorul".

„Și eu l-am citit", a recunoscut Langdon, amintindu-și de subtitlul intrigant: „Dovezi experimentale pentru influențe retroactive anormale asupra cogniției și afectului".

Articolul lui Bem descria un experiment în care le-a arătat participanților o listă de cuvinte aleatorii și apoi, după ce a eliminat-o, le-a cerut să-și amintească cât mai multe cuvinte posibil din listă. A doua zi, le-a dat participanților o scurtă selecție de cuvinte alese complet la întâmplare din lista originală și le-a spus să memoreze acele cuvinte. în mod incredibil, rezultatele testelor din prima zi indicau clar că

participanții erau mult mai predispuși să -și amintească cuvinte pe care le-ar revedea în a doua zi – după test!

Stai puțin!, își amintea Langdon că se gândise, nedumerit. Poți studia după un test? Viitorul influențează trecutul?

Tulburat, îi dusese rezultatele Bem unui coleg din departamentul de fizică – un absolvent de Oxford cu papion, pe nume Townley Chisholm – care părea surprinzător de netulburat de date. Chisholm l-a asigurat pe Langdon că „retrocauzalitatea" era într-adevăr reală și fusese observată în numeroase experimente, inclusiv unul numit „radiatorul cuantic cu alegere întârziată".

Chisholm l-a descris ca „o versiune trucată a experimentului clasic cu fante duble". Originalul, știa Langdon, uimise lumea demonstrând că lumina care călătorește printr-o barieră cu fante duble se poate mișca fie ca o particulă, fie ca o undă... și, în mod de neconceput, părea să „decidă" în ce fel să acționeze de fiecare dată, în funcție de alegerea cuiva de a o observa.

Modificarea „alegerii întârziate", a explicat Chisholm, încorpora utilizarea fotonilor și oglinzilor încurcate pentru a „întârzia" eficient alegerea în timp real a observatorului de a observa sau nu... până după ce lumina dezvăluise cum urma să acționeze. Cu alte cuvinte, oamenii de știință au forțat lumina să reacționeze la o decizie care nu fusese încă luată. Rezultatul uluitor a fost că lumina nu a fost deloc păcălită. Cumva, a anticipat ce alegere va face observatorul în viitor... ca și cum universul ar fi știut deja ce se va întâmpla înainte să se întâmple.

Mai târziu, după ce a căutat experimentul pe Google, Langdon a reușit să înțeleagă doar suficient cât să accepte că unele minți foarte inteligente credeau că evenimentele viitoare afectează într-adevăr evenimentele trecute... și că timpul era capabil să curgă invers.

„Trebuie să recunosc", a spus Langdon, încruntându-se la Katherine, „simpla idee de retrocauzalitateâmi provoacă disonanță cognitivă."

„Nu ești singurul", a răspuns ea. „Ar trebui să vezi cum reacționează vizitatorii mei la placa de pe biroul meu. Scrie: «Experiențele de astăzi sunt rezultatul deciziilor de mâine»."

Oricât de mult încerca Langdon să-și deschidă mintea la retrocauzalitate, i se părea imposibil să accepte. „Dar timpul care se mișcă înapoi nu are sens!

Trebuie să existe o altă explicație."

„Există, dar nu o să-ți placă cu mult mai mult", spuse Katherine. „Cealaltă posibilitate este că toți nebunii adepți ai «conștiinței universale» au dreptate... și universul știe totul. Din această perspectivă, universul nu este legat de timpul liniar așa cum îl percep oamenii. în schimb, funcționează ca un întreg atemporal în care trecutul, prezentul și viitorul coexistă." Pe Langdon începuse să-l doară capul. „Dar cartea ta? Vorbeai despre criza replicării... și despre cum afectează PSI și noetica?"

„Da, așa este, ca niciun alt domeniu, și este nedrept." Katherine luă o înghițitură din băutură. „Gândiți-vă la domeniul atletismului. Dacă un atlet are un rezultat olimpic uimitor și stabilește un record mondial – ceva ce nu s-a mai întâmplat

niciodată și pe care nimeni altcineva nu-l poate reproduce – nu decidem că camerele de televiziune i-au jucat o feste sau că publicul a avut halucinații. îl vedem pur și simplu ca pe un rezultat remarcabil. Doar pentru că nu poți face același lucru de două ori, nu înseamnă că nu s-a întâmplat."

„Argument corect... dar acesta este sportul. Aceasta este știința. Repetabilitatea este o parte cheie a procesului științific."

„Da, și sunt de acord că repetabilitatea este o sarcină rezonabilă a probei la nivel macroscopic. Dar la nivel cuantic, lucrurile funcționează diferit, Robert. Lumea cuantică este înțeleasă ca fiind imprevizibilă. De fapt, imprevizibilitatea este, literalmente, trăsătura sa cea mai general acceptată!" Un alt argument corect, și-a dat seama el.

„Limbajul lumii cuantice", a spus ea, vorbind acum mai repede, „este literalmente limbajul imprevizibilității – unde de probabilitate, fluctuații cuantice, principii de incertitudine, tunelare probabilistică, haos, interferență cuantică, decoerență, superpoziții, dualități. Toate acestea se traduc, în linii mari, prin «Nu știm ce se va întâmpla pentru că regulile clasice ale fizicii nu se aplică!»" „

— Bine, deci conștiința..."

„Conștiința nu este un organ din carne și oase din corpul tău.

Conștiința există în lumea cuantică. Prin urmare, este extrem de dificil de observat cu vreo predictibilitate sau repetabilitate. Poți să-ți folosești conștiința pentru a observa o minge care sare, dar când îți folosești conștiința pentru a-ți observa conștiința... ai parte de o buclă de feedback nesfârșită. E ca și cum ai încerca să observi ce culoare au propriii tăi ochi, fără a folosi o oglindă. Oricât de inteligent sau de persistent ai fi, nu ai cum să știi, pentru că nu-ți poți observa ochii cu ochii – la fel cum nu-ți poți observa conștiința cu conștiința."

„Interesant. Și subliniezi acest aspect în cartea ta?"

„Da, pe lângă argumentul că repetabilitatea, ca povară a probei, este un standard nerezonabil de ridicat atunci când studiezi conștiința. Prejudiciază domeniul și distruge cariere."

Langdon nu era sigur cum să răspundă. Era un concept fascinant, dar având în vedere prin ce trecuseră astăzi, se așteptase ca ceva mai controversat... sau periculos... să justifice atenția pe care o atrăsese ea.

„Deci, aceasta este coloana vertebrală... descoperirii tale?"

„Doamne ferește!" Katherine râse zgomotos. „Pur și simplu explicam de ce conștiința este o bestie atât de evazivă de vânat. Descoperirea mea este tangibilă. Am găsit ceva uimitor printr-o serie de experimente." Se aplecă spre el și zâmbi. „Și apropo, da, aceste experimente am putut să le repet."

în Turnul Random House, liftul a sunat, iar Jonas Faukman a pășit pe un colaj de plăci colorate. Etajul șapte era ca și cum ar fi pășit într-o dimensiune paralelă, un loc unde știa că tensiunea lui se va disipa. Aici nu existau rafturile ordonate de cărți, tonurile estompate și liniile drepte care defineau celelalte etaje de la PRH. Etajul șapte era un labirint șerpuitor de „capsule de lucru" viu colorate, decorate cu desene animate, palmieri gonflabili , fotolii puf și animale de pluș.

Cărți pentru copii: decor jucăuș. Treabă serioasă.

Pe lângă decorul plăcut și fantezist al acestei diviziuni, Faukman aprecia că nu era nimic copilăresc la aparatul său de cafea – un Franke A1000 cu tehnologie FoamMaster – departe de capsulele Nespresso de la celelalte etaje. Uneori, târziu în noapte, Faukman se strecura aici cu un manuscris, făcea un espresso dublu și se lăsa praf într-un fotoliu puf pentru a edita sub ochiul atent al unui Winnie-the-Pooh uriaș dintr-o parte a salonului și al zâmbetului năzdrăvan al Motanului cu Pălărie, înalt de doi metri, din cealaltă.

în seara asta, în timp ce aparatul îi măcina cafeaua, Faukman respira aroma

, încercând să-și potolească temerile. Arestarea agenților de la parter ar fi trebuit să fie o ușurare, dar nu simțea nicio mulțumire reală;

încă nu se știa unde se aflau Robert și Katherine și era din ce în ce mai disperat să știe că sunt în siguranță.

Alex Conan rezolvase deja o întrebare sâcâitoare:

Cine i-a furat manuscrisul lui Katherine?

Dar răspunsul surprinzător cerea acum o a doua întrebare. De ce?

Jonas Faukman pusese la cale un plan pentru a dezlega acest mister. CAPITOLUL 73

Trebuie să ne grăbim, se gândi Langdon în timp ce limuzina urca curbele abrupte care traversau Grădinile Chotek. Cartierul „Praga 6" care găzduia reședința ambasadorilor era la câteva minute de aici, iar Langdon își dorea cu disperare să știe tot ce putea despre cartea lui Katherine și despre descoperirea ei. înainte să-l înfruntăm pe ambasador, se gândi el, încă nesigur în cine să aibă încredere.

Katherine continuă. „în modelul conștiinței nonlocale, creierul tău este un fel de radio care recepționează conștiința și, la fel ca toate radiourile, este bombardat încontinuu de nenumărate stații. Așadar, poți înțelege imediat de ce un radio trebuie să aibă un selector de frecvență – un mecanism care îi permite să aleagă ce frecvență unică dorește să recepționeze. Radioul în sine are capacitatea de a recepționa toate stațiile, dar fără o modalitate de a filtra frecvențele care intră, ar reda toate acele frecvente simultan. Creierul uman funcționează la fel ; are o serie complexă de filtre pentru a împiedica supraîncărcarea minții cu prea mulți stimuli senzoriali... astfel încât se poate concentra doar pe o mică parte din conștiința universală."

Asta are sens, se gândi el. Percepția noastră asupra luminii și sunetului este filtrată. Langdon știa că majoritatea oamenilor nu erau conștienți de faptul că experimentau doar o mică fracțiune din gama de frecvențe practică și din spectrul electromagnetic; restul trecea pe lângă noi, dincolo de selectorul nostru de frecvență. „Atenția selectivă este un exemplu excelent de filtrare de către creier", a spus Katherine. „Se numește «efectul petrecerii de cocktail»." „Imaginează-te la o petrecere aglomerată, cu creierul concentrat exclusiv pe cuvintele care vin de la persoana care îți vorbește – apoi te plictisești, iar atenția ta se mută fără efort către o conversație mai interesantă, aflată la jumătatea camerei. Asta îți permite să filtrezi

zgomotul de fundal și să nu fii copleșit de fiecare voce din raza auzului."

Ședințele facultății, se gândi Langdon, surprinzându-se adesea ascultând muzică afară, în patio, în timp ce colegii săi dezbăteau programa sau programul.

„Obișnuința este un alt tip de filtrare", spuse Katherine. „

Inputul senzorial repetat este blocat de creier atât de eficient încât, literalmente, nu poți auzi zumzetul neîncetat al aparatului de aer condiționat sau simți ochelarii pe nas. Filtrul acela este atât de puternic încât putem căuta prin casă ochelari care sunt chiar în fata ochilor sau un telefon strâns în mana.

Langdon dădu din cap. Nu mai simțise ceasul Mickey Mouse la încheietura mâinii de zeci de ani.

Știa că conceptul de „realitate filtrată" era o temă recurentă în scripturile antice. Vedanta hindusă, care i-a inspirat pe marii fizicieni cuantici precum Niels Bohr și Erwin Schrodinger, descria mintea fizică ca pe un „factor limitator" care putea percepe doar o fracțiune din conștiința universală cunoscută sub numele de Brahman. Sufiții defineau „mintea" ca pe un văl care deghiza lumina conștiinței divine. Kabbaliștii descriau klipot-ul minții ca ascunzând cea mai mare parte a luminii lui Dumnezeu. Iar budiștii avertizau că ego-ul era o lentilă limitatoare care ne făcea să ne simțim separați de univers – universum – literalmente „totul ca unul".

„Iar neuroștiința modernă", a continuat Katherine, „a identificat acum mecanismul biologic real prin care creierul filtrează datele primite." Un zâmbet slab i-a traversat buzele. „Se numește GABA. Acid gama-aminobutiric." „Bine." Lui Langdon i s-a amintit că cea mai mare parte a lucrărilor postuniversitare ale lui Katherine fuseseră despre neurochimia creierului.

„GABA este un compus remarcabil – un mesager chimic din creier care joacă un rol esențial în reglarea activității cerebrale. Dar probabil nu în modul în care ai crede. Mai exact, GABA este un agent inhibitor."

„Adică, împiedică activitatea cerebrală?"

„Exact. De fapt, scade activarea neuronală și restricționează activitatea generală a neuronilor. Cu alte cuvinte, GABA dezactivează anumite părți ale creierului în efortul de a filtra excesul de semnal. în înțelegerea noastră cea mai elementară, filtrarea GABA asigură că creierul nu este supraîncărcat cu prea multe informații. în analogia cu radioul, GABA este ca un tuner care limitează recepția la o singură frecvență, blocând în același timp zeci de altele." „Până acum are sens..."

„GABA mi-a atras atentia acum câțiva ani", a continuat Katherine cu entuziasm. „Am citit că în creierul unui nou-născut există niveluri incredibil de ridicate de GABA, filtrând totul cu excepția a ceea ce se află direct în fața lui . Prin urmare, nou-născuții sunt practic inconștienți de detaliile din cealaltă parte a camerei. Filtrele funcționează ca niște roți de antrenament, protejând mintea bebelușului de prea multă stimulare pe măsură ce se dezvoltă. Pe măsură ce ne maturizăm, nivelurile noastre de GABA

scad încet, iar noi asimilăm mai mult din lume și dobândim o înțelegere mai largă." Fascinant, se gândi Langdon. întotdeauna își imaginase că micul câmp de percepție al unui nou-născut se datora faptului că acesta nu putea vedea foarte

bine.

„Așa că am început să cercetez mai departe”, a spus Katherine, „și am aflat că și călugării tibetani prezintă niveluri excepțional de ridicate de GABA în timpul meditației. Transa meditativă provoacă, aparent, o creștere bruscă a nivelului neurotransmițătorului inhibitor, care oprește aproape toate semnalele neuronale, împiedicând, în esență, cea mai mare parte a lumii exterioare să intre în creierul lor în timpul meditației profunde."

Mintea goală și evazivă, se gândi Langdon, familiarizată cu scopul meditației, dar neștiind niciodată procesul chimic prin care aceasta era atinsă. Blocând lumea la propriu... revenind la puritatea mintii nou-născutului.

„Presupun că rezultatele nu au fost chiar atât de șocante", a spus Katherine, „dar mi-au dat o idee – conceptul conștiinței umane ca fiind un semnal...

care curge în creier printr-o serie de porți."

„Porti care decid cât din lume să intre."

„Exact, și acum vreo optsprezece luni, în timpul cercetărilor mele suplimentare asupra GABA, am dat peste o lucrare de neuroștiință... scrisă de Brigita Gessner."

Ah, da, s-a gândit Langdon, ceea ce a declanșat invitația lui Katherine de a vorbi la Praga.

„Lucrarea lui Gessner", a dezvăluit Katherine, „era despre un cip de epilepsie pe care îl inventase, care putea dejuca o criză iminentă prin declanșarea răspunsului natural GABA al creierului

, «calmând» literalmente nervii. Avea sens. Se pare că epilepsia este o afecțiune adesea legată de niveluri periculos de scăzute de

GABA, acesta fiind mecanismul de frânare al creierului. Cu prea puțin GABA, creierul intră în suprasolicitare, are o descărcare neuronală galopantă și, în cele din urmă..." „0 criză.”

— Da, spuse ea, luând o înghițitură rapidă din Kofola.

Furtuna electrică haotică a unei crize epileptice este exact opusul minții goale și concentrate a unui călugăr în meditație; crizele sunt asociate cu un deficit de GABA...

iar meditația cu un exces. Cunosceam toate acestea anterior, dar lucrarea ei mi-a amintit că acestea sunt adesea urmate de o perioadă refractară plăcută, cunoscută sub numele de extaz postictal – o stare de conștiință pașnică, extinsă, însoțită de izbucniri de conexiune, creativitate, iluminare spirituală și experiențe extracorporale.

Langdon își amintea de experiența sa anterioară cu Sasha, precum și de descrierile oferite de nenumărații epileptici vizionari ai istoriei.

— Și m-am trezit dintr-o dată întrebându-mă, spuse Katherine, cum poate un creier epileptic să treacă atât de repede de la furtuna unei crize... la pacea extazului postictal.

Langdon ridică din umeri.

— Presupun că o creștere naturală a nivelului de GABA... liniștește furtuna?

„Binecuvântare bună – și a mea a fost – se numește inhibiție de rebound și, într-

adevăr, se întâmplă, dar nu imediat. Se pare că mai întâi se întâmplă altceva. Creierul se repornește. întregul sistem se oprește. Și când revine la normal, o face treptat... oferind timp creierului să-și restabilească nivelurile de GABA, să-și reactiveze filtrele și să protejeze creierul treaz de prea mult input."

„Sună ca felul în care ne trezim dimineața... deschizând ochii încet pentru a le da pupilelor timp să se contracte și să filtreze o parte din lumina dimineții." „Exact! Cu excepția acestui scenariu, nu vedem niciodată adevărata lumină a dimineții, pentru că, atunci când ne trezim, cineva trage simultan perdele groase peste ferestrele noastre, ca să nu putem vedea ce este cu adevărat afară." „Și acea persoană, presupun, este GABA?"

„Exact. GABA închide de obicei perdelele la timp, înainte ca ochii noștri să se deschidă. Dar dacă sincronizarea este greșită și perdelele nu se închid suficient de repede..." „Aruncăm o privire asupra lumii exterioare."

„Da", spuse ea zâmbind. „Și se pare că e superbă. Realitate nefiltrată . Fericire postictalică. Conștiință pură."

Remarcabil, gândi el, întrebându-se dacă unele dintre celebrele „străluciri de geniu" din istorie ar putea fi atribuite unei erori de sincronizare... unui scurt moment în care ușa către realitate a fost lăsată din greșeală întredeschisă.

„Cu cât mă gândeam mai mult la GABA", spuse Katherine, „cu atât îmi dădeam seama că GABA era cheia pe care o căutam..." „Cheia către...?"

„Cheia pentru a înțelege conștiința!" exclamă ea. „Ființele umane au minți extraordinar de puternice, dar avem și filtre extraordinar de eficiente pentru a preveni o supraîncărcare a informațiilor. GABA este vălul protector care împiedică creierul nostru să experimenteze ceea ce nu putem gestiona. Limitează cât de expansivă poate fi conștiința noastră. Această singură substanță chimică ar putea fi motivul pentru care oamenii nu sunt capabili să perceapă realitatea așa cum este ea cu adevărat." Langdon se așeză pe scaunul luxos al limuzinei, absorbind ideea provocatoare. „Sugerezi că există o realitate în jurul nostru... pe care nu o putem percepe?" „Exact asta sugerez și eu, Robert." Ochii ei sclipeau de entuziasm. „Dar nici măcar jumătate." în Vechiul Cimitir Evreiesc, sunetele străzilor aglomerate din apropiere dispăruseră din percepția Golemului... mintea lui era acum scăldată într-o tăcere binevenită. în genunchi, a absorbit puterea acestui pământ sacru... ascultând vocea predecesorului său. Fără un loc de naștere propriu, Golemul numea acest loc acasă, vizitându-l din când în când când avea nevoie de putere. Primul golem a înnebunit... dar eu sunt mai puternic decât atât. Vizitele sale în acest loc îl concentrau și îl reînnoiau întotdeauna, dar astăzi se simțea deosebit de întărit. Când și-a deschis ochii și s-a ridicat pentru a înfrunta sarcina din fața lui, o briză ușoară a șoptit prin cimitir. Golemul a auzit vocea golemului original... un singur cuvânt fosnind în crengile goale de deasupra. Adevăr... Și-a imaginat literele antice de pe frunte. Adevărul scopului său în acest tărâm era să protejeze un suflet frumos căruia îi lipsea puterea de a se proteja pe sine. Adevărul era că nu avea să fie în siguranță până când Golemul nu-și va pune la cale actele de răzbunare. „Există doar două căi", șoptea vântul printre copaci. „Adevăr sau Moarte." Golemul

își făcuse deja alegerea. Le aleg pe amândouă. CAPITOLUL 74 Limuzina se apropia de cartierul elegant Bubenec, iar Langdon știa că reședința ambasadorilor nu era departe. Transfigurat de dezvăluirile lui Katherine, era nerăbdător să audă restul. Există o realitate în jurul nostru pe care n-o putem percepe? „Ideea mi-a venit pentru prima dată", a continuat Katherine, „în timp ce cercetam experiențele postictale descrise de epileptici", a explicat ea. „Mi-am dat seama brusc că experiențele lor fericite erau remarcabil de asemănătoare cu relatările unui alt grup." A făcut o pauză, cu ochii aprinși. „Cei care au murit... și se întorc." Experiențe aproape de moarte, s-a gândit Langdon, dându-și seama că avea dreptate. în urma traumei provocate de moartea apropiată sau de o criză epileptică, ambele grupuri au raportat o desprindere de corp, o conexiune profundă cu toate lucrurile și un sentiment profund de pace. „Așa că am continuat cu această idee... și am conceput un experiment neobișnuit." Katherine i-a zâmbit liniștit. „Și aici lucrurile au devenit cu adevărat interesante. Mai întâi, am găsit un pacient aflat în fază terminală, nu prea departe de laboratorul meu – el însuși un neurolog pensionar – care a fost de acord să se supună procesului morții în timp ce era închis într-un nou tip de aparat de imagistică – un dispozitiv de spectroscopie cu rezonanță magnetică în timp real. l-am explicat că voi putea urmări chimia creierului său clipă de clipă în timp ce murea. S-a simțit mulțumit de șansa de a oferi date precise pe care nu le-am putut măsura niciodată anterior. Cu familia și personalul de îngrijiri paliative adunate în jurul său într-o după-amiază frumoasă, a decedat în timp ce era scanat în interiorul aparatului masiv. „Pe tot parcursul procesului morții", a continuat Katherine, „am văzut creștere rapidă a nivelurilor unor neurotransmițători cheie – inclusiv adrenalină și endorfine, care au rolul de a atenua durerea și de a ajuta corpul fizic să treacă prin stresul procesului morții." Cu alte cuvinte, o oprire a sistemelor senzoriale. A urmat logic că nivelurile de GABA ar crește și ele – pentru a filtra experiența morții pe măsură ce creierul se oprește." Katherine a zâmbit. „Dar nu asta s-a întâmplat." „Nu?" „Ceea ce s-a întâmplat a fost exact opusul! Pe măsură ce a murit, nivelurile sale de GABA au scăzut precipitat! în ultimele sale momente, nivelurile de GABA s-au apropiat de zero, ceea ce înseamnă că toate filtrele creierului său au dispărut. întreaga experiență a morții curgea spre interior – fără nimic blocat!" „E asta... bine sau rău?" „Robert, aș spune că e minunat! înseamnă că, în timpul procesului morții, filtrele creierului nostru se deschid și devenim un radio care aude întregul spectru. Conștiința noastră este martoră la întreaga realitate!" Katherine i-a luat mâinile și le-a strâns strâns. „Tocmai de aceea oamenii care au experiențe aproape de moarte descriu un sentiment de conexiune totală, de fericire atotcunoscătoare. Chimia o dovedește! Pe măsură ce murim, corpurile noastre se opresc... și creierele noastre se trezesc!" Langdon a fulgerat asupra primului vers al unuia dintre romanele sale preferate. Se spune că, odată cu moartea, toate lucrurile devin clare. „Mai mult", a continuat ea, „în cele șaizeci de secunde dinaintea opririi inimii pacientului, creierul său a fost inundat de oscilații de înaltă frecventă, care includeau

„Unde gamma! Acestea sunt asociate cu o recuperare intensă a memoriei, iar

nivelurile lui erau în afara graficului."

„Deci... își amintea ceva?"

„Nu, la aceste niveluri, își amintea totul. Numerele gamma sugerează cu siguranță că există un adevăr în legenda persistentă conform căreia viața îți trece prin fața ochilor înainte de a muri."

Conceptul de „reamintire completă a vieții", știa Langdon, apărea în multe religii; îngerul Morții îi arăta sufletului toate alegerile sale din viață ca o formă de iluminare și învățătură karmică.

„La un moment dat", spuse Katherine, „creierul însuși moare, iar receptorul nostru dispăruse. Iar convingerea mea, bazată pe experimentele mele, este că procesul morții prefigurează ceea ce ne așteaptă – un fel de previzualizare a atracțiilor viitoare – o capacitate de a percepe mult mai mult decât putem în mod normal." „Deci, când creierul moare în cele din urmă și nu mai poate percepe nimic ... nu este acesta sfârșitul?"

Katherine zâmbi gânditoare. „Știm deja din experiențele aproape de moarte că moartea implică o eliberare de forma noastră fizică... combinată cu un sentiment intens de bucurie și conexiune cu toate lucrurile. Dacă știm că conștiința noastră individuală provine din afara creierului nostru – așa cum arată acum atât de multe cercetări noetice – atunci, pentru urechea mea, sună ca și cum conștiința abandonează pur și simplu tărâmul fizic în momentul morții...

și se reintegrează în întreg. Nu mai ai nevoie de corpul tău pentru a primi semnalul... tu ești semnalul."

Langdon simți un fior rece. Sufletul se întoarce acasă. Conceptul era unul străvechi. Țărâna se întoarce în pământul de unde provine... iar spiritul se întoarce la Dumnezeul care l-a dat. – Eclesiastul 12:7.

în ciuda incertitudinii sale că conștiința continuă și dincolo de moarte,

Langdon nu avea nicio îndoială că, dacă Katherine avea dreptate în legătură cu filtrele cerebrale care ne limitează percepția realității, descoperirea ei îi schimba viața. în esență, ea susținea că toți oamenii sunt echipați cu echipamentul necesar pentru a percepe adevărata natură a universului... și totuși suntem protejați chimic de a-l folosi... până în momentul morții.

„Toate acestea sunt uimitoare", spuse el. „Chiar dacă prezintă un crud paradox cosmic

„Cum asa?"

„Trebuie să murim ca să vedem Adevărul... și când o facem, e prea târziu să mai spunem cuiva ce am văzut."

Katherine zâmbi. „Robert, moartea nu e singura cale spre iluminare.

Istoria e plină de minți mărețe care s-au bucurat de o licărire de moment a unei lumini divine pe care nimeni altcineva nu a putut-o vedea. Gândește-te la Newton, Einstein și Galileo, profeți religioși... Aceste minți strălucite au avut epifanii științifice și revelații spirituale care, după cum se dovedește, pot fi explicate în termeni științifici."

„Vrei să spui că filtrele lor au fost reduse?"

„Temporar, da. Și în acel moment, au primit mult mai multe informații despre univers decât suntem noi capabili să vedem." Langdon se gândi la omul de știință Nikola Tesla, al cărui citat Katherine i-l trimisese după prima lor discuție despre conștiința non-locală: Creierul meu e doar un receptor. în Univers există un nucleu din care obținem cunoștințe.

„Ai consumat vreodată droguri, Robert?"

Non sequiturul îl luă prin surprindere. „Consideri ginul un drog?"

Ea a râs. „Nu, vorbesc despre substanțe psihedelice – halucinogene care provoacă emoții copleșitoare și imagini vii."

Evident, nu ai băut niciodată suficient gin. „Nu."

„Psihedelice precum mescalina, LSD-ul, psilocibina – știi cum te fac aceste droguri să simți toate astea?"

Langdon nu se gândise niciodată la asta. „Presupun că îți stimulează imaginația?"

„E o presupunere rezonabilă", a spus ea, „și asta cred majoritatea oamenilor, dar, pe de altă parte, nimeni nu se gândise încă să folosească spectroscopia de rezonanță magnetică în timp real pentru a observa o minte în mijlocul unei droguri psihedelice." „Ai făcut asta?" Și-a imaginat pe cineva consumând LSD, legat de un tub RMN, cu Katherine privind.

„Bineînțeles că am făcut-o... a fost următorul pas logic în cercetarea mea. Multe droguri includ experiențe extracorporale și mă întrebam cum arăta răspunsul GABA când se întâmpla asta."

„Și?"

Katherine radia acum. „Se pare... la fel ca haloul nostru greșit înțeles din punct de vedere istoric, am văzut totul invers. Halucinogenele nu excită neuronii, așa cum ați ghicit – ci fac exact opusul. Aceste droguri, printr-o serie de interacțiuni complexe în rețeaua implicită a creierului, scad drastic nivelurile de GABA. Cu alte cuvinte, ele reduc filtrele și permit pătrunderea unui spectru mai larg al realității. Asta înseamnă că nu ai halucinații, ci vezi de fapt mai mult din realitate. Acele senzații de conectare, iubire și iluminare... sunt reale.

Era o afirmație remarcabilă, iar Langdon a luat-o în considerare – aceea că creierul avea un potențial nelimitat de a primi conștiință... cu excepția faptului că era închis într-o cușcă protectoare de care se putea scăpa doar prin moarte... sau, într-o măsură mai mică, printr-o criză epileptică sau prin anumite substanțe psihedelice. Subiectul substanțelor psihedelice părea să fie peste tot în zilele noastre; experții în sănătate din toată mass-media preamăreau brusc virtuțile „microdozării" ciupercilor psihedelice, proclamând că psilocibina era un panaceu pentru anxietate, depresie și distragere a atenției.

Unul dintre colegii lui Langdon de la Harvard, autorul Michael Pollan, făcuse titluri nu cu mult timp în urmă cu bestsellerul său numărul unu și documentarul Netflix despre puterea pozitivă a substanțelor psihedelice, „Cum să-ți schimbi mintea".

0 altă superstar din domeniu, cu sediul la Boston, Rick Doblin, fondase MAPS

– Asociația Multidisciplinară pentru Studii Psihedelice – care strânsese peste 130 de milioane de dolari pentru cercetarea psihedelică, cu un succes uimitor în tratarea depresiei și a tulburării de stres posttraumatic. O lume nouă și curajoasă, își spuse Langdon, amintindu-și că viziunea lui Huxley asupra viitorului includea dozarea întregii populatii, cu un medicament al fericirii numit SOMA.

„Chimia conștiinței", a spus Katherine, „nu este doar un exercițiu fascinant de autoexplorare... ar putea fi schimbarea de care omenirea are nevoie pentru a supraviețui. Gândește-te la haosul și discordia din lumea noastră de astăzi. Imaginează-ți un viitor în care oamenii încep să-și reducă filtrele cerebrale și să înceapă să existe cu o înțelegere mai bună a realității... un sentiment mai profund de incluziune și unitate. Am putea începe cu adevărat să credem că suntem o specie unită!" Langdon era fascinat de gândirea ei ieșită din tipare.

„Gândește-te la toate stările iluminate evazive după care tânjim", a spus Katherine.

„Conștiință extinsă, conexiune universală, iubire nemărginită, trezire spirituală, geniu creativ. Toate par de neatins – produsul unor minți foarte speciale sau al unor experiențe rare. Nu este adevărat! Cu toții avem această capacitate -tot timpul

. „Suntem doar blocați chimic în a o experimenta..."

Langdon simți un val de dragoste și respect pentru ea. Poate că Katherine tocmai ne-a revoluționat înțelegerea conștiinței umane... și a descoperit o foaie de parcurs pentru a o lărgi. „Sunt uimit, Katherine – munca ta va avea un impact profund", spuse el, lăsând totul să se liniștească și încercând să nu fie târât înapoi la realitate de întrebarea evidentă care îi rămăsese în minte.

„Știu", spuse Katherine încruntându-se, anticipându-i gândul. „Tot nu explică de ce se întâmplă toate astea... de ce ar vrea cineva să- mi distrugă manuscrisul." Exact.

Răspunsul la această întrebare, își dădu seama Langdon, trebuia să aștepte.

Limuzina tocmai virase la stânga și încetinise la o arcadă de piatră și o poartă grea din fontă din fața reședinței ambasadorilor. Un indicator scria: ... Protocolul de securitate nu se extindea, se pare, și la cei din limuzina ambasadorilor, deoarece poarta se deschise, iar pușcașul marin din casa de piatră a santinelei i-a condus afară fără ezitare.

Langdon privi zidurile fortificate care înconjurau terenul reședinței și se întrebă ce răspunsuri s-ar putea afla înăuntru. în timp ce limuzina șerpuia de-a lungul aleii mărginite de copaci, observă că poarta se închisese deja ermetic în urma lor. Un gând neplăcut îl cuprinse.

Intrăm într-un sanctuar... sau într-o bârlog de lei?

CAPITOLUL

75

Reședința ambasadorului SUA la Praga – cunoscută sub numele de Vila Petschek – este un castel palatin în stil Beaux Arts, a cărui grandoare arhitecturală franceză i-a inspirat porecla locală, Le Petit Versailles. Construită pentru Otto Petschek, un industriaș evreu bogat, a cărui familie fusese alungată din Praga de

ocupația nazistă, Vila Petschek a fost invadată și locuită de armatele naziștilor și ale rușilor. 0 piatră de temelie a istoriei, vila reprezintă acum un reper emblematic al istoriei întunecate a regiunii, plină de ocupație, opresiune și genocid.

După ce Hitler și-a declarat intenția de a transforma Praga într-un „muzeu al unei rase dispărute", Vila Petschek a fost aleasă drept „vitră cu trofee" pentru triumful nazist. El a ordonat ca toate operele de artă și mobilierul cele mai remarcabile ale lui Petschek să fie marcate cu svastici, catalogate și depozitate cu grijă în subsol pentru a fi expuse odată ce Germania va câștiga războiul.

Gândul acesta l-a făcut pe Langdon să se simtă rău. S-a uitat pe fereastră în timp ce limuzina urca pe alee într-o grădină întinsă, înconjurată de un gard înalt de fier, cu elemente verticale ascuțite și camere de securitate. Din această fortăreață, a observat el, ar fi la fel de greu de ieșit pe cât ar fi de intrat.

„0, Doamne", a șoptit Katherine în timp ce reședința regală a apărut în raza vizuală. „Aceasta este casa ambasadorului SUA?"

Construită pe o linie convexă ușor înclinată, fațada sa luxoasă cu coloane se întindea pe aproape o sută de metri lungime și urca pe trei etaje până la un acoperiș mansardat de cupru, cu lucarne – un palat european, la propriu.

„Acum știu de ce taxele mele sunt atât de mari", glumea Katherine. „Găzduim angajați guvernamentali în palate private..." Nu chiar atât de simplu, știa Langdon, citind cartea fostului ambasador Norm Eisen, „Ultimul palat", un portret istoric detaliat al acestei case uimitoare. De fapt, SUA cheltuiseră o sumă astronomică pentru a cumpăra și restaura vila la gloria sa originală după războaie, menținând-o acum de aproape un secol cu cheltuieli mari. Modul în care America contribuie la conservarea patrimoniului Pragăi.

Langdon îl întâlnise odată pe Eisen și își amintea că i-a împărtășit o relatare inspiratoare despre mama sa, Frieda, o supraviețuitoare a Auschwitz-ului, care spunea adesea: „

Naziștii ne-au scos din Cehoslovacia în vagoane de vite, iar fiul meu s-a întors cu

Air Force One."

„Totul într-o singură generație", subliniase Eisen.

Acum, în timp ce limuzina se oprea sub porte cochere cu coloane a conacului, pușcașul marin american de pe scaunul din față a sărit afară, a înconjurat vehiculul și a deschis portiera.

„Atenție pe unde călcați, vă rog", a spus el. „Piatra asta alunecă pe zăpadă."

Un vânt rece îi biciuia pe Langdon și Katherine în timp ce îi urmau pe pușcașii marini într- o mică anticameră eliptică, al cărei covor purta simbolurile colorate ale unui vultur american și ale drapelului american. Deasupra, un candelabru cilindric proiecta un model în formă de raze de soare pe tavanul și pereții turnați, luminând un portret sever al ambasadorului SUA, Heide Nagel.

Langdon a recunoscut-o imediat pe Nagel din fotografii. Avea vreo șaizeci de ani, o femeie cu aspect serios, a cărei piele palidă era accentuată de un păr negru ca tăciunele, elegant, pe care îl purta prins într-un breton drept, precis. Se auziră

pași, iar un bărbat mai în vârstă, vesel, într-un sacou sport în spic de herringbone, intra și îi întâmpină. După ce-l concedie pe pușcașul marin, bărbatul le făcu semn lui Langdon și Katherine să-l urmeze în casă.

În timp ce mergeau pe un hol larg, Langdon simțea mirosul familiar al unui foc de lemne, dar a detectat și un al doilea miros plutind în aer – aroma inconfundabilă a fursecurilor cu ciocolată proaspăt coapte. Subtil, se gândi Langdon, întotdeauna amuzat când hotelurile de lux făceau același lucru.

Tactica ospitalității fusese inventată de un agent imobiliar din anii 1950 și acum era... implementată pe scară largă pentru a oferi o senzație de confort și „acasă".

Langdon și Katherine l-au urmat pe bărbat într-un living spațios, unde i-a așezat în fața unui foc proaspăt aprins. Masa din fața lor conținea un mic bufet – produse de patiserie asortate, un coș cu fructe, o cafetieră, o sticlă mare de apă, două sticle de Coca-Cola și o farfurie proaspătă cu fursecuri cu ciocolată, făcute în casă.

„îmi cer scuze, e un amestec", a spus bărbatul. „Doamna ambasador tocmai mi-a spus că are oaspeți. Este de gardă și va ajunge la dumneavoastră în aproximativ zece minute. Fursecurile sunt proaspăt scoase din cuptor, așa că fiți atenți – sunt fierbinți."

Cu aceasta, bătrânul a plecat, lăsându-i pe Langdon și Katherine singuri în fața focului, cu o masă plină cu mâncare.

„Ei bine", a șoptit Langdon, „poate că dansăm cu diavolul, dar cel puțin e o gazdă grozavă."

La etaj, în Vila Petschek, ambasadorul Nagel a închis telefonul și s-a uitat lung pe fereastra cabinetului ei.

Proprietatea acoperită de praf de zăpadă îi părea străină astăzi, cumva singură. De aproape trei ani , acest palat fusese casa ei, iar când se gândea la primele luni ca ambasador – naivitatea și optimismul ei – știa că ambele se dizolvaseră de mult în lumina dură a realității.

Dezastrul cu UZSI și Langdon era acum un capitol închis.

Povestea oficială era că UZSI fabricase dovezi împotriva a doi americani proeminenți și, aflând că crima sa fusese descoperită, sărise la propria moarte la Bastionul Crucifix.

Nagel amenințase cu o anchetă publică dacă UZSI nu se conforma cerințelor ei de a sta departe de Bastionul Crucifix și de a recupera trupul lui Janăcek doar accesând fundul râpei prin Parcul Folimanka. UZSI nu avea de ales decât să se conformeze.

Acum, întorcându-se de la fereastră, Nagel și-a îndreptat din nou atenția asupra... o problemă nerezolvată la îndemână – Robert Langdon și Katherine Solomon. Pe biroul ei, imprimanta zumzăia, lovind afară două documente pe care domnul Finch tocmai i le trimisese.

Să sperăm că funcționează.

Nagel recupera paginile, smulse de pe birou un stilou negru lăcuit cu „Ambasada SUA" și coborî să-și întâmpine oaspeții, în sufragerie, după ce savurase două fursecuri și o ceașcă tare de cafea, Langdon se simți oarecum

revigorat și resemnat cu orice îi aștepta cu ambasadorul.

O sfătuise deja pe Katherine să nu mai discute despre gândurile lor private odată ce intrau în reședința ambasadorilor. Pereții au urechi. Din păcate, Langdon se temea că poate spusese deja prea multe în spatele limuzinei, întrebându-se dacă mașina ornamentată avea interfon – și dacă cineva asculta. Nepăsarea lui i-a trecut prin minte abia după ce au sosit, după ce au vorbit deschis despre ideile uimitoare din cartea lui Katherine... și, bineînțeles, despre dispozitivul de ascultare din lalelele din suita lor... și despre neîncrederea crescândă a lui Langdon față de ambasadă.

Nu putem face nimic în privința asta acum. Vom găsi... „Vom afla ce se întâmplă când ne întâlnim cu ambasadorul.

în timp ce așteptau, Langdon zări sufrageria oficială de peste hol. Și- a amintit documentarul pe care îl văzuse despre această vilă și o poveste neobișnuită pe care o auzise despre scaunele de la sufragerie.

Sunt curios, se gândi el, făcându-i semn lui Katherine să-l urmeze în camera alăturată, la masa lungă din lemn satinat, înconjurată de scaune antice din piele prelucrată manual. A apucat unul dintre ele, l-a întors cu susul în jos și și-a dat seama instantaneu că ținea în mână o bucată de istorie întunecată. Pe baza scaunului era lipit un abțibild galben decolorat, cu ștampila numărului de catalog 206, împreună cu simbolurile naziste ale Vulturului Imperial Reichsadler și svastica.

Katherine a respirat surprinsă văzându-l. „Ce naiba caută asta aici?!"

Langdon ridică scaunul, examinând abțibildul mai atent.

„Se pare că, atunci când naziștii au preluat Praga și au ocupat această vilă, au catalogat toate piesele de mobilier pentru a le revendica pentru a le folosi ulterior ca piese de muzeu.

Aceste abțibilduri sunt numerele originale de catalog naziste." „Ambasada a decis să le lase acolo ca o amintire a ororilor războiului."

O voce a vorbit în spatele lor. „Văd că e o profesoară de mobilă."

Langdon si Katherine s-au întors si s-au trezit fată în fată cu ambasadoarea Statelor Unite, Heide Nagel. Bretonul ei tuns drept era instantaneu recunoscut din portretul din hol. Purta un costum negru de forță și un colier cu mărgele colorate.

Ambasadorul Nagel, cu siguranță, nu zâmbea.

Langdon s-a grăbit să răstoarne scaunul antic. „îmi pare rău pentru asta", a spus el, așezând cu grijă scaunul jos și împingându-l înapoi la loc pe masă.

„Doamnă profesor", a spus ambasadorul încordat, „dacă există scuze de cerut , sunt ale mele. Din câte îmi dau seama, guvernul SUA vă datorează amândurora o explicație al naibii de grea." CAPITOLUL

76

Guvernul SUA ne datorează o explicație?

Langdon se simțea dezorientat în timp ce el și Katherine îl urmau pe ambasador de-a lungul unei galerii elegante și curbate care se întindea de-a lungul aripii sudice a Vilei Petschek. Prezentarea apologetică a ambasadorului îl surprinsese pe Langdon, care sosise aici în alertă maximă și neavând chef să aibă încredere în

nimeni.

Acum, însă, momentul de căldură dispăruse. Ambasadorul Nagel păşea cu o intensitate hotărâtă care părea urgentă, oficială şi, în mod ciudat, deplasată pentru propria ei casă. Nu a oferit niciun comentariu în timp ce treceau pe lângă o cameră de muzică, un living cu tematică aurie şi o seră cu vedere la terasă şi grădini de iarnă. Când au ajuns la capătul holului, a împins o pereche de uşi duble cu oglinzi într-o mică bibliotecă.

„Acesta este cel mai intim spaţiu din casă", a spus ea, vorbind pentru prima dată de când părăsise sufrageria. „Acolo dau toate apelurile mele private. M-am gândit să vorbim aici."

Biblioteca confortabilă, lambrisată, mirosea a piele şi a trabucuri. înconjurată de rafturi pline cu cărţi antice, camera se învârtea în jurul a două canapele albastre, aşezate una faţă în faţă sub un candelabru aurit. într-un colţ, un fotoliu de club uzat , cu o măsuţă octogonală, era aşezat lângă fereastră, pentru citit. Şemineul de marmură al bibliotecii era stins şi decorat cu buşteni de mesteacăn albi imaculati.

Urmând exemplul ambasadorului, Langdon şi Katherine şi-au luat locurile pe una dintre canapele, ambasadorul fiind în faţa lor pe cealaltă. Ea cărase hârtii cu ea, pe care acum le aşeza cu faţa în jos pe măsuţa de cafea dintre ei. A aşezat un pix oficial de ambasadă pe hârtii, s-a lăsat pe spate, şi-a împreunat mâinile în poală şi a expirat.

„Voi sări peste amabilităţile", a început ea. „Mai întâi, vă voi spune cât de uşurată sunt că sunteţi amândoi în siguranţă. Situaţia dumneavoastră cu UZSI, domnule Langdon, a fost deosebit de periculoasă şi mă bucur că am putut să vă protejez." Mulţumesc... cred? Langdon nu era complet convins că era într-o situaţie mai bună.

Ambasadorul îi studie pe amândoi o clipă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că le atrăgea întreaga atenţie. „V-am adus astăzi la mine acasă ca să vă spun, în persoană, ce trebuie spus. Pur şi simplu... îmi pare rău. în numele guvernului SUA, aş dori să-mi cer scuze. Ambasadele noastre au fost înfiinţate pentru a proteja cetăţenii americani şi interesele lor de peste mări. în calitate de ambasador, am depus jurământul să fac exact asta şi iau acest jurământ în serios. Regret să vă informez că, în urmă cu câteva zile, în semn de respect pentru jurământul de a proteja interesele SUA, mi s-a ordonat să facilitez amplasarea unui dispozitiv de supraveghere audio în camera dumneavoastră de hotel."

Aşadar, iată-l, se gândi Langdon, uluit în timp ce îşi imagina aranjamentul de lalele şi biletul scris de mână de la ambasador. Bănuielile mele erau corecte. Femeia de pe Podul Carol nu era o premoniţie, ci mai degrabă un fel de reprezentaţie bizară ca răspuns la cineva care auzise visul lui Katherine . Dar de ce?!

„Ordinul de supraveghere a venit de deasupra mea", spuse ambasadorul, „şi m-am conformat." „Am presupus că era pentru protecţia dumneavoastră şi habar n-aveam că informaţiile culese ar fi folosite într-un mod care v-ar pune pe amândoi în pericol. Asta era de neiertat şi îmi asum întreaga responsabilitate." Katherine l-a privit pe Langdon, cu indignarea ciprindu-i-se pe faţă. „Deci ne-aţi interceptat

camerele de hotel?" a întrebat Katherine, făcând puțin efort să-și ascundă furia.

„înainte să vă indignați prea tare", a răspuns ambasadorul, cu un ton întărit, „sunt vremuri periculoase. Vă pot asigura că nimănui nu-i pasă de obiceiurile dumneavoastră în dormitor sau de discuțiile petrecute în pat. Dispozitivul de supraveghere a fost amplasat acolo în numele securității naționale."

„Cu tot respectul, doamnă ambasador", a spus Langdon cât se poate de calm,

„părăm a fi o amenințare la adresa securității naționale?" „Cu tot respectul, domnule profesor", a replicat ea, „dacă credeți că amenințările la adresa securității naționale au vreo semnificație, atunci sunteti mai naiv decât sugerează CV-ul dumneavoastră.

Vă ofer scuze și puțină transparență în legătură cu ce vi s-a întâmplat în această dimineață și vă sugerez să colaborați cu mine." „ Timpul nostru este scurt și există aspecte ale situației dumneavoastră pe care amândoi trebuie neapărat să le înțelegeți." Langdon nu-și amintea să fi fost vreodată mustrat atât de succint.

„Am înțeles. Vă rog... continuați."

„în primul rând", spuse Nagel, „știu, doctore Solomon, că ați scris o carte care va fi publicată în curând. Ceea ce trebuie să înțelegeți este că există entități puternice care cred că această carte, dacă va fi publicată, va reprezenta un risc substanțial pentru securitatea națională."

„Cum?" întrebă Katherine. „Este o carte despre conștiința umană!" Ambasadorul ridică din umeri. „Acestea nu sunt informatii care mi-au fost date. Totuși, omul care deține aceste informatii va sosi în curând la Praga pentru a vorbi cu amândoi."

Langdon fu luat prin surprindere. „Să ne vorbească – sau să ne interogheze?" „Puțin din ambele, îmi imaginez", răspunse Nagel, cu privirea fixă. „Sunt hotărâtă să vă protejez, dar am o putere limitată." „Cât de limitată ar putea fi?" întrebă Katherine. „Sunteți ambasadorul SUA."

Heide Nagel chicoti obosit. „Diplomații vin și pleacă, doctore Solomon. Forțele permanente din guvern sunt cele care iau deciziile reale și, îmi pare rău, vă spun că acestea sunt forțele cu care aveți de-a face." îi veniră în minte mai multe presupuneri, iar Langdon se simțea din ce în ce mai nervos. „Mi s-a interzis să discut ceva mai specific fără să le prezint pe acestea." Se aplecă și răsfoi cele două pagini pe care le așezase pe măsuța de cafea, strecurând câte o pagină în fața fiecăreia dintre ele, împreună cu pixul. „Acord standard de confidențialitate – o promisiune de a păstra secretă conversația pe care urmează să o aveți cu bărbatul care va sosi în curând. După ce semnați aceste documente, vă pot informa spunându-vă tot ce știu." „Un acord de confidențialitate de o singură pagină?", se gândi Langdon. „De când realizau avocații ceva pe o singură pagină? Langdon nu era avocat, dar bănuia că un acord de confidențialitate atât de prescurtat ar trebui să excludă complet toate subiectele discutate. O întrerupere totală a informațiilor. Exista și coincidența ciudată că și Gessner le ceruse să semneze un acord de confidențialitate.

Katherine întinse mâna după document, dar Langdon, fără a rupe contactul

vizual cu ambasadorul, îi puse o mână pe încheietura mâinii lui Katherine, oprind-o. „Doamnă ambasador, întrucât această situație are legătură evidentă cu cartea lui Katherine, nu poate semna acestea fără să vorbească cu un avocat sau cel puțin cu editorul ei. Dacă am putea folosi rapid un telefon, poate..." „Este o cerere rezonabilă", o întrerupse ea, „și totuși nu sunt în stare să fac acest lucru. Bărbatul care a venit să vorbească cu dumneavoastră mi-a dat o directivă clară prin care interzicea orice contact cu exteriorul până când acordurile de confidențialitate nu erau semnate și el nu vorbea cu dumneavoastră."

„Cine este acest bărbat?", întrebă Katherine.

„îi spune domnul Finch, iar acestea sunt acordurile sale de confidențialitate. Sunteți liberă să le citiți, desigur."

— Nu e nevoie, spuse Langdon. Presupun că se prevede că nimic din ce discutăm în cadrul întâlnirii noastre nu poate fi divulgat în afara acestei încăperi.

Nagel dădu din cap, începând să pară nerăbdător. Acesta e de obicei scopul unei confidentializări. —

Oricine arfi domnul Finch, spuse Langdon, dacă nici măcar nu ne permite să folosim un telefon, atunci sper că poți înțelege de ce ne este greu să avem încredere orbește în această cerere. Cred că e mai bine ca eu și Katherine să ne întoarcem acum la hotel.

Katherine păru surprinsă de comentariu, la fel ca și ambasadorul Nagel, a cărui aparență diplomatică începea să se crăpe.

— Dacă chiar vrei să pleci, declară Nagel tăios, nu am autoritatea sau dorința de a te reține împotriva voinței tale, dar nu cred că plecarea este în interesul tău.

Făcu o pauză, privindu-l în ochi pe Langdon. Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că e complet sigur pentru tine acolo.

— La fel de sincer, replică Langdon, nici eu nu sunt sigur că ne simțim complet în siguranță aici. Expresia lui Nagel era acum un amestec de confuzie și indignare.

„Domnule profesor, speram că mărturisirea mea despre interceptarea camerei dumneavoastră de hotel mi-ar fi putut aduce puțină bunăvoință și încredere, dar în lumina..."

Un semnal de alarmă gol din telefonul lui Nagel a întrerupt aerul. Enervată, a scos dispozitivul și a citit mesajul primit. Expresia ei s-a transformat din iritare în groază evidentă. A gâfâit și și-a acoperit gura, sărind în picioare, cu ochii măriți de emoție.

„îmi... pare atât de rău", a bâlbâit ea, sprijinindu-se de masă. „Am nevoie de zece minute. Acest mesaj este... îmi pare rău." Cu aceasta, ambasadorul a ieșit în fugă pe ușă, pașii ei repezi răsunând pe holul de marmură în timp ce pleca.

Katherine părea alarmată. „Nu cred că a fost o prefăcătorie."

Langdon a avut aceeași impresie, deși politica și actoria erau mai strâns legate decât ar fi vrut cineva să recunoască.

„Ai fost foarte scurt cu ea, Robert", a certat Katherine, evident surprinsă de rezistența lui Langdon de a semna documentele. „La urma urmei, a avut dreptate – ne-a povestit despre microfonul de supraveghere."

„Aceeași microfon despre care ți-am povestit și ți-am povestit când eram în limuzina ambasadorului . Bănuiesc că ambasadorul, sau poate domnul Finch, a ascultat conversația și și-a dat seama că nu au avut de ales decât să ne spună ceea ce știam deja. Trebuie să recunosc, a fost o încercare inteligentă de a ne câștiga încrederea."

Buzele lui Katherine s-au încruntat ușor. „Dumnezeule, chiar crezi că și-a pus microfoane în propria limuzină? Noi doi am vorbit despre... multe." „Tot ce știu", a răspuns Langdon, luând unul dintre documente, „este că aceste acorduri de confidențialitate sunt o capcană." A scanat textul, confirmându-și suspiciunile. „Asta spune, practic, că tot ce discutăm cu domnul Finch este clasificat instantaneu." „ Tot ce trebuie să facă tipul ăsta este să menționeze în cartea ta subiecte care îl preocupă și nu vei mai putea vorbi sau scrie niciodată despre ele. Ți-ar fi interzis prin lege să publici această carte. Vreodată." „Pot face asta?!"

„Ba da, dacă semnezi această lucrare." Langdon avea un prieten care a scris o un thriller despre o companie importantă de tehnologie, doar pentru ca publicarea să fie blocată pentru că semnase un „acord de confidențialitate standard" înainte de a vizita birourile companiei.

„Ei bine...", a spus Katherine, privind în gol. „Acest acord de confidențialitate răspunde la o întrebare pe care am avut-o toată ziua."

„Care întrebare este aceea?"

S-a întors spre el. „Robert, când am aflat că cineva încerca să distrugă toate copiile manuscrisului meu, m-am tot întrebat de ce nu erau îngrijorați că voi rescrie pur și simplu cartea. Acum știm. Au crezut că nu mi se va permite."

„Exact", a spus Langdon. „Și nu-mi place faptul că suntem la o reședință privată, în loc de ambasada SUA." A făcut un semn pe fereastră spre gardurile de înaltă securitate care înconjurau proprietatea. „Gândește-te. Nu există nicio cale de ieșire, nu putem folosi telefonul și un tip ciudat vine să vorbească cu noi.

Aici? într-o casă privată? Cineva care poate ordona unui ambasador american să instaleze dispozitive de ascultare?" Ochii căprui și expresivi ai lui Katherine rareori trădau frică, dar acum se citea cu siguranța îngrijorare in ei. „Ceea ce ma sperie , spuse ea, „e ca nimeni nu știe că suntem aici. Și nici măcar nu știm dacă Jonas e în siguranță." Langdon se ridică. „De aceea o să ucid acei doi iepuri cu un singur telefon." îl privi ciudat. „Vrei să spui «piatră»?" Nu, vreau să spun telefon.

Langdon se îndreptă spre fotoliul vintage de club, a cărui pernă de piele observase că era adânc adâncită de la utilizare. „A spus că această bibliotecă este cea mai intimă cameră din casă... și unde dă toate apelurile. Deci, unde e telefonul ei?" „Are un telefon mobil", spuse Katherine.

Langdon clătină din cap. „Atașatul ei juridic mi-a spus că liniile telefonice fixe sunt obligatorii pentru toate afacerile oficiale." Luând loc în fotoliul de piele uzat, Langdon privi în jur, holbându-se la măsuța laterală neobișnuită – un stâlp octogonal al cărui design Beaux Arts unic era popular la sfârșitul anilor 1800, în timpul prohibițiilor privind alcoolul. Apucând marginea mesei , o ridică. Blatul mesei se deschidea cu balamale, dezvăluind cavitatea din interior. După cum își imagina

Langdon, acest dulap nu conținea alcool ascuns, ci telefonul ambasadorului.

A băgat mâna înăuntru, l-a scos și și-a pus telefonul în poală. „Ești ridicol", a spus Katherine.

„Prezumție norocoasă." Langdon și-a dus receptorul la ureche, auzind tonul de apel. „Chiar crezi că ar trebui să folosești telefonul ăla?" Katherine părea precaută.

„De ce nu?", a răspuns el, formând un număr. „Probabil e cea mai sigură linie din țară."

CAPITOLUL 77 încântat de espresso-ul dublu, Jonas Faukman părăsise acum editura pentru copii și se întorsese la birou cu o misiune clară – să afle exact de ce manuscrisul lui Katherine fusese spart, în special de o entitate atât de formidabilă. Alex Conan i se alăturase, dornic să ajute – cel puțin până când șeful său îl chemase pentru inevitabilul interogatoriu. Faukman era la calculatorul de birou, iar tehnicianul stătea în fata lui cu un laptop deschis. Tocmai începuseră să lucreze când soneria stridentă a telefonului de la biroul lui Faukman a spart liniștea.

Un apel de afaceri la 5:15 dimineața?, se întrebă Faukman. Când a văzut că identificatorul apelantului era o centrală europeană, s-a repezit la telefon și a apăsat pe butonul difuzorului. „Alo?!" „Jonas!" Vocea familiară de bariton a lui Robert Langdon a răsunat prin cameră. „Slavă Domnului, ești în siguranță! Ți-am încercat numerele de mobil și de acasă. Ce faci la birou atât de devreme?!" „Doamne, Robert..." Inima lui Faukman bătea cu putere. „Am crezut că erai..." „Știu ce ai auzit", a spus Langdon, „mi-a spus Katherine, dar doar telefonul meu s-a înecat, nu eu." „Katherine e cu tine?" „E și amândoi suntem ușurați să-ți auzim vocea. Ultima dată când am auzit, erai dispărut." „E o poveste lungă de spus la un martini", a spus Faukman. „După cum probabil știi, manuscrisul lui Katherine a dispărut. Am fost atacați de hackeri și a fost sters direct din sistemul PRH." „Am auzit. Există vreo șansă să resuscităm o copie de rezervă de pe server?" Faukman l-a privit pe Alex, care clătina din cap.

„A fost șters complet", a răspuns Faukman abătut. „Nu știu ce să spun."

Langdon a oftat. „Păcat că nu mi-au șters ultima carte."

Dur, dar adevărat, se gândi Faukman. Ultima carte a lui Langdon – Simboluri, semiotică și evoluția limbajului – primise recenzii entuziaste, dar nu găsise niciodată un public în afara mediului academic. „Mi s-a spus că Katherine a tipărit o copie fizică a manuscrisului ei. E adevărat?"

„Da... dar și acela a dispărut."

Faukman a respirat adânc. „Bine, hai să ne concentrăm pe ceea ce contează – sunteți amândoi în siguranță. Ne putem ocupa de carte mai târziu."

„Ei bine, de aceea sun", a spus Langdon. „De fapt, nu sunt sigur că suntem în siguranță. Suntem cu ambasadorul SUA la reședința ei privată, dar e o situație ciudată. Nici măcar nu ar trebui să sun..."

„Stai! Ești cu ambasadorul american?!" Faukman încercă să nu pară panicat. „Robert, aș fi foarte atent să nu am încredere în cineva din guvernul nostru. Tehnicianul nostru de aici i-a urmărit pe hackerii PRH până la o organizație extrem de puternică." își aminti de numele ciudat, pus cu cratimă, pe care Alex îl tastase

mai devreme în Centrul de Securitate PRH. „Organizația se numește In

—Q-Tel."

„N-am auzit niciodată de ei."

„Nici eu nu auzisem. Din câte am înțeles, sunt o firmă de capital de risc incredibil de bine finanțată, care dezvoltă tehnologii avansate, majoritatea necunoscute

, așa că nu e de mirare că nu știi cine sunt."

„Dar asta nu are sens", argumentă Langdon. „Firmele de capital de risc nu angajează hackeri și agenți de teren."

„Cred că asta da. Poate că nu ați auzit de In-Q-Tel, dar cu siguranță ați auzit de organizația lor-mamă."

„Cine e aia?"

Faukman oftă adânc. „Un mic grup numit CIA."

Linia s-a tăcut.

Știu, se gândi Faukman, amintindu-și propria reacție uluită, „Iată tot ce știu", continuă Faukman. „CIA deține și operează In-Q-Tel ca o firmă privată de capital de risc care investește discret în tehnologii legate de securitatea națională. Controlează sute de brevete de înaltă tehnologie, precum și acțiuni majoritare la unele dintre cele mai îndrăznețe companii tehnologice noi." Redactorul se întorsese la computer, deschizând ecranul pe care tocmai îl citea.

„Criticii lor – mai ales din firme de investiții concurente – se plâng constant că afilierea In-Q-Tel la sistemul de informații al SUA le oferă, și citez, «o flexibilitate alarmantă în modul în care își urmăresc obiectivele»." „Ceva îmi spune că am fost martori la o parte din flexibilitatea asta în seara asta." „Incredibil", a șoptit Langdon, părând zdruncinat. „Cine știe de ce ar viza CIA cartea lui Katherine, dar având în vedere tot ce s-a întâmplat, amprentele lor par să fie peste tot pe aici..."

„Glumești!" a exclamat Alex, făcând cu mâna frenetic și întorcându-și laptopul astfel încât Faukman să poată vedea ecranul. „Uită-te la asta!" Laptopul afișa o pagină Wikipedia, pe care Alex o deschisese, se pare, după ce l-auzise pe Langdon menționându-l pe ambasador.

Wikipedia:

Heide Nagel: Ambasadorul SUA în Republica Cehă:

Citarea avea câteva pagini și era presărată cu o serie de evidențieri, evidențiind rezultatele căutării documentelor pe care Alex tocmai o efectuase.

...Nagel a fost angajat de CIA direct de la Facultatea de Drept NYU...

...supraveghea consilierea în politicile CIA...

...promovat la funcția de consilier juridic general CIA, director al agenției...

...retras de la CIA pentru a ocupa funcția de ambasador...

„La naiba, Robert..." a șoptit Faukman la telefon. „Ieși din casa aia! Acum!"

CAPITOLUL

78

La etaj, în baia ei principală spațioasă, ambasadorul Nagel s-a apucat de marginile chiuvetei de marmură și a vomitat. Mesajul care tocmai sosise de la

Dana avea doar patru cuvinte...

îngrozită

, ambasadorul s-a scuzat imediat și a sunat-o pe Dana, care a citit cu greu o actualizare frenetică, plină de lacrimi. Se pare că

Dana și escorta ei de pușcași marini găsiseră apartamentul Sashei descuiat. Kerble intrase să se asigure că totul era în siguranță și a fost imediat confruntată cu un cadavru pe podeaua holului.

Cadavrul strangulat al lui Michael Harris.

Nicio urmă a Sashei Vesna sau a altcuiva.

în ciuda valurilor de emoție pe care le-a simțit Nagel, și-a păstrat calmul suficient de mult timp pentru a-i da ordin lui Kerble să securizeze apartamentul și să cheme o echipă de criminaliști pentru a recupera cadavrul. Și să păstreze secretul! Ultimul lucru de care avea nevoie Nagel era ca presa să explodeze cu titluri despre uciderea unui funcționar al consulatului pe pământ străin. Nu astăzi.

Oricare ar fi fost ce s-ar fi întâmplat în acel apartament, prima ei prioritate era propriul ei angajat. Michael. Nagel se simțea rău. „Sângele lui e pe mâinile mele." Se uita acum în oglinda din baie, copleșită de vinovăție și regret...

nu doar pentru Michael, ci pentru tot ce se întâmplase în ultimii trei ani de când venise la Praga...

Spre deosebire de atâția ambasadori care își obținuseră râvnitele numiri donând o mică avere candidatului prezidențial câștigător, Heide

Nagel fusese pur și simplu la locul potrivit la momentul potrivit.

Sau la locul nepotrivit, după cum s-a dovedit.

Cu câțiva ani în urmă, în timpul mandatului ei de consilier general al CIA, un dosar important de documente clasificate dispăruse până când o forță de intervenție a agenției a intrat prin efracție în casa ei și a găsit dosarul îngropat într-un sertar de birou. Nu este surprinzător faptul că Nagel a fost escortată la ultimul etaj al hotelului Langley pentru o întâlnire cu șeful agenției.

Directorul CIA, Gregory Judd, era un fost senator american cu un comportament liniștit și grijuliu, în ciuda reputației sale de intoleranță totală față de orice altceva decât perfecțiunea. Persoane din interiorul CIA au spus că Judd știa unde erau îngropate toate cadavrele

, pentru că el îngropase multe dintre ele.

„Neglijență gravă sau trădare?", a întrebat directoarea în timp ce intra în biroul său.

„A fost o greșeală din neglijență, domnule", a răspuns ea sincer. „Dosarul ăla trebuie să se fi amestecat cu actele mele de serviciu. Habar n-aveam că îl aveam

•

Directorul a studiat-o îndelung. „înclin să vă cred, dar evident că nu mai puteți continua în funcția de consilier juridic general până nu stabilim cum s-a putut întâmpla asta. Vă pun în concediu pe termen nelimitat și predau acest lucru inspectorului general pentru o anchetă."

„Domnule, chiar..."

„Intră în vigoare imediat", a declarat el, cu o privire neclintită. „Acesta este un

cadou, doamnă Nagel, și vă sugerez insistent să-l acceptați înainte să mă răzgândesc." 0 săptămână mai târziu, Heide Nagel era încă acasă, sufocându-se de plictiseală și incertitudine profesională. Copiii ei erau mari de mult, iar „apartamentul ei de lux" de după divorț era gol și deprimant, deși nu observase până acum, pentru că își petrecuse majoritatea orelor de veghe la serviciu.

Viața mea s-a terminat, și-a dat seama. Sunt marfă deteriorată.

La șaizeci și trei de ani, Nagel era prea tânăr și ambițios ca să se pensioneze, dar prea bătrân ca să-și înceapă o firmă de avocatură. Se întreba ce avea de gând să facă cu ea însăși. Grupuri de carte? întâlniri online? Totul suna ca un iad. Apoi a venit un apel la care nu se așteptase niciodată.

Directoarea a sunat două săptămâni mai târziu, într-o rară demonstrație de căință. „îmi pare rău pentru cum s-a terminat situația, Heide, și sper să îndrept lucrurile."

E imposibil, se gândi ea.

„După cum probabil știi", i-a spus Judd, „președintele ales și cu mine suntem foști colegi de școală pregătitoare. M-a sunat în această dimineață pentru îndrumări privind personalul pentru câteva posturi cheie – inclusiv pentru postul de ambasador al SUA în Republica Cehă. I

—am spus că, având în vedere tulburările tot mai mari din regiune, are nevoie de un ambasador cu cunoștințe solide de drept internațional, precum și cu experiență în comunitatea de informatii. într-un cuvânt – de tine."

Nagel a fost uluit. Rețeaua de foști recrutează acum foști elevi?

Decizia fusese evidentă. Patru luni mai târziu, fuseseră trimise comunicate de presă, iar Heide Nagel se trezea locuind în spectaculoasa reședință de ambasadori a Praguei, supraveghind un personal talentat al ambasadei și făcând o muncă semnificativă. Cel mai important, de fiecare dată când zărea castelul, se simțea ca într-un basm.

Apoi, într-o singură noapte, totul se schimbase.

La o lună după ce a început noul ei post, directorul Judd o sunase să se asigure și, după câteva discuții, îi făcuse o cerere neobișnuită. „Heide, aș vrea să iei masa cu un coleg de-al meu care este acum staționat în Europa." „Desigur, domnule", spuse ea, simțind că era cel puțin ceea ce putea face pentru bărbatul care practic îi salvase viața. „Cine este?"

„Un nou angajat pentru biroul european al In-Q-Tel."

Q? se gândi ea, simțind o urmă de neliniște.

Nu era străină de In-Q-Tel – sau „Q", cum o numeau spionii agenției – ramura secretă de investiții a CIA. Echipa lor obscură de finanțatori ocupa poziții uriașe în tehnologii pe care le considerau relevante pentru interesele CIA și securitatea națională – de la mecanismele de anhidrobioză ale Biomatrica la electronica microscopică a Nanosys și calculul cuantic D-Wave.

De mai multe ori, în calitate de consilier CIA, Nagel îl consiliase pe director cu privire la aspecte juridice legate de „tehnicile de investiții creative" și „ metodele de protecție a activelor" ale In-Q-Tel, dar era rar ca grupul să fie vreodată ținut în frâu.

De ce vine cineva de la Q la Praga? Nagel era nedumerită că o firmă de investiții de înaltă tehnologie ar fi interesată de Praga Lumii Vechi.

Terenul lor obișnuit de vânătoare era Silicon Valley.

În noaptea întâlnirii, ambasadorul Nagel a sosit devreme la restaurantul ei preferat – CODA – un local discret cu o bucătărie cehă superbă. Spre surprinderea ei, contactul ei era deja așezat. Era un bărbat subțire, îmbrăcat elegant, probabil în jur de șaptezeci și ceva de ani, cu un șuvoi des de păr argintiu. își lustruia ochelarii în timp ce ea se apropia de masă. Tipul cu cifre, își spuse ea.

Nagel nu putea să se înșele mai tare. Acest bărbat s-a dovedit a fi

Everett Finch – legendarul director de lungă durată al Direcției de

Știință și Tehnologie a CIA. Echipa lui Finch de la DS&T, împreună cu cea a celorlalte trei direcții – Administrație, Operațiuni și Informații – constituiau cei patru piloni ai Agenției Centrale de Informații.

L-au mutat pe Finch la In-Q-Tel? în Europa?

Singura explicație logică pe care și-o putea imagina Nagel era că directorul Judd își dorea expertiza lui Finch în Europa dintr-un motiv clandestin... și l-au plasat în liniște aici, sub radar.

Chelnerul a sosit, oferindu-le amândurora un amuse-bouche – două cești mici de ceai dintr-o supă delicată de ciuperci cehești numită kulajda. Domnul Finch și

—a golit ceașca, și-a dus buza cu un șervețel, apoi s-a aplecat peste masă.

„Heide..." a spus el, ignorându-i titlul oficial. „Sper că vă bucurați de funcția de ambasador aici?"

„Da, sunt", a răspuns ea, precaută.

„Excelent." El i-a zâmbit crispat. „Cred că e timpul să știi adevăratul motiv pentru care ai fost plasat la Praga." Acea noapte marcase sfârșitul naivității lui Nagel în ceea ce privește evenimentele neașteptate care o aduseseră la Praga.

Prezenta mea fusese orchestrată.

Rețeaua de veterani plasase un pion feminin într-o poziție de putere unde aveau nevoie de ea, iar Nagel fusese prinsă în capcană de atunci, în cele din urmă, a aflat ceea ce ar fi trebuit să fie evident de la început – că Finch îi plănuise concedierea din CIA, plasând documentele în casa ei.

Când Nagel l-a confruntat furios pe această temă, răspunsul lui a fost înfiorător. Fără nicio urmă de emoție, Finch a prezentat fotocopii ale documentelor clasificate pe care se presupunea că le deținea în casa ei, informând-o că, dacă aceste copii ar ajunge vreodată în mâinile unor agenți străini, afirmațiile ei despre o „greșeală nevinovată" ar fi considerate imediat trădare.

Nagel a amenințat că îl va suna pe directorul CIA, Judd, dar domnul Finch nu a făcut decât să o încurajeze, spunându-i că atât Judd, cât și președintele erau informați despre plan și că un apel către ei nu ar face decât să confirme că juca în liga mare, fără aliați.

Sunt o marionetă.

Finch poate că blufa, dar Nagel nu-și putea permite să denunțe oamenii ca președintele SUA și directorul CIA, mai ales când o acuzație de trădare atârna în

balanță... ca să nu mai vorbim de un proiect de informații ultrasecret.

Așa dispar oamenii.

Din acel moment, Nagel îl disprețuise pe Finch... și îl ascultase.

Acum, stând singură la chiuveta din baie, ambasadorul Nagel își clătea gura și se uita în propriii ochi obosiți.

Michael Harris e mort.

„Gata", spuse ea cu voce tare.

Finch insistase prea mult... prea departe.

De mai bine de doi ani, Nagel căutase o cale de ieșire din închisoare, dar Finch nu-i oferise niciodată nici cea mai mică oportunitate. Până acum.

CAPITOLUL

79

Golem se simțea plin de nerăbdare pe măsură ce se apropia de Bastionul Crucifix.

După toate aparențele, laboratorul lui Gessner de pe deal era acum pustiu, ceea ce însemna că va putea în sfârșit să recupereze ceea ce nu reușise să obțină mai devreme în această dimineață. De data aceasta, nu voi fi refuzat.

Cârdul RFID al lui Gessner era băgat în siguranță în buzunar și estima că îi va trebui mai puțin de trei minute pentru a obține singurul element rămas de care avea nevoie. Apoi va părăsi laboratorul spre destinația sa finală. Pragul.

Pe care îl voi face praf.

în timp ce înainta spre ușa sfărâmată a bastionului, și-a amintit cuvintele predecesorului său legendar – golemul din Praga.

Există doar două căi... Adevăr sau Moarte.

Golem-ul le alesese pe amândouă. Dezvăluie Adevărul.

Acceptă Moartea.

Golem-ul murise de nenumărate ori, dar moartea nu a fost niciodată permanentă. Spre deosebire de golemul antic a cărui moarte fusese definitivă, Golem-ul intra și ieșea din această formă după bunul plac.

Sunt propriul meu creator. Voi fi întotdeauna propriul meu stăpân. De fiecare dată când ștergea litera ebraică aleph de pe frunte – transformând Adevărul în Moarte – Golem-ul murea... dar numai din vedere. Deveni invizibil. învelișul său exterioar masiv se evapora, transformând un monstru în... unul dintre ei. Banal. Discret. Puterea sa interioară ascunsă.

Nu mă poți vedea, dar sunt încă aici... veghind asupra ei.

în ciuda obstacolelor neașteptate din această dimineață, Golem-ul improvizase bine, protejându-i pe cei nevinovați... și distrugându-i pe cei vinovați . Acum era timpul să termine ceea ce începuse.

în timp ce pășea pe holul de acces în laboratorul lui Gessner, a fost încântat să găsească elegantul hol pustiu. Scara de acces din fața lui era securizată cu un panou de securitate biometric, dar amprenta nu ar fi o problemă; Sasha îi oferise acces, fără să vrea, cu mult timp în urmă. Golem-ul s-a îndreptat prin hol spre panou, cizmele sale cu platformă trosnind zgomotos pe cioburile de sticlă de pe

podea. Sunetul a trosnit prin spațiul de marmură.

O clipă mai târziu, Golem-ul a auzit un al doilea sunet, din capătul holului. Era clicul distinctiv al unei arme care era armată.

Delirând din cauza lipsei de somn, ofițerul de teren Housemore își băuse o ceașcă de cafea și se așezase la fereastra bastionului pentru a admira priveliștea panoramică a Castelului Praga, care se întindea senin în depărtare. Visase cu ochii deschiși în pace când un sunet neașteptat pe hol a smucit-o înapoi în poziția dreaptă, făcând-o să sară în sus și să-și pregătească reflex arma. Acum în alertă maximă, Housemore s-a îndreptat spre intrare, cu arma pregătită . Finch îi ordonase să securizeze clădirea și, deși îi promisese sprijin, ea știa că era prea devreme pentru ca acesta să sosească. Cu siguranță, orice sprijin militar antrenat s-ar fi anunțat înainte de a intra.

Altcineva e aici...

în timp ce Housemore se mișca pe furiș după colț, pe hol, a văzut o figură cu glugă într-o pelerină neagră. Acesta deschidea brusc ușa metalică a scării laboratorului.

„Stuj!", a strigat Housemore, alergând spre el. „Stai!",

Bărbatul a ignorat-o, strecurându-se rapid pe ușă în timp ce Housemore trăgea. Glonțul a lovit ușa de securitate, ratând-o la limită. A alergat înainte, dar a ajuns exact când ușa se resigila, blocând-o afară. Housemore și-a lipit fața de fereastra mică și ranforsată și s-a uitat pe scări. Instantaneu, a înlemnit. Figura în pelerină o privea fix ... la doar câțiva centimetri de cealaltă parte a geamului. Fața lui era pământie, ca suprafața lunii, și avea simboluri gravate pe frunte.

Ochii lui înghețați au studiat-o o clipă, ca și cum i-ar fi memorat fața, apoi s-a întors și a coborât în fugă scările, pelerina fluturându-se în urma lui în timp ce cobora din vedere.

Housemore a făcut un pas înapoi, adunându-se. Cine... sau ce era asta?!

Nu avea nicio idee cum descuiase acest intrus ușa biometrică, dar trebuia să-l alerte pe Finch imediat. Housemore știa că aceasta nu era locația instalației secrete a agenției, deși laboratorul lui Gessner conținea evident ceva important, iar Finch îi ordonase să-l protejeze în orice circumstanțe. Și cineva tocmai se strecurase chiar pe lângă ea. Bărbatul care intrase, bănuia Housemore, era rus.

Ochii lui palizi, de oțel, aveau o tentă slavă, iar machiajul său gros de argilă i se părea lui Housemore un exemplu perfect de ingeniozitate rusească; îmbrățișând tradiția pragheză a „cosplay-ului", intrusul dejucase fără efort camerele de securitate cu recunoaștere facială ale orașului. Mai mult, rusii erau acum maeștri în a dejuca biometria cu vârfuri de degete duplicate create pe imprimante 3D pe bază de rășină UV. Housemore ținea un ochi pe ușa laboratorului în timp ce își băga arma în toc și scotea cu reticență telefonul. Finch nu avea să primească bine această veste. Mâinile îi tremurau ușor și a decis că ar fi prudent să ia un moment înainte de confruntare.

încetinește. Adună-ți gândurile.

Fără a-și renunța la privirea atentă asupra ușii laboratorului, Housemore a ieșit

încet din hol, îndreptându-se în marșarier pe hol spre camera de recepție.

Acolo, la adăpostul relativ al holului, încă cu fața spre ușa scării, a respirat adânc de câteva ori și s-a compus. A început să-l sune pe Finch. Housemore nu a avut niciodată ocazia.

Cineva se afla brusc în spatele ei.

O explozie de electricitate arzătoare i-a sfâșiat adânc spatele. Fiecare mușchi din corp i s-a încordat și a înțepenit, prăbușindu-se pe podeaua de gresie, telefonul îi alunecând. Atacatorul a apucat-o și a trântit-o pe spate, imobilizată. în mod imposibil, Housemore s-a trezit privind în ochii palizi ai creaturii de pământ pe care tocmai o văzuse intrând pe scară. De unde a apărut?! Cum...

Era ca și cum acest monstru s-ar fi materializat din senin, direct în spatele ei!

Acum era deasupra ei, pe podeaua dură de gresie, cu mâinile în jurul gâtului ei. în timp ce îi întrerupea alimentarea cu aer, Housemore a încercat să reziste, dar mușchii ei paralizați refuzau să răspundă. Neajutorată, Housemore nu putea decât să aștepte, încercând să rămână conștientă.

După aproape douăzeci de secunde pe spate, cu traheea blocată, simțea cum controlul muscular începea să-i revină încet. Avea nevoie de mai mult timp, dar, din păcate, vederea i se încețoșa. Acum sau niciodată. într-un ultim efort, și-a adunat toată puterea pe care a putut-o aduna, și-a ridicat mâinile și le-a înfipt ferm în pieptul lui, încercând să-l împingă de pe ea.

Dar atacatorul ei abia s-a mișcat. Senzația pe care o simțea carnea acestui om de lut era ciudată – complet neașteptată.

„Nu sunt așa cum crezi tu că sunt", a șoptit monstrul, privind în ochii lui Housemore în timp ce acesta își strânse strânsoarea. „Eu sunt Golem." CAPITOLUL 80 Piscina de optsprezece metri de sub Vila Petschek era construită în stilul unei băi romane tradiționale. înconjurată de un inel dublu de patruzeci și opt de coloane de marmură roșie, piscina azurie și albă era încălzită de cuptoare gemene cu cărbune și era considerată cel mai opulent lux al conacului. Conform legendelor, piscina a fost folosită doar un sezon înainte ca fiica lui Otto Petschek să facă pneumonie în ea și aproape să moară. Petschek a golit imediat piscina și a declarat-o interzisă pentru totdeauna. Robert Langdon stătea la baza piscinei goale și uitate, scanând spațiul subteran în căutarea oricărei ieșiri în afară de scările înguste pe care el și Katherine tocmai le coborâseră într-o încercare frenetică de a găsi o cale de ieșire din casă. „Bineînțeles că ai găsi o piscină", șopti Katherine în spațiul reverberant. „Păcat că e goală, altfel ai putea face a doua baie a zilei." A treia, se gândi Langdon. Dacă punem și Vltava la socoteală. Langdon sperase că scările ar putea coborî spre o ieșire din subsol, astfel încât să poată fugi din reședința ambasadorului, dar camera de biliard nu avea ieșiri. Un fundătură. Deasupra, pașii frenetici ai ambasadorului răsunau prin gurile de ventilație în timp ce aceasta se grăbea în jurul aripii de sud, fără îndoială căutându-și oaspeții dispăruți. Se pare că își cunoștea casa suficient de bine pentru a calcula opțiunile lor limitate de evadare și i-a luat mai puțin de treizeci de secunde să apară pe scări, coborând spre piscină. Langdon se aștepta aproape ca ambasadorul

Nagel să sosească alături de un pușcaș marin american , dar când a coborât scările, era singură. Fără un cuvânt, s-a îndreptat spre locul unde stăteau și a ridicat cele două acorduri de confidențialitate pe care Langdon și Katherine le lăsaseră nesemnate pe măsuța de cafea. Apoi a rupt documentele în bucăți, lăsând bucățile să cadă pe faianța goală a piscinei. Langdon privea nedumerit. Ce face? După ce a sfărâmat complet hârtiile, ambasadorul le-a fixat pe ambele cu o privire serioasă și a dus un deget arătător la buze, sfătuindu-le să nu scoată un cuvânt. Apoi și-a scos telefonul mobil, a apăsat câteva butoane și a efectuat un apel... pe difuzor. „Finch", a răspuns o voce de bărbat, răsunând din difuzor. „Totul este sub control?" Accentul lui era american, cu o ușoară tărăgănare sudistă. „Da, doar așteptăm", a spus ambasadorul. „Cât de departe sunteți?" „Tocmai aterizăm. Voi fi acolo în decurs de o oră." – Vă rog să-mi spuneți că aveți vești despre Michael Harris, spuse Nagel urgent. Sunt îngrijorat pentru siguranța lui.

— Dacă Harris e aruncat în aer, răspunse bărbatul, nu putem face nimic acum. Probabil că e irelevantân acest moment, oricum. Ne-a confirmat că Sasha nu vorbește și asta e...

— Irelevant?! întrebă Nagel. Michael e implicat în asta... la dispoziția dumneavoastră.

— Uitați de Harris. Concentrați-vă doar asupra sarcinii pe care o aveți. Apropo, unde sunteți? Vocea dumneavoastră răsună.

— In baia mea. Aveam nevoie de intimitate ca să sun.

— Unde sunt Langdon și Solomon? — l-am lăsat în bibliotecă, spuse ea, și le-am spus să se relaxeze până sosiți.

Langdon i-a aruncat lui Katherine o privire uimită.

„Ați recunoscut supravegherea hotelului?", a întrebat Finch.

„Am recunoscut", a răspuns Nagel. „Așa cum ați sugerat."

„Și a funcționat?", a întrebat bărbatul.

„De-a dreptul."

„Amândoi au semnat acordurile de confidențialitate?"

„Da", a spus ambasadorul fără ezitare. „Documentele dumneavoastră de confidențialitate sunt semnate, sigilate și încuiate în seiful meu personal."

„Excelent", a spus Finch, părând ușurat. „Arfi bine să avem și asupra lui Langdon."

Langdon și Katherine se priveau acum unul la altul complet nedumeriti.

„Și doar pentru a confirma", a spus bărbatul, „aveți dovada fizică că manuscrisul tipărit în cauză a fost ars?"

„Da, echipa mea a adunat singurele rămășițe – mai sunt câteva bucăți carbonizate.

Vă voi trimite fotografii."

„Și spuneți că autoarea l-a ars chiar ea?"

„Din câte am înțeles, atât Langdon, cât și Solomon au ars manuscrisul pentru că simțeau că sunt în pericol din partea unui agent UZSI necinstit...

și, evident, și din partea dumneavoastră."

„A fost o alegere curajoasă", a meditat bărbatul. „0 să cred când îi voi privi în ochi. Dacă manuscrisul acela a dispărut cu adevărat... și amândoi au semnat acorduri de confidențialitate...

atunci am putea fi foarte aproape de a pune capăt acestei situații."

„Sper că da."

„Și Bastionul Crucifix?" a întrebat bărbatul. „Ești sigur că UZSI a fost de acord să se retragă? Nu vreau pe nimeni în apropierea laboratorului sau a muncii lui Gessner." „Confirmat. Nu este nimeni acolo sus acum."

„Bine", a spus el, părând ușurat. „Vreau să trimiteți imediat o echipă de securitate a pușcașilor marini acolo. Evident, principala mea preocupare este instalația noastră principală – dar nici la bastion nu ne putem permite nicio scurgere. Rugați echipa dumneavoastră să o securizeze și voi merge personal să o evaluez după întâlnirea noastră de la reședința dumneavoastră."

„Am înțeles", a răspuns Nagel. „Voi trimite o echipă imediat."

„Ne vedem în curând", a spus el.

Linia s-a întrerupt.

În tăcere, ambasadorul a verificat de două ori dacă apelul fusese într-adevăr încheiat, apoi și-a ridicat privirea spre Langdon și Katherine și a oftat obosit.

„Ce s-a întâmplat acum?!", a întrebat Katherine.

Ambasadorul s-a uitat la gurile de aerisire din tavan și, aparent nevrând să riște să fie auzită, i-a condus pe Langdon și Katherine în camera tehnică a piscinei , unde un singur bec ilumina două cazane antice din fontă

, care, în ciuda a aproape un secol de neutilizare, încă miroseau a cărbune.

„Primul lucru pe care ar trebui să-l știți", a spus ambasadorul încet, închizând ușa în urma lor, „este că bărbatul cu care tocmai am vorbit lucrează pentru Agenția Centrală de Informații."

Langdon a făcut un pas înapoi, prefăcându-se surprins, deși fusese avertizat de

Jonas. „îmi pare rău?"

Nagel a dat din cap. „îl cheamă Everett Finch și a condus cândva

Direcția de Știință și Tehnologie a agenției." A făcut o pauză. „Trebuie să adaug că am lucrat și pentru CIA. Am fost avocat."

„Și iată-l, se gândi Langdon, nesigur dacă era ușurat sau neliniștit că ambasadorul pur și simplu expusese totul. Nagel confirma acum ceea ce Faukman îi spusese lui Langdon la telefon – CIA conducea discret o firmă de capital de risc numită In-Q-Tel, pe scurt Q, care investea în tehnologii de securitate națională și își proteja investițiile cu agresivitate.

„CIA conduce o bancă de investitii?" întrebă Katherine.

„Mai mult pentru patriotism decât pentru profit", explică Nagel. „

Bugetele serviciilor secrete americane au fost reduse drastic în ultimii ani, iar CIA funcționează sub jurământul de a apăra națiunea de toți dușmanii – inclusiv de miopia propriilor noștri politicieni de la Pollyanna – așa că agenția se simte împuternicită moral, dacă nu chiar obligată, să găsească finanțare externă pentru a facilita programe importante ale CIA care altfel nu ar putea exista."

în timp ce Langdon asculta, și-a dat seama că un proiect finanțat cu bani Q ar ocoli toate controalele tradiționale ale Congresului asociate cu o alocare de fonduri negre, ceea ce înseamnă că CIA ar putea face practic orice ar vrea și să nu dea socoteală nimănui.

„Acum câțiva ani, directorul CIA l-a transferat pe Everett Finch la Londra și i-a atribuit un post neoficial la sediul central european al Q.

Atribuțiile sale sunt confidențiale, dar se pare că i s-a dat carte albă și, după cum fără îndoială ți-ai dat seama, Finch este profund îngrijorat de manuscrisul lui Katherine."

„De ce?" insistă Katherine.

„Tot ce știu", a răspuns Nagel, „este că Finch consideră manuscrisul tău o amenințare la adresa uneia dintre cele mai importante investiții ale Q. Din acest motiv, este considerat o chestiune de securitate națională, ceea ce îi oferă lui Finch o libertate periculoasă în modul în care alege să se comporte cu tine." Langdon se simțea din ce în ce mai prins aici, în subsolul fără ferestre.

„Dar cum poate fi o amenințare?!" insistă Katherine. „Am încercat să-mi imaginez cum orice am scris..."

„Nu știu. Nu am detalii specifice. Doar ordine... să te forțez să semnezi un acord de confidențialitate."

„Dar dacă CIA consideră că această carte reprezintă un risc pentru securitatea națională", a spus Katherine, „atunci de ce nu-l sun pur și simplu pe editorul meu, invoc motive de securitate națională și îmi cer să elimin materialul periculos?"

„în calitate de fost consilier CIA", a răspuns Nagel, „vă pot spune că izolarea unor pasaje specifice dezvăluie prea multe despre preocupările CIA. Ar scoate la iveală exact ce încearcă să păstreze secret. Mai mult, editorul dumneavoastră ar putea pur și simplu să refuze cererea CIA și să publice textul integral sub sloganul: Citiți cartea pe care CIA nu vrea să o citiți..." Langdon știa că avea dreptate. Vaticanul făcea în mod regulat această greșeală, stimulând vânzările de cărți populare insistând că sunt „anticatolice" și încercând să interzică catolicilor să le citească.

„Ați citit aceste acorduri de confidențialitate?", a întrebat Langdon.

„Verbal general", a spus Nagel, dând din cap. „Periculos de general. Practic, înseamnă că ați avea o conversație înregistrată cu Finch, iar orice se menționează acolo arfi considerat imediat «informații protejate», în funcție de ceea ce vă spune Finch, acel acord de confidențialitate ar avea puterea legală de a închide cartea lui Katherine imediat și definitiv."

Gândurile lui Langdon se învârteau din nou prin tot ce-i spusese Katherine despre manuscrisul și descoperirile ei – filtre cerebrale, GABA, conștiință nonlocală. De ce i-ar păsa CIA-ului de așa ceva?

„Tocmai ne-ați spus", insistă Langdon, „că domnul Finch crede că cartea lui Katherine reprezintă o amenințare la adresa uneia dintre cele mai importante investiții ale lui Q... ceea ce ridică o întrebare evidentă: Știți ce este acea investiție?"

„Știu că are legătură cu o instalație secretă a CIA de aici, din Praga." „în Praga?"

Langdon era surprins. „Glumești. Ce fac acolo?"

Nagel clătină din cap frustrat. „Nu știu. Tot ce pot spune este că instalația are un nume de cod. îi spun «Threshold»." CAPITOLUL 81 „Mi s-au oferit foarte puține detalii", spuse Nagel în timp ce cei trei se ghemuiau în camera cazanelor sordide de sub vilă. „Agenția susține că sunt izolată pentru propria mea siguranță. Tot ce știu este că însuși directorul CIA consideră Threshold cea mai importantă inițiativă a agenției... absolut esențială pentru securitatea viitoare." Afirmația îndrăzneață plutea în aer. „Și nu sunteți implicată?" întrebă Langdon. „Doar ca facilitator politic", spuse ea. „Acum trei ani, pe la spatele meu, CIA a orchestrat postarea mea la ambasadă aici, astfel încât să pot fi pionul lor diplomatic – o figură din interiorul agenției care ar răspunde în fața lui Finch și ar ajuta la eliminarea birocrației implicate în construirea secretă a instalației Threshold." „Și tot nu știi ce fel de operațiune este?" întrebă el. Nagel clătină din cap. „Știu că este o instalație de cercetare științifică. Din puținele spuse de Finch și judecând după implicarea proeminentă a Brigitei Gessner, sunt destul de sigură că fac un fel de cercetare asupra creierului... poate în conștiința umană – dar securitatea militară intensă înseamnă că se întâmplă mult mai mult acolo jos decât simpla curiozitate științifică." Katherine părea fascinată. „E instalația funcțională?" „Structura e finalizată, dar nu e încă complet operațională. Știu că au făcut niște teste izolate... care, din câte înțeleg, au avut succes, pentru că acum se pregătesc să înceapă cu adevărat; în prezent, instruiesc personal în afara sediului, în SUA, și se așteaptă ca instalația să fie funcțională în câteva săptămâni." „Și această instalație e aici, la Praga?", a întrebat ea. Nagel făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit pentru ultima oară dacă să dezvăluie detaliile. „Tehnic, sub Praga", spuse ea. „Totul e subteran." Pentru o clipă, Langdon s-a uitat la parterul micului laborator al lui Gessner. „Presupun că nu e Bastionul Crucifix?" „Nu", răspunse ambasadorul. „Ăla e laboratorul privat de cercetare al Brigitei Gessner. CIA a investit în tehnologiile ei, dar instalația Threshold se află în altă parte. De fapt, nu e departe de bastion, dar are peste zece mii de metri pătrați de spațiu." Zece mii de metri pătrați? Totul sub pământ?! „Cum ar putea cineva să construiască ceva atât de mare în secret sub un oraș ca acesta?" Nagel ridică din umeri. „Destul de simplu, de fapt – structura de bază era deja acolo. CIA a preluat-o și a reconstruit-o." Făcu o pauză. „Deși, public, Corpul de Geniu al Armatei SUA a preluat-o." Langdon a avut nevoie doar de un moment pentru a pune piesele cap la cap. în anii 1950, unul dintre cele mai mari adăposturi antiaeriene din epoca sovietică din Europa fusese construit la Praga. Se spunea că rețeaua masivă de camere subterane umede conținea spațiu pentru aproximativ 1.500 de persoane, împreună cu propria centrală electrică, sistem de filtrare a aerului, dușuri, toalete, sală de întrunire și chiar propria morgă. Buncărul fusese abandonat de mult, deși o parte din el era încă deschisă astăzi ca atracție turistică. „Adăpostul Folimanka..." șopti Langdon, uimit să realizeze că pășise literalmente peste părți ale buncărului mai devreme în ziua respectivă; era îngropat sub întinderea vastă a Parcului Folimanka. Langdon nu fusese niciodată înăuntru, dar văzuse intrarea turistică – un tunel de ciment împodobit cu graffiti colorate pictate

cu spray, înfățișând explozii de bombe atomice și cuvintele „...", despre care Langdon presupusese că se refereau la Cripta Folimanka, dar fusese informat că însemna Adăpostul Folimanka . Porțiunea turistică, binecunoscută, a buncărului – situată la marginea estică a Parcului Folimanka – era relativ puțin adâncă, în stare bună și perfect sigură pentru vizitat. Porțiunea cea mai mare a buncărului, însă, se extindea mai adânc și mai departe în Parcul Folimanka. De-a lungul deceniilor, vasta sa rețea de tuneluri și camere se inundase, se degradase, fusese sigilată și uitată. Ambasadorul a descris rapid cum reușise CIA să preia controlul asupra porțiunii abandonate a buncărului. în calitate de membru NATO, guvernul SUA coopera în mod regulat în chestiuni militare și politice de aici. Din când în când, aceasta însemna și acordarea de asistență civilă pentru infrastructură – în cazul Parcului Folimanka, găsirea unei modalități de salvare a vastei întinderi, despre care oficialii orașului anunțaseră că începuse să se lase și de care se temeau că într-o zi s-ar putea prăbuși în golurile abandonate ale buncărelor dărăpănate de sub ea. Cavaleria sosise sub forma Corpului de Geniu al Armatei SUA, care a săpat un nou tunel de intrare la capătul vestic al parcului și a început proiectul multianual de drenare, sigilare și consolidare a sistemului extins de buncăre. Proiectul era pe cale să fie finalizat și, totuși, ambasadorul a spus că teoriile conspirației anti-americane încă circulau: Parcul Folimanka nu s-a lăsat niciodată cu adevărat... Era reconstruit ca o închisoare militară secretă... sau un buncăr pentru arme chimice. Un altul a susținut că peșterile mai adânci nici măcar nu existau și că SUA le săpau de fapt – o suspiciune alimentată de absența oricăror planuri fiabile din epoca sovietică care să contureze întregul buncăr, care fie nu existase niciodată, fie fusese efectiv șters din istorie. Oricare ar fi fost adevărul, Langdon a trebuit să admire stratagema diabolic de simplă, cu excepția unei întrebări evidente. „De ce să construim aici?", a întrebat el. „De ce să nu amplasăm Threshold într-un depozit în deșertul Arizona?" „Destul de simplu", a răspuns Nagel. „Zonele urbane aglomerate oferă un anumit nivel de camuflaj față de supravegherea prin satelit, lucru pe care nu îl obții atunci când transporți materiale și personal voluminoase într-o locație izolată din deșert. Tot mai multe unități de informații sunt mutate acum în centre urbane, iar alegerea unui oraș din afara SUA ajută la menținerea la minimum a supravegherii Congresului și a restricțiilor legale interne." Ultima afirmație i s-a părut lui Langdon de rău augur. „De ce ne spui toate astea?", a întrebat el, surprins de sinceritatea ambasadorului. „Da", a fost de acord Katherine. „Pare..." „Trădare?" Privirea ambasadorului s-a îndepărtat. „Motivele mele sunt personale, dar orice s-ar întâmpla cu mine, te rog să mă crezi când îți spun că prima mea prioritate va fi să vă protejez pe amândoi." Langdon știa că erau multe întrebări fără răspuns, dar era înclinat să o creadă. „Trebuie să vă avertizez, totuși", spuse Nagel, „că aveți de-a face cu forțe puternice. Pe orbita CIA și a Threshold, miza este de neimaginat de mare – și, sincer, oamenii mor." Oftă și se uită la Langdon și Katherine; pentru o clipă, părea că va plânge. „Dr. Gessner a fost ucisă aseară, dar nu este singura victimă. Tocmai am primit vestea că atașatul meu juridic, Michael Harris, a fost găsit mort acum o jumătate de oră." Langdon se simți

grețos amintindu-și interacțiunile cu Harris la hotel, cu doar câteva ore înainte. „îmi pare foarte rău." Nagel explică încet că trupul lui Harris fusese găsit în apartamentul Sașei Vesna, cu care Harris avea o relație „nesinceră", ca o formă de supraveghere ordonată de domnul Finch, care dorea să o țină sub observație pe asistenta rusă a lui Gessner. Locul unde se afla Sasha era încă necunoscut, dar Nagel nu era optimist. Langdon simți o îngrijorare imediată pentru siguranța Sașei. Ambasadorul a continuat, strângându-și buzele și oftând adânc. „Sunt direct responsabilă pentru moartea lui Michael Harris... și voi purta asta pentru totdeauna." Și-a ridicat privirea pentru a-i întâlni pe amândoi, forțându-se să se îndrepte. „Habar n-am cum să încep să repar greșeala lui Michael și pentru că am urmat orbește ordinele lui Finch... doar că acum știu că trebuie să fac tot ce este necesar pentru a îndrepta lucrurile și a vă proteja pe amândoi." „Cum intenționați să faceți asta?" a insistat Katherine. „Avem trei mișcări posibile", a spus Nagel. „Din păcate, nu vă va plăcea niciuna dintre ele. Prima opțiune arfi cea mai sigură. Aș retipări acordurile de confidențialitate, dumneavoastră le-ați semna și ați avea întâlnirea cu domnul Finch conform planului, oferindu-i garanția tăcerii pe care și-o dorește. Practic, acest lucru v-ar scoate de pe radarul lui, dar probabil ar însemna că nu ați putea niciodată să vă publicați cartea și, doamnă Solomon, ar putea exista domenii de studiu pe care nu ați mai fi complet liberă să le urmați." – Asta nu e deloc o opțiune, spuse Katherine categoric.

— De acord, zise Langdon.

— A doua opțiune?

— Opțiunea numărul doi... spuse Nagel, privind de la unul la altul. Mai avem cam o oră până ajunge Finch. Am putea pleca chiar acum. Vă duc pe amândoi imediat la aeroport și vă scot din țară. Ar exista repercusiuni, desigur – pentru noi trei – dar măcar am câștiga timp să găsim alte soluții.

— Cum ar fi? întrebă Langdon. — în primul rând, domnișoara Solomon și-ar putea publica cartea imediat. Publicarea ei ar oferi un anumit nivel de imuni...

— Cartea mea a dispărut, interveni Katherine. Ar dura foarte mult timp să o recreez.

— Și chiar dacă ar avea un exemplar, remarcă Langdon, durează luni de zile pentru ca o carte să fie produsă și publicată. Ca să nu mai vorbim de faptul că o astfel de mișcare n-ar transforma-o într-o țintă a CIA-ului pentru totdeauna? — într-o oarecare măsură, da.

— Nu, mulțumesc, spuse Katherine. „Nu am niciun interes să mă uit peste umăr tot restul vieții mele. Care este a treia opțiune?" Nagel a tăcut o clipă, ca și cum ar fi formulat detalii în minte. Când a vorbit, tonul ei era pragmatic, acela al unui avocat care își consiliază clientul. „în domeniul informațiilor, există o singură sursă reală de putere. Informația. Este singura pârghie pe care o înțelege cineva... și acum ești în poziția de a primi o cantitate vastă din ea. Nu uita, domnul Finch crede că ai semnat acorduri de confidențialitate și vine aici pentru a orchestra o conversație care folosește aceste acorduri împotriva ta. îți va spune cât de mult poate – pentru a se asigura că fiecare subiect pe care îl menționează îți este interzis de acum

înainte. Cu cât îți spune mai multe, cu atât vei avea mai multe informații... și, prin urmare, cu atât mai multă pârghie." Langdon și-a dat seama că se jucau cu un profesionist. Și se jucau cu focul. Chiar și așa, planul lui Nagel nu părea atât de simplu pe cât îl lăsa să pară. „Înțeleg cum obținem informațiile", a spus el. „Dar apoi ce?" „Te-aș ajuta", a spus ea. „Am încredința toate datele unei terțe părți – de exemplu, unui avocat extern – care ar crea un mecanism prin care, dacă ni se întâmplă ceva sau dacă nu reușim să-l contactăm în mod regulat, informațiile ar fi trimise imediat presei. Avocații numesc asta «clauză de moarte prematură»." „Cred că cuvântul este «șantaj», spuse Langdon. „în termeni simpli, da. Deși este perfect legal." Katherine făcu un pas înapoi. „Sugerezi să șantajăm CIA..." „Gândește-te la asta ca la o pârghie informațională, doamnă Solomon. Amenințările la adresa serviciilor de informații sunt un limbaj pe care acești oameni îl vorbesc și îl înțeleg. Dacă te atacă, știu că vor suferi pagube. Așa că te vor lăsa în pace." „Și invers", spuse Langdon. „Le protejezi secretele în schimbul imunității." „Distrugere reciproc asigurată", spuse Nagel. „E un model dovedit. Dacă nu ar fi funcționat, superputerile lumii ar fi lansat arme nucleare una împotriva celeilalte în anii 1960. în schimb, autoconservarea creează o situație de impas; pur și simplu suntem de acord să nu fim de acord." Katherine părea încă precaută. „O influență ar dezescalada instantaneu această criză", a spus Nagel. „ Agenția ar trebui să se retragă, să se regrupeze, să le ofere tuturor șansa de a respira și de a negocia; poate chiar îți spun ce nu le place la cartea ta, iar tu te oferi să o elimini. Această cale îți oferă cel puțin opțiuni." Nagel i- a surprins privirea lui Katherine și a susținut-o. „Și sper că știi că îmi asum un risc personal enorm ajutându-te, doamnă Solomon, ceea ce mă face un aliat puternic pentru tine." „Mulțumesc", a spus Katherine, părând din ce în ce mai convinsă. Lui Langdon îi plăcea conceptul în principiu, dar execuția era o altă problemă. „Ca să nu stric parada", a spus el, „dar ce se întâmplă dacă domnul Finch cere să vadă acordurile de confidențialitate semnate înainte să vorbim cu el?" „Probabil că o va face", a răspuns ambasadorul. „îi voi spune pur și simplu că știam că documentele erau cruciale pentru planul său, așa că am pus o escortă de pușcași marini să le transporte sub sigiliu diplomatic la ambasadă și să le încuie în seiful meu personal. Va trebui să aibă încredere în mine... sau să mute această întâlnire la ambasadă, lucru pe care cu siguranță nu va dori să-l facă." Langdon a cântărit planul, încă simțindu-se precaut. Era exagerat să presupună că el și Katherine ar putea afla suficiente informații din această conversație cu Finch pentru a avea vreo influență. Vom vorbi cu un veteran CIA. Și chiar dacă acest om credea că Langdon și Katherine semnaseră acordurile de confidențialitate restrictive, oare chiar ar dezvălui date care ar compromite agenția sau un proiect strict secret? „Pari nesigură", a spus Katherine. El a ridicat privirea spre ea, încă gândindu-se. „îmi pare rău, nu cred că va funcționa." „Acestea sunt singurele trei opțiuni", a spus Nagel. „De fapt, există o a patra opțiune", a declarat Langdon, după ce a făcut o legătură neașteptată. „E periculoasă... dar cred că ar putea fi cea mai bună strategie a noastră." CAPITOLUL 82 în coborârea finală pe Aeroportul Văclav Havel, avionul Citation Latitude al domnului Finch se îndrepta

spre muntele Bilă Hora. Harta interactivă a avionului nota că vârful dealului era câmpul de luptă pe care catolicii înăbușiseră revolta boemă din 1620. Potrivit, își spuse domnul Finch, după ce tocmai își înăbușise propria mică revoltă cu ambasadorul Nagel. Din motive evidente, ambasadorul o disprețuise întotdeauna pe Finch, dar asta nu-l preocupa. Este o femeie deșteaptă... suficient de deșteaptă încât să-și cunoască locul în această operațiune. în timp ce avionul cobora, Finch și-a prins centura de siguranță, simțindu-se mult mai relaxat la apropiere decât la plecare. Cu doar o oră mai devreme, întreaga operațiune fusese haotică. Acum, aproape miraculos, toată dezordinea părea să fi dispărut. O rețea notorie de piraterie de cărți își asuma vina pentru atacul cibernetic de la PRH; Robert Langdon și Katherine Solomon fuseseră localizați și securizați la Praga; fuseseră semnate acorduri de confidențialitate; toate copiile manuscrisului erau acum reținute; „...și cei doi agenți din New York primiseră ordinul să se retragă și să mențină tăcerea radio fără niciun alt contact. Misiune îndeplinită, se gândi el, privind pe geamul oval al avionului privat. în timp ce privea peisajul ceh liniștit, Finch își amintea că întreaga operațiune complicată se reducea la un fapt simplu, care avea nenumărate ramificații și îi justifica acțiunile. Mintea umană este următorul câmp de luptă al lumii.

Războaiele de mâine aveau să fie purtate diferit, iar Finch fusese desemnat să conducă atacul. Centrul nervos al acelei directive era Threshold... iar superiorii lui Finch îl împuterniciseră să facă tot ce era necesar pentru a proteja tehnologia dezvoltată acolo. Threshold ar fi întotdeauna în pericol. Dar una dintre primele sale amenințări reale se materializase dintr-o sursă improbabilă, chiar înainte ca instalația să fie pe deplin operațională. Katherine Solomon. Ani de zile, talentata om de știință noetică fusese pe lista de supraveghere a CIA. Printre altele, natura muncii sale se suprapunea cu proiectele explorate de agenție." Cu câțiva ani mai devreme, echipa care o supraveghea semnalase transcrierea unui podcast în care fusese întrebată ce părere avea despre specialiștii în noetică care părăsiseră mediul academic pentru a lucra cu armata americană la cercetări legate de creier. Răspunsul ei fusese categoric. „A lucra cu armata este o anatemă pentru tot ceea ce cred. Sub nicio formă nu aș lua în considerare asta. Cercetarea noetică este pentru toată lumea... Nu ar trebui niciodată transformată într-o armă." Păcat, își amintea Finch că se gândea. DARPA ar fi putut să o folosească în proiectele N3 sau subrețele. Printr-un singur citat, Katherine Solomon se autoetichetase ca pe cineva pe care CIA nu l-ar fi putut aborda niciodată, nici măcar discret, fără a risca consecințe negative. Când agenția a aflat că Solomon scria o carte despre conștiința umană și că obținuse un contract important de publicare, Finch și-a ordonat echipei să monitorizeze îndeaproape proiectul și să obțină o schiță a manuscrisului ei nepublicat, ca măsură de precauție. în mod surprinzător, agenții lui Finch au raportat că manuscrisul lui Solomon era compus într-un mod neconvențional – în întregime pe serverul privat al editurii, protejat de un nivel ridicat de securitate. Acest fapt, combinat cu alte elemente îngrijorătoare din trecutul lui Solomon, l-a stârnit pe Finch, iar acesta a pus la cale un plan B. A

instruit-o pe Brigita Gessner să-l convingă pe noetician să meargă la Praga cu o invitație prestigioasă la o conferință. Gessner urma să evalueze conferința, apoi să se așeze față în față la câteva băuturi și să vadă ce îl poate determina pe Solomon să dezvăluie despre manuscrisul ei. De asemenea, urma să-i facă autoarei debutante o ofertă rară – o „reclamă pentru celebrități" pentru care ar avea nevoie de un exemplar al cărții lui Solomon pentru citire în avans. Și, în final, Gessner urma să-i ofere lui Solomon un tur al laboratorului care necesita semnarea unui scurt acord de confidențialitate... cu câteva rânduri discrete care i-ar permite lui Finch să preia controlul deplin asupra situației, dacă arfi fost necesar. Din păcate... planul B mi-a explodat în față. După băuturile de la Four Seasons, Gessner îi trimisese lui Finch un mesaj categoric alarmant:...

—... 30. Solomon a mințit? Mesajul lui Gessner sugera că Solomon era mult mai deștept decât crezuse Finch și că s-ar putea să ascundă ceva monumental în legătură cu manuscrisul ei. Finch a așteptat cu nerăbdare în noaptea aceea apelul lui Gessner. Acesta nu a venit niciodată. Au trecut treizeci de minute, apoi a trecut o oră. Finch a sunat-o, dar nu a primit niciun răspuns. Două ore mai târziu, când telefonul său a sunat în sfârșit, nu era Gessner, ci echipa sa de supraveghere electronică, cu o actualizare urgentă: Katherine Solomon tocmai țipase după ajutor în camera ei de hotel. Finch a intrat imediat în semnalul audio de la microfonul pe care îl plasase în suita ei, care, până acum, nu oferise nicio informație valoroasă . Ceea ce a auzit a fost consolarea lui Langdon pe Solomon după un fel de coșmar, discutând detaliile visului care tocmai o trezise. Apoi Finch a auzit ceva neașteptat și profund alarmant – Langdon subliniind că elementele ciudate din visul ei aveau sens perfect... inclusiv apariția unei „sulei". „îți amintești simbolul suliței Vel de pe cârdul de acces al Brigitei?", a întrebat Langdon. „Discutam despre asta cu ea acum câteva ore." Finch nu-și putea crede urechilor. Cârdul la care se referea Langdon era o cheie electronică extrem de securizată, cu acces complet la Threshold. Deocamdată, existau doar două astfel de cârduri – al lui Gessner și al lui – și nu avea cum să le-o dezvăluie Gessner vreodată. îl păstrează într-o husă de protecție... într-o servietă încuiată. Uluit, Finch a scos propriul cârd identic si l-a studiat. Aceasta este cea mai sigură tehnologie de acces RFID de pe Pământ. în mod ingenios, întreaga suprafață a cârdului era un cititor biometric – capabil să citească oricare dintre amprentele utilizatorului, în orice orientare – ceea ce înseamnă că era imposibil de utilizat cârdul fără a fi deținut de utilizatorul autorizat. Dacă era furat, cârdul ar fi fost inutil. Iar dacă era pierdut, singurul marcaj de pe cârd nu oferea niciun indiciu despre afilierea sa. Cuvântul în sine era perfect generic. Dar, în realitate, era un nume de cod criptat. Praga, la propriu, însemna „prag" – iar aceste cărți de înaltă tehnologie erau primul nivel de securitate care permitea accesul la instalația subterană a Threshold-ului. Incorporarea subtilă a simbolului istoric al suliței Vel în A a fost atingerea lui Finch – o aluzie iconografică la arma vitejiei, forței și iluminării creată sub pământ. De ce ar arăta Gessner această carte unui străin – în special lui Katherine Solomon?! Singura explicație pe care Finch o putea evoca era profund tulburătoare. Poate că evaluase greșit

capacitatea lui Gessner de a fi discretă. Ea era în mod transparent...

Mânată de bani, cu siguranță, ceea ce o făcea ușor de controlat pentru Finch, dar avea și un ego monumental. Se întreba dacă nu cumva cei doi americani întorseseră cu abilitate rolurile împotriva ei, profitând de nevoia neurocercetătoarei de a se lăuda, și îl convinseseră pe Gessner să vorbească în locul lui Katherine. Poate că o îmbătaseră sau chiar o luaseră ostatică, ceea ce ar putea explica de ce Gessner nu-i răspundea la telefon.

Finch simțea cum îi pulsează tâmplele de o îngrijorare crescândă în timp ce analiza faptele:

Solomon refuză să împărtășească manuscrisul...

Editorul ei exercită măsuri extreme de securitate...

Este conștientă de cârdul de acces RFID al lui Gessner...

în timp ce Finch stătea singur în Londra, în miez de noapte, spera că era paranoic. Dar o posibilitate tulburătoare îl izbucni acum: Poate că Solomon știe despre Threshold... și scrie o dezvăluire explozivă pentru a dezvălui munca CIA în conștiința umană.

Un moment mai târziu, în timp ce Finch continua să monitorizeze semnalul audio, Solomon mărturisise ceva ce s-a dovedit a fi punctul de cotitură. „Sunt deosebit de neliniștită acum, Robert", a spus ea, încă în lacrimi. „în sfârșit i-am dat lui Jonas undă verde să înceapă editarea astăzi. Plănuia să tipărească manuscrisul și să înceapă să citească în seara asta, așa că sunt nervoasă."

Vestea l-a luat pe Finch prin surprindere. Katherine și-a trimis cartea editorului ei? De îndată ce manuscrisul ei va intra în faza de „editare", copiile vor fi distribuite în toată editura – corectori, verificatori de informatii, designeri de carte, chiar și personalul de publicitate și marketing. Izolarea, dacă este necesară, va deveni imposibilă.

Finch și-a dat seama că nu mai avea timp și opțiuni. Nu voise să creeze valuri inutile piratand editura, dar acum trebuia să afle ce era în această carte... imediat. Fără ezitare, a ordonat echipei sale tehnice să pătrundă în serverul securizat al Penguin Random House și să fure un exemplar al manuscrisului lui Solomon. Odată ce va vedea ce era în el, fie va expira... fie va ordona o epurare completă a fiecărei fărâme din opera ei.

Finch și-a dat seama și că se materializase o altă problemă – partenerul lui Katherine Solomon – Robert Langdon. Profesorul de la Harvard avea reputația de a descoperi secrete pe care nimeni nu dorea să le dezvăluie.

„Voi avea nevoie și de o influență asupra lui Langdon", și-a zis el. Finch a formulat rapid un plan, folosind puținele informații pe care tocmai le supraveghease din Apartamentul Regal. Cu mult timp în urmă, aflase că până și cele mai inofensive informații, prezentate corespunzător, puteau fi transformate într-o armă puternică de confuzie.

Strategul chinez din vechime, Sun Tzu, concepea întregi campanii militare în jurul celebrei sale mantre: Confuzia creează haos... iar haosul creează oportunități.

Timpul era scurt, dar își construise o carieră fiind pregătit pentru toate situațiile

neprevăzute și acționând decisiv. A ridicat telefonul și a dat mai multe apeluri, inclusiv unul către ofițerul de teren Housemore, cu instrucțiuni logistice clare și ordine de a rămâne în așteptare.

Chiar înainte de ora 6 dimineața, ora locală din Praga, hackerii lui Finch i-au transmis în sfârșit o versiune criptată a manuscrisului complet al lui Solomon. Nu avea nicio intenție să citească întregul document și a început prin a derula pur și simplu cuprinsul. A fost ușurat să constate că manuscrisul, la prima vedere, părea a fi exact ceea ce sugerau discuțiile dinaintea publicării – o explorare a unei noi teorii a conștiinței.

Ca să fie sigur, Finch a căutat electronic cuvintele cheie „CIA" și „Prag", ușurat să vadă că niciunul nu a găsit nicio potrivire. Până aici, totul bine...

în cele din urmă, a introdus un șir de căutare foarte specific – căutând o singură informație.

Fie va fi aici... fie nu va fi.

Finch și-a ținut respirația și a atins tasta Enter pentru a iniția căutarea. Au trecut două secunde întregi fără niciun rezultat, iar Finch a început să se relaxeze. Apoi computerul său a pornit un semnal de alarmă.

La naiba...

Căutarea localizase o potrivire aproape de sfârșitul manuscrisului. în timp ce pagina apărea, Finch s-a aplecat, ochii lui alergând peste text. în câteva clipe, și-a dat seama că acesta era un scenariu dezastruos. Fie că era conștientă, fie că nu, Katherine Solomon pășise direct într-un cuib de viespi. Cartea ei reprezenta o problemă serioasă.

în timp ce Finch își cântărea opțiunile limitate pentru gestionarea crizei, telefonul său a sunat cu mai multe vești proaste – o notificare că Solomon tocmai accesase serverul PRH din Centrul de Afaceri Four Seasons, unde își tipăria manuscrisul.

Face copii fizice la 6:45 dimineața... la o imprimantă de hotel?!

Acțiunea părea o anatemă pentru protocoalele de securitate ale editurii, iar

Finch s-a temut brusc că Solomon aflase că manuscrisul ei fusese spart... și că ea deja lua măsuri pentru a-l proteja.

îndurerat, Finch a făcut o ultimă încercare să o contacteze pe Brigita Gessner, deși apelul său a ajuns direct la mesageria vocală. Gessner dispăruse toată noaptea... de când se întâlnise cu Solomon și Langdon.

Un lucru știa sigur. Unde e fum, e foc.

Finch pregătise contramăsuri îndrăznețe atât la Praga, cât și la New York, care puteau fi implementate prin emiterea unei comenzi dintr-un singur cuvânt. Evaluând întreaga situație, a concluzionat că era momentul.

A trimis simultan mesaje de semnal agenților săi de pe teren în ambele orașe: • • •

CAPITOLUL

83

Golem îngenunchea pe podeaua de marmură roz, profund epuizat după luptă. Adunându-și puterile să se miște și să ascundă trupul, fu încântat să găsească

cadavrul victimei sale mult mai ușor decât cel al lui Harris. A târât-o pe femeie cu puțin efort, lăsând-o să se vadă în spatele unei canapele aflate lângă peretele lateral. Se gândi să fure pistolul femeii, dar nu avusese niciodată ocazia să învețe cum să tragă cu unul și prefera mult simplitatea și tăcerea pistolului cu electroșocuri.

Golem se îndreptă acum spre sculptura de perete și dădu la o parte grea operă de artă, dezvăluind liftul în care urcase cu câteva minute în urmă pentru a o lua prin surprindere pe femeie. Tastatura de securitate a liftului strălucea în fața lui, iar el tastă cu grijă parola de șapte caractere a lui Gessner, amintindu-și de teroarea ei de aseară

•

Mi-a povestit totul... așa cum ar fi făcut oricine în poziția ei.

în timp ce liftul cobora un etaj, Golem închise ochii, amintindu-și cu satisfacție metoda sa de interogare, care utiliza un aparat inventat chiar de victima sa.

Capsula EPR a lui Gessner era concepută pentru pacienți complet anesteziați, inconștienți, împreună cu fentanil intravenos – cel mai puternic analgezic de pe pământ – care bloca senzația chinuitoare a spălării sistemului circulator cu soluție salină rece ca gheața. Golem, însă, o legase pur și simplu, sărind peste anestezie și fixându-i încheieturile mâinilor și gleznele cu curelele groase cu velcro ale capsulei. Perfuziile aparatului erau concepute pentru arterele și venele femurale, dar el îi introduse catetereleân brațe , ceea ce își imagina că ar oferi suficient flux pentru a o menține conștientă și a simți agonia.

Liftul se deschise automat către laboratorul lui Gessner, iar Golem își croi drum prin lumina slabă, mantaua fluturând în spatele lui, aruncând umbre fantomatice pe pereții de piatră. De data aceasta, era singur în bastion și nu avea să fie întrerupt.

Am nevoie doar de un minut ca să recuperez ce căutasem.

Apoi se va îndrepta spre instalația secretă cunoscută sub numele de Threshold.

Trauma răpirii nu se estompase pentru Jonas Faukman și, aflând acum că Robert și Katherine fuseseră atrași în reședința unui fost avocat CIA, nu putea decât să spere că i-au urmat sfatul și au ieșit dracului de acolo.

Sună-mă, Robert. Spune-mi că ești bine...

Alex Conan își ciocnea laptopul, analizând în detaliu In-Q-Tel. Faukman era extrem de interesat să afle de ce firma de investiții s-ar opune atât de mult oricărui lucru din manuscrisul lui Katherine. „Uită-te la asta", a spus Alex în cele din urmă. „Este o listă parțială a investițiilor private ale lui Q." Faukman s-a repezit și s-a uitat la ecran peste umărul tehnicianului, privind catalogul firmei cu neîncredere. Erau peste trei sute de intrări, majoritatea într-un limbaj care îi era indescifrabil.

MemSQL – analiză sincronă Boundless Spațial

Xanadu – soluții fotonice cuantice

Keyhole – vizualizare geospațială zSpace – sculptură holografică 3D Lista continua la nesfârșit.

„Arată exact ce m-aș aștepta", a spus Alex, parcurgând rapid lista.

„Ceea ce recunosc este în mare parte securitate cibernetică, analiza datelor,

imagistica, informatică..."

„Dar neuroștiința sau conștiința – genul ăsta de lucruri?" „Poate, nu știu. Trebuie să introducem lista asta într-o da..." Telefonul lui Alex a vibrat, iar el s-a uitat la ID-ul apelantului, trăgând adânc aer în piept înainte de a răspunde. „Allison, bună dimineața. Tocmai..."

Faukman îl putea auzi pe directorul de securitate a datelor țipând la celălalt capăt al firului.

„Am înțeles", a spus Alex calm. „Vin imediat." A încheiat apelul și s-a ridicat. „îmi pare rău, e timpul pentru interogatoriu." Faukman a simțit compasiune pentru copil. Având în vedere că PRH fusese atacat de o agenție globală de informații, aceasta nu era tocmai o luptă dreaptă, iar Alex gestionase criza admirabil.

„Mă întorc când pot", a spus tehnicianul, înainte să pară că are o altă idee și să tasteze rapid pe laptop. „Tocmai ți-am copiat și ți-am trimis lista aia; pune-o într-un DAP si caută orice legătură." „Stai! Ce? Ce e DAP? Nu am unul!"

„Ba da, ai", a spus Alex răbdător, îndreptându-se spre ușă. „Există o întreagă suită de platforme de analiză a datelor pe serverul PRH pentru uzul tău." Faukman habar n-avea nici măcar unde să caute.

„Nu contează", a spus Alex, „folosește pur și simplu un motor online – ChatGPT sau Bard sau ceva de genul. Spune-i să analizeze investițiile lui Q și să le compare cu orice subiecte crezi că sunt relevante pentru cartea Dr. Solomon. Mă întorc când pot." Cu aceasta, Alex a plecat în grabă.

Faukman stătea singur în biroul său, aruncând o privire precaută la computer.

Văzuse aplicații de inteligență artificială, desigur, dar jurase public că nu le va folosi niciodată. 0 amenințare existențială la adresa nobilei meserii a scrisului! PRH primea deja materiale care fuseseră evident scrise de roboți, dar deveneau alarmant de greu de observat. Faukman adoptase o poziție sfidătoare – îndemnându-și colegii editori să boicoteze toate produsele de inteligență artificială în fata apocalipsei literare care se apropia.

Acum, însă, Faukman se afla la o răscruce de drumuri. în timp ce deschidea e-mailul pe care i-l trimisese Alex și privea lista investițiilor lui Q, și-a imaginat abuzurile flagrante pe care organizația obscură le impusese lui Katherine... lui Robert... și lui Faukman însuși.

La naiba cu forța etică, și-a zis el, așezându-se la calculator. Ăsta e război.

CAPITOLUL

84

SUV-ul „de uz personal" furnizat odată cu reședința ambasadorului era un Hyundai Tucson banal, de culoare crem, cu numere de înmatriculare cehe, pe care Heide Nagel îl folosea ocazional în weekenduri private pentru a evada din oraș. Cea mai recentă ieșire a ei fusese la Labirintul Stâncilor Tisă din Elveția boemă, un labirint de trasee montane prin formațiuni de gresie uluitoare, atât de neobișnuite încât apăruseră și în filmul fantastic Cronicile din Narnia.

Aș vrea să fiu acolo chiar acum, se gândi Nagel, simțindu-se încă greață din cauza morții lui Michael Harris.

în timp ce ieșea din reședință, singură acum în SUV-ul ei, simțea greutatea trădării pe care o comitea ajutându-i pe acești doi americani. Spera sincer ca Langdon să știe ce face.

Dacă asta nu funcționează, Finch mă va îngropa... probabil la propriu. Nagel s-a apropiat de poarta de securitate, iar ea a claxonat de două ori. Garda pușcașului marin din cabina santinelei a sărit în sus de pe monitoare și s-a grăbit la fereastră, părând surprins. Ambasadorul pleca rareori neanunțat, rareori în propria mașină, iar ea nu claxona niciodată.

„îmi pare rău, Carlton", a spus ea, coborând geamul. „Mă întorc în grabă la ambasadă. Am uitat vaccinul cu Enbrel. Ninsoarea aia îmi face ravagii cu artrita."

„Doamnă, aș trimite cu plăcere..."

„E mai simplu să o fac eu. Medicamentele sunt încuiate în sertarul biroului și trebuie să iau și niște hârtii. Mă întorc imediat."

„Desigur, doamnă." Gardianul a apăsat pe un buton, iar poarta s-a deschis. S-a întors spre monitoarele de securitate care acopereau terenul, dar Nagel l-a chemat înapoi.

„încă ceva, Carlton", a spus ea. „îmi pare rău – am doi invitați americani care așteaptă în bibliotecă și aștept un alt invitat în curând, un domn Finch. Mă voi întoarce înainte să sosească, dar dacă, dintr-un motiv oarecare, mă întrece aici, le-am cerut personalului meu să-l facă să stea confortabil în sufragerie până mă întorc eu ca să fac prezentările. Am vrut doar să mă asigur că știți că este așteptat."

„Acum știu, doamnă", a spus el zâmbind. „Mulțumesc. Ne vedem în curând." Nagel i-a mulțumit pușcașului marin și s-a pregătit să pornească, dar, așa cum plănuise, poarta a expirat și a început să se închidă din nou. „îmi pare rău", a spus ea, clătinând din cap. „Espresso-ul mă face mereu vorbăreț!"

Gardianul a zâmbit. „Nicio grijă, doamnă." El a apăsat butonul pentru a redeschide poarta.

în timp ce ea se pregătea să treacă, a apăsat ambreiajul și a oprit

Hyundai-ul. „O, Doamne, ce jenant. Mai conduc rar!" A

repornit mașina, dar nu înainte ca poarta să se închidă a doua oară.

Au repetat procesul, iar de data aceasta Nagel a reușit să treacă. A ieșit pe strada Ronald Reagan și a virat imediat la stânga pe Bubenecskâ, sperând că gesturile ei l-au ținut pe gardian să nu se uite la semnalele de securitate suficient de mult timp pentru ca Langdon și Solomon, auzind claxonul mașinii ei, să iasă în grabă din seră și să traverseze peluza până în partea îndepărtată a terenului , unde, dacă cineva ar fi putut găsi zăvorul ascuns, o poartă pietonală din fier forjat se deschidea din interior spre exterior, către ceskoslovenske armády.

într-adevăr, în timp ce înconjura proprietatea, Langdon și Solomon erau vizibili la colțul străzii, amândoi îmbrăcați insuficient pentru vreme.

Ambasadorul a oprit lângă ei și au sărit în mașină,

Katherine făcându-i semn lui Langdon să se așeze în față, lângă Nagel.

în timp ce accelerau, îndepărtându-se de reședință, nimeni nu a scos un cuvânt.

Se părea că toți începeau să înțeleagă pericolele planului propus de Langdon.

A patra opțiune.

„Există o posibilitate bună", le spusese Langdon cu câteva minute mai devreme în camera centralei termice de la subsol, „ca, chiar dacă organizăm întâlnirea cu Finch și el crede că am semnat acele acorduri de confidențialitate, să nu împărtășească niciodată ce se întâmplă cu adevărat la Threshold. Există o singură modalitate de a fi siguri că avem informațiile și dovezile de care avem nevoie pentru a ne proteja – și anume documentația și fotografiile." Făcu o pauză, privindu-i pe amândoi. „Cumva, trebuie să intrăm în Threshold."

„Imposibil", spuse Nagel. „Percheziționarea în Threshold este o încercare neîncepută."

„De ce?" insistă Solomon. „Ai spus că instalația este fără personal în acest moment și că toată lumea se antrenează în afara locației. Ar fi pustie."

„Așa este", a răspuns Nagel. „Dar nu ți-am explicat cât de sigură este această instalație. Intrarea în Threshold este practic un tunel ranforsat, protejat de baricade de oțel, camere de securitate, gărzi înarmate și sisteme biometrice sofisticate."

„Așa cum era de așteptat", a spus Langdon. „Dar am un plan să ne introduc."

Acum, ambasadorul Nagel se trezea conducându-și SUV-ul mai departe de reședință, stabilind un curs spre partea de sud a Pragăi. Fără cale de întoarcere

, se gândi ea. Sunt oficial complice.

Luând măsuri de precauție ca plecarea ei neautorizată să nu fie urmărită de Finch, Nagel își lăsase telefonul mobil diplomatic la reședință, conectat la rețeaua de acasă. în schimb, își scosese vechiul ei Samsung personal, pe care nu-l pornea niciodată decât pentru a se reda acasă în streaming după orele de program . Nu era nevoie ca ambasada să știe că ascult Taylor Swift și mă uit la reluări ale pieselor Ted Lasso.

Bateria Samsung-ului se descărnase, dar acum se reîncărca pe bord. Nagel spera să se încarce suficient de repede pentru a face fotografii cu ce se întâmpla în Threshold.

Dacă Langdon ne putea duce cu adevărat înăuntru.

Langdon încă nu-și împărtășise detaliile planului, dar cu cât Nagel se gândea mai mult la bariera impenetrabilă care sigila intrarea, cu atât se simțea mai puțin optimistă.

Pe pista acoperită de zăpadă a aeroportului Văclav Havel, mașina Citation a domnului Finch se îndrepta spre terminalul privat, unde o mașină de oraș îl aștepta să-l ducă la Praga. Finch era bucuros că se afla la sol, dar nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că ceva din apelul său cu ambasadorul fusese ... în neregulă.

El și Nagel avuseseră întotdeauna resentimente, dar ceva din felul în care avusese ea telefonul mai devreme îl făcuse să se simtă neliniștit. A decis să-i mai dea un telefon rapid, măcar pentru a-și liniști mintea și a confirma că ea trimisese într-adevăr o echipă de pușcași marini să securizeze Bastionul Crucifix. Când a sunat-o însă pe mobil, ambasadorul nu a răspuns. Ciudat. I -a trimis imediat un mesaj securizat, dar nici acest comunicat a rămas fără răspuns.

în timp ce avionul elegant se oprea și motoarele se opreau, domnul Finch a

simțit cum i se strânge și mai tare nodul în stomac.

La parter al Bastionului Crucifix, Golem și-a tras gluga strâns peste craniul acoperit de lut și s-a pregătit mental pentru ceea ce îl aștepta. Se întorsese în camera de lucru aglomerată în care o ucisese pe Brigita Gessner noaptea trecută, iar cadavrul ei palid zăcea încă însângerat și sumbru în capsula EPR deschisă. Gessner și asistenta ei erau singurele două persoane care lucrau acolo și, până acum, ambasada și autoritățile locale nu aveau nicio modalitate de acces.

Pe o masă de lucru din apropiere, Golem a văzut servieta de piele a lui Gessner, pe care o deschisese noaptea trecută cu o șurubelniță cu cap plat, extragând cârdul RFID negru pe care aceasta îl ținea protejat într-o teacă specială în interiorul capacului. Dar cârdul nu fusese suficient; Gessner ascunsese acest detaliu noaptea trecută.

Pentru a accesa Threshold, Golemul mai avea nevoie de un singur obiect.

Scoțând o pereche de clești groși de tăiat sârmă din raftul plin de unelte, se îndreptă spre nacela EPR și îngenunche lângă cadavrul lui Gessner.

„Pentru Sasha", șopti el în timp ce lua ușor mâna neînsuflețită a doctoriței în a sa.

Șaizeci de secunde mai târziu, Golemul se întorsese pe hol, pregătindu-se să părăsească bastionul. Acum căra cu el tot ce avea nevoie pentru a accesa Threshold... si a reduce instalația secretă la o groapă de moloz. CAPITOLUL

85

Katherine Solomon își petrecuse o mare parte din dimineață ascunsă singură în întunericul Bibliotecii Baroce a Klementinumului, încercând să-și dea seama cine viza manuscrisul ei – și de ce. Acum, așezată confortabil pe bancheta din spate a SUV-ului lui Nagel, Katherine și-a dat seama că gândurile se îndreptau către o întrebare mult mai urgentă.

Cum poate Robert să ne introducă în Threshold... fără să ne omoare?

Toți fuseseră de acord cu obiectivul propus de Langdon – să intre în complexul propriu-zis și să adune informații clasificate pentru a se proteja – dar, potrivit lui Nagel, intrarea în adăpostul antiaerob era o alee puternic baricadată care cobora spre un punct de control cu supraveghere video, personal militar înarmat și securitate biometrică.

Katherine începea să se întrebe dacă nu cumva toate acestea fuseseră o blufă inteligentă a lui Robert pentru a evada din reședința ambasadorului. Dar dacă asta e adevărat... acum ce facem?

„înainte să mergem mai departe", spuse Nagel, încetinind până la oprirea pe marginea unei străzi liniștite din cartierul ei rezidențial, „trebuie să știu planul tău de a intra în complex." Puse mașina în parcare și se întoarse spre Langdon, așezat pe scaunul din față.

„Destul de corect", spuse Langdon. „De fapt, ar trebui să fie destul de simplu."

Făcu o pauză, un zâmbet stingher despărțindu-i buzele. „Cu condiția ca logica mea să fie corectă." Nagel nu zâmbea. „Continuă."

în următoarele șaizeci de secunde, Langdon explică exact cum și de ce credea

că le poate oferi acces la Threshold. Când termină, expresia curioasă de pe fața lui Nagel se transformase într-una de șoc, corelată cu sentimentele de surpriză ale lui Katherine. Explicația lui Langdon a fost, în felul lui, complet neașteptată... perfect logică... și surprinzător de simplă.

„Nu știu ce credeam că o să spui", spuse Nagel, „dar nu a fost asta." Părea dintr-o dată plină de speranță. „Trebuie să recunosc, gândul ăsta nu-mi trecuse niciodată prin minte."

Langdon dădu din cap. „îmi imaginez că speră să nu-i treacă niciodată prin minte." Nagel băgă SUV-ul în viteză și porni, conducând acum mai repede, îndreptându-se spre sud, spre râu. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt.

Pe bancheta din spate, Katherine simțea o anticipare crescândă la gândul că ar putea afla în sfârșit cum munca ei putea fi o amenințare la adresa unui proiect CIA clasificat. Ce naiba fac la Threshold care să aibă legătură cu manuscrisul meu?

Numele de cod Threshold suna generic și banal, nedezvăluind nimic despre natura proiectului CIA. „Aparent, aceasta era o practică standard", concluzionă Katherine, parcurgend o listă de nume de cod CIA declasificate, menționate din când în când de presă: Bluebook, Artichoke, Mongoose, Phoenix, Stargate...

în acel moment, Katherine simți cum apare o conexiune neașteptată.

„Psihotronică", declară ea.

Nagel aruncă o privire peste umăr. „îmi pare rău?"

Langdon se întoarse, la fel de nedumerit.

„Psihotronică", repetă ea. „E termenul folosit de ruși pentru primele lor cercetări asupra fenomenelor paranormale – citirea gândurilor, percepția extrasensorială, controlul gândurilor, stări alterate de conștiință. Psihotronica este considerată precursoarea științei noetice moderne."

„A, da, uitasem numele", spuse Nagel. „Rusia a investit un miliard de dolari în psihotronică în timpul Războiului Rece – prima inițiativă «neuro-militară» din lume – controlul minții, psihosupraveghere, tactici legate de creier, chestii de genul acesta. CIA, desigur, a aflat despre program, a intrat în panică, s-a alăturat programului și a inițiat propria noastră serie de programe de cercetare neuro-militară, extrem de clasificate."

„Și unul dintre aceste proiecte", a spus Katherine, „se numea Stargate."

„Așa se numea", a răspuns Nagel, turand SUV-ul pentru a ajunge la semafor la o intersecție aglomerată cu șase sensuri. „Dar, după cum probabil știți, Stargate a fost un fiasco – unul dintre cele mai umilitoare eșecuri publice ale agenției. Când Stargate a fost descoperită, agenția a fost batjocorită fără milă pentru că a cheltuit milioane pe pseudoștiință, trucuri de salon și încercări de a antrena «spioni fantomă magici». în cele din urmă, s-a dovedit că CIA fusese ademenită de dezinformarea rusească și păcălită să ne urmărească pe baza unor științe marginale care nu aveau să funcționeze niciodată." Nu tocmai marginale, s-a zbârlit Katherine, dar și-a ținut gura. în ciuda eșecurilor și a istoriei jenante, încercările Stargate de a explora fenomenele paranormale ale creierului s-au încadrat în ceea ce oamenii de știință ar numi acum metafizică sau parapsihologic.

„De ce ați menționat Stargate?", a întrebat Langdon. „Ați scris despre asta în manuscris?"

„Nu", a spus Katherine. „Dar mi-am dat seama că Stargate a fost una dintre primele încercări de a testa posibilitatea existenței conștiinței non-locale." „A?" Langdon s-a întors, părând surprins. „Deci CIA a lucrat cu conștiința non-locală?"

„într-un fel, da", a spus Katherine. „Stargate a încercat să dezvolte o tehnică de supraveghere neimaginată până atunci, numită «vizionare de la distanță». Aceasta constă într- un «vizualizator» care stă într-un loc liniștit, meditează până când intră în transă, apoi își proiectează conștiința în afara corpului său... eliberând-o de legăturile locale... și lăsând-o să se materializeze fără efort oriunde în lume, astfel încât conștiința să poată «vizualiza» ce se întâmplă în locații îndepărtate."

Langdon a ridicat o sprânceană, părând extrem de sceptic.

„Mulțumesc, Robert", s-a gândit ea, având în vedere că vizionarea de la distanță definea, în esență, teoria ei despre conștiința non-locală. O minte nestăpânită de localitate.

„Scopul final al Stargate", a adăugat Nagel, „din perspectivă militară, era să antreneze un spion psihic a cărui conștiință putea pluti în interiorul Kremlinului, să observe o întâlnire, o conversație privată sau o sesiune de strategie militară și apoi să se „întoarcă" acasă pentru a raporta ce se întâmplase." „Greu de imaginat că nu a funcționat", a spus Langdon sarcastic.

Katherine se aplecă în față în scaun, vorbind acum cu forță. „Ca să fie clar, Robert, ai scris despre vizualizarea la distanță și conștiința non-locală cu mult înaintea mea."

„Ce? N-am scris niciodată despre ei..."

„Le-ai numit «proiecție astrală» și «KA nelegat»."

Langdon ezită, înclinându-și capul. „A... Arhitectură Spirituală? Ai citit cartea aia?"

„Păi, mi-ai trimis-o..."

Practica proiecției astrale, scrisese Langdon, datează din

Egiptul antic, unde piramidele includeau puțuri atent înclinate pentru a permite sufletului faraonului, sau Ka, să se miște înăuntru și în afară, către stele. Cuvântul „Ka", remarcase Langdon în cartea sa, era adesea tradus greșit prin „suflet", când, de fapt, însemna „vehicul"... o modalitate de a transporta conștiința în alte locații. înțelepciunea pe care faraonii o dobândiseră în călătoria sufletului lor spre stele era posibilă doar datorită înțelegerii lor despre Ka nelegat... cu alte cuvinte, conștiința non-locală. Noțiunea de „

suflet etern, incorporeal", scria Langdon, era o constantă universală în toate religiile.

Vorbește mereu despre conștiința non-locală. Pur și simplu nu își dă seama.

„Bine", spuse Langdon, părând dezamăgit, „dar eu scriu despre credințe istorice – nu despre știință concretă. Doar pentru că o cultură crede că ceva este adevărat... asta nu îl transformă într-un fapt științific. Spun doar că îmi este greu să-mi imaginez că vizualizarea de la distanță este posibilă din punct de vedere științific."

în mod normal, Katherine aprecia scepticismul lui Langdon pentru că o provoca, dar astăzi simțea că el nu-și deschidea mintea suficient de mult pentru a vedea un adevăr care era evident pentru ea. Părintele psihologiei americane, William James, a spus faimoasa frază: „Pentru a infirma afirmația că toate corbii sunt negre, este suficientă o singură corb albă". După cum a descris Katherine în manuscrisul ei, un stol întreg de corbi albi fusese acum eliminat... prin știința noetică, prin fizica cuantică și prin munca unui grup impresionant de academicieni care erau susținători vocali ai conștiinței non-locale.

Minți respectate precum Harold Puthoff, Russell Târg, Edwin May, Dean Radin, Brenda Dunne, Robert Morris, dulia Mossbridge, Robert Jahn și mulți alții au făcut descoperiri uimitoare în diverse domenii, cum ar fi fizica plasmei, matematica neliniară și antropologia conștiinței, toate acestea... susțineau noțiunea de conștiință non-locală. Cărțile lor populare purtau titluri precum Minte nelimitată, Percepții la distanță, Al șaptelea simț, Cogniție anomală și Magie reală.

Katherine nu auzise de niciunul dintre aceste alte titluri care să fi fost respins de CIA. Și de ce ar fi făcut-o? Noțiunea de „minte separată de corp" nu era nici pe departe atât de exotică pe cât își imaginau majoritatea. Milioanele de oameni care practicau meditația cochetau deja cu periferiile acestei lumi, concentrându-și mintea până când corpurile lor fizice păreau să se evapore și se percepeau doar ca minte – o conștiință care nu se mai afla în interiorul corpului.

De acolo, un mic procent de meditatori pricepuți au atins „proiecția", o stare în care conștiința era percepută ca îndepărtându-se de locația fizică a cuiva. Aceasta era aceeași senzație de detașare descrisă de mulți epileptici și supraviețuitori ai experiențelor aproape de moarte. Cel mai aproape de proiectare ajunsese Katherine era ocazionalul „vis lucid" – o experiență bizară în care se „trezea" în visul ei, își dădea seama că visa și era capabilă să facă tot ce își dorea în visul ei. Locul dejoacă virtual suprem. 0 punte accesibilă între conștiință și fantezie, visul lucid oferea o fereastră unică către manipularea propriei realități subiective. Nu este surprinzător faptul că visul lucid devenise o industrie de milioane de dolari a „lucidității" – manuale de instrucțiuni pentru vise, ochelari de somn și chiar cocktailuri de galantamină concepute pentru a-i ajuta pe visători să „devină lucizi!".

Katherine știa că visul lucid fusese recunoscut în diverse culturi de secole, dar abia în anii 1970 metodele științifice, în special cele ale psihofiziologistului Stephen LaBerge, i-au validat empiric existența. LaBerge a demonstrat că visătorii lucizi, în timp ce dormeau, își puteau comunica „conștientizarea" cercetătorilor efectuând o serii de mișcări oculare prestabilite... toate acestea în timp ce mintea visătorului avea o experiență departe de corpul său adormit.

Trezirea într-un vis era o abilitate care se putea învăța pentru cei interesați , dar pentru cei nu, existau totuși vești bune. Katherine credea că toată lumea va avea cel puțin o experiență extracorporală în timpul vieții.

Momentul mortii.

Datele sugerau în mod covârșitor că moartea era însoțită de o tranziție printr-o experiență extracorporală conștientă, de obicei percepută ca o minte detașată de

corp, plutind deasupra propriei forme fizice pe o masă de operație, la locul accidentului, pe patul de moarte... observându-i pe cei care încercau să te resusciteze sau să-și ia rămas bun cu lacrimi. Mii de pacienți reînviați i-au uimit pe chirurgi povestind acțiuni și conversații precise care au avut loc în spital în timp ce erau clinic morți și chiar aveau ochii lipiți cu bandă adezivă pentru operație.

încă nu exista un consens cu privire la ce anume cauza aceste viziuni extracorporale. Halucinații fortuite cauzate de hipoxie? Dovezi ale părăsirii sufletului din corp? O privire trecătoare în următoarea noastră existență?

Adevărata natură a morții, știa Katherine, era secretul pe care toți tânjeam să-l înțelegem... în fiecare cultură, în fiecare generație și în fiecare epocă. Spre deosebire de majoritatea misterelor necunoscute ale vieții, însă, acesta era un secret care garanta că va fi dezvăluit fiecăruia dintre noi... dar numai la sfârșit.

Ultimele noastre momente de viață... devin primele noastre momente de adevăr. CAPITOLUL 86

Un ambasador, Nagel, naviga cu grijă pe curba șerpuitoare de pe Chotkova când telefonul ei mobil personal a ciripit pe încărcătorul de lângă ea. Pentru o clipă, și-a imaginat că sunetul nefamiliar trebuie să fie un fel de alertă care să o informeze că telefonul nu mai era complet mort.

Dar telefonul continua să ciripească. Nagel a privit în jos, surprinsă să vadă un apel primit – primul ei vreodată pe acest telefon, al cărui ton de apel era aparent setat pe „cricket".

Nimeni nu știe măcar că există această linie...

Cu toate acestea, identificatorul apelantului ei arăta un nume familiar – ofițerul principal din echipa ei de pază a pușcașilor marini. Nagel i-a încredințat lui Kerble viața ei, dar a fost surprinsă că el avea acest număr. Nevăzând nicio altă opțiune decât să răspundă, a preluat apelul.

„Scott?"

„Doamnă ambasador!" a exclamat garda, părând ușurată. „îmi cer scuze că am folosit linia dumneavoastră privată. Am încercat toate celelalte numere ale dumneavoastră, dar..."

„E în regulă – pur și simplu nu știam că cineva știe de acest telefon. E vreo problemă?"

„Reședința dumneavoastră mă informează", spuse pușcașul marin, „că veniți la ambasadă pentru niște medicamente. Care este ora estimată de sosire?" Nagel se prăbuși peste volan. La naiba. „De fapt, Scott, nu e un moment convenabil. S-a întâmplat ceva?" Putea vedea intrarea pe podul Mănesuv apropiindu-se rapid în fața lor.

„Vă aștept la ambasadă, doamnă, cu un obiect de care cred că aveți nevoie..."

„Stai, credeam că erați cu Dana și supravegheați recuperarea domnului Harris!"

„Așa eram, doamnă, dar am lăsat-o pe Dana la conducere ca să mă pot întoarce la ambasadă și să vă dau..." Kerble ezită, părând neobișnuit de ezitant.

„Doamnă, când am intrat în apartament, pe corpul domnului Harris se afla un plic sigilat." Nagel fu luat prin surprindere. „îmi pare rău? Un plic?" „Da, doamnă.

După toate aparențele, a fost lăsat acolo de persoana care l-a ucis pe domnul Harris."

Pentru numele lui Dumnezeu. „Ce e înăuntru?"

„Nu l-am deschis. Am decis să-l scot discret și să ți-l aduc imediat." Kerble făcu o nouă pauză, coborându-și vocea. „Plicul este adresat special... ție."

„Mie?!" Nagel lăsă telefonul să-i cadă în poală, apucă volanul cu ambele mâini și îl învârti la stânga, virând de pe șosea cu doar câteva clipe înainte să intre pe pod. SUV-ul se opri brusc pe acostamentul străzii Klărov, chiar dincolo de Memorialul Leului înaripat.

Nagel ridică din nou telefonul. „Scott, lasă-mă o secundă."

Langdon și Katherine păreau, pe bună dreptate, alarmați, iar Nagel le făcu semn că avea nevoie de un moment. Opri motorul, coborî din mașină și se îndreptă spre malul râului cu telefonul lipit de ureche. „Spune-mi", spuse Nagel tăios, mai furios decât intenționase, „de ce naiba ar lăsa ucigașul lui Michael Harris un plic adresat mie?!" „Nu știu, dar era evident menit să fie găsit și livrat.

Plicul este marcat „Privat și Personal"."

O rafală de vânt venind dinspre Vltava i-a trimis lui Nagel un fior rece în adâncul sufletului, în timp ce se străduia să înțeleagă situația care se înrăutățea.

„Doamnă?" insistă Kerble. „Sunt pe deplin conștientă că ați părăsit reședința neînsoțită. Având în vedere această scrisoare, va trebui să vă rog să veniți imediat."

Nagel era pe jumătate tentat să-i spună pușcașului marin să deschidă scrisoarea și să-i spună ce conținea, dar știa că va refuza. Pe bună dreptate. Era la telefon mobil și numai Dumnezeu știa conținutul scrisorii. Putea auzi îngrijorarea din vocea sergentului Kerble și nu avea nicio îndoială că, dacă nu ar veni imediat, arfi fost obligat să ordone întregii echipe de securitate a pușcașilor marin să încerce să o găsească.

Nagel se uită înapoi la SUV. Langdon și Katherine coborâseră amândoi și o priveau cu îngrijorare. Vocea lui Kerble îi era din nou în ureche.

„Doamnă?" insistă pușcașul marin. „Aud că ești afară. Te-ai strecurat afară să faci niște comisioane?"

întrebarea sergentului Kerble despre „comisioane" indica faptul că – așa cum le plăcea copiilor să spună – „chestiile tocmai au devenit serioase". Referința era un apel de urgență repetat, în caz că ar fi avut probleme. Tot ce trebuia să facă era să spună: „Da, sunt afară să fac comisioane" și iadul avea să se dezlănțuie.

„Scott", a spus ea. „Știi că nu fac comisioane. Adu scrisoarea la biroul meu. Ajung în zece minute."

„Mulțumesc, doamnă." Pușcașul marin părea ușurat.

Nagel a închis și s-a îndreptat înapoi spre SUV. Strada Letenskâ era în apropiere, la opt minute de mers pe jos de ambasadă. Evident, nu-i putea duce pe Langdon și Katherine nicăieri pe aproape de acolo.

„Ce s-a întâmplat?", a întrebat Langdon când a sosit.

„Când plouă, plouă cu găleata", a spus Nagel, povestindu-le despre plic. „ Habar n-am ce scrie, dar dacă nu mă întorc la ambasadă în zece minute, întreaga mea

echipă de securitate va cerceta Praga – și nu se joacă cu nimeni ." l-a întins lui Langdon cheile de la mașină. „Ai fi în siguranță fără mine." „Ai vreo veste despre Sasha?"

„Nu, ar fi menționat-o. îl voi ruga pe ofițerul meu tehnic să efectueze o scanare cu recunoaștere facială a sistemului de supraveghere a orașului." „Și telefonul?" a spus Katherine, arătând spre vechiul Samsung din mâna ei. „Pentru fotografii?"

Nagel a oftat. „Evident, e compromis. Nu știu dacă e de urmărit, dar nu ar trebui să riști. îmi vine oricum în minte că, dacă faci fotografii, CIA va pretinde pur și simplu că sunt falsuri cu inteligență artificială. Ar fi mult mai bine să găsești documente și dovezi concrete, dacă poți."

„Bine", a spus Langdon. „Mai e o problemă, l-am promis lui Jonas

Faukman că-l voi suna după ce pleacă de la reședința dumneavoastră. Dacă nu primește vești de la mine, va contacta în scurt timp autoritățile din Praga. Așteptam să -l sun până când telefonul dumneavoastră va fi încărcat, dar acum că știm că e compromis..."

„Care e numărul direct al redactorului dumneavoastră?" întrebă Nagel, întinzând mâna în SUV după un pix și o bucată de hârtie. „îl voi suna de pe linia securizată a ambasadei . Sau pot să-i trimit un e-mail la..."

„N-o să te creadă", spuse Langdon. „Știe că ești de la CIA. O să vrea să audă direct de la mine."

La naiba, se gândi ea. Are dreptate.

„De fapt..." Sprâncenele lui Langdon se încruntă în timp ce plănuia o clipă. „Dă-mi asta." Luă pixul și hârtia și începu să scrie. „Uite adresa de e-mail a lui Faukman." Profesorul făcu o pauză, închizând ochii un moment lung, ca și cum ar fi compus un mesaj în minte. „Bine, trimite-i asta." Langdon scrise repede un mesaj ciudat și i-l înmână.

Nagel studie textul absurd. „Ce-i asta?"

„Trimite-l pur și simplu", răspunse Langdon. „O să înțeleagă."

„ Schimbările de viteze ar trebui interzise în

CAPITOLUL 87 ", mormăi Langdon, luptându-se cu transmisia manuală a SUV-ului în timp ce vehiculul smucea nepoliticos spre sud, spre Parcul Folimanka. „Sau poate doar oamenii care pretind că le conduc?", oferi Katherine. Langdon trebuia să zâmbească, recunoscător pentru ușurința ei în mijlocul încordării. Gândurile lui erau în altă parte, la plecarea bruscă a ambasadorului. Nagel se expusese unor riscuri profesionale enorme pentru ei, lucru pe care Langdon îl aprecia. Dar principala lui preocupare era siguranța lor... și să descopere de ce cartea lui Katherine era în vizorul CIA. Aceste răspunsuri se află în Threshold. Cu puțin noroc, presentimentul său optimist despre obținerea accesului la instalația secretă nu avea să se transforme într-o încredere excesivă și iluzorie. Vom ști în câteva minute. între timp, suspiciunile lui Katherine că Stargate avea vreo legătură cu situația lor dificilă i se păreau puțin probabile lui Langdon. Nu știa prea multe despre programul discreditat, dar știa că până și Hollywood-ul râsese pe seama CIA, publicând un film cu George Clooney, intitulat sardonic „Bărbații care se holbează

la capre". Filmul se baza pe un presupus experiment Stargate, în care subiecții încercau să omoare capre holbându-se la ele. în ciuda scepticismului lui Langdon față de vizualizarea la distanță, conceptul de bază avea o vechime de peste șapte mii de ani. Sumerienii antici scriseseră despre „călătorii stelare" mistice – experiențe extracorporale în care mințile lor călătoreau spre stele pentru a vedea lumi îndepărtate. Desigur, era implicată mult opiu, știa Langdon, întrebându-se dacă nu cumva Threshold explora stările alterate induse de droguri... poate chiar le lega de conștiința non-locală. Katherine menționase mai devreme o nouă clasă de droguri cunoscute sub numele de disociative, care, aparent, erau însoțite de un sentiment de deconectare de propriul corp. Și, cu siguranță, CIA avea o lungă istorie în efectuarea de experimente secrete cu droguri. Inclusiv în campusul Harvard... Unul dintre cele mai notorii proiecte CIA care au ajuns vreodată în atenția publicului a fost numit în cod MKULTRA, prin care se administra în secret LSD unor studenți neavizați pentru a studia efectul drogului asupra minților tinere. în mod straniu, unul dintre subiecții testați fusese studentul de la Harvard, Ted Kaczynski – care mai târziu a devenit cunoscut sub numele de Unabomber – și, deși CIA a mărturisit că lui Kaczynski nu i s-au administrat niciodată droguri, a recunoscut că l-a supus unor „tehnici experimentale de interogare", care, foarte posibil, i-arfi putut destabiliza mintea. Poveștile despre droguri de la Harvard nu s-au oprit aici. Concomitent cu MKULTRA, psihologul facultății Timothy Leary a lansat infamul Proiect Harvard al Psilocibinei, care încuraja studenții să exploreze beneficiile halucinogenelor pentru extinderea minții: se activează; ascultă; renunță. Mulți bănuiau acum că Leary ar fi putut lucra sub acoperire cu CIA.

— Sunt curios, spuse Langdon, întorcându-se spre Katherine, care se uita pe fereastră. în cartea ta... ai scris despre stări alterate induse chimic?

— Desigur, spuse ea, așa cum am menționat mai devreme, anumite halucinogene vor reduce nivelurile de GABA din creier, reducând astfel mecanismul de filtrare al acestuia . Asta implică, în opinia mea, că senzațiile extracorporale asociate cu halucinogenele sunt o reflectare a realității nefiltrate, mai degrabă decât halucinații. Avea sens și exista cu siguranță un precedent istoric pentru droguri ca o cale către iluminare. De la textele antice Rigveda și Misterele Eleusine până la clasicul lui Huxley din 1954, Ușile Percepției, mari scriitori sugerau de mult timp că substanțele psihedelice erau o modalitate de a extinde conștiința umană și de a percepe „realitatea nefiltrată".

— Nu te-am întrebat niciodată, Katherine, îndrăzni Langdon să spună nonșalant, dacă cercetarea ta asupra conștiinței implică consumul de droguri? Ea se întoarse și se holbă la el, părând amuzată că el ar pune măcar întrebarea. „Robert, chiar așa?! Creierul este un mecanism incredibil de delicat, iar a încerca să-l modifici cu halucinogene e ca și cum ai încerca să ajustezi un ceas de mână Rolex neprețuit cu un baros! Drogurile induc stări alterate prin crearea unei reacții în lanț zdruncinate de perturbări neurologice care pot avea efecte permanente. Oricât de revelatoare ți s-ar părea această scurtă experiență, riști să subminezi integritatea sinaptică pe termen lung și echilibrul neurotransmițătorilor. Pentru

majoritatea halucinogenelor, mecanismul principal prin care își exercită efectele este dereglarea serotoninei – o idee foarte proastă – deoarece poate duce cu ușurință la deficite cognitive, instabilitate emoțională și chiar la stări psihotice persistente." Langdon dădu din cap zâmbind. „Voi considera asta un nu." „îmi pare rău", spuse ea timid. „Am colegi care experimentează în mod responsabil cu diverse substanțe psihedelice și cu siguranță există un loc și pentru asta. Pur și simplu devin nervos când tinerii presupun că totul este sigur. Nu este." Langdon a retrogradat cât mai lin posibil, ca să evite coliziunea cu un tramvai. „Presupun că întrebai", a spus Katherine, „pentru că crezi că drogurile ar putea avea vreo legătură cu Threshold?" „Pare o posibilitate", a spus Langdon. „Ai menționat în discursul de aseară o serie de noi medicamente care par să sporească abilitățile psihice. Dacă iei în considerare nenumăratele cazuri documentate de crime rezolvate de clarvăzători, nu e mare lucru să-ți imaginezi CIA încercând să dezvolte medicamente pentru a spori abilitățile psihice. Aplicațiile ar fi nesfârșite." „Presupun...", a spus ea. „Dar nu e tocmai o idee de ultimă generație." Adevărat, CIA ar fi ajuns puțin cam târziu la această petrecere. Oracolul din Delfi avea în mod regulat viziuni ale viitorului în timp ce respira gaze care ieșeau printr-o fisură din Muntele Parnas; aztecii vorbeau cu spiritele viitorului în timp ce se hrăneau cu peiote; iar egiptenii vedeau evenimentele de mâine în timp ce consumau mandragoră și lotus albastru. „Pionierii" noștri moderni – nume precum Castaneda, Burroughs, McKenna, Huxley, Leary – urmăreau, de fapt, secole de suflete care încercaseră să-și extindă mintea cu ajutorul substanțelor chimice. „Chiar nu cred că Threshold are legătură cu drogurile", spuse Katherine. „în manuscrisul meu sunt foarte puține informații despre ele." „Deci, care este cea mai bună presupunere a ta?" întrebă Langdon, conducând SUV-ul spre sud, de-a lungul râului, în direcția Parcului Folimanka. Katherine își lăsă capul pe spate, în tetieră. „Aș spune că preocuparea lor constă în experimentele mele de precogniție." Langdon își aminti testele de precogniție ale lui Katherine – creierul unui subiect reacționa la o imagine înainte de a o „vedea" vizual. Imaginea selectată aleatoriu , ca prin magie, apărea în conștiința subiectului înainte ca computerul să fi selectat măcar ce imagine să afișeze. „Ca să fiu sincer", spuse el, „nu sunt sigur că înțeleg experimentul tău de precogniție. Dacă creierul înregistrează imaginea înainte ca computerul să o aleagă măcar... atunci e ca și cum creierul tău ar face alegerea... și apoi i-ar spune computerului ce imagine să aleagă." „Conștiințele creează realitatea. Asta e o posibilitate, da." „Asta crezi?" „Nu chiar. în modelul meu, creierul tău nu face alegerea... ci mai degrabă primește alegerea." Langdon aruncă o privire. „Primește alegerea... de unde?" „Din câmpul conștiinței care te înconjoară. Chiar dacă simți că faci alegeri în mod activ, de fapt, acele alegeri au fost deja făcute și îți pătrund în creier." „Aici mă pierzi... Dacă îmi imaginez doar că fac alegerile, atunci nu există liber arbitru!" „Adevărat. Dar poate că liberul arbitru este supraevaluat." „Cum poți..." Katherine se aplecă spre scaunul șoferului și îl sărută pe buze. Apoi se lăsă pe spate și zâmbi. „Habar n-am de unde a venit această decizie ... dar chiar contează? Nu e suficientă iluzia liberului arbitru?" Langdon s-a gândit o clipă și i-a

pus o mână pe coapsă. „ Cred că sunt necesare mai multe cercetări." Ea a râs. „Tânjești după o experiență extracorporală, domnule profesor?" „De fapt, cred că aș prefera să rămân în corpul meu pentru acea activitate anume." „Nu fi așa sigur", a spus ea. „Se pare că sexul este foarte strâns legat de viziunea noetică asupra experiențelor extracorporale." Langdon a gemut. „Totul la tine are legătură cu munca?" „în acest caz, da. După cum știi, în timpul orgasmului, mintea trăiește un moment de fericire, de uitare, în care întreaga lume corporală se evaporă. Punctul culminant este considerat în fiecare cultură cea mai intens plăcută experiență pe care o poate avea o persoană, o detașare completă de sine, o abandonare momentană a oricărei griji, dureri și frici. Știi cum îi spun francezii?" „Oui", a spus el. „La petite mort." „Da – mica moarte. Asta pentru că detașarea de sine simțită la orgasm este exact aceeași senzație descrisă de persoanele care au avut experiențe aproape de moarte." „E morbid de fascinant." „E știința creierului, Robert. Desigur, problema cu orgasmul sexual este că este frustrant de trecător. în câteva secunde după ce ești eliberat extatic de toate lucrurile, mintea ta se îndreaptă înapoi în corp, reconectându-se cu lumea fizică și cu toate durerile, stresul și sentimentele de vinovăție care îl însoțesc." Ea zâmbi. „Acesta este un alt motiv pentru care vrem să o repetăm iar și iar. Experiența orgasmului suprasolicită sistemul nervos... și eliberează mintea. La fel ca o criză de epilepsie." Langdon nu asociase niciodată orgasmele cu moartea sau cu crizele și bănuia că legătura va reapărea pentru totdeauna în mintea lui în cele mai nepotrivite momente. Mulțumesc enorm. „De fapt..." spuse Katherine, înclinându-și capul. „Tocmai am avut un gând ciudat." Se pare că ai multe de genul ăsta... „Asistenta de laborator a lui Gessner", spuse ea, aruncând o privire. „Ai spus că această tânără e epileptică? Și a petrecut timp într-o instituție?" „Așa a fost." Katherine se încruntă. „Nu ți se pare ciudat că CIA i-a permis lui Gessner să angajeze un pacient psihic rus necalificat? Adică, știu că Sasha lucrează în Bastionul Crucifix doar într-un rol umil, dar pare un risc pentru securitate ca o rusoaică cu probleme cerebrale să aibă atât de aproape de munca lui Gessner... ceea ce, din câte înțeleg, este cumva esențial pentru Threshold." „Nu văd niciun risc", replică Langdon. „Sasha părea destul de stabilă și cu siguranță nu este o fană a țării ei natale. Cred că Gessner probabil a angajat-o din compasiune." Katherine râse în hohote. „Robert, ești adorabil. Naiv, dar adorabil. Brigita Gessner – fără lipsă de respect față de morți – era o egocentrică egocentrică și o femeie de afaceri nemiloasă. Dacă a angajat un pacient psihic rusoaic needucat pentru cercul ei apropiat, este pentru că Sasha are ceva de care are nevoie

Gessner." „Ei bine, atunci habar n-am ce e asta." „S-ar putea", spuse Katherine, părând dintr-o dată mai energică. Ochii îi străluceau. „Tocmai mi-a venit în minte și e ceva despre care am scris în manuscrisul meu." „Ce este?" „Știu că ești profund sceptic în privința vizualizării la distanță", spuse ea, întorcându-se complet spre el, „dar dacă Threshold are vreo legătură cu vizualizarea la distanță... atunci epilepsia Sashei o face valoroasă." „Cum?" „Gândește-te! Abilitatea fundamentală posedată de un observator la distanță este capacitatea de a evoca o experiență

extracorporală. Provocarea este că experiențele extracorporale organice sunt extrem de rare și foarte puțini oameni le pot avea." Langdon și-a dat seama brusc încotro se îndrepta Katherine cu asta. Crizele epileptice erau descrise ca o „detașare" pașnică de corpul fizic – practic, o scurtă perioadă de conștiință non-locală. „Experiențele extracorporale", continuă Katherine, „sunt ceva ce epilepticii trăiesc destul de natural. Creierul epileptic este deja configurat pentru experiențe extracorporale... ceea ce înseamnă că un epileptic ar fi mult mai predispus să fie un observator de la distanță priceput." „Nu poți să crezi cu adevărat că Sasha Vesna este o spioană clarvăzătoare pentru CIA..." „De ce nu?" „Pentru că am petrecut timp cu ea. Are un breloc cu Krazy Kitten! E un suflet pierdut și blând." „Blândă?!" o provocă Katherine. „Ai spus că a lovit un tip în cap cu un stingător!" „Tehnic vorbind, e adevărat... dar era ca să protejeze..." „Robert, recunosc că poate Sasha nu este ea însăși o observatoare de la distanță, dar Gessner ar fi putut studia creierele epileptice ca să afle ce le face atât de predispuse la experiențe extracorporale. Accesarea informațiilor neurologice detaliate despre un creier epileptic ar putea fi incredibil de valoroasă pentru un program care încearcă să detașeze mintea de corp." 0 idee interesantă, se gândi Langdon, mai ales în lumina a ceva ce Sasha împărtășise mai devreme în ziua respectivă. „Am uitat să menționez că Gessner a adus la Praga un alt pacient cu epilepsie din aceeași instituție – înainte de Sasha – un rus pe nume Dmitri. A fost operat la fel ca Sasha și s- a vindecat și el." „Aș spune că e semnificativ", a spus Katherine. „E greu de crezut că Brigita Gessner lua epileptici din spitalele de boli mintale și îi vindeca pe cheltuiala ei, pur și simplu din bunăvoință." Langdon a fost nevoit să fie de acord că i se părea neobișnuit. Mai mult, își dădea seama acum că un subiect de studiu luat din Rusia – probabil cu ajutorul CIA – ar fi complet ascuns în Europa. 0 fantomă în Praga. „Să presupunem pentru o clipă", a spus Katherine, „că Gessner i-a recrutat pe acești epileptici ca subiecți de studiu pentru Threshold. Asta ar explica de ce o ținea pe Sasha prin preajmă." „Ca să o monitorizeze." „Da. Să-i dăm o slujbă minoră, un apartament, niște bani. Ușor." „Presupun..." „Și Dmitri?" a întrebat Katherine în timp ce se apropiau de Parcul Folimanka. „Unde este acum – încă în Praga?" „Sasha a spus că s-a întors acasă, în Rusia, după ce Gessner l-a vindecat." „Mă îndoiesc. Poate că asta i-a spus Gessner Sașei, dar dacă CIA ar lua un subiect de studiu dintr-o instituție, ar investi în el, l-ar transforma într-un subiect de cercetare într-un program ultrasecret... chiar l-ar lăsa să se întoarcă acasă? în Rusia?" Bună observație, se gândi Langdon, accelerând pe porțiunea de drum din fața lor. își întinse ușor gâtul ca să privească mai departe pe stradă. Cu puțin noroc, vom avea răspunsurile în curând. Intrarea în Threshold era chiar înainte. 0 CAPITOLUL 88 în fața ambasadei SUA, sergentul Kerble stătea pe trotuar, înghețând în albastru- sacru, în timp ce scana strada în căutarea unui vehicul care se apropia. Când a zărit-o în sfârșit pe ambasador, a fost surprins să o vadă la doar zece metri distanță. E pe jos?! Singură?! „Știu, Scott, îmi pare rău", a spus ea, sosind și trecând în viteză pe lângă el. „Aveam nevoie doar de puțin aer." „Unde e mașina ta?!" „Totul eân regulă. Serios. Urmează-mă." Kerble fusese șefa echipei

de securitate a ambasadorului Nagel de doi ani și nu o văzuse niciodată neglijentă, dificilă sau imprevizibilă. Moartea lui Michael Harris o zguduise profund. După ce urcă scările spre biroul ambasadorului, Kerble a așteptat ca Nagel să-și arunce haina, să ia o sticlă de apă și apoi, spre surprinderea lui, să înceapă să tasteze pe computer, consultând meticulos o hârtie pe care o scosese din buzunarul hainei. în cele din urmă, computerul a sunat cu un vâjâit de e-mail. Atașatul dumneavoastră e mort și trimiteți un e-mail? „Bine, Scott", a spus ea, îndreptându-și întreaga atenție către el. „Am încredere că plicul e curat?" „Scanare completă", a asigurat-o el, verificând deja protocolul de siguranță al ambasadei pentru corespondența primită. „Fără substanțe străine." A scos plicul din buzunarul de la piept și l-a pus în fața ei. Nagel l-a ridicat. „Un coș cu pisoi?" „Doamnă?" „Ucigașul mi-a scris pe hârtie cu pisoi?!" A arătat spre sigla unui coș cu pisoi de pe plic. „Da, doamnă. A luat hârtia din apartamentul doamnei Vesna. Se pare că îi plac pisicile." Nagel și-a apucat deschizătorul de scrisori și a trecut cu grijă lama pe sub cusătura plicului. Apoi a scos o foaie de hârtii identice, care fusese pliată o dată. Sergentul Kerble nu putea vedea ce scria în scrisoare și nici nu putea citi reacția ambasadorului, dar mesajul era aparent scurt. La câteva momente după ce a văzut scrisoarea, a așezat-o cu fața în jos pe birou și s-a dus la fereastră. După zece secunde întregi de tăcere, s-a întors și s-a uitat la Kerble. „Mulțumesc. Am nevoie de puțină intimitate." CAPITOLUL 89 Intrarea în „proiectul de renovare" al adăpostului Folimanka era exact acolo unde spusese ambasadorul Nagel că va fi – situată discret într-o zonă industrială a orașului, mărginită de linii de tren pentru navetiști, o stradă aglomerată și colțul de sud-vest al Parcului Folimanka. înconjurat de un gard metalic, micul triunghi de teren pe care se afla intrarea era cunoscut sub numele de Piața Ostrcilovo. „Piața" triunghiulară servise mai multor scopuri de-a lungul anilor – un loc de joacă eșuat, un skate park improvizat și, cel mai recent, un centru de colectare a deșeurilor reciclabile. în ultimii ani, însă, a servit drept teren de pregătire al Corpului de Geniu al Armatei pentru o „renovare" a adăpostului antibombă din anii 1950, care era prăbușit în Folimanka.

Katherine simțea cum o ia nervii în fire în timp ce Langdon conducea de-a lungul baricadei înalte – un zid solid, înalt de doi metri si jumătate, pe care exista un afiș care avertiza:

VSTUP ZAKÂZÂN / ZUTRITT VERBOTEN / INTRAREA INTERZISA

La capătul zidului, Langdon viră la stânga și conduse încet de-a lungul celei de-a doua părți a triunghiului, unde fusese amplasată o pancartă informativă mare, cu diagrame și texte care subliniau ce se întâmpla în interiorul zidurilor:

/

O poartă de acces fortificată de-a lungul zidului era închisă, doar o mică secțiune a panoului porții oferind o vedere asupra a ceea ce se afla dincolo. Doi soldați în uniformă neagră patrulau un drum de acces proaspăt pavat, care cobora într-un tunel larg, arcuit, ce dispăruse sub Parcul Folimanka. Intrarea tunelului era blocată de stâlpi retractabili din oțel.

„Acesta este un sistem de securitate robust pentru un proiect de restaurare",

spuse Langdon, întinzându-și gâtul în timp ce treceau pe lângă el.

Un proiect guvernamental secret... ascuns la vedere.

Katherine aruncă o ultimă privire spre tunelul de intrare în timp ce treceau pe lângă el. în afară de gărzile banale de la intrare, nu a văzut niciun camion, niciun personal, nimic. Se părea că ambasadorul avea dreptate că Threshold era în prezent inactiv.

Langdon a virat la stânga și a condus de-a lungul celei de-a treia și ultime etape a împrejmuirii, care se întindea paralel cu marginea de vest a Parcului Folimanka. „ Aici am pornit", își spuse Katherine, încă minunându-se de remarcabilul plan de intrare pe care Langdon îl schițase mai devreme. Planul său se baza pe o singură idee surprinzătoare.

Threshold are o intrare secretă.

Folosind un lanț logic irefutabil, Langdon îl convinsese pe ambasador că „intrarea în construcție" de la capătul vestic al Parcului Folimanka, care avea să servească drept intrare principală la finalizarea proiectului, nu era singura cale de intrare.

Threshold avea un al doilea punct de acces... ingenios deghizat.

Mai important, Langdon stabilise exact unde se afla acesta... precum și cum să intre.

Golemul stătea singur într-o cameră cum nu văzuse sau imaginase vreodată. După ce urmase instrucțiunile detaliate pe care îl obligase pe Gessner să i le ofere aseară, călătoria sa îl adusese în sfârșit în acest loc suprarealist.

Pragul.

Gessner mărturisise toate detaliile... și totuși, văzându-l în persoană acum îl lăsa dezorientat, aproape grețos.

Au construit această cameră cu sângele Sașei.

Sasha nu fusese prima victimă a proiectului... și nici nu ar fi fost ultima.

Și din acest motiv, Pragul se va încheia astăzi.

Lungul drum al Golemilor către acest moment de răzbunare își pusese amprenta asupra sa, iar el simțea o emoție profundă cum îl cuprinde. De asemenea, simțea o furnicătură slabă, dar inconfundabilă, în corp – un avertisment prealabil.

O ceață încețoșată începea să se așeze în cameră.

Eterul se aduna.

„Ne seychas", șopti el. Nu acum.

Instinctiv, Golem își strecură mâna în buzunarul pelerinei pentru a-și recupera bagheta metalică.

J

CAPITOLUL 90

onas Faukman se încruntă la ultimele rezultate ale căutării ChatGPT.

In ciuda utilizării unor sugestii și abordări variate, eforturile sale de a găsi vreo legătură între munca lui Katherine și investițiile In-Q-Tel nu au dat peste nimic altceva decât oferte disparate, care păreau mai degrabă un joc de Mad Libs

disjunct decât ceva inteligent – artificial sau de altă natură.

Frustrat, și-a abandonat computerul și s-a dus la fereastră, privind spre nord pe Broadway, în direcția Central Park. în lumina zorilor, pe linia orizontului, în spatele „turnurilor de creioane" de pe Billionaires' Row, se adunau nori de furtună.

A stat o vreme, pierdut în gânduri, și în cele din urmă s-a întors la computer pentru a -și continua căutarea. în timp ce se așeza, a observat că avea un nou e-mail. Subiectul mesajului l-a speriat și l-a entuziasmat.

Faukman așteptase mai bine de o oră un apel telefonic și se simțea din ce în ce mai neliniștit că ceva nu se întâmplase la reședința ambasadorului . Ușurarea pe care a simțit-o văzând e-mailul, însă, a fost de scurtă durată.

în ciuda subiectului mesajului, Faukman a văzut acum că adresa expeditorului era cea a ambasadorului SUA, Heide Nagel... fostul consilier general al CIA.

Trimite un mesaj pentru el?

Faukman nu-și putea imagina nimeni în Praga în care să aibă mai puțină încredere în acel moment. Dacă Robert era cu adevărat în siguranță, atunci ambasadorul ar fi trebuit pur și simplu să-l lase să sune.

Până nu-i aud vocea lui Robert, nu voi crede niciun cuvânt din acest e-mail.

S-a gândit dacă să deschidă mesajul, imaginându-și un virus sau încă un atac cibernetic, dar în acest moment și-a dat seama că nu mai avea nimic de pierdut. Cu prudență, a deschis mesajul, nedumerit să vadă ceea ce părea a fi un sir de litere fără sens.

ROT13EY&XFETHQ

l-a luat un moment să-și dea seama că primele cinci caractere aveau într-adevăr un sens. R0T13 era numele unui cifru rotativ în care fiecare literă era înlocuită cu litera care apărea la treisprezece poziții distanță de ea în alfabet. Faukman știa asta doar pentru că, în urmă cu câțiva ani, în timp ce edita o carte despre tehnici antice de criptare, autorul cărții îi trimitea în mod regulat texte criptate în glumă cu R0T13.

Autorul fusese Robert Langdon.

Cu un val de optimism, Faukman luă un creion și aplică schema simplă de decriptare. Apoi examină rezultatul. RL&KSRGUD

Confuzia lui a durat doar o clipă înainte să râdă în hohote, pe jumătate amuzat, pe jumătate ușurat.

Doar Robert ar fi putut scrie acest mesaj.

Langdon și Faukman compătimeau adesea declinul limbajului scris din cauza proliferării emoticoanelor și abrevierilor „texteză".

Tendința era atât de tulburătoare pentru Faukman încât scrisese un articol despre ea pentru The New Yorker, inclusiv o propoziție deosebit de exagerată pe care Langdon a batjocorit-o fără milă.

Faukman scrisese: A economisi o singură apăsare de tastă tastând „bun" în loc de „bun" nu este doar indecent, ci și o abominație a indolenței.

încă chicotind la mesajul lui Langdon, Faukman a fost tentat să răspundă: Mesajul tău nu este doar iscusit, ci aduce si o consolare propice.

CAPITOLUL
91

Angdon a oprit SUV-ul și a acționat frâna de urgență. Și

—a adunat puterile înainte de a coborî din vehicul împreună cu Katherine, conștient că va ști într-o clipă dacă planul său îi va duce la succes – sau la dezastru.

Vântul de pe creasta înaltă se întețise, fosnind prin pădurea de sub ei. Langdon s-a oprit o clipă. A privit în jos, spre întinderea acoperită de zăpadă care se întindea dincolo de copaci – Parcul Folimanka – care se întindea spre est, de la linia crestei. întregul loc pare diferit acum, s-a gândit el, îndreptându-și atenția către clădirea din fața lor.

Bastionul Crucifix arăta fantomatic. Clădirea se contura ca o siluetă puternică pe fundalul cerului care se întuneca după-amiezii. în timp ce înainta cu Katherine spre intrarea principală, Langdon a simțit o umbră de incertitudine și și- a amintit repede ce îl adusese înapoi aici.

Logica rațională.

Adevărul îi ieșise la iveală la piscina abandonată din reședința ambasadorilor. Ambasadorul rupsese acordurile de confidențialitate, îl sunase pe Finch pe difuzor și minținseân mod convingător că dorințele lui Finch fuseseră îndeplinite. Apoi, spre surprinderea lui Langdon, Finch ordonase lui Nagel să trimită o echipă de securitate a pușcașilor marini la Bastionul Crucifix pentru a securiza perimetrul. Prioritatea lui Finch era să asigure un laborator ceh izolat? De ce?

în timp ce Langdon reflecta asupra acestui lucru, i-a venit o a doua idee. Mai devreme în ziua aceea, Janăcek îi spusese lui Langdon că sistemul de supraveghere al Praguei nu putea confirma sosirea lui Katherine la bastion, deoarece – spre marea supărare a căpitanului – sistemul de camere atotvăzătoare părea a fi afectat de un punct mort fără precedent, care întuneca zona din jurul laboratorului lui Gessner.

Sistemul de camere al Praguei este rețeaua de supraveghere Echelon... condusă de CIA.

Acum lucrurile se învârteau, iar Langdon se trezea punând la îndoială improbabilitatea statistică ca laboratorul privat al lui Gessner să fie situat pe o creastă cu vedere directă la Threshold – proiectul secret care o angaja.

„Doar dacă nu cumva ar fi conectati..."

Justificarea ascunderii unei unități de informații secrete sub

Parcul Folimanka i se părea logică lui Langdon – camuflaj natural, acces la provizii, infrastructură existentă – și totuși îi era greu să accepte că

Threshold fusese construit cu un singur punct de acces... o singură cale de intrare sau ieșire. Designul ar fi fost o capcană mortală în caz de incendiu sau de urgență, ceea ce părea un risc incongruent pentru o agenție construită pe strategie, situații neprevăzute și planificare anticipată.

Chiar și Vaticanul are rute secrete de evadare!

Atunci ambasadorul a dezvăluit o întorsătură neașteptată: entitatea care achiziționase în secret bastionul în numele lui Gessner nu era alta decât Q. Firma

de investiții îi oferise lui Gessner clădirea ca parte a pachetului de recrutare al neurocercetătoarei către CIA, atrăgând-o cu prestigiul irezistibil de a-și conduce institutul dintr-o locație atât de unică și istorică.

Nu acesta este adevăratul motiv, a presupus Langdon, împărtășindu-i bănuiala tot mai mare că Finch își asigurase bastionul nu ca o ispită pentru Gessner...

ci mai degrabă ca ceva mult mai valoros."

Un alt acces pentru Threshold.

Majoritatea bastionelor medievale includeau o caracteristică arhitecturală unică, cunoscută sub numele de posserne. Din latinescul „posterior" – o posserne însemna literalmente „ușă din spate" – un pasaj secret folosit pentru evacuări în caz de urgență.

Vechiul bastion estonian din Tallinn, le-a spus el, avea o posserne săpată pe patru etaje sub pământ, care se întindea la mai mult de o milă distanță până la subsolul unei mănăstiri din apropiere. Se zvonea că castelul sloven Predjama, situat pe vârful muntelui, avea un puț vertical cu șase etaje, cu un sistem rudimentar de scripeți, un „lift", pentru reaprovizionarea cu provizii, animale și trupe. Bastionul Crucifix, se gândi Langdon, era probabil să aibă și el o posserne. Și având în vedere construcția recentă din Parcul Folimanka și amploarea vastă a proiectului Threshold, era logic ca un puț vertical să poată exista sub bastion.

Mai devreme, în SUV, Langdon le arătase rapid lui Katherine și lui Nagel pe o hartă că o poternă modernă – fie că exista deja, fie că fusese forată recent de echipele de construcții – ar coborî direct până la marginea parcului Folimanka și s-ar putea extinde până la zidurile adăpostului antibombă existent.

Amplasarea bastionului nu putea fi mai perfectă. îndepărtat și discret, laboratorul lui Gessner oferea o acoperire impecabilă – o negare plauzibilă pentru orice membru al personalului care venea și pleca: pur și simplu lucrau la Institutul Gessner.

Să sperăm că am dreptate, se gândi acum Langdon în timp ce o conducea pe Katherine spre intrarea distrusă a bastionului.

Acesta este un laborator științific?

Katherine Solomon abia își putea crede ochilor în timp ce îl urma pe Langdon pe holul luxos din marmură roz, într-un atrium fastuos, cu canapele somptuoase, opere de artă impresionante și ferestre din podea până în tavan cu vedere la orizontul orașului Praga.

„Poate ar trebui să lucrez pentru CIA", se gândi ea, estimând că

„sala de așteptare" a lui Gessner ar fi putut găzdui întregul personal IONS.

Chiar și așa, Katherine simțea o aură de prevestire în jurul acestui spațiu. Dacă suspiciunile lui Langdon erau corecte, atunci acest opulent „Institut Gessner" camufla de fapt un scop mai întunecat – o intrare secretă în Threshold.

Langdon se îndreptă spre capătul îndepărtat al spațiului și se duse imediat la o sculptură murală masivă, făcută din blocuri metalice sudate, oprindu-se la doar câțiva centimetri de ea.

Ce naiba face?

Spre surprinderea lui Katherine, Langdon apucă sculptura, o dădu într-o parte, iar sculptura alunecă în tăcere de-a lungul peretelui, dezvăluind o nișă mare în spatele ei. în lumina slabă de dincolo, putea vedea o ușă de lift. „ De ce nu sunt surprinsă?", se gândi ea, grăbindu-se prin cameră spre Langdon, care ținea deoparte opera de artă glisantă pentru ea. Când ajunse lângă el, însă, observă că Langdon se holba la ceva în spatele ei.

„Ce este?" întrebă ea, uitându-se înapoi peste umăr.

„Canapeaua aceea de pe peretele îndepărtat... e strâmbă."

Katherine se uită la canapea. Serios, Robert? O margine a canapelei lungi și albe era trasă ușor în unghi față de perete.

„Era dreaptă în dimineața asta când m-am așezat pe ea", spuse el, continuând să se holbeze la canapea. „Nu știu dacă am ratat asta, sau dacă a fost mutată, sau..." „Sau dacă ți-ai uitat medicamentele pentru TOC?"

Langdon își întoarse atenția asupra ei. „îmi pare rău", spuse el, scuturându-se de sub control. „Amintirile eidetice pot fi deranjante."

„Se pare", spuse ea zâmbind. „Ar trebui să corectăm această urgență feng shui sau să încercăm să găsim acest loc și să ne salvăm viețile?" „Bine." Langdon o conduse în nișa slab luminată.

înăuntru, Katherine observă un touchpad iluminat lângă ușa liftului.

„Această tastatură este doar pentru uzul Brigitei", spuse Langdon. „Așa ar avea acces la laboratorul ei privat, aflat la un etaj sub noi." „Dar crezi că există o intrare separată în Threshold, ascunsă undeva pe aici?" întrebă Katherine.

„Da, de fapt, cred că e chiar în fața noastră." A făcut un gest spre lift.

„Dacă am dreptate, puțul liftului merge mult mai adânc – dar ca să cobori până la Threshold, ai avea nevoie de un cârd RFID, cum am văzut în servieta lui Gessner."

Arătă spre un suport rotund și elegant, din sticlă neagră, montat pe perete, chiar deasupra tastaturii numerice. Katherine nu-l văzuse.

Un cititor RFID.

„Am observat cititorul în această dimineață, dar când am fost la reședința ambasadorului , mi-am dat seama ce era. Mi-am dat seama de ce Gessner ar putea avea două metode de autorizare pentru același lift. Dacă am dreptate, atunci tot ce ne trebuie este cârdul din servieta ei, pe care l-am văzut mai devreme în laboratorul ei de la parter." Langdon deja tasta un cod de acces în tastatură.

„Deci, ai rezolvat cu adevărat codul?" întrebă Katherine. „Un tribut arab adus unui grec antic... cu o notă de lămâie?"

„0 notă latină", l-a corectat el zâmbind. „Erai beat."

A terminat de tastat parola, iar liftul a prins viață.

Impresionant, s-a gândit Katherine. Poate să-mi explice mai târziu.

Liftul părea să fi durat mult până a ajuns, dar când a ajuns,

Katherine a observat că compartimentul în sine era supradimensionat, surprinzător de mare pentru uzul privat al lui Gessner.

Poate mai potrivit pentru transportul de personal și echipamente.

Până acum, logica lui Langdon părea validă.

Au intrat și au coborât un etaj.

Când liftul s-a deschis, Katherine privea pe un hol lung cu pereți de piatră, podele lustruite cu intarsii și iluminat modern cu spoturi. Dădea impresia că Lumea Veche și Lumea Nouă ajunseseră la un fel de compromis stângaci.

în timp ce ieșeau din lift, Langdon a arătat spre un alt cititor RFID de pe perete, iar Katherine a dat din cap în semn de aprobare. Au început să meargă. Nu era nerăbdătoare să vadă scena macabră care o aștepta – pe care Langdon i-o descrisese în detaliu – dar era din ce în ce mai încrezătoare că teoria lui Langdon ar putea fi corectă. Dacă da, planul era simplu: de îndată ce aveau cârdul de acces al lui Gessner, urmau să coboare la Threshold.

Au mers pe hol, trecând pe lângă un mic birou pentru Gessner și Sasha, un laborator de imagistică RMN și o ușă cu o pictogramă cu cineva cu ochelari VR.

Laboratorul ei de realitate virtuală, își spuse Katherine, amintindu-și că Gessner menționase VR-ul aseară la cină. La vremea respectivă, Katherine nu se gândise prea mult la asta, dar acum, după conversația despre epilepsia și experiențele extracorporale ale Saşei , se întreba dacă realitatea virtuală ar putea fi relevantă într-un mod unic.

Ca o experiență extracorporală artificială...

„Servieta Brigitei..." spuse Langdon, cu vocea tremurândă. „E în camera de la capătul holului. împreună cu... corpul ei."

Katherine se uită la Langdon, care părea brusc palid. „Ești bine?"

El dădu din cap sumbru. „Mulțumesc. Aș prefera să nu-i mai văd cadavrul, în dimineața asta, când l-am văzut prima dată, am crezut că ești tu." Katherine îl înfășură cu un braț în jurul taliei în timp ce mergeau, amintindu-și propriile temeri sfâșietoare de mai devreme, că Langdon se înecase. Fusese martoră la multe morți în cercetările ei, dar acestea erau întotdeauna pașnice, anticipate și clinic detașate. Asta era ceva diferit – violent și tulburător.

„încerc să mă gândesc la un corp ca la o cochilie goală", spuse Katherine. „Nu mai este o persoană. Un manechin fără viață."

„Mulțumesc, voi ține cont de asta", răspunse el, părând la fel de neliniștit.

„Dacă te gândești la asta, ca specie, tindem să fim complet iraționali în privința cadavrelor. Chiar și fără nicio urmă a persoanei dragi rămasă în corp, îl îmbălsămăm, îl îmbrăcăm și îl înmormântăm, apoi îl vizităm regulat! Mulți dintre noi cumpărăm chiar și sicrie luxoase, capitonate, pentru a ne asigura că trupul va fi „confortabil".

Langdon reuși să schițeze un zâmbet slab. „Aș îndrăzni să spun că această practică este mai degrabă valabilă pentru cei vii decât pentru cei morți."

„Da, dar, în realitate, documentația experiențelor aproape de moarte arată clar că oamenii care mor sunt ușurați să-și abandoneze corpurile îmbătrânite, rănite sau bolnave

. Conform tuturor relatărilor, decedților le pasă la fel de mult de ce se întâmplă cu cadavrele lor după moarte, pe cât le pasă de ce se întâmplă cu mașinile vechi

pe care le conduceau. Deloc."

îmi place o femeie care poate explica viața și moartea printr-o analogie cu o mașină la mâna a doua, se gândi Langdon în timp ce ajungeau în camera de lucru aglomerată unde descoperise trupul lui Gessner în nacela EPR mai devreme în ziua respectivă.

„Poate să aștepți aici?", sugeră el, sperând să o scutească pe Katherine de lovitura de a vedea cadavrul. „Mă întorc imediat."

Lăsând-o pe Katherine în prag, Langdon se grăbi înăuntru, abatându-și intenționat privirea de la nacelă și îndreptându-se în schimb spre masa de lucru din partea îndepărtată a camerei.

Servieta de piele a lui Gessner, așa cum era de așteptat, stătea exact unde o văzuse mai devreme. Presupusese că valiza era probabil încuiată și că ar fi nevoie de forță pentru a o deschide, dar când a ajuns și a examinat-o, a găsit ceva complet neașteptat.

Zăvoratoarele valizei erau deja rupte... încuietoarea i se făcuse ruptură. O, nu...

Langdon a apucat valiza și a smuls capacul, găsind toate obiectele de aseară – documente, dosare, telefon, pixuri. întregul conținut părea să fie intact... cu excepția unui singur obiect de care aveau nevoie.

Cârdul RFID al lui Gessner nu mai era în teaca sa de protecție. Panicat, Langdon și-a înfipt degetul în teacă, sperând că cârdul alunecase, dar nu era nimic acolo. După ce a scos valiza și a scotocit prin conținut de două ori, a acceptat adevărul devastator.

Accesul nostru la Threshold a dispărut.

„Nu contează", a spus Katherine posomorât, vocea ei fiind mai apropiată decât se aștepta.

Langdon s-a întors și a văzut că Katherine nu mai era în prag.

Intrase în cameră și stătea ghemuită lângă nacela EPR, privind în jos la corpul lui Gessner.

„Cârdul de acces al Brigitei nu ne-arfi ajutat", șopti Katherine, ridicând privirea spre el. „Era biometric."

„îmi pare rău?" Langdon se apropie de ea.

„Cârdul ei nu funcționează decât dacă îi detectează amprenta."

„De ce spui asta?"

Katherine arătă spre un obiect întins pe podea, lângă nacelă – un clește de tăiat sârmă ale cărui lame erau pătate de sânge. „Pentru că oricine i-a luat cârdul Brigitei... i-a luat si degetul mare." CAPITOLUL 92

Singură în biroul ei, ambasadorul privi în jos la biletul care fusese lăsat pe corpul lui Michael Harris.

CĂTRE: Ambasadorul SUA, Heide Nagel Privat și

Personal

Scrisoarea era scrisă de mână, nesemnată și conținea doar două rânduri. Nagel o citise de mai multe ori, dezorientată de conținutul ei. Se așteptase ca scrisoarea criminalului să fie sumbră și amenințătoare și se pregătise . Dar biletul era scurt și

ciudat de reținut. Aproape politicos.

Vă rog, ajutați-o pe Sasha.

https://youtu.be/ pnAFQtzAwMM

Asta e tot? Vrea să o ajut pe Sasha?

Nedumerită, ambasadorul a întins mâna după tastatura computerului și a început să tasteze adresa URL trimisă de ucigaș. Dacă fișierul ar fi fost pe un USB sau atașat la un e-mail, Nagel ar fi știut că este mai bine să nu-l deschidă pe un dispozitiv al ambasadei, dar un link public era suficient de sigur.

Când s-a deschis fereastra YouTube, Nagel a văzut ceea ce părea a fi un videoclip de amator realizat de un telefon mobil sprijinit de un fel de container lung și jos, care îi amintea de „sicriele de transport" rigide folosite de armată pentru a transporta cadavrele acasă. Cadavrul din interiorul acestui container, însă, era foarte viu, luptându-se cu curelele Velcro care o imobilizau. Femeia era minionă, îmbrăcată elegant, cu pielea palidă și părul închis la culoare strâns la spate.

Dumnezeule... Dr. Brigita Gessner, și-a dat seama imediat ambasadorul, dându-se înapoi când și -a amintit descrierea lui Langdon despre găsirea cadavrului lui Gessner. Deodată s

—a temut că va fi martora ultimelor momente din viata lui Gessner. Este acesta un film de tip snuff?!

întrebarea a primit răspuns un moment mai târziu, când atacatorul lui Gessner a intrat în cadru. Figura cu glugă era învelite în negru, iar când fața lui a apărut

, Nagel s-a retras fizic de la ecran. Bărbatul avea un strat gros de lut ca pământul care îi acoperea fața, iar pe frunte erau gravate trei litere ebraice.

Nagel cunoștea destul de bine istoria Pragăi și ea nu avea nicio îndoială despre ce era vorba. Este îmbrăcat ca golemul? Cu o groază crescândă, a urmărit ce a urmat – un interogatoriu brutal care a implicat perfuzii și un fel de procedură medicală pe care Nagel nu o mai văzuse niciodată. Durerea provocată a fost îngrozitoare, dar informațiile dezvăluite – mărturisirea detaliată a lui Gessner – l-au lăsat pe Nagel cu sufletul la gură.

în timp ce videoclipul a ajuns la finalul său macabru, ambasadorul Nagel a închis ochii. A respirat adânc, străduindu-se să absoarbă tot ce tocmai aflase. Existau multe aspecte ale confesiunii lui Gessner pe care Nagel nu le înțelegea, dar un lucru era alarmant de clar. Proiectul secret pe care Nagel îl ajutase orbește să îl faciliteze era acum în pericol de a fi făcut public, iar consecințele aveau să fie catastrofale. Ceea ce tocmai auzise despre program o dezgusta și nu-și putea decât imagina cum ar reacționa restul lumii.

Temătoare, Nagel și-a luat telefonul.

Venise momentul să dea un apel foarte periculos.

Un apel pe care ar fi trebuit să-l dau cu ani în urmă.

Scufundată, undeva într-un gol nesfârșit de întuneric, Sasha Vesna se străduia să se orienteze. Această lume îi era străină.

Unde sunt?!

Sasha nu era străină de dezorientare și de sentimentul de detașare de corpul

ei, dar acele perioade erau întotdeauna însoțite de întuneric complet. Nicio lumină, nicio umbră, niciun stimul vizual.

Dar văd lumină...

Cu siguranță lumină. Puțină, blândă, distantă.

Cine m-a adus aici?

În starea ei de amețeală, nu-și putea aminti nimic despre cum ajunsese în acest loc. Simțea că stă întinsă pe spate și încercă să se ridice, dar se simțea imobilizată de o greutate de neclintit.

Sunt oare imobilizată? Sau paralizată?

Cuprinsă de panică, Sasha se străduia să se regăsească... dar efortul nu făcea decât să o obosească, iar lumina începea să se stingă. Un curent de apă se învârtea deja sub ea, erodând lumea fizică care o constrângea. Apoi, cu o forță copleșitoare, mareea se ridică, ajungând peste ea ca un val și aruncând-o înapoi în întunericul total.

CAPITOLUL

93

În timp ce se aduna în Threshold, Golemul se simțea ca o fantomă a sa.

Corpul său era încă în stare de șoc.

La propriu.

Cu câteva minute în urmă, ajuns în cea mai intimă cameră a acestei instalații subterane, fusese copleșit de emoție. Simțea o furnicătură familiară în tâmplă. Eterul se aduna... se mișca rapid... amenințând să-l înghită cu totul. Instinctiv, Golemul își strecurase mâna în buzunarul pelerinei pentru a-și recupera bagheta metalică, dar își dăduse seama într-un moment de suferință că bagheta lipsea. își goli buzunarele pe podea, sortând toate obiectele care căzuseră.

Bagheta a dispărut... Am pierdut-o în timp ce se lupta cu femeia de la etaj.

Golemul știa că acum era la mila stării sale, fără altă opțiune decât să accepte criza iminentă. Se pregăti cât de bine a putut, luând măsuri de precauție rapide, găsind un loc sigur unde să se întindă pentru a preveni o cădere. Convulsiile îl loviseră puternic, lăsându-l inconștient.

Când Golem și-a revenit, nu era sigur cât timp trecuse. Avea nevoie de câteva minute ca să se orienteze.

În sfârșit, adunându-și puterile, s-a ridicat la înălțimea lui maximă și a observat din nou spațiul uluitor din jurul său. Să plănuiască așa ceva în secret total părea o performanță aproape imposibilă și totuși acum înțelegea cine se afla în spatele tuturor acestor lucruri.

Aceștia posedă o influență – și resurse – aproape nelimitate.

Reasimiland, Golem și-a scuturat ceața postictală și s-a întors în locul unde își golise buzunarele pelerinei în căutarea baghetei.

Ghemuit în patru labe, a adunat obiectele unul câte unul, punându-le înapoi în buzunar – pistolul cu electroșocuri Vipertek și o cutie de plastic pe care o luase de pe o suprafață de lucru din apropiere, care odată conținea șuruburi și piulițe, dar care acum conținea cârdul RFID negru al Brigitei Gessner... și degetul ei mare tăiat.

Accesul meu la Threshold.

Așa cum era de așteptat, amprenta Brigitei autorizase imediat cârdul de fiecare dată când le apăsa.

Și m-a condus în acest sanctuar interior.

Gessner recunoscuse existența acestei camere și, acum că

Golem o văzuse cu ochii lui, se simțea înviorat de nevoia de a o distruge. Mai hotărât acum, se îndreptă spre cele mai adânci colțuri ale încăperii, trecu printr-o ușă de sticlă și găsi ceea ce căuta – o nișă împrejmuită de o poartă de siguranță.

Dincolo de poartă, podeaua era o platformă metalică, imprimată cu cuvintele: /

Golem a pășit pe platformă și, folosind vârful cizmei, a apăsat un buton roșu supradimensionat de pe podea. Un șuierat ușor de aer a scăpat undeva sub el, iar platforma a început să coboare, coborându-l prin podea.

Coborârea a fost scurtă – poate vreo patru metri și jumătate.

Când platforma s-a oprit, luminile fluorescente au pâlpâit, dezvăluind un pasaj cu tavan jos care se întindea înapoi pe drumul pe care venise, sub inima instalației.

Pe măsură ce Golem se deplasa de-a lungul tunelului de beton îngust, a trecut pe lângă seifuri mecanice cu generatoare, pompe, sisteme de tratare a aerului și panouri de control, plus kilometri întregi de tuburi de cupru, conducte și cabluri puternic izolate. Totul era conectat ca un ecosistem care bolborosea, respira și clipea.

în ciuda absenței angajaților de la Threshold, bătăile inimii acestei instalatii erau foarte vii.

încă doar pentru puțin timp, își spuse Golem, îndreptându-se spre destinația sa finală.

CAPITOLUL

94

Katherine stătea deasupra capsulei EPR și se uita în jos la protuberanța însângerată de os unde degetul mare drept al Brigitei fusese tăiat chiar sub articulație.

Pentru o clipă, toate gândurile de a intra în Threshold se risipeau... suprascrise de oroarea scenei din fata ei.

O, Brigita... îmi pare atât de rău.

Mătăsura degetului mare tăiat abia se reflecta pe fundalul macabru al scenei înconjurătoare. în interiorul capsulei, fața neurocercetătoarei era contorsionată de agonie, ochii ei se holbau în neant, buzele ei erau retrase într-o grimasă. Pielea îi era golită de orice culoare. încheieturile și gleznele lui Gessner erau iritate de la lupta cu curelele Velcro, iar ambele antebrațe fuseseră penetrate grosolan cu catetere intravenoase. Un cateter erupsese din carne, acoperindu-i antebrațul cu sânge coagulat, care deja devenise roșu închis.

O perfuzie intravenoasă periferică?, se gândi Katherine. Nu-i de mirare că perfuzia a eșuat. Gessner descrisese acest prototip de dispozitiv EPR drept un „aparat de bypass modificat ", pe care îl folosea pentru a înlocui soluția salină suprarăcită cu sânge, pentru a încetini procesul morții. Acest tip de bypass ar

necesita, cel puțin, o pereche de perfuzii femurale.

Cu siguranță nu așa se conectează un ECMO.

Examinând configurația, Katherine a concluzionat că oricine i-a făcut asta Brigitei fie fusese complet incompetent, fie, eventual, știa că acest proces o va ucide și optase pentru o aplicare lentă de soluție salină rece pentru ai provoca durere. Katherine a tremurat imaginându-și agonia pe care Gessner ar fi trebuit să o îndure dacă nu ar fi fost sedată anterior. Mai mult, acest aparat arăta ca un prototip rudimentar, avariat... cu siguranță nepregătit pentru uz uman, testare.

Când Langdon a ajuns lângă ea, Katherine a fost surprinsă să vadă un smartphone în mâna lui. „Ăla e al Brigitei?", a întrebat ea.

El a dat din cap. „Eâncă pornit, dar aproape mort. Codul ei de acces pentru lift nu l-a deblocat, dar..." S-a ghemuit lângă capsulă, cu o privire posomorită în timp ce ținea telefonul peste fața Brigitei. „Mă întreb dacă recunoașterea facială poate distinge între a fi viu și..." Telefonul a sunat.

Langdon s-a ridicat și a început să parcurgă telefonul. „Stai, ce faci?!", a întrebat Katherine.

„Ambasadorul trebuie să știe că am eșuat", a spus el încet. „Planul meu de a intra în Threshold depindea de faptul că acel cârd era..." „Dă-mi telefonul!", a exclamat Katherine, întinzând mâna. „Am o idee..."

Langdon a privit-o pe Katherine cum derula rapid prin dispozitivul lui Gessner. Ce caută?

„Brigita e inteligentă... și eficientă", a mormăit Katherine, parcurgând ecranele. „Trebuie să fie aici!"

„Ce trebuie să fie acolo?"

„O clonă NFC..."

„Nu știu..."

„Comunicare în câmp apropiat", lămuri Katherine, continuând să deruleze. „Este tehnologia care îți permite să-ți fluturi smartphone-ul sau să te uiți la un scaner RFID pentru interacțiune fără atingere – Apple Pay, ușile camerelor de hotel, biletele de la aeroport." Katherine continua să gliseze. „Majoritatea oamenilor își instalează acum clone ale cârdurilor de credit în portofelele electronice, pentru că a purta un telefon este mult mai convenabil decât toate cârdurile."

Avea dreptate, dar Langdon se îndoia profund că va găsi ceea ce căuta. „Doar nu crezi că Brigita a încărcat o copie a cârdului ei Threshold în telefon, nu-i așa? Adică... e un risc uriaș pentru securitate." „Dimpotrivă", spuse Katherine fără să-și ridice privirea din căutare.

„Clonele digitale sunt mult mai sigure decât cârdurile fizice, deoarece interacțiunea este criptată, iar utilizatorul poate programa autentificarea biometrică multifactor – recunoaștere facială, amprentă digitală, scanare retiniană, orice dorește, împreună cu un cod de acces. De fapt, oferă mult mai multă protecție decât un cârd biometric. Și mai bine , nimeni nu te vede scoțând cârdul din servietă de fiecare dată când ajungi la o ușă." Interesant.

Explicația lui Katherine i-a adus o licărire de speranță și, totuși, cu cât glisa mai

mult, cu atât părea mai puțin optimistă.

„Nu știu", a spus ea, încruntându-se la ecran. „Portofelul ei electronic are o mulțime de cârduri, dar nimic care să pară util. Văd cârduri de credit... de debit... recompense... legitimație... acces la garaj... transport în comun... sală de sport... asigurare... program de fidelitate al companiilor aeriene..."

„Sală de sport", l-a întrerupt Langdon.

Katherine a ridicat privirea.

„îți amintești de aseară?!" a insistat el. „Când am întrebat-o pe Brigita despre cârdul negru cu sulița Vel? A spus că era sala ei de sport. Părea o minciună... așa că poate așa o deghizează?" Katherine se întoarse la ecran și atinse intrarea respectivă. Un moment mai târziu, un zâmbet slab îi apăru pe buze. „S-ar putea să-ți pară familiar", spuse ea, înmânându -i telefonul.

Imaginea cârdului donat era inconfundabilă.

Langdon simți un val de entuziasm, care fu imediat înăbușit de textul de sub cârd.

AUTENTICARE CU TREI FACTORI NECESARĂ

1) COD DE PAROLĂ

„Singurul cod de acces pe care îl știu este codul liftului", spuse el, „care nu a funcționat pentru a debloca telefonul."

„Dar s-ar putea să funcționeze și aici", o îndemnă Katherine. „Acest cârd oferă acces la Threshold – la fel cum a funcționat și liftul – așa că ar putea fi logic ca ea să folosească aceeași secvență."

Gessner nu este nimic dacă nu eficient, fu de acord Langdon, tastând cu grijă codul.

314S159

Telefonul sună vesel și avansă la ecranul următor.

„Bravo!" exclamă Langdon. A doua autentificare era mult mai simplă.

2) IDENTIFICARE FAȚIALĂ încă o dată, Langdon a ținut telefonul în fața Brigitei, iar dispozitivul a sunat, afișând ecranul final.

3) SCANAREA DEGETULUI

Langdon s-a uitat la mâna mutilată a Brigitei și a ezitat. Katherine a intrat, luându-i ușor telefonul din mână. Părând netulburată de atingerea corpului, Katherine a manipulat degetul arătător al lui Gessner pe telefon. Când telefonul a sunat pentru a treia și ultima oară, Langdon a presupus că acum puteau folosi telefonul pentru a lua liftul spre Threshold. Katherine, însă, nu zâmbea în timp ce studia ecranul.

„Veste proastă", a gemut ea. „Are o altă funcție de siguranță." A ridicat telefonul . „Autentificarea durează doar zece secunde."

Pe ecran, Langdon a urmărit un ceas cu numărătoare inversă descendentă care ticăia până la zero. Cârdul s-a dezactivat și a revenit la ecranul inițial cu parolă, necesitând din nou întregul proces de autorizare în trei pași. La naiba.

„Și bateria ei e pe cale să se descarce", a adăugat Katherine. „Literalmente în

orice ciipă."

Gândește-te, Robert. Nu văzuse niciun încărcător în servieta lui Gessner și simțea acum o greutate tot mai mare a vinovăției pentru că îi convinsese pe Katherine și pe ambasador să rișteotul pentru planul său.

Pentru o clipă, Langdon se întrebă dacă ar putea scoate perfuziile lui Gessner, să-i ridice corpul din capsulă și cumva să o transporte la lift.

Nu mai e timp. Mai mult, scoaterea cadavrului și contaminarea suplimentară a locului crimei nu ar face decât să-i incrimineze și mai mult.

„Trebuie să găsim o cale de a intra în Threshold, Robert... Suntem atât de aproape!" Comentariul lui Katherine, desigur, era figurativ... și totuși, dintr-un anumit motiv, cuvintele ei se înregistrau la propriu. Suntem atât de aproape.

Cât de aproape mai exact? se întrebă el, imaginându-și holul lung și decorat din afara acestei camere... și liftul și cititorul RFID de la capătul îndepărtat. Cu zece secunde aproape?

Usain Boit stabilise un record mondial alergând o sută de metri în 9,58 secunde.

Holul trebuie să fie la mai puțin de jumătate din asta... patruzeci de metri, cel mult. Katherine se întoarse, clătinând din cap, iar Langdon îi explică imediat planul lui.

„Sprint?" îl provocă ea. „Nu înțeleg..."

„Zece secunde e mai mult decât pare", spuse el.

„Știu că alergi des, Robert, dar în mocasini pe podele de lemn lustruit?"

„Merită să încerci", argumentă Langdon. „Cred că pot reuși."

Katherine verifică bateria telefonului, cu ochii măriti. „Atunci mai bine reușești din prima încercare."

începu imediat autorizarea în trei pași în timp ce Langdon se poziționa lângă ea, cu mâna întinsă ca și cum ar fi fost pregătit să primească un baston. Când telefonul sună pentru a treia oară, Katherine i-l trânti în palmă, iar el porni instantaneu prin cameră, strângând strâns telefonul

. Când ajunse la ușă, apucă rama și se aruncă cu praștia după colț, lansând o alergare rapidă pe hol, mocasinii găsind o aderență ezitantă pe lemnul neted. Langdon trecu în viteză pe lângă baie, laboratorul VR, laboratorul de imagistică și apoi birouri, observând acum cercul negru al cititorului RFID pe peretele de lângă lift.

încă douăzeci de metri...

Mai repede!

Pe măsură ce se apropia de lift, își întinse telefonul în fața lui... și văzu afișajul numărând invers.

Trei... doi...

Nu o să reusesc.

Katherine ocoli colțul, intrând pe hol exact când Langdon se izbea cu viteză maximă de ușa liftului și trânti telefonul de cititor. Se prăbuși, coborî dispozitivul și își puse mâna pe genunchi în timp ce își trăgea respirația.

Nu ajunse la timp...

Dar, în timp ce se îndrepta spre el, trupul ghemuit al lui Langdon se transformă brusc într-o siluetă, ușile liftului glisând și lumina se revărsând din interior.

„Ai reușit!", strigă ea, alergând pe hol spre Langdon, care ținea ușa liftului deschisă, încă gâfâind.

„Bine, domnule profesor", spuse ea. „Sunt impresionată."

„Mă bucur că a funcționat... 0 a doua încercare ar fi fost imposibilă."

„E mort telefonul?"

„Nu... eu sunt."

Ea a zâmbit și l-a sărutat pe obraz în timp ce urcau împreună în lift. Ușa s-a închis. Pentru o clipă lungă, nu s-a întâmplat nimic.

Și apoi Katherine a simțit... acea ușurință trecătoare în corpul ei fizic.

Coborau.

CAPITOLUL

95

într-un colț umed al subsolului său, directorul CIA, Gregory Judd, transpira abundent. Mai rămăseseră șase minute pentru a-și termina antrenamentul de dimineață pe bicicleta staționară Airdyne pe care o deținea încă din primele zile ca senator.

Soția lui, Muffy, îi pusese un nou Peloton în verandă, dar Judd prefera întunericul și singurătatea. Diminețile erau timpul lui privat pentru a se gândi – de obicei la cum să împiedice lumea să explodeze.

Când a sunat telefonul mobil din suportul de pahare, a fost surprins să vadă un apelant necunoscut. Foarte puțini oameni aveau acest număr și erau și mai puțini care ar îndrăzni să sune înainte de zori.

S-a oprit din pedalat, și-a tras respirația și a răspuns. „Da?"

„Bună dimineața, domnule director", a spus o voce de femeie cu un ton urgent.

„Sunt Heide Nagel din Praga."

„Heide?" Apelul fostului său consilier juridic principal a fost complet neașteptat. „Acum ești ambasador – spune-mi Greg." „Niciodată n-o să se întâmple, domnule." El a zâmbit. „Bine, atunci, cum te pot ajuta?" Și cine ți-a dat acest număr?

„Trebuie să-ți pun o întrebare directă", a început ea. „Și aș aprecia un răspuns sincer."

Tulburat de tonul ei agitat, Judd a coborât de pe bicicletă. „De fapt, sunt la telefon mobil și văd că nu folosești o platformă securizată, așa că o linie telefonică fixă ar..." „Le-am explicat personalului tău de noapte că sunt ambasador al SUA și că aceasta este o urgență de securitate națională. Aceasta este linia pe care mi-au dat-o." „O urgență de securitate? Heide, în funcție de ce vrei să discuți, putem..." „Ar fi trebuit să te întreb asta acum mai bine de doi ani", a spus ea. „Dar te întreb acum." înainte ca Judd să poată interveni, Nagel spuse: „Documentele clasificate pe care am fost acuzat că le-am scos din Langley... știți că Q mi-a înscenat o inițiativă? Știți că am fost înscris ca o marionetă la Praga?" Judd oftă, obișnuit cu ideea de a-și păstra calmul în momentele stresante. A optat pentru adevăr. „Da, Heide, sunt conștient de asta." Tăcerea care a urmat a părut o furtună care se

aduna.

„Totuși", a adăugat Judd repede, „am aflat după fapt. La momentul respectiv , habar n-aveam. Erai principalul meu consilier juridic și am urât să te pierd."

„Finch a făcut asta pe la spatele tău?!"

„Avea autonomie completă să-și îndeplinească datoria așa cum considera de cuviință", a spus Judd, plimbându-se prin subsol. „Am fost furios când am aflat, dar erai deja stabilit la Praga și existau, de asemenea, considerații de securitate națională în regiune. Detonarea ei părea contraproductivă. Știi din proprie experiență cât de valoros este pentru agenție să aibă unul de-al lor pe partea diplomatică, care să ajute la gestionarea complexității activității de informatii externe."

„Da, am fost destul de valoros pentru Finch și pentru acest proiect – am dat dovadă de putere diplomatică ori de câte ori mi s-a cerut – am eliminat birocrația, am ocolit forțele de ordine locale, am tras cu urechea în camerele de hotel... l-am constrâns pe Michael Harris să o supravegheze pe Sasha Vesna."

La naiba. „Aș prefera să nu folosesc nume într-o situație deschisă..."

„Știi că l-am forțat pe Michael în situația asta bazându-mă pe afirmația lui Finch că Sasha era o persoană de interes. Dar a refuzat să-mi spună de ce era de interes. Știi, Greg?"

„Destul. Mă blochez..."

„Are vreo legătură cu centrul secret pe care urmează să-l deschideți sub Parcul Folimanka?"

Directorul Judd s-a oprit din plimbat și a rămas nemișcat. „Ambasadorul Nagel", a răspuns el cu tot calmul de care a putut dăinui. „Deși habar n-am despre ce vorbiți, vă sugerez să-mi acordați cincisprezece min..."

„V-am trimis o legătură video", a spus ea, cu vocea de piatră. „îl vei primi de la birou. Și odată ce îl vei vedea, vei face ceva pentru mine." „Chiar așa?" a provocat el.

„Sună-mă când ai vizionat videoclipul. Cred că vei găsi cerințele mele rezonabile."

„Cererile tale... Și dacă nu le pot îndeplini?"

„Ești directorul CIA. Nu prea poți face multe."

Ar fi înțelept să nu uiți asta. „Și dacă aleg să nu o fac?"

„Atunci acest videoclip va deveni public", a spus ea sec. „Conține informații detaliate despre proiectul tău, iar conținutul este extrem de tulburător.

Ar trebui să te grăbești. Acesta este un link public și cineva va da peste el în cele din urmă, probabil în următoarele câteva ore."

Heide Nagel depășise cu mult limitele ei. „Heide, știi că oamenii mei pot pur și simplu să șteargă..."

„Am descărcat fișierul și am făcut copii. Destule. Sunt pe mâini bune."

„Ți-ai pierdut mințile?!" a întrebat Judd. „îți înțeleg furia, dar de ce ai amenința vreodată..."

„Pentru că, Greg", a izbucnit Nagel, „am fost destul de mult timp o pagubă

colaterală! N-am fost decât un coleg loial și merit niște loialitate, pentru o schimbare. Așa că dă-te jos din fund și fă ce trebuie , la naiba!"

Judd n-o auzise niciodată pe Nagel pierzându-și cumpătul și, sincer, îl speria.

Heide Nagel era formidabilă. Și oamenii dezorientați iau decizii incredibil de proaste.

„Te sun într-o oră", a spus Nagel tăios. „Și dacă dispar, crede- mă, vei vedea videoclipul ăsta la fiecare știre de pe pământ." „Domnule ambasador, aș sugera..." închisese deja telefonul.

Nagel bea rareori, mai ales la prânz, dar paharul de Becherovka pe care tocmai și-l turnase de la barul din birou părea justificat. Mâinile îi erau încă puțin nesigure în timp ce se strecura în spatele computerului și descărca o copie a videoclipului pe desktop. Din motive de siguranță, a descărcat o a doua copie, a redenumit -o inofensiv „Rețete" și a îngropat-o adânc în ierarhia dosarelor sale.

Apoi a căutat prin sertarele biroului și a găsit un stick USB singuratic – o prezentare PowerPoint veche pentru un discurs pe care îl ținuse în fața Asociației Internaționale a Femeilor din Praga. După ce a șters prezentarea, a copiat înregistrarea video cu confesiunile lui Gessner pe USB și a plasat stick-ul într-o pungă diplomatică de dimensiunea unei scrisori, care purta sigiliul ambasadei. A închis punga cu fermoar și a introdus inelul de siguranță din plastic în fermoar, strângându-l până când s-a blocat definitiv. Apoi s

—a adresat câmpurilor de rutare ale pungii, înmânând punga direct... ei însăși.

In conformitate cu articolul 27.3 din Convenția de la Viena privind relațiile diplomatice, oricine altcineva deschidea această pungă comitea o infracțiune pedepsibilă.

în timp ce Nagel începea să caute prin biroul ei un loc sigur unde să depoziteze punga sigilată, și-a dat seama că nu exista un loc cu adevărat sigur în acest birou. Voia să creadă că directorul Judd va lua decizia corectă, dar dacă se hotărâse să o contrazică, acest birou ar fi primul loc pe care l-ar viza.

„Scottl", a strigat ea, ducând punga spre ușă.

Santinela ei o aștepta afară și a intrat imediat.

„Trebuie să vă încredințez asta", a spus ea.

„Desigur, doamnă", a spus el, privind-o pe mâini. „Punga sau cocktailul?"

Ea a privit în jos. Ugh. „Punga, Scott." l-a întins-o. „Păstrați

—o în siguranță. Nu pomeniți nimănui. Și vreau să spun nimănui. Pot avea încredere în dumneavoastră?"

„Desigur, doamnă." A strecurat punga în buzunarul de la piept al uniformei și a aruncat-o o privire îngrijorată. „E totul în regulă, doamnă?"

„Totul eân regulă, mulțumesc. Moartea domnului Harris m-a lăsat oarecum..." Vocea i s-a stins. „Sunt vesti de la criminalistică?"

„încă nu, doamnă."

„Ati putea, vă rog, să o contactati pe doamna Danek si să o rugati să se întoarcă imediat aici

„Desigur, doamnă." Pușcașul marin ezită. „Deși... ar trebui să vă avertizez că

doamna Danek a fost extrem de supărată când am găsit cadavrul domnului Harris. Se pare că erau aproape."

„Da", își spuse Nagel, rușinat că folosise romantismul lor ca punct de sprijin.

„Mulțumesc că m-ai alertat. Am o situație urgentă care necesită abilitățile ei." Sper că va fi profesionistă.

Sergentul Kerble plecă, iar Nagel se întoarse la biroul ei. Luă o înghițitură lungă din băutură. Scrisoarea de la ucigașul lui Harris o privea fix

Te rog, ajută-o pe Sasha.

Nu o pot ajuta dacă nu o găsesc", își spuse Nagel, strecurând scrisoarea în sertarul biroului. Din fericire, Praga avea un sistem de supraveghere de neegalat.

Provocarea nu era să o găsească pe Sasha – ci să o convingă pe Dana Danek să o ajute cu sarcina.

Golem traversase un pasaj mecanic îngust care se întindea pe aproape o sută de metri, extinzându-se ca o coloană vertebrală alungită sub miezul

Pragului. Ajuns la capăt, stătea acum în fața unui portal neobișnuit.

Ușa era din oțel, de formă ovală și fără ferestre, cu o roată rotativă grea pentru sigilarea și desigilarea ei. Semăna cu o trapă etanșă de submarin.

Pe semn scria:

Noaptea trecută, Gessner îi dezvăluise tehnologia surprinzătoare adăpostită în interiorul acestei camere unice. Căutările online ale Golemului din această dimineață îi furnizaseră restul informațiilor de care avea nevoie, inclusiv confirmarea motivului științific pentru care mașina se afla în acest loc precis.

Direct sub o atracție populară din Parcul Folimanka.

Structura de deasupra lor era una dintre singurele rămășițe vizibile ale adăpostului antibombă din anii 1950, iar turiștii se fotografiau frecvent stând în parc lângă el. Nimeni nu bănuia, desigur, ceea ce Golem aflase recent – că atracția fusese ingenios reutilizată pentru a servi nevoilor Threshold.

Acum este un puț de ventilație pentru camera sigilată din spatele acestei uși.

Golemului i-a luat un moment să-și tragă respirația înainte de a încerca să învârtă roata. Fără bagheta sa, trebuia să fie prudent; o altă criză aici jos putea fi periculoasă, mai ales înconjurat de atâtea suprafețe dure și muchii ascuțite.

Odată ce s-a simțit centrat, Golem și-a pus picioarele pe picioare, a apucat roata și a ridicat-o în sens invers acelor de ceasornic. Roata abia se mișca, rotindu-se doar câțiva centimetri.

își imagină chipul Sașei, iar inocența ei îi dădu putere.

Fac asta pentru toți cei care au fost abuzați aici. Pentru tine... pentru mine... și pentru toți cei care vor veni.

Strângând din dinți, ridică din nou roata.

CAPITOLUL

96

în timp ce liftul continua să coboare mai adânc în creasta de sub Bastionul Crucifix , Robert Langdon se trezi luptând cu un val de anxietate. Fusese atât de concentrat asupra sarcinii de a obține acces la instalație, încât nu-și imaginase pe

deplin traseul pe care va trebui să-l urmeze pentru a ajunge acolo. Sunt închis într-un puț îngust, înconjurat de mii de tone de rocă.

De asemenea, nu avea nicio idee la ce să se aștepte când ușile liftului se vor deschide. Ambasadorul le spusese că Threshold nu era încă funcțional și, ca atare, se îndoia că vor întâlni vreun personal de securitate odată ce intrau înăuntru. Dar nu exista nicio modalitate de a ști cu siguranță.

Langdon se trezi, de asemenea, reflectând asupra dilemei care apăruse cu câteva minute mai devreme. Cineva i-a luat cârdul de acces lui Gessner... și i-a scos degetul mare. Evident, crima macabră fusese comisă pentru a obține acces la Threshold, dar întrebarea era când se întâmplase asta? Veniseră și plecaseră intruși cu ore în urmă... sau se aflau încă în clădire? Și dacă mai erau acolo... cât de periculoși erau?

Katherine își mișcă greutatea în liftul încăpător. „E mult până jos", spuse ea în tăcere, începând să pară tulburată de lunga coborâre.

Langdon se străduia din răsputeri să nu se gândească la asta. „Telefonul e mort", spuse el absent, observând că ecranul era acum negru. Katherine i-a luat dispozitivul și l-a pus în geanta de umăr.

în cele din urmă, liftul a început să încetinească. Se strecurară în colțul vagonului , în afara liniei vizuale a ușii, în timp ce liftul se opri lin. Niciunul dintre ei nu a respirat.

Ușile s-au deschis.

Ghemuiți în colț, Langdon și Katherine așteptau orice sunet sau semn de mișcare afară, dar nu se auzea niciunul. Langdon se aplecă cu grijă într -o parte și privi afară.

Spațiul de afară era beznă totală.

Dincolo de micul evantai de lumină care se revărsa din lift, Langdon nu vedea nimic. Nu se gândise niciodată că, deoarece Threshold nu era încă funcțional, s-ar putea să nu existe curent electric în acel moment.

Suntem adânc în subteran. Nicio lumină. Nicio fereastră. Am putea fi într-o peșteră imensă, din câte știm noi.

Simțea cum pulsul îi crește în timp ce ieșea încet din lift, făcând un pas nesigur în întuneric. înainte ca piciorul să atingă măcar podeaua, o serie de reflectoare s-au aprins deasupra capului, orbindu-l pentru o clipă, își acoperi ochii, sperând că luminile fuseseră activate automat de un senzor de mișcare... și nu de o echipă de interogare sau de un pluton de execuție, încet, își coborî mâna, mijind privirea la scena din fața lui.

Pe măsură ce imaginea se focaliza, se holbă neîncrezător. Glumești...

Evident, părăsiseră Bastionul Crucifix. Toate detaliile antice, organice, dispăruseră acum. Noua lume în care Langdon tocmai pășise era elegantă, futuristă și pur tehnologică.

„Incredibil", șopti Katherine, ieșind în spatele lui. „Pare scump."

Langdon bănui că instalația fusese probabil finanțată prin investiții In-Q-Tel, în afara bugetului negru, fără nicio supraveghere din partea Congresului. Katherine

păși pe platforma îngustă de metal din fața liftului, minunându-se de împrejurimi. „E ca... o mică stație de metrou." Un fel de monorai futuristic, se gândi Langdon, privind în jos în canalul de beton de sub ei, unde o singură șină cu ecartament îngust se întindea din peron într-un tunel circular și dispărea în întuneric.

Deschiderea tunelului părea foarte îngustă, nu suficient de lată pentru a putea transporta un vagon de metrou normal, și totuși, când Langdon văzu vehiculul care circula pe această linie, și-a dat seama că deschiderea era suficient de mare.

Vagonul era o punte lungă, subțire, în aer liber – mai degrabă o platformă mobilă decât un vagon – cu două bănci lungi, așezate una față în față de fiecare parte. în spate, exista o secțiune care părea a fi destinată transportului de provizii, care în prezent includea două scaune cu rotile prinse la locul lor.

Lui Langdon i s-a amintit că exista un sistem subteran similar care lega clădirile de pe Capitol Hill. Spre deosebire de tramvaiele pitorești și pătrățoase din D.C., însă, acest sistem arăta minimalist, elegant și eficient.

„Mă bucur că e la capătul ăsta al liniei", spuse Katherine, îndreptându-se spre vagon . „Pare un semn bun."

Langdon îi înțelese imediat ce voia să spună. Dacă transportul era acolo, însemna că oricine luase cârdul Brigitei trebuie să fi fost deja la Threshold și să se fi întors pe aici pentru a ieși. „Excelentă observație", spuse el, relaxându- se ușor. „în plus, luminile cu senzori de mișcare erau stinse, așa că se pare că suntem singuri."

Katherine păși pe punte, iar Langdon i se alătură. în timp ce urcau în transport, un zumzet electric slab prinse viață sub ei, iar peronul păru să se ridice cu vreo doi centimetri.

Cineva sau ceva știe că suntem aici, se gândi Langdon, sperând că acest tren era complet automatizat... și nu că cineva îi privea și tocmai pornise sistemul.

„Maglev", spuse Katherine. „Avem unul în California."

Ca oricine se jucase cu magneți în copilărie, Langdon era familiarizat cu efectul de respingere pe care aceiași poli magnetici îl aveau unul asupra celuilalt – o forță suficient de puternică, în acest caz, pentru a levita un peron și a-l face să „plutească" practic fără frecare.

„Nu văd nicio comandă", spuse Katherine. „Cred că ne așezăm pur și simplu?" Era o presupunere la fel de bună ca oricare alta, iar Langdon se așeză lângă ea, amândoi cu fața spre partea dreaptă a vagonului. în câteva secunde, trei clopoței joase răsunară prin stație, iar peronul începu să se miște înainte, prinzând viteză.

Cu excepția zumzetului electric, mișcarea era silențioasă.

Accelerația rapidă era surprinzător de lină și, în câteva secunde, se aruncau în deschiderea tunelului, năvălind prin întuneric într-o liniște perfectă, cu excepția sunetului aerului care trecea pe lângă ei. Farul tramvaiului ilumina doar o mică porțiune a șinei unice direct în fața vagonului. în întuneric, aveau senzația că accelerașeră la o viteză alarmantă și era greu de estimat cât de departe parcurseseră. Deodată, Katherine îl apucă pe Langdon de braț și gâfâi, arătând în tunelul din fata lor.

Langdon tocmai îl zărise și el. Chiar în față, pe șina cu o singură bandă, se apropia un far – un alt transport se îndrepta spre ei, pe o cursă de coliziune.

Evident, Langdon și Katherine nu trebuiau să ia tramvaiul ăsta.

„Trebuie să existe o frână de urgență!", strigă Katherine, întorcându-se în scaun și scrutând împrejurimile.

Langdon se întoarse disperat într-o parte și alta, căutând un loc de unde ar putea sări, dar zidurile de beton îi înconjurau strâns de ambele părți.

Farul orbitor se îndrepta în viteză spre ei, acum la doar câteva secunde de o coliziune frontală. Langdon și Katherine se prinseră de mâini și se pregătiră de impact, dar dintr-o dată tramvaiul lor se îndreptă lin spre stânga, în timp ce tramvaiul care venea din sens opus se îndreptă în direcția opusă, iar mașinile se strecurară inofensiv una pe lângă alta într-o secțiune puțin mai lată a tunelului. 0 clipă mai târziu, mașina lor se îndreptă înapoi în centru, iar tunelul se îngusta din nou la o singură bandă.

Langdon expira, inima încă îi bubuia în piept. „E o buclă de depășire", spuse el cu vocea tremurândă. „Cronometrată de computer." Katherine oftă adânc de ușurare și îi strânse mâna tare.

Deși bucla de depășire era o modalitate eficientă de a evita săparea unui tunel cu două benzi, îl adusese pe Langdon mai aproape de o experiență aproape de moarte decât și-ar fi dorit vreodată.

Tramvaiul a accelerat încă zece secunde, apoi a început să decelereze din nou, alunecând până la o oprire confortabilă într-o stație identică, un peron metalic pustiu, lipsit de orice indicator. Odată coborâți, zumzetul electronic a dispărut, iar transportul a revenit cu câțiva centimetri în poziția sa inactivă.

„Un sistem cu două tramvaie", spuse Katherine, „ceea ce înseamnă că nu putem fi siguri că oricine a intrat înaintea noastră... a plecat deja."

Langdon dădu din cap. Există întotdeauna câte un vagon la fiecare capăt.

Cea mai bună presupunere a lui era că acum se aflau undeva sub marginea nordică a Parcului Folimanka, în apropierea zonei cele mai adânci a întinsului adăpost antiaerob din anii 1950.

în loc de o ușă de lift, acest peron avea o deschidere arcadă fără ușă. Langdon și Katherine au trecut prin ele și au găsit calea blocată de un impunător punct de control de securitate – bandă transportoare cu raze X, scaner corporal, mai multe date biometrice, două ghișee – toate acestea fiind momentan nesupravegheate.

Locul acesta va fi o fortăreață când va fi funcțional, și-a dat seama Langdon în timp ce ocoleau scanerul și ieșeau din punctul de control într-un hol principal.

Până acum, Langdon nu văzuse niciun indicator care să indice că era o unitate CIA. Dar când au ajuns la niște uși duble din sticlă, a văzut un singur cuvânt, cu font mic, gravat pe sticlă.

Confirmare.

Langdon a întins mâna spre uși, dar acestea s-au deschis automat, holul dincolo luminându-l imediat. Lumina din acest hol era mai degrabă o strălucire blândă decât reflectoarele puternice pe care le văzuseră înainte. Două fâșii de iluminat

estompat de podea se întindeau de-a lungul bazei pereților coridorului, întinzându-se de la aceștia în două linii paralele, amintind de o pistă de aeroport.

Pardoseala imaculată era din gresie neagră de teracotă și semăna cu o fâșie de bazalt lustruit. Pereții erau din metal argintiu, cel mai probabil placați cu crom, și străluceau în lumina plintei. Aerul purta mirosul de vopsea proaspătă, beton și produse de curățenie.

Mergând repede, Langdon și Katherine se îndreptară pe coridor, pașii lor răsunând în interiorul dur. După aproximativ douăzeci de metri, se opriră la o intersecție unde un hol secundar se ramifica în dreapta lor. Placat cu gresie verde pal, holul era complet întunecat, iar Langdon putea vedea doar câteva uși de birouri înainte ca totul să devină negru.

Un indicator spunea:...

Instinctul lui Langdon îi spunea că sortarea birourilor și a dosarelor ar fi o pierdere de timp prețios. Aveau nevoie de dovezi concrete care să arate ce se întâmplă în Threshold și, de fapt, exista o singură modalitate de a face asta. Trebuie să găsim inima clădirii.

în mod convenabil, în fața lor, pe gresia neagră, Langdon văzu un singur cuvânt scris cu litere îngroșate:...

Pe măsură ce înaintau pe holul lung și drept, iluminatul de pe podea continua să se aprindă automat. Au ajuns la o nișă, care conținea o ușă metalică supradimensionată, ce purta un simbol familiar. Caduceul? Langdon a fost surprins să găsească un simbol medical într-o clădire a CIA, dar acolo era, expus la vedere. Din punct de vedere iconografic, știa că acest simbol era frecvent folosit greșit, așa cum se întâmpla și aici. Caduceul era de fapt simbolul antic al lui Hermes, zeul grec al călătoriilor și comerțului. Un simbol mai precis ar fi fost Toiagul lui Asclepius – toiagul zeului grec al vindecării – o icoană similară, fără aripi și cu un singur șarpe, în loc de caduceul cu șarpe dublu. în mod jenant, în 1902, Corpul Medical al Armatei SUA aplicase din greșeală caduceul pe uniformele lor, iar până în ziua de azi simbolul este afișat din greșeală de medicii și spitalele americane.

Katherine s-a apropiat și a deschis ușa.

Langdon a urmat-o, într-o suită de camere care păreau a fi un mic spital. O sală de examinare medicală era dotată cu echipamente avansate de diagnostic și imagistică. Un dulap îngust cu provizii conținea rafturi pline cu provizii medicale nedeschise. O cameră privată avea două paturi înconjurate de mai multe echipamente medicale decât văzuse Langdon nici măcar într-o unitate de terapie intensivă.

în mod straniu, camera aceea era marcată...

Recuperare după ce?

Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în apartament, dădură peste un mic motostivuitor cu o ladă masivă în clește. Katherine se aplecă să citească etichetele de pe ladă. „NIRS", spuse ea. „Spectroscopie în infraroșu apropiat.

Imagistică avansată în timp real."

„într-o unitate medicală?" Langdon asocia NIRS cu astronomia.

„Neurocercetătorii îl folosesc pentru a analiza activitatea cerebrală prin evaluarea saturației de oxigen." Katherine se ridică în picioare, cu o privire îngrijorată în ochi. „Nu înțeleg... De ce ar construi CIA un spital secret sub Parcul Folimanka?"

Langdon se întreba același lucru în timp ce se îndrepta spre niște uși batante și le împingea cu precauție puțin.

înăuntru nu era decât întuneric. împinse puțin mai departe, iar luminile dinăuntru prinseră viață. Când trecu de ușă, se trezi într-o cameră de operație. Pe peretele îndepărtat, o fereastră cu geam plat oferea o vedere asupra camerei alăturate – o sală de operație albă și strălucitoare. Acolo, suspendat amenințător deasupra unei mese chirurgicale elegante, atârna un dispozitiv cum nu văzuse Langdon vreodată.

„Nu știu ce este mașina aia...", șopti el când Katherine sosi în spatele lui. „Dar arată înfricoșător." CAPITOLUL

97

Traficul pe Europa mergea galopant, iar Finch estima că mai avea treizeci de minute până să ajungă la reședința ambasadorului. Spera că Nagel îi făcea pe Langdon și Solomon să se simtă cât mai confortabil posibil.

Să le ofere un cocktail după-amiaza, se gândi Finch. Sau două.

Nagel fusese un atu important la Praga și, în ciuda amărăciunii ei față de modul în care fusese angajată, executase directivele lui Finch cu eficiență și își demonstrase puterea diplomatică atunci când era necesar. Desigur, respinsese ordinul lui de a-l folosi pe Michael Harris pentru a se apropia de Sasha Vesna.

„De ce s-o monitorizezi pe Sasha?" îl întrebase Nagel. „Crezi că spionează?"

„Sasha nu e spioană", îl asigură Finch pe Nagel cu sinceritate. „Nici nu e periculoasă."

Sasha Vesna e mult mai valoroasă decât o spioană.

E o investiție... o lucrare în desfășurare... un atu CIA fără să știe.

„Trebuie să fie supravegheată... pur și simplu ca măsură de precauție", explică el.

Ea rămâne complet inconștientă...

Telefonul lui Finch a sunat auzind un apel Signal primit, despre care a bănuit că era Housemore cu o actualizare de la bastion. Când a verificat

ID-ul apelantului, însă, Finch s-a îndreptat așezat, văzând că era șeful său la fir.

„Greg", răspunse el calm, sărind peste formalitățile care se cuvin în general unui director CIA. „Asta e o surpriză."

„Nu va fi una plăcută", ripostă Judd, aparent neavând chef de conversație. „E vorba despre Nagel. Știe că i-ai înscenat documentele alea."

„Știe asta de mult timp. La fel ca și tine."

„Fie ce-o fi, sunt încă îngrozit de felul în care ai recrutat-o."

îngrozit? Serios? Finch nu a avut răbdare cu comentariile ipocrite ale bărbatului

. Directorul îl angajase pe Finch să supravegheze Praga dintr-un singur motiv – experiența sa în a face tot ce era necesar pentru a câștiga un război, chiar dacă asta însemna ocolirea politicii.

„Te-am omis intenționat, Greg – pentru propria ta protecție", a spus Finch. „Ca să te feresc de răspundere." Cu plăcere.

„Apreciez asta, dar Nagel merita mai mult."

„Mai mult decât un post de ambasador? Acum este diplomat al Statelor Unite!

Și ne-a servit incredibil de bine la Praga. Câștig-câștig."

„Poate că nu câștigul cel mare, crezi tu. Amenință că va face public tot ce știe despre proiect."

Finch era sigur că auzise greșit. „Ce ai spus?"

„M-ai auzit."

„O amenințare că va face publică... Asta n-are sens."

„E incredibil de furioasă. Și are pretenții."

„Dar... nu știe nimic!"

„Pretinde că are dovezi detaliate. Mi-a trimis un fel de înregistrare video la

Langley. Mă duc în curând să o văd."

„O înregistrare video cu ce?!" a izbucnit Finch. „Nagel e mult prea deștept ca să contrazică agenția. Habar n-am ce face... dar blufează."

„Am lucrat cu ea ani de zile", a spus Judd. „A fost nenorocita de consilier general al CIA – Nagel nu blufează."

Finch a simțit cum i se strânge stomacul, inconfortabil. M-a contrazis ambasadorul

?! „Care sunt cerințele ei?"

„Inca nu a făcut nimic.

Finch s-a întrebat dacă era adevărat.

„Vorbim din nou cu ea în curând", a spus Judd. „Dar dacă există probleme de securitate de care trebuie să te ocupi, fă-o imediat. Nu trebuie să-ți reamintesc că ar fi catastrofal dacă detaliile acestui proiect s-ar scurge."

„Mă ocup personal de asta. Tocmai am ajuns în Praga..." Finch s-a crispat, dându-și seama că spusese prea mult.

Judd a făcut o pauză cu grijă. „Dacă sunteți în Praga, atunci evident știați deja că se pune o problemă."

Printre altele, Gessner lipsește. „Da, câteva mici probleme aseară

, dar totul e sub control. Sunt pe drum acum să rezolv problemele •

„Mai bine ar fi. Nu mă face să regret că v-am pus la conducere – aceasta este una dintre cele mai importante afaceri pe care le derulează această agenție."

„M-ați ales, domnule, pentru că îmi cunoașteți capacitățile."

„Da... și legat de acest subiect", a spus directorul, „un avertisment. Dacă i se întâmplă ceva lui Heide Nagel, orice, mă voi asigura că plătiți. Pentru tot."

„Nu sunt inamicul", a spus Finch superficial. „Sunt de partea dumneavoastră." „Ai grijă la tine", a spus Judd. „Nu vrei să mă pui la încercare."

Linia a declanșat un clic și s-a întrerupt, iar Finch a rămas tăcut amețit în timp ce vehiculul său se îndrepta în fugă spre Praga.

în cele din urmă, furios, l-a sunat pe ambasadorul Nagel.

Apelul a mers direct la mesageria vocală fără să sune nicio dată.

Și-a închis telefonul?

Neliniștit, a sunat-o pe Housemore la Bastionul Crucifix și, din fericire, linia ei a început să sune. După opt apeluri, însă, și linia a sunat la mesageria vocală.

Ce se întâmplă? Ofițerul de teren Housemore a răspuns apelurilor lui Finch la primul apel, zi sau noapte... fără greș. A încercat din nou. Niciun răspuns.

Finch și-a băgat telefonul în buzunar și a privit orizontul preț de un moment, gândindu-se.

Apoi s-a hotărât.

„Schimbare de planuri", i-a spus șoferului său. „Săriți peste rezidență. Duceți-mă la Bastionul Crucifix."

CAPITOLUL

98

Mașina care domina centrul sălii de operație subterane arăta ca un dispozitiv de tortură futurist. Montate pe tavan, direct deasupra unui pat chirurgical singuratic, patru brațe robotice articulate cu degete ca niște pensete ieșeau dintr-o încurcătură organizată de cabluri și fire. Ghearele mecanizate păreau pregătite să atace pe oricine avea ghinionul să zăcească pe patul asemănător unei plăci de dedesubt.

Pentru Langdon, cea mai înfricoșătoare caracteristică a acestei invenții nu erau membrele robotice, ci mai degrabă sistemul de reținere al patului.

De pat atârnau vreo duzină de curele groase cu velcro, evident concepute pentru a lega brațele, picioarele și pieptul, astfel încât pacientul să fie incapabil de cea mai mică mișcare. Și, în plus, arcuită peste un capăt al patului, se afla o bandă metalică semicirculară din care ieșeau cinci tije subțiri în unghiuri diferite – șuruburi de imobilizare craniană.

Langdon tresări. Nu-și putea imagina teroarea de a fi legat acolo, cu craniul înșurubat la locul lui, cu acest monstru mecanic plutind deasupra feței. Claustrofobie sub steroizi.

„Incredibil... au un neurochirurg asistat de roboti", spuse Katherine. „Probabil îți amintești că primul inventat se numea da Vinci." Langdon își amintea vag știrile.

Katherine se îndreptă spre clema de fixare a craniului și examină șuruburile lungi care radiau spre exterior. „Acestea îmi amintesc de coșmarul meu."

Un halou cu țepi, se gândi Langdon, văzând obiectul într-o lumină nouă.

— Camera de control e aici, spuse Katherine, îndreptându-se spre o fereastră de sticlă și uitându-se prin ea. Langdon i se alătură și putea vedea trei scaune ergometrice cu fața spre o serie de monitoare plate echipate cu copertine LCD pentru vizualizare 3D stereoscopică. Acestea erau însoțite de o serie perfect aliniată de dispozitive de intrare strălucitoare din oțel inoxidabil – mouse, roll-on, Stylus electronic, handheld de editare, consolă și joystick-uri. O tavă marcată conținea o pereche de mănuși de plasă.

— Uimitor, spuse Katherine. Știam că chirurgia robotică progresează, dar acest dispozitiv arată cu ani mai mult decât orice am auzit vreodată. Langdon se întrebă dacă poate Gessner îl proiectase. Un alt brevet profitabil.

— Deci așa își implantează cipurile pentru epilepsie?

— Doamne ferește, nu, spuse Katherine. Plasarea unui cip RLS e rudimentară – tehnic vorbind, nici măcar nu e o operație pe creier. E doar plasat într-o scobitură de mărimea degetului mare în craniu; nu există niciun contact real cu creierul. Se întoarse să examineze din nou dispozitivul montat pe tavan, examinându-l din mai multe unghiuri. „Nu... acesta este un univers diferit. Acesta este destinat unor analize profunde ale creierului – îndepărtarea de tumori complexe, cauterizarea anevrismelor sau... poate pentru extragerea de mostre specializate de țesut delicat pentru analiză." Katherine se întoarse spre el. „Ai spus că Sasha Vesna avea cicatrici pe craniu. Substanțiale?" Langdon dădu din cap în timp ce își amintea cum ținea capul Sashei în timpul crizei. „Majoritatea ascunse sub păr, dar da. Am presupus că erau de la răni, dar mai târziu a menționat că Gessner întâmpinase niște complicații minore la implantarea cipului; operația a fost reușită... dar și puțin mai invazivă decât fusese planificat." „Puțin?" Katherine ridică o privire spre chirurgul robotic. „Această mașinărie nu este impecabilă; a mai fost folosită și urăsc să spun asta, dar Sasha ar fi un subiect de testare perfect. Naivă, fără familie, puțin probabil să pună la îndoială procedurile ulterioare recomandate de un doctor faimos care i-a salvat viața și care acum îi plătește salariul." Gândul i se păru reprobabil lui Langdon, dar se forță să se concentreze asupra problemei în discuție. „Vezi aici ceva legat de ceea ce ai scris?" Ea clătină din cap. „încă nu. Și nu există nimic deosebit de incriminator aici pe care să-l luăm cu noi ca dovadă a ceea ce fac. Tot ce vă pot spune este că fac niște operații cerebrale extrem de avansate, la fața locului." Insula doctorului Moreau, se gândi Langdon, tulburat de ideea că CIA ar efectua operații secrete într-un laborator subteran, pe pământ străin. „Hai să continuăm să căutăm." Ieșiră repede din cabinetul medical, întorcându-se pe coridorul cu gresie neagră, continuând să intre mai adânc în Threshold. Ajunseră la o altă nișă care conținea și ea o ușă, dar această ușă era acoperită cu un strat gros de spumă acustică. „Immersive Computing", spuse Katherine, citind pancarta de lângă ușă. „Ar putea fi ceva." Nesigur la ce să se aștepte, Langdon o urmă pe Katherine într-o cameră ai cărei pereți, tavan și podea păreau acoperite cu covor negru. Singura lumină provenea de la iluminatul estompat de pe plintă, care se stinsese pe măsură ce intrau. în mijlocul camerei se întindea un rând de opt fotolii rabatabile, neobișnuit de adânci, echipate cu centuri de siguranță. Fiecare stătea pe propriul încrengătură de brațe și valve hidraulice. „Sunt pe gimbaluri", spuse Langdon. „Aceste scaune se mișcă." Katherine dădu din cap, îndreptându-se spre ele. „Informatica imersivă este, în esență, realitate virtuală avansată. Mișcarea acestor scaune este sincronizată cu imaginile și sunetul care sunt introduse în ele." Ridică de pe scaun un fel de cască futuristă, din sticlă opacă. „ Afișaje panoramice cu spectru profund. Aceasta este realitate virtuală excepțional de avansată, Robert." Realitate virtuală? Ce ar căuta ei aici?

Katherine se îndreptă spre o stație de lucru cu computer din spatele camerei. „Datele necesare pentru a rula aceste simulări VR sunt masive și, fără îndoială, le rulează de pe un sistem mai mare... ca acesta." Arătă spre o fereastră de sticlă cu seturi de computere în spate. „Deși bănuiesc că totul este accesat de aici, de la

acest terminal." Katherine se așează și porni computerul. Langdon i se alătură în timp ce așteptau ca terminalul să pornească. „Ai menționat realitate virtuală în manuscris?" Katherine ridică privirea spre el și dădu din cap. „De câteva ori, da, dar doar anecdotic. Am fost odată subiect al unui experiment de realitate virtuală la Princeton Engineering Anomalies Research, iar experiența mea a jucat un rol în decizia mea de a studia conștiința non-locală. Așa că am scris despre asta." „Serios? Pare că ar putea fi relevant." „în principiu, poate", spuse ea, părând sceptică. „Dar nu..." „Spune-mi", spuse Langdon.

„Ei bine... după cum știi, scopul VR este, în esență, de a păcăli creierul să creadă într-o iluzie. Cu cât îi transmiți minții mai multe informații virtuale – imagini, sunete, mișcare – cu atât sunt mai mari șansele să convingi creierul să accepte o situație artificială ca fiind reală. în acel moment, începi să crezi că iluzia este o stare pe care psihologii o numesc «prezență»."

„Am făcut niște escaladă virtuală", a spus Langdon. „Am fost literalmente paralizat de frică."

„Exact. Mintea ta credea că trupul tău se afla pe o stâncă și în pericol. Iluzia a devenit realitatea ta temporară. Și eu am experimentat «prezența» în experimentul VR de la Princeton, deși... experiența a fost destul de diferită. Transformatoare, de fapt." „Ce a fost?"

Și-a ridicat privirea de la computer și a zâmbit. „Simplu spus... mi-am experimentat propria conștiință – și era nonlocală." Katherine nu avea să uite niciodată acea primă întâlnire magică cu „detașarea de sine". Experiența i-a schimbat viața, cimentându-i pasiunea pentru conștiință ca domeniu de studiu.

Experimentul a început cu profesorul ei de la Princeton rugându-i-o pe Katherine să stea singură într-o cameră goală. Prin interfon, el i-a spus să-și pună ochelarii VR. Când a făcut-o, a fost transportată instantaneu într-o pajiște vastă, unde stătea printre flori și copaci.

Scena era bucolică... cu o întorsătură neașteptată.

Nu mai era singură.

La doar doi metri distanță se afla o dublă exactă a... ei însăși. Dubla zâmbea calm și se uita direct în ochii lui Katherine. în timp ce Katherine se privea la celălalt sine, știa, desigur, că era o proiecție, și totuși senzația era neliniștitoare. A stat aproape un minut în pajiște, față în față cu ea însăși.

Apoi, vocea profesorului de la interfon i-a spus lui Katherine să se întindă și să pună o mână pe umărul dublei sale fantomă. Acest lucru a derutat-o pe Katherine. Dublul meu nu este real. Nesigură, Katherine și-a ridicat mâna și a coborât-o ușor spre umărul celuilalt sine al ei. Așteptându-se să nu atingă nimic altceva decât aerul, a fost șocată când mâna ei s-a odihnit pe un umăr fizic real. Și mai șocant, exact în acel moment, Katherine a simțit greutatea mâinii pe propriul umăr!

Efectul a fost complet dezorientant, iar creierul ei s-a trezit brusc întrebându-se:

Care corp... este corpul meu real?!

Imaginea mâinii ei odihnindu-se pe umărul celuilalt, combinată cu senzația unei mâini pe umărul ei real, a fost un input senzorial suficient pentru a muta senzația

lui Katherine de „sine fizic" către celălalt corp. Timp de câteva secunde mistice, conștiința ei a plutit în afara ei. Era un observator, o minte dezcorporată care își privea propriul corp fizic... la fel cum un pacient aflat la un pas de moarte plutea deasupra propriului cadavru.

în acel moment, Katherine a fost impregnată de o senzație fericită că conștiința ei era liberă și nu avea nevoie de o formă fizică pentru a exista. Chiar și după ce și-a mutat adevăratul sine, strălucirea „deconectării" a persistat timp de multe zile.

în ciuda efectului său puternic, Katherine a aflat că iluzia fusese destul de simplu de creat. După ce și-a pus ochelarii VR și s-a poziționat, un tehnician de laborator s-a strecurat în tăcere în cameră și a stat direct în fața lui Katherine. Când a ridicat mâna să-și pună mâna pe „șinele ei fantomă",

Katherine și-a pus, fără să vrea, mâna pe umărul tehnicianului de laborator, care, simultan, și-a pus-o pe umărul lui Katherine. In acel moment, simțul sinelui lui Katherine a fost convins să părăsească corpul ei fizic.

Evident, aceasta nu era o experiență extracorporală autentică, dar senzația era atât de pașnică, liniștitoare și conectată la lumea nonfizică, încât i-a cimentat fascinația pentru carieră, legată de potențiala non-localitate a conștiinței.

în timp ce Katherine își termina recapitularea, computerul a pornit la ecranul de bun venit.

„Protejat cu parolă", a spus Katherine. „Mi-era teamă de asta. Dacă nu știu ce fel de simulări rulează, nu pot ghici dacă acest laborator VR are vreo legătură cu cartea mea."

Langdon s-a așezat pe scaunul metalic al biroului și a făcut câteva presupuneri. Nimic nu a funcționat și, în cele din urmă, a clătinat din cap, ridicându-se din nou. „Poate că fac simulări extracorporale? Ca cea pe care tocmai ai descris-o? Genul ăsta de lucruri pare să aibă legătură cu epilepsia, Sasha și vederea la distanță..."

„Adevărat, dar..." Katherine studie căștile și scaunele cu cardan. „Instinctul îmi spune că această cameră e pentru... altceva."

Privirea i se îndreptă acum spre fereastra cu sticlă plată și spre camera de calculatoare de dincolo de ea. Se duse și încercă ușa metalică de lângă fereastră, dar era încuiată. Lipindu-și fața de sticlă, Katherine inspectă spațiul dincolo și văzu un raft înalt de calculatoare, diverse containere cu echipamente electronice și un frigider cu panouri de sticlă plin de fiole colorate.

Apoi se retrase, desprinzându-se de geam. „Ce naiba?"

Langdon se apropie. „Ce este?!"

„Ale..." Katherine arătă spre șirul de opt obiecte care stăteau lângă peretele din spate. „Alea nu au ce căuta într-un laborator VR."

Langdon se uită atent la cele opt stâlpi de perfuzie din oțel inoxidabil pe roți.

„Suporturi de perfuzie", spuse Katherine, tulburată. „Și un frigider plin de medicamente! Această unitate combină medicamentele intravenoase cu realitatea virtuală."

„Bine... și asta e neobișnuit?"

„Da! Aceste tipuri de experiențe cu stimul dublu pot fi foarte dăunătoare

creierului. Supraexpunerea poate literalmente altera fiziologia creierului tău..." „Să-l modifice... cum?"

„Totul depinde de medicamentele pe care le administrează", spuse Katherine, mijind privirea spre frigiderul cu pereți de sticlă, încercând în zadar să citească etichetele de pe fiole. „Robert, trebuie să intru în camera asta și să văd exact ce medicamente folosesc. Apoi poate vom putea să ne dăm seama ce încearcă să realizeze..."

Langdon o studie o clipă, apoi dădu din cap. „Bine, da-te înapoi." Se îndreptă spre birou și se întoarse cu scaunul greu de metal, privind pe fereastră.

„Stai, ești..."

„Deja suntem peste măsură", spuse el. „O fereastră spartă nu va schimba nimic."

Cu aceasta, Langdon își răsuci corpul, legănând scaunul în jurul său ca o aruncare cu ciocanul. Când i-a dat drumul, scaunul a zburat prin aer și s-a izbit de fereastră, spărgând parțial sticla.

Speriată, Katherine a așteptat o alarmă sau un fel de agitație, dar liniștea stranie a lui Threshold a persistat.

Langdon s-a dus la fereastră și, folosindu-și cotul, a scos o bucată din sticla spartă. Apoi a întins mâna cu grijă prin ea, a găsit clanța și a descuiat ușa pe interior.

„Neelegant, dar eficient", a spus el zâmbind. „După tine, doctore."

CAPITOLUL 99

Cum merge ancheta?" a întrebat Faukman când Alex Conan a reapărut în biroul său. Șuvița desăvârșită a tehnicianului părea mai dezordonată și, pentru o clipă, Faukman s-a întrebat dacă tipul chiar îmbătrânise de când apăruse prima dată în pragul lui aseară.

„Sunt bine", a spus Alex, vizibil epuizată. „Șefa mea știe că nu e vina mea, dar vrea să vorbească cu tine la un moment dat. I-am spus că ai plecat acasă peste zi."

„Mulțumesc."

„Ai vești de la Robert Langdon?"

„Din fericire, da. Mi-a trimis un e-mail. Amândoi sunt bine."

Alex părea surprins. „Nu a sunat?"

Faukman clătină din cap. Cel puțin nu încă.

„Și lista de investiții In-Q-Tel? Ai avut noroc să găsești o suprapunere cu munca Dr. Solomon?"

„Nu. Inteligența artificială mi-a dat date inutile. Cu siguranță nu sunt un fan." „S-ar putea să am ceva pentru tine", spuse el, deschizând laptopul pe care îl avea asupra lui. „Mi-am dat seama că căutarea ta prin inteligență artificială ar fi semnalat suprapuneri cu orice scris online de Dr. Solomon, dar nu neapărat cu ceva rostit – cum ar fi conținut audio-video – așa că am rulat o referință încrucișată modificată și am aflat că atât In-Q-Tel, cât și Dr. Solomon au un interes unic pentru știința ... fractalilor."

Faukman nu știa nimic despre fractali în afară de faptul că aceștia apăreau adesea ca niște modele învolburate, constând din modele care se repetă la infinit.

„în ultimii trei ani", a spus Alex, scoțându-și telefonul, „Q a investit masiv în tehnologii fractale, în timp ce Katherine..." A lansat un videoclip și i-a arătat ecranul lui Faukman.

Katherine a apărut, așezată pe un podium cu alți câțiva vorbitori și cu sigla lONSÂn spatele lor. „Pui o întrebare interesantă", a spus Katherine, adresându-se cuiva din public. „Coincidență: în cartea la care lucrez despre conștiința umană, am scris pe larg despre fractali."

Urechile lui Faukman s-au ciulit.

„După cum știi", a continuat ea, „fractalii posedă o caracteristică uimitoare: fiecare secțiune individuală, atunci când este mărită, se dovedește a fi o versiune exact mai mică a întregului – o repetiție telescopică nesfârșită a auto-similarității. Cu alte cuvinte, fiecare punct individual conține tot restul. Nu există niciun individ... doar întregul. Un număr tot mai mare de fizicieni cred acum că universul nostru este aranjat ca un fractal, ceea ce ar sugera că fiecare persoană din această cameră conține pe toate celelalte persoane și că nu există nicio separare între noi. Suntem o singură conștiință. E greu de imaginat, recunosc, dar dacă te uiți la imagini cu fulgul de zăpadă Koch sau cu buretele Menger, sau mai bine, citești pur și simplu Universul holografic..."

„Asta e esențialul", a spus Alex, oprind videoclipul.

Faukman era nesigur. „Alex, mă îndoiesc puternic că interesul CIA pentru fractali are vreo legătură cu interconectarea dintre univers și umanitate."

„Sunt de acord, dar fractalii joacă un rol esențial în schemele de criptare, topologiile de rețele, vizualizarea datelor și tot felul de alte tehnologii de securitate națională. Katherine a spus că a scris pe larg despre fractali în cartea ei, așa că mă gândesc că poate a descoperit ceva care a compromis una dintre investițiile lui Q. Merită să aruncați o privire."

„Ai dreptate", a fost de acord Faukman. „Mă voi apuca de treabă. Apreciez." „Anunță-mă dacă găsești ceva. Trebuie să fug."

Tehnicianul s-a grăbit înapoi la interogatoriu, iar Faukman s-a întors la computer.

Afară, ploaia cădea mai tare.

CAPITOLUL

100

Aceasta este o adevărată farmacie de substanțe psihedelice...

Katherine s-a simțit uluită în timp ce se uita în frigider la gama uluitoare de droguri puternice. Pe lângă câteva substanțe pe care nu le recunoștea, Katherine a văzut fiole de dietilamidă, psilocibină și DMT- ingredientele eficiente din LSD, ciupercile halucinogene și ayahuasca. A observat chiar și recipiente cu extract distilat de Salvie și MDMA – ambele ilegale în aceste forme.

Prezența acestor droguri într-un laborator VR ar putea însemna un singur lucru. Threshold constă în administrarea de droguri în conjuncție cu imersiuni în realitate

virtuală de ultimă generație . Terapiile VR/medicamente cu stimuli dubli erau strict reglementate în domeniul medical, deoarece rezultatele lor nu erau încă înțelese. în multe cazuri, stimularea combinată era atât de puternică încât altera structura creierului rapid și în moduri imprevizibile. Neurologii începuseră deja să observe schimbări structurale surprinzătoare în creierul tinerilor care combinau jocurile pe calculator cu consumul de droguri de designer. O nouă generație de căutători de senzații tari purtau acum ochelari VR de consum și petreceau ore întregi fumând canabis în timp ce pluteau virtual prin spațiu... prăjind cocaină în timp ce se plimbau pe un roller coaster virtual... sau „consumând" diverse droguri sexuale cu dilatare temporală în timp ce urmăreau pornografie VR. în zadar, au fost emise nenumărate avertismente, deoarece experiențele erau intens dependente. Oamenii nu vor să audă cât de periculos este... Anul trecut, Katherine fusese huiduit când vorbise în fața unui public de pasionați de jocuri video, pasionați de tehnologie, și explicase că expunerea prelungită la jocuri hiperrealiste de tip shooter la persoana întâi demonstrase nu doar că modelează sensibilitatea oamenilor la subiectele grafice, ci și că reprograma structura creierului, anulând stimulii empatici normali. Huiduiturile s-au intensificat când i-a informat despre noi studii cerebrale care arătau că un consum vorace de pornografie online altera fizic mințile tinere – „în esență, dezvoltând o bătături asupra libidoului uman" și desensibilizându-le la sexul real. Rezultatul a fost că excitarea, chiar și la tineri, putea fi obținută doar cu ajutorul unei cantități și varietăți uluitoare de stimuli. Langdon stătea lângă ea, scanând fiolele și recipientele din frigider. „La ce sunt drogurile?" „Mai exact, nu sunt sigur, dar unele dintre aceste substanțe nu sunt de glumă – halucinogene puternice." Se uită în jur, gândurile acum o iau razna. „Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că această cameră a fost construită special pentru un singur scop – să recableze un creier uman." „îmi pare rău... să recableze?" Ea a dat din cap. „Se numește plasticitate neuronală. Creierul nostru evoluează fizic pentru a satisface nevoile noilor medii. Creierul creează noi căi neuronale pentru a procesa noi experiențe. Administrarea de astfel de droguri, împreună cu simularea VR, ar crea o experiență uimitor de intensă – exponențial mai vie decât ceea ce se întâmplă în viața normală – genul de experiențe care, dacă arfi repetate, ar începe literalmente să recableze rețeaua neuronală a unui creier cu o viteză alarmantă." „Recablează creierul... să facă ce?" Asta e întrebarea de un milion de dolari, se gândi ea. Katherine știa că creierul unui guru al meditației de-o viață era unic din punct de vedere anatomic – anii de meditație îl recablaseră treptat pentru a accesa o stare de calm profund după bunul plac. în esență, calmul a devenit noua normalitate a acelui creier.

„Robert, îmi dau seama acum că dacă Threshold ar plasa în mod repetat un subiect într-o stare extracorporală indusă artificial – accentuată de substanțe psihedelice – creierul acelui subiect ar începe să se recableze pentru a face ca acea stare disociată să pară mai... normală. Cu alte cuvinte, acest proces ar putea fi o încercare de a regla o conștiință... pentru a se simți mai confortabil în afara corpului." Cuvintele ei au rămas o clipă îndelungată în tăcerea acestui spațiu subteran.

„Nonlocal..." spuse Langdon în cele din urmă. „Asta s-ar lega cu siguranță de cartea ta." „Da, cu siguranță s-ar lega." Ca să nu mai vorbim de Stargate, se gândi ea. „îmi pare rău să spun asta, dar Sasha ar fi o candidată perfectă pentru recablarea VR. Fiind epileptică, mintea ei este deja parțial cablată pentru experiențe extracorporale. A o folosi ca subiect de testare ar fi un fel de scurtătură." „Sasha nu mi-a pomenit niciodată de așa ceva." „S-ar putea să nu-și amintească sau chiar să nu fie conștientă..." spuse Katherine, vocea i se stinsese în timp ce arăta spre frigider. „Vezi asta? E Rohypnol." „Drogul folosit pentru violul din întâlniri?" Ea dădu din cap. „Afectează profund funcția memoriei și provoacă amnezie anterogradă – menține subiecții funcționali, dar le face extrem de dificil să-și amintească orice s-a întâmplat." Langdon părea îngrozit. „Sasha mi-a spus că are probleme de memorie. Crede că sunt legate de epilepsie." „Poate că sunt", răspunse Katherine. „Dar dacă Sasha primește Rohypnol în mod regulat, ar trebui să aibă tulburări grave de memorie... poate chiar nicio amintire că a venit vreodată aici." „Poate asta explică scaunul cu rotile din transport? Ar fi putut să o transporte pe Sasha înainte și înapoi?" „E foarte posibil", spuse Katherine. „Și mă face să mă gândesc la celălalt epileptic pe care l-ai menționat – bărbatul pe care Brigita l-a adus din aceeași instituție? Brigita poate că i-a spus lui Sasha că s-a dus acasă, dar acestea sunt droguri incredibil de periculoase... Orice s-ar fi putut întâmpla. Ar fi putut înnebuni sau ar fi putut muri – cine știe? Un avantaj al recrutării unui pacient care a fost abandonat într-o instituție guvernamentală este că nu i se va lipsi cu adevărat dacă dispare." Langdon se îndrepta deja spre ușă. „începe să aibă sens", spuse el, „și dacă avem dreptate... și putem găsi dovezi că CIA face experimente pe subiecți nevinovați fără știrea lor..." Ar fi fost gata, își dădu seama Katherine, imaginându-și amploarea indignării publice dacă acest lucru ar fi fost adevărat. înapoi pe hol, Langdon era nerăbdător să pătrundă mai adânc în Threshold. Coridorul principal cotea brusc la dreapta și putea vedea două coridoare mai mici care se ramificau spre stânga. Facilitatea se transforma într-un labirint. Un adăpost antibombă șerpuitor din timpul Războiului Rece... Cât de departe merge? Știa că ar trebui să fie foarte atenți dacă voiau să găsească o cale de ieșire de acolo. La colț, au virat la dreapta, ținând pasul cu coridorul principal. încă o dată, când au pășit în spațiul întunecat, luminile de la podea s-au aprins imediat. Nu departe în față, o pereche de uși duble blocau holul. Langdon s-a simțit liniștit observând că ferestrele ovale ale ușii erau întunecate, sugerând că nu era nicio lumină aprinsă în zona de dincolo. Suntem încă singuri aici jos... cel puțin în această secțiune. Au împins ușile duble în mai mult întuneric, iar din nou iluminatul din podea s-a aprins, dezvăluind o altă secțiune a holului. Dar ceva era diferit aici... Aerul era cu aproximativ zece grade mai rece și purta în el o ușoară aromă de carbon a aerului de muzeu. Puternic filtrat. Al doilea lucru pe care Langdon l-a observat a fost că holul era un fundătură. Holul oferea o singură nișă în stânga, cam la jumătatea drumului, care, după toate aparențele, era intrarea într-un alt apartament de un anumit fel. Langdon și-a dat seama că, dacă nu găseau acolo ceea ce căutau, ar trebui să se aventureze din holul principal în alte zone. în ciuda memoriei sale

eidetice, deja se învârtea în acest labirint. Pe măsură ce continuau să meargă, Langdon încerca să aprecieze exact unde se aflau acum, sub Parcul Folimanka. A privit peretele fără ieșire de la capătul coridorului, întrebându-se dacă nu cumva se înghesuiau turiști de cealaltă parte a acestuia, în secțiunea publică a adăpostului... fără să fie conștienți de instalația amenințătoare care exista chiar lângă ei. Au intrat în nișa singuratică și s-au oprit brusc. în fața lor se afla o ușă rotativă de sticlă supradimensionată, cu garnituri groase de cauciuc, concepute pentru a menține calitatea aerului. Arăta ca o altă ușă de laborator, dar spațiul dincolo era beznă totală. „RTD", spuse Katherine, citind trei litere șablonate deasupra ușii rotative. „Sună promițător." „Chiar așa?" Singura amintire a lui Langdon despre RTD era din matematica din școala generală. Rată x Timp = Distanță. „Cercetare și dezvoltare tehnică – este echivalentul european al cercetării și dezvoltării", spuse ea, uitându-se în geamul întunecat. „Ceea ce înseamnă că asta ar putea fi exact ceea ce căutăm." CAPITOLUL 101 Directorul IA Gregory Judd a gonit Jeepul Grand Cherokee al soției sale pe Georgetown Pike spre sediul CIA din Langley. Șoferul său obișnuit nu era pregătit la această oră matinală, iar Judd nu avea timp să aștepte. în ciuda dezgustului său față de metodele lui Finch, directorul avea datoria de a pune țara pe primul loc... și majoritatea americanilor nu puteau începe să înțeleagă amenințările cu care se confrunta această țară. America și aliații ei sunt atacați... în permanență. în ultimii ani, dușmanii lor avuseseră nevoie doar de cele mai rudimentare instrumente de socializare pentru a influența mințile și deciziile a milioane și milioane de oameni. Agenția sa urmărise influențe străine măsurabile asupra alegerilor, obiceiurilor de consum, deciziilor economice și tendințelor politice. Dar acele atacuri păleau în comparație cu furtuna care se apropia. Se contura un nou câmp de luptă, care necesită noi tipuri de arme. Rușii, chinezii și americanii se întreceau cu toții pentru a domina această nouă arenă, iar câștigarea acestei curse fusese directiva principală a lui Gregory Judd pe parcursul celor douăzeci de ani de mandat în eșaloanele superioare ale agenției. Threshold și tehnologia sa uimitoare erau pe cale să-i ofere un avantaj. Acum, în timp ce alerga spre Langley, se întreba ce anume trimisese ambasadorul Nagel pe serverul său securizat, ceea ce credea că este suficient de exploziv pentru a ține CIA ostatică. Un bluf? îndoielnic. O mână exagerată? Nagel era prea deștept pentru asta. Tot ce- și putea imagina era că ea descoperise cumva ce făceau în interiorul Threshold. Dacă asta era adevărat, Judd ar fi trebuit să facă tot ce-i stătea în putință ca să o țină liniștită. Dacă Nagel ar fi făcut publice astfel de informații sensibile, consecințele ar fi fost explozive – și globale. Peste noapte, cursa înarmărilor psihice ar fi escaladat incontrolabil. Adânc sub Parcul Folimanka, Golemul stătea cu spatele lipit de ușa grea de metal, trăgându-și respirația. Nu pot risca o altă criză. Trebuie să scap cu viață... Trebuie să o eliberez pe Sasha. Pe măsură ce pulsul îi încetinea, s-a ridicat cu precauție și a apucat roata groasă montată pe ușă. A făcut o pauză de zece secunde pentru a permite oricărei amețeli să dispară. Apoi, cu toată puterea, a întors roata în mod repetat până când a auzit zăvorul greu deblocându-se în interior. Golemul a împins portalul de oțel spre interior. Din

întunericul de dincolo, un vânt înghețat a biciuit pe lângă el, ridicându-i cozile pelerinei în timp ce își lăsa capul în jos și păși prin deschizătura etanșă. Luminile din interior s-au aprins brusc, iar el a închis ușa în urma lui. Instantaneu, vântul s-a potolit. Bolta fortificată în care stătea acum era îngrozitor de rece, dar știa că nu era aer condiționat. Era iarna pragheză care se infiltra. Tavanul avea o gaură circulară căscată, cu un diametru de peste doi metri. Gaura urca printr-o conductă verticală de oțel care urca mai multe etaje prin pământ până la o deschidere ingenios deghizată în mijlocul Parcului Folimanka. Golem văzuse deschiderea de multe ori. Toată lumea o văzuse.

Conducta ieșea din pământ, ridicându-se la aproximativ trei metri în aer și era acoperită cu o cupolă de beton perforată. Timp de decenii, pentru trecătorii din parc, semăna cu o torpilă gigantică de beton care ieșea din pământ. Ghidurile turistice l-au identificat corect ca fiind puțul de ventilație original al adăpostului antibombă Folimanka, acum dispărut, și, în ciuda numeroaselor petiții de îndepărtare a „vârfului de torpilă" ca o amintire inestetică a vremurilor Războiului Rece, artiști stradali anonimi veniseră cu o idee cu totul diferită. Praga era un oraș al artei avangardiste, iar cu ani mai devreme, gura de ventilație din beton fusese transformată în mod misterios. Pânza cu o formă ciudată aducea acum un omagiu uneia dintre cele mai îndrăgite vedete de cinema de la Hollywood – un robot a cărui formă era convenabil exact ca vârful unei torpile – droidul R2-D2 din Războiul Stelelor. R2-D2 devenise o atracție populară în Parcul Folimanka, dominând pe toți cei care pozau pentru fotografii lângă corpul său emblematic argintiu, albastru și alb. Administrația orașului a fost de acord că era potrivit din punct de vedere istoric să lase arta anonimă la locul ei, deoarece, de fapt, un scriitor ceh – Karel capek – inventase termenul „robot" pentru prima dată într-o piesă de teatru pe care a scris-o în 1920. Desigur, din exterior nimeni nu ar fi avut nicio idee că acest puț de ventilație dezafectat fusese complet refăcut. Nu mai era folosit pentru a trage aer. Mai degrabă, era acum un sistem de siguranță în caz de urgență – proiectat pentru a lăsa altceva să iasă. Pălăgia monotonă a ploii pe ferestrele lui Faukman părea o coloană sonoră potrivită pentru ultima sa fundătură. După ce cercetase toate investițiile In-Q-Tel bazate pe fractali, nu găsise nimic care să pară compromis de scrierile lui Katherine. Telescoape fractale? Componente de răcire fractalică? Geometrie fractală ascunsă? Faukman clătină din cap frustrat, în timp ce epuizarea nopții i se adâncea în fire. Nu putea ști cu siguranță, dar bănuia că orice ar fi provocat acest atac în manuscrisul lui Katherine... era mult mai semnificativ decât fractalii. CAPITOLUL 102 în timp ce Langdon și Katherine treceau prin ușa rotativă în instalația RTD, se treziră într-o mică anticameră – o cabină imaculată din sticlă, cu rafturi pentru încălțăminte, compartimente de depozitare și o serie de cârlige pe care se țineau salopete albe și curate. în plus, existau două „dușuri de aer" – cabine închise cu jeturi de aer filtrat de mare viteză pentru a elimina particulele și contaminanții de pe haine și piele. Asemenea pronaosului unei catedrale, își spuse Langdon. O cameră pentru a-i purifica pe cei necurați... înainte de a intra în sanctuar. în acest caz, sanctuarul era, aparent, orice se afla dincolo de peretele de

sticlă din fața lor, intrarea fiind delimitată de o a doua ușă rotativă etanșă, nu de un arc gotic. Katherine deja împingea a doua ușă, iar Langdon o urma. Luminile cu halogen care s-au aprins deasupra erau la fel de puternice cum văzuse vreodată Langdon.

Strălucirea lor era amplificată și mai mult de conținutul încăperii; aproape totul în acest spațiu imens era de un alb imaculat – pereți, podea, mese, scaune, blaturi de lucru, chiar și învelișurile de plastic ale tuturor echipamentelor. „E o cameră curată", spuse Katherine. Rând după rând de blaturi adăposteau unelte perfect organizate, împreună cu dispozitive electronice și utilaje sub învelișuri protectoare de plastic. Sistemele informatice păreau elaborate, dar toate afișajele erau întunecate. Katherine intră în centrul încăperii, în timp ce Langdon se mișca de-a lungul unui perete lateral, oprindu-se să privească printr-o fereastră într-un spațiu alăturat. De cealaltă parte a geamului se afla un fel de laborator de biologie – microscoape, flacoane, vase Petri – o mare parte din ele fiind despachetate. Lipit de peretele din spate – în propria cabină de izolare din sticlă – se afla un echipament pe care Langdon nu-l mai văzuse niciodată. Dispozitivul cu aspect delicat era format din sute de fiole lungi de sticlă, care atârnau vertical printr-o platformă perforată. Fiecare părea să fie alimentată de propriul tub ultrasubțire, care cobora din partea superioară a aparatului. îi amintea vag lui Langdon de un sistem de picurare hidroponic de precizie pe care îl văzuse odată la o expoziție indigo. Cultivă ceva acolo? „Pe aici", spuse Katherine, stând lângă un dispozitiv mare, înalt de aproximativ un metru, care arăta ca un fel de invenție futuristă a lui Rube Goldberg. Langdon se îndreptă spre ea și examină dispozitivul. „E o fotolitografie", spuse ea. Langdon simți că cunoștințele sale de greacă erau pe cale să-l dea greacă. „Deci, scrie... pe roci... cu lumină?" „Exact", spuse ea. „Cu condiția ca lumina să fie ultravioletă profundă... și roca să fie o placă de siliciu." Arătă spre o stivă de discuri metalice lucioase așezate lângă aparat. „Acest laborator are tot ce este necesar pentru a proiecta și construi cipuri de computer personalizate." Cipuri de computer? Noțiunea părea total lipsită de legătură cu conștiința umană sau cu orice ar fi putut scrie Katherine în manuscrisul ei. „De ce ar proiecta cipuri de computer aici?" „Cea mai bună presupunere", a spus Katherine, „este implanturi cerebrale."

Ideea îl speri, dar făcu repede legătura. „

Chirurgul robotic..."

„Exact. Cred că m-am înșelat când am ghicit că era vorba de extragerea de mostre de creier. Pare destul de clar că robotul este folosit pentru implantarea de cipuri cerebrale."

0 tăcere neliniștitoare se așternu în camera luminoasă.

„N-ai spus că implanturile cerebrale sunt o intervenție chirurgicală simplă?" întrebă Langdon.

„Cipurile pentru epilepsie, da. Sunt niște aparate minuscule de șocuri electrice încorporate în craniu. Dar un implant avansat ar fi plasat mai adânc și ar beneficia cu siguranță de o intervenție chirurgicală robotică pentru implementare."

Langdon se gândi la Sasha și simți o urmă de groază. Se întrebă dacă i s-ar fi putut implanta un prototip de cip – probabil sub pretextul unei proceduri de epilepsie. Habar n-ar fi avut ce se afla cu adevărat în capul ei... sau că Pragul exista măcar.

„Dacă Gessner a mințit", spuse Langdon, „iar implantul pe care i l-a pus Sashei era de fapt un cip subcranian mai avansat..."

„Atunci implantul acela ar putea funcționa cu ușurință ca dispozitiv de stimulare a sistemului nervos neliniștit (SNR) pentru a controla crizele epileptice ale Sashei și, totuși, în același timp... ar putea avea nenumărate alte funcții."

„Ezit să întreb... cum ar fi?

Katherine a bătut cu degetul arătător partea superioară a aparatului fotolitografie, gândindu-se. „Nu există nicio modalitate de a ști fără a examina cipul", spuse ea. „Dar se pare că încep să le construiască aici. Presupun că Sasha și celălalt subiect de sex masculin au fost probabil primii lor pacienți... un studiu inițial de validare și o dovadă a conceptului înainte de a trece la viteză maximă a acestei instalatii •

Langdon se simțea profund tulburat de ceea ce auzea.

„Orice ar fi făcut", spuse Katherine, „trebuie să fi mers bine, pentru că

Threshold se pregătește în mod clar pentru o operațiune la scară mai mare." Aruncă o privire prin cameră și se încruntă. „Din păcate, nu există nimic incriminator în mod specific aici. Tot ce dovedește este că CIA pare să dezvolte un fel de implant cerebral – un proiect care nu ar surprinde absolut pe nimeni." Adevărat, și-a dat seama Langdon. Implanturile cerebrale reprezintă viitorul.

Langdon citise suficiente articole științifice ca să știe că cipurile cerebrale implantate, în ciuda faptului că evocau imagini cu cyborgi și Science fiction, erau deja funcționale și surprinzător de avansate.

Companii precum Neuralink, compania lui Elon Musk, lucrau din 2016 la dezvoltarea a ceea ce era cunoscut sub numele de interfață H2M – om-mașină – un dispozitiv care putea converti datele obținute din creier în cod binar ușor de înțeles. Una dintre primele etape importante ale lui Musk fusese implantarea unui cip Neuralink într-o maimuță și învățarea ei de a juca jocul pe calculator Pong folosind doar impulsurile cerebrale pentru a mișca paleta.

Când Neuralink primise în sfârșit aprobarea FDA pentru testarea pe oameni, i-au implantat lui Noland Arbaugh, un tetraplegic de treizeci de ani, un dispozitiv numit PRIME, redându-i în mod miraculos o parte considerabilă din abilitățile motorii pacientului.

Din păcate, după doar o sută de zile, firele electronice ale cipului – senzorii metalici prin care cipul comunica cu neuronii creierului – s-au retras din creier, aparent respinse de neuronii biologici pe care trebuiau să-i monitorizeze. Cu toate acestea, a fost un salt substanțial înainte.

Alți lideri din industrie, precum Bill Gates și Synchron al lui Jeff Bezos, împreună cu Neurotech al lui BlackRock, proiectau cipuri mai puțin invazive, mai specializate, despre care susțineau că vor obține rezultate uimitoare, cum arfi depășirea orbirii,

vindecarea paraliziei, depășirea tulburărilor neurologice precum Parkinson și chiar oferirea capacității de „tastare cu mintea".

Deși Langdon era încă neclar în ceea ce privește legătura acestei tehnologii cu conștiința umană și munca lui Katherine, nu avea nicio îndoială că cipurile cerebrale vor avea implicații critice pentru informațiile militare – drone pilotate de minte, comunicare telepatică pe câmpul de luptă, aplicații nesfârșite pentru analiza datelor – așa că era perfect logic ca CIA să investească masiv.

Interfața om-masină este viitorul.

Langdon și-a amintit ce fusese martor la

Centrul de Supercomputing din Barcelona, unde software-ul de modelare prezicea evoluția viitoare a rasei umane: • • • •

„Bine, deci întrebarea cheie este: unde se intersectează asta cu manuscrisul dumneavoastră?" insistă Langdon, nerăbdător să găsească legătura. „Ați scris despre cipuri?"

„Puțin", spuse ea, vizibil frustrată, „dar nu e nimic care ar putea prezenta vreun interes sau o amenințare pentru acest program."

„Ești sigur?"

„Da. Singura mea mențiune despre implanturile cerebrale a fost în capitolul final și a fost mai degrabă o narațiune teoretică despre viitorul stiintei noetice."

Noetică mâine, se gândi Langdon, după ce aruncase o privire asupra indexului capitolelor înainte de a-l adăuga în focul din bibliotecă. „Și implanturile cerebrale au jucat un rol în acel capitol?" îndemnă el, simțind că ar putea fi aproape.

„Implanturi ipotetice, da", spuse ea. „Implanturi pe care nu le vom avea timp de decenii... dacă niciodată."

Langdon auzise odată că tehnologia disponibilă comunității de informații depășea cu ani ceea ce era cunoscut publicului. „Katherine, este posibil ca CIA să fie mai avansată decât îți imaginezi?"

„E posibil, dar nu cu mult mai avansată", spuse ea. „Ceea ce am scris este mai degrabă un experiment mental decât o tehnologie plauzibilă. Gândește-te la demonul lui Maxwell sau la paradoxul gemenilor – evident, nu poți inventa un demon care sortează molecule sau care propulsează gemenii la viteza luminii, dar imaginarea lui este utilă pentru a înțelege imaginea de ansamblu." „

Te cred pe cuvânt", își spuse el. „Spune-mi ce ai scris."

Katherine oftă. „Era o fantezie legată de descoperirile mele despre

GABA. îți amintești că am vorbit despre creier ca fiind un receptor... un fel de radio care primește semnale din jurul nostru – din univers?"

Langdon dădu din cap. „Iar substanța chimică GABA din creier funcționează ca un cadran radio... filtrând frecvențele nedorite și limitând cantitatea de informații și conștiință care intră."

„Exact", spuse ea. „Așa că am emis ipoteza că într-o zi, în viitorul îndepărtat , vom descoperi cum să construim un implant care ar putea regla nivelurile de GABA din creier – practic, scăzând filtrele la cerere... astfel încât să putem experimenta mai mult din realitate."

„Incredibil”, spuse Langdon. Simplul gând era palpitant. „Și asta nu e posibil?"

„Doamne, nul", a spus ea, clătinând din cap. „Cea mai avansată știință noetică nici măcar nu a ajuns la nivelul ăsta. în primul rând, ar trebui să avem dreptate în privința teoriei noetice a unei Conștiințe Universale sau a Câmpului Akashic sau a Anima Mundi – sau cum vreți să numiți câmpul conștiinței despre care se presupune că înconjoară toate lucrurile."

„Ceea ce credeți."

„Da. Nu putem dovedi încă existența acestui tărâm cosmic, dar se pare că este întrezărit în mod regulat de minți aflate în stări alterate. Din păcate, aceste experiențe sunt trecătoare, necontrolate, subiective și adesea irepetabile – ceea ce le face suspecte din punct de vedere științific."

„Și ținte ușoare pentru sceptici."

„Da. Nu avem nicio metodă, mașină sau tehnologie cuantificabilă capabilă să primească semnale din tărâmul cosmic. Doar creierul poate face asta." A ridicat din umeri nonșalant. „Așa că am propus un cip ipotetic care s-ar putea baza pe un creier, să-i scadă nivelurile de GABA, să-i lărgească lățimea de bandă și să-l transforme într-un receptor mult mai puternic."

Langdon o privi cu admirație. Nu numai că ideea lui Katherine era incontestabil genială, dar ar putea explica în sfârșit exact de ce CIA era panicată din cauza manuscrisului ei.

Ce-ar fi dacă Katherine era pe cale să publice o carte care descria un cip ultrasecret pe care CIA îl construiește deja?!

„Katherine", a spus el, „Threshold duce studiul conștiinței la următoarea dimensiune, iar cartea ta ar fi putut fi pe cale să scoată în evidență piesa centrală a tehnologiei lor secrete."

„Nu există nicio șansă", a spus ea. „Cum am spus, cipul pe care l-am descris nu este construibil. Este interesant din punct de vedere conceptual, dar strict ipotetic. Barierele tehnice în calea construcției sale sunt de neclintit – mai exact aceasta: reglarea nivelurilor la nivel de sistem ale unui neurotransmițător ar necesita o integrare fizică completă cu rețeaua neuronală a creierului... iar creierul are peste o sută de trilioane de sinapse de monitorizat."

„Dar progresul științific este accel..."

„Robert, crede-mă, integrarea fizică completă este imposibilă. Ar fi echivalentul conectării directe a fiecărui bec de pe Pământ la un singur întrerupător, de un milion de ori. Este absolut imposibil." „La fel și divizarea atomului..." replică Langdon. „Dar știința are o modalitate de a rezolva lucrurile, mai ales cu bugete nelimitate. Îți amintești de Proiectul Manhattan?"

„O diferență enormă... Tehnologia nucleară exista deja în 1940. Uraniul exista. Oamenii de știință pur și simplu le-au pus la punct. Cipul pe care l-am propus necesită tehnologie și materiale care nici măcar nu există pe Pământ. înainte să putem vorbi măcar despre integrarea cu arborele dendritic al creierului, cineva trebuie să inventeze un biofilament nanoelectric."

„Un ce nanoelectric?"

„Exact – nici măcar nu e ceva real. L-am inventat în cartea mea ca o modalitate de a vorbi despre o tehnologie care nu există. Ar fi un filament futurist, ultrasubțire și flexibil, fabricat dintr-un material biocompatibil, care poate transmite atât semnale electronice, cât și ionice. în esență, un neuron artificial."

„Și neuronii artificiali nu pot fi creați?"

„Nu, nici pe departe nu suntem. Anul trecut, doi țipi din Suedia au făcut furori la nivel internațional persuadând o capcană de muște Venus să se deschidă și să se închidă prin stimularea chimică a unui neuron. Doar un singur impuls binar – și totuși a trimis unde de șoc științifice în întreaga lume. Acesta este stadiul actual al tehnicii, Robert, și e la generații distanță de un neuron artificial."

Langdon deja traversa camera spre fereastra laboratorului de biologie pe care îl văzuse cu câteva minute mai devreme. „Teoretic vorbind", a spus el, „ai construi neuroni artificiali... sau i-ai cultiva?"

Ea s-a gândit o clipă. „Un biofilament nanoelectric? Ei bine, ar fi un filament biologic, deci ar trebui să le cultivați."

Langdon se opri la fereastră și se uită atent la mașina cu sute de fiole și tuburi lungi de sticlă. „într-o suspensie lichidă, îmi imaginez?" „Da. Microstructurile fragile sunt întotdeauna cultivate în suspensie." „Atunci cred că ar trebui să vii încoace", spuse el, făcându-i semn spre fereastră. „Se pare că Threshold cultivă ceva... și presupun că nu e rucola."

CAPITOLUL

103

verett Finch năvăli prin intrarea compromisă a Bastionului Crucifix și năvăli pe hol în atriul cu pereți de sticlă. Unde naiba e toată lumea?! Furios că nu găsește nicio urmă a lui Housemore sau a echipei de securitate promise de ambasadă

, își scoase cârdul de acces RFID personal și se îndreptă spre lift.

în timp ce traversa camera, senzorii biometrici ai cartelei de acces s-au activat în vârful degetelor sale, dar s-a oprit brusc, amintindu-și că nu exista nicio modalitate pentru Housemore – sau pentru oricine altcineva, de altfel – de a accesa liftul până la Threshold.

Trebuie să fie sus... sau altfel părăsise bastionul dintr-un motiv oarecare?

A format linia lui Housemore pentru ultima dată.

De îndată ce Finch a sunat, un telefon a început să ciripească în apropiere. Ciudat.

Sunetul părea să vină de la o canapea de lângă peretele îndepărtat. Oare

Housemore și-a pierdut telefonul? Cel puțin asta ar explica de ce nu răspunsese mai devreme.

Finch s-a îndreptat spre canapea, dar nu a văzut niciun telefon. Soneria se oprise și a sunat din nou. încă o dată, un telefon a început să ciripească. Este sub canapea? Finch s-a ghemuit să se uite sub mobila elegantă.

în timp ce privea în spațiul întunecat, a știut instantaneu că Threshold era atacat.

îl priveau înapoi doi ochi morți – privirea lipsită de viață a ofițerului său de teren, Susan Housemore.

în seiful înghețat, Golem privea puternica mașinărie din fața lui. Corpul metalic strălucitor al dispozitivului era un inel bulbos din aluminiu lustruit care ocupa aproape întreaga cameră de beton.

Cu un diametru de cinci metri și o înălțime de un metru, mașina semăna cu o gogoașă metalică gigantică.

Forma neobișnuită de gogoașă – tehnic „toroidală", conform cercetărilor Golemului din această dimineață – era aparent cea mai eficientă formă pentru a înfășura bobine supraconductoare dacă se dorea crearea unui câmp magnetic capabil să stocheze cantități uriașe de energie.

SMES, se gândi el. Stocarea energiei magnetice supraconductoare.

Aceasta era sursa secretă a puterii lui Threshold.

Golem aflase în această dimineață că energia introdusă în câmpul magnetic toroidal se va deplasa în bucle la nesfârșit, fără degradare, și va putea fi sifonată după cum era necesar. Singura condiție prealabilă era menținerea bobinelor supraconductoare reci.

Extrem de reci.

Temperatura critică pentru bobinele sale era undeva sub -260 grade

Celsius, iar dacă bobinele creșteau chiar și puțin peste această temperatură, își pierdeau supraconductivitatea și începeau să oprească rezistență curentului. Această rezistență provoca încălzirea rapidă a bobinelor, ceea ce, la rândul său, genera mai multă rezistență, iar în câteva secunde bucla de feedback scăpa de sub control... rezultând un eveniment periculos cunoscut sub numele de răcire.

Pentru a preveni răcirea, bobinele erau spălate continuu într-o baie cu cel mai rece lichid de pe pământ. Heliu lichid.

Privi dincolo de SMES spre camera alăturată, unde, încuiate într- o cușcă de plasă Mu-metal, se aflau douăsprezece rezervoare austenitice din oțel inoxidabil cu heliu lichid. Fiecare dintre baloanele Cryofab, cu o capacitate de cinci sute de galoane, era la fel de înalt ca

Golemul și era echipat cu o baionetă criogenică și conducte cu manta de vid care transportau lichidul rece în SMES pentru a menține supraconductorii reci.

Conform majorității măsurătorilor, heliul lichid era inofensiv – neexploziv, neinflamabil și neotrăvitor. Singura sa calitate periculoasă era faptul că avea cel mai scăzut punct de fierbere dintre toate substanțele cunoscute de om... o temperatură glacială de -270 de grade Celsius. Aceasta însemna că, dacă heliul era lăsat să se „încălzească" peste -270 de grade Celsius – deja aproape de zero absolut – fierbea imediat și se transforma în heliu gazos.

Gazul în sine era, de asemenea, inofensiv, dar pericolul rezida în fizica procesului de conversie. Conversia heliului lichid în gaz era șocant de rapidă și violentă... și, după cum s-a dovedit, acesta era întregul motiv pentru care Threshold preluase gura de ventilație R2-D2 din Parcul Folimanka.

Când heliul lichid se transforma în gaz, volumul său se înmulțea cu un raport uluitor de 1 la 750. Aceasta însemna că heliul lichid din această seif, dacă era eliberat, s-ar transforma rapid în suficient gaz pentru a umple șapte piscine

olimpice.

Într-un spațiu neventilat, noul volum nu ar avea unde să se ducă, iar acumularea de presiune s-ar produce atât de repede încât ar crea o „ bombă sub presiune" – o forță externă violentă, aproape instantanee, care se extinde în toate direcțiile. Într-o încercare disperată de a-și face loc, gazul ar distruge orice îl constrângea, rezultând o undă de șoc asemănătoare cu cea a unei arme nucleare tactice, sfâșiind tot ce se afla pe o anumită rază.

Pentru a atenua riscurile, toate unitățile care utilizau heliu lichid, inclusiv spitalele cu aparate RMN, erau obligate să instaleze o „guriță de stingere" – o conductă de ventilație care urca prin acoperișul clădirii – pentru a se asigura că, în cazul unei scurgeri accidentale de heliu, gazul care se extindea rapid ar avea o rută alternativă sigură de evadare... în loc să arunce clădirea în aer.

Gura de stingere a Threshold era masivă, dar, pe de altă parte, la fel era și cantitatea de heliu lichid stocată aici.

Golem-ul a privit din nou dincolo de SMES, către cele douăsprezece flacoane Cryofab. Peste douăzeci de mii de litri de heliu, calculase el.

Potențialul de expansiune era aproape incalculabil.

Exploziile catastrofale cu heliu lichid, aflase online, erau destul de frecvente – inclusiv racheta Falcon 9 a SpaceX, acceleratorul de particule Large Hadron Collider al CERN și chiar o clinică veterinară din New Jersey al cărei RMN avea o mică scurgere și exploda.

Golem știa că, dacă acest SMES se stingea pe neașteptate, heliul lichid încărcat în sistem ar fierbe instantaneu într-un torent de gaz în expansiune, care urca prin conductă și se ridica spre cerul de deasupra Pragăi într-un gheizer de heliu înghețat.

Cel mai probabil, ar detona capul lui R2-D2 în acest proces.

Heliul lichid încărcat în mașina SMES reprezenta în orice moment o porțiune foarte mică din volumul total conținut în rezervoare. Golem nu-și putea imagina ce s-ar întâmpla dacă tot heliul din această instalație ar fi eliberat dintr-o dată... transformându-se din lichid în gaz într-o clipă. Un astfel de eveniment nu se mai întâmplase niciodată. Niciodată. Nicăieri. Existau prea multe sisteme de siguranță.

Flacoanele de heliu erau extrem de robuste, cu multiple caracteristici de siguranță. Construite ca niște termosuri gigantice, designul lor „Dewar" cu cocă dublă folosea cel mai eficient izolator natural – un vid pur – pentru a se asigura că lichidul din interior rămânea suficient de rece pentru a nu se transforma niciodată în gaz. Pentru o siguranță suplimentară, fiecare balon își depozita lichidul sub o presiune extrem de mare. Aceasta a ridicat punctul de fierbere al heliului, oferind o marjă de eroare mai mare înainte de a atinge temperatura critică. Ultima măsură de siguranță a balonului era un „disc de rupere" – un mic disc de cupru încorporat în carcasa rezervorului. Un punct slab intenționat, discul era calibrat să se rupă dacă presiunea internă creștea prea mult... evitând astfel o explozie cataclismică a rezervorului. Deși discurile de rupere erau proiectate să explodeze spre exterior, ele se rupeau și spre interior dacă presiunea din exteriorul unui recipient devenea

prea mare. Desigur, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată, deoarece nimeni nu a fost vreodată suficient de neglijent pentru a depozita heliu lichid într-un spațiu etanș. Având în vedere aceste trei măsuri de siguranță, probabilitatea unor defecțiuni multiple ale rezervoarelor în același moment avea o probabilitate statistică de zero. Pur și simplu nu se putea întâmpla. Nu fără ajutor. Reflectând asupra ororilor provocate Sashei de Threshold, Golem-ul a aruncat o ultimă privire asupra dispozitivului SMES care bâzâia încet, savurând ironia. Această mașină era sursa secretă a puterii lui Threshold... și era pe cale să devină agentul distrugerii sale. CAPITOLUL 104 După ce intrase în laboratorul biologic împreună cu Langdon, Katherine examina cu atenție sofisticata mașinărie din fata ei. Neuronii artificiali nu există. încă nu. Aceasta fusese întotdeauna credința lui Katherine... dar acum nu mai era atât de sigură. Deși mașina arăta într-adevăr ca un incubator hidroponic elaborat, nu avea cum să știe, cu ochiul liber, ce se afla în fiolele cu lichid. E imposibil... nu-i așa? O mare parte din munca postuniversitară a lui Katherine în știința creierului se concentrase pe neurochimie, studiind mecanismele chimice specifice prin care funcționa rețeaua neuronală a creierului. Neuronii artificiali, ca și concept, fuseseră propuși pentru prima dată în 1943 de oamenii de știință americani Warren McCulloch și Walter Pitts – dar realizarea acestui concept păruse întotdeauna un vis îndepărtat. Exista o glumă des întâlnită printre biologi: oamenii vor locui pe Marte cu mult înainte de a construi un neuron artificial. „Verifică manualele alea?", a spus ea, arătând spre o bibliotecă din cealaltă parte a camerei. „Vezi dacă vezi ceva despre acest incubator sau ce cultivă ei aici. Eu verific sertarele." în timp ce Langdon se îndrepta spre bibliotecă, Katherine a început să răsfoiască printr-un set de sertare încorporate în masa de lucru strălucitoare a camerei. Majoritatea laboratoarelor meticuloase, inclusiv Institutul de Științe Noetice, creau o „ caiet de protocoale" pentru fiecare proiect – un set tipărit de instrucțiuni procedurale pentru a asigura consecvența și reproductibilitatea rezultatelor. Asta spera Katherine să găsească, dar nu a găsit nimic prea interesant în sertare. Abia după ce a descoperit un sertar încastrat, cu o „tavă plată", în masă a găsit ceva promițător... inclusiv un dosar negru greu, cu trei inele. Deși era mult prea gros pentru a fi cartea de protocol pe care o căuta, a simțit un fior rece când a văzut cuvintele inscripționate pe copertă. Katherine a ridicat imediat dosarul pe masă și l-a deschis. Te rog, spune-ne ceva... în timp ce răsfoia primele pagini, a fost surprinsă să afle că autorii acestui dosar proveneau de la prestigiosul Laborator de Electronică Organică (LOE) din Suedia. CIA a recrutat de la LOE?! în căutarea de a produce neuroni artificiali, LOE era unul dintre cele mai importante grupuri de experți din lume. Katherine menționase descoperirea lor despre capcana de muște Venus cu doar câteva minute în urmă! Vrăjită, a răsfoit diferitele secțiuni ale dosarului, citind titlurile. A văzut o serie de subiecte familiare, dar apoi privirea i-a lovit unul care a oprit-o brusc.

— Modulația? A început imediat să parcurgă secțiunea. Chiar au rezolvat modulația?! Unul dintre cele mai descurajante obstacole în încercarea de a construi un neuron artificial era imitarea „modulației ionice" – capacitatea unică a unui

neuron de a activa și dezactiva canalele de ioni de sodiu. Și totuși, dacă era să dai crezare acestui antet, modularea ionică era acum posibilă. Dar... cum?! Cu inima bătându-i nebunește, Katherine a început să citească despre soluția lui Threshold la problema modulației. Totul avea sens pentru ea... aproape prea perfect... și cu cât citea mai departe, cu atât îi devenea mai greu să respire. Nu... nu... nu se poate! „Katherine?" repetă Langdon, care i se alăturase la masă după ce o auzise gâfâind cu câteva momente în urmă. „Ești bine?" Darea nu răspunse, cu ochii ațintiți asupra dosarului în timp ce răsfoia paginile, una după alta, mormăind în șoaptă. Langdon se uită peste umărul ei, încercând să vadă ce o supăra, dar antetul paginii nu-i spunea nimic. Modulație prin polimeri conductori de ioni și electroni? Pe măsură ce secundele treceau, Langdon simți că Katherine era într-o stare de șoc ușor și, în cele din urmă, îi puse o mână pe braț. „Ce este?" Se întoarse brusc spre el, cu ochii plini de flăcări. „Ce este? Threshold folosește BBL sintetizat ca tranzistor electrochimie organic! L-au turnat într-o peliculă subțire și l-au dizolvat în metansulfonic..." „începetește... ce?" „BBL! îl folosesc în neuronii artificiali! A fost ideea mea, Robert!" „în primul rând, ce este BBL?" „Benzimidazobenzofenantrolină. Este un polimer extrem de conductiv, unic în materie de rezistență și elasticitate." „Bine, și...?" „Și implementează policondensarea pentru a sintetiza BBL – ceea ce a fost sugestia mea. Rezultatul este o substanță extrem de conductivă pentru electroni... la fel ca un neuron." întoarse o pagină din dosar. „Uite! Protocoalele chimice din acest dosar sunt exact protocoalele pe care le descriu în manuscrisul meu! Până la cele mai mici detalii! Am sugerat modificarea conductanței prin adăugarea a trei milimolari de glutamină în soluția de electrolit – și exact asta fac!" Langdon nu urmărea prea multe, dar era clar că Katherine credea că identificase un punct de intersecție directă între manuscrisul ei și proiectul Threshold. De asta veniserăm aici. „Katherine", spuse el încet, „poți să respiri adânc și să-mi explici, într- o engleză simplă, ce se întâmplă?" Ea dădu din cap și expiră. „îmi pare rău, da", spuse ea, coborându-și vocea. „Simplu spus, cartea mea a teoretizat cum ar putea fi produsă această tehnologie într-o zi. Am propus în mod specific să țes substanța fabricată într-o «plasă» neuronală care ar putea fi trasă peste creier ca o calotă... o teacă de neuroni în contact direct cu creierul." Oftă. „Și... cel mai incredibil, exact asta fac ei aici. Pur și simplu... ei bine, nu-mi vine să cred." „Deci ați scris în mod expres despre neuroni artificiali?" „Așa este. Când am propus un cip ipotetic pentru creier care să regleze GABA, știam că cipul nu putea fi construit fără neuroni artificiali, așa că am inclus cea mai bună presupunere a mea despre cum ar putea fi fabricați neuronii într-o zi... în viitorul îndepărtat." Se pare că acel viitor este acum, și-a dat seama Langdon, uitându-se la dosar. „Și crezi că Threshold a construit de fapt cipul GABA pe care l-ai propus?" „Nu, nu", a spus ea, clătinând din cap. „Habar n-am ce cip au construit – dar sunt destul de sigură că nu ar fi cel pe care l-am propus. Dacă au neuroni artificiali, nu există limite; ar putea construi literalmente orice le trece prin minte. Neuronii artificiali reprezintă saltul critic necesar pentru integrarea completă H2M. Trebuie să înțelegi, Robert..." L-a privit direct în ochi. „Această tehnologie

neuronală este cheia viitorului. Schimbă totul." Langdon nu avea nicio îndoială că avea dreptate; Citise de mai multe ori că futuriștii preziceau că o descoperire în domeniul neuronilor artificiali va inaugura o eră uimitoare a comunicării directe de la creier la creier, a creșterii memoriei, a învățării accelerate și chiar a capacității de a ne înregistra visele noaptea și de a le reda dimineața. Cel mai tulburător lucru pentru Langdon, însă, a fost previziunea aclamată drept „ rețelele de socializare supreme" – oameni care își fac înregistrări senzoriale complete ale propriilor experiențe... și își împărtășesc propriile „canale" personale direct cu alte minți. în esență, oamenii vor putea retrăi imaginile, sunetele, mirosurile și sentimentele experienței altcuiva. Desigur, nu va dura mult până când bibliotecile de pe piața neagră vor oferi amintiri deosebit de șocante, incitante sau macabre. Filmul cyberpunk din anii 1990, Zile ciudate, se aventurase în această lume întunecată... premonitoriu, se părea acum. Chiar dacă Langdon recunoștea că acesta ar putea fi un punct de cotitură în istoria științei, impactul extraordinar al descoperirii nu era în primul rând în mintea lui. Era mult mai concentrat pe ramificațiile ghinionului incredibil al lui Katherine. în cartea ei, a propus o idee incredibil de genială... doar pentru a afla că CIA o dezvoltă deja în secret. Deși coincidența era uluitoare, Langdon știa că clișeul „Marile minți funcționează la fel" fusese confirmat de nenumărate ori de-a lungul veacurilor; Newton și Leibniz au inventat independent calculul numeric; Darwin și Wallace au avut în vedere simultan evoluția; Alexander Graham Bell și Elisha Gray au inventat amândoi un telefon și au depus brevete la câteva ore distanță. Acum, se părea că Katherine Solomon și CIA descoperiseră amândouă cum să creeze neuroni artificiali. „Toate astea au sens acum..." a șoptit Katherine în sinea ei, privind absentă în gol. „Nu-i de mirare că am fost vizată..." „E o coincidență incredibil de ghinionistă", a spus Langdon cu simpatie. „Cel puțin acum înțelegem..." „Nu e o coincidență, Robert!" Ochii lui Katherine erau plini de furie. „CIA mi-a furat ideea!"

A furat? Afirmația nu avea niciun sens pentru el; era evident că CIA dezvoltase neuroni artificiali cu mult înainte ca Katherine să înceapă să-și scrie cartea.

„Mi-au furat designul!", repetă ea. „Tot!"

De când o cunoștea pe Katherine Solomon, Langdon nu o auzise niciodată făcând o singură afirmație irațională, cu atât mai puțin o izbucnire paranoică. „Nu înțeleg", spuse el, oferindu-i un zâmbet liniștitor. „Scrii această carte de un an, iar programul Threshold are mai mult de douăzeci..."

„Nu sunt clară", spuse ea, întrerupându-l. în ochii ei era o ferocitate pe care el nu o mai văzuse niciodată. „Manuscrisul meu includea o secțiune despre neuronii artificiali, care explica detaliile acestui design. Dar în acea secțiune vorbeam despre pasiunea și munca mea de tânăr student la masterat, când deja visam la viitorul noeticii... la proiectarea de tehnologii ipotetice pe care viitorii oameni de știință le-ar putea folosi într-o zi pentru a ne aprofunda înțelegerea conștiinței umane."

Sensul ei i-a devenit brusc clar lui Langdon. „Dumnezeule... ce?!"

Ea dădu din cap. „Da! Robert, eu am propus – și am documentat – prima dată

designul exact pentru acești neuroni artificiali în teza mea de masterat... acum douăzeci si trei de ani."

CAPITOLUL

105

Atherine își dădu seama după expresia uluită a lui Langdon că acesta încă se străduia să înțeleagă aspectele logistice ale ceea ce tocmai îi spusese. „Acesta este designul meu exact pentru neuronii artificiali", spuse ea, atingând ușor dosarul secret al lui Threshold. „De acum douăzeci și trei de ani. Nu există nicio îndoială."

„Deci ți-ai scris teza de doctorat despre neuroni artificiali?" întrebă Langdon.

„Nu direct, nu. Eram la neuroștiințe, iar teza mea se intitula „

Chimia conștiinței" – o lucrare de tocilari despre neurotransmițători și conștientizare, dar la final, exact ca în manuscrisul meu, am scris o secțiune despre viitorul cercetării conștiinței. Am visat la diverse descoperiri ipotetice, inclusiv la cel mai semnificativ progres care ar putea apărea vreodată în domeniul meu – neuronii artificiali – o tehnologie care ar face posibilă în sfârșit o adevărată interfață H2M și le-ar permite oamenilor de știință să monitorizeze conștiința creierului în moduri noi... și, în sfârșit, să vadă cum funcționează totul." „Și ești sigur... că nu există nicio coincidență cu munca CIA?" „Robert, neuronii din acest dosar sunt identici cu ceea ce am propus în teza mea, până la nomenclatură! Descrierea se referă literalmente la „biofilamente nanoelectrice" și „fuziune organo-tehnică bilaterală" – ambii sunt termeni pe care i-am inventat!" Langdon părea acum convins. „Uau... pentru început, asta înseamnă că tu, Katherine Solomon, ai descoperit cum să creezi neuroni artificiali... în timp ce erai la facultate ?"

„Eram un copil cu o imaginație hiperactivă. Ideea era o fantezie. Nu uita că acum douăzeci și trei de ani, neuronii artificiali erau Science fiction!" „La fel erau și ingineria genetică, mașinile autonome și inteligența artificială", a replicat el. „Dar iată-ne aici. Prin amabilitatea legii lui Moore."

Adevărat, se gândi ea, viitorul vine spre noi mai repede în fiecare zi.

„Acum douăzeci de ani, oamenii din domeniu presupuneau că neuronii artificiali se vor dovedi a fi pe bază de siliciu, ceea ce avea sens având în vedere că neuronii erau în esență comutatoare binare de pornire/oprire, precum cele dintr-un cip de computer. Nu am fost de acord și am susținut în teza mea că, deoarece scopul final al neuronilor artificiali ar fi integrarea cu creierul, orice soluție adevărată ar trebui să fie biologică. Așa că mi-am dat drumul imaginației și am conceput, în detaliu, cea mai bună presupunere a mea despre cum ar putea fi creat într-o zi un astfel de neuron." – Aș spune că a fost o presupunere destul de bună, spuse Langdon, părând încă impresionat. Probabil că CIA lucrează la dezvoltarea acestui proiect de zeci de ani... și în cele din urmă a reușit. Chestiunea proprietății sau a creditului e o altă problemă.

— Mă întreb doar cum au aflat de ideea mea... sau cum au pus mâna pe ea.

Langdon ridică din umeri.

— Ei bine, sunt cea mai mare operațiune de colectare de informații din lume. —

De fapt, spuse Katherine, amintirile curgându-i acum în minte. Abia acum îmi

vine în minte... Ezită, pierdută în gânduri.

— Spune-mi când ieșim, îl îndemnă Langdon, luând dosarul și îndreptându-se spre ușă. Trebuie să plecăm de aici cu asta... și să-l ducem pe mâinile ambasadorului. Să sperăm că e de ajuns.

Katherine își ridică geanta de umăr și îl urmă pe Langdon prin laborator, gândurile acum năvălind.

— S-a întâmplat ceva ciudat cu teza mea. Nu am înțeles-o niciodată cu adevărat și nu m-am gândit la ea de zeci de ani... dar s-ar putea să explice ceva. —

Ce s-a întâmplat? a întrebat Langdon în timp ce traversau în grabă laboratorul de informatică puternic luminat, în direcția ușii rotative. „Conducătorul meu de teză de la Princeton", își amintea ea, „a fost A. J. Cosgrove, un chimist legendar, care m-a luat sub aripa sa protectoare, l-a plăcut teza mea și mi-a spus că credea că ar putea câștiga un premiu Blavatnik – un premiu național pentru cercetare științifică postdoctorală. în fine, am pierdut, ceea ce era în regulă pentru mine, dar dintr- un anumit motiv l-a enervat foarte tare pe Cosgrove și a sfârșit prin a se certa cu șeful comisiei de premiere, un profesor renumit de la

Stanford. Când s-a liniștit în sfârșit praful, Cosgrove mi-a spus că merit premiul și că mi s-a refuzat acordul din „alte motive decât meritul". Am pus asta pe seama politicii academice. Dar i-am spus că nu-mi pasă, pentru că oricum hotărâsem să urmez noetică. Apoi a spus ceva ciudat. A spus că, înainte să renunț complet la neuroștiințe, mi-a sugerat cu tărie..." Katherine s-a oprit înainte de ușă. „Oh... nu."

Langdon s-a întors. „Ce s-a întâmplat?!"

Katherine închise ochii neîncrezătoare și își puse geanta pe o masă de lucru. în tot haosul, nu-și dăduse seama decât în acel moment. „Robert", șopti ea, deschizând ochii și trecându-și o mână prin părul des și închis la culoare. „Există un motiv și mai important pentru care CIA are nevoie ca cartea mea să dispară pentru totdeauna."

Strângând pistolul SIG Sauer pe care îl luase de la ofițerul de teren Housemore, Finch sări din transportul Threshold și traversă în grabă platforma familiară și prin centrul de securitate fără personal. După ce găsise cadavrul ofițerului său în hol, se grăbise spre biroul lui Gessner, unde, cu o claritate brutală, cele mai mari temeri ale sale fuseseră confirmate. Brigita fusese ucisă.

Finch ceruse imediat întăriri ale agenției, dar cum ofițerul său de teren local era acum mort, știa că sosirea sprijinului la fața locului va dura ceva timp. Această situație devenea din ce în ce mai alarmantă și delicată, iar prudența îi dicta să gestioneze criza fără întârziere. Finch era un țintaș expert și era extrem de capabil să neutralizeze pe oricine ar fi putut întâlni.

Când a intrat în holul OPS, a fost ușurat să vadă că toate luminile din această secțiune erau stinse. Pe de altă parte, el jucase un rol esențial în proiectarea acestei structuri subterane și știa că luminile se stingeau la fiecare zece minute; tehnic, întunericul nu garanta că era singur acolo jos.

Finch încă nu-și putea da seama că Housemore și Gessner fuseseră uciși. Și mai tulburătoare era identitatea improbabilă a ucigașului lor. în timp ce îl trăgea pe

Housemore de după canapea, Finch a fost surprins să găsească o tijă metalică pentru epilepsie pe covor. Cineva o scăpase în mod clar și existau doar doi pacienți cu epilepsie care intraseră vreodată în Bastionul Crucifix – Sasha Vesna și Dmitri Sysevich – ambii luați din aceeași instituție.

Și Dmitri, am fost asigurat, nu mai este printre noi.

Ideea că Sasha ar fi ucis pe cineva părea aproape de neconceput.

Gessner o descrisese întotdeauna ca fiind timidă și bună. Pe de altă parte, se pare că Sasha atacase un ofițer UZSI astăzi, ceea ce sugera că ceva era teribil de dezechilibrat cu femeia. Creierul ei fusese supus unei presiuni mari și nu era exclus să fi suferit un fel de cădere nervoasă.

Sasha l-a ucis pe Gessner? Părea de neconceput... și totuși, dacă Sasha ar fi descoperit ce-i făcuse Gessner, ar fi fost o motivație puternică.

Chiar și așa, Finch se îndoia că Sasha era capabilă de toate astea... cel puțin nu singură.

A virat brusc la dreapta în BIO, ușurat să găsească zona chirurgicală întunecată.

Când s-au aprins luminile, totul părea să fie în ordine. Finch l-a privit pe chirurgul robotic atârnat de tavan. Până acum, Gessner folosise această tehnologie pentru a efectua doar două operații umane – una reușită, una catastrofală.

Finch nu avea chef de surprize și intenționa să percheziționeze complet instalația , începând cu o verificare sistematică a secției medicale pentru a confirma că nimeni nu se strecurase sub pat sau în dulap, ascunzându-se suficient de mult timp pentru ca luminile de mișcare să se stingă.

Dacă cineva ar fi pătruns în Threshold, Finch nu l-ar fi lăsat să treacă pe lângă el.

Oricine ar fi văzut acest loc... nu ar fi avut voie să iasă viu.

Adânc în seiful SMES, Golem privea în sus, în puțul de ventilație deschis.

Sus, deasupra lui, abia putea distinge lumina pătată a zilei care se filtra prin perforațiile din capul bombat al statuii lui R2-D2, aflat la câteva etaje mai sus, în Parcul Folimanka.

Din motive evidente, gurile de ventilație de acest gen erau lăsate deschise tot timpul pentru a permite ventilația de urgență. Erau sigilate doar pentru a testa presiunea seifului pentru scurgeri și numai în condiții foarte specifice... mai exact, absenta totală a heliului lichid.

Astăzi, va exista o mică schimbare de protocol.

Adunându-și puterile, Golem s-a urcat pe inelul metalic zumzăitor. Partea de sus era rotunjită și periculoasă, dar cizmele lui aveau o aderență bună. Putea simți vibrația slabă a mașinii în timp ce se întindea spre tavan și se stabiliza apucând o manivelă care ieșea din tavan. Această manivelă acționa o serie de scripeți care mișcau o placă groasă de metal fixată de tavan.

Capacul de testare.

Un panou pătrat de oțel era susținut de o șină ale cărei șine se întindeau de o parte si de alta a deschiderii gurilor de ventilație. Acest panou, ca un capac gigantic de canal, putea fi fixat cu manivelă și strâns cu șuruburi fluture, sigilând

deschiderea și făcând camera etanșă.

Nu este surprinzător faptul că învelișul de oțel era împodobit cu litere roșii aprins, sablonate. ci! i!

Ignorând avertismentul afișat, Golem a început să rotească mânerul, în decurs de un minut, acest seif avea să fie etanș.

CAPITOLUL

106

Un motiv și mai mare? Langdon nu-și putea imagina ce motivație suplimentară ar putea avea CIA-ul pentru a distruge manuscrisul lui Katherine. Cartea ei dezvăluie o nouă tehnologie CIA ultrasecretă. Meci, set, meci...

Katherine se opri brusc și se întoarse spre el, fața ei ca o mască de îngrijorare în lumina puternică a luminilor cu halogen. „Cred că profesorul Cosgrove trebuie să fi știut că ceva nu era în regulă", spuse ea. „După cearta cu tipul de la Stanford, mi-a dat o ultimă temă înainte să părăsesc neuroștiința pentru noetică. A fost o cerere neobișnuită."

„Ce voia să faci?"

„A insistat că o parte din educația oricărui viitor om de știință este parcurgerea procesului de solicitare a unui brevet. A spus că îi place abordarea mea creativă a neuronilor artificiali și, chiar dacă brevetul nu va fi niciodată acordat, procesul de solicitare ar..."

„Stai..." spuse Langdon. „Spui că ai depus un brevet pentru acești neuroni artificiali?"

„A fost un exercițiu academic", spuse ea, dând din cap. „Cosgrove m-a avertizat că cererea mea va fi respinsă pentru «lipsă de utilitate», deoarece nu era construibilă. Cu toate acestea, m-a îndemnat să mă gândesc bine, să devin cât mai tehnic posibil , să-mi imaginez unelte, tehnologii și materiale care nu existau încă și să parcurg procesul de depunere a cererii. Și așa am făcut! Am completat o cerere de paisprezece pagini cât de bine am putut și am trimis-o prin poștă. Brevetul meu a fost respins, așa cum era de așteptat, și nu m-am mai gândit la el..."

Până acum, își dădu seama Langdon, neîncrezător. Se află față în față cu propria invenție.

„Privind în urmă", spuse Katherine, „mi se pare că profesorul Cosgrove s-ar fi putut proteja când mi-a spus să depun un brevet..." Făcu o pauză, vocea i se întrerupsese. „Ca și cum ar fi știut adevăratul motiv pentru care teza mea a fost respinsă."

„Pentru că tehnologia dumneavoastră era însușită în secret de CIA?" „Furată, da."

„Dar cum ar putea ști Cosgrove că CIA a făcut asta?"

„E un mister pentru mine", spuse Katherine, „dar instinctul îmi spune că știa.

Ani mai târziu, am aflat că eram singura studentă pe care Cosgrove a insistat vreodată să depună o cerere de brevet."

„E suspect."

„Da, iar Cosgrove a insistat. îmi amintesc că mi-a spus: «Nu vorbi despre asta, Katherine. Fă-o pur și simplu». A murit de mult, altfel l-aș suna.”

„Mai ai o copie a cererii tale?" întrebă Langdon, imaginându-și că era o bucată de hârtie destul de periculoasă de avut la îndemână. „Cu siguranță am avut... dar orice copii pe care le aveam au dispărut în mod misterios din dosarele mele la un moment dat. întotdeauna am presupus că se pierdeau în agitația mutării, dar acum..."

Probabil că le-au furat și pe acelea. Langdon se cutremură gândindu-se că CIA o urmărise pe Katherine atât de mult timp, dar asta explica multe.

„Dar iată care e treaba", continuă Katherine. „Acum toți acei ani, când am primit o cerere respinsă de la oficiul de brevete, am râs – erau paisprezece pagini din cele mai serioase eforturi științifice ale mele, ștampilate cu un roșu aprins pe fiecare pagină, l-am arătat-o profesorului Cosgrove și nu a părut la fel de amuzat ca mine, dar m-a întrebat dacă poate păstra o copie pentru posteritate și pentru «când voi deveni faimoasă». Bineînțeles că am spus da."

„Deci Cosgrove are o copie?!"

„Da", a spus ea, vocea ei fiind brusc emoționată. „Când a murit acum vreo zece ani, sora lui a apărut la ușa mea cu un plic sigilat și a spus că una dintre ultimele sale dorințe era ca acest plic să-mi fie livrat." Vocea lui Katherine s-a întrerupt. „într-adevăr, conținea vechea mea cerere de brevet respinsă – decolorată, dar încă foarte intactă." Incredibil. Langdon era acum convins că vechiul profesor al lui Katherine știa că ceva era suspect în ceea ce privește gestionarea lucrării sale de teză și a cererii de brevet. întrebarea cum de știa Cosgrove ce știa rămânea fără răspuns, dar era evident că luase măsuri pentru a se asigura că Katherine păstrează dovezile.

„Pârghie", se gândi Langdon. Asta reprezintă asta. „Unde e copia aia acum?" întrebă el, temându-se brusc că CIA ar fi putut ajunge și la asta.

„în biroul meu de acasă", spuse ea. „Ultima dată când am știut." „Trebuie să plecăm", spuse Langdon, arătând spre ușă. „Dacă CIA descoperă..."

„Mai e un lucru pe care ar trebui să-l știi." Katherine se foi stângaci , apoi îl privi pe Langdon în ochi. „în timp ce scriam ultimul capitol al manuscrisului meu despre viitorul noeticii, descriam visul meu tineresc, cu ochii mari, de a crea neuroni artificiali. Dintr-un impuls, am decis să includ o copie a cererii mele de brevet eșuate – toate cele paisprezece pagini ștampilate – în carte, pentru că mi-am dat seama că împărtășirea propriului meu eșec timpuriu i-ar putea inspira pe alți tineri oameni de știință care s-au confruntat cu respingerea pe parcurs." Langdon a rămas fără cuvinte. Ultima piesă a puzzle-ului.

Cererea de brevet a lui Katherine ar fi fost publicată în cartea ei, spre a fi văzută de întreaga lume. Nu era nevoie de niciun alt motiv pentru ca agenția să ia măsuri disperate împotriva ei.

Threshold este Proiectul Manhattan al viitorului neurostiintei... iar

Katherine era pe cale să publice planurile pentru bomba lor atomică.

Langdon nu-și putea imagina decât coșmarul juridic pentru CIA dacă un grup

de supraveghere precum Federația Oamenilor de Știință Americani ar descoperi că cererea de brevet a unui proeminent noetist fusese respinsă... și apoi furată de CIA fără știrea sau compensarea solicitantului.

Ar fi visul oricărui reporter de investigații.

Cartea includea o viziune îndrăzneață asupra unei tehnologii revoluționare care reprezenta piesa lipsă în cursa globală pentru o adevărată interfață om-mașină . în acel moment, numai CIA o deținea... dar dacă Katherine publica, toate pariurile erau anulate.

Indiferent de scopul specific pe care l-ar fi putut servi implanturile CIA, Threshold avea în mod clar potențialul de a oferi CIA-ului un avantaj tehnologic secret și de neegalat.

Dar asta nu era tot, își dădu seama Langdon. Threshold este o potențială mină de aur. Dacă CIA ar decide să lanseze pe piață tehnologia H2M proprietară, Q ar deveni cea mai bogată firmă de capital de risc din lume, capabilă să finanțeze fiecare operațiune derulată de CIA. în orice caz, secretul era primordial. „Mai mult", a spus Katherine, „asta explică de ce Brigita s-a lăudat aseară cu brevetele ei. A adus subiectul în discuție pentru că se afla într-o misiune de recunoaștere. îți amintești că m-a întrebat dacă am brevete... sau dacă am solicitat vreodată un brevet?"

Langdon își amintea bine. „Și ai spus că nu ai avut!"

„Pur și simplu nu voiam să intru în detalii. Și a fost cu mult timp în urmă."

„Nu-i de mirare că Finch a intrat în panică aseară", a spus Langdon. „Gessner probabil i-a spus că nu numai că i-ai respins cererea de a semna un acord de confidențialitate, dar i-ai și respins cererea de a obține o copie anticipată a manuscrisului și că ea trebuie să fi raportat că ai mințit și în mod flagrant că nu ai solicitat niciodată un brevet!

Finch ar fi bănuit că încercai să obții câștiguri personale și te pregăteai să publici un fel de dezvăluire bombă."

„Ei bine, îl putem publica acum", spuse Katherine, arătând spre dosarul clasificat din mâna lui. „Complet cu PALM al unui creier implantat.

O dovadă destul de concludentă."

„Ce este PALM?"

„Microscopie de localizare fotoactivată – o tehnică de imagistică cerebrală.

Threshold și-a codificat genetic neuronii artificiali cu proteine fluorescente, astfel încât să-i poată vedea... și să le urmărească creșterea.

Idee ingenioasă – a lor, nu a mea."

„Stai puțin, există imagini în dosarul ăsta?! Nu ai..."

„L-ai luat prea repede", spuse ea, întinzând mâinile după dosar.

„îți arăt eu."

Langdon i-a împins dosarul înapoi cu nerăbdare în mâini. în ciuda dovezilor că CIA-ul îi furase ideea lui Katherine și construia neuroni artificiali

, Langdon nu văzuse nicio dovadă concretă că Threshold făcea studii pe oameni. Ar putea fi asta...

„Uite unul bun", spuse Katherine, punând dosarul deschis pe tejghea în fata lor.

Când Langdon a văzut imaginea, s-a simțit în același timp dezgust... și justificare. Fotografia colorată semăna cu o radiografie computerizată a unui creier uman în interiorul unui craniu. Ceea ce era îngrozitor, însă, era ce altceva se mai afla în interiorul craniului, împreună cu creierul.

Sub osul craniului, un cip de computer surprinzător de mare era cuibărit în țesutul cerebral. Atașat de cip, un cablu șerpuia la o plasă iluminată de fire fluorescente care păreau țesute într-o păianjenă, asemănătoare unei plase de păr, și trase în jos peste partea superioară a creierului. „Plasa neuronală", a spus Katherine. „Ideea mea."

Langdon s-a uitat uimit în timp ce ea răsfoia diverse imagini, grafice și notițe care monitorizau progresul implantului în timp. înregistrările erau uimitoare, dar șocul mai mare a venit când Langdon a observat micul subsol din partea de jos a fiecărei pagini.

PACIENTUL NR. 002 / VESNA

„Sasha..." a șoptit Langdon, cele mai mari temeri ale sale fiind acum confirmate. Ce ți-au făcut?

Langdon se simți grețos văzând plasa groasă de tentacule întinsă peste creierul Sașei ca un fel de parazit. în mod ironic, el și Katherine intraseră prin Threshold ca să găsească dovezi incriminatoare... doar ca să afle că cea mai incriminatoare dovadă se afla la exterior, în capul Sașei Vesna.

Sper că ambasadorul a găsit-o pe Sasha, se gândi el, simțind din nou că era timpul să plece.

„Orice ar avea doamna Vesna în cap", spuse Katherine, „face mult mai mult decât să vindece epilepsia."

„Există ceva aici care să descrie ce face cipul?"

„Nimic specific", spuse Katherine, dând paginile. „Acest dosar este despre integrarea neuronală și trebuie să recunosc că sunt uimit că reușesc să realizeze integrarea atât de repede."

„Ce vrei să spui?"

„Integrarea dintre cip și creier", spuse ea. „Odată ce ai așezat o plasă neuronală artificială pe un creier viu, cele două elemente au nevoie de timp pentru a fuziona într-un singur sistem. Plasticitatea neuronală este un miracol, dar nu se întâmplă peste noapte. Pentru ca un creier să facă sinapsă completă cu un implant neuronal ar dura cel puțin un deceniu – poate chiar două. Este unul dintre marile obstacole pe care le-am menționat în teza mea de diplomă."

„Ce ai propus ca soluție?"

„Nu am propus-o", a răspuns Katherine. „Nu există altă soluție decât să așteptăm.

Creșterea biologică necesită timp. Evoluția necesită timp. Și totuși, cumva..." A studiat o serie de grafice, clătinând din cap. „Au accelerat procesul cu o viteză remarcabilă. într-un an, au făcut ceea ce ar fi trebuit să dureze cel puțin un deceniu. întrebarea... este cum?" A continuat să răsfoiască paginile, trecând pe lângă una

pe care apărea o mică fotografie portret a unei Sashe Vesna mai tinere, cu părul lung și blond •

„Am o altă întrebare", a spus Langdon. „Dacă Sasha este pacienta numărul doi..."

Katherine a ridicat privirea. „Bine, atunci cine este pacientul numărul unu?"

A început imediat să răsfoiască dosarul, căutând informații despre pacientul numărul unu, despre care Langdon a presupus că era cel mai probabil pacientul rus cu epilepsie, Dmitri, de la aceeași instituție ca Sasha.

„E ciudat", a spus Katherine. „Nu văd nicio secțiune cu date despre nicio alta – oh, stai – iată-o. E mult mai scurtă. Am ratat-o."

Secțiunea includea date diverse, grafice și o radiografie la fel de stranie a creierului subiectului, care arăta un cip implantat și o rețea neuronală.

Subsolul paginii suna:

PACIENTUL NR. 001 / SYSEVICH

Sysevich sună cu siguranță a rus, se gândi Langdon.

„Bărbat chipeș", a spus Katherine, după ce a întors pagina la o fotografie mică a unui bărbat izbitor, cu maxilar pătrat și păr negru și creț. Trăsăturile lui erau în mod clar slave, robuste și impunătoare, și totuși ochii lui aveau o privire tulburător de lipsită de viață. „Tipul ăstuia evident i s-a implantat același cip ca Sasha", a spus Katherine, citind în continuare. „Dar e ciudat – nu există absolut nicio informație post-operatorie. Nimic."

— Putem vorbi la ieșire, spuse Langdon, îndreptându-se spre ușa rotativă. Trebuie să plecăm de aici.

Katherine închise dosarul și îl strecură în geanta de umăr. — îmi pare rău să spun asta, dar dosarele lui se termină prea brusc. Nicio urmă. E ca și cum ar fi introdus cipul și... ceva nu a mers bine. Poate a murit.

Gândul era tulburător, dar adăuga și mai multă putere la puterea pe care o aveau; dacă CIA ar fi făcut experimente pe un pacient rus cu epilepsie, nebănuitor, consecințele diplomatice ar fi putut avea repercusiuni grave într-o lume deja în alertă.

în timp ce se împingeau prin ușa rotativă înapoi pe hol,

Langdon se liniști găsind coridorul întunecat, luminile stingându-se cât timp se aflau ei în laborator.

Suntem încă singuri aici jos.

Luminile de pe podea s-au aprins imediat, iar Langdon și Katherine s-au întors spre ușile duble prin care intraseră.

Făcuseră doar câțiva pași când Katherine l-a apucat pe Langdon de braț.

— Uite!, șopti ea, arătând direct înainte, spre ușile cu ferestre ovale •

Și Langdon o văzuse.

Luminile de cealaltă parte a ușii tocmai prinseseră viață.

După ce își terminase căutarea amănunțită în zona medicală, Finch continuase să ocolească colțul, unde iluminatul de pe podea se aprinse, luminându-i calea spre ușile duble de la capătul holului. Fără să-și asume niciun risc, își băgă capul

în Immersive Computing, unde se simți ușurat să găsească toate scaunele VR goale și căștile în ordine.

Apoi văzu scaunul de birou întins pe o parte.

Și geamul crăpat de la fereastra camerei de calculatoare.

în mod normal, Finch ar fi alergat să verifice computerul, dar tocmai avusese o realizare mult mai alarmantă – o reacție întârziată la ceva ce zărise cu doar câteva clipe mai devreme pe hol... o strălucire blândă care intra prin ferestrele ovale ale ușilor duble.

Luminile din holul camerei de testare erau aprinse.

Vine cineva!

Fie că era o echipă de curățenie, un agent de securitate sau mai rău, Langdon știa că el și Katherine nu își puteau permite să fie văzuți. Din păcate, erau blocați într-un coridor fără ieșire, fără altă ieșire decât pe drumul pe care veniseră.

Langdon se grăbi înapoi spre laboratorul RTD, sperând să găsească un loc unde să se ascundă, dar când se apropia de ușa camerei sterile, își dădu seama că Katherine se oprise în mijlocul holului și arăta spre podea. „Robert", șopti ea. „Sunt urme de anvelope!"

Langdon văzuse urmele mai devreme – o dâră de zgârieturi lăsate pe podeaua lustruită de treptele motostivuitorului.

Spre nedumerirea lui, Katherine trecu imediat în viteză pe lângă el, făcându

—i semn să o urmeze spre fundătura înfundată. Ce face?! Nu există ieșire! Un moment mai târziu, Langdon observă ceea ce văzuse Katherine: uzura anvelopelor continua pe hol și dispăruse... sub peretele îndepărtat.

Imposibil... decât dacă...

Langdon porni într-o alergare puternică, ajungând la egalitate cu Katherine, aflată la cincisprezece metri de capătul holului. A zărit ochiul electric și alergă spre el, făcând semn să activeze senzorul. întregul perete începu să alunece, retrăgându-se lin spre stânga, dezvăluind o altă secțiune de coridor întunecat dincolo.

Aerul care ieșea prin deschizătură era vizibil mai rece.

Fără a-și opri pasul, el și Katherine alergară prin deschizătură și, în câțiva metri, se cufundară brusc într-un întuneric. Se opriră la o balustradă metalică exact când peretele retractabil se închidea în urma lor. O lumină blândă se intensifica, dezvăluind împrejurimile. Langdon fu surprins să vadă că se aflau pe o rampă de beton care șerpuia în jos, în jurul unui puț îngust. în timp ce privea peste balustradă, în întunericul de dedesubt, își dădu seama că Pragul era într-adevăr considerabil mai mare decât ceea ce văzuseră... și continua într-o direcție tulburătoare.

în jos.

Un ambasador din

CAPITOLUL 107

, Nagel, coborî în grabă scara de marmură a ambasadei, simțindu-se oarecum nesigură, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că tocmai îl pusese sub presiune pe directorul CIA și băuse un cocktail după-amiaza.

Unde naiba e Dana?

Sergentul Scott Kerble promisese să-l însoțească pe agentul de relații la etaj ca să vorbească cu ambasadorul, dar Dana nu apăruse niciodată. în mod ciudat, nici Kerble nu era de văzut nicăieri.

Când Nagel a ajuns la biroul Danei, agentul de relații publice, cu o formă subțire, stătea în genunchi, împachetând cu lacrimi în ochi lucrurile personale și punându

—le într-o cutie de carton. Dana a ridicat privirea, cu ochii înroșiți care sclipeau cu dispreț, apoi s-a întors la împachetat.

Nu e bine.

Ambasadorul și-a luat un moment și s-a concentrat înainte de a vorbi. „Doamnă Danek, v-a invitat Scott Kerble la biroul meu?" „Așa a făcut." „Și l-ați ignorat?"

„Nu mai lucrez pentru dumneavoastră", a spus ea cu amărăciune.

Nagel a respirat adânc, a intrat și a închis ușa în urma ei.

„Dana, văd că sunteți supărată. Și eu am ținut profund la Michael Harris, dar..." „To je lez", a mormăit ea fără să ridice privirea.

„Am ținut la Michael", a insistat ea, „și nu mă voi ierta niciodată că l-am pus în pericol. Am fost presată de superiorii mei. A fost greșit și mi-e rușine. Vă voi explica totul la un moment dat, dar acum este esențial să o găsim pe Sasha Vesna și am nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră."

„De ce v-aș ajuta vreodată?!" a ripostat Dana. „Ar fi trebuit să știi că nu trebuie să-l forțezi pe Michael să aibă o relație cu o străină – o străină care a sfârșit prin a-l ucide!"

„Sasha nu l-a ucis pe Michael", a asigurat-o Nagel. „Adevărul este că Sasha este în pericol considerabil – probabil din partea aceleiași persoane care l-a ucis pe Michael – și am nevoie să mă ajuți să o găsesc cât mai curând posibil." „De ce îți pasă atât de mult de ea?"

Nagel s-a apropiat și și-a coborât vocea până la o șoaptă. „Dana, mi-e rușine să spun asta, dar, la fel ca Michael... Sasha este o victimă a guvernului meu."

Este un ajutor CIA... și nici măcar nu știe asta. „Simt că am datoria să o ajut." A făcut o pauză, susținând privirea Danei. „Și cred că Michael arfi vrut să o ajuți și pe Sasha."

Tânăra femeie statuară a tremurat brusc, își înfășură brațele în jurul ei și își strângea maxilarul ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească lacrimile. Nagel și-a amintit că atunci când cineva era la fel de frumos ca Dana Danek, era ușor să-i uite slăbiciunile umane.

„N-aș mai putea niciodată să am încredere în tine", a spus Dana, cu vocea crăpată.

„Nu mai am absolut nimic de pierdut", a răspuns Nagel. „Dana, încerc să-mi răscumpăr sufletul cu orice preț. Și, indiferent ce-ar conta, tocmai mi-am ars ultimul pod. Mi-am sunat fostul șef și am amenințat guvernul SUA." Dana părea sceptică. „Fostul tău sef? L-ai amenințat pe directorul CIA ?"

„Am făcut-o." Nagel i-a zâmbit crispat. „Cum am spus, nu mai am nimic de pierdut.

Tocmai am aflat niște vești extrem de tulburătoare despre un program pe care l-am ajutat să-l facilitez și singura mea speranță de a-l opri și de a-mi dovedi propria nevinovăție este o înregistrare video pe care tocmai am primit-o – o mărturisire pe patul de moarte a directorului programului..."

„Ambasador?" a spus un bărbat în spatele ei.

Nagel s-a întors și a văzut fața sergentului Scott Kerble, care se uita prin deschizătura îngustă a ușii pe care tocmai o deschisese în liniște.

„Majoritatea oamenilor bat", a răspuns Dana tăios.

„Scott?" a spus Nagel. „Unde erai? Trebuia să..."

„îmi pare rău, doamnă." Vocea lui suna neobișnuit de severă. „Mă tem că mi s-a ordonat să vă reții."

Nagel și-a privit agentul de securitate de încredere, fără nicio îndoială despre ceea ce tocmai se întâmplase. „La ordinul directorului CIA?"

„Vă rog să veniți cu mine."

„Nu o puteți aresta pe ambasador!" a spus Dana. „E șefa dumneavoastră!"

Kerble a clătinat din cap. „Suntem armata americană."

Dana s-a uitat la Nagel, care a confirmat cu o înclinare a capului. Din păcate, agenții de securitate ai pușcașilor marini își primeau ordinele de la o ierarhie mult mai înaltă. Ambasadorul regreta acum profund decizia de a-i încredința lui Kerble valiza diplomatică. Singura mea copie a înregistrării video...

„Doamnă ambasador?" Kerble părea sincer stânjenit. „Vă rog să veniti cu mine."

„Desigur, Scott. Am nevoie doar de un moment. Doamna Danek și-a prezentat demisia și aș dori un moment în privat ca să-i spun cu bine..."

„Mâinile în față!" a comandat o voce gravă în timp ce ușa s-a deschis larg, dezvăluind alți doi pușcași marini care așteptau în spatele lui Kerble. Se pare că se simțeau obligați să-și susțină agentul principal, a cărui curtoazie nu-l ducea nicăieri.

„Nu vor fi necesare cătușe", a spus Nagel.

— Vin în liniște, dar aș vrea să vorbesc puțin cu doamna... —

Nu e posibil, lătră primul pușcaș marin, ieșind pe ușă.

— Arată-mi încheieturile, doamnă.

Neîncrezător, Nagel se uită la Kerble, a cărui expresie devenise mult mai rece în prezența colegilor săi.

— Dă-i încheieturile, ordonă Kerble. Și niciun cuvânt cu doamna Danek. Avem ordine. Niciun alt contact cu nimeni.

Ți-am sigilat biroul și îl vom percheziționa, împreună cu restul ambasadei.

— Percheziționăm? Nagel simțea cum i se scădea singura influență.

— Pentru... ce?

Kerble ignoră întrebarea și se întoarse către Dana.

— Doamnă Danek, dacă ți-ai prezentat demisia, va trebui să părăsești ambasada imediat. Ai înțeles?

— Da... dar... —

Acelea sunt obiectele tale personale în cutia aceea?

Dana dădu din cap.

Kerble s-a dus la cutie, a privit înăuntru, apoi s-a uitat înapoi la

Nagel, prinzându-i privirea pentru o clipă în timp ce ceilalți pușcași marini se concentrau să-i lege încheieturile. Ea a privit cum Kerble s-a aplecat peste biroul Danei și a notat ceva pe un bilețel adeziv. Apoi, cu o mișcare lină, a băgat mâna în buzunarul de la piept al uniformei, a scos valiza diplomatică pe care i-o dăduse Nagel, a lipit bilețelul adeziv de ea și a strecurat valiza în cutie, ascunzând-o sub lucrurile Danei.

Chiar a făcut asta?!

Cu fața de piatră, Kerble s-a îndreptat înapoi spre Nagel, care era acum imobilizat cu o pereche de cătușe flexibile standard din nailon. „Doamnă ambasador", a spus el, „vă sugerez să urmați ordinele acestor oameni fără ezitare. Este pentru propria dumneavoastră siguranță." înainte ca Nagel să poată răspunde, Kerble se întorsese din nou către Dana.

„Doamnă Danek!", a spus el sever, fără a lăsa nicio îndoială cine era la conducere.

„Timpul a expirat – ia-ți cutia cu obiecte personale și părăsește imediat această incintă!"

Dana părea speriată în timp ce își lua cutia de carton și se grăbea pe lângă ambasadorul încătușat, îndreptându-se direct spre ieșire.

Nagel are probleme serioase.

Scott Kerble se uita cum ofițerii săi îl escortau pe ambasador pe scările de serviciu spre subsol. Servind diplomați toată cariera sa, Kerble nu întâlnise niciodată pe cineva pe care să-l admire sau în care să aibă mai multă încredere decât pe Heide

Nagel. Decizia sa impulsivă de a rupe rândurile și de a o proteja fusese un reflex... un instinct... și o făcuse cu un risc considerabil pentru cariera sa. Ceva nu este în regulă aici...

Directorul CIA, Gregory Judd, nu oferise echipei lui Kerble niciun detaliu – doar un ordin direct; ambasadorul urma să fie încuiat în camera de operațiuni a ambasadei, sub pază și reținut până la o nouă notificare. Total neregulamentar.

Și mai ciudat, directorul ordonase o percheziție exhaustivă a biroului privat al ambasadorului pentru a colecta toate suporturile digitale – computere, hard disk-uri, DVD-uri, USB-uri etc. — ceea ce avea sens doar în două scenarii.

Fie bănuiau că Nagel era spion, ceea ce era absurd, fie directorul se temea că aceasta deținea informații care ar fi dăunătoare agenției însăși. Kerble era încrezător că orice spera directorul să confiște tocmai părăsise clădirea... într-o cutie de carton cu Dana Danek.

Păstrează-l în siguranță, îi spusese ambasadorul. Nu pomeni nimănui.

Kerble habar n-avea ce ar putea fi conținutul pungii, dar știa că

Dana nu ar îndrăzni niciodată să o deschidă. Mai mult, directorul CIA ar fi ultima persoană pe care Dana ar suna-o vreodată în legătură cu asta.

Ca să fie sigur, Kerble adăugase un bilet adeziv anonim în pungă:

D— Nu spune nimănui despre asta. Cineva te va contacta. Punga eân

siguranță, se gândi el. Cel puțin pentru moment. Kerble nu le spusese nimic colegilor săi. Nici nu menționase comportamentul aberant al ambasadorului – inclusiv sosirea ei la ambasadă pe jos și neînsoțită. Nagel este cea mai etică persoană pe care am întâlnit-o vreodată, își aminti el. E clar că e prinsă în ceva ce nu înțeleg.

Având în vedere că ambasadorul era acum în arest, a considerat că e prudent săi recupereze SUV-ul personal, să-l scoată de pe stradă și să-l depoziteze în curtea parcării ambasadei, împreună cu restul flotei. Kerble s-a dus la biroul de securitate și a recuperat setul de chei de urgență pe care le păstrau pentru toate vehiculele ambasadei. Apoi s-a întors la un terminal pentru a afla locația dispozitivului de urmărire ascuns care exista în orice vehicul care l-ar fi putut transporta pe ambasador. Kerble știa că SUV-ul era în apropiere, deoarece ambasadorul se întorsese pe jos la reședință, dar utilizarea coordonatelor GPS i-ar fi economisit timp prețios rătăcind pe străzi.

A așteptat un moment în timp ce dispozitivul de urmărire a fost activat. Când punctul intermitent a apărut pe harta Pragăi, Kerble s-a uitat confuz. Vehiculul cu siguranță nu era parcat în apropiere, așa cum se aștepta. în schimb, era parcat la cinci kilometri distanță... pe creasta de deasupra Parcului Folimanka.

La câteva etaje sub pământ, Golem-ul traversa seiful SMES spre cele douăsprezece rezervoare Cryofab cu heliu lichid. Partea superioară a fiecărui balon masiv se termina cu o baionetă electronică ranforsată și o supapă conectate la o conductă izolată care alimenta SMES. Pe peretele de lângă rezervoare strălucea un panou de control care conținea o diagramă a tuturor celor douăsprezece canistre și a diferitelor lor stări.

După toate aparențele, ecranul regla fluxul de heliu către fiecare canistră. Golem-ul nu avea nicio idee cum să folosească acest panou și nici nu avea vreo intenție să încerce. Ceea ce plănuia nu necesita nicio subtilitate. Exista o modalitate foarte simplă de a opri fluxul de lichid suprarăcit în SMES.

Se apropie de primul recipient, un balon bulbos din oțel inoxidabil, mai înalt decât el. Fața sa acoperită de lut i se reflecta. „Nu sunt un monstru", își reaminti, știind că învelișul său exterior, ca al tuturor, era un miraj care ascundea adevărul din interior. Sunt protectorul ei.

Așa cum era de așteptat, în partea de sus a fiecărui rezervor, lângă aglomerația de conectori și valve electronice, exista un întrerupător manual – o valvă cu roată pe care cineva o putea roti în caz de urgență pentru a opri fluxul de heliu.

La fel de simplu ca oprirea unui furtun de grădină. Conform a tot ce citise, reacția lentă în lanț ar începe imediat ce fluxul de heliu ar fi fost oprit, provocând încălzirea bobinelor supraconductoare, pierzând o parte din conductivitate, opunându-se curentului... și începând o buclă de feedback mortală.

Rezistentă la căldură Rezistentă la căldură Căldură...

Odată ce închid valvele, a estimat el, voi avea aproximativ douăzeci de minute. După acest timp, bobinele s-ar încălzi și ar atinge temperatura critică – „limita de stingere" când tot heliul lichid din sistem ar începe să fiarbă... transformându-seân

gaz. Golem-ul și-a imaginat orificiul de stingere de deasupra lui, care acum era închis etanș, și și-a imaginat norul de heliu gazos în expansiune rapidă încercând să scape în siguranță într-un gheizer de vapori de heliu înghețați.

Nu mai este posibil, se gândi el. Astăzi va fi un scenariu diferit.

Norul de gaz în expansiune rapidă nu va găsi nicio scăpare și va începe să aplice o presiune enormă pe fiecare centimetru pătrat al acestei camere etanșe. Inclusiv pe discurile de ruptură.

Golem-ul a respirat adânc și a examinat șirul de canistre. își putea deja imagina presiunea din boltă urcând... apăsând pe pereții groși de beton... provocând cedarea discurilor de ruptură din fiecare rezervor. Foarte brusc, ar exista aproximativ douăzeci de mii de litri de heliu lichid expuși la aer liber.

Reacția în lanț ar fi instantanee și de neoprit – un eveniment catastrofal de expansiune – la fel de violentă și distructivă ca aprinderea unui focos puternic în acest spațiu mic.

CAPITOLUL 108 în timp ce cobora, Langdon își dorea ca evadarea lor prin zidul retras să fi dus la lumina zilei, mai degrabă decât la o rampă care se înălța în spirală, mai adânc în pământ. Deși era logic ca un adăpost antibombă să aibă un nivel inferior – la urma urmei, centrele de comandă nucleară de la Muntele Cheyenne și Muntele Yamantau erau ambele construite sub peste 300 de metri de granit solid – Langdon sperase să care dovezile pe care le adunaseră în sus și în afara lui Threshold... nu mai departe înăuntru.

Cu puțin noroc, oricine intrase în Threshold în spatele lor nu reprezenta o amenințare, dar totuși Langdon și Katherine nu pierduseră timpul, începând coborârea și distanțându-se de oricine intra în spatele lor. După ce obținuseră în sfârșit dovezile de care aveau nevoie, trebuiau acum să găsească o cale de ieșire.

Coborând în spirală mai adânc, au ajuns la baza rampei exact când un sunet înspăimântător s-a materializat deasupra lor – staccato-ul rapid al pantofilor cu talpă tare pe beton, mișcându-se într-un ritm accelerat. Acesta nu era un om de serviciu.

„Trebuie să plecăm!", a șoptit Langdon.

La baza rampei se afla un alt perete retractabil, identic cu cel de deasupra. L-au străbătut în grabă și s-au trezit într-un coridor sinistru, lung de aproximativ zece metri. în lumina slabă, pereții, tavanele și podelele negre mat emanau mai mult aura unui mausoleu decât a unei instalații tehnologice.

„E o altă lume aici jos...", a șoptit Katherine.

Oriunde s-ar fi aflat acum, Langdon estima că aveau mai puțin de douăzeci de secunde să găsească un loc unde să se ascundă. Rampa spiralată îl dezorientase din ce în ce mai mult

, iar ieșirea de la Bastionul Crucifix părea tot mai îndepărtată cu fiecare pas. Dacă ar fi fost văzuți acolo jos, se temea acum Langdon, ar fi declanșat o alarmă , făcând evadarea aproape imposibilă.

Au alergat pe holul sepulcral, trecând pe lângă o fereastră lungă în dreapta lor, dincolo de care o mare de luminițe verzi și roșii pulsau în întuneric. Langdon abia

putea distinge siluetele a zeci de rack-uri masive de computere adăpostite într-o cușcă de plasă. „Ecran Faraday...", a șoptit Katherine. „Acele computere trebuie să fie cuantice." Langdon știa foarte puține despre computerele cuantice, cu excepția faptului că acestea necesitau protecție împotriva razelor cosmice și a altor forme de radiații. Un alt motiv pentru care Threshold este subteran?

Când au trecut de intrarea în sala de calculatoare, Katherine nu a încetinit niciodată, împărtășind aparent instinctul lui Langdon de a nu se prinde într-o cușcă metalică, la propriu.

Holul a luat-o brusc la stânga, iar când au luat colțul, s-a aprins o lumină mai blândă, luminând o secțiune mult mai lungă a unui coridor negru similar.

„Acolo!" a șoptit Katherine, arătând spre capătul îndepărtat al holului.

Ceea ce îi aștepta oferea într-adevăr o rază de speranță, dar Langdon a auzit acum sunetul inconfundabil al unor pași care răsunau din nou în spatele lor. Nu vom ajunge niciodată la timp.

In depărtare, holul se termina la o ușă metalică, deasupra căreia era inscripționat un mesaj în cel mai eficient și universal limbaj de pe pământ – un simbol a cărui semnificație completă era transmisă instantaneu. Simbolul scării ascendente era o priveliște binevenită, iar Langdon era încrezător că, dacă reușeau să urce înapoi la etajul superior, puteau găsi drumul spre ieșirea din bastion pe unde veniseră.

„Dar nu putem ajunge la scări nevăzuți", se gândi el, auzind pașii apropiindu-se.

Pe holul din față se aflau alte două uși, ambele pe dreapta.

Din păcate, Langdon își dădea seama deja că niciuna nu le-ar fi de ajutor. Prima ușă, chiar în față, era marcată cu „...". Dacă semăna cât de cât cu camera de provizii medicale de la etaj, spațiul era un labirint lung de rafturi cu lumini automate și fără ieșire. O capcană mortală.

A doua ușă, chiar dincolo de ea, era mult mai mare și amplasată la câțiva metri distanță, într-o nișă. Orice s-ar fi aflat dincolo de ușă era, aparent, important, pentru că Langdon putea vedea de acolo că era echipată cu un dispozitiv de securitate familiar – un suport circular de sticlă neagră. Un scaner RFID... pentru care nu mai avem autorizație.

Pașii din spatele lor se auzeau din ce în ce mai puternici.

în timp ce se apropiau de ușa camerei de provizii, Langdon încetini până se opri brusc când un gând i se materializă. Unul dintre marile mistere ale conștiinței era de unde proveneau ideile. Katherine susținea că mintea era un receptor conectat la un câmp mai vast al conștiinței. Gessner susținea că creierul era un computer ale cărui trilioane de comutatoare neuronale rezolvau pur și simplu problema.

în acel moment, lui Langdon nu-i păsa cine avea dreptate. Sursa ideii sale era irelevantă. Tot ce conta era că știa dintr-o dată exact ce să facă.

De ce se opri?!

Katherine se întoarse spre Langdon, care deschidea ușa camerei de provizii. Era evident că nu puteau ajunge la scara de la capătul holului fără să fie văzuți, dar a se ascunde în camera de provizii părea o sinucidere.

Se grăbi să se întoarcă să-l oprească, dar Langdon deja pășise înăuntru. Luminile fluorescente de deasupra pâlpâiau, luminând intrarea în îngustul labirint de rafturi care se întindea în întuneric.

Fără ezitare, Langdon luă o sticlă de detergent lichid de pe raft și, ca un jucător de bowling, aruncă sticla pe culoarul dintre rafturi. Sticla alunecă pe podea și alunecă până la capăt, fără să atingă niciuna dintre părți, declanșând o serie de lumini dinamice în cele mai adânci cotloane ale camerei de provizii. Chiar înainte ca sticla să atingă peretele îndepărtat, Langdon păși înapoi pe hol. închise ușa, dar o lăsă puțin întredeschisă, permițând unei fâșii de lumină fluorescentă să se revarse în coridorul slab luminat. Apoi o apucă pe Katherine de mână și o trase cât de repede putu în direcția în care mergeau, spre ușa scării, care se afla încă la cel puțin patruzeci de metri distanță.

în timp ce alergau, ea se simți încurajată de un optimism brusc, tocmai realizându-și gândirea ingenioasă a lui Langdon. Nu trebuie să ajungem încă la capătul holului... Așa cum anticipase, când se apropiară de nișa cu scanerul RFID, Langdon viră brusc la dreapta, trăgând-o pe Katherine după el în nișă. Nișa era puțin adâncă – mai puțin de un metru adâncime – așa că s-au întors și au rămas cu spatele lipit de metalul rece al ușii grele, făcându

—se cât mai înalți și subțiri posibil, sperând că nișa era suficient de adâncă pentru a-i ascunde de vedere.

Un moment mai târziu, sunetul unor pași a intrat în hol și s-a oprit.

S-a lăsat o tăcere lungă.

Apoi Katherine a auzit sunetul inconfundabil al unei arme armate.

Ochii lui Jonas Faukman s-au deschis brusc și și-a dat seama că adormise la birou. Nu era sigur de ce se trezise atât de brusc – poate sunetul ploii care acum îi bătea fereastra – dar în timp ce se ridica să se întindă, a fost surprins să simtă revenirea fricii.

Totul e bine, s-a asigurat el. RL&KSRGUD.

L

CAPITOLUL 109

Angdon și Katherine stăteau rigizi, unul lângă altul și abia respirând.

Spatele lor era literalmente lipit de perete sau, mai exact, de o ușă de oțel excepțional de lată. Chiar dacă se strecuraseră în această nișă nedetectați, sosirea lor fusese însoțită de sunetul nedorit al unei arme armate.

Langdon a rămas nemișcat, sperând că luminile fluorescente care străluceau în camera de provizii ar fi suficient de suspecte pentru a justifica o percheziție. Avem nevoie doar de un minut de distragere a atenției.

Dacă nu... erau prinși în capcană.

Pașii au început încet din nou, apropiindu-se. După câteva secunde tensionate, Langdon a văzut o priveliște binevenită – o slabă stropire de lumină fluorescentă pe peretele îndepărtat. Oricine ar fi fost acolo, a deschis ușa camerei de provizii!

Deodată, luminile fluorescente au dispărut, iar Langdon a auzit ușa camerei de provizii închizându-se cu un clic. A intrat?! Langdon s-a străduit să audă pași, dar

nu a fost decât liniște. Katherine s-a mișcat lângă el, iar el i-a simțit mâna încercând să o găsească pe a lui lângă el. Pentru o clipă, a crezut că căuta sprijin emoțional, dar apoi a simțit-o apăsând un mic obiect în palmă. S-a uitat în jos și a văzut o oglindă compactă, pe care tocmai o scosese din geantă.

Langdon deschise oglinda cu degetul mare și o întinse cu grijă cu doar un centimetru dincolo de marginea nișei. în reflexia minusculă, spera să vadă un hol gol. Dar, în schimb, văzu silueta inconfundabilă a unei siluete apropiindu-se, îndreptându-se încet spre ei. Bărbatul era mai în vârstă, cu părul argintiu, un costum închis la culoare și ochelari.

Oricine arfi fost bărbatul, nu fusese păcălit. Pistolul său era ridicat, îndreptat în direcția lor.

Everett Finch privi peste țeava pistolului SIG Sauer întins și inspectă holul din față. Intrusul era aproape. Oricine pătrunsese la nivelul inferior al Threshold-ului nu venise să se ascundă într-un debarau cu provizii; venise pentru altceva.

Și dacă au ajuns până aici, sunt periculos de aproape de a descoperi cel mai sensibil secret al lui Threshold.

Pe măsură ce Finch înainta, își menținea concentrarea asupra singurei ascunzători din hol – ușa încastrată din dreapta, suficient de adâncă cât să-i ascundă pe oricine stătea chiar lângă ușa grea de metal.

Ținându-se pe partea stângă a coridorului, se mișca cu pași furiși, ținându-și arma îndreptată spre nișă. Pe măsură ce unghiul său se îmbunătăția, linia sa de vedere începea să dezvăluie interiorul nișei. Când zări în sfârșit marginea din stânga a ușii de metal, Finch se năpusti înainte cu doi pași mari și se ghemui, legănându-și brațele și țintind în ochi.

Spre surprinderea lui, nișa era goală.

Langdon și Katherine stăteau față în față, cu inimile bătându-le puternic.

Ce tocmai s-a întâmplat?!

Cu câteva secunde în urmă, cu spatele la ușa lată de oțel, Langdon se retrăsese din cauza reflexiei unui bărbat care înainta spre ei cu un pistol. în timp ce apăsa puternic ușa, simți brusc că-și pierde echilibrul – dar apoi ochii lui Katherine se măriră de neîncredere și Langdon își dădu seama ce tocmai se întâmplase.

Ușa grea din spatele lor... se mișcase.

Langdon se lăsă din nou pe spate, alăturându-i-se Katherine. Ușa era acționată cu arc și rigidă, dar în timp ce își sprijineau picioarele și se împingeau înapoi, aceasta se deschise. Nu avea sens, având în vedere prezența unui scaner RFID, dar în timp ce el și Katherine se strecurau afară, Langdon observă că închizătorul din toc era umplut cu un fel de material verde, aparent pentru a nu se încuia.

Cine a ținut ușa deschisă?!

Temându-se de pistolarul de pe hol, Langdon scoase instinctiv materialul verde din închizător și lăsă ușa să se închidă în liniște. Portalul se declanșă și se blocă. încuiat. Materialul din mâna lui, își dădea seama acum, nu era deloc material textil, ci mai degrabă vinii sau cauciuc – un mănunchi de frunze artificiale care probabil fuseseră smulse de pe ficusul artificial de lângă ușă.

„Ce noroc incredibil", șopti Langdon uimit.

Katherine părea mai puțin ușurată decât se aștepta el. „Doar dacă cineva voia să fie sigur că poate ieși." „Ce vrei să spui?"

Arătă spre un al doilea scaner RFID de pe peretele de lângă ficus.

„Ai nevoie și de un cârd ca să ieși, Robert. Cineva încerca să deschidă ușa asta... dar tocmai ne-am încuiat înăuntru." Golem-ul apucă rotița de la a patra canistră cu heliu și o răsuci spre dreapta, la fel cum făcuse și cu primele trei. Sfârșitul e aproape. După câteva rotiri strânse, supapa fu complet închisă, iar panoul de control emitea un semnal sonor urgent. Pictograma pentru canistra nr. 4 se făcu roșie. Patru indicatori la rând străluceau acum în roșu, alături de opt care erau încă aprinși în verde.

A reînceput procesul pentru canistra numărul 5, lucrând încet în timp ce roata se învârtea.

Golemul și-a croit drum pe linie, închizând fiecare supapă. De fiecare dată când închidea o canistră, controlerul emitea un semnal sonor și făcea un reglaj, deschizând fluxul de heliu către următoarea canistră de rezervă.

în ciuda nerăbdării sale de a termina treaba, Golemul se mișca încet și menținea o respirație lentă și profundă pentru a preveni o altă criză. Obiectivul său era acum la vedere și se forța să fie precaut. Pe măsură ce închidea fiecare supapă, repeta în minte pașii pe care îi va face pentru a scăpa. Douăzeci de minute vor fi suficient timp...

Un buzer puternic a sunat acum, trăgându-l pe Golem din gândurile sale.

Panoul de control afișa avertismente intermitente și emitea bipuri din ce în ce mai urgente. Ecranul afișajului arăta că unsprezece canistre erau închise. Fiecare canistră, cu excepția celei de-a 12-a, era acum deconectată manual de la SMES. Mai important, nouă dintre acele canistre erau listate ca fiind 100% pline.

Mii de kilograme de heliu lichid în acest spațiu minuscul.

Golem-ul a respirat adânc și și-a revizuit planul pentru ultima oară, apoi și-a pus mâna pe rotița rotativă a numărului 12.

Fac asta pentru tine, Sasha, s-a gândit el în timp ce începea să închidă valva.

Pragul a fost construit cu sângele tău.

Sângele nostru.

Valva s-a oprit complet, complet închisă.

Și acum am distrus-o.

La sediul CIA din Langley, directorul Judd stătea singur în camera sa securizată de comunicații. încerca să formuleze răspunsul adecvat la videoclipul oribil la care tocmai fusese martor. O echipă tehnică șterse deja videoclipul de pe internet, dar asta nu oferea prea multă consolare; oricine îl interogase pe Gessner putea pur și simplu să-l reposteze oricând.

Dacă acest videoclip ar fi scurs, Judd nu avea nicio îndoială că ar deveni viral aproape imediat – în întreaga lume. Nu numai că prezenta tortura brutală a unui om de știință proeminent, dar videoclipul conținea o mărturisire care dezvăluia existența unui proiect de informații american extrem de secret... inclusiv locația sa...

descoperiri tehnologice... și utilizarea de subiecți umani non-voluntari.

Consecințele ar fi fost cum nu mai trăise CIA vreodată.

CAPITOLUL

110

Angdon a examinat camera mică în care el și Katherine tocmai evadaseră.

Oricare ar fi fost locul ăsta... Tocmai ne-am încuiat.

Spațiul părea mult mai moale decât coridorul steril de afară; avea mochetă, câțiva copaci artificiali realiști și chiar o serie de picturi abstracte pe perete. în fața lor era o deschidere arcuită, pe care a privit-o cu trepidație. Dincolo de ea, un tunel larg de beton se curba spre stânga, dispărând din vedere. Trei lucruri legate de pasaj i s-au părut instantaneu de rău augur lui Langdon.

în primul rând, luminile tunelului erau deja aprinse – albastru pal pe pereții gri – sugerând că altcineva s-ar putea afla deja înăuntru. în al doilea rând, podeaua tunelului era înclinată în jos, iar Langdon ezita să se aventureze mai adânc în pământ. Și, în cele din urmă, părea clar din cârdurile RFID necesare pentru a intra și ieși din această zonă că tunelul ducea probabil către cea mai sigură zonă din Threshold – mai degrabă decât către o ieșire.

Pentru o clipă, Langdon se întrebă dacă cea mai sigură mișcare ar fi să se predea, dar avea o bănuială tot mai mare că bărbatul mai în vârstă și bine îmbrăcat care îi urmărea ar putea fi chiar domnul Finch – un bărbat care, potrivit ambasadorului, nu lua prizonieri și nu s-arfi oprit de la nimic pentru a-i proteja. Prag.

Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem... acum.

Langdon o ajunse din urmă pe Katherine la jumătatea tunelului, pe care îl urmară până la un alt portic arcuit. Intrarea era încadrată într-o elegantă piatră neagră, cu o ușă largă, batantă, din sticlă mată. Suprafața translucidă era gravată cu o imagine familiară:

Langdon și Katherine au schimbat o privire tăcută. Părea că tot ce văzuseră până atunci – chirurgi robotici, laboratoare de realitate virtuală, neuroni artificiali și cipuri de computer – era doar preambulul la ceea ce se afla dincolo de această ușă.

Cu un val de adrenalină, Langdon se îndreptă spre ușă și o împinse suficient cât să privească înăuntru. Spre surprinderea sa, simți că privirea i se îndreaptă imediat în singura direcție în care nu anticipase acest adânc subteran, în sus.

Langdon se trezi privind spre cer, într-un tavan înalt, cu o cupolă – un baldachin concav, luminat ușor de jos. Cupola circulară îi amintea de un planetariu și totuși Langdon știa ce fusese odată . Cupola este cea mai puternică formă arhitecturală. Acesta era „adăpostul antiexplozie" al Buncărului Folimanka – camera sigură unde oamenii se adunau în timpul unui atac – cel mai adânc și mai sigur spațiu al său.

Langdon văzuse odată o altă cupolă subterană secretă – tot deținută de guvernul SUA – ascunsă sub terenul de golf al stațiunii Greenbrier din Virginia de Vest. Timp de peste trei decenii, adăpostul privat anti-radiație nucleară al Congresului SUA, Buncărul Greenbrier, fusese unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Americii până când Washington Post a publicat un reportaj în 1992.

Langdon și-a coborât privirea și s-a uitat în jurul camerei.

Cu siguranță nu este un planetariu. Camera era vastă și perfect rotundă și nu părea a fi nimic din ce văzuse Langdon în întreaga lui viață.

Ce loc este acesta?

Nedumerită, Katherine a pășit în camera cu cupolă împreună cu Langdon. La prima vedere, părea o reprezentare a punții de comandă a unei nave spațiale futuriste.

Centrul camerei era dominat de o platformă circulară ridicată pe care cel puțin douăzeci de stații de lucru elegante erau așezate în cerc, toate orientate spre exterior. Fiecare post de comandă consta dintr-o cabină de pilotaj elaborată – similară unui simulator de zbor. în timp ce Katherine își cobora privirea spre parter, se trezi incapabilă să înțeleagă ce vedea acolo. Aranjate precis pe podeaua mochetată și luxoasă din jurul punții de comandă, o serie de capsule metalice elegante și joase radiau spre exterior precum spițele unei roți. Fiecare capsulă strălucitoare semăna cu o operă de artă modernă – o carcasă minimalistă, asemănătoare unei torpile, din metal negru lucios, lungă de trei metri și aliniată cu propriul post de comandă de pe punte. Nedumerită, se îndreptă spre cea mai apropiată capsulă, văzând acum că partea superioară a fiecăreia era de fapt un panou convex de sticlă colorată, atât de perfect croit încât nu avea cusături. Privi în jos prin sticlă, dar văzu doar întuneric înăuntru. „Ce chestii sunt acestea?" șopti Katherine când Langdon sosi lângă ea. El studie capsula o clipă, apoi se aplecă și atinse un buton discret încastrat în lateralul acesteia. Se auzi un șuierat de aer, ca degajarea unui vid, iar capacul de sticlă al capsulei se ridică ca o ușă în formă de aripă de pescăruș. înăuntru se aprindeau lumini slabe, dezvăluind un interior căptușit care semăna cu o capsulă de dormit futuristă. Sau cu un sicriu. „Arată ca o versiune avansată", spuse Langdon, „a capsulei pe care am văzut-o în laboratorul lui Gessner." Katherine dădu din cap, uitându-se la sistemele de fixare cu velcro și la conectorul intravenos. Această mașină era în mod clar urmașul prototipului rudimentar în care văzuseră corpul lui Gessner... mașina cu animație suspendată, capabilă să țină ore întregi un pacient rănit grav, aflat în pragul morții. Pe lângă faptul că era mai mare și mai elegantă decât predecesoarea sa, această versiune conținea un suport specializat pentru cap, cu căptușeală din piele moale și o deschidere de mărimea unui craniu. Deschiderea semăna foarte mult cu „cavitatea senzorială" a unui magnetoencefalograf – zona echipată cu senzori magnetici pentru detectarea activității neuronale – deși Katherine a presupus că, dacă erau implicate cipuri cerebrale, deschiderea conținea probabil un fel de tehnologie de câmp apropiat sau ultra-wideband utilizată în mod obișnuit pentru a interacționa cu implanturile cerebrale. Comunicare wireless direct prin craniu, se gândi ea, simțind un fior rece. Dacă unui subiect i se implantează un cip cerebral H2M complet integrat... și acel cip este capabil de monitorizare în timp real... Katherine a amețit pe măsură ce începea să-și dea seama exact pentru ce era concepută această cameră. Incredibil, ea și Robert discutaseră despre acest subiect toată după-amiaza... stări alterate de conștiință, experiențe extracorporale, călătorii cu droguri

psihedelice, beatitudine epileptică postictală. Un colaj de concepte îi inunda acum mintea: filtre cerebrale, conexiune universală, capacitatea neexploatată a omenirii de a întrezări un spectru mult mai larg al realității. Aceste sarcofage strălucitoare, își dădea seama acum, erau piesa finală a unui proiect de cercetare pe care, cu mai puțin de o oră în urmă, l-ar fi declarat complet imposibil. Chiar se întâmplă asta? Lângă ea, Langdon își ridică ochii de la nacelă și privi întreaga cupolă. „Dar nu înțeleg... ce se întâmplă în camera asta?" Katherine știa că răspunsul la întrebarea lui era pe cât de simplu, pe atât de uluitor. Acest loc fusese conceput pentru a dezvălui cel mai enigmatic secret al vieții... starea alterată supremă a minții... cea mai evazivă dintre experiențele umane. Pe măsură ce greutatea momentului o copleși, Katherine întinse mâna și îl luă în liniște. „Robert", șopti ea. „Au construit un laborator al morții." UN laborator al morții DIN CAPITOLUL 111. Pe măsură ce Langdon începea să înțeleagă implicațiile revelației surprinzătoare a lui Katherine, simți un val de noi întrebări. De ce ar studia CIA moartea? Ce speră să descopere? Oricât de interesantă din punct de vedere intelectual i se părea lui Langdon perspectiva de a înțelege moartea, se temea că această cameră servea unui scop mult mai întunecat decât simpla studiere a conștiinței umane sau a morții. Oroarea de a supune pe cineva „stării de moarte" din orice alt motiv decât menținerea vieții părea de neconceput. Chiar dacă pacientul este drogat sau nu-și poate aminti experiența... „Trebuie să știu totul despre această cercetare", spuse Katherine, îndreptându-se mai adânc în șirul de capsule.

„Trebuie să continuăm să ne mișcăm", îl îndemnă Langdon, aruncând o privire nervoasă înapoi, spre intrare. I se alătură repede și făcu semn spre partea îndepărtată a cupolei, unde pe un indicator scria /. Se îndoia că o cameră de utilități ar avea o ieșire, dar cel puțin ar putea oferi un loc mai bun în care să se ascundă, iar Langdon nu vedea o opțiune mai bună. Nicio cale de ieșire. S-au grăbit prin labirintul de capsule și, la jumătatea cupolei, Langdon putea vedea că zona de utilități nu era accesibilă printr-o ușă... ci mai degrabă printr-o deschidere dreptunghiulară mare în podea. Mai departe în subteran? Indiferent dacă deschiderea avea scări, o scară sau un fel de lift, ideea de a coborî mai adânc în pământ era una pe care Langdon nu o savura. După cum s-a dovedit, coborârea oricum nu era o opțiune. Un foc de armă asurzitor se auzi în spatele lor. Vuietul armei reverbera în cupola de deasupra. Langdon și Katherine se întoarseră amândoi, încremeniți în loc, în timp ce bărbatul cu părul argintiu în costum închis se apropia cu arma îndreptată spre amândoi. „Dr.

Solomon și profesorul Langdon, presupun?", spuse el calm. Vocea îi era familiară – aceeași voce tărăgănată sudică pe care Langdon o auzise la telefon cu ambasadorul. Finch. „Jucați un joc periculos", spuse el, apropiindu-se. „Și mă tem că nu se va termina bine pentru dumneavoastră." Finch știa că nimic nu era mai impresionant decât sunetul focurilor de armă într-un spațiu închis. în filme, îi făcea pe oameni să fugă, dar în viața reală avea un efect paralizant. îi plăcea să-i vadă pe Langdon și Solomon ținuți locului, cu brațele ridicate și palmele arătându-și – semnul universal al predării. Țintele lui erau acum în modul de reacție, iar Finch

deținea toate cărțile. „Lăsați geanta jos, dr. Solomon", ordonă el, în caz că avea o armă în ea. Solomon s-a supus, punându-și geanta de umăr pe podea. în timp ce se supunea, Finch a văzut că geanta conținea un dosar gros și negru... fără îndoială unul dintre documentele clasificate pe care le adunaseră pe parcurs. îmi faci lucrurile ușoare. După toate relatările, acești doi intruși tocmai intraseră într-un proiect guvernamental secret și furaseră materiale strict secrete. Dacă Finch i-ar fi împușcat mortal, nu ar fi existat nicio anchetă, mai ales că ajunseseră atât de departe în instalația restricționată. în mod ironic, moartea era exact scopul acestei încăperi. Cu toate acestea, Finch ar fi trebuit să-i interogheze mai întâi... și să afle cine mai era implicat în asta și cum. Ambasadorul Nagel era în mod clar vinovat, nu numai că îl contrazise pe Finch, dar amenințase și agenția. O idee extrem de proastă. Directorul Judd o reținuse deja pe ambasador și avea să se ocupe cum se cuvine. „Cartea de ghinion este Sasha Vesna", s-a gândit el, amintindu-și de bagheta antiepileptică pe care o găsise la etaj. încă se lupta să accepte că Sasha ucisese două persoane. întrebări pentru mai târziu, și-a spus el. Acum, rezolvați problema în discuție... cei doi captivi ai mei. Strategic, nu avea sens ca Finch să-i scoată pe Langdon și Solomon din clădire sub amenințarea armei. Deși avea șaptezeci de ani, statura mică a lui Finch nu s-arfi putut compara cu cea a lui Langdon, un metru și optzeci, în caz că ceva nu mergea bine, iar drumul înapoi spre bastion oferea mult prea multe șanse pentru un atac surpriză. Punctul secundar de acces al clădirii Threshold era mai aproape, dar în prezent era folosit pentru construcții și era supravegheat de soldați americani. Dacă Finch ar fi ieșit cu doi americani sub amenințarea armei, ar fi ridicat prea multe semne de întrebare. Și așa așteptăm, hotărî el, după ce chema imediat întăriri după ce găsise cadavrul lui Housemore. Ajutorul e pe drum. Interogatoriul avea să aibă loc în Threshold, hotărâse Finch cu mândrie. Facilitatea sa oferea un secret și o eficacitate superbe. Capsulele EPR puteau fi folosite extrem de convingător, iar farmacia Threshold era plină de instrumente pentru interogatoriu, inclusiv medicamente pentru afectarea memoriei, în cazul în care ar fi fost necesar ca „nimic din toate acestea să nu se întâmple vreodată". în timp ce Finch se îndrepta încet spre captivii săi, era încrezător că situația era în întregime sub controlul său. Singura lui omisiune – una minoră – fusese să nu verifice cartușele din arma lui Housemore, dar, nevăzând niciun semn de schimb de focuri la etaj, era aproape sigur că SIG Sauer P226 avea încărcătorul aproape plin. Finch prefera să nu folosească arma – cel puțin nu încă – dar știa că nu ar avea de ales dacă Langdon și Solomon ar decide să-l grăbească. Trebuie să -i mențin calmi. Cea mai eficientă manipulare pentru a-i controla pe captivi era să -i distragă cu alte gânduri. în mod convenabil, Langdon și Solomon erau încă aparent uluiți de ceea ce găsiseră aici jos, iar cu cât Finch explica mai multe despre Threshold, cu atât agenției îi devenea mai clar că Langdon și Solomon știau mult prea multe ca să fie eliberați. Niciodată.

— Nu e nevoie să trageți, declară Langdon când Finch sosi în fața lor, cu arma îndreptată spre pieptul lor. Vom semna acordurile de confidențialitate. Spuneți-ne doar de ce aveți nevoie.

— Oh, momentul ăsta a trecut, răspunse Finch rece. Ați intrat prin efracție într-o instalație ultrasecretă și ați văzut mult prea multe.

— Adevărat, declară Solomon, pe un ton indignat. Am văzut că mi-ați furat brevetul. Lipsa ei aparentă de frică îi spunea lui Finch că încă nu înțelesese adevăratul pericol al situației sale.

— Nu am furat nimic, doctore Solomon, spuse el calm. Nu dețineți niciun brevet. După cum vă amintiți, acesta a fost refuzat.

— Dar de ce toate manevrele tactice?! întrebă Langdon. De ce să nu o contactați pur și simplu pe Katherine sau pe editorul ei și să le explicați...

— Pentru că nu avem gânduri sinucigașe, replică Finch. „întrebați-o pe Dr. Solomon ce părere are despre împărtășirea cercetărilor cu armata americană. A acordat odată un interviu podcast amăgitor pe această temă. Nu puteam risca să o facă publică și să împărtășească preocupările agenției. In plus, domnule Langdon, nu am avut timp. Toate astea au atins un punct culminant aseară foarte repede..." „Ce experimente faceți aici?!" a întrerupt Katherine, examinând capsulele EPR cu o uimire nedisimulată. „Studiați moartea?" „Cât de mult ați dori să știți?" a întrebat Finch, dând din cap amenințător spre cea mai apropiată capsulă. „Intrați și vă voi arăta." „Nu va fi necesar", a spus Langdon. „Luați-vă dosarul cu informații clasificate . Vom semna acorduri de confidențialitate. Am văzut o parte din instalația dumneavoastră, dar nu am înțeles aproape nimic." Finch a chicotit. „Oameni inteligenți care se prefac proști? Asta nu e niciodată foarte convingător, domnule profesor. Permiteți-mi să vă luminez." „Vă rog, nu", a spus Langdon. „Cred că am prefera să nu știm ce faceți aici jos." – Ei bine, asta nu pare deloc corect, spuse Finch zâmbind. Având în vedere că Dr. Solomon a ajutat la construirea ei. Golem-ul urcase în liftul pneumatic pentru a urca înapoi în camera cu cupolă când s-a auzit împușcătura. Alarmat, coborî imediat, așteptând în tăcere sub deschizătură. Conversația de sus se auzea perfect. Un bărbat înarmat tocmai luase doi ostatici din cupolă și li se adresase cu Dr. Solomon și Robert Langdon. Golem-ul habar n-avea de ce se aflau cei doi americani acolo jos, dar niciunul dintre ei nu merita să moară. Bărbatul cu arma, însă, cu siguranță merita. Golem-ul își dăduse seama repede că acesta era Everett Finch, care, potrivit lui Gessner, era creierul din spatele Threshold-ului. Capul șarpelui. Aici, în carne și oase. Universul tocmai îi oferise Golem-ului un dar neașteptat – oportunitatea de a-l elimina pe trădătorul suprem al Sașei... omul care crease această casă a ororilor. Oricât de atrăgătoare ar fi fost perspectiva de a-l ucide pe Finch, sarcina părea aproape imposibilă. Golem-ul nu mai avea decât o armă cu electroșocuri, cu o singură descărcare rămasă – nicio armă de foc – și, dacă ar fi urcat pe platforma pneumatică, s -ar fi ridicat de la podea, la vedere, în spatele camerei cu cupolă, complet expus. Ceasul ticăie, își aminti el, estimând că mai avea doar cincisprezece minute sau cam așa ceva înainte ca această cameră să detoneze și să se transforme într-o bombă sub presiune catastrofală. A aștepta prea mult aici era moarte sigură și se întreba dacă ar trebui să fugă înapoi prin pasajul lung al utilităților către seiful SMES și să încerce să anuleze explozia. Roata rotativă a

portalului etanș necesitase un efort substanțial pentru a se sigila la ieșire și se temea că energia necesară pentru a-l deschide din nou s-ar putea dovedi prea multă pentru el. Un risc periculos fără bagheta mea, se gândi el. Golem-ul se simțea gata să-și schimbe viața pentru a domnului Finch, dar știa că nu putea lua această decizie pentru Sasha. Dacă nu ar fi scăpat și nu ar fi eliberat-o, ea nu ar fi mai văzut niciodată lumina zilei. CAPITOLUL 112 în strălucirea spectrală a cupolei, înconjurat de capsule suspendate cu animație, Robert Langdon stătea lângă Katherine și îl studia pe răpitor. După ce se poziționase la cinci metri distanță, în siguranță, Everett Finch se sprijinea confortabil de o captură, cu arma îndreptată. Având în vedere circumstanțele tensionate, atitudinea lui Finch părea tulburător de senină. Omul acesta avea o detașare glacială care sugera că era capabil să facă orice era necesar. „Viitorul va fi controlat de cei care dezvoltă prima interfață om-mașină autentică", începu Finch. „Comunicare fără efort între oameni și tehnologie. Fără tastare, dictare, vizualizare... doar gândire. Ramificațiile financiare sunt suficiente pentru a crea o nouă superputere mondială, dar aplicațiile practice, în special în domeniul serviciilor de informații... sunt de neimaginat." Langdon bănuia că o tehnologie H2M viabilă, în mâini greșite, ar putea face ca cel mai rău coșmar orwellian să pară un vis amuzant. „Din acest motiv", a continuat Finch, „CIA a lucrat neobosit pentru a ține pasul cu giganții biotehnologici – Neuralink, Kernal, Synchron și restul – toți având resurse nelimitate și aceeași misiune de a fi primul implant cerebral capabil de o comunicare cu adevărat rapidă, de la om la mașină . Din fericire pentru noi, toți s-au confruntat cu același obstacol." „Interfața", a spus Katherine. „Cum să creăm neuroni artificiali." Finch a dat din cap. „Neuralink a avut un succes moderat, dar nimic la scara a ceea ce este necesar. Piesa lipsă se dovedește a fi un design pe care CIA a avut norocul să-l dezvolte de două decenii." „Preluat din brevetul lui Katherine", a spus Langdon. „Ca să repet, Dr. Solomon nu deține niciun brevet. Și dacă l-ar fi avut, l-am fi preluat în numele securității naționale. Provocarea exercitării dreptului de expropriere este că procesul poate fi controversat și public, dezvăluind adesea exact ceea ce agenția este interesată să păstreze secret." „Ce faci cu designul meu?" a întrebat Katherine. „Ce este Threshold?" Finch și-a scos ochelarii cu mâna liberă și și-a rostogolit încet gâtul. „Dr. Solomon, poate vă amintiți când Caltech a construit un implant care se conecta la cortexul vizual al creierului și putea „vedea" efectiv orice vedea gazda prin ochii săi." „îmi amintesc cu siguranță", a spus Katherine. „Implantul capta semnalele optice care treceau prin nervul optic, le traducea și le transmitea ca video în direct." Langdon nu era familiarizat cu tehnologia, dar suna în esență ca o cameră GoPro internă – o modalitate de a privi prin ochii altcuiva. Monitorizează Threshold ce văd subiecții? Dacă da, era un tip complet nou de supraveghere. Langdon s-a uitat la ecranele video care înconjurau cupola și și-a imaginat transmisii din punctele de vedere ale oamenilor care se mișcau în viața lor de zi cu zi. Dar atunci de ce acele capsule? „Agenția a lucrat la ceva similar", a spus Finch, „o versiune mult superioară a acelui implant – una care poate monitoriza ceea ce se experimentează nu cu ochii... ci mai degrabă cu ochiul minții." Pentru Langdon,

expresia „ochiul minții" evoca imagini ale punctului bindi colorat purtat între sprâncene, reprezentând poarta către înțelepciunea spirituală, numit și Al Treilea Ochi. „Ochiul minții dumneavoastră, domnule profesor", spuse Finch, aparent simțind incertitudinea lui Langdon, „este mecanismul prin care creierul dumneavoastră vede fără ochi. Când închideți ochii și vă imaginați casa copilăriei, apare o imagine vie. Acesta este ochiul minții. Creierul dumneavoastră nu necesită informații vizuale pentru a evoca imagini detaliate. Creierul dumneavoastră vizualizează încontinuu amintiri, fantezii, vise cu ochii deschiși, imaginații. Chiar și atunci când dormiți, creierul dumneavoastră evocă imagini sub formă de vise și coșmaruri." „Nu ați putut construi cu adevărat..." Katherine se opri, căutând cuvintele potrivite. „Am construit-o", răspunse Finch cu o urmă de mândrie. „Threshold a creat un implant care poate vizualiza conținutul ochiului minții. Acum putem monitoriza întregul spectru de imagini pe care le evocă un creier... văzându-l desfășurându-se în timp real, în detaliu ." După expresia uluită de pe chipul lui Katherine, Langdon a simțit că aceasta era o realizare uimitoare în domeniul neuroștiințelor. Știa că un om de știință de la Universitatea Kyoto anunțase recent o tehnologie care înregistra visele și le reda ca pe un film brut, deși procesul său părea rudimentar – folosirea inteligenței artificiale pentru a traduce datele RMN-ului viselor în imagini aproximative. Ceea ce descria Finch părea un salt cuantic. Poate Threshold să spioneze imaginația? Langdon se întreba dacă această tehnologie avea cumva legătură cu noțiunea lui Katherine despre creier ca receptor. La urma urmei, dacă un implant putea vedea o imagine care se materializa în creier, poate că implantul putea spune și de unde provenea imaginea. Era stocată în memoria fizică, așa cum susțineau materialiștii? Sau venea din exterior, așa cum credea Katherine în modelul ei de conștiință non-locală? „Acest implant... chiar funcționează?", a întrebat Katherine, regăsindu-și vocea. „0 tehnologie ca aceasta ar putea avea implicații enorme pentru cercetarea conștiinței..." „Așa îmi imaginez", a spus Finch. „Dar Threshold se concentrează exclusiv pe securitatea națională." Langdon o văzu pe Katherine pălind ușor în timp ce se întorcea și examina capsulele EPR elegante, desfășurate în evantai sub cupolă. „Animație suspendată..." șopti ea, întorcându-se temătoare către Finch. „Plasezi subiecți în pragul morții... și observi ce văd? Monitorizezi experiențe aproape de moarte?" „într-un fel, da, desigur", răspunse Finch. „După cum bine știi, delicatul «prag» dintre viață și moarte este un loc mistic." Finch făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut să-și pătrundă cuvintele. Prag. Langdon nu se gândise la termen în felul acesta până acum. „Cei care se află în pragul morții vor vedea lucruri, vor ști lucruri, vor înțelege lucruri care în mod normal sunt dincolo de atingerea noastră", continuă Finch. „Agenția desfășoară cercetări psihice de aproape o jumătate de secol – cu scopul de a valorifica puterea neexploatată a minții umane în scopul culegerii de informații. Am angajat clarvăzători, mediumi, clarvăzători, spectatori la distanță, specialiști în precogniții și chiar visători lucizi. Dar cele mai talentate minți ale lumii nu se pot apropia de ceea ce se poate realiza în starea alterată care însoțește moartea." Exact despre asta a scris Katherine... și-a dat seama Langdon,

amintindu-și teoria ei despre chimia morții: pe măsură ce murim, nivelurile de GABA scad vertiginos, filtrele creierului nostru se dizolvă și primim o lățime de bandă mult mai largă a realității. Langdon nu s-a putut abține să nu simtă că, dacă percepția sporită era cu adevărat darul mistic care însoțește moartea, atunci valorificarea ei pentru munca de informații militare era cumva... un sacrilegiu. „Provocarea", a spus Finch, „este că experiențele aproape de moarte sunt trecătoare și confuze. Când ieși la suprafață și încerci să le reamintești, e un pic ca și cum ai încerca să-ți amintești un vis dimineața; imaginile sunt neclare și se dizolvă rapid." „Și acum poți înregistra experiența?" spuse Katherine, părând uimită. „Da, și în plus putem introduce ghizi din exterior care să urmărească în timp real." Finch făcu un semn spre seria de cabine de pilotaj și ecrane video, fiecare asociat cu propria nacelă asemănătoare unui sicriu. „Când această instalație va fi funcțională, acești pereți vor transmite semnale directe de la mințile umane aflate în starea modificată supremă – în pragul morții – care, după cum știți, dr. Solomon, are ca rezultat de obicei..." „0 experiență extracorporală", spuse ea încet. „ Conștiință nonlocală..." Langdon se gândi la relatările comune despre pacienți care „mureau" în sala de operație, doar pentru a fi resuscitați și a raporta că pluteau deasupra corpurilor lor sau a spitalului însuși. în moarte, ne lăsăm corpurile în urmă. „Corect", răspunse Finch. „Când un subiect dintr-una dintre aceste nacele este plasat în apropierea morții, conștiința sa devine detașată. Mintea puternică devine un suflet detașat, dacă vreți... o minte conștientă în afara corpului fizic. Ne referim la cineva aflat în această stare ca la un «psihonaut»." „Și când se întâmplă asta, putem monitoriza exact ce percepe psihonautul în timp ce se ridică din navă, urcă prin cupolă și se îndreaptă spre lume. Aceste ecrane ne vor arăta un semnal din perspectiva unei minți nelegate... experiența completă a conștiinței non-locale, dacă vreți." Asta nu poate fi real, își spuse Langdon, și totuși Katherine asimila totul ca și cum ar fi avut sens pentru ea. Arăta captivată, ca și cum ar fi uitat complet că bărbatul care îi vorbea ținea o armă. Acesta este Sfântul ei Graal, își aminti Langdon. în lumea lui Katherine, experiențele extracorporale erau cea mai bună dovadă a conștiinței non-locale și totuși erau trecătoare și departe de a fi o dovadă. 0 persoană care pretindea că a plutit în afara propriului corp descria o experiență subiectivă, percepută singură și într-o stare mentală alterată. Fără martori... fără coroborare științifică. Iar incapacitatea de a reproduce aceste fenomene mistice într-un cadru controlat – criza de replicare, așa cum o descrisese Katherine – punea la îndoială în mod regulat veridicitatea relatărilor. Pe de altă parte, această instalație ar putea oferi în sfârșit dovada că conștiința umană poate supraviețui separat de corpul uman; arfi o descoperire revoluționară, cu implicații miraculoase pentru perspectiva noastră asupra vieții. Și, de asemenea, pentru perspectiva noastră asupra morții, se gândi Langdon, amintindu-și raționamentul lui Jonas Faukman când plătise sume uriașe pentru manuscrisul lui Katherine: Dovezile conștiinței non-locale vorbesc direct despre speranța supremă a omenirii – existența vieții după moarte... Este un subiect cu impact universal și un potențial comercial masiv. „Ce sunt cabinele de pilotaj?" întrebă Katherine, arătând spre platforma ridicată. „Credeți

sau nu", spuse Finch, „alea sunt pentru piloți. încă perfecționăm pilotajul, dar, după cum vă puteți imagina, două creiere implantate pot comunica acum în moduri pe care abia învățam să le înțelegem. Starea extracorporală este o lume confuză, așa că psihonautul este cuplat cu o „minte împământată" pentru a ajuta la pilotarea experienței. Persoana din cabină acționează ca un fel de ghid spiritual." Katherine se holbă la el, pentru o clipă fără cuvinte. „îmi spui că navighezi... o conștiință nelegată?! Ca și cum... ai pilota o dronă?" Finch zâmbi, evident bucurându-se de revelația lui Katherine. „Știam că vei înțelege, doctore Solomon. Ai dreptate... Când această cupolă va fi complet operațională, aceste cabine de pilotaj vor susține o mică escadrilă de piloți care navighează ceea ce echivalează cu o flotă de drone invizibile, pe care le vom trimite oriunde în lume să observe orice ne place – câmpuri de luptă, săli de război sau săli de consiliu. Nedetectabile.

Inevitabile." Și total imposibil! Langdon voia să strige. E o nebunie... Science fiction pură. Și totuși știa că aceste afirmații erau susținute de teoria din ce în ce mai acceptată a conștiinței non-locale. în ciuda convingerilor lui Katherine, Langdon încă nu putea accepta pe deplin că o conștiință ar putea părăsi un corp și totuși să fie suficient de prezentă pentru a observa lumea fizică. Ca academician riguros, Langdon considera că era datoria lui să- și mențină scepticismul și raționalitatea în fața superstițiilor – dar în cazul Threshold, se confrunta cu un paradox. La un moment dat... scepticismul însuși devine irațional. Pentru a-și menține cinismul față de afirmațiile lui Finch, Langdon a trebuit să lase logica deoparte și să ignore un munte tot mai mare de dovezi raționale. în primul rând, existau

Existau mii de experiențe aproape de moarte documentate medical care descriau exact acest fenomen. în al doilea rând, lumea fizicii cuantice dezvăluise dovezi copleșitoare că conștiința era nonlocală și funcționa în moduri pe care încă nu le puteam înțelege. în al treilea rând, existau mii de cazuri stabilite de fenomene „paranormale" – telepatie, precogniție, mediumitate, vise comune, sindromul savantului brusc – evenimente imposibile în cadrul modelului nostru stabilit și care îl necesitau fie să-și schimbe dramatic perspectiva, fie să fie dispus să clasifice aceste fenomene sub titlul său cel mai puțin preferat: „Miracole". Având în vedere dovezile, Langdon știa că refuzul său de a crede că Threshold ar putea funcționa era la fel de rațional ca și cum ar fi văzut o eclipsă lunară și ar fi insistat că luna era un mit.

„Robert..." Katherine se întoarse spre el, cu o voce plină de euforie. „Asta schimbă totul! Asta depășește orice teorie... este o dovadă că conștiința este nonlocală..."

Langdon dădu din cap, încercând să-și imagineze cum s-ar simți în acest moment, aflând brusc despre descoperiri exponențiale într-un domeniu pe care îl studia de decenii.

Katherine se întoarse din nou spre Finch. „Comunitatea științifică trebuie să știe. Stiinta noetică..."

„Threshold nu este un proiect științific", a izbucnit Finch, tonul său aspru dominând imediat încăperea. „Este o operațiune de informații militare. Singura

sursă reală de putere este informația, iar în războiul pentru a ne înțelege dușmanii, această cupolă este arsenalul nostru nuclear – instrumentul suprem de supraveghere.

Threshold este următoarea generație de vizualizare de la distanță. CIA lucrează la această instalație de decenii."

Decenii? Langdon a fost luat prin surprindere. „De ce ar investi CIA atât de mult într-un proiect care sună exact ca Stargate... care a eșuat acum treizeci de ani ?"

Privirea lui Finch era incomod de pătrunzătoare. „Foarte simplu, domnule Langdon.

Stargate nu a eșuat niciodată." Și-a ținut pistolul nemișcat în timp ce făcea un gest prin încăperea spațioasă. „Pur si simplu a evoluat... în ceva mult mai măreț."
CAPITOLUL

în camera de comunicatii securizată de la sediul CIA, directorul Judd se plimba neliniștit, așteptând vești de la Praga. Mărturisirea video detaliată a lui Gessner fusese un dezastru. Dezvăluia mult prea multe despre instalația lor ultrasecretă . Spera doar că va putea să-l limiteze la timp.

Threshold, cel puțin ca concept, făcuse parte din viața lui Judd de zeci de ani •

Ca tânăr analist CIA, lui Gregory Judd i se înmânase un desen brut al unui șantier, care conținea o serie de macarale mecanice neobișnuite.

I s-a cerut să compare desenul cu o fotografie din satelit a aceluiași șantier. Așa cum era de așteptat, reprezentările erau aproape identice, iar Judd a concluzionat logic că artistul văzuse acest șantier personal... sau cel puțin fotografia.

Apoi mi-au spus adevărul, își amintea Judd.

Facilitatea reprezentată era o locație rusească extrem de secretă din Siberia;

fotografia din satelit a fost făcută după crearea desenului; iar artistul era un tânăr pe nume Ingo Swann care nu părăsise niciodată SUA. Informațiile sale proveneau din „vizionarea de la distanță" a șantierului – adică, închizând ochii și mutându-și conștiința în Siberia... punctul său de vedere plutind deasupra șantierului și memorându-i caracteristicile.

Absurd, își amintea Judd că se gândea, împreună cu mulți alții de la agenție. Cu toate acestea, întrebarea rămânea... Cum a existat acest desen?

Răspunsul aparent a venit în 1976, când emigrantul sovietic August Stern a mărturisit că a lucrat la o instalație psi-informațională siberiană care reusise să vizualizeze de la distantă o instalație militară americană ultrasecretizată. Descrierea lui Stern a instalației securizate a fost alarmant de precisă... până la modelul detaliat al plăcilor de pe podea.

Simțindu-se parcă ar fi fost prinși cu piciorul în jos, CIA a lansat imediat primul program de vizualizare de la distanță din țară, cu scopul de a egala succesul sovieticilor. Fondat sub umbrela inofensivă a unui think tank academic asociat cu Universitatea Stanford, proiectul clasificat a trecut prin diverse iterații timpurii și nume de cod, inclusiv Grill Flame și Center Lane, înainte de a fi înființat oficial în 1977 sub numele de Stargate.

Spre surprinderea oamenilor de știință implicați, primul grup de vizualizare de la

distanță al Stargate – Ingo Swann, Pat Price, Joseph McMoneagle și alții – a obținut un succes uimitor. Deși intrarea constantă în starea extracorporală s-a dovedit a fi o provocare, au reușit să obțină „proiecție" și să ofere informatii uluitoare.

Inclusiv niște „rezultate de opt martini", își amintea Judd – jargonul oficial al proiectului pentru un succes atât de uluitor încât toată lumea a avut nevoie de mai multe cocktailuri pentru a se recupera. Aceste rezultate au inclus spionarea unui submarin sovietic cu cocă dublă Typhoon în Arctica; găsirea unui bombardier sovietic Tu-95 prăbușit în Africa;

localizarea generalului de brigadă răpit James L. Dozierân Italia; identificarea unui colonel KGB care spiona în Africa de Sud; și peste o duzină de alte rezultate aparent imposibile.

în 1979, Comitetul Selectiv pentru Informații al Camerei Reprezentanților a prezentat o demonstrație live, cu ușile închise, a vizualizării de la distanță, iar mulți legislatori prezenți în sală au fost uimiți. Congresmanul democrat Charlie Rose declarase public : „Dacă rușii îl au și noi nu, avem probleme serioase".

Programul Stargate a crescut în secret până în 1995, când o serie de scurgeri grave de informații despre securitate au devenit publice și au stârnit indignarea publică. Se părea că CIA fie antrena o armată de spioni psihici... fie irosea banii contribuabililor pe o acțiune absurdă.

în loc să încerce să nege realitatea programului secret, agenția a recunoscut public, timid, că Stargate existase într-adevăr, dar că acum era defunctă, fiind închisă ca eșec total și risipă de bani din impozitele americane. Nu era adevărat, dar agenția spera că mea culpa lor ironic va reduce la tăcere curiozitatea publicului față de program și, de asemenea, va convinge mulți dintre adversarii globali ai Americii să nu urmărească informații bazate pe psi.

Strategia a funcționat destul de bine, deși a iritat penele unora dintre telespectatorii la distanță pensionari ai Stargate, care s-au ofensat că succesele lor revoluționare au fost declarate „insulte". Câțiva dintre ei au decis să scrie biografii neautorizate ale căror titluri includeau:

Războinic psihic: Povestea adevărată a celui mai important spion psihic al Americii și mușamalizarea programului Stargate al CIA

Spioni PSI: Povestea adevărată a programului de război psihic al Americii Ucenicul unui vrăjitor: Călătoria unui sceptic în Proiectul Stargate al CIA Proiectul Stargate și tehnologia de vizualizare la distanță: Dosarele CIA privind spionajul psihic în mod convenabil pentru agenție, relatările împărtășite în aceste cărți, deși în mare parte adevărate, păreau atât de exagerate încât aproape nimeni nu le-a crezut corecte. în loc să intenteze acțiuni legale împotriva autorilor și să atragă atenția asupra a ceea ce scriseseră, agenția pur și simplu a ignorat cărțile, considerându-le niște jafuri de bani greșite și fictive, efectuate de foști angajați instabili. Dar urmau probleme mai serioase. în 2015, revista Newsweek a publicat o altă dezvăluire neașteptată a Stargate. Judd nu avea să uite niciodată citatul citatului locotenent-colonel Brian Buzby, manager de proiect Stargate aflat în retragere, care a rupt două decenii de tăcere și a spus: „Am crezut în asta atunci și

cred în asta și acum. A fost un lucru real și a funcționat." în mod tulburător, articolul descria și o schiță vizionată de la distanță realizată de legendarul agent 001 al Stargate – Joseph McMoneagle – care înfățișa un submarin enorm cu cocă dublă, într-un șantier naval secret din Rusia. Potrivit Newsweek, fotografiile din satelit ale SUA au confirmat ulterior existența, la șantierul naval secret al sovieticilor din Severodvinsk, a unui submarin masiv Typhoon cu cocă dublă, care constituia o nouă amenințare la adresa securității naționale americane.

Senatorul american și viitorul secretar al Apărării, William Cohen, când a fost întrebat ce părere are despre defunctul program Stargate, a răspuns: „ Am fost impresionat de conceptul de vizionare de la distanță... Explorarea puterii minții a fost și rămâne o inițiativă importantă... Am susținut programul Stargate, la fel ca senatorul Robert Byrd și alți membri ai comitetului." Se părea că exista un mic segment de oameni care erau capabili să se conecteze la un alt nivel de conștiință. în urma acelui articol, regizorul Judd s-a trezit confruntat cu un potop de documentare despre conspirația Stargate la televizor. Un film deosebit de alarmant se numea Third Eye Spies (Spionii celui de-al Treilea Ochi) și, deși agenția i-a dat răspunsul standard de respingere, Judd își amintea că a fost surprins cât de multe dintre afirmațiile conspirative ale filmului erau corecte... inclusiv suspiciunea că eșecul public al Stargate fusese o iluzie atent pusă în scenă. Nu au dovezi... dar nu greșesc. De fapt, vizionarea de la distanță continuase în liniște între zidurile Langley, SRI International și Fort Meade. Perdeaua de fum a eșecului Stargate a permis agenției să planifice în liniște viitorul programului – o versiune mai bine finanțată, mult mai sigură și infinit mai avansată din punct de vedere tehnologic a sa... adânc în subteran, o lume departe de trecutul său pătat și cu un nume de cod complet nou. Proiectul Threshold se năștea. „Director?", a pătruns o voce în comunicator. „E la curent." Judd își reveni din visare, ridicând ochii spre ecranul video din fața lui. „Mulțumesc", spuse el. „Vă rog să mă conectați." Un moment mai târziu, sigiliul CIA de pe ecran se dizolvă, înlocuit de chipul sfidător al ambasadorului Heide Nagel... flancat de doi pușcași marini americani. CAPITOLUL 114 Katherine se uita fix în țeava armei lui Finch, simțind că tocmai fusese smulsă înapoi la realitate. „Laboratorul morții" al CIA nu era o instalație de cercetare a conștiinței... era un punct de control al misiunii pentru un nou tip uimitor de vizualizare de la distanță, ca armă. In lumea noetică a lui Katherine, Threshold avea să fie triumful suprem. Cheia înțelegerii conștiinței non-locale fusese întotdeauna înțelegerea experiențelor extracorporale; dar această înțelegere se confruntase întotdeauna cu două obstacole masive. Iar Threshold le rezolva pe amândouă. Primul obstacol era că stările extracorporale erau rare, trecătoare și adesea imprevizibile. Doar câțiva indivizi cu abilități unice erau capabili să „proiecteze după bunul plac" și chiar și aceștia se chinuiau să mențină starea extracorporală timp de un minut întreg. La Threshold, însă, folosind capsulele lui Gessner, oricine putea fi forțat să intre într-o stare extracorporală și suspendat acolo timp de o oră sau mai mult. Terifiant, dar adevărat. A doua provocare cu OBE-urile era amintirea. La întoarcerea în corpurile lor dintr-o stare extracorporală, subiecții raportau că

experiența se estompa aproape instantaneu, ca un vis, creând provocări pentru cercetătorii care căutau date detaliate în care să aibă încredere. Dar acum, cu implantul cerebral neuronal al lui Threshold, aceste experiențe puteau fi înregistrate și studiate. Un potențial salt cuantic pentru cercetarea conștiinței, această facilitate avea potențialul de a dezvălui cele mai profunde secrete ale minții umane. Inclusiv natura morții în sine. Și totuși, spre frustrarea enormă a lui Katherine, în loc să exploreze misterele conștiinței și ale morții, CIA valorificase conștiința non-locală pentru a crea o lovitură de stat de supraveghere de proporții inimaginabile. Katherine încă se chinuia să accepte că o tehnologie ca aceasta putea cu adevărat exista și că putea fi transformată într-o armă atât de ușor. „Un lucru nu înțeleg", spuse Katherine. „Implantul cerebral... rețeaua neuronală s-a integrat atât de repede..." „Am auzit destule", o întrerupse Langdon, privind arma lui Finch, încă îndreptată spre amândoi. „Domnule, manuscrisul lui Katherine este distrus. Nu își va publica cartea. Suntem dispuși să semnăm acordul dumneavoastră de confidențialitate. Puteți pune arma deoparte." „La momentul potrivit", spuse Finch, aruncând o privire peste umăr spre ușă, ca și cum s-ar fi așteptat pe cineva. „Mă bucur că Dr. Solomon a observat că i-am integrat rețeaua neuronală atât de repede." Imposibil de repede, remarcă Katherine. Conform înregistrărilor pe care le găsiseră, rata cu care neuronii existenți ai Sașei se contopiseră cu cei artificiali era de zece ori mai rapidă decât modelele de creștere naturale sau orice altceva văzuse Katherine într-un laborator. „Soluția", se lăudă Finch, „este o tehnică nouă pe care o numim « cooperare forțată» – un fel de rezolvare comună a puzzle-urilor. Folosim realitatea virtuală pentru a introduce același puzzle atât în creierul subiectului, cât și în cipul implantat, în același timp. După cum știți, atunci când neuronii deconectați simt că pot fi mai eficienți prin partajarea de informații, formează noi sinapse." Cele mai strălucite soluții sunt întotdeauna cele mai simple, se gândi Katherine, iar această strategie era exact asta – elegantă în simplitatea ei. Prezentând aceeași provocare la două mașini de procesare discrete – un creier uman și un cip de computer – au încurajat cele două entități să coopereze... motivându -le să facă sinapse cât mai repede posibil. Neuronii care se conectează împreună... se conectează . Procesul era cunoscut sub numele de învățare Hebbiană și făcea parte din domeniul neuroștiințelor încă din anii 1930, când Donald Hebb a descoperit că, atunci când este provocat în mod repetat cu sarcini intense, creierul dezvoltă noi căi neuronale foarte rapid, în același mod în care un halterofil își dezvoltă mușchii prin exerciții fizice. „Și medicamentele din laboratorul VR?", a întrebat Katherine. „Presupun că substanțele psihedelice amplifică plasticitatea neuronală?" „Da", spuse Finch. „Pe lângă faptul că stimulează creșterea, drogurile sunt folosite pentru a face puzzle-urile mai dificile, forțând creierul să se concentreze prin ceață. E ca un maratonist care se antrenează în adidași cu greutăți. Povara suplimentară accelerează adaptarea." Katherine era uimită. „Nu ai luat această idee din teza mea", spuse Katherine. „A fost ideea Brigitei?" „în mare parte, da. Nu a fost întotdeauna ușor de înțeles și ne-am înțeles fundamental în multe privințe, dar nu am fi putut construi Threshold fără ea." „Teza

lui Katherine", întrebă Langdon. „Cum a avut CIA acces la ea?" „Propunerile pentru Premiile Blavatnik", spuse el. „Acele propuneri conțin întotdeauna cele mai îndrăznețe idei de la cele mai ascuțite minți tinere. Așa că, pe atunci, CIA se asigura întotdeauna că unul dintre jurați era de la Institutul de Cercetare Stanford." SRI? Katherine era uimită că legătura nu-i venise în minte imediat ce a aflat de implicarea CIA în manuscrisul ei dispărut. Institutul de Cercetare Stanford avea legături de lungă durată cu CIA și era considerat chiar de teoreticienii conspirației locul de naștere al Stargate. Un „profesor" SRI din juriul Premiilor Blavatnik ar fi putut fi cu ușurință un spion ascuns la vedere. „Când teza dumneavoastră nu a câștigat nici măcar o mențiune de onoare", a spus Finch, „profesorul dumneavoastră de la Princeton – Cosgrove, cred – a pus la îndoială comitetul de premiere fără încetare, în special judecătorul de la Stanford. Și-a dat seama că SRI era implicat și știa suficient cât să se retragă și să nu mai vorbească niciodată despre asta." „Vrem să plecăm", a spus Langdon.

„Acum." „Nu sunteți în măsură să aveți pretenții, domnule profesor", a spus Finch. „Ați intrat prin efracție într-o instalație secretă si ati încălcat multe legi. Si dacă credeți că ambasadorul va veni să vă salveze, mă îndoiesc că este liberă să meargă undeva în acest moment." „Dacă eu și Katherine vom dispărea", a spus Langdon pe un ton amenințător, „mulți oameni vor observa. Nu va fi ca subiectul dumneavoastră anonim de test, Sysevich." „Nu știți nimic despre ce s-a întâmplat cu Dmitri." „Știm că l-ai folosit drept cobai uman", a spus Katherine. „împreună cu Sasha Vesna." „Duceau vieți chinuite", a ripostat Finch. „Gessner i-a salvat. Le-a vindecat epilepsia și le-a dat o viață." „Asta e rațiunea ta?" l-a provocat Langdon. „Dmitri are o viață mai bună acum? l-am văzut dosarele. Se pare că a murit aici!" „Domnule profesor", a spus Finch, schimbându-și poziția și îndreptând arma spre Langdon . „Trebuie să fie luxos să trăiești în mediul academic și să nu te confrunți cu problemele reale din țara noastră... să nu-ți faci griji pentru cei care vor să distrugă modul de viață occidental. Lumea este un loc extrem de periculos, iar oameni ca mine sunt singurul motiv pentru care orașul tău, Boston, încă există. O spun la propriu." „Poate fi adevărat", a răspuns Langdon, „dar nu îți dă dreptul să experimentezi pe ființe umane fără știrea lor." Finch s-a holbat la el. „Testul suprem al conștiinței unui om este disponibilitatea sa de a sacrifica ceva astăzi pentru generațiile viitoare, ale căror cuvinte de mulțumire nu vor fi auzite." „Dacă tot ai de gând să furi un citat", a ripostat Langdon, „ar trebui să știi ce înseamnă. Gaylord Nelson se referea la salvarea mediului, nu la abuzarea oamenilor nevinovați." „Sasha e departe de a fi nevinovată", a spus Finch. „L-a ucis pe doctorul Gessner." „E absurd", a spus Langdon. „Sasha o iubea pe Brigita. Nu există..." „L-a ucis și pe ofițerul meu de teren de la etaj", a spus Finch. „Mă așteptam să fie Sasha cea care intrase prin efracție în Threshold. Am găsit o baghetă pentru epilepsie la etaj, lângă cadavrul ofițerului meu... și nu există decât o singură persoană căreia i-ar putea aparține." „Bagheta e a mea", a declarat o voce fantomatică în întuneric. „Și o vreau înapoi." CAPITOLUL 115 s-a întors alarmat și a scanat camera. Cine naiba a spus asta?! Acustica din cupolă făcea dificilă discernerea exactă a originii cuvintelor.

Langdon și Katherine păreau la fel de surprinși. „Unde ești?!" Finch strigă, nerecunoscând vocea masculină goală. Accentul sunase cu siguranță rusesc. „Arată-te acum!" Finch auzi un șuierat ușor de aer, singurul sunet care străpungea liniștea cupolei. Venea din spatele camerei, din spatele lui Langdon și Solomon. în timp ce captivii săi se întoarseră spre sunet, Finch privi în spatele lor, dându-și seama că șuieratul emana de la liftul pneumatic care accesa zona utilităților. Pe măsură ce platforma urca, cu toții asistară la un spectacol diferit de orice și-ar fi imaginat Finch în cele mai îndrăznețe vise ale sale. Din pământ... un monstru se ridica. Fața a apărut prima – pielea sa gri ca moartea și fără trăsături. Capul era fără păr, învăluit în gluga unei pelerine negre, iar cei doi ochi reci ai săi păreau fixați asupra lui Finch și a pistolului său întins. Pe măsură ce corpul învelit în pelerină se ridica în câmpul vizual, brațele îi erau întinse orizontal, dezvăluind palmele goale, ca un fel de Hristos în ascensiune. Când platforma pneumatică se opri, figura coborî și începu să se îndrepte spre ei, cizmele sale grele lovind pe podeaua acoperită cu covor. Cu brațele încă întinse în semn de capitulare, se apropie prin marea de capsule, pelerina sa neagră fluturând. Finch văzu acum că capul și fața monstrului erau acoperite cu o grosime de lut sau noroi, iar un fel de inscripție îi era gravată pe frunte. Ce naiba e chestia asta?! „Stai!" strigă Finch, regăsindu-și în sfârșit vocea când creatura se afla la mai puțin de cincisprezece metri distanță. „Niciun pas!" Monstrul se supuse, oprindu-se, cu brațele încă întinse. Finch păși la dreapta pentru a-i ține clar pe lângă Langdon și Katherine. „Cine ești?!" Ce ești?! „Ai trădat încrederea Sașei", răspunse figura, cu vocea goală în cupolă. „Sunt protectorul ei." „E și Sasha pe aici pe undeva?" întrebă Finch. „Nu, e undeva în siguranță. Nu va mai pune niciodată ochii pe așa ceva." „Și tu ești?" Corpul monstrului tresări brusc, ceea ce păru să-l sperie, dar își reveni. „Eu... sunt..." Vocea i se frânse, iar de data aceasta Finch văzu o sclipire de frică în ochii lui. Brațele întinse ale creaturii începură să tremure, iar aerul sfidător i se evaporă. „No...ne seychas!" bâlbâi el, tonul său devenind mai degrabă o implorare înspăimântată. „Nu acum..." Brusc, monstrul se prăbuși la podea, tot corpul tremurând incontrolabil. Se rostogoli pe spate, întins pe covor, neajutorat, tremurând. Finch mai fusese martor la crize epileptice și, deși nu avea nicio idee cine era, prezența acestei persoane explica bagheta epileptică pe care o găsise Finch la etaj. Este acesta un alt pacient al lui Gessner? Din afara programului? Monstrul se chinuia acum să-și caute în buzunarele pelerinei, încercând evident în disperare să găsească ceva. „Asta îți lipsește?" îl provocă Finch, scoțând bagheta metalică din buzunar și îndreptându-se spre silueta incapabilă. „Spune-mi cine ești și îți voi da asta." „Nu poate vorbi!" strigă Langdon. „Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-l!" „Vrei bagheta ta?" spuse Finch, ajungând deasupra siluetei, care tremura de convulsii neputincioase, cu capul vibrând acum de podea. „Ajută-l!" strigă Katherine. Cu pistolul încă în mână, Finch se ghemui lângă silueta tremurândă și ținu bagheta în fața ochilor. „De ce nu începi prin a-mi spune..." Finch nu termină propoziția. într-o strălucire de mișcare precis coordonată, figura tremurândă se ridică și, ca un șarpe care lovește, un braț se întinse spre Finch, lovindu -l de pieptul

său. Se auzi un șuierat puternic și o strălfulgerare de lumină albastră, iar o durere arzătoare sfâșie corpul bărbatului. Arma lui Finch s-a descărcat în lateralul unei capsule în timp ce acesta a înțepenit și a căzut înainte, atacatorul său răsucindu-se cu abilitate pentru a-i permite lui Finch să lovească podeaua cu fața înainte. La impact, Finch a simțit cum cartilajul din nas i se zdrobește complet. Durerea era grețoasă, cum nu mai simțise în viața lui. Sângele îi curgea pe față, corpul său paralizat s-a oprit pe o parte. Putea vedea silueta învelită în pelerină ridicându-se fără efort în picioare, o mână întinzându-se pentru a lua arma și bagheta, ambele scăpate de pe ușa lui Finch. Cizmele grele cu platformă s-au îndreptat spre Finch, la câțiva centimetri de fața lui. Gâfâind după aer, Finch s-a străduit să întoarcă capul, ochii lui urcând pe corpul atacatorului până la fața lui. Văzând monstrul care stătea deasupra lui, Finch s-a întrebat dacă nu cumva murise și ajunsese în iad. Creatura care se uita la el era abia umană. Fața lui era pământie, cu crăpături adânci care îi străbăteau pielea de lut uscat. Pe fruntea lui, trei simboluri erau gravate adânc în carnea plină de noroi. Ochii creaturii erau neclintiți, iar privirea lor îi spunea lui Finch că nu va exista milă. Robert Langdon era obișnuit să proceseze rapid informații complexe. în acel moment, însă, scena din fața lui se desfășurase prea repede pentru a înțelege pe deplin ce se întâmpla. Finch zăcea acum pe podea, tremurând și slăbit. Figura în pelerină, cu fața îndreptată spre Langdon și Katherine, purta un fel de costum; capul și fața îi erau rase, acoperite cu o pastă groasă de lut, iar pe frunte era inscripționat un cuvânt ebraic. NnnLangdon nu citea bine ebraica, dar aceste trei litere erau legendare. Scriau EMET, iar atunci când erau gravate pe o frunte, sensul lor nu putea fi niciodată confundat. Adevărul... Golemul din Praga. înainte ca Langdon să poată încerca măcar să înțeleagă ceva din el, liniștea camerei a fost spulberată de o sirenă asurzitoare. Alarma a răsunat puternic și stridentă deasupra capului, iar luminile de avertizare rotitoare au început să se aprindă în mod repetat în interiorul cupolei. „Pleacă!" strigă figura în pelerină, arătând înapoi pe unde veniseră . „ACUM! întreaga această instalație e pe cale să explodeze!" Langdon spera că auzise greșit. Să explodeze?! „Am încuiat ușa RFID!" spuse Katherine. „Nu avem niciun cârd de scos !" „Vino aici!" Figura în pelerină se ghemui peste Finch, care încă tremura, neajutorat. Langdon se grăbi nedumerit în timp ce monstrul scotocea prin buzunarele lui Finch, îi scotea portofelul și extrăgea un cârd negru cu „PRAGUE" identic cu cel pe care îl avea Gessner. „Ai douăzeci de secunde", strigă figura, abia auzit peste alarma, în timp ce îl apuca pe Finch de mână și îi forța degetul mare pe suprafața cârdului până când un mic indicator luminos se făcu verde. I- a înmânat imediat cârdul activat lui Langdon. „Douăzeci de secunde! Pleacă!" „Tu ce faci?!" întrebă Langdon. „Eu sunt Golem-ul", răspunse figura. „Am murit de multe ori." „Dumnezeu să fie!", își spuse Golemul, ușurat să-i vadă pe Robert Langdon și Katherine Solomon ieșind în fugă din cupolă. „Nu merită să moară." Cu Finch, însă, era o altă poveste. Golemul stătea deasupra captivului său însângerat... păpușarul care supraveghease acest proiect. în luminile rotitoare ale cupolei Threshold, creatura se întoarse spre cea mai apropiată nacelă EPR, apăsă butonul de eliberare și deschise capacul. Apoi îl

ridică pe omuleț peste marginea nacelei și îl aruncă înăuntru ca și cum ar fi fost deja un cadavru fără viață. Ochii lui Finch se umflară și începu să-și recapete mobilitatea, dar era prea târziu. Golemul prinse rapid curelele grele cu velcro ale nacelei de brațe și picioare, întemnițându-și captivul în interiorul asemănător unui sicriu. „Te rog... oprește-te..." croncăni bărbatul, recăpătându- și vocea. Aplecându-seân capsulă, Golemul și-a așezat gura la un centimetru de urechea lui Finch și a șoptit: „Aș vrea să-ți pot înghețа sângele și să te las să simți ce am simțit eu de atâtea ori... dar nu am timp pentru asta." „Cine... ești... tu?", a bâlbâit bărbatul. „Mă cunoști", a răspuns Golemul. „Tu mai creat." Finch s-a uitat în sus, examinându-și atacatorul, ochii lui cercetând fața monstrului cu o disperare crescândă. Dar Golemul nu avea nicio dorință să-i ofere satisfacția descoperirii. Calm, Golemul s-a uitat la victima sa și a rostit ultimele cuvinte pe care bărbatul le-ar fi auzit vreodată. Apoi a apăsat butonul de pe lateralul capsulei și a privit mulțumit cum capacul transparent în formă de aripă de pescăruș cobora la locul lui, sigilându-l pe Finch înăuntru, înăbușindu-i țipetele de teroare, care se pierdeau în urletul urgent al sirenei. CAPITOLUL 116 Angdon și Katherine năvăliră pe holul din fața apartamentului cu cupolă, abia reușind să deblocheze scanerul RFID cu cârdul lui Finch înainte ca acesta să se dezactiveze și să clipească roșu în mâna lui Langdon. La unison, virară la dreapta, alergând împreună spre scările de la capătul holului. Părea un pariu bun că aceste scări erau o ieșire mai rapidă decât ruta ocolită pe care intraseră. In sclipirea haotică a luminilor de securitate care se învârteau, ajunseră la ușa de la capătul holului și se grăbiră pe o scară monotonă de beton. Urcând treptele câte două odată, Langdon încă mai auzea vocea goală a creaturii acoperite de lut care tocmai îi ajutase să scape. întreaga clădire era pe cale să explodeze. Cum sau de ce s-ar fi întâmplat asta, Langdon nu avea nicio idee, dar judecând după sirene și iluminatul de urgență, ceva în Threshold cu siguranță...

o luase o întorsătură catastrofală – cel mai probabil din mâna bărbatului. Unul dintre efectele secundare ale fricii, știa Langdon – mai ales frica de moarte – era claritatea totală a scopului. în ciuda încâlcelii de întrebări din mintea sa despre ceea ce tocmai se întâmplase în cupolă, creierul lui Langdon înăbușise acel zgomot și se acordase la un singur canal.

Supraviețuirea.

îi conduse spre palierul superior, unde el și Katherine ajunseră fără suflare la o ușă metalică marcată cu ... Fără ezitare, Langdon se împinse și se treziră într-un coridor mochetat și lambrisat cu stejar. Dispăruseră marginile reci și sterile ale clădirii operaționale; aceasta semăna mai mult cu birourile unei firme de avocatură sofisticate din Cambridge. Alergară pe hol, trecură pe lângă săli de conferințe, birouri și intrară într-o fermă vastă de birouri. Aici Katherine se opri brusc, întinzând mâna și oprindu-l și pe Langdon. în capătul îndepărtat al camerei, o femeie îmbrăcată profesional aduna urgent obiecte din biroul ei. Se pare că Threshold nu fusese complet pustiu astăzi. Chiar atunci, doi tineri în costume s-au repezit să i se alăture, făcându-i semn să-i urmeze. Au fugit cu toții fără să se uite înapoi.

„Urmează-i", se gândi Langdon. „Trebuie să știe ieșirea."

Odată ce au dispărut din raza vizuală, Langdon și Katherine s-au îndreptat în direcția lor, pe care o bănuia el că era spre intrarea principală pe care o văzuseră mai devreme, la marginea parcului Folimanka. Langdon a privit dosarul cu documente clasificate care ieșea din geanta de umăr a lui Katherine și a sperat că evacuarea de urgență va crea suficient haos încât să poată scăpa nedetectați. „

Dacă ieșim la timp", se gândi el în timp ce sirenele urlau deasupra.

„Acolo!", a strigat Katherine, arătând spre un semn luminos de la capătul holului.

Au împins ușile și s-au trezit într-o cameră de securitate similară cu cea prin care trecuseră mai devreme – cu detector de metale, bandă transportoare cu raze X și scaner corporal. Din fericire, era fără personal, așa că Langdon și Katherine s-au repezit, ieșind în ceea ce părea a fi o parcare subterană mare, în mare parte goală, cu excepția câtorva vehicule de construcții, a câtorva mașini și a unor utilaje mari pe platforme.

La cincizeci de metri distanță, Langdon văzu ceea ce se temuse că nu vor mai vedea niciodată.

Lumina zilei.

La capătul îndepărtat al parcării, deschizătura arcuită a buncărului ducea spre aleea înclinată. Cei trei angajați pe care tocmai îi văzuseră înăuntru se grăbeau acum să urce panta și să dispără din vedere. Langdon și Katherine alergară spre deschidere, dar în timp ce o făceau, lumina zilei începu să se estompeze... deschiderea începu să se subțieze.

închid usa!

„Stati!" strigă Langdon, vocea înghițită de cacofonia alarmelor. „ASTEATI!"

Își dădea seama că nu vor reuși niciodată. încă la douăzeci de metri distanță, raza de lumină a zilei se micșora într-o fâșie și apoi dispăruse complet în timp ce portalul se închise cu un zgomot surd, sigilându-i înăuntru.

Trei etaje mai jos, legat cu chingi ca un pacient psihiatric violent, domnul

Finch încetase să se mai zbată. Nu putea decât să privească în sus cu neîncredere prin capacul translucid al capsulei EPR și să urmărească formele estompate ale luminilor de urgență care mătură cupola de deasupra.

Această secvență de alarmă la nivelul întregii instalații i-a confirmat domnului Finch două realități inevitabile. în primul rând, ultimele cuvinte ale atacatorului său fuseseră adevărate. Ti-am închis valvele de heliu... si ti-am sigilat orificiul de ventilație. Si în al doilea rând, Threshold si tot ce se afla în el erau pe cale să fie distruse.

SMES se supraîncălzește.

Instalarea sistemului supraconductor de stocare a energiei magnetice fusese ideea lui Finch – o modalitate de a masca discret vârfurile de consum de energie ale Threshold în timpul operațiunilor care ar necesita cantități uriașe de energie. în loc să atragă atenția companiilor locale de utilități, Threshold a extras cantități discrete de energie redusă din rețea non-stop, acumulând -o în bobinele supraconductoare pentru a fi utilizată ori de câte ori aveau nevoie. Energie constantă, neîntreruptibilă. Era o tehnologie extrem de stabilă și sigură. Asta, cu

excepția cazului în care cineva decidea să o transforme într-o armă, ceea ce era valabil pentru majoritatea tehnologiilor. Nu există sisteme de siguranță pentru spionaj. Finch înțelegea acum că urma să moară și se forță să accepte acest fapt cu aceeași calmitate detașată de care apelase la fiecare decizie și răscruce din viața sa. Realizând acum adevărata identitate a ucigașului său, se simțea prins într-un fel de mit clasic. Un monstru se întoarce pentru a-și distruge creatorul. Ironia golemului istoric al Praguei nu-i scăpase. în timp ce Finch își imagina SMES-ul de la parter, știa că era doar o chestiune de secunde. Ceea ce urma să se întâmple avea să fie cataclismic. 0 bombă sub presiune... detonată adânc în pământ. Ultimul sunet pe care Finch l-a perceput înainte ca timpanele sale să implodeze a fost trosnetul izolat și spargerea capacului capsulei de deasupra lui. Pe măsură ce punctul său de vedere accelera în sus, spre tavanul cupolă, nu era sigur dacă spiritul său se ridica din corpul său sau dacă întreaga podea a cupolei se înălța spre cer. în orice caz, nu simțea nicio durere... doar o vagă detașare, în timp ce corpul său fizic era sfâșiat de vântul alb urlător. Valul de comoție a erupt din închisoarea sa subterană cu o forță de nepătruns. în mai puțin de o zecime de secundă, a sfâșiat podeaua camerei cu cupolă și s-a răspândit lateral prin nivelul inferior al Threshold-ului, distrugând laboratorul de calcul cuantic înainte de a exploda în sus în laboratorul RTD, centrul medical și spațiul chirurgical, distrugându-le pe toate. Norul de gaz, care se extindea în continuare, s-a împins în toate direcțiile, căutând calea cu cea mai mică rezistență. 0 clipă mai târziu, acea cale a fost găsită. A fost nevoie de mult pentru a zdruncina un pușcaș marin american. Chiar și așa, sergentul Scott Kerble s-a simțit la fel de dezechilibrat ca în întreaga sa carieră. Spectacolul care se desfășura în fața lui era diferit de orice văzuse vreodată sau măcar își imaginase că este posibil. După ce localizase SUV-ul ambasadorului parcat discret printre niște copaci pe drumul de acces către Bastionul Crucifix, Kerble stătea pe creastă, nedumerit de situație, când a simțit pământul zguduindu-se violent sub picioarele sale. Cutremurul fusese primul său instinct, dar tremurul fusese doar o singură zguduire, însoțită de un vuiet adânc în interiorul pământului. în timp ce Kerble privea în jos spre întinderea înzăpezită a Parcului Folimanka, departe sub el, și-a dat seama că era martor la cu totul altceva. în mișcare lentă, centrul parcului părea să se ridice, întinzându-se spre cer într-o movilă vastă, bulboasă, ca și cum o fiară subterană colosală ar fi încercat să se elibereze. Zăpada se revărsa pe versanții dealului, pe măsură ce pământul continua să urce. Apoi, cu un pocnet asurzitor, un gheizer violent de gaz alb a țâșnit prin suprafața pământului, proiectându-se la sute de metri în aer. Stupefiat, Kerble s-a clătinat înapoi în timp ce stâlpul de vapori a urcat spre cerul de deasupra parcului. Urletul asurzitor de dedesubt a durat doar câteva secunde înainte de a se potoli... urmat de impactul muntelui de pământ prăbușindu -se pe sine. A înaintat încet, neîncrezător, și a privit devastarea. Un crater adânc se deschisese acolo unde fusese odinioară centrul Parcului Folimanka. Groapa căscată conținea o grămadă contorsionată de moloz și praf care se ridica. Un moment mai târziu, un frig mortal s-a înălțat din parc. Și apoi, ca prin magie, aerul din jurul lui s-a cristalizat

și s-a umplut cu fulgi de zăpadă la fel de fini ca zahărul pudră. CAPITOLUL 117 Cu câteva secunde înainte de explozie, cu sirenele la volum maxim, Langdon și Katherine strigaseră după ajutor în timp ce ușa fortificată a garajului se închisese și îi sigilase înăuntru. Disperat să fie auzit, Langdon a smucit portiera șoferului unei limuzine din apropiere și a început să claxoneze, dar chiar și asta abia se auzea din cauza zgomotului. Nu mai conta. Langdon simțea acum o schimbare palpabilă în aer... o presiune bruscă în urechi, însoțită de primul val al unui urlet profund, gutural. Orice se întâmpla la Threshold... se întâmpla acum. Langdon spera că garajul acesta era suficient de departe de centrul clădirii pentru a evita explozia. „Treci în față!" strigă Katherine în timp ce deschidea portiera din spate a sedanului și se urca înăuntru. Langdon sări în spatele volanului, amândoi trântind portierele la unison. „Coboară și leagă-ți..." Geamurile mașinii explodară, iar un torent de vânt geros biciui mașina. Cu forța unui tren de mare viteză care trecea, un uragan sfâșie garajul, stingând toată lumina și ridicând sedanul ca pe o jucărie. într-o clipă, se aflau cu susul în jos în întuneric, mașina lor rostogolindu-se pe podeaua garajului.

„Katherine!" strigă Langdon în furtuna asurzitoare, ținându-se de volan și încercând să se sprijine cât de bine putea în timp ce mașina se rostogolea într-o parte. Se spunea că o răsturnare bruscă a unui avion de vânătoare era cea mai puțin șocantă manevră, deoarece forța centripetă te ținea pe scaun. Langdon își dădu seama acum că era adevărat... cel puțin pentru câteva clipe. Apoi a venit impactul. Sedanul s-a ciocnit de ceva imobil și s-a oprit brusc. Langdon a sărit din scaun și s-a prăbușit pe piept... undeva. Amețit și în întuneric total, simțea un frig surprinzător. Creierul său i-a analizat rapid corpul, evaluând durerea doar ca pe niște tăieturi și vânătăi, nu ca pe niște membre sfâșiate. Furia exploziei se potolise la fel de repede pe cât venise. Și sirenele de avertizare se tăcuseră. Lui Langdon îi țiuiau urechile și, fără lumină, se simțea complet dezorientat. Un frig mușcător îi învăluise, deși Langdon simțea că era încă în mașină. „Katherine?", a îndrăznit Langdon. Vocea care i-a răspuns a fost slabă, dar foarte apropiată. „Aici." Langdon a simțit o undă de ușurare. „Ești bine?" „Nu sunt... sigură", a reușit ea să spună. „Mă... zdrobești." Langdon și-a dat seama acum că stătea întins direct peste ea. Cu grijă, și- a mutat greutatea într-o parte, rostogolindu-se de pe ea. Umărul i-a lovit dureros bucăți de sticlă securizată sparte și s-a mișcat din nou, găsind un loc curat pe care să se sprijine. In timp ce se orienta, și-a dat seama că mașina în care se refugiaseră era cu susul în jos, iar acum zăceau lipiți de plafonul acesteia. Târându-se înainte, Langdon și-a croit drum prin întuneric până când mâinile sale au găsit rama unui geam spart. Deschiderea i se părea prea mică pentru a trece prin ea și a continuat să bâjbâie prin interiorul mașinii până când a găsit o deschidere mai mare – parbrizul sau luneta. Apucând o parte, s-a tras înainte, alunecând prin deschidere pe podeaua dură a garajului. Podeaua era alunecoasă și rece, cu un strat care părea a fi de gheață. în genunchi, Langdon s-a întors și a întins mâna înapoi prin deschidere. „Katherine, vino aici", a spus el cât de calm a putut, nerăbdător să afle dacă era rănită. „îmi găsești mâna? Ești rănită?" îi auzea mișcările în întuneric și continua să-i vorbească, îndrumând-o în direcția lui. în cele

din urmă, mâinile li s-au atins. Degetele lui Katherine erau reci, mâinile îi tremurau de șoc. Cu blândețe, a tras-o spre el, ajutând-o să coboare din mașină. Ea s-a ridicat imediat în picioare și l-a îmbrățișat strâns. în timp ce se îmbrățișau, Langdon a simțit un sentiment de deja vu – ținând-o din nou în întunericul rece, un sentiment de ușurare copleșitoare că știa că era în siguranță. „Geanta mea..." a șoptit ea. „Am pierdut-o... dosarul..." „Las-o baltă", a spus el, ținând-o mai strâns. Suntem în viață. Asta e tot ce contează. Langdon habar n-avea ce se întâmplase sau cât de extinse erau pagubele, dar bănuia că guvernul SUA va răspunde la nenumărate întrebări în zilele următoare. Cu puțin noroc, el și Katherine ar putea fi acum cea mai mică preocupare a CIA-ului. Cel mai probabil, Finch a dispărut, se gândi Langdon, simțind puțină durere pentru pierdere. Tristețea și vinovăția pe care le simțea Langdon erau legate de celălalt suflet pierdut – bărbatul cu masca de lut a golemului – creatura care se ridicase la propriu din pământ pentru a le salva viețile. Finch îi ceruse intrusului identitatea, iar creatura îi răspunsese calm: „Ai trădat încrederea Sașei... Sunt protectorul ei." Langdon se gândi la Sasha Vesna, întrebându-se unde se afla și chiar dacă mai era în viață undeva în acest oraș. Hotărâse că, dacă el și Katherine ar fi plecat de acolo teferi, ar fi găsit-o pe Sasha și ar fi ajutat -o. Nu numai că Sasha merita și avea nevoie de asta, dar Langdon și Katherine erau datori să-i recunoască omul care tocmai le salvase viata. Protectorul Sasei, se autointitulase. Dacă a plecat, a o ajuta pe Sasha este imperativul nostru moral. „Uite", șopti Katherine, punându-i mâna pe umăr și întorcându-l în întuneric. „Acolo." Langdon miji ochii în întuneric, fără să vadă nimic. „Unde?" „Direct înainte", spuse ea, întorcându-l ușor spre dreapta. Acum vedea. în depărtare, abia vizibilă prin ceața prafului care se așeza, o licărire slabă de lumină naturală licărea în întuneric. într-o zi normală, un cutremur care zguduia Praga ar fi fost printre prioritățile ambasadorului Nagel. în acel moment, însă, tremurul pe care tocmai îl simțise părea banal în comparație cu conversația ei cu directorul CIA, Judd. „Scoateți-i cătușele", ordonase directorul gărzilor pușcașilor marini imediat ce se stabilise legătura. „Stați în fața camerei. Nimeni nu intră și nu iese." Gărzile s-au supus, iar odată ce Nagel a fost scos și singur, Judd și-a coborât vocea și a spus: „Finch e o lovitură de vânt. Luați în considerare această custodie de protecție." Fără alte explicații, directorul CIA a început un monolog, încercând să justifice tot ce auzise Nagel în îngrozitoarea confesiune a lui Gessner. Acum, după ce și-a prezentat argumentul, Judd s-a aplecat spre cameră, cu o expresie rugătoare și extrem de serioasă în același timp. „Suntem într-o cursă a înarmării, Heide", a spus el, „iar adversarii noștri devin din ce în ce mai puternici și agresivi în fiecare zi. Planurile formulate împotriva SUA sunt foarte reale și potențial catastrofale și trebuie să le știm înainte să se întâmple. Pragul reprezintă avantajul de care are nevoie comunitatea noastră de informații pentru a ajuta țara noastră să supraviețuiască furtunii care vine. Dacă nu reușim să pătrundem în tehnologia minții umane, altcineva o va face... și, în loc să fim observatori, noi vom fi observați." Argumentul vechi de secole, se gândi Nagel. Cineva o va face, așa că mai bine să fim noi. Cea mai periculoasă și discutabilă din punct de vedere etic demers științific

din istorie – construirea unei bombe atomice – fusese lansată pe o justificare similară. Și în afara argumentului etic sau politic, era adevărat că faptul că Statele Unite au fost primele care au deținut bomba a pus capăt unui război devastator și a cimentat SUA ca superputere pentru următoarea jumătate de secol... un exemplu convingător al faptului că scopul justifică mijloacele. Dar acesta era un peisaj diferit. Nagel nu-și putea imagina cum avea să se prezinte acest videoclip pe scena mondială. Nu numai că dezvăluia existența unei tehnologii clasificate șocante, dar ridica și vălul asupra unui adevăr îngrozitor și de neiertat; CIA efectua teste pe pacienți psihiatrici ruși răpiți, dintre care unul, Dmitri Sysevich, pierise aparent în cadrul programului. CIA avea să fie răstignită de sus în jos... începând cu directorul. „După cum probabil ați ghicit", spuse Judd, „In-Q-Tel nu a fost implicată în niciun fel cu Threshold. L-am plasat pe Finch în biroul lor din Londra ca acoperire credibilă și pentru sprijin operațional, dar în mod clar a depășit limitele." Directorul părea plin de regret. „N-arfi trebuit să-i acord niciodată atâta putere." 0 bătaie puternică în ușă i-a atras atenția lui Nagel, iar unul dintre paznicii ambasadei și-a băgat capul înăuntru. „Doamnă ambasador?", spuse el, părând zdruncinat. „îmi cer scuze pentru întrerupere. Avem un apel de urgență pentru dumneavoastră." „ Sunt deja la unul!", voia ea să strige. „Cine este?" „Sergent Kerble", a spus pușcașul marin. „Spune că a avut loc o explozie subterană masivă în Parcul Folimanka." CAPITOLUL 118 La trei sute de metri de epicentrul devastării, tunelul subteran al tramvaiului care ducea la Bastionul Crucifix supraviețuise mai mult sau mai puțin intact, deși nu mai avea curent sau lumini. Mica platformă din fața intrării în Threshold era acoperită de moloz și praf. La baza canalului de beton care adăpostea șinele, o siluetă se mișcă. în întuneric total, Golem se ridică încet în genunchi, știind că era norocos să fie în viață. Zborul său din Threshold nu decursese conform planului și abia ajunsese la tramvai înainte ca explozia să-l arunce în canalul de beton, întrebarea era acum dacă Golem va putea ieși din acest mormânt subteran. Traseul din spatele lui era, fără îndoială, distrus și blocat de moloz. Drumul care urma, prin tunelul lung și întunecat ca smoala, s-ar fi putut ușor prăbuși din cauza valului de presiune și nu exista nicio modalitate de a ști dacă puțul liftului care ducea la Bastionul Crucifix era încă intact. în ciuda epuizării sale profunde, Golem știa că nu-și putea permite să piară aici jos. Trebuie să evadez ca să o pot elibera pe Sasha. încurajat de această conștientizare, Golem a localizat marginea canalului, a pus o mână pe el și apoi s-a forțat să înainteze în întuneric. Târându-și mâna de-a lungul peretelui pentru a se îndruma, a intrat într-un ritm constant, cizmele cu platformă scrâșnind pe suprafața neuniformă, plină ocazional de resturi de explozie, picioarele simțindu-i-se mai grele cu fiecare pas. Un înger păzitor nu poate dormi. Zguduiți și învinețiți, Langdon și Katherine au înaintat încet prin garajul întunecat, navigând printre marginile zdrobite ale vehiculelor demolate și ale betonului căzut, îndreptându-se spre singura sursă de iluminare – o fâșie de lumină naturală care devenea din ce în ce mai puternică pe măsură ce praful continua să se așeze. Când au ajuns în sfârșit la lumină, Langdon a putut vedea că ușa glisantă masivă a garajului fusese dărâmată de pe șină. Partea de jos a

panoului era îndoită spre exterior, creând o deschizătură joasă și îngustă. Langdon se ghemui și privi prin ea, putând vedea câțiva metri din aleea înclinată de dincolo. Nesigur ce aveau să găsească de cealaltă parte, Langdon merse primul, se întinse pe o parte și se strecură în deschizătură. Pas cu pas, se strecură cu capul înainte prin deschizătură. Spărtura era mai strânsă decât își imaginase, iar la jumătatea drumului simți un alt val de claustrofobie cum îl cuprinde. Disperat, își mișcă corpul până când șoldurile i se eliberară în sfârșit, permițându-i să se rostogolească în patru labe și să iasă afară la aer liber. Ușurarea pe care o simțea că era liber, însă, fu repede amortizată de cei doi soldați în negru care stăteau deasupra lui cu puști de asalt îndreptate spre pieptul lui. A mers bine. înainte ca Langdon să o poată avertiza pe Katherine, aceasta deja se strecura prin deschizătură, trăgându-și silueta subțire pe alee cu mult mai puțină dificultate. în timp ce ridica privirea, al doilea soldat își îndreptă privirea spre ea. „Identificare!", strigă el. „Acum!" Langdon privi cu privirea împrejurimile, văzând exact ceea ce se temea – intrarea în construcție bine păzită pe care o văzuseră mai devreme, închisă în triunghiul de gard. „Identificare!" repetă soldatul, apropiindu-se. „Îți dau exact..." „STAI JOS, SOLDAT!" strigă o voce americană autoritară din capătul aleii. Un impunător pușcaș marin american în uniformă albastră de gală cobora panta cu pași marini. „ACEI DOI SUNT CU MINE!" Gărzile surprinse făcură un pas înapoi de Langdon și Katherine pentru a se angaja cu pușcașul marin, care, aparent, îi depășea în grad. Conversația lor fu scurtă, iar cei doi soldați, evident nemulțumiți că fuseseră contrazișI, se retraseră în sus pe pantă. Langdon aprecia că armele nu mai erau îndreptate spre el, dar acum se temea că el și Katherine s-ar fi putut afla într-o situație și mai gravă. Cine este acest pușcaș marin? CIA? Unul dintre acoliții lui Finch? Pe măsură ce soldații plecau, atitudinea severă a pușcașului marin se înmuiase, expresia sa amabilă necorelată cu ținuta rigidă. „Domnule Langdon... doamnă Solomon", spuse el în timp ce îi ajuta să se ridice. „Sunt Scott Kerble. Lucrez pentru ambasadorul Nagel." Langdon spera că spune adevărul. „Trebuie să o vedem imediat." Pușcașul marin era pe punctul de a răspunde când una dintre gărzile armatei coborî panta, le făcu o poză tuturor trei împreună și apoi urcă din nou, dând un telefon în timp ce mergea. Kerble înjură în șoaptă. „Trebuie să vă scot de aici imediat." „La ambasadă?" întrebă Langdon. „Putem vorbi despre asta în mașină", spuse el, începând să urce panta. „Urmați-mă." Să vorbim despre asta? Comentariul îl făcu pe Langdon și mai precaut. „De fapt, înainte să mergem undeva, am dori să vorbim cu ambasadorul Nagel." „Sunt de acord", spuse Katherine. „Dacă noi..." „Amândoi, ascultați", izbucni pușcașul marin, întorcându-se spre ei și apropiindu-se, iar atitudinea sa amabilă dispărând. „Ambasadorul a fost reținut la ordinul directorului CIA însuși. Și sunt destul de sigur că voi doi sunteți următorii pe lista lui." CAPITOLUL 119 La volanul sedanului ambasadei, Scott Kerble a gonit spre nord de-a lungul râului, întorcându-se în viteză pe unde venise. In direcția opusă, un șir de vehicule de salvare se îndrepta în viteză spre Parcul Folimanka. Nu mai rămăsese nimic de salvat, se gândi el. Pe bancheta din spate, Langdon și Solomon căzuseră într-o tăcere uluită după ce zăriseră amploarea devastării căreia

supraviețuiseră. Tot ce rămăsese din adăpostul antiaerob din Folimanka era o golă căscată, adâncă de câteva etaje, plină de o încurcătură de pietre, pământ, beton spart și oțel contorsionat. Kerble nu-și putea imagina ce provocase explozia neobișnuită. Din câte își putea da seama, nu fusese foc sau căldură, ci doar frig. Știa că adăpostul antiaerob din epoca sovietică fusese restaurat de Corpul de Geniu al Armatei SUA în ultimii doi ani și cu siguranță nu ar fi trebuit să conțină explozibili. „Unde ne duceți?" „întrebă Langdon de pe bancheta din spate. Bună întrebare, își spuse Kerble. Nu înțelesese încă imaginea de ansamblu, dar știa că ambasadorul Nagel și directorul CIA, Judd, erau prinși într-o luptă pentru putere, care îi implica cumva pe Langdon și Solomon. După explozie, în timp ce Kerble cobora în grabă dealul, o sunase pe Nagel pentru a -i confirma siguranța. Ea fusese la telefon cu directorul. Când Kerble i-a explicat că seismul nu era un cutremur, ci mai degrabă o explozie sub parcul Folimanka, primele cuvinte ale lui Nagel, în mod ciudat, fuseseră să întrebe unde se aflau Langdon și Solomon. Ea i-a ordonat lui Kerble să se îndrepte la fața locului și să-i caute. Indiferent de ce se desfășura între ambasador și directorul CIA, Kerble își alesese deja partea cu o oră în urmă, decizia sa pripită de a scoate pe ascuns valiza diplomatică a lui Nagel din ambasadă. Fusese o improvizație oportună, deoarece directorul ordonase aproape imediat o percheziție a suitei ambasadorilor, împreună cu personalul ei apropiat, inclusiv pe Kerble însuși. Dacă aș fi păstrat valiza... CIA ar fi avut-o acum." în timp ce conducea spre ambasadă, în cazul în care sedanul său ar fi fost urmărit, instinctele lui Kerble îi spuneau că nu și-ar fi dorit Nagel să-i predea pe Langdon și Solomon în mâinile directorului CIA. Simțea, de asemenea, că erau multe lucruri care nu-i erau spuse de americanii de pe bancheta din spate. „Trebuie să ieșim", declară Langdon, cu o voce surprinzător de autoritară, având în vedere circumstanțele. „Nu vă pot da detalii, dar credeți -mă când vă spun că ambasadorul dumneavoastră este în pericol grav – mai ales dacă directorul CIA a reținut-o." Pericol grav? Kerble era conștient de reputația lui Gregory Judd de a nu lua prizonieri când venea vorba de securitatea națională. Dar chiar i-ar face rău unui ambasador? Kerble se gândi să menționeze valiza diplomatică pe care directorul părea hotărât să o găsească, dar ordinele ambasadorului cu privire la valisă fuseseră clare. Să nu spună nimănui. „Dacă ambasadorul va supraviețui – fizic sau politic", spuse Langdon, „cred că nu a mai rămas decât un singur lucru care o poate ajuta. De asemenea, cred că îl pot găsi." în ciuda îndrăznelii afirmației, Kerble simți că bărbatul cel puțin credea ce spunea. „Ce căutați?" „Nu este un ce", răspunse Langdon. „Este un cine." Kerble ridică privirea, întâlnindu-seân ochii profesorului din oglinda retrovizoare. „Cine este?" „Numele ei este Sasha Vesna", spuse Langdon, „și tot ce are nevoie ambasadorul ca să treacă prin această furtună se află în capul Sashei." Robert știe cum să o găsească pe Sasha? Pentru o clipă, Katherine se temuse că Langdon ar putea păcăli, dar semnul lui sigur pe sine îi dădu seama că vorbea serios. Găsirea Sashei este cheia tuturor lucrurilor... Mult mai concludentă decât dosarul pe care Katherine îl pierduse în explozie, Sasha însăși era cea mai irefutabilă dovadă că Threshold existase. O singură scanare a

creierului ar dovedi nu numai că acest implant avansat era real, ci și că CIA păcălise un tânăr pacient psihiatric rus să devină subiect de testare medicală. Localizarea lui Sasha era și mai importantă acum, deoarece distrugerea Threshold-ului făcuse situația lor precară și mai periculoasă. CIA urma să fie în modul de control al pagubelor, iar cu toate dovezile de infracțiuni îngropate convenabil sub Parcul Folimanka, agenția urma să acționeze rapid pentru a rezolva toate capetele libere. Robert și cu mine ne calificăm cu siguranță drept detalii nerezolvate, știa ea. La fel ca Sasha Vesna și Dmitri Sysevich. Katherine și-a imaginat figura stranie învelite în pelerină pe care o văzuseră în Threshold. Bărbatul se proclamase „protectorul lui Sasha" și era aproape sigur Sysevich – epilepticul rus cu părul închis la culoare care, la fel ca Sasha, fusese luat dintr-o instituție. Dosarele sale medicale, la prima vedere, îi sugeraseră lui Katherine că murise, dar acum se părea că i se întâmplase altceva. Poate că scăpase din strânsoarea lor. Oricare ar fi fost situația sa, nimeni mai mult decât Dmitri nu avea motivația de a se întoarce și de a distruge instituția care îl supusese unor orori de nedescris. Boala mintală, bănuia Katherine, era aproape sigur implicată. Bărbatul s-a mânjit cu lut și și-a sacrificat viața pentru a distruge Threshold.

Se întreba dacă Dmitri avea o afecțiune psihologică preexistentă în cadrul instituției sau dacă aceasta fusese cauzată de trauma unei operații cerebrale invazive și a consumului forțat de droguri psihedelice. în orice caz, Dmitri Sysevich era evident un om nesănătos.

Sasha este într-un loc sigur, spusese bărbatul.

„Robert", o îndemnă Katherine. „Chiar știi unde o găsești pe Sasha?"

„Tocmai mi-am dat seama", răspunse el. „Există un singur loc unde ar putea fi... dar ca să o găsesc, trebuie să intru în apartamentul ei..."

„Nu e acolo", o întrerupse Kerble. „Eu am fost cel care a găsit trupul lui Harris. Sasha plecase de mult. Echipa noastră a recuperat-o repede pe Harris, a încuiat-o și a plecat."

„înțeleg", spuse Langdon. „Dar tot trebuie să intru. Este ceva acolo care ne poate ajuta. Cum ați ajuns la apartamentul ei?"

„Colega mea, Dana Danek. Avea o cheie."

„Pe un breloc Krazy Kitten?" întrebă Langdon.

Kerble aruncă o privire peste umăr. „De unde ai știut asta?"

„Pentru că eu sunt cel care i l-a dat doamnei Danek. Și acum am nevoie de el înapoi de la ea imediat."

„E imposibil", spuse Kerble. „Dana nu-l mai are."

Langdon înjură în șoaptă. „Cine îl are acum?"

Kerble băgă mâna în buzunar și îi aruncă înapoi lui

Langdon un obiect mic. „Dumneavoastră îl aveți, domnule profesor."

O explozie masivă la Praga?!

Jonas Faukman răsfoi frenetic alerta New York Times pe computer și încercă să se convingă că explozia fusese doar o coincidență, în ciuda improbabilității statistice ca Langdon să fi fost în apropierea exploziei, prietenul său avea un obicei

derutant de a se afla în epicentrul problemei.

Trecuse mai mult de o oră de la e-mailul lui Langdon și nu primise nicio veste de atunci. Incapabil să alunge îngrijorarea crescândă, Faukman formă numărul Hotelului Four Seasons din Praga și ceru să fie pus în legătură cu camera lui Langdon.

Târându-se prin întunericul total din tunelul închis, Golem a auzit o schimbare bruscă în sunetul reverberant al pașilor săi.

Mai puțin ecou... Sunt într-un spațiu deschis.

Trecându-și mâna pe perete, a găsit o margine și și-a dat seama, spre ușurarea sa, că ajunsese în sfârșit la peronul tramvaiului de sub Bastionul Crucifix.

Marginea era la nivelul ochilor, mai înaltă decât se anticipase, și trebuia să se ridice.

Și-a scos repede pelerina grea și cizmele cu platformă, așezându-le într-o grămadă la picioare. Apoi a pășit pe scaunul său improvizat, a întins mâna și a simțit marginea, evaluându-i înălțimea. Trebuia să sară suficient de sus pentru a-și sprijini coatele și antebrațele pe peron.

Trebuie să scapi. Viața Sașei depinde de asta.

încurajat de gândul la ea, Golem s-a ghemuit și a sărit cu toată puterea, reușind abia să se ridice. Lovind din picioarele obosite, a reușit să ridice una și să-și agațe călcâiul de margine. Luptându-se împotriva gravitației și a epuizării, s-a târât pe platforma metalică... și s-a prăbușit.

Timp de aproape un minut întreg, se odihni, cu ochii închiși, respirând adânc.

Când în sfârșit își deschise ochii, Golem-ul văzu ceva plutind în întuneric... un cerc mic și strălucitor.

O lumină la capătul tunelului.

Era butonul iluminat pentru liftul Bastionului Crucifix.

CAPITOLUL

120

Atherine se simți precaută în timp ce ea și Langdon coborau din sedanul ambasadei în vântul rece de lângă Piața Orașului Vechi. La cererea lui Langdon, sergentul Kerble fusese de acord să-i lase aici înainte de a continua spre ambasadă.

Sper că Robert știe ce face.

în ultimele minute, își dăduse seama că Langdon era ciudat de evaziv cu pușcașul marin, refuzând să dezvăluie exact unde credea că se află Sasha. Tot ce spusese era că trebuia să meargă la apartamentul Sashei pentru a găsi ceva care ar putea ajuta. Kerble părea să înțeleagă, poate chiar să aprecieze, rațiunea reticenței lui Langdon. Directorul CIA

are nevoie disperată să o găsească pe Sasha Vesna; dacă este întrebat, Kerble nu poate dezvălui ceea ce nu știe.

Katherine s-ar fi simțit mai în siguranță dacă Kerble i-ar fi însoțit, dar era evident că trebuia să se întoarcă la ambasadă. Părea că ar putea fi singurul aliat al ambasadorului și se simțea obligat să fie la fața locului pentru a o proteja de

directorul CIA în orice mod posibil.

„Ambasadorul îți va fi recunoscător pentru eforturile tale", spuse Kerble, coborând geamul pentru a-și lua rapid rămas bun. „Mult noroc. Oriunde te-ai duce."

„Mulțumesc pentru înțelegere", răspunse Langdon.

„Compartimentarea OPSEC", spuse Kerble. „Ai putea fi pușcaș marin."

„E un gând înfricoșător", spuse Langdon în timp ce se întindea pe geam și îi strânse mâna pușcașului marin. „Am numărul tău direct. Te sun imediat ce aflăm ceva."

„Dacă o găsim pe Sasha", adăugă Katherine, „o vom duce într-un loc sigur, iar ambasadorul va avea toate avantajele de care are nevoie pentru a te proteja." „Sper că ai dreptate", spuse Kerble. „Curțile marțiale au un fel de a strica un weekend."

în timp ce pușcașul marin se îndepărta, Langdon o luă pe Katherine în brațe și o conduse prin piața aglomerată. în partea cealaltă, trecură pe sub o arcadă, într-o serie de alei înguste. Când zgomotele pieței începură să se stingă în urma lor, Katherine simți că în sfârșit era suficient de intim pentru a vorbi.

„Si ce se întâmplă?", izbucni ea. „Si unde mergem? Unde e Sasha?"

„Mergem la apartamentul ei", spuse el. „Am aflat că Sasha nu a plecat niciodată. Nu avea cum să fi plecat. încă e înăuntru."

Katherine se opri brusc. „Pușcașul marin tocmai a spus că Sasha nu e acolo." „Se înșeală."

„A spus că criminalistica a percheziționat apartamentul!"

„Da, dar nu au percheziționat tot apartamentul."

„Nu înțeleg."

„Vei înțelege", spuse el, întinzându-i mâna. „Haide."

Katherine îl urmă pe Langdon mai adânc în labirintul de alei care înconjurau piața orașului Praga. „Mă bucur că are o memorie bună", se gândi ea în timp ce el retrăgea calea pe care îl dusese Sasha mai devreme în ziua respectivă. Aleile se îngustau și mai mult, iar aleile pietruite se lăsau în umbre întunecate de lumina după-amiezii care se estompa.

„Aici e", anunță în cele din urmă Langdon, oprindu-seân fața unei uși banale care semăna cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. „Ești sigur?" Katherine nu văzu niciun număr sau marcaj.

Langdon arătă spre fereastra de lângă ușă, iar Katherine fu surprinsă să vadă patru ochi holbându-se la ea. Două pisici siameze priveau cu atenție din interior, ca și cum arfi așteptat întoarcerea stăpânei lor. Deși confirmase că acesta era apartamentul Sashei, prezența pisicilor ei nu făcea decât să amplifice nedumerirea lui Katherine cu privire la motivul pentru care Langdon credea că Sasha era de fapt acolo. „Robert, pisicile alea par să o aștepte pe Sasha să ajungă acasă."

„Chiar așa este", spuse Langdon. „Nici ele nu știu că e aici."

Comentariul nu avea sens pentru Katherine.

„Uită-te la aleea asta", spuse Langdon, arătând în jurul lor. „îți amintești că ți-am povestit despre biletul care a fost strecurat pe sub ușa Sașei în această

dimineață?

La câteva secunde după ce am primit biletul, am fugit chiar în această alee, dar mesagerul dispăruse. Imposibil. Nu putea să fi dispărut pur și simplu în neant."

Ea a examinat aleea. Ce-i drept, nu avea unde să se ascundă.

„Și apoi mi-am dat seama", a spus Langdon, „că răspunsul era evident.

Persoana care a lăsat biletul... nu a fugit niciodată din zonă. Pur și simplu a intrat într-un loc foarte convenabil pentru a se ascunde."

Katherine s-a uitat în jur, nedumerită. „Unde?"

„Chiar acolo", a spus Langdon, arătând cu degetul.

Privirea lui Katherine a urmărit degetul întins al lui Langdon pe fațada clădirii, până la o pereche de ferestre chiar deasupra apartamentului Sașei. Toate ferestrele de la etaj erau acoperite cu obloane groase din lemn.

„Apartamentul de la etaj", a spus Langdon. „Gessner a spus că deține ambele apartamente și că a locuit acolo, deasupra mamei ei bolnave. Acum o lasă pe Sasha să folosească apartamentul de la parter, iar apartamentul de sus este... gol."

Katherine studia ferestrele cu obloane ale apartamentului gol și și-l imagină pe cineva – cel mai probabil Dmitri – punând un bilet sub ușa Sașei și apoi strecurându-se în liniște la etaj, în timp ce Langdon căuta în zadar strada. Foarte posibil...

Langdon se îndreptă spre ușa exterioară a clădirii, care era făcută din lemn gros, cu șipci diagonale și un paravan de securitate. Scoase brelocul cu Pisicuța Krazy Kitten din buzunar, descuie ușa și o conduse pe Katherine în holul sordid.

în ciuda intrării modeste, ea putea vedea că Sasha își făcuse acolo casa ei. Ușa apartamentului ei era imediat pe dreapta, decorată cu plante în ghiveci, o coroană de glicină și un covoraș de bun venit pe care scria: • • a

Pe peretele din spate al holului, o mică cameră de depozitare era plină până la tavan cu cutii vechi de carton. Spre surprinderea lui Katherine, Langdon se îndreptă direct spre ea, oprindu-se la doar un centimetru de blocul de cutii, pieptul său practic atingându-le. Privi în sus, ca și cum ar fi studiat arhitectura nișei, apoi făcu un semn din cap, făcându-i semn să vină.

Pe măsură ce Katherine se apropia, Langdon păși într-o parte, la dreapta lui, dispărând într-o deschizătură imperceptibilă care exista aparent între cutii și peretele nișei. Tresărită, îl urmă repede, strecurându-se prin pasajul îngust, ocolind teancul de cutii, apoi din nou la stânga, trezindu-se lângă Langdon. în lumina slabă care se filtra în jurul cutiilor, putea vedea că se aflau la baza unei scări înguste, care urca în întuneric.

Nu este deloc o cameră de depozitare, își dădu ea seama. Este palierul unei scări. „Nu am observat inițial că acest hol nu avea nicio scară către etajul doi.

Mai târziu, mi-am dat seama că trebuia să existe acces și, din moment ce nu există o intrare separată, ambele apartamente ar trebui să fie accesibile prin acest hol. Asta explică și cum cineva ar putea dispărea fără urmă imediat după ce a strecurat un bilet pe sub ușa Sașei." Katherine dădu din cap. „Ascuns la doar câțiva pași distanță. Foarte ingenios." „Da, și după ce am fugit la Turnul Petnn, pur și

simplu a ieșit din ascunzătoare, a intrat în apartamentul Sașei și fie a convins-o să urce sus, fie a incapacitat-o cumva. în orice caz, trebuie să o fi lăsat sus, ca să nu fie nevoită să-l vadă cum îl ucide pe Harris."

Simplu și clar. Katherine dădu din cap. „Și când ambasada a găsit cadavrul lui Harris, Sasha dispăruse, așa că au presupus, logic, că fugise de la locul faptei." „Exact."

„Deci, cum ai de gând să intri în apartament?" întrebă ea, uitându-se în sus pe scări.

„O să bat la ușă și o să sper că Sasha mă aude."

„Ăsta e planul tău?" întrebă Katherine. „Dacă e prea drogată ca să te audă? Sau e imobilizată și nu poate ajunge la ușă?" Langdon se încruntă. „Atunci am un plan B."

în timp ce Langdon pornea să urce scara întunecată, apăsă pe întrerupătorul de la baza scării, dar nu se întâmpla nimic.

Katherine făcu un semn spre corpul de iluminat de deasupra, care era gol. „Niciun bec." Era cât pe ce să-i sugereze lui Langdon să meargă în apartamentul Sașei și să găsească o lanternă, dar el deja se îndrepta în întuneric, fără îndoială nerăbdător să iasă din coridorul îngust.

Katherine se bucura de întunericul cam la fel de mult pe cât lui Langdon îi plăceau spațiile închise, dar se forță să-l urmeze. Cu mâna ferm strânsă pe balustrada șubred, urcă în capul scărilor și întinse mâna ezitant pentru a-l găsi pe Langdon pe micul palier, în întuneric aproape complet, stând în fața unei uși solitare.

„Sasha?!" strigă el, bătând. „Alo?!"

Liniște.

Bătu mai tare acum. „Sasha? Sunt Robert Langdon! Ești bine?"

Nimic.

Langdon încercă ușa. încuiată.

După ce bătu din nou, își ținu urechea de ușă timp de zece secunde. în cele din urmă, se dădu înapoi și clătină din cap. „E liniște deplină acolo. Sper că e bine."

„Care a fost planul B?" întrebă Katherine în întuneric. „Ar trebui să găsim o rangă sau un ciocan?"

„Ar putea fi mai simplu de atât", spuse Langdon, gândindu-se. „Gessner deține ambele apartamente și a locuit deasupra mamei ei bolnave..."

Părea că examinează mânerul ușii în întuneric.

Katherine miji ochii ca să vadă ce face. „încerci să desfaci încuietoarea?"

„Nu chiar", răspunse el. Continuă să-și miște mâinile, apoi ea auzi un clic cilindric. Langdon ridică mânerul și împinge ușor ușa. Aceasta se deschise.

Katherine se holbă la el. „Ce tocmai s-a întâmplat?"

Langdon ridică brelocul cu pisicuța Krazy Kitten. „Gessner locuia aici, deținea ambele apartamente, iar mama ei era bolnavă – așa că de ce să nu simplificăm lucrurile și să avem o cheie care să funcționeze pentru ambele apartamente, pentru acces facil?" Desigur, își dădu seama Katherine, și nu exista niciun motiv să

schimbe încuietorile când Sasha se mutase, pentru că al doilea apartament era gol.

în timp ce ușa scârțâia spre interior, Langdon și Katherine se treziră privind în întunericul beznă, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere obloanele grele care acopereau ferestrele. Katherine a băgat mâna în interiorul tocului ușii și a pipăit în jur, găsind un întrerupător. Când l-a apăsat, amândouă s-au dat înapoi surprinse. Scena care se lumina în fața lor era o lume străină.

Apartamentul arid era scăldat în întregime într-o luminescentă stranie, purpurie.
CAPITOLUL 121

Golemul își privea fața acoperită de lut în oglindă, știind că era o față pe care nu o va mai vedea niciodată. Sfârșitul era aproape și, din fericire, era exact sfârșitul pe care și-l imaginase.

Eu sunt Golemul. Timpul meu aproape s-a terminat.

După ce urcase în siguranță în laboratorul lui Gessner, se afla acum cu un nivel sub Bastionul Crucifix, stând în mica baie a laboratorului.

La chiuvetă, a studiat cele trei litere ebraice gravate rudimentar pe frunte. Erau decolorate de transpirație și praf, dar puternicul cuvânt antic încă rezona.

תמא

Adevăr.

Golemul stiuse întotdeauna că acest moment va veni.

Adevărul devine Moarte.

Așa cum făcuse rabinul Judah Loew cu secole în urmă pentru a-și ucide monstrul de pământ și a-l elibera din robie, Golemul și-a apăsat acum degetul arătător pe lutul gros și uscat – apăsând pe litera din dreapta, aleph.

Simțind o durere de inimă, a pierdut și a simțit o identitate puternică, și-a răzuit degetul în jos, ciobind lutul până când litera a dispărut. Conform protocolului antic, pe fruntea lui era acum scris un cuvânt complet diferit. nnCuvântul ebraic pentru mort. Golemul nu simțea nimic diferit în exterior și totuși simțea că șinele său interior, sufletul său, conștiința sa... începeau să se schimbe. Se pregătea să se detașeze odată pentru totdeauna de acest corp împrumutat. Golemul murise de multe ori și știa că esența lui va dăinui, dar știa și că de data aceasta era diferită. De data aceasta, era alegerea lui. Am venit pe acest tărâm... ca ea să poată trăi. Și în curând trebuie să plec... ca ea să poată trăi. Astăzi fusese ziua morții multor lucruri. Moartea lui Threshold. Moartea chinuitorilor Sașei. Și curând, moartea lui Golem însuși. întorcându-se de la oglindă, Golem a început să-și dezbrace restul de haine. După ce s-a golit, a intrat în dușul de urgență al laboratorului și l-a deschis. Apa călduță i-a revigorat capul și umerii obosite. Acceptându-și transformarea, și-a coborât ochii și a privit dârele de argilă udă care îi curgeau pe carnea palidă... șanțuri lungi și gri care se învârteau în spirală pe canalizare pentru ultima dată. CAPITOLUL 122 Obert Langdon a pășit cu prudență în apartamentul luminescent, încercând să înțeleagă scena din fața lui. Apartamentul de la etaj părea luminat în întregime de lumini negre, interiorul său dezolant fiind infuzat de o ceață purpurie fantomatică. Pereții, podelele și tavanele erau vopsite în negru

complet. într-un colț se aflau un scaun și o masă ieftine, pe care stătea un pahar care părea a fi pe jumătate plin cu apă. Chiar locuiește cineva aici?

Lui Langdon i-a trebuit doar o clipă ca să concluzioneze că misteriosul ocupant trebuie să fie Dmitri Sysevich. Această realizare a adus o mulțime de întrebări fără răspuns, dar Langdon era destul de sigur, cel puțin, că bărbatul nu se va mai întoarce. Cel mai probabil este îngropat sub Threshold. Probabil că Sasha nu avea nicio idee că apartamentul ei avea aceeași cheie cu spațiul abandonat de la etaj. Dmitri, însă, aproape sigur știa. Autoproclamatul protector al Sașei... avea acces direct la apartamentul încuiat al Sașei. Gândul acesta i-a făcut lui Langdon să se înfioare pielea. „Sasha?", a strigat el, apropiindu-se mai adânc. „Sunt Robert Langdon! Ești aici?" Tăcere. Aerul avea un gust stătut, iar podelele scârțâiau pe măsură ce el și Katherine se mișcau. „Sasha?!", a strigat Katherine. Amenajarea acestui apartament era diferită de cea a Sașei, deși era la fel de săracă. Metodic, Langdon și Katherine au căutat prin încăpere. Bucătăria era goală, frigiderul gol, cu excepția a două sticle mari de apă minerală Podebradka. Micul dressing din afara dormitorului conținea doar o bară cu trei umerașe goale. Langdon începea să creadă că apartamentul acesta era mai puțin o reședință și mai mult un fel de refugiu bizar ocazional. „Dormitorul nu are lumină", spuse Katherine, apăsând întrerupătorul în sus și în jos. Langdon i se alătură la ușa dormitorului. „Sasha?" Neprimind niciun răspuns, trecu pe lângă Katherine în întuneric, înaintând orbește prin cameră cu brațele întinse, sperând să simtă o fereastră și poate o modalitate de a deschide obloanele. La jumătatea drumului în cameră, simți călcă pe ceva moale pe podea – o pernă sau un fel de covoraș. Sfârâitul unui chibrit cu sulf sfârâi în spatele lui, iar Langdon se întoarse și o văzu pe Katherine ghemuită în fața unei măsuțe joase și aprinzând o serie de lumânări. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, Langdon putu vedea că masa era un fel de altar format din trei lumânări și un aranjament de flori uscate. Deasupra lor, pe perete, atârna o fotografie a unei femei. Langdon o recunoscu instantaneu pe femeia blondă. „Dumnezeule... aceea e Sasha", i-a spus el lui Katherine, îndreptându- se spre spectacolul straniu, dându-și seama că afecțiunea lui Dmitri pentru Sasha se învecinase cu... obsesia. Protectorul ei, se gândi el, încercând încă să pună piesele cap la cap. „Uite", a spus Katherine, arătând spre un covoraș mare din mijlocul podelei. „Cred că dormea aici uneori." „Nu cred, Robert. Nu e pentru dormit. Nu e pernă. Nu e cearșafuri. Și... e un călcâi cu bilă." într-adevăr, acolo, pe covoraș, Langdon a văzut o curea de piele cu cataramă, prinsă de o bilă neagră de plastic. Globul moale din neopren era perforat ca o bilă de șervețel, astfel încât persoana căreia i se punea călcâiul încă putea respira. „Deci, asta e un fel de... cameră pentru sex?", a spus el. „Nu cred că călcâiul e pentru sex", a spus ea. „Cred că e pentru a proteja dinții și limba în timpul unei crize de epilepsie." Surprins, Langdon și-a imaginat gutiera PATI pentru crize epileptice din trusa de prim ajutor a clasei sale. Această bilă perforată ar fi servit aceluiași scop. „Dmitri trebuie să fi folosit această cameră ca un loc sigur pentru a experimenta un episod epileptic", a spus Katherine. „Pernele reprezintă un pericol de sufocare, iar cearșafurile se pot încurca. Acesta arfi un mediu sigur. Mai ales

dacă ar purta un căluș cu bilă." Langdon a considerat ciudat că cineva care poseda bagheta antiepileptică a lui Gessner nu ar alege să dejuce fiecare criză. Pe de altă parte, unii epileptici susțineau că crizele le aduceau o claritate mentală și o fericire care meritau cu prisosință trauma fizică. Bagheta antiepileptică a lui Dmitri, se părea, oferea ce e mai bun din ambele lumi. Putea alege unde și când să-și facă crizele... făcând asta într-un mediu sigur și controlat. Indiferent de situație, tot ce știa Langdon era sigur că Sasha nu părea să fie acolo. Rămânând doar de verificat în baie, Langdon s-a îndreptat pe hol în timp ce Katherine stingea lumânările din dormitor. Și, într- adevăr, a găsit baia și cada goale; Dacă Dmitri o ascunsese pe Sasha undeva, nu era în apartamentul acesta. Corpul de iluminat din baie, la fel ca toate celelalte corpuri de iluminat din apartament, era echipat cu un bec cu lumină neagră, care făcea ca chiuveta și cada albe să lumineze. în mod ciudat, oglinda de deasupra chiuvetei fusese îndepărtată, lăsând doar găuri pentru șuruburi în perete. Lângă chiuvetă, pe un raft, Langdon a găsit o oglindă de mână, un cuțit de paletă, un bol de amestecat și o grămadă de apărători albe de cauciuc. A găsit, de asemenea, trei recipiente cu machiaj teatral numit UltraMud, a căror etichetă purta o fotografie înspăimântătoare a feței unui actor învăluită în noroi gros și crăpat. Efectul îi era mult prea familiar. în timp ce Langdon scana restul camerei, privirea i-a atras atenția asupra a ceva care strălucea în coșul de gunoi de sub chiuvetă. Arăta ca și cum o cârpă albă fusese făcută și aruncată. De asemenea, părea să fie acoperită de sânge... mult sânge. Alarmat, Langdon a ridicat coșul și a aruncat cârpa în chiuvetă, dându-și seama imediat că se înșelase. în lighean zăcea o calotă albă, mototolită și mânjită de noroi. Nu sânge, se gândi el ușurat. Lumina violetă îi făcea greu să-i distingă culoarea. în timp ce privea calota, însă, a observat ceva strălucind în lumină – o fibră minusculă lipită de capacul de cauciuc. Firul era atât de mic încât, dacă n-ar fi fost luminescent, Langdon nu l-ar fi observat niciodată. Nu poate fi ceea ce arată... Se aplecă și desprinse cu grijă obiectul de pe capac, ridicându-l în lumină. Nu exista nicio îndoială la ce se uita, dar ceea ce Langdon nu-și putea da seama era ce căuta acolo. Asta nu avea niciun sens. Apoi simți o groază neașteptată. Doar dacă... Cursurile lui Langdon despre simbolism includeau adesea o zicală: 0 schimbare de perspectivă va dezvălui adesea un adevăr ascuns. Această idee, în multe privințe, definise cariera lui Langdon. Capacitatea sa de a privi un puzzle dintr-un unghi neașteptat îi permisese în mod repetat să întrezărească adevăruri pe care alții le rataseră. Acum, în timp ce studia micul obiect strâns între vârfurile degetelor, Langdon se temea că ar putea trăi unul dintre acele momente. Pierdut de echilibru de reorientarea bruscă, Langdon și-a pus o mână pe chiuvetă ca să se echilibreze. în imaginația sa, putea vedea toate piesele puzzle-ului pe care le asamblase astăzi. Se spulberau brusc, se rostogoleau prin aer, fragmentele se recombinau și cădeau înapoi pe pământ. Una câte una, imaginea din mintea lui Langdon se reasambla într-o nouă imagine. Dumnezeule... cum am putut rata asta? Ideea din fața lui era aproape de neimaginat și totuși, instinctiv, știa că trebuia să fie adevărată. Ca orice adevăr pur, răspundea la fiecare întrebare... rezolva fiecare anomalie... și fusese chiar în fața

lui tot timpul. „Conștiință nonlocală..." a șoptit el. „Katherine avea dreptate." „Am ratat- o!" a anunțat Langdon, ieșind în fugă din baie și îndreptându-se spre ieșire. „Trebuie să plecăm – vă explic mai târziu!" Am ratat ce?! se întreba Katherine în timp ce se grăbea după el. Stai! Când a ajuns la ușă, Robert cobora deja în fugă scara întunecată. Când l-a ajuns din urmă, el era în hol, îngenuncheat pe covorașul de bun venit al Sașei, în fața apartamentului ei. Părea că încearcă să pipăie ceva sub ușa ei. Ce face?! „Robert, avem o cheie dacă..." „Nici măcar nu a fost posibil!", a exclamat el, sărind în picioare, băgând mâna în buzunar și scoțând o bucată de hârtie pe care Katherine a recunoscut-o drept biletul pe care îl primise mai devreme sub ușa Sașei. Spre nedumerirea lui Katherine, Langdon a încercat în mod repetat să strecoare biletul pe sub ușa ei, dar de fiecare dată nu reușea să-l introducă pe sub tocul strâmt. Hârtia se lovea încontinuu de banda groasă de etanșare instalată pentru a ține departe frigul. „Nici măcar nu a fost posibil", a repetat Langdon, ridicându-se în cele din urmă. „Am văzut etanșarea mai devreme, dar nu s-a înregistrat. Nu există nicio modalitate de a introduce biletul ăsta sub ușă de aici!" – Văd asta, spuse Katherine, dar eu nu...

— Nu vezi, Katherine? Biletul nu a fost adus din afară... Persoana care l-a lăsat a fost în apartament tot timpul! Un fior rece o cuprinse. El se ascundea deja înăuntru. — în dulapul de pe hol... — șopti ea, imaginându-și cum rusul brunet așteaptă un moment de liniște... ieșind din dulap... strecurând biletul pe sub ușă... bătând tare în interiorul ușii... și dispărând imediat înapoi în dulap. Era un truc genial. Atât Sasha, cât și Robert au fost complet păcăliți.

— Nu, spuse Langdon, cu fața acum palidă. Nu în dulap. Părea cât se poate de tulburat pe cât își amintea ea că-l văzuse. Nu era nimeni în dulap. Ascunzătoarea era... mult mai ingenioasă. Vocea îi era acum tremurândă. Nu-mi vine să cred că n-am văzut niciodată nimic din toate astea...

— Ce n-ai văzut? Nu înțeleg. Langdon se ridică.

— Ai vorbit despre asta la prelegerea de aseară, spuse Langdon, privind-o în ochi pe Katherine. „Ai descris-o ca o dovadă a conștiinței non-locale... o dovadă că creierele noastre funcționează ca niște receptori și, dacă sunt deteriorate, semnalele se pot confunda..." „Vrei să spui sindromul savantului brusc?", a spus ea. „Bine, dar nu înțeleg..." „Nu! Ceea ce ai descris imediat după aceea!" Katherine s-a gândit o clipă, amintindu-și secvența discursului ei și, dintr-o dată, și-a dat seama la ce se referea Langdon. Nu i-a mai trebuit decât o clipă ca să înțeleagă ce încerca să-i spună. „Oh... Robert... nu ai cum să te gândești..." „Am găsit asta în baie", a spus el, ținând în mână ceva mic, strâns între degetul mare și arătător. „Era lipit pe interiorul calotei lui murdare." Katherine a văzut ce ținea Langdon în mână. Dacă avea dreptate, atunci tot ce crezuseră despre figura golemului era complet greșit.

Echipa CAPITOLULUI 123

a umplut dușul laboratorului de la Bastionul Crucifix. Golem-ul și-a dat capul pe spate și a savurat moliciunea apei de pe față.

Masându-și ușor obrajii cu palmele, simțea ultimele rămășițe de argilă uscată

eliberându-se din carnea sa... ultimii din Golem dizolvându-se. în timp ce își trecea mâinile peste cap, și-a dat seama că, în epuizare, uitase să-și scoată acoperământul. Găsind marginea șapcii strâmte cu vârful degetelor, a desprins-o de pe frunte, tresărind când aceasta i-a alunecat pe spate de pe cap, smulgându-i inevitabil câteva fire de păr de pe scalp.

Golem-ul a scăpat șapca pe podea și i-a masat ușor scalpul, lăsând apa să curgă prin părul des, clătind orice urmă de noroi rămas. Abia după ce apa care se învârtea în spirală pe scurgere devenise perfect limpede, a ieșit din duș.

înfășurat într-un prosop, stătea lângă chiuvetă, studiindu-se o clipă rară în oglindă.

Ochii care îl priveau erau injectați și obosiți... o față brăzdată de un trecut violent. Știa că nu era o fată frumoasă si totuși era fata care îi fusese dată.

Am învățat să văd frumusețe în ea, se gândi el.

De-a lungul timpului, Golem-ul ajunsese să iubească această față... felul în care părul blond îi cădea până la umeri și încadra ochii albaștri inocenți. Chiar și nasul strâmb avea acum un farmec aparte. își imagina fotografia luminată de lumânări de pe peretele svatyne-ului său și zâmbi.

„Sasha", șopti el în reflexie. „Aș vrea să mă cunoști."

Femeia blondă din oglindă nu răspunse.

în ciuda prezenței fizice a Sașei în cameră, ea nu auzise nimic.

Golem-ul o închisese într-un vid somnoros, unde era fericită, inconștientă de toate lucrurile, inclusiv de ea însăși.

Deși împărtășeau această formă fizică, Golem își stabilise dominația cu mult timp în urmă, deținând mereu controlul, filtrând cu grijă ceea ce Sasha vedea, își amintea, înțelegea. Făcea asta pentru protecția ei, pentru a-i adăposti sufletul blând. El era seiful care îi adăpostea durerea, armata care îi ducea bătăliile.

M-ai chemat, Sasha... și am răspuns.

Golem nu avea să uite niciodată acel moment îngrozitor din spitalul psihiatric rusesc, când sufletul Sașei, incapabil să îndure încă un moment de suferință, chemase universul având nevoie disperată de ajutor.

Momentul nașterii mele...

Puțini își aminteau clipa în care au venit la viață, dar Golem și-l amintea pe al său.

își revenise brusc, trezindu-se îngrozit, prins într-un corp care era bătut fără milă. Copleșit de...

Plin de durere și indignare, se ridică instinctiv, invocând fântâni de putere la care acest corp nu accesase niciodată și îi strangulă gâtul atacatorului. Stând deasupra corpului neînsuflețit al asistentei de noapte a Sașei, Golem-ul își auzise pentru prima dată propria voce goală . „Sunt protectorul tău, Sasha. Ești în siguranță acum." în holul din fața apartamentului Sașei, creierul lui Katherine Solomon se străduia să organizeze cascada de gânduri neliniștitoare stârnite de cuvintele lui Langdon. Avea dreptate că prelegerea ei de aseară includea o descriere a sindromului savantului brusc – o afecțiune pe care o considera o dovadă clară a

conștiinței non-locale – un creier deteriorat care primea semnale multiple. De asemenea, avea dreptate că ea discutase apoi despre un al doilea fenomen remarcabil. „Există o altă afecțiune curioasă", le spusese Katherine publicului, „care este legată de sindromul savantului brusc, deoarece sugerează și capacitatea creierului de a recepționa semnale multiple. Fenomenul este denumit clinic „tulburare de identitate disociativă" – deși majoritatea dintre noi îl cunoaștem mai frecvent sub numele de „tulburare de personalitate divizată" – un fenomen psihologic care se prezintă ca mai multe personalități distincte care locuiesc într-un singur corp." Această afecțiune documentată la nivel global, explicase Katherine în continuare, era cea mai frecventă la femei și apărea adesea ca un mecanism de adaptare la abuzul fizic sau sexual repetat. Cel mai frecvent, a doua identitate se manifesta cu scopul de a absorbi durerea gazdei, îndurând trauma în locul ei – un fel de victimă indirectă – susținând angoasa, blocând orice amintire a acesteia și permițând gazdei să se „disocieze" de propria suferință. Personalitatea secundară era cunoscută sub numele de alternativă sau „alter" și apărea de obicei printr-o ruptură schismatică bruscă în timpul traumei acute. După ce se manifesta, alter-ul se putea stabili permanent în gazdă, persistând ani de zile sau o viață întreagă ca un fel de gardian, chiar ascunzând cele mai întunecate amintiri ale subiectului într-un fel de amnezie selectivă – oferind o pagină nouă cu care să meargă mai departe. Nu era neobișnuit ca un alter protector să preia controlul asupra corpului și să devină personalitatea dominantă, hotărând când și cum subiectul traumatizat putea „să iasă la suprafață" în siguranță. Tulburarea de identitate disociativă fusese diagnosticată pentru prima dată în anii 1800 sub denumirea de „dublă conștiință" – un fel de somnambulism în stare de veghe în care un individ părea a fi preluat de o altă conștiință, care apoi efectua acțiuni fără permisiunea, știrea sau amintirea individului.

Două dintre cele mai extraordinare cazuri din istorie au fost documentate atât de meticulos încât au devenit baza bestsellerurilor „Cele trei fete ale

Evei", „Străinii în corpul meu" și „Sybil". Desigur, cea mai faimoasă carte din toate timpurile despre această afecțiune a fost „Cea mai stranie situație a doctorului Jekyll și a domnului Hyde"

de Robert Louis Stevenson . Katherine știa că multe cazuri de tulburare dissociativă a identității (DID) implicau mai mulți alteri – unele cu peste o duzină de identități trăind într-un singur corp gazdă. Incredibil, alterii aveau toți voci, accente, scris de mână, abilități, preferințe alimentare și chiar identități de gen diferite. Mergeau diferit, preferau spații de locuit diferite, sufereau de afecțiuni fizice diferite și chiar aveau IQ-uri și vederi diferite. Un singur radio care recepționa mai multe stații distincte... Psihiatrii au avut divergențe aprinse cu privire la modul în care aceste diferențe evidente între alteri ar putea fi posibile, iar unii sceptici chiar i-au acuzat pe pacienții cu DID că sunt actori pricepuți care caută atenție. Totuși, atunci când pacienții erau supuși unor teste riguroase care implicau RMN-uri, detectoare de minciuni și interogări sofisticate, rezultatele erau întotdeauna aceleași – existau într-adevăr mai mulți indivizi discreți coexistând într-un singur corp. Unii dintre alteri

erau conștienți de ceilalți care trăiau cu ei în ceea ce era cunoscut sub numele de „sistem". Acești alteri erau numiti „co-constienti". în schimb, unii alteri nu știau măcar că sistemul exista, crezând în schimb că erau singuri în corp. Adesea sufereau de lacune de memorie atunci când alteri mai puternici îi blocau, preluând controlul asupra minții printr-o acțiune cunoscută sub numele de „a se așeza în față". Acum, în timp ce Katherine stătea cu Langdon în holul murdar, simțea că atenția îi este fixată asupra șuviței de păr blond pe care acesta o smulsese de pe calota craniană. Concluzia lui era șocantă... și logică. El crede că Golem și Sasha sunt aceeași persoană. Dacă Robert avea dreptate, atunci găsirea Sashei nu mai era o posibilitate. Din păcate, condiția psihologică care apăruse pentru a salva viața Saşei Vesna probabil că și aceasta pusese capăt. Golemul trebuie să fi murit în explozie... luând-o și pe Sasha cu el. Golemul termină de îmbrăcat și se privi în oglindă. Imaginea ei i se părea întotdeauna străină și totuși așa se trezea existând cel mai adesea în lume – îmbrăcat ca Sasha, purtând hainele pe care le purta în fiecare dimineață. Ținuta de azi – blugi, o bluză albă, pantofi de tenis și o parka – erau hainele pe care Golemul le lăsase în biroul Saşei chiar pentru acest moment. Privirea nu era măgulitoare, iar părul ei era încâlcit și ud, dar o făcea o figură jalnică... și avea nevoie disperată de milă. Te rog, ajută-o pe Sasha... Golemul făcuse tot posibilul să fie un partener tăcut în viața Saşei, ascunzându-se în cele mai adânci cotloane ale minții ei, privind-o cum își navighează cu curaj noua viață... viața pe care o merita. Ca orice gardian grijuliu, Golemul intervenea ocazional pentru propria protecție a Saşei. El păşea înainte și apuca în liniște frâiele, preluând corpul Saşei, imitând fără efort vocea și comportamentul ei. Aceste intervenții aveau scopul de a o proteja... de a o feri de situații periculoase, informații dureroase sau decizii dificile pe care nu era pregătită să le ia. Pentru Sasha, aceste momente erau scurte momente goale în viața și memoria ei, asemănătoare cu visarea cu ochii deschiși în timp ce conduceai o mașină și ajungeai la destinație fără nicio amintire a modului în care ai ajuns acolo. A acceptat că memoria ei era uneori instabilită. Intervențiile Golemului deveniseră mai puțin frecvente recent, deoarece Sasha fusese la fel de fericit ca niciodată. Motivul fericirii ei era Michael Harris. Sasha era îndrăgostită. Chipeșul atașat intrase în viața ei din întâmplare, sau cel puțin așa părea, și, deși Golem se simțea inconfortabil cu relația lor fizică în creștere, alesese să nu intervină. Sasha merita o primă iubire, iar Michael părea un bărbat decent. După cum s-a dovedit, aparențele înșelau. Cu trei săptămâni mai devreme, Golem stătea întins pe covorașul de cânepă în svatyne-ul său, bucurându- se de o fericire postictală, când a auzit pe cineva în apartamentul de dedesubt. Nedumerit, și-a lipit urechea de podea și a auzit ceva ce suna ca cineva care percheziționa apartamentul Saşei. înainte să se poată îmbrăca și să alerge la parter, o voce a început să vorbească tare în spațiul de dedesubt. Vocea aparținea lui Michael Harris. Uluit, Golem s-a trezit ascultând o conversație telefonică între Harris și ambasadorul SUA. Apelul a dezvăluit nu numai că Harris avea motive ascunse pentru a se împrieteni cu Sasha, ci și că bunătatea arătată de mentorul de încredere al Saşei, Dr. Brigita Gessner, ar putea fi, de asemenea, nesinceră. în

câteva secunde, Golem și-a reevaluat viața fermecată pe care credea că și-o găsise Sasha. Era foarte conștient de tratamentele medicale extinse la care fusese supusă și totuși a crezut întotdeauna că Brigita Gessner o vindecase cu bunăvoință pe Sasha de afecțiunile ei – și continua să administreze proceduri pentru a perfecționa rezultatele. Acum Golem-ul vedea o realitate diferită. Din acel moment, a fost aproape întotdeauna prezent, privind prin ochii Sașei, observând, ascultând, îndrumând și așteptând ocazia de a dezvălui adevărul. Noaptea trecută, Golem-ul își folosise în sfârșit ocazia, izolând-o pe Gessner în laboratorul ei și imortalizând trădarea. Mărturisirea sa înregistrată despre Gessner acoperise totul... operații, implanturi, moartea lui Dmitri, droguri psihedelice, domnul Finch, CIA și adevăratul lor obiectiv din Praga. „Pragul a dispărut acum", se bucura Golem-ul în timp ce ieșea din baia laboratorului pe hol. Spera că Robert Langdon și Katherine Solomon evadaseră; Profesorul american îi arătase astăzi o bunătate semnificativă Sașei, iar prietenul său om de știință înțelegea universul în moduri pe care doar cei precum Golem le puteau înțelege cu adevărat. Ziua, deși se încheiase triumfător, nu dusese lipsă de provocări neprevăzute. Primul șoc al Golemului fusese întâlnirea cu ofițerii USZI la bastion; al doilea, îl văzuse pe Langdon ghemuit deasupra corpului lui Gessner; iar al treilea – fără îndoială declanșat de primele două – o criză epileptică în laboratorul lui Gessner, pe care nu a putut să o oprească. Provocarea crizelor era că creierul Golemului se reseta întotdeauna la starea sa inițială implicită – Sasha. Se trezea întotdeauna singură și vulnerabilă. După criză, conștiința Sașei era pe deplin prezentă și în control până când Golemul a putut reveni la starea inițială după câteva minute și a prelua controlul. Din acest motiv, își păstrase svatyne-ul întunecat ca ciocanul când primea Eterul, asigurându-se că Sasha se va trezi întotdeauna în întuneric, nu într-o cameră necunoscută. în această dimineață, după criza de lângă corpul lui Gessner, Golemul își readusese conștiința în prim-plan și se trezise în brațele lui Robert Langdon. Realizând că coborârea sa la Threshold va trebui să aștepte, Golemul îl convinsese pe Langdon să fugă din bastion – aparent cu Sasha – dar, în timp ce profesorul cobora panta înzăpezită spre Parcul Folimanka, Golemul fusese cu el la fiecare pas, privind prin ochii Sașei. în apartamentul Sașei, sosirea iminentă a lui Harris oferea ocazia perfectă de a-l pedepsi pe cel mai crud trădător al Sașei, așa că Golemul îl scosese pe Langdon din pericol improvizând o simplă iluzie – o bucată de hârtie; o bătaie în ușă; o retragere de moment înapoi în baie. Langdon găsi mesajul și se năpusti în alee în șosete, fără să-l observe pe Golem cum îl privea de la fereastra Sașei. Cu mai puțin de o oră în urmă, aici, la bastion, o agentă îl atacase și încă îi putea vedea expresia uimită în timp ce își înfigea disperată mâinile în pieptul Golemului... și dădea peste forma moale a sânilor Sașei. Nu sunt ceea ce crezi tu. Și apoi, provocarea lui finală, jos, în Threshold. Pierzându-și bagheta magnetică, Golem fu lovit de o altă criză și căută frenetic prin camera cupolă un loc sigur în care să o poată scăpa, optând în cele din urmă pentru interiorul căptușit al uneia dintre capsulele EPR. Era un loc pe care îl cunoștea bine. Am murit acolo de multe ori. Golem tresări amintindu-și acum adevărata natură a experimentelor lui Gessner –

împingerea Saşei la marginea prăpastiei şi tragerea ei înapoi – iar şi iar. La vremea respectivă, crezuse în generozitatea lui Gessner şi făcuse tot posibilul să absoarbă durerea acelor evenimente, să o protejeze pe Sasha de disconfort şi frică. Din fericire, Sasha nu-şi amintea de numeroasele dăţi când Gessner o drogase şi o trăsese cu rotile prin Threshold pentru a efectua diverse experimente în sala de operaţii şi în camera cu capsule. Dar îmi amintesc, se gândi Golem. Slabele amintiri încă îl bântuiau. 0 altă viaţă, îşi spunea el. Acesta era trecutul. Viitorul se apropia acum, viitorul pe care îl plănuise pentru Sasha, viitorul pe care îl merita, în curând o voi elibera şi voi dispărea. Tot ce-i mai rămânea era să se înalţe din această lume subterană... şi să se îndrepte spre ambasada Statelor Unite. CAPITOLUL 124 Angdon stătea în bucătăria Saşei Vesna, încă luptându-se cu ceea ce descoperiseră el şi Katherine. Cele două pisici siameze ale Saşei se răsuceau afectuos în jurul gleznelor lui, iar mirosul de ceai rusesc Caravan încă plutea în aer. Chiar şi aşa, casa ei i se părea complet străină acum. Când eram aici, probabil că nu vorbeam cu adevărata Sasha. Revelaţia era profund tulburătoare, şi totuşi starea psihologică a Saşei răspundea la o mulţime de întrebări – accesul Golemilor la Bastionul Crucifixului... pierderea memoriei Saşei... apartamentul ciudat de la etaj... şi poate chiar de ce lui Langdon i se dăduse cheia de la apartamentul Saşei şi fusese îndemnat să se întoarcă. Voia oare să găsesc trupul lui Harris şi să-i dau plicul ambasadorului ? în orice caz, descoperirea identităţii Saşei îi oferea elemente de claritate. Katherine i se alătură în bucătărie după ce se uită prin apartament. „Mă întreb", îndrăzni ea, „dacă Threshold a ales epilepticii ca subiecţi de testare datorită predispoziţiei lor naturale la experienţe extracorporale... sau pentru că epilepticii i-au oferit Brigitei acoperirea perfectă pentru a face o operaţie pe creier fără a ridica suspiciuni." Era o întrebare bună, iar Langdon îşi imagina că ar fi putut fi ambele. „în orice caz, e de neiertat. Bănuiesc că ceva a mers teribil cu Dmitri şi e mort, aşa cum sugerau şi dosarele lui." 0 tăcere lungă s-a aşternut între ei, în timp ce Langdon examina decoraţiunile drăguţe, chiar copilăreşti, din bucătărie. „Şi ăştia doi ce zici?", a întrebat Katherine, ghemuindu-se şi mângâind pisicile impecabil îngrijite ale Saşei. „Când au fost hrănite ultima dată ?" Adevărat, îşi spuse Langdon. Cineva va trebui să le adopte. Se duse la dulapul de sub chiuvetă şi scoase punga cu hrană pentru pisici. „O fac eu", spuse Katherine, luând punga. „Ar trebui să suni tu." Langdon se duse la telefonul de pe perete şi formă numărul pe care i-l dăduse Scott Kerble. în timp ce linia începea să sune, se întrebă ce va spune când Kerble va întreba de Sasha Vesna. Nu am găsit-o. A murit în Threshold. Apropo, ea l-a ucis pe Michael Harris. Langdon încă încerca să înţeleagă că Sasha ar fi putut să-l iubească profund pe Harris, în acelaşi timp în care protectorul ei ştia adevărul despre Harris şi îl detesta. Doi oameni. Un singur cadavru. Langdon îşi amintea că auzise odată de un proces care îl implica pe un presupus violator, William Milligan, care dovedise printr-un test cu detectorul de minciuni că nu-şi amintea nimic despre presupusele sale crime. S-a dovedit că Milligan suferea fără să ştie de tulburarea de identificare demonică; unul dintre alter ego- urile sale comisese crimele fără ştirea lui. Milligan a fost achitat şi internat într-

un centru psihiatric, înainte de îngrijirea psihiatrică modernă, mulți dintre cei care prezentau o personalitate dublă erau duși la singurii profesioniști psihiatrici disponibili – preoții. Biserica îi diagnostica frecvent cu „posedare demonică" și le prescria un plan de tratament comun: „exorcismul". Până în ziua de azi, ritul exorcismului era încă efectuat în mod regulat asupra persoanelor cu tulburări mintale și, deși Langdon fusese întotdeauna îngrozit de acest lucru, trebuia să recunoască faptul că descrierea lui Katherine asupra conștiinței non-locale adăuga o nouă perspectivă. Poate că un exorcist nu încearcă să scoată un demon dintr-un corp... ci mai degrabă încearcă să reacordeze receptorul corpului pentru a bloca stația nedorită. „Kerble", spuse o voce familiară la telefon, readucându-l pe Langdon la momentul prezent. „Bună ziua, sunt Robert Langdon." „Așteptam apelul dumneavoastră, domnule. Vă rugăm să așteptați pentru ambasadorul Nagel." Langdon fu surprins că ambasadorul era disponibil să vorbească. Am crezut că era arestată. Se pare că ceva se schimbase la ambasadă. „Doamnă profesor", interveni vocea ambasadorului. „Nu vă pot spune cât de ușurat sunt că sunteți amândoi în siguranță. Scott mi-a spus că a fost... destul de aproape." „Nu sunt sigur că ar fi putut fi mai aproape", spuse Langdon. „Și am auzit că ați fost arestat de directorul CIA?" „Da, deși directorul Judd a susținut că reținerea a fost o arestare temporară pentru a-mi asigura siguranța." „îl credeți?" „Aș vrea", spuse Nagel. „A susținut că era îngrijorat că Finch ar putea... Nu știu. Oricum, nu am mai avut niciun contact de la Finch de la ultima noastră convorbire telefonică." „Finch e mort", spuse Langdon fără menajamente. „L-am văzut la Threshold chiar înainte de explozie. Katherine și cu mine am fost ultimii ieșiți, iar Finch..." „Bine", îl întrerupse ea, părând zdruncinată. „Nu la telefon. Vom discuta despre asta personal." „Avem multe de împărtășit", spuse Langdon. „E ambasada un loc sigur în care să vorbim?" „Nu sunt sigur de asta", răspunse Nagel. „Aș sugera hotelul dumneavoastră, dar e prea evident și chiar nu pot promite că vom fi în siguranță. Nu încă." Făcu o pauză. „Cunoști Zidul de Dripstone?" „Da", spuse Langdon, nedumerit că ea ar menționa un loc atât de public... mai ales unul cunoscut pentru înfiorătorul său aspect. „E lângă ambasadă, dar nu sunt sigură..." „Du-te acolo cât de repede poți." La sediul UZSI, locotenentul Pavel își aduna solemn ultimele obiecte personale din dulap. Interogatoriul îndelungat la care fusese supus de noul său superior a dus la retrogradarea sa și la un concediu de probă de trei luni. Nu mă voi mai întoarce, știa Pavel. Acum totul era diferit. Deși amintirile sale despre ziua aceea erau vagi, Pavel nu avea să uite niciodată imaginea unchiului său zăcând mort într-o râpă înghețată. Moartea căpitanului fusese catalogată oficial drept accident și, oricât de mult ar fi vrut Pavel să protesteze, nu era în măsură să facă asta. Mai mult, orice altă anchetă a UZSI fusese închisă de ambasadorul SUA, care deținea toate cărțile după ce descoperise metodele înșelătoare ale lui Janăcek de reținere a doi americani proeminenți. Pavel a ieșit din clădire și s-a îndreptat cu greu spre stația de autobuz. Când a ajuns, o tânără femeie aștepta autobuzul. Avea o față blândă, iar Pavel i-a zâmbit obosit. „To je ale zima", a spus el politicos. E atât de frig. Femeia s-a întors imediat și s-a mutat la capătul îndepărtat al stației . Pavel s-a simțit brusc

foarte singur pe lume. Când a sosit autobuzul, Pavel s-a urcat și s-a îndreptat spre spate. Niciunul dintre ceilalți pasageri nu și-a ridicat privirea, toți ochii fiind ațintiți în jos, pe dispozitivele lor. Pavel s-a așezat și și-a scos telefonul, deschizând reflexiv Dream Zone, simulatorul său virtual de întâlniri. Au sosit câteva solicitări noi, iar el se aștepta să simtă licărirea...

o căldură care însoțea întotdeauna speranța unor posibilități noi. în seara asta, însă, telefonul i se părea rece în mână. S-a uitat în strălucirea lui un moment îndelungat, apoi s-a speriat oprindu-l și strecurându-l înapoi în buzunar. Apoi, închizând ochii, s-a rugat pentru unchiul său și a ascultat zumzetul autobuzului în timp ce îl ducea acasă.

CAPITOLUL

125

Zidul de lavă topită, una dintre cele mai suprarealiste atracții antice ale Pragăi, seamănă cu o stâncă impunătoare de rocă topită. înălțându-se la peste patruzeci de metri deasupra Grădinii Wallenstein, această misterioasă sculptură din secolul al XVII-lea dă impresia unui râu de lavă topită, întărită la mijlocul curgerii într-un perete de stalactite fluide , aflorimente bulboase și goluri amorfe.

Cunoscută anterior sub numele de Grotă, rămâne până în ziua de azi una dintre cele mai stranii destinații ale Pragăi. Ondulațiile organice de pe suprafața sa de piatră au o calitate aproape fantasmagorică, iar vizitatorii se bucură să arate diversele fețe grotești pe care le văd privindu-le. Timp de secole, oficialii bisericii au cerut dărâmarea zidului, susținând că este bântuit și invită la apariția spiritelor rele. Turiștii se plâng în mod regulat de coșmaruri după ce vizitează zidul, iar mai mulți demnitari proeminenți s-au simțit grețoși în timp ce stăteau în fața lui.

Ambasadorul Nagel nu era unul dintre ei.

„Mi se pare calmant", se gândi ea, privind zidul din fața ei. Grota arăta deosebit de frumoasă chiar acum, estompată și palidă în lumina după-amiezii care se estompa, cu fire de zăpadă albă așezate în colțurile și crăpăturile nenumăratelor fețe.

în timp ce Nagel aștepta în lumina slabă, a văzut fețe noi materializându-se în zidul din fața ei. Aflase că doar o fracțiune dintre fețele pe care le vedea erau de fapt acolo, intenționate de arhitect. Celelalte, după cum s-a dovedit, erau fețe pe care le halucina – un fenomen psihologic cunoscut sub numele de pareidolie. Creierul avea o înclinație naturală de a evoca forme semnificative din contururi nebuloase, iar oamenii vedeau fete în orice – de la nori la modele de țesături, la boluri de supă și umbre pe un lac. Tot ce era nevoie erau două puncte și o linie, iar majoritatea creierelor umane făceau aceeași conexiune. Datorită muncii sale la CIA, Nagel era convinsă că adepții teoreticilor conspirației sufereau de un fel de pareidolie cognitivă, văzând tipare suspecte acolo unde nu existau... halucinatii de ordine din haos.

Everett Finch era opusul. El identifica tipare reale și le folosea pentru a crea haos... totul într-un efort de a păstra un fel de ordine în lume. Vestea morții lui Finch îi oferise lui Nagel o amânare, și totuși nu era ceva ce avea să sărbătorit vreodată.

învățase un adevăr simplu în cariera ei la CIA: binele și răul nu există în formă pură.

Știa că cruzimea lui Finch era alimentată de angajamentul său profund față de o agenție care încerca să prindă un punct de sprijin în noua lume curajoasă a tehnologiei creierului.

„Bufnițele dorm", spuse o voce gravă în spatele ei, răsunând pe suprafața proeminentă a Zidului de Dripstone.

Pentru o clipă, Nagel a crezut că tocmai auzise un fel de frază secretă de spionaj, dar când s-a întors, a văzut două fețe familiare. Robert Langdon și Katherine Solomon se apropiau de voliera grădinii, unde bufnițele rezidente ale lui Wallenstein stăteau nemișcate, cu capetele îndesate în penele umerilor.

Nagel a zâmbit și le-a strâns mâna în timp ce gardianul ei omniprezent, Scott Kerble, a ieșit din umbră și s-a alăturat grupului. Langdon și Solomon încă nu aveau haine, dar, din fericire, această conversație nu era menită să aibă loc afară. „Urmați-mă", a spus ea, conducându-i spre

Zidul de Dripstone. „Vom vorbi înăuntru."

Langdon a ridicat privirea spre stânca solidă, vizibil nedumerit. „înăuntru... unde?"

Fără un cuvânt, Nagel a condus anturajul spre baza zidului și s-a oprit la o ușă mică de lemn – înaltă de nu mai mult de 1,20 metri – înconjurată de formațiuni înspăimântătoare, asemănătoare unor cranii. Expresia de neîncredere a lui Langdon a fost completă când Nagel a scos o cheie și a descuiat ușa.

Unul dintre avantajele de a fi ambasador al SUA, se gândi ea.

Americanii bogați care dețineau ce se afla dincolo de această ușă îi împrumutaseră lui Nagel o cheie, oferindu-i acces la această intrare discretă din spate, în speranța că o va vizita des, ceea ce și-a făcut.

în timp ce intrau, Nagel se întrebă ce ar crede Langdon dacă ar ști încotro se îndreaptă acum. în spatele acestui zid, în oricare dintre cele șase camere luminate cu lumânări, profesorul s-ar putea trezi întins gol pe o lespede de granit, în timp ce însoțitorii în robe îi turnau ceară fierbinte pe piele.

Are o cheie?

Dacă-mi amintesc bine, faimosul Zid de Stalactite din Praga fusese ridicat lângă fațada din spate a unei mănăstiri augustine din secolul al XIII-lea – Mănăstirea Sfântul Toma – ceea ce înseamnă că tocmai trecuse prin zid pe coridoare antice și sacre.

Nu mai era atât de sfântă, își spuse el.

Această mănăstire grandioasă, ca atâtea din Europa, fusese reutilizată pentru a servi nevoilor unei lumi din ce în ce mai seculare. în acest caz, fusese transformată într-un Hotel Marriott – Augustine Luxury. Vechea berărie a călugărilor era acum reimaginată sub forma ultra-modernului Refectoriu Bar, iar scriptoriumul original al mănăstirii fusese păstrat complet intact, cu texte antice, instrumente de scris și pietre de ascuțit pentru pene.

„Cât mai liniștit posibil", șopti Nagel, conducându-i pe un pasaj îngust către o ușă de serviciu. Când ea a împins-o, Langdon se trezi într-un hol elegant care

mirosea a arbore de ceai, tămâie și eucalipt.

„Ne-ați adus la un spa?", întrebă el în timp ce ajungeau la o ușă aurie, unde o pancartă enumera diverse tratamente, inclusiv specialitatea lor – Ritualul Monastic. Nu era specialist în mănăstire, dar era destul de sigur că ritualurile monastice nu implicau lumânări corporale cu lavandă și tratamente faciale cu colagen. „Suntem în siguranță aici", șopti ea. „Cunosc personalul, iar pereții sunt izolați fonic."

Cu aceasta, Nagel le făcu semn să aștepte în timp ce ea se strecura înăuntru. în câteva secunde, s-a întors cu un breloc și i-a condus pe hol, unde a descuiat unul dintre saloanele private ale spa-ului, destinate post-tratamentului. Salonul fără ferestre avea o atmosferă pseudo-ecleziastică, cu lumânări electrice pâlpâitoare , vitralii și imnuri gregoriene la care a fost ascultată.

Coloana sonoră, remarcă Langdon, era cu patru secole anterioară mănăstirii. Dar, lăsând anacronismele la o parte, nu-și putea imagina locuri mai rele. E intimitate și cald. Mai mult, Kerble intrase în hotel să vadă dacă le poate găsi ceva de mâncare.

„în primul rând", spuse Nagel, dându-și jos haina de iarnă și făcându-le semn să se așeze pe canapelele confortabile, „nu-mi pot imagina ce ați îndurat amândoi astăzi. Sunt ușurată că sunteți bine și îmi dau seama că avem multe de discutat. Dar înainte de a aprofunda prea mult subiectul, am vrut să vă împărtășesc niște vești foarte bune." Le-a adresat amândurora un zâmbet obosit. „Se pare că dovezile incriminatoare pe care speram să le obținem despre Threshold...

Acum le avem."

Cum? se întrebă Langdon, imaginându-și că toate dovezile fizice ale existenței lui Threshold fuseseră pulverizate și îngropate în moloz... împreună cu, din păcate, cea mai puternică dovadă dintre toate. Sasha Vesna însăși.

Nagel îi privi pe amândoi, părând obosit, dar plin de energie. „Se pare că avem un înger păzitor. Mai exact spus, Sasha Vesna are un înger păzitor."

Langdon fu surprins de comentariu. își imagină imediat figura învelită în pelerină care se declarase protectorul și tutorele Sașei.

Știe Nagel despre personalitatea ei dublă?

„Și îngerul ei păzitor", adăugă ea, „mi-a trimis asta."

Nagel scoase o foaie de hârtie și o puse în fața lor. Când

Katherine o văzu, lăsă să scape un mic oftat. Langdon simți o emoție similară citind mesajul scris de mână pe o foaie de hârtie cu tematică pisică

„Dumnezeule", se gândi el, imaginându-și mâinile Sașei scriind chiar aceste cuvinte... un apel disperat după ajutor... un apel despre care, în mod ciudat, Sasha nu știa nimic. Ambasadorul i-a explicat rapid că adresa URL inclusă în mesaj ducea la o mărturisire video torturată, în care Gessner dezvăluia tot ce știa despre Threshold – teste pe oameni, operații pe creier, implanturi, produse psihofarmaceutice, experiențe din apropierea morții, lista persoanelor implicate... totul.

„Videoclipul este foarte dificil de vizionat", a spus Nagel, „dar existența lui înseamnă că CIA nu te va mai putea urmări niciodată."

A lăsat acest lucru să se așeze în minte.

„Am păstrat o copie și intenționez să fac copii de rezervă. Pe scurt, indiferent ce se întâmplă altceva, acest videoclip este singura asigurare de care vei avea vreodată nevoie." Ochii ei au sclipit în lumina lumânărilor. „E bomba ta atomică."

„Și a ta, sper", a spus Katherine încet.

Nagel a dat din cap. „Deși nu sunt sigur cât de mult vom avea nevoie de ea.

Directorul părea la fel de îngrozit ca și mine să afle unele dintre lucrurile care se întâmplaseră la Threshold."

„Trebuia să știe", a argumentat Langdon. „El este directorul."

„Da, de aceea s-ar putea să nu fi știut", a replicat Nagel. „Agenția este hipercompartimentată în ceea ce privește procedurile – negare plauzibilă, eficiență autocratică. L-a pus pe Finch la conducere și, prin urmare, ar fi știut doar detaliile pe care Finch a ales să le împărtășească."

Poate, se gândi Langdon, poate că nu. A luat scrisoarea, simțind că ambasadorul nu știa nimic despre starea Sașei. „Dar de ce ți-ar adresa tutorele Sașei asta? De ce nu a trimis înregistrarea direct presei?"

„în înregistrare video", spuse Nagel, „Dr. Gessner recunoaște că nu știam aproape nimic despre adevăratul scop al lui Threshold și că aș fi îngrozit de existența lui. Bănuiesc că această mărturisire este motivul pentru care tutorele Sașei mi-a încredințat înregistrarea video... imaginându-mi că eram suficient de influent ca să o ajut pe Sasha... sau să schimb ceva

. E de la sine înțeles că, dacă o vom găsi vreodată pe Sasha, sunt pregătită să o ajut în orice mod posibil. Este o victimă și am jucat un rol în transformarea Threshold în realitate... în ciuda faptului că am fost constrânsă și inconștientă." își întoarse brusc privirea, holbându-seân gol. „Dar Michael Harris..." șopti ea, aproape cu lacrimi în ochi, „ceea ce l-am forțat să facă... să o spioneze pe Sasha pentru Finch... L-a costat pe Michael viața." Ochii i se întoarseră asupra lor. „Voi purta această vină și rușine pentru totdeauna."

Langdon se întrebă cum se va simți Nagel când va afla adevărul complicat despre ucigașul lui Harris. Femeia pe care i-ai ordonat lui Harris să o seducă era, într-un sens ciudat, cea care l-a ucis.

„Protectorul Sashei", spuse Katherine. „«îngerul ei păzitor», cum ai spus tu.

l-ai aflat vreodată identitatea?"

„Nu definitiv", răspunse Nagel. „Apărea doar în fragmente scurte în videoclip și era deghizat, dar am o bănuială puternică că știu cine era." Langdon și Katherine au schimbat o privire surprinsă.

„Bărbatul din videoclipul care l-a torturat pe Gessner vorbea cu accent rusesc", spuse Nagel. „Și i-a spus lui Gessner că o pedepsește pentru că i-a trădat încrederea Sashei. Dar era ceva în furia lui care părea a fi o trădare personală... ca și cum și el ar fi fost un subiect de test Threshold." Chiar era, se gândi Langdon. într-un fel, era pacientul numărul trei.

Langdon nu înțelegea pe deplin complexitățile DID, dar părea că orice proceduri le-ar fi efectuat Gessner asupra Sashei ar fi putut fi experimentate de alter-ul ei,

mai ales dacă alter-ul era protector și alegea să îndure acele părți din viața Sashei care erau dureroase. Potrivit lui Katherine, un alter dominant putea guverna care identitate era conștientă și în prim-plan în orice moment.

„Regizorul m-a informat", a continuat Nagel, „că primul subiect de testare al lui Threshold era tot rus si fusese luat din aceeași instituție ca si Sasha. A ' ///

II chema Dmitri Sysevich. Finch a spus că murise în cadrul programului, dar regizorul a spus că nu a văzut nicio dovadă a morții lui Dmitri. E posibil ca

Finch să fi mințit în legătură cu asta dintr-un anumit motiv."

Finch nu a mințit, știa Langdon. Dmitri e mort, l-am văzut dosarul medical.

„Având în vedere înregistrarea video", a spus Nagel cu un ton plin de regret, „regizoarea și cu mine am ajuns la concluzia că Dmitri Sysevich trebuie să fi supraviețuit cumva programului și să se fi întors pentru a se răzbuna."

în tăcerea inconfortabilă, Langdon s-a uitat la Katherine, privirile lor încrucișându-se. Amândoi știau ce trebuia să se întâmple. Era timpul ca ambasadorul să afle adevărul.

„Doamnă", a spus Langdon, întorcându-se din nou spre ea. „Persoana pe care ați văzut-o ucigându-l pe Gessner... nu era Dmitri Sysevich." CAPITOLUL

126

Ambasadorul Nagel nu era sigur cât timp trecuse când grupul ieșise prin Zidul de Piatră Secată. O oră? Două? întunericul se așternuse peste Grădina Wallenstein și părea să existe o presimțire rece în umbră.

încă se clătina după ce îi explicase Langdon despre Sasha și, deși Nagel știa că în cele din urmă va putea accepta adevărul intelectual... se temea că va exista un fapt care îi va străpunge pentru totdeauna emoțiile ca un cuțit în inimă. Michael Harris fusese ucis de... Sasha.

„Trebuie să-ți amintești", insistă Katherine. „Nu Sasha i-a făcut asta lui Michael. îl iubea pe Michael. Trebuie să te gândești la ei ca la doi oameni." în orice caz, vestea îi provocase un nou val de vinovăție copleșitoare. Nagel își dorea să-i poată implora pe Michael și pe Sasha să le ierte... dar amândoi dispăruseră.

Chiar și Grădina Wallenstein i se părea lipsită de viață acum, tufele de trandafiri înfășurate în saci de pânză de sac și iazul secat pentru iarnă. Nagel se îndoia că va fi martora renașterii sale anuale în primăvara aceasta. în urmă cu câteva ore, avea suficientă influență politică pentru a face orice își dorea, ceea ce nu includea nici faptul că era ambasador SUA și locuia la Praga.

„N-ar fi trebuit niciodată să fiu aici", își spuse ea. „Am fost trimisă ca o marionetă".

Probabil că va aștepta o lună ca să ajute ambasada să treacă prin criza actuală și apoi își va prezenta demisia. Nu avea nicio idee ce va face în continuare, dar simțea că mai are putere de luptă... și mult mai mult de oferit, în acel moment, cea mai urgentă preocupare a ei era recuperarea stick-ului USB pe care Scott Kerble îl scosese cu abilitate din ambasadă, în cutia cu lucrurile Danei. Kerble urma să se îndrepte în curând spre apartamentul ei ca să-l recupereze, în timp ce ieșeau din grădină, Nagel se uită înapoi la Langdon și Solomon, care vorbeau încet în timp ce

îi urmau. Fără îndoială, amândoi erau profund epuizați și aveau nevoie de somn.

„îi voi duce eu înapoi la hotel", spuse Kerble, ca și cum i-ar fi citit exact gândurile. „Imediat după ce vă las la ambasadă." Ieșiră în lumina felinarelor, iar Nagel știa că îi va fi dor de Kerble cel mai mult. „Scott", spuse ea încet. „Sunt pe deplin conștientă de riscurile pe care ți le-ai asumat pentru mine astăzi... și nu-ți iau loialitatea de bună." Pușcașul marin i-a zâmbit rar si si-a atins șapca. „Nici eu pe a ta." CAPITOLUL

127

Cea mai tulburătoare și eficientă operă de artă din Europa, crezuse Langdon de mult timp, era Victimele Comunismului – un memorial format din șase bărbați din bronz în mărime naturală care coborau o scară largă de beton. Fiecare dintre bărbați era slăbit, cu barbă și pe o treaptă diferită. în mod straniu, toți cei șase bărbați erau aceeași persoană... dar fiecare se afla într-o stare de degradare diferită... unuia îi lipsea un braț, altuia jumătate de cap, altul cu o prăpastie căscată în piept.

Sfidare și rezistență, își amintea Langdon, era mesajul artistului. Această persoană, indiferent de nivelul său de suferință, a rămas în picioare. Langdon nu anticipase să vadă sculptura în timpul acestei vizite la Praga și totuși iată-o, trecând în grabă pe lângă geamul limuzinei ambasadei în timp ce goneau pe strada Ujezd. Ar fi vrut să i-o arate lui Katherine, dar ea dormea deja pe umărul lui, cu părul ciufulit lipit de obrazul lui.

După ce l-a lăsat pe ambasador la ambasadă, sergentul Kerble îi conducea acum pe Langdon și Katherine spre sud, de-a lungul Grădinilor Petnn, îndreptându-se spre Hotelul Four Seasons, unde urmau o odihnă mult așteptată. în timp ce virau la stânga pe Podul Legiunii, Langdon închise ochii și ascultă respirația ușoară a lui Katherine, simtindu-se alinat de sunetul liniștitor al... vieții.

Conceptul de moarte fusese mult prea prezent astăzi, nu doar în discuții, ci și în realitatea lui Langdon... aproape înghețând de moarte în râul Vltava, apoi fiind împușcat de Pavel și scăpând la limită de Threshold. în mod remarcabil, în ultimul an, tot ce învățase Langdon de la Katherine despre conștiință îi schimbase perspectiva asupra morții... ușurându-i considerabil trepidația față de îmbătrânire și mortalitate. Dacă modelul nonlocal al conștiinței al lui Katherine se dovedea a fi corect, atunci concluzia logică era că o parte din Langdon, ființa sa, sufletul său, mintea sa... artranscende moartea corpului său și ar trăi mai departe.

Nu mă grăbesc să aflu, se gândi el, savurând căldura capului lui Katherine pe umărul lui.

Ieri, în timp ce vizitau Vysehrad-ul, dăduseră peste un relicvariu neobișnuit de morbid care înfățișa un omoplat uman – se presupune că este cel al Sfântului Valentin – iar Katherine îl surprinsese cu o întrebare înșelător de simplă: Cum definești moartea?

Neavând niciodată în vedere moartea în termeni literali, Langdon a rămas fără răspuns, oferind în cele din urmă o definiție slab circulară pe care nu ar fi acceptat-o niciodată de la studentii săi: Moartea este absenta vieții.

Spre surprinderea sa, Katherine i-a spus că răspunsul său era destul de apropiat de definiția oficială, medicală: încetarea ireversibilă a tuturor funcțiilor celulare. Apoi l-a informat că definiția medicală oficială era 100% incorectă.

„Moartea", a explicat ea, „nu are nicio legătură cu corpul fizic. Definim moartea în termeni de conștiință. Să ne gândim la un pacient în moarte cerebrală, inactiv, aflat sub stări de respirație artificială – corpul său este, tehnic vorbind, foarte viu și totuși îl deconectăm în mod curent. Fără conștiință, considerăm un corp uman ca fiind în esență mort... chiar și atunci când funcțiile sale fizice sunt perfect intacte."

Adevărat, și-a dat seama Langdon.

„Și opusul este la fel de adevărat", a continuat ea. „Un tetraplegic într-un scaun cu rotile, care și-a pierdut funcția fizică în întregul corp și totuși rămâne conștient, este foarte viu. Stephen Hawking era, în esență, o minte fără corp. Imaginează-ți dacă cineva i-ar sugera să-i scoată din stăpânire!" Langdon nu auzise niciodată ideea exprimată în acest fel.

„Robert", a încheiat ea, „nu mai putem nega valul tot mai mare de dovezi că conștiința poate exista în afara corpului... dincolo de limitele creierului. A sosit ziua în care putem redefini complet conștiința... și, prin urmare, redefini complet moartea!"

Langdon spera că avea dreptate și că moartea nu era un eveniment atât de „terminal" pe cât își imaginau majoritatea. Din adâncurile memoriei sale, învățăturile străvechi ale lui Asclepius ieșeau la iveală:

Mult prea mulți se tem de moarte și o consideră cel mai grav dezastru care li se poate întâmpla: nu știu nimic din ceea ce spun. Moartea vine ca o dizolvare a unui corp epuizat... Așa cum trupul părăsește pântecele mamei când este matur în el, tot așa părăsește și sufletul trupul când a ajuns la perfecțiune.

Ca tânăr student la religii comparate, Langdon fusese uimit de universalitatea promisiunii reîncarnării și a vieții de după moarte – singura și neclintita asigurare oferită de fiecare tradiție religioasă care supraviețuise testului timpului. întotdeauna considerase această trăsătură constantă ca un exemplu de „supraviețuire a celui mai adaptat" darwiniană. Singurele religii care au supraviețuit au fost cele care ofereau o soluție la cea mai mare frică a omenirii.

Latura mai spirituală a lui Langdon se întreba adesea dacă nu cumva străvechea promisiune a vieții veșnice ar putea fi de fapt anterioară religiei... găsindu-și rădăcinile în înțelepciunea pierdută a anticilor... o vreme în care mintea umană era suficient de ordonată pentru a percepe cele mai profunde adevăruri care pătrundeau universul.

Un gând pentru altă dată, își spuse el în timp ce mașina lor încetinea în fața hotelului Four Seasons.

„Hei, somnoroaso", îi șopti lui Katherine, de lângă el. „Am ajuns."

Faukman se repezi la telefon. „Alo?!"

„Jonas, sunt Robert", a anunțat vocea baritonală inconfundabilă. „Tocmai m-am întors la hotel. Managerul a spus că ai sunat non-stop."

„Am sunat!" exclamă Faukman. „Explozia din Praga? Eram îngrijorat..."

„îmi pare rău, suntem amândoi bine."

Faukman oftă ușurat. „Știi, Robert, majoritatea autorilor mă enervează trimițând manuscrisele cu întârziere, dar tu ai un obicei iritant

„Mulțumesc pentru îngrijorare", răspunse Langdon râzând, „dar nu am fost nici pe departe în apropierea exploziei."

„Mă bucur să aud asta, chiar dacă nu cred", spuse Faukman. „Ți-am văzut înclinația spre apropierea de pericol."

„Și am văzut predilecția ta pentru presupuneri paranoice."

Faukman chicoti. „Răspunsul ăsta a fost puțin cam repede... chiar și pentru tine, Robert. De unde știu eu că nu e vreun chatbot bazat pe inteligență artificială?" „Pentru că inteligența artificială nu ar ști niciodată că ai refuzat unul dintre romanele bestseller din ultimii douăzeci de ani pentru că ai crezut că autorul a folosit prea multe puncte de suspensie."

„Hei! Ți-am spus asta în confidențialitate!"

„Da, și o să-l duc în mormânt", îl asigură Langdon. „Doar că nu azi."

„Vreo veste despre manuscrisul lui Katherine?" întrebă Faukman plin de speranță.

„îmi pare rău", răspunse Langdon cu o voce obosită. „Aș vrea să-ți pot da vesti mai bune..."

Era puțin înainte de ora șapte când Langdon închise dușul cu aburi din

Apartamentul Regal. Noaptea era fragedă, dar un întuneric de iarnă se așternuse de mult peste Praga, iar el și Katherine se înțeleseseră să meargă direct la culcare.

înfășurându-și un prosop în jurul taliei, Langdon ieși din duș și o găsi pe Katherine cufundată într-o baie cu spumă, cu un picior suplu întins și un aparat de ras în mână.

Se rade pe picioare? se gândi el, surprins. „Ieșim în oraș?" Katherine râse. „Nu, Robert, nu ieșim în oraș. Chiar nu știi de ce se rade o femeie pe picioare înainte de culcare?" „Ah..." Ezită. „Am crezut doar... că erai epuizat." „Eram. Dar când te-am văzut intrând în dus, m-am trezit." Arătă spre abdomenul lui tonifiat. „Arăți destul de bine, Aquaman... pentru cineva de vârsta ta." „De vârsta mea? Ești mai în vârstă decât mine!" „Chiar vrei să mergi acolo?" „Nu, dragul meu... nu vreau." Langdon se duse la cadă, se așeză pe margine și îi puse o mână cu afecțiune pe ceafă lui Katherine.

„Ceea ce voiam să spun este că ești frumoasă, genială, amuzantă și te ador." 0 sărută ușor pe buze. „Și ne vedem în pat." E oficial, își spuse Katherine în timp ce își termina pregătirile și ieșea din cadă. Sunt îndrăgostită.

Bănuia că poate îl iubise pe Langdon dintotdeauna și, în sfârșit, momentul lor venise la momentul potrivit. Nu conta. Oricum ar fi fost, erau aici acum. împreună. Savurati aceste momente.

După ce se uscă, întinse mâna sub chiuvetă și scoase pachetul elegant ambalat pe care îl ascunsese acolo mai devreme. Conținea cea mai elegantă piesă de lenjerie intimă pe care Katherine o cumpărase vreodată. Mătase macchiato Simone

Perele. Spera că lui Robert îi plăcea piesa sofisticată din Colecția Dream.

După ce și-a lăsat părul liber, Katherine își lăsă prosopul să cadă și se strecură în lenjeria intimă aproape imponderabilă. Mătasea se simțea luxoasă pe pielea ei caldă, căzându-i perfect pe corp. Renunțând la obișnuitul ei parfum Balade Sauvage, a scos micul spray Mojave Ghost care venise odată cu lenjeria intimă.

A pulverizat un nor de abur în aer și a pășit prin el, simțurile trezite de notele de mosc Chantilly și violetă pudrată. După ce s-a privit pentru ultima dată în oglindă, a deschis ușa dormitorului, încântată să vadă că Langdon stinsese deja luminile. Perfect, s-a gândit ea, știind că lenjeria ei intimă era acum iluminată din spate, lăsându-i silueta suplă în plină expusă. Zâmbind timid, a adoptat o poză seducătoare în cadrul ușii, așteptând reacția lui Langdon.

Dar singurul răspuns pe care l-a auzit a fost cadența ușoară și ritmică a sforăitului său blând.

CAPITOLUL 128 într-un apartament modest din cartierul Dejvice, Dana Danek stătea singură pe canapea, uitându-se la știrile la televizor. Armata americană își asumase acum întreaga responsabilitate pentru explozia de la Folimanka, care fusese cauzată aparent de o vastă rezervă de gaze naturale pe care inginerii o aduseseră pentru a încălzi și întări betonul proaspăt pe care îl turnau. Potrivit numeroși specialiști în construcții din exterior, această tehnică era foarte comună, mai ales în spațiile subterane umede iarna, iar acesta nu era primul astfel de accident.

Chiar și așa, experții politici începeau să pună la îndoială povestea. Cu toate acestea, indiferent de cauza exploziei, armata americană deja sigila zona și se pregătea pentru o operațiune masivă de curățare.

„Doamnă Danek?", a strigat un bărbat de pe hol după ce a bătut la ușa ei.

„Sunt sergentul Kerble."

Surprinsă, s-a dus și s-a uitat prin vizor. Bineînțeles

, era principala echipă de securitate a ambasadorului. Am probleme? Niciun agent de securitate al pușcașilor marini nu-i vizitase vreodată casa. Dana purta un hanorac, ochelari și nu era machiată și se întreba dacă sergentul Kerble ar recunoaste-o măcar.

Când a deschis ușa, pușcașul marin cu față de copil stătea la o distanță politicoasă. „Doamnă Danek", a spus el, „îmi pare rău că vă deranjez acasă. Ambasadorul mi-a cerut să-i transmit încă o dată profunda tristețe personală pentru trecerea în neființă a atașatului Harris. întreaga ambasadă este zdruncinată, desigur, dar doamna ambasador a spus că voi doi erați foarte buni prieteni." „Mulțumesc, Scott."

„De asemenea, ar trebui să menționez că arestarea ambasadorului a fost o neînțelegere și că a fost eliberată cu scuzele complete."

„S-ar putea să regrete", a spus Dana, arătând spre televizorul din spatele ei.

„O să aibă mult de lucru cu asta. Guvernul dumneavoastră este deja criticat."

„Da, toată această situație e cam..."

„La naiba?", a oferit Dana.

Kerble a zâmbit. „Eram pe punctul de a spune «nuanțată politic»."

„Atunci ar trebui să-mi preluați postul la Relații Publice."

„De fapt", a spus el, „de aceea sunt aici. Ambasadorul speră foarte mult că vă veți întoarce și veți lucra la relații publice în această criză." Dana a râs în hohote. „Scott, știi ce mi s-a întâmplat azi?! 0 femeie mi-a îndreptat o armă spre față, iubitul meu a fost strangulat de viu, ambasadorul SUA a fost arestat în fata mea, am fost escortat în afara ambasadei și Parcul Folimanka a explodat! Oare îmi scapă ceva?!" Kerble a oftat. „îmi pare rău, Dana, recunosc că ziua de azi a fost..." „Nuanțată politic?"

„Eram pe punctul de a spune «la naiba»."

Dana a reușit să zâmbească. „Și ce naiba se întâmplă?"

„Nu am toate faptele. Ar trebui să-l întrebi pe ambasador mâine, când te întorci la muncă."

„Asta e ideea ta?"

„N-am fost niciodată un bun agent de vânzări. Te-ai putea gândi, te rog, la asta?"

„Așa voi face. Noapte bună."

Dana a început să închidă ușa, dar Kerble s-a apropiat. „De fapt, mă întrebam dacă aș putea arunca o privire în cutia aia de carton." A arătat pe lângă ea

, în sufragerie, la cutia ei cu obiecte personale din birou. „Cred că s-ar putea afla acolo o valiză diplomatică care aparține ambasadorului. Mă tem că am scăpat-o din greșeală în cutia ta. Pot să intru?"

Dana îndurase mai multe scheme de furt jalnice și, dacă nu l-ar fi ținut atât de mult pe sergentul Kerble, ar fi ghicit că era o altă schemă. Totuși, i-a făcut semn să aștepte în ușă. „Te voi căuta •

Dana s-a dus și a scotocit prin cutie, uimită să găsească o valiză diplomatică sigilată adresată ambasadorului Heide Nagel. Pe pungă era lipit un bilet adeziv:

D— Nu spune nimănui despre asta. Cineva te va contacta.

Dana s-a întors spre el, șocată. „Ce naiba e asta?! Și ce caută în cutia mea?!"

„îmi pare rău", a răspuns el. „L-am pus acolo. Și acum am nevoie de el înapoi." La ambasada SUA, Heide Nagel stătea singură în biroul ei și se uita fix în paharul ei gol de Becherovka. Rareori bea băuturi alcoolice tari și niciodată două cocktailuri într-o singură zi.

Dacă nu azi, când?

Ea și regizorul ajunseseră la o înțelegere – un fel de destindere – dar chiar și așa, Nagel nu avea de gând să renunțe la influență și să aibă încredere oarbă în el. încă mai am stick-ul USB al înregistrării video.

Kerble se dusese să-l recupereze de la Dana și, după sunetul de pași care urcau acum scările de marmură, Kerble se întorsese... doar că fața care apăru în ușă nu era a lui. Aparținea unuia dintre noii gărzi pușcași marini ai ambasadei. „Doamnă?", a spus tânărul, părând neliniștit. „îmi pare rău, dar avem o situație la ușa din față care necesită atenția dumneavoastră." „Nu mai există situații astăzi", a spus ea. „Vă rog, puneți-vă echipa dumneavoastră să se ocupe de asta." „Nu suntem calificați oficial, doamnă. Este o chestiune diplomatică." Nagel simțea capul

începețoșat. O chestiune diplomatică... la ușa din față? Tânărul a intrat, întinzând o bucată de hârtie. „Asta este pentru dumneavoastră." Nagel a luat hârtia și a studiat cele două cuvinte scrise de mână. CALUA BECHA „Nu știu ce este asta", a spus ea, enervată. „Nu vorbesc rusă." Pușcașul marin părea nedumerit. „M-a asigurat că veți ști cine este." „îmi pare rău, cine?" „Rusoaica de la ușa din față. A cerut să vorbească cu Michael Harris." O rusoaică care îl caută pe Michael? Aici? Acum? „Am rugat-o să-si scrie numele." Pușcașul marin a făcut un semn spre bucata de hârtie. „Cred că se pronunță «Sasha Vesna»." „ CAPITOLUL 129 în timp ce pleca cu mașina de apartamentul Danei, sergentul Kerble se simțea epuizat. A pornit radioul mașinii și a dat volumul la maxim ca să rămână alert. Valiza diplomatică se afla pe scaunul de lângă el și, așa cum i se ordonase, avea să i-o înmâneze imediat ambasadorului. La jumătatea drumului în jurul imensului giratoriu din Piața Vitezne, Kerble a simțit cum telefonul din buzunar începe să vibreze. L-a scos și a verificat ID-ul apelantului – un interior al ambasadei SUA. „Kerble", a răspuns el, dând radioul mai încet. „Slavă Domnului că ai răspuns!" Vocea femeii îi era familiară, dar suna neobișnuit de frenetică. „Doamnă ambasador?" Kerble a intrat instantaneu în alertă maximă. „Totul este ..." „Unde vă aflați acum?!" l-a întrerupt ea. Bruschețea ambasadorului era neobișnuită, iar Kerble avea senzația ciudată că băuse, ceea ce era, de asemenea, neobișnuit. „Tocmai plec din Dejvice", a spus el. „Am obiectul pe care l-ați solicitat și mă îndrept..." „Trebuie să faceți altceva. Imediat." După cum explica ambasadorul, instinctul lui Kerble îi spunea că ceva în această situație era grav în neregulă. „Doamnă, am probleme cu auzirea", minți el, implementând protocolul de securitate convenit. „Sunteti în oraș? Faceți niște comisioane?" „Pentru numele lui Dumnezeu, Scott!", izbucni ea tăios. „Știți că nu fac comisioane! Faceți doar ce v-am cerut!" Inima ambasadorului Nagel bătea cu putere în timp ce cobora scara de marmură în elegantul foaierul al ambasadei. Anticamera care despărțea ambasada de stradă era întotdeauna supravegheată de o gardă a pușcașilor marini, dar în seara asta, așa cum ceruse Nagel cu câteva clipe mai devreme, în foaierul de intrare se aflau trei pușcași marini musculoși. Tânărul caporal responsabil părea ușurat să o vadă apropiindu-se. Gărzile stăteau cu o nou-venită – o femeie blondă în blugi, parka și adidași. Părul ei lung până la umeri era ud și ciufulit, iar postura îi era lăsată în jos, ca și cum ar fi fost profund obosită sau poate chiar rănită. Nagel a recunoscut-o pe femeie imediat, văzuse-o în fotografii. Sasha Vesna... și arată de parcă ar fi trecut printr-un război. Prezența rusoaicei aici – ciufulită, dar vie – a fost un șoc grav. Văzând-o, Nagel s-a simțit pentru o clipă dezorientat, mai ales având în vedere ce știa despre personalitatea complexă a Sașei. Dacă Langdon și Solomon aveau dreptate în privința tulburării de identitate disociative a femeii, atunci primul lucru pe care Nagel trebuia să-l facă – oricât de bizar i s-ar fi părut – era să discearnă care Sasha tocmai apăruse la ambasadă. „Doamna Vesna", a spus ambasadorul politicos, păstrând distanța. „Sunt ambasadorul Nagel. Am fost informată că îl căutați pe Michael Harris?" „Da", a spus femeia, cu o voce slabă și un puternic accent rusesc. „Michael este prietenul meu. A spus că dacă aș avea probleme, ar trebui să vin să-l văd aici." Tânăra

tremura de frig, iar vocea îi era tremurândă. „Și... cred că am probleme." Credeți că aveți probleme?! Nagel a vrut să strige. L-ai ucis pe Michael Harris și ai aruncat în aer o instalație guvernamentală ultrasecretă! Când ambasadorul a vorbit, însă, tonul ei era calm. „Mă tem că Michael nu este aici acum." Și cred că știi deja asta. Nu-i așa? „Se va întoarce curând?", a întrebat Sasha. „Michael a spus că aș putea veni neanunțată dacă aș simți vreodată că sunt în pericol." „Ești în pericol?", a întrebat Nagel. „Da, cred... că da", a spus ea, aproape de a plânge. „De la cine?" „Nu știu!", a spus ea, cu lacrimile șiroindu-i acum fără rost. „Nu știu ce s -a întâmplat cu mine! Sunt confuză și nu-mi amintesc... Știu doar că am nevoie de un loc sigur!" „Deci ceri azil?", a întrebat ambasadorul. „Nu știu ce este asta", a spus ea, făcând un pas spre Nagel. „Am nevoie doar de..." „Sasha, oprește-te!", a urlat Nagel în timp ce doi pușcași marini au pășit între ei, făcând-o pe Sasha să se oprească imediat. Părea sincer îngrozită că făcuse ceva greșit. „Doamnă Vesna", spuse Nagel, recăpătându-și calmul. „Vreau să vă ajut, dar mai întâi trebuie să mă ascultați cu mare atenție. Este extrem de important." Sasha dădu din cap. „Această ambasadă este considerată teritoriul american, iar atunci când un cetățean non-american solicită un loc sigur pe teritoriul american, numim asta «cerere de azil». Toate cererile de azil necesită un interviu de evaluare imediată cu un ofițer consular cu rang înalt. Acela aș fi eu." Sasha dădu din cap în semn că a înțeles. „Regulile pentru aceste interviuri", continuă Nagel, „sunt foarte stricte. Protocolul standardizat conform Cadrului de Adjudecare a Azilului necesită un mandat procedural pe care îl numim «reținere controlată»." Pușcașul marin care stătea cel mai aproape de Sasha îl privi pe Nagel pieziș, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că ambasadorul inventa asta pe parcurs. „Nu aveți probleme, doamnă Vesna, deși poate vă simțiți așa. Imobilizarea controlată este o parte esențială a protocolului nostru de azil. Este o măsură de precauție și asigură un mediu sigur atât pentru dumneavoastră, cât și pentru personalul ambasadei..." „înțeleg", a spus Sasha, întinzând mâinile și oferindu-și încheieturile mâinilor. „Eân regulă dacă mă imobilizați." „Vă mulțumesc pentru cooperare", a spus Nagel, surprins de conformitatea imediată a Sașei. „Echipa mea vă va imobiliza acum conform protocoalelor noastre. Veți fi plasată într-o sală de conferințe sigură și încuiată, unde vi se va oferi mâncare, apă, acces la toalete și asistență medicală, dacă aveți nevoie." Gărzile pușcașilor marini au ezitat suficient de mult cât să-l vadă pe Nagel holbându-se la pumnale, iar caporalul principal a intrat în acțiune. în câteva secunde, a aplicat un set de cătușe flexibile standard la încheieturile mâinilor întinse ale Sașei și, împreună cu ceilalți gardieni, a ghidat-o prin despărțitorul de securitate. Nagel îi dădu la o parte, uitându-se la ceas. Era ora 20:30. „Mă voi alătura dumneavoastră imediat ce pot, doamnă Vesna, dar s-ar putea să dureze ceva timp. între timp, personalul meu se va asigura că sunteți calde și hrănite." Sasha avea lacrimi în ochi în timp ce trecea pe lângă ei. „Vă mulțumesc pentru amabilitate", reuși ea să șoptească. în timp ce Nagel se aduna și se îndrepta înapoi spre etaj, își dădu seama că avea de luat niște decizii neașteptate foarte importante. Și rapide. CAPITOLUL 130 Trotuarul din Manhattan strălucea sub

picioarele lui Faukman în timp ce acesta urca pe Broadway. Ploaia de după-amiază trecuse în sfârșit și era timpul să meargă acasă. Apelul său cu Praga fusese scurt, deoarece Langdon ezita să spună prea multe la telefon, l-a oferit asigurări că el și Katherine erau în siguranță și l-a avertizat, de asemenea, pe Faukman că se gândeau să se oprească la New York în drum spre casă, pentru a putea discuta cu toții față în față despre tot ce se întâmplase cu manuscrisul. „Nu prea erau de discutat", se lamenta editorul. „Chiar dacă Katherine ar fi putut să- și rescrie întreaga carte, CIA ar fi avut aproape sigur ceva de spus în privința asta. Pentru Faukman, pierderea acestei cărți a fost o lovitură profesională considerabilă și totuși s-a consolat știind că Robert și Katherine erau în siguranță. Pe măsură ce se apropia de Columbus Circle, Faukman a simțit mirosul pământos de cafea prăjită închisă la culoare și s-a strecurat în cel mai aglomerat Starbucks din oraș. Dacă a existat vreodată o zi care să justifice o doză suplimentară de cafeină în drum spre casă, aceea era ziua de azi." „ Cu scuzele lui Robert", a meditat el în timp ce își plasa comanda. Profesorul de la Harvard boicotase de mult Starbucks pentru ceea ce el proclama a fi „utilizarea abuzivă flagrantă a unui simbol clasic". Faukman a chicotit în timp ce privea logo-ul familiar imprimat pe fiecare ceașcă de cafea din local. „Sirena de la Starbucks", se înfuriase Langdon, „are două cozi! Asta înseamnă că nu e deloc o sirenă, ci mai degrabă o sirenă – o seducătoare malefică ce ademenește marinarii s-o urmeze orbește spre naufragiu și, în cele din urmă, spre moarte! Nu pot avea încredere într-o corporație care a neglijat să efectueze vreo cercetare iconografică înainte de a-și împodobi Frappuccino-urile cu un monstru marin mortal..." Săi las pe un simbolog să strice o ceașcă bună de cafea, se gândi Faukman, fără să simtă nicio vină în timp ce lua prima înghițitură divină din cel mai cremos vin alb plat din oraș. Apoi, ridicând gulerul paltonului său gri vintage, păși înapoi afară și se îndreptă spre casă. CAPITOLUL 131 Cuprins în întuneric, Robert Langdon plutea sus deasupra Pragăi. Privea în jos, la Podul Carol, departe sub el, felinarele cu gaz sclipind ca niște șiraguri de perle care se întindeau peste râul negru. Impondevabil și detașat, Langdon plutea în derivă în aval, traversând cascada, fără să simtă nicio emoție în afară de o vagă iritare la auzul unui zgomot îndepărtat. Pe măsură ce bubuiturile se intensificau, gravitația îl cuprinse brusc, iar Langdon se simți târât în jos, într-o cădere liberă, cuprinsă de panică...

accelerând spre râul înghețat... până când îi spărse suprafața oglindită. Trezindu-se brusc, Langdon se ridică în pat, surprins că nu își dăduse seama că visează. Era un paradox derutant pentru el – capacitatea minții umane de a se afla într-o situație evident imposibilă și totuși de a accepta situația ca fapt, de a ignora orice incongruență și de a nu bănui niciodată că nu se întâmplă cu adevărat. Alert acum de adrenalina visului, Langdon scrută camera întunecată de hotel. Totul era tăcut, cu excepția respirației blânde a lui Katherine lângă el. Aroma parfumului ei exotic plutea în aer, iar Langdon încă mai simțea textura luxoasă și netedă a oricărui lucru pe care îl purtase când se așezase pe marginea patului și șoptise: „Imi pare atât de rău că vă trezesc, domnule profesor..." Langdon încă mai simțea

strălucirea de după noapte. Doctore Solomon, vă rog să mă treziți așa oricând. Se dădu jos în liniște din pat, își puse un halat de baie și intră în sufrageria apartamentului. Spre disperarea lui, ceasul bunicului arăta puțin trecut de ora 21:00 . „Abia am dormit deloc." Se uită pe fereastră, dându-și seama că visul său bizar nu era chiar atât de surprinzător. Creierul său probabil încă încerca să treacă peste trauma saltului său frenetic de la această fereastră în apa înghețată. Visele îl fascinaseră întotdeauna pe Langdon și fusese șocat astăzi când Katherine pretinsese că descoperise cauza lor. Incredibil, experimentele ei dezvăluiseră că un creier care visează era similar cu un creier pe moarte. în ambele cazuri, nivelurile de GABA scăzuseră vertiginos, reducând astfel filtrele creierului, deschizând ușa către benzi mai largi de informații. Afluxul de date nefiltrate era motivul pentru care visele se manifestau ca un amestec ilogic de imagini și idei. Mai mult, explica de ce, la câteva secunde după trezire, chiar și cele mai vii vise începeau să se estompeze, în ciuda încercărilor noastre disperate de a ni le aminti. Creierul s-a resetat, nivelurile de GABA au crescut, iar filtrele s-au reactivat... eliminând informațiile și reglând din nou percepția noastră asupra realității. „A muri semăna foarte mult cu a visa", explicase ea, descriind cum în vise ne percepeam adesea ca ființe fără greutate, fără masă, cu capacitatea de a trece prin obstacole, de a zbura prin aer sau de a ne schimba locația – în esență, deveneam o conștiință fără formă fizică. Corpul bardo, se gândi Langdon, amintindu-și descrierea sa din Cartea tibetană a morților. în multe culturi, corpul din vis era considerat sacru pentru capacitatea sa percepută de a trece înainte și înapoi între tărâmurile vieții și ale morții. Pe măsură ce conștiința devine eliberată, puterile noastre de percepție cresc. Langdon stătea încă la fereastră când toate telefoanele din apartament au început brusc să sune în același timp. S-a repezit la extensia din sufragerie și a ridicat receptorul, sperând că apelul nu o trezise pe Katherine. „Domnule Langdon, sunt managerul de noapte", a anunțat vocea familiară. „îmi pare rău dacă v-am trezit. Am încercat să bat la ușă, dar nu a răspuns nimeni." Bătăile puternice din visul meu. „Da, totul... e în regulă?" „Nu știu, domnule", a răspuns managerul, evident alarmat. „Există aici un pușcaș marin Kerble de la ambasada SUA. Spune că este esențial ca ambasadorul să vă vadă imediat." într-o sală de conferințe încuiată a ambasadei SUA, Golem se uita în jos la legăturile de la încheieturi. Nu o voi lăsa pe Sasha să se vadă legată, se gândi el. îndurase destule din toate astea în anii petrecuți în instituție. Golem încă nu o eliberase pe Sasha înapoi în prim-planul gândurilor sale de când părăsise ruinele Threshold-ului, dar acel moment se apropia rapid. Totul merge conform planului. Deși Sasha era efectiv încarcerată în acel moment, Golem rămânea încrezător că ambasadorul va deveni un aliat simpatizant pentru ea. Mărturisirea lui Gessner a dezvăluit tot ce aveam nevoie să știu. „Ambasadorul Nagel nu știe nimic!" insistase Gessner. „Ar fi îngrozită să afle ce se întâmplă aici – este la Praga doar pentru că Finch a păcălit-o să-și ia slujba. Avea nevoie de un diplomat ca aliat!" Și eu am nevoie de unul, își spusese Golem. Așa că o contactase. Te rog, ajută-o pe Sasha. Fără îndoială, ambasadorul încerca să înțeleagă exact ce ar însemna „să o ajute pe Sasha", dar nu i-ar lua mult timp

să realizeze că exista un singur scenariu fezabil. Golemii sădiseră ideea cu mare delicatețe, iar aceasta prinsese deja. Cu câteva minute în urmă, ambasadorul rostise singurul cuvânt pe care Golemii voiau să-l audă. Azil. CAPITOLUL 132 Eide Nagel își petrecuse întreaga viață profesională în slujba țării sale. Antrenată să se gândească întotdeauna la binele comun, rareori se gândea doar la ea însăși. în acel moment, însă, exact ceea ce făcea Nagel era să se gândească la ea însăși. Luase deja decizia de a demisiona din funcția de ambasador și de a părăsi Praga. Asta voia să facă cu ani în urmă, dar acum, foarte brusc, lumea ei se transformase. Finch dispăruse, iar ea avea puterea de a trece chiar și de la cea mai violentă furtună politică. Spre surprinderea lui Nagel, însă, siguranța supraviețuirii nu-i aducea nicio alinare... doar un gol chinuitor care creștea de câteva ore. Viața mea trebuie să se concentreze pe ceva mai mult decât... supraviețuirea. Și apoi Sasha Vesna a intrat pe ușa din față a ambasadei. Katherine Solomon a simțit că trecuse doar câteva minute de când se pierduse într-o lume de vis profund satisfăcută, doar pentru a fi smulsă înapoi în lumina dură a realității. Ce facem aici?! Sergentul Kerble tocmai le dusese la biroul ambasadorului Nagel, care stătea la barul ei și turna trei cești de cafea în porțelanuri fine, inscripționate cu sigiliul oficial al ambasadei. „îmi pare rău că am sunat atât de târziu", a spus ea, „dar mă tem că au avut loc niște evoluții majore în ultima oră și trebuie să vă țin la curent imediat. Informațiile sunt atât urgente... cât și extrem de sensibile." „Ne spui nouă aici?", a întrebat Langdon. „Credeam că nu mai aveți încredere în confidențialitatea ambasadei." „Nu știu", a răspuns Nagel, „dar totul s-a schimbat. Informațiile pe care urmează să vi le împărtășesc sunt ceva ce nu voi avea de ales decât să împărtășesc și directorului CIA." Ambasadorul s-a întors de la bar, ducând o tavă cu cafele spre zona de relaxare din colț. „Dacă ascultă, așa să fie." „Ce s-a schimbat?" a întrebat Katherine, cu sentimentul neliniștitor că singurul lor aliat ar putea să-și regândească alianța. „Sunt multe piese în mișcare", a spus ea, făcându-le semn să se așeze, „așa că voi începe cu acele evoluții care vă afectează pe amândoi direct." Lui Katherine nu i-a plăcut cum suna asta. „Am fost informată că o forță specială militară americană este acum în drum spre baza aeriană Ramstein din Germania. Vor ateriza în curând pentru a închide oficial Parcul Folimanka și a începe curățenia." Nagel a pus jos cafelele și s-a așezat în fața lor, cu o expresie solemnă. „în plus, mi s-a spus că o echipă CIA vine din Langley pentru a iniția o anchetă sub acoperire asupra responsabilității exploziei. Am fost informată că ancheta lor va începe cu tine." „Noi?!" Katherine era șocată. Ambasadorul dădu din cap grav. „Armata SUA are o fotografie care confirmă că doi civili neautorizați – tu și profesorul Langdon – ați fost prinși ieșind din instalație la doar câteva minute după explozie." La naiba. Katherine se uită la Langdon, a cărui expresie era încordată. „Ai intrat ilegal în instalație", spuse Nagel, „ceea ce în sine te face suspecți de sabotaj, dar având în vedere conflictul tău cu agenția din cauza manuscrisului, care ar putea fi considerat motiv de răzbunare..." „Dar înregistrarea video", protestă Langdon. „Confesiunea doctorului Gessner, ai spus ..." „Da, avem un avantaj. Te pot proteja. Și te voi proteja. întrebarea este cum te izolăm cel mai

bine. Răspunsul se reduce la acțiunile pe care le întreprindem în următoarele ore." „Bine", spuse Langdon. „Ai vreun plan?" „Am", spuse ea, „și bănuiesc că nu o să-ți placă la prima audiere, așa că, înainte să ți-l explic, trebuie să înțelegi câteva lucruri despre CIA... și cu ce ne confruntăm." Katherine și Langdon și-au luat amândoi cafeaua în același timp. Se pare că nu aveau să doarmă prea curând. „în timpul convorbirii mele cu directorul", spuse Nagel, „mi-a confirmat că Threshold este într-adevăr continuarea muncii pe care agenția o desfășoară de zeci de ani, care a început ca o explorare rudimentară a vizualizării la distanță – Stargate, așa cum ai menționat pe bună dreptate mai devreme. în timp, însă, Threshold a evoluat în ceva mult mai cuprinzător, un proiect menit să caute răspunsuri la unele dintre cele mai presante întrebări care se profilează în viitor. Care este natura conștiinței umane? Poate mintea umană să comunice direct cu alte minți? Cu mașini? Pe distante semnificative ? Poate chiar și cu alte dimensiuni?" – Cu respect, interveni Katherine, nu sunt sigură că o organizație de informații militare este cel mai bun mijloc pentru explorarea celor mai profunde întrebări filosofice ale omenirii. Nagel își încleștă degetele, buzele îngustându-i-se într-o linie mai dură.

— Doctore Solomon, spuse ea, nu este vorba despre întrebări filosofice. Fără să vreau să ofensez, dar dumneavoastră și profesorul Langdon vă bucurați de luxul de a explora știința și istoria pe coridoarele mediului academic dintr-un singur motiv – diligența agenților de informații ale națiunii noastre. Pot aprecia cu siguranță farmecul științei pure, dar mă tem că aplicarea acestei științe este cea care îi protejează pe oameni ca noi de dușmani care, dacă ar avea ocazia, ne-ar șterge națiunea de pe fața pământului. Katherine trase adânc aer în piept ca să se apere, dar ambasadorul părea să nu termine, privirea ei fiind încă fixată neclintită asupra omului de știință. „Directorul CIA crede cu tărie că însuși viitorul Americii depinde de faptul că suntem primii care stăpânesc potențialul conștiinței umane. Nu s-a sfiit să-mi amintească faptul că atunci când Einstein a prezis pentru prima dată cantitățile masive de energie stocate în atom, guvernul american a investit milioane în cercetări sub acoperire în domeniul fizicii, iar noi i-am întrecut pe toți în ceea ce privește bomba atomică. Dar imaginați-vă dacă nu am fi avut-o. Imaginați-vă dacă numai Rusia ar avea bomba. Sau Germania. Sau japonezii." Argumentul, Katherine a trebuit să recunoască, era unul corect. „Actuala cursă pentru valorificarea puterii minții umane nu este diferită", a continuat Nagel. „Rușii pot deja citi undele cerebrale cu ultrasunete; chinezii plasează comenzi masive pentru implanturile cerebrale Neuralink; campaniile de social media alimentate de roboți ne influențează alegerile și tocmai am descoperit ceea ce par a fi tehnologii de control al creierului încorporate în aplicații de social media din străinătate. Să nu vă înșelați, suntem într-o cursă sub acoperire care a atins deja apogeul și, sincer, este o cursă pe care tu și cu mine ar fi bine să sperăm că o vom câștiga." Ambasadorul se așeză pe spate și își sorbi cafeaua. „îmi cer scuze", spuse Katherine pe un ton conciliant. „Dacă comentariul meu sugera că sunt nerecunoscătoare pentru munca agenției sau că ignor afacerile mondiale, atunci m-am exprimat greșit. Pur și simplu subliniam problema fundamentală a asumării unei poziții morale superioare în timp

ce se efectuează intervenții chirurgicale cerebrale invazive asupra unor oameni fără știrea sau consimțământul lor." „Și sunt de acord cu dumneavoastră în toate privințele", răspunse Nagel. „Problema este că directorul Judd nu a fost niciodată informat despre decesul unui pacient sau despre metodele lui Finch de a procura subiecți de testare." „Nu aveți cum să credeți așa ceva", spuse Langdon. Nagel ridică din umeri. „Indiferent dacă Finch l-a informat sau nu, adesea un director CIA nu are de ales decât să închidă ochii. Securitatea națională este o lume în care rezultatele sunt mai importante decât metodologia. E ușor să te indignezi până nu ai întrezărit alternativele. Uneori, cea mai bună alegere este pur și simplu rezultatul cel mai puțin inacceptabil." „Doamnă ambasador", spuse Langdon încet. „Amândouă, atât eu, cât și Katherine înțelegem complexitatea îndatoririlor CIA, dar ne-ați chemat aici ca să ne spuneți că suntem în pericol și aveți un plan de a ne izola... care depinde de ce vom face în orele următoare?" „Da", spuse Nagel, punându-și ceașca jos. „Situația este complicată, dar mi-am dat seama că există o cale de ieșire. 0 cale corectă. O cale decentă." Se aplecă în față, privind acum la Langdon. „Dar ca să reușesc, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule profesor." Langdon părea nesigur. „Acum aproximativ o jumătate de oră", spuse ambasadorul, „Sasha Vesna a intrat în această ambasadă... foarte vie." Un sylum din CAPITOLUL 133 ? Robert Langdon se plimba prin biroul ambasadorului, încercând să-și organizeze gândurile. Noutățile surprinzătoare că Sasha era în viață îl lăsaseră încordat atât fizic, cât și emoțional. Langdon a fost ușurat să afle de supraviețuirea ei, dar existența Sashei ridica o serie alarmantă de întrebări delicate. Cea mai urgentă preocupare – oare e periculoasă? — fusese, se pare, rezolvată prin imobilizarea Sașei și închiderea ei singură într-o sală de conferințe păzită. Părea cumva dur, dar având în vedere tot ce se întâmplase, ce altceva putea face Nagel? Langdon era nedumerit de ce Sasha ar fi cerut azil de la același guvern care o abuzase. Doar dacă Sasha nu știe ce i-au făcut? Singura altă posibilitate era ca alter-ul ei să fi sosit dându-se drept Sasha, ceea ce, de asemenea, nu avea sens; alter-ul Sașei voia să o protejeze, iar predarea ei în mâinile guvernului american părea opusul acestui lucru. Langdon se întoarse la locul său de lângă Katherine, în timp ce ambasadorul turna mai multă cafea. „Mai devreme în seara asta", spuse ambasadorul, „dr. Solomon mi-a reamintit că Sasha și alter ego-ul ei sunt două persoane diferite și ar trebui considerați ca atare. Am încercat, și oricât de greu mi-ar fi să înțeleg, am ajuns la concluzia că Sasha Vesna – dacă o luăm în considerare separat – este o victimă inocentă. A fost o copilă epileptică, internată, abuzată fizic și psihic într-un program secret a cărui exploatare a corpului ei i-a exacerbat probabil problemele mintale până la starea lor actuală." „Sunt de acord", spuse Katherine. „Este cu siguranță o victimă." „Și apoi avem asta", spuse ambasadorul, arătând spre biletul scris de mână așezat pe măsuța de cafea. „ Deși nu am obiceiul să primesc ordine de la ucigași", spuse ambasadorul, „m-am gândit mult la acest bilet și, având în vedere circumstanțele, se pare că a o ajuta pe Sasha este un lucru etic." Un imperativ moral, își spuse Langdon. „Provocarea, desigur, este că Sasha Vesna este formată din două persoane."

Ambasadorul oftă și clătină din cap. „Este o victimă inocentă... și o ucigașă vicleană. Nu există nicio modalitate de a acorda azil unuia... și de a-l urmări penal pe celălalt. Indiferent dacă Sasha este conștientă sau nu, ea adăpostește un criminal periculos."

„ De asemenea, deține un prototip de cip cerebral extrem de secret și nu i se poate permite pur și simplu să se plimbe liber." Langdon a simțit în ochii ambasadorului că problema Sașei, dincolo de faptul că era excepțional de complexă, era profund personală.

„O altă problemă", a continuat Nagel, „este că timpul nostru este foarte scurt.

Praga nu este un loc sigur pentru Sasha. Până în zori, această ambasadă va fi în mijlocul unui val de anchete internaționale, indignare și cereri de investigație criminalistică asupra evenimentelor din Parcul Folimanka. Amprentele Sașei sunt peste tot pe Bastionul Crucifix, cel mai probabil pe mai multe cadavre, iar fața ei – sau, ar trebui să spun, fețele ei – vor fi, fără îndoială, extrase din arhivele de supraveghere, iar mișcările ei trecute vor fi urmărite cu atenție. Nu va dura mult până când anchetatorii vor aduna suficiente piese pentru a o identifica pe Sasha drept o persoană de interes." „împreună cu mine și cu Katherine", își spuse Langdon, simțind cum pereții se apropie.

Nagel își scoase ochelarii și se aplecă spre ei. „Deși nu am spus încă nimănui că Sasha e în viață, presupun că directorul Judd va afla foarte curând. De fapt, s-ar putea să știe deja că e aici, la ambasadă." „Cum?" întrebă Langdon.

„Supraveghere, scurgeri de informații de la personal sau, cel mai probabil, GPS. Nu m-ar mira dacă cipul cerebral al Sashei include un fel de dispozitiv de urmărire." Bineînțeles că ar include, își dădu seama Langdon.

„Și ca să nu fiu posomorâtă", adăugă ea, „având în vedere natura sensibilă a acestui proiect... cipul ei ar putea fi echipat și cu capacitate de distrugere de la distanță. Este un protocol comun pentru tehnologiile avansate pe teren și este încorporat în orice, de la telefoane prin satelit la submarine... în cazul în care tehnologia ajunge în mâinile unui inamic care ar putea încerca să o descifreze."

„Stai", spuse Langdon. „Crezi că cipul cerebral al Sashei poate fi...

distrus de la distanță?" „Bănuiesc că asta înseamnă oprit de la distanță sau șters... nu explodat sau ceva de genul."

„Cu siguranță nimic atât de dramatic", a spus Nagel, „dar știu întâmplător că Q deține brevete pentru cipuri de siliciu încorporate cu un strat sigilat de acid fluorhidric care poate fi eliberat printr-un apel telefonic pentru a dizolva întregul procesor." „în creierul ei?!" a exclamat Katherine. „Asta ar ucide-o!"

„Foarte posibil", a spus Nagel, „dar uciderea Sashei, cred, ar fi ultima soluție pentru agenție. Directorul știe că aș considera-o o încălcare flagrantă a acordului nostru și este conștient că am contramăsuri. în acest moment, principala mea preocupare este să mențin deschise liniile de comunicare clare cu directorul. Dacă există un lucru pe care Războiul Rece ne-a învățat despre distrugerea reciproc asigurată, este că comunicarea este esențială. Nu-ți face adversarul să ghicească ce faci – anunță-l. Dacă directorul Judd suspectează că Sasha este implicată, este

crucial, pentru noi toți, să audă detaliile de la mine... pe toate și în context."

Având în vedere tot ce analiza ambasadorul, Langdon era impresionat de claritatea gândirii sale strategice. Nagel trebuie să fi fost un avocat extraordinar.

„Și înregistrarea video?", a întrebat Katherine. „Crezi că e suficient pentru a ține CIA la distanță?"

„Izolat, poate că nu", a răspuns ea. „Dar, având în vedere explozia și moartea doctorului Gessner, agenției îi va fi greu să susțină că înregistrarea video este falsă. Chiar dacă ar face-o, ar arunca o lumină într-o direcție care ar fi foarte dăunătoare pentru agenție."

„Dar Sasha?", a întrebat Langdon, conștient că singurul subiect de testare supraviețuitor al lui Threshold era acum închis într-o cameră la parter. „Ai încredere că înregistrarea video o va proteja și pe ea?"

„Da, dar nu are nevoie de ea", a spus ambasadorul. „Sasha se bucură de un nivel extrem de rar de protecție – este mult mai valoroasă pentru agenție vie decât moartă. Directorul va reconstrui, fără îndoială, Threshold – nu aici, ci undeva – iar Sasha va fi considerată un atu de neînlocuit pentru un program de miliarde de dolari. Ea reprezintă ani de cercetare și dezvoltare și îmi imaginez că primul lucru pe care îl va face directorul Judd va fi să încerce să negocieze cu noi... pentru întoarcerea Sashei. Gândul acesta i-a dat fiori lui Langdon. „Deci, cum o ținem pe Sasha departe de el?" Nagel a respirat adânc. „Nu o facem." Răspunsul l-a luat pe Langdon prin surprindere. „îmi pare rău?" „Nu o facem", a repetat ea cu o voce fermă. „Ambasadorule Nagel", a protestat Langdon, ridicând vocea. „Sugerezi să o dăm pe Sasha înapoi CIA-ului?" „Exact asta vom face. Este singura opțiune." „Absolut deloc!" a exclamat Katherine. „Threshold a ucis deja un pacient! Nu o puteți trimite pe Sasha înapoi în..." „Nu pot?!" a intervenit Nagel cu tărie. „Vă voi reaminti amândurora că în cadrul acestei ambasade, eu sunt oficialul de rang înalt și vă voi ruga pe amândoi să mă ascultați înainte de a-mi spune ce pot și ce nu pot face." Ambasadorul a așteptat un moment, iar Katherine s-a așezat pe spate, clătinând din cap în șoaptă, sfidător. „Acestea sunt faptele", a declarat Nagel pe un ton calm. „Sasha Vesna necesită îngrijiri extrem de specializate – atât fizice, cât și psihiatrice. S-a dovedit a fi extrem de periculoasă, ceea ce înseamnă că oricine este implicat în aceste îngrijiri va trebui să fie precaut și să-i înțeleagă pe deplin situația. Având în vedere componentele din creierul Sashei, lista entităților calificate să o îngrijească este extrem de scurtă. Poate o listă de una singură. Când reflectez la ce mi-ai spus despre acești neuroni artificiali avansați din creierul ei, trebuie să concluzionez că singurele persoane calificate să-i ofere Sashei îngrijirea psihică adecvată sunt oamenii de știință implicați în Threshold." Langdon putea înțelege logica argumentului ei, dar, în esență, planul ambasadorului era să o încredințeze pe Sasha acelorași oameni care o folosiseră ca animal de laborator. Lângă el, Katherine încă clătina din cap, evident neconvinsă. „Să fiți siguri", a spus Nagel. „Nu sugerez ca Sasha să se întoarcă la Threshold așa cum era înainte." „Nu voi tolera nicio altă testare asupra Sashei Vesna. Punct. Se va întoarce ca cel mai valoros și prețuit bun al programului, va fi tratată ca atare și va trăi bine. Sasha este

un triumf – reprezintă cea mai mare victorie a programului de până acum, iar prezența ei oferă o oportunitate de cercetare neprețuită. îi voi sublinia directorului că experimentele lui Threshold pe creierul acestei femei i-au exacerbat cel mai probabil starea mintală, dacă nu chiar au cauzat-o în totalitate. Cu alte cuvinte, îl voi face să înțeleagă că bunăstarea mintală a Sashei este responsabilitatea morală supremă a agenției. în cele din urmă, directorul Judd va fi extrem de motivat să se asigure de sănătatea generală a Sashei – mai ales știind că voi fi atentă la situație. O lungă tăcere s-a așternut între ei, iar Langdon s-a trezit în mijlocul bătăliei arhetipale prin excelență – conflictul apoloniano-dionisiac, așa cum era cunoscut în mitologie – lupta internă supremă. Creier versus Inimă. Creierul apolonian al lui Langdon vedea ordine și rațiune în planul lui Nagel, în timp ce inima sa dionisiacă vedea haos și nedreptate. „Creezi un tablou frumos", a spus Katherine, rupând tăcerea. „Dar Sasha nu a cerut niciodată să aibă Threshold în viața ei." „Nici dumneavoastră, doctore Solomon, și totuși iată-ne aici." Privirea lui Nagel era acum neclintită. „Cu toții trebuie să ne jucăm cărțile care ni se dau. Pentru ca Sasha Vesna să ducă o viață sănătoasă, va trebui să interacționeze într-un fel sau altul cu Proiectul Threshold. Nivelul de implicare a ei poate fi propria ei decizie și poate doar în acele părți ale proiectului legate de cercetarea conștiinței. „Dar odată ce starea mentală a Sașei se stabilizează, trebuie să cred că a face parte dintr-o echipă i-ar putea oferi chiar un scop și un statut cum nu a mai experimentat vreodată în viața ei." Langdon se simțea precaut. Cu toții avem nevoie de un scop. Dar ceea ce descria Nagel se baza pe faptul că agenția făcea ceea ce trebuie, iar Langdon nu avea prea multă încredere în asta. „îmi dau seama că încrederea poate fi greu de obținut în acest caz", continuă Nagel, ca și cum ar fi simțit ezitarea lui Langdon. „Mai ales după tot ce ai văzut cu agenția. Dar te rog să nu uiți că experiența ta a fost cu Everett Finch. Acum vei avea de-a face cu directorul Gregory Judd. Greșeala lui a fost că i-a acordat lui Finch prea multă libertate, dar întotdeauna l-am considerat pe Judd un om decent într-o lume a opțiunilor indecente. Dacă nu altceva, este onest." „Onest?" îl provocă Katherine. „Ai fost consilierul său principal și totuși te-a mințit – spunându-ți că Stargate a eșuat." Nagel făcu un semn cu mâna în semn de respingere. „Protocolul DBD – dezinformare prin înșelăciune. Este o tactică comună de compartimentare. „Narațiunile false îi protejează pe angajații care nu trebuie să știe adevărul. Cu toții mințim mai bine atunci când chiar credem minciuna pe care o spunem. Și, evident, Stargate nu a fost singurul proiect clasificat despre care agenția a mințit și apoi l-a repornit. Dacă încrederea mea în directorul Judd este deplasată", a concluzionat ambasadorul, „îi voi aminti de sabia lui Damocle de deasupra capului său, arătându-i clar că am toată intenția de a o desființa dacă agenția nu își îndeplinește obligațiile morale față de Sasha." Cei trei au stat tăcuți în biroul ornamentat. „Ca să nu mai vorbim", a adăugat ambasadorul, „că în aproape orice alt scenariu, Sasha va fi neprotejată – și, foarte posibil, reținută și urmărită penal pentru trădare, terorism și crimă." Katherine se întoarse încet spre Langdon, cu ochii încă ezitanți, dar o înclinare obosită a capului îi transmise un mesaj clar. „Te voi urma exemplul."

Langdon și-o imagină pe Sasha închisă jos și inima i se îndurera pentru ea. în ciuda profundelor îngrijorări legate de planul ambasadorului, Langdon nu vedea o opțiune mai bună. Oricât de greu ar fi fost de recunoscut, cel mai sigur loc de pe pământ pentru Sasha Vesna era probabil Langley, Virginia. Lui Langdon i se părea paradoxal că asupritorii Sașei aveau să-i devină acum gardienii... dar era și cumva... inevitabil. Poate chiar ingenios. Faptul că Sasha se materializase în fața ambasadei îl făcuse pe Langdon să se întrebe dacă misteriosul ei gardian golem se gândise deja la toate acestea. îi oferise lui Nagel avantajul necesar pentru a prelua controlul... și apoi făcuse cel mai simplu apel. „ Te rog, ajută-o pe Sasha." Acum, în timp ce Langdon analiza tot ce tocmai propusese ambasadorul, auzi o singură întrebare fără răspuns răsunându-i în minte. „Quis custodiet ipsos custodes?" Deși nu studiase niciodată latina, ambasadorul Nagel recunoștea întrebarea pe care

Langdon tocmai o pusese. Era strigătul de luptă omniprezent al denunțătorilor antiguvernamentali de pretutindeni. Cine îi va păzi pe gărzi? Era o întrebare pertinentă și pusă din ce în ce mai des. în acest caz, CIA ar fi supravegheat-o pe Sasha... dar cine ar fi supravegheat -o pe CIA? Chiar dacă Nagel ar fi amenințat că va publica înregistrarea video ca răspuns la încălcarea protocoalelor, nu ar fi avut nicio modalitate sigură de a ști dacă protocoalele erau respectate, decât dacă ar fi avut o sursă de încredere chiar acolo... în mijlocul ei. Cine îi va păzi pe gărzi? Nagel și-a dat seama că știa deja răspunsul și, când l-a rostit cu voce tare, a auzit un scop în vocea ei care lipsea de ani de zile. „O voi face", a spus ea, ridicând ochii spre Langdon. în timp ce își făcea jurământul, Nagel a simțit o năvală bruscă de emoție și și -a dat seama că grija pentru Sasha Vesna ar putea fi exact răscumpărarea de care avea nevoie propriul ei suflet rănit... o ispășire treptată pentru complacerea și teama ei pentru rolul ei în tot ce se întâmplase la Praga. Nu voi revanșa niciodată pentru Michael Harris... dar pot încerca. CAPITOLUL 134 Singur, Langdon și-a trecut mâna peste balustrada de fier în timp ce cobora scara de marmură din fața biroului ambasadorului. Se simțea nesigur în legătură cu ceea ce îl aștepta – nu doar în următoarele câteva minute, ci și în lunile următoare. Nagel va păzi gărzile?, se întrebă el, reflectând la conversația pe care tocmai o avuseseră în biroul ei. Intenționa să monitorizeze personal Threshold, impunându-se ca un fel de inspector general, sau poate chiar director, pentru următoarea iterație a proiectului. Reconstruirea Threshold, insistase ea, era esențială pentru securitatea națională și, de asemenea, lucrul corect de făcut... dar trebuia făcut în mod corect. „Locul înalt poate fi apărat doar dacă ne aflăm cu adevărat pe el", spusese Nagel. „Voi fi un avocat personal la fața locului pentru Sasha Vesna – condițiile ei de viață, siguranța și bunăstarea ei mintală. Voi face același lucru pentru cei care vor participa la program în viitor." Nagel făcu o pauză și oftă abia auzit. „Faptul că am supraveghere îmi va oferi și ceva crucial – oportunitatea de a mă revanșa de greșelile teribile pe care le-am făcut." Langdon simți o emoție profundă care îi alimenta cuvintele. „Cu cât mă gândesc mai mult la asta", continuă ea, „cu atât cred cu adevărat că acesta va fi cel mai bun rezultat pentru Sasha, pentru CIA și, de

asemenea, pentru noi. Dar înainte să-l sun pe directorul Judd și să-l informez exact ce va face pentru noi... cu noi... mai este un obstacol de depășit." „Sasha..." spuse Katherine. „Trebuie să o convingi." Nagel dădu din cap. „Consimțământul ei deplin pentru acest plan este crucial... Fără el, nimic din toate astea nu se întâmplă. îți promit că această agenție nu o va mai forța niciodată – sau pe nimeni altcineva, de altfel – să participe la ceva împotriva voinței sale sau fără știrea ei." Langdon a apreciat sentimentul. „E greu de știut dacă va fi de acord." „Răspunsul, îmi imaginez, constă în modul în care este rugată." Vorbit ca un adevărat diplomat, se gândi Langdon. „Crezi că o poți convinge?" – N-am vorbit niciodată cum trebuie cu femeia asta, așa că nu, nu cred că pot, răspunse Nagel, studiindu-l cu atenție. Dar bănuiesc că ai putea. Langdon își înclină capul. — îmi pare rău? Vrei să vorbesc cu Sasha? Nagel spusese mai devreme că ea va avea nevoie de ajutorul lui Langdon, dar nu asta își imaginase. Dintre cele trei persoane din această cameră, domnule profesor, sunteți singura care a petrecut ceva timp cu domnișoara Vesna. Din păcate, s-ar putea să fiți singura persoană rămasă în lumea ei cu care ar fi de fapt dispusă să vorbească. Gândul acesta a plutit în tăcere o clipă.

— De fapt, replică Langdon, în acest moment nici măcar nu sunt sigur pe cine am întâlnit astăzi. Am avut senzația că am fost cu Sasha, cel puțin o parte din timp, dar, în multe privințe, are mai mult sens că am fost cu alter ego-ul ei – prefăcându-mă a fi ea și orchestrând tot ce se întâmpla. N-aș avea cum să știu. „Indiferent", spuse ambasadorul, „oricine ați avut de-a face astăzi, ați fost amabil și de ajutor, iar acea persoană părea să vă observe. La urma urmei, v-a protejat nu o dată, ci de două ori." Adevărat, își dădu seama Langdon, amintindu-și cum fusese îndemnat să fugă din Threshold și cum fusese păcălit să părăsească apartamentul Sașei înainte de uciderea lui Harris. „Sasha a arătat că are încredere în tine", continuă Nagel. „Sunt curios, ipotetic vorbind, ce crezi că ar convinge-o să aibă încredere în noi, în mine, în acest plan și într-o viață nouă în America?" Langdon începea să bănuiască că s-ar putea să nu fie deloc greu de convins. „I- aș reaminti pur și simplu că această propunere, în multe privințe, este visul ei devenit realitate. Și, în funcție de cât de mult își amintește sau înțelege ce i s-a întâmplat, i-aș sugera că drumul de urmat va necesita iertare – nu doar din partea ei – ci și a tuturor celor implicați. Absoluție bilaterală. Și alter ego-ul ei va înțelege asta. „Sasha va trebui să ierte agenția care a trădat-o în mod oribil, iar agenția va trebui să -l ierte pe subiectul care s-a răzbunat pe oamenii și instalația secretă care i-au făcut rău. Dacă atât Sasha, cât și agenția pot lăsa trecutul în trecut și pot conveni asupra unei iertări reciproce pentru binele comun, atunci există un viitor comun care să fie benefic pentru toți." Nagel și Katherine au dat din cap impresionați, iar ambasadorul a spus: „Tocmai de aceea v-am rugat, domnule profesor." Langdon a spart ușa sălii de conferințe cu lambriuri de stejar a ambasadei și a privit înăuntru. La capătul îndepărtat al unei mese foarte lungi, Sasha Vesna stătea singură. Părul ei blond era încâlcit și ud, fața îi era trasă. Un prosop îi atârna pe umeri, iar în fața ei se afla o masă pe jumătate mâncată. Avea mâinile în poală, fără îndoială legate. Langdon a studiat-o un moment îndelungat înainte de a intra și a închide ușa în urma lui. S-

a apropiat încet, cu un zâmbet blând. „Bună, Sasha." Părea mai degrabă precaută decât fericită să-l vadă. „Sunt ușurată că ești în siguranță", i-a oferit Langdon, alegând un loc la aproximativ trei metri distanță de ea. „Mulțumesc", a spus ea, studiindu-l cu o privire nesigură. Langdon a simțit brusc că această întâlnire nu va fi reuniunea caldă și plăcută pe care o prezisese ambasadorul. „Sasha", a început Langdon, „sunt aici pentru că am informații importante pentru tine și vreau să fiu sigur că ți le transmit" – a făcut o pauză, căutând cuvintele – „într-un mod care are cel mai mult sens pentru tine." „Bine", a spus ea, fără să-i spună nimic. Langdon și-a luat un moment, și-a adunat gândurile, apoi a vorbit cât de calm îi permitea starea sa de neliniște. „Sasha, am înțeles că ai venit aici în seara asta cerând ajutor. Mă bucur să vă anunț că ambasadorul își dorește foarte mult să te ajute. Este conștientă că simți că ești în pericol și vrea să te protejeze și să te facă să te simți în siguranță. Are un plan să facă exact asta. „Am auzit planul ei – nu e soluția perfectă, dar e cea mai bună disponibilă... și ambasadorul crede că e cea mai bună șansă a ta de a te bucura de o viață sigură și relativ normală. Sunt de acord." Expresia Sașei păru să se lumineze puțin. „înainte să-ți explic ideea", spuse Langdon, „îmi pare rău, dar trebuie să -ți pun o întrebare neobișnuită. Poate suna destul de ciudat... dar e absolut esențial să răspunzi cu toată sinceritatea. Nimic din toate astea nu se poate întâmpla fără asta." Langdon făcu o pauză, fixându-i ochii palizi cu privirea sa fermă, „iartă-mă că întreb, dar trebuie să știu... cu cine vorbesc acum? Tu ești, Sasha?" Tânăra femeie îl studie pe Langdon un moment îndelungat, apoi clătină din cap. „Nu", răspunse ea cu o voce profundă și goală. „Pentru siguranța Sașei, nu am eliberat-o încă." CAPITOLUL 135 Katherine se ridică brusc pe canapeaua ambasadorului, dându-și seama că adormise . Robert nu se întorsese încă, iar ambasadorul era la fereastra ei, privind fix în întuneric. Auzind-o pe Katherine mișcându-se, Nagel se întoarse în cameră și se uită la ceas. „O jumătate de oră", spuse ea. „încă vorbesc." „Ar putea fi un semn bun", oferi Katherine. „Robert poate fi... meticulos." „Am observat", spuse Nagel, apropiindu-se să se așeze lângă Katherine. „ M-a luat deoparte mai devreme și m-a interogat din toate unghiurile despre manuscrisul tău dispărut, cerându-mi să ordon CIA-ului să-l returneze." „Și?" insistă Katherine, plină de speranță. Nagel clătină din cap. „Din păcate, directorul a confirmat că echipa de operațiuni a lui Q a distrus toate copiile." Katherine rânji disprețuind. „Nu-i cred." „Din păcate, se urmărește. După WikiLeaks, am implementat noi protocoale rigide care guvernează eliminarea imediată a informațiilor pe care agenția le considera dăunătoare. îmi pare rău, dar cred că cartea a dispărut." Katherine a pipăit canapeaua, încercând să nu se gândească la tot ce pierduse. „Știi, e destul de ironic că CIA a distrus cartea. în realitate, ideile din ea ar fi putut oferi agenției o perspectivă nouă asupra teoriei gestionării terorismului." Nagel a părut surprins de comentariu. „Ai scris despre TMT?" „E destul de relevant pentru munca mea." Așa cum este și cu a ta. Teoria managementului terorii a fost utilizată de informațiile militare pentru a prezice reacția unei populații la anumite amenințări. Constatările sale erau bine stabilite. Anxietatea umană avea nenumărate surse – frica de război nuclear, terorism, ruină

financiară, singurătate – și totuși TMT stabilise că frica predominantă și cel mai puternic motivator din spatele comportamentului uman era, fără îndoială... frica de moarte. Când o persoană era îngrozită că ar putea muri, creierul folosea strategii extrem de bine definite pentru a „gestiona" acea teroare. în circumstanțe normale, cunoașterea noastră neplăcută că vom muri – cunoscută sub numele de „proeminență a mortalității" – era gestionată printr-o gamă largă de strategii, inclusiv negarea, spiritualitatea, practicile de mindfulness și diverse tipuri de reflecție filosofică. în circumstanțe extreme, însă – război, crimă, confruntări violente – oamenii se comportau previzibil în toate categoriile demografice; fie se luptau până la moarte pentru a se salva... fie fugeau de amenințare. Aceasta era cunoscută în mod clasic sub numele de răspunsul de luptă sau fugi, iar pentru strategii militari, era în special... util să prezică care dintre cele două s-ar întâmpla. „Se pare", a spus Katherine, „luptă sau fugi nu este singurul răspuns al creierului la frica de moarte. Există ceva mai gradual care se întâmplă, de-a lungul multor ani, pe măsură ce începem să ne temem că lumea noastră este nesigură... așa cum fac atât de mulți oameni acum." „Este o frică bazată pe o logică solidă", a spus Nagel. „în fiecare zi, suntem expuși la o acoperire media grafică care ne amintește de mediul nostru în care ne aflăm în colaps, de amenințarea crescută a războiului nuclear, de pandemiile care ies, de genocid, de atrocitățile nesfârșite ale lumii. Toate acestea declanșează strategia de gestionare a terorii din creier să funcționeze în fundal, la un nivel scăzut – nu încă în modul luptă sau fugi, ci... anticipând ce e mai rău. în esență, cu cât lumea noastră devine mai terifiantă, cu atât petrecem mai mult timp pregătindu- ne subconștient pentru moarte." Nagel părea nesigur încotro se îndreptau toate acestea. „Să ne pregătim pentru moarte... cum?" „Cred că răspunsul la asta te va surprinde", a spus Katherine. „Cu siguranță m-a surprins." „în timp ce cercetam importanța mortalității și creierul, am descoperit că o frică crescută de moarte producea o gamă consistentă de răspunsuri comportamentale – toate egoiste." „îmi pare rău?" „Frica ne face egoiști", a spus Katherine. „Cu cât ne temem mai mult de moarte, cu atât ne agățăm mai mult de noi înșine, de bunurile noastre, de spațiile noastre sigure... de ceea ce ne este familiar. Manifestăm un naționalism, un rasism și o intoleranță religioasă sporiți. Ne luăm la rost autoritatea, ignorăm moravurile sociale, furăm de la alții ca să ne întreținem și devenim mai materialiști. Abandonăm chiar și sentimentele noastre de responsabilitate față de mediu, pentru că simțim că planeta este o cauză pierdută și că oricum suntem cu toții condamnați." „Este alarmant", a spus Nagel. „Acestea sunt exact comportamentele care alimentează tulburările globale, terorismul, diviziunea culturală și războiul." „Da, și asta face munca CIA atât de dificilă. Din păcate, devine o sală a oglinzilor. Cu cât lucrurile devin mai rele, cu atât ne comportăm mai rău. Și cu cât ne comportăm mai rău, cu atât lucrurile devin mai rele." „Și teoria ta este că acest tipar tulburător provine din frica oamenilor de moarte?" „Nu e teoria mea", a spus Katherine. „Este dovedită științific prin munți de dovezi statistice adunate prin analize observaționale, experimente comportamentale și sondaje științifice. Cel mai important punct al cercetării, însă,

arată că cei care nu se tem de moarte, indiferent de motiv, tind să manifeste un comportament mai binevoitor, mai tolerant față de ceilalți, mai cooperant și mai grijuliu față de mediu. în esență, asta înseamnă că, dacă ne-am putea elibera cu toții mintea de povara, de teroarea pe care o simțim față de moarte..." „Atunci ne-am afla într-o lume dramatic îmbunătățită." „Exact", a spus Katherine. „Ca să-l citez pe marele psihiatru ceh Stanislav Grof, «Eliminarea fricii de moarte transformă modul de a fi al individului în lume». Grof consideră că o transformare interioară radicală a conștiinței ar putea fi singura noastră speranță de a supraviețui crizei globale provocate de paradigma mecanicistă occidentală." „Ei bine, dacă e adevărat", a propus Nagel în timp ce își turna mai multă cafea, „poate ar trebui să suplimentăm rezerva de apă a lumii cu medicamente anxiolitice." Katherine a chicotit. „Nu sunt sigură că Xanax este răspunsul existențial, dar există speranță la orizontul apropiat." Nagel a făcut o pauză în mijlocul unei înghițituri. „Aha?" „Așa cum am scris în manuscrisul meu, cred că opiniile noastre despre moarte sunt pe cale să se schimbe. Oamenii de știință de top din întreaga lume sunt din ce în ce mai convinși că realitatea nu este deloc așa cum credem noi. Aceasta include ideea provocatoare că moartea este, foarte posibil, o iluzie... că conștiința noastră supraviețuiește morții fizice și continuă să trăiască. Dacă acest lucru este adevărat și dacă putem dovedi acest lucru, atunci în câteva generații, mintea umană va funcționa sub o premisă complet diferită – credința că moartea nu este chiar atât de terifiantă..." Vocea lui Katherine era plină de pasiune. „Gândește-te doar la asta. Singura frică universală care alimentează atât de mult comportamentul distructiv al omenirii... s-ar evapora." „Dacă putem rezista suficient de mult timp pentru a ajunge la acea schimbare de paradigmă fără să ne aruncăm în aer sau să ne distrugem planeta, atunci specia noastră ar putea foarte bine să ia o decizie filosofică ce va inaugura un viitor de neimaginat de pașnic." Ambasadorul a tăcut, iar Katherine a simțit în ochii ei o dorință profundă de a se simți încurajată, în ciuda a tot ceea ce văzuse în lume. „Cât sper că aveți dreptate", a șoptit ea. Câteva momente mai târziu, Robert a apărut în sfârșit în ușă. Nagel a sărit în picioare. „Cum a fost?" A intrat cu un zâmbet obosit. „Domnule ambasador, cred că e timpul să-l sunați pe director." Era după-amiază târziu în Langley, Virginia, când directorul Gregory Judd și-a încheiat al doilea apel video al zilei cu fosta sa avocată principală, Heide Nagel. Am fost un prost să o concediez, se gândi el – nu pentru că Nagel se întorsese să -l bântuie, ci pentru că era atât de bună la ceea ce făcea. Puțini oameni reușeau să descifreze prostiile așa cum era Nagel. în timp ce majoritatea avocaților trăiau într-o lume alb-negru guvernată de litera legii, Nagel trăia în lumea reală, așa cum era ea cu adevărat – un peisaj schimbător, complicat, redat în nuanțe de gri. Cu claritate, umilință și o transparență emoțională surprinzătoare, Nagel îi împărtășise evoluțiile neașteptate legate de Sasha Vesna, precum și implicațiile evidente pentru inevitabila reconstrucție a Threshold. Ca orice bun negociator, Nagel o ajutase pe Judd să ajungă la concluzia ei, făcându-i în același timp să pară că ideea îi aparținea. Directorul nu era om de știință, dar cercetările CIA asupra minții umane dezvăluiseră cu siguranță o realitate diferită de orice își imaginase Judd când era

mai tânăr. Din fericire, sarcina lui Judd nu era să înțeleagă... natura realității, ci mai degrabă să-i valorifice puterea pentru a servi cât mai bine națiunea sa și a o proteja. Ocazional, Judd și-a permis să viseze la un viitor în care programe precum Threshold dezvăluiau dovezi ale interconectării dintre toate mințile umane, inaugurând o comunitate globală legată nu de frică și rivalitate, ci prin empatie și înțelegere... o lume în care conceptul de securitate națională era o relicvă a trecutului.

Pentru moment, însă, mai era de lucru.

O

CAPITOLUL 136

în afara terminalului privat al Aeroportului Văclav Havel, Heide Nagel stătea pe pistă și simțea greutatea planului pe care îl pusese în mișcare.

Azil.

Era decizia corectă, își spuse ea. Singura decizie.

Nu departe, Scott Kerble stătea la volanul sedanului ambasadei pornit

, cu portbagajul încărcat cu genți pline cu hainele și lucrurile personale ale Sașei, împachetate în grabă. Sasha însăși stătea liniștită pe bancheta din spate, încă bine fixată în cătușe flexibile, părând ametită, dar calmă, în timp ce se juca cu cele două pisici siameze din cușca de transport pentru animale de companie de pe scaunul de lângă ea. Un mic avion privat a ieșit din hangarul terminalului și s-a întors spre ele. Era Citation Latitude cu care Finch sosise mai devreme. Pilotii primiseră ordine directe personal de la directorul CIA, rechiziționând un „zbor fantomă" pentru doi pasageri anonimi înapoi la Baza Aeriană Langley din Virginia.

Niciun manifest.

în timp ce Nagel privea apropierea avionului, simțea o încredere tot mai mare în directorul Judd. Chiar și așa, anii petrecuți la CIA o învățaseră pe Nagel pericolele credinței oarbe, în lumea securității naționale, legătura de încredere – chiar și cea mai profundă loialitate – era trădată în mod curent atunci când nevoile țării depășeau nevoile câtorva dintre cetățenii ei. Servirea binelui comun avea o noblețe în sine, dar Nagel își ispășise pedeapsa.

Pentru a-și consolida influența, Nagel luase patru hard disk-uri criptate IronKey pe 256 de biți din memoria ambasadei, încărcase fiecare cu o copie a înregistrării video a interogatoriului lui Gessner și blocase fiecare cu o cheie de acces obligatorie de șaisprezece caractere , aleasă în seara asta și cunoscută doar de ea. Unul dintre stick-uri era în buzunarul ei, unul era în seiful personal, iar celelalte două erau deja sigilate în valize diplomatice, în drum spre doi prieteni avocați – unul în Europa și unul în SUA – împreună cu instrucțiuni ca valizele să fie deschise doar în cazul morții premature sau al dispariției lui Nagel.

O schimbare redundantă, dublu-orbă, de om mort.

Cartea joker în această situație era Sasha Vesna și afecțiunea neobișnuită care o făcea foarte greu de prevăzut sau de încredere. Tânăra rusoaică avea nevoie de îngrijiri psihiatrice, desigur, dar cu tot ce îndurase în viață, merita și o casă, prieteni, siguranță și o șansă de a trăi o viață oarecum normală. Personalitatea ei alternativă

protectoare își făcuse apariția doar atunci când oamenii o răniseră pe Sasha, iar planul lui Nagel se concentra pe evitarea acestui lucru.

Trebuie să-i ofer Sashei un refugiu sigur, se gândi ea. Cât mai sigur posibil în aceste circumstanțe.

Ambasadorul era nerăbdător să o scoată pe Sasha din Praga.

În decurs de o oră, o armată la propriu urma să debarce de pe baza aeriană americană din Ramstein, Germania, pentru a începe „restaurarea" locului exploziei. După cum a înțeles Nagel, resturile din crater urmau să fie pulverizate folosind microexplozii țintite și acoperite cu un strat de beton turnat. Deasupra acestuia urma să fie așezat un strat de pietriș, urmat de sol vegetal și apoi gazon. Dacă totul mergea conform planului, în câteva săptămâni, peluzele din Parcul Folimanka ar arăta de parcă nu ar fi fost niciodată deranjate.

îngropate și dispărute, se gândi ea. Doar o mână de oameni ar ști vreodată că Threshold a existat măcar.

Pe măsură ce Citation se apropia, Kerble a coborât din mașină și i s-a alăturat lui Nagel. „Doamnă, doamna Vesna pare destul de mulțumită. Să încarc bagajele?" „Mulțumesc, Scott", a răspuns Nagel. „Apreciez că ați călătorit cu ea – evident, păstrați o anumită formă de imobilizare intactă până când o transferați. Echipa directorului vă va întâlni la sol și va prelua controlul." „Desigur, doamnă." „Directorul m-a asigurat că va fi acolo personal când aterizează Sasha. Ați putea, vă rog, să-i dați asta?" Nagel a scos hard disk-ul criptat din buzunar și i l-a întins lui Kerble. „Va ști ce este pe el. Spune-i că este unul dintre cele patru și, dacă vrea să confirme conținutul, mă poate suna pentru parolă."

„Da, doamnă." Kerble și-a strecurat hard disk-ul în buzunar și s-a întors să plece. „De fapt", a spus Nagel, răzgândind, „și mai bine, spune-i doar că este prima literă a fiecărui cuvânt din citatul său preferat de Kissinger." Kerble părea nedumerit și s-a îndreptat spre bagaje.

În timp ce Nagel se îndrepta spre avion, spera că Robert Langdon și Katherine Solomon se simțeau mai încrezători în situația lor.

Amândoi erau în perfectă siguranță acum, mai ales că unul dintre cei mai puternici oameni din țară nu putea risca să li se întâmple ceva. Nagel îi împărtășise lui Judd câteva dintre gândurile lui Katherine despre TMT și viitor, iar acesta era atât de intrigat încât l-a întrebat dacă Nagel credea că Dr. Solomon ar putea fi convins să se alăture echipei Threshold.

Nicio șansă, i-a spus ea lui Judd, deși într-un limbaj puțin mai politic, amintindu-i de tot ce îndurase Katherine din cauza agenției . în plus, s-ar putea să aleagă să-și rescrie cartea.

Sasha Vesna simțea adesea ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc și ar fi ratat ceva important. în mod normal, zile ca aceasta – cu un număr neobișnuit de mare de pete goale în memorie – erau tulburătoare pentru ea. în acel moment, însă, în ciuda faptului că își amintea doar frânturi vagi din evenimentele zilei , Sasha se simțea neobișnuit de împăcată. Vocea ei interioară, cea în care învățase să aibă încredere, îi șoptea încontinuu că totul va fi bine... minunat, de fapt.

Cu o jumătate de oră în urmă, Sasha ieșise dintr-o ceață densă și se trezise imobilizată pe bancheta din spate a unei limuzine calde, cu Harry și Sally lângă ea, în portbagajul lor. Un bărbat în uniformă conducea, iar o femeie care se prezentase drept ambasador al SUA stătea pe scaunul pasagerului, întoarsă complet, privind înapoi spre Sasha și explicându-i cu atenție ce se întâmplă.

în mod ciudat, Sasha nu a simțit panică nici când a fost imobilizată, nici când s-a aflat în compania bruscă a unor străini. în schimb, se simțea pregătită pentru acest moment, vocea ei interioară asigurând-o că toate acestea erau spre propriul ei beneficiu... și siguranță. Ambasadorul își ceruse scuze pentru cătușe și plecarea grăbită, oferind o explicație detaliată. Sasha înțelesese foarte puțin – ceva despre o oportunitate de azil politic, reglementările Departamentului de Stat , zborul peste apele internaționale – dar nimic din toate acestea nu conta pentru ea.

Tot ce auzea era un singur lucru.

Merg în America.

Vocea din capul ei o îndemna să fie recunoscătoare și cooperantă, dar Sasha nu avea nevoie să i se spună. Să meargă în America fusese fantezia Sașei încă de când era mică, pierzându-seân filme romantice. Se întreba dacă într-o zi va putea ajunge măcar la New York City ca să vadă Central Park, Katz's Deli și Empire State Building.

Sasha nu știa exact cum se întâmplase totul și se întreba dacă nu cumva avea legătură cu toată munca asiduă pe care o depusese pentru Dr. Gessner. Tot ce știa Sasha sigur era că ambasadorul SUA făcuse posibil acest lucru.

Este cineva în care pot avea încredere, simție Sasha. 0 nouă prietenă.

Stând singură cu pisicile ei în căldura sedanului, Sasha aștepta ca gândurile să înceapă să-i dispară din minte. L-a privit pe pușcașul marin cum îi încărca bagajele în avion și și-a dat seama că nu mai rămăsese nimic pentru ea în Praga. Fără Brigita, Sasha nu avea niciun loc de muncă, niciun loc unde să locuiască, niciun...

Sasha și-a amintit brusc de celălalt lucru pe care îl lăsa în urmă – Michael Harris. Nu mi-am luat niciodată rămas bun! în mod ciudat, amintirile ei cu Michael păreau să se dizolve cu o viteză uimitoare, ca și cum ar fi fost deja un iubit din trecutul ei îndepărtat. Primele iubiri sunt importante, își amintea că se spunea odată într-un film romantic

. Pentru că ne deschid inimile pentru ceea ce va urma.

Dar ce va urma? se întreba Sasha, simțind pentru prima dată în viața ei că pătrunde într-o lume a posibilităților nelimitate. Vocea calmă îi șoptea din nou în minte. Nu-ți pune la îndoială trecutul, Sasha, îi spunea. Privește spre viitor.

Vocea era una pe care o auzea des. Potrivit lui Michael, era propria ei intuiție, sinele ei superior, subconștientul ei. Toată lumea avea o voce înăuntru, o asigura el, o parte din sufletul cuiva care șoptea, liniștea și îndruma. Sasha îi va scrie lui Michael o scrisoare odată ce se va instala. Pe de altă parte, poate că era mai bine să o lase să treacă. Recent, avusese senzația că s-ar putea apropia de sfârșitul conexiunii lor romantice.

„Doamnă Vesna?", strigă o voce din afara ferestrei. Pușcașul marin se întorsese

și îi deschisese portiera. „Sunt pregătiți pentru dumneavoastră." l-a desfăcut centura de siguranță și a ajutat-o să coboare din mașină. Apoi a întins mâna înapoi în mașină și a ridicat ușor cușca de transport pentru animale. „Hai să-i instalăm pe Harry și Sally la bord, nu-i asa?"

Ea dădu din cap apreciativ. „Mulțumesc, domnule."

„îmi puteți spune Scott", spuse bărbatul, aruncându-i o privire zâmbind. „Voi zbura cu dumneavoastră astăzi. Să vă spun Sasha?"

„Desigur!", exclamă ea, simțind o entuziasm crescândă pe măsură ce se apropiau de avion. La baza scărilor, ambasadorul stătea singur, așteptând aparent să-și ia rămas bun.

„Sergent Kerble", spuse ambasadorul când soseau, „poate ați putea scoate acele două feline frumoase din frig și apoi să vă întoarceți după domnișoara Vesna?"

„Absolut, doamnă", spuse el, ducându-i pe Harry și Sally pe scări și dispărând în cabină.

Ambasadorul o studie pe Sasha cu îngrijorare. „Știu că totul este foarte brusc și este mult de absorbit. Sunteți bine?"

Sasha încerca să se mențină stabilă, cuprinsă de un val neașteptat de recunoștință, nedumerire, entuziasm și neîncredere. Ambasadorul promisese în repetate rânduri că totul va începe să capete mai mult sens în zilele următoare. De asemenea, promisese să i se alăture Sașei foarte curând în Statele Unite – un gând care i-a adus Sașei o profundă senzație de liniște.

„Sunt... bine", a reușit Sasha să spună. „încă sunt foarte începătoșată. Dar știu că ai fost atât de amabilă cu mine." Deodată, era pe punctul de a plânge. „Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată?"

Ambasadorul părea și el emoționat acum. „Crezi sau nu, Sasha...

deja ai făcut-o."

în timp ce Sasha ceda, ambasadorul a păsit înainte și a îmbrățișat-o lung, amintindu-i de îmbrățișările pe care i le dădea mama ei când avea doar patru sau cinci ani... înainte să fie o fetiță rănită. Sasha nu mai fusese îmbrățișată asa de multi, multi ani.

CAPITOLUL

137

Soarele de iarnă tocmai răsărise deasupra Pragăi, razele sale estompate sclipind pe orizontul turlelor acoperite de zăpadă.

Langdon era neliniștit din cauza ultimei probleme neterminate pe care trebuia să o rezolve înainte ca el și Katherine să plece în zbor în după-amiaza aceea. Se întreba cum va reacționa ea când îi va explica situația delicată.

Era cât pe ce să-i spun mai devreme, își spuse el, dar, în ciuda dorinței sale sincere de a împărtăși ce se întâmplase, Langdon nu găsise niciodată momentul potrivit. Poftă bună la micul dejun, se asigură el. Totul se va rezolva. Cu nouăzeci de minute în urmă, după câteva discuții finale importante cu ambasadorul și un rămas bun incert cu Sasha, Langdon și Katherine ieșiseră din ambasadă și, la

recomandarea personală a lui Nagel, făcuseră doar douăzeci de pași peste piața pietruită până la Hotelul Alchymist, pentru faimosul lor „mic dejun cu prosecco".

Hotelul își găzduia locul într-o vilă barocă din secolul al XVI-lea, impecabil restaurată, a cărei curte interioară spațioasă, în fiecare iarnă, era transformată într-un patinoar care strălucea sub un baldachin de lumini sclipitoare.

Decorul sălii de mese era fantezist, cu scaune tapițate purpurii, candelabre de Murano strălucitoare și stâlpi aurii „în stil corintic" care arătau ca un platou de filmare din povești.

La o masă liniștită de lângă fereastră, cu vedere la patinoar, Langdon și Katherine terminaseră un mic dejun copios, care culmina cu găluște de smochine acoperite cu fulgi aurii comestibili. Complet sătui și după ce reflectaseră îndelung asupra evenimentelor dimineții, sorbeau acum în liniște smântână cu cicoare topită și priveau patinoarul , unde o tânără tocmai sosise și își lega patinele.

„Călugărița patinatoare?", a spus Langdon, referindu-se la povestea cu fantome a chelnerului despre o călugăriță care murise în acest loc cu secole în urmă și care apărea ocazional pentru a patina pașnic pe gheață.

„Nu cred", a răspuns Katherine în timp ce tânăra își lepăda haina și dezvăluia un costum de patinaj sumar, împodobit cu paiete albe și mărgele argintii.

în timp ce tânăra pășea pe gheață, părea surprinzător de dezechilibrată pentru cineva cu o ținută atât de elaborată. „Ciudat", se gândi Langdon, privind-o cum se împleticește stângaci spre mijlocul patinoarului, unde se opri, își strecură părul, ridică telefonul și începu să-și facă selfie-uri. „Mister rezolvat", spuse Langdon. „Patinatoare de Instagram." „Noua noastră realitate", spuse Katherine râzând.

„Nu te privește?", spuse el, întorcându-se spre ea. „Tinerii care se prezintă non-stop lumii? Văd asta în fiecare zi pe campus.

Chiar și „cei mai buni și mai inteligenți" din lume par mult mai interesați de lumea online decât de cea reală."

„Ar putea fi adevărat", spuse ea, luând o înghițitură de ceai. „Dar, în primul rând, nu doar tinerii fac asta. Și în al doilea rând, cred că trebuie să ții cont de faptul că lumea online este o lume reală."

„O lume reală în care dragostea este exprimată cu emoticoane și măsurată în «aprecieri»?"

„Robert, când vezi pe cineva lipit de telefon, vezi o persoană care ignoră această lume – mai degrabă decât o persoană absorbită de o altă lume... o lume care, la fel ca aceasta, este alcătuită din comunități, prieteni, frumusețe, groază, dragoste, conflict, bine și rău. Totul este acolo. Lumea online nu este atât de diferită de lumea noastră... cu excepția unei diferențe izbitoare." Katherine zâmbi. „Nu este locală."

Comentariul îl luă prin surprindere.

„Lumea online", spuse Katherine, „este nelegată de locația ta.

O locuiești ca o minte fără trup... liberă de orice constrângeri fizice. Te miști fără efort oriunde, vezi ce vrei, înveți ce vrei, interactionezi cu alte minți fără trup." Langdon nu luase niciodată în considerare internetul în această lumină și îl uimea

și îl intriga în același timp. Online, sunt o conștiință lipsită de trup... „Când ne pierdem în lumea virtuală", a spus Katherine, „ ne oferim un fel de experiență non-locală care, în multe privințe, este similară cu o experiență extracorporală – suntem detașați, imponderabili și totuși conectați la toate lucrurile. Filtrele noastre sunt abandonate... Putem interacționa cu întreaga lume printr-un singur ecran și putem experimenta aproape orice." Langdon și-a dat seama că Katherine avea perfectă dreptate.

Și-a golit ultimul suc de melta și și-a tamponat șervetul de in la buze.

„în fine, am scris despre toate astea în cartea mea. E o idee neobișnuită, dar am ajuns să cred că actuala noastră explozie tehnologică face parte, de fapt, dintr-o evoluție spirituală... un fel de teren de antrenament pentru existența care, în cele din urmă, este destinul nostru suprem... o conștiință, nelegată de lumea fizică și totuși conectată la toate lucrurile." Langdon se așeză pe spate, profund impresionat de geniul inovator al ideilor lui Katherine.

„Totul se canalizează într-un concept mai amplu", a spus Katherine cu fervoare. „Moartea nu e sfârșitul. Mai e mult de lucru, dar știința continuă să descopere dovezi că există într-adevăr ceva dincolo de toate acestea. Acesta este un mesaj pe care ar trebui să-l strigăm de pe vârfurile munților, Robert! E secretul tuturor secretelor. Imaginează-ți doar impactul pe care îl va avea asupra viitorului rasei umane." „Și de aceea trebuie să-ți publici în continuare cartea!" Comentariul a stârnit o încruntare din partea lui Katherine, readucând-o la realitate, iar Langdon și-a dorit să-și fi ținut gândurile pentru sine. Chiar și așa, fusese încântat să afle că directorul CIA fusese de acord că nu va exista nicio interferență cu nicio publicare viitoare a cărții lui Katherine – cu condiția să elimine câteva paragrafe sensibile și, bineînțeles, să omită cererea de brevet. Reacția lui Katherine la vestea bună fusese rezervată, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că era încă furioasă pe agenție, ca să nu mai vorbim de descurajată de perspectiva de a relua procesul de scriere de la capăt. Langdon se foi, simțindu-se neliniștit că o supărase.

„Deci", a spus el încet, „tot mai vrei să vezi Castelul Praga înainte să zburăm ?"

Katherine ridică privirea, evident nerăbdătoare să aibă altceva la care să se gândească. „Absolut. Abia dacă am văzut ceva în seara conferinței mele, iar tu ai spus că nu trebuie ratat Sfântul Vitus."

„Perfect", spuse el, întinzând mâna după haină. „De aici, mai e doar o scurtă plimbare pe deal." Mintea i se întoarse din nou la sarcina care îl aștepta. Era încă îngrijorat de cum va primi Katherine vestea.

Katherine se uită în jur după un chelner. „Aș plăti nota de plată, Robert, doar că mi-am pierdut geanta."

„Nu-ți face griji", răspunse el zâmbind. „Am fost informat că micul nostru dejun este oferit de ambasada SUA."

în timp ce ieșeau din hotel în lumina dimineții, Katherine și Langdon se uitară pe fereastra biroului ambasadorului pentru a le mulțumi, dar fereastra era întunecată. Cu puțin noroc, totul decursese ca pe roate odată cu plecarea Sașei, iar Heide Nagel se îndrepta spre culcare.

Ambasadorul promisese că un pachet va fi livrat la hotelul lor în această dimineață, conținând bani de călătorie, două bilete de avion la clasa întâi și două scrisori diplomatice pentru a se asigura că amândoi vor ajunge acasă fără complicații.

„Este cel puțin ce poate face ambasada", le spusese Nagel, „având în vedere ultimele douăzeci și patru de ore".

Katherine l-a urmat pe Langdon în pitoreasca alee pietruită numită Trziste, care urca spre Castelul Praga. în timp ce începeau să meargă, Langdon i-a pus brațul în jurul taliei și a sărutat-o pe obraz, trăgând- o aproape. Făcuseră doar vreo doisprezece pași în sus pe deal când, brusc, Langdon s-a oprit, ca și cum s-ar fi gândit mai departe la urcare.

„Prea abrupt pentru tine în haina asta groasă?", a replicat ea ironic, împingându-i în față prețioasa haină Patagonia purpurie, pe care Katherine i-o sugerase în repetate rânduri să o înlocuiască cu ceva din acest mileniu.

„Nu..." Și-a tras mâneca hainei la spate, s-a uitat la ceasul Mickey Mouse și s-a încruntat. „Dar tocmai mi-a venit prin minte... mai avem doar câteva ore până la aeroport și sunt niște acte de care trebuie să mă ocup înainte să pot părăsi țara. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo sus?" „Acte?" a întrebat ea.

„îmi pare rău", a spus el. „Nu am vrut să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat ieri. A fost haotic și mai e un singur capăt deschis de rezolvat."

Katherine era îngrijorată de ce ar putea fi, mai ales când se gândea că ieri dimineață Robert evacuase un hotel de lux și scăpase de poliția cehă. „E totul în regulă, Robert? Trebuie să-l implicăm și pe ambasador?"

„Totul va fi bine", a asigurat-o el. „Promit."

„Vin cu tine?"

„Mulțumesc, dar nu vreau să ratezi această plimbare." A făcut un semn pe alee. „E spectaculos. Mă urc într-un taxi, mă ocup de asta și, cu puțin noroc, vom ajunge la castel cam în aceeași oră."

„Cum vrei", a spus ea, încă neliniștită. „Unde ne întâlnim?"

Langdon se gândi o clipă. „Ne vedem la ușa cu șapte încuietori."

Katherine se holbă la el. „Există o ușă... cu șapte încuietori?"

El dădu din cap. „Una dintre cele mai misterioase uși din toată Europa. întreabă doar când ajungi acolo."

„Robert", protestă ea, „de ce nu ne întâlnim la standul de informații ca oamenii normali?"

„Pentru că..." 0 sărută pe obraz. „Normalul este profund supraevaluat."

CAPITOLUL 138

Sus deasupra unei întinderi întunecate de ocean, Scott Kerble simțea cum o oboseală profundă se instalează. în timp ce avionul se îndrepta în viteză spre vest, în fața soarelui care răsărea, se îndreptă spre spatele avionului pentru a face o ultimă verificare înainte de a închide ochii.

Sasha dormea profund.

Kerble îi scosese deja cătușele și îi pusese la loc o singură bandă de la gleznă,

fixată pe scaun. îi lăsase și pe Harry și Sally să coboare din cușca lor de călătorie, iar cele două pisici siameze moțăiau acum pe scaunul de lângă ea, împletite una cu cealaltă, ca o singură minge de blană, torcând ca una singură.

Kerble se întoarse la locul lui și își scoase jacheta, simțind hard disk-ul criptat din buzunar. îl scoase și studie dispozitivul, curios ce- ar fi putut fi pe el care îi dăduse ambasadorului o putere atât de incontestabilă. în timp ce privea tastatura încorporată, își aminti ce trebuia să-i spună directorului despre cheia de acces de șaisprezece caractere.

Prima literă a fiecărui cuvânt din citatul tău preferat de Kissinger.

Kerble a reflectat un moment, apoi și-a scos telefonul și l-a întrebat pe ChatGPT dacă directorul CIA, Gregory Judd, îl citase vreodată pe Henry Kissinger în vreun discurs public. Se pare că Judd o făcuse de atâtea ori – mereu același citat – și de obicei însoțit de un preambul: „Doar

Kissinger putea transmite un adevăr atât de complex în doar șaisprezece cuvinte." O țară care cere perfecțiune morală în politica sa externă nu va atinge nici perfecțiunea, nici securitatea.

„ACTDMPIIFPWANPNS", se gândi Kerble, știind că putea debloca cu ușurință discul și vedea orice date erau încuiate înăuntru. Știa, de asemenea, că nu va trăda niciodată încrederea ambasadorului. Fără să stea pe gânduri, strecură discul adânc în geanta sacoșă pentru a-l înmâna directorului.

Semper Fidelis, se gândi el în timp ce închidea ochii ca să adoarmă.

Pe bancheta din spate a cabinei întunecate, Golemul ieși din umbră.

Sasha dormea profund, iar Golemul își făcu apariția în liniște în mintea ei, deschizând ochii și privind pe fereastră. Sub ei, vedea doar întuneric... marele gol care separa Lumea Veche de cea Nouă. America avea să fie un nou început pentru Sasha... așa cum fusese pentru milioane de oameni de-a lungul istoriei. 0 a doua șansă. Golemul era în sfârșit încrezător că dăruirea și dragostea sa pentru Sasha vor fi răsplătite. Universul îi ajută pe cei care îl înțeleg.

Chiar dacă Golem era din ce în ce mai încrezător că Sasha va fi în siguranță sub grija ambasadorului, nu avea de gând să o părăsească complet pe Sasha. încă nu. Avea să continue să o privească din umbră, cu fiecare zi cu câte ceva mai departe , din ce în ce mai puțin o parte din viața ei, în cele din urmă doar o șoaptă liniștită în mintea ei. Gândul părea cumva melancolic, dar îl umplea și de un sentiment de împlinire.

Cu cât are mai puțin nevoie de mine, cu atât am servit-o mai mult.

Deși Golem știa că are puterea să o părăsească complet pe Sasha, să se desprindă și să se întoarcă în tărâmul din care venise, simțea că o parte din el va fi pentru totdeauna cu ea... un înger păzitor. Se va manifesta în liniște în felul în care apar atâția îngeri... ca un instinct, o presimțire, o cunoaștere... un imbold util din partea unui suflet mai experimentat, care se revărsa dintr -o altă lume.

Sasha va trăi viața pe care o merită.

Mulțumit în sufletul său, Golem a închis ochii și și-a dat permisiunea să se piardă în cel mai adânc somn de care se bucurase de foarte mult timp.

„Spokoynoy nochi, milaya", a șoptit el. Noapte bună, draga mea. în timp ce adormea, mâna lui stângă s-a întins, din proprie inițiativă, si a mângâiat ușor cele două pisici siameze care torceau pe scaunul de lângă el. CAPITOLUL

139

După ce și-a terminat urcușul abrupt pe Dealul Castelului, Katherine a avut nevoie de un moment pentru a-și trage sufletul și, de asemenea, pentru a absorbi amploarea structurii din fața ei. Castelul Praga nu era deloc un castel... ci mai degrabă un oraș întins împrejmuit cu ziduri.

Această fortăreață de pe deal, potrivit lui Robert, cuprindea peste cincisprezece acri, inclusiv patru palate, două săli de întrunire, o închisoare, o armurărie, o reședință prezidențială, o mănăstire și cinci biserici distincte, inclusiv una dintre cele mai mari din lume... Catedrala Sfântul Vitus.

Cu două nopți în urmă, când Katherine venise aici să țină prelegerea, fusese adusă cu mașina și condusă în Sala Vladislav printr-o intrare modestă cu coloane, pe partea de sud a complexului. „Probabil ca să nu mă îngrozesc", a concluzionat ea, privind mănușa amenințătoare care o întâmpina acum la intrarea principală.

Accesul în castel era blocat de un zid perimetral colosal, cu cinci etaje, care era la rândul său protejat de un gard impunător cu țepi, a cărui poartă din fier forjat era păzită de doi soldați în uniformă, înarmați cu puști. Singura deschidere din gard era flancată de două statui gigantice ale unor bărbați musculoși care începuseră să înjunghie, să împungă și să lovească oameni inferiori.

„Mesaj primit", își spuse Katherine.

Se strecură prin poartă și își croi drum printr-un labirint de curți interioare și tuneluri înainte de a ieși într-o piață întinsă, pavată cu piatră cubică.

Când păși în spațiul deschis, privirea i se îndreptă imediat în sus, urcând pe fațada unei clădiri atât de mari încât cu greu îi venea să creadă că se afla între zidurile castelului.

Catedrala Sfântul Vitus.

Tot ce știa despre această catedrală era că Langdon o considera o capodoperă arhitecturală. Caracteristica lui preferată era turnul clopotniță de o sută de metri care adăpostea unul dintre cele mai mari clopote din Europa – un monstru de șaptesprezece tone pe nume

Zikmund – care, se pare, răsuna atât de tare încât era bătut doar de

Crăciun și de Paște, de teamă că reverberațiile sale ar putea deteriora turnul antic.

Katherine și-a luat câteva momente să privească masivul turn clopotniță înainte de a se îndrepta spre intrare, nerăbdătoare să găsească faimoasa ușă care, potrivit unui gardian pe care tocmai îl întrebase, se afla în interiorul catedralei.

Ușa cu șapte încuietori. încă nu avea nicio idee ce era, dar spera să-l găsească pe Langdon așteptându-l deja acolo. Drumul ei pe deal durase mult mai mult decât se aștepta, iar Langdon luase un taxi, așa că, din fericire, actele lui fuseseră rezolvate rapid.

Interiorul Catedralei Sfântul Vitus era exact așa cum se aștepta Katherine –

cavernos, opulent și impunător – exact ca orice altă catedrală europeană pe care o vizitase vreodată. Rămânea nedumerită că oamenii trudiseră timp de secole pentru a construi aceste altare pentru un Dumnezeu atotputernic și binevoitor... într-o epocă în care ciumele, războaiele și foametea ucideau credincioșii cu milioanele. Se întreba dacă Dumnezeul lor era fie indiferent la suferința umană... fie neputincios să o oprească. Chiar și așa, părea evident că promisiunea „vieții veșnice" era un balsam irezistibil care alina frica universală de moarte.

Și rămâne așa și astăzi, se gândi ea în timp ce pătrundea mai adânc în biserică, căutându-l cu privirea pe Langdon. Sfântul Vitus era aproape pustiu la ora aceea, iar când l-a întrebat pe singurul ghid despre ușa misterioasă, acesta i-a arătat pe culoarul central al navei, spre o deschidere arcuită în dreapta, chiar lângă centrul bisericii, sanctuar.

„Capela Wenceslas", a șoptit el.

Capela goală s-a dovedit a fi o cameră de o frumusețe uluitoare, cu o podea de marmură gri și pereți cu fresce elaborate, care urcau pe mai multe etaje până la un tavan boltit. în centrul capelei se afla o enormă cutie dreptunghiulară cu mai multe niveluri, toate incrustate cu pietre prețioase colorate și acoperite de un baldachin cu vârf. Era atât de neobișnuit încât Katherine a trebuit să citească semnul înainte să-și dea seama la ce se uita.

Un sarcofag regal.

Această cutie, după cum s-a dovedit, a înmormântat un faimos „rege" care nu a fost niciodată rege, ci mai degrabă un prinț bun la suflet, imortalizat din greșeală ca rege într-un colind de Crăciun englezesc popular. Katherine a fost încântată să citească că locul de veci al Bunului Rege Wenceslas servea și drept poartă către neprețuite Bijuterii ale Coroanei Boemei... securizate într-un seif accesibil doar printr- o ușă faimoasă cu șapte încuietori.

Katherine s-a grăbit spre ușă, care se afla în colț. Era o placă impunătoare de metal gri, încrucișată cu benzi de întărire împletite , nituite pe diagonale. Modelul în romburi rezultat era împodobit cu lei rampanți și vulturi, ambele simboluri din stema cehă . Pe partea stângă a ușii se întindea vertical o serie de găuri de chei ornamentate. Katherine nu a fost surprinsă să numere șapte, fiecare înconjurată de o placă de protecție.

S-a uitat peste umăr la capela goală și apoi, simțindu-se prostuță, a încercat să deschidă ușa. încuiată.

După ce a așteptat încă câteva minute fără să-l vadă pe Langdon, a ieșit în sfârșit înapoi în sanctuarul principal pentru a-și odihni picioarele într-o bancă din apropiere. Se simțea bine să se ridice, dar îngrijorarea ei pentru Langdon creștea. Oare ceva nu a mers bine?

Forțându-și gândul la altceva, și-a ridicat privirea spre altarul principal – o structură impunătoare de turle aurii cu zăbrele pe un fundal de vitralii. Nu se putea nega că această clădire era o realizare umană uimitoare, o operă de artă maiestuoasă.

Chiar și amvonul este o capodoperă, s-a gândit ea, admirând podiumul sculptat

cu delicatețe, montat pe coloana de lângă ea. Accesibil printr-o elegantă scară în spirală, amvonul hexagonal impunător era încoronat cu un baldachin de heruvimi aurii. Străpungul sacru fusese în mod clar conceput pentru a-i conferi vorbitorului o autoritate aproape divină.

„Iată-tel", strigă o voce gravă din partea cealaltă a bisericii.

Se întoarse și îl văzu pe Langdon ieșind din Capela Wenceslas și alergând spre ea, încă înfofolit în jacheta sa Patagonia. „Nu te-am văzut acolo și mi-a fost teamă că ai renunțat la mine", spuse el, sosind fără suflare. „Ai găsit ușa cu șapte încuietori?" „Am găsit-o", spuse ea. „în mod șocant, era încuiată." Langdon zâmbi, părând acum mai relaxat. „Ei bine, dacă vrei să o deschid, va trebui să dau șapte apeluri telefonice – președintelui, prim- ministrului, arhiepiscopului, administratorului, decanului, primarului și președintelui camerei."

„Nici măcar nu te voi întreba de ce știi asta, Robert. Ți-ai rezolvat actele?"

„Am făcut-o", spuse el. „Suntem gata."

Katherine se simți ușurată. „Ai de gând să-mi spui despre ce a fost vorba?" „O să..." spuse el, părând distras de amvonul din apropiere. „Stai puțin..." Aruncă o privire prin catedrala pustie, apoi se uită înapoi la Katherine. „Stai chiar aici – vreau să-ți arăt ceva." Se îndreptă spre scările amvonului și păși cu abilitate peste o pătură de catifea care le bloca.

„Robert, ce..."

Urcă în fugă scara în șerpuitor. Când ajunse în vârf, doar capul i se vedea în timp ce privea în jos peste o Biblie imensă care zăcea deschisă pe pupitru. „Katherine, aș vrea să-ți citesc câteva pasaje", spuse el cu un ton serios. „Deschide-ți inima și ascultă."

Pasaje biblice? „Nu înțeleg..."

„Ascultă doar", o îndemnă el. „Cred că aceste cuvinte îți vor mângâia sufletul." Katherine ridică privirea nedumerită în timp ce Robert se așeza la loc, își scotea haina pufoasă, o scăpa pe podea și se bâlbâia prin Biblie. Părea că răsfoiește paginile, ca și cum ar fi căutat un pasaj anume.

Odată așezat, Langdon și-a dres glasul și a stabilit din nou contact vizual cu ea înainte de a-și îndrepta privirea spre pupitru. Când a vorbit, vocea sa baritonală familiară era clară și rezonantă. „S-a dovedit acum", a rostit el dramatic, „că bebelușii sunt capabili de experiențe conștiente de la naștere... subminând astfel modelul nostru actual conform căruia conștiința se dezvoltă în timp." îmi pare rău? Gândurile lui Katherine se amestecau. Ce tocmai a spus?!

Langdon a răsfoit câteva pagini și a început să citească din nou. „Cel mai remarcabil", a continuat el, „am detectat acum dovezi irefutabile ale unei activități intense a undelor gamma în creier pe măsură ce acesta moare." Katherine a sărit în picioare, recunoscând acum exact ce citea el. Asta e imposibil! S-a repezit spre amvon în timp ce Langdon a început să citească o altă secțiune.

„Nivelurile GABA", a intonat el, „au scăzut precipitat în momentele dinaintea morții și, odată cu ele, și capacitatea creierului de a filtra cele mai largi spectre ale experienței umane, care în mod normal sunt necunoscute." Katherine urcă scările

curbate, cu inima bătându-i cu putere. „Robert!", exclamă ea, ajungând la amvon, oprindu-se brusc și privind neîncrezătoare la teancul familiar de pagini imprimate cu laser de deasupra bibliei masive. „Ăsta e manuscrisul meu?!"

„Se pare că da", spuse el ridicând din umeri și cu rânjetul strâmb pe care ajunsese să-l îndrăgească.

Katherine își dădu seama acum că probabil căra manuscrisul sub haină. „Dar..." își căuta cuvintele. „Am crezut... că l-ai ars!"

„Doar bibliografia ta, draga mea..." spuse el zâmbind. „Restul manuscrisului l-am ascuns în spatele unor cărți vechi, pe rafturile balconului bibliotecii •

Uluit, Katherine își imagină flăcările pe care Langdon le provocase pe scările metalice și bucățile de hârtie carbonizate care se prăbușeau pe podeaua de dedesubt. „Dar... incendiul părea atât de mare." „A fost", spuse Langdon. „Las-o pe tine să citezi patruzeci și două de pagini cu surse, scrise la două rânduri. Știi că editorul tău îți explică asta la sfârșit, nu? în fine, am adăugat câteva pagini goale de pergament dintr-unul dintre registrele vechi de acolo. Grăsimea animală produce mult fum negru." Katherine și-a reprimat un torent de emoții care o străbătea. Ușurare, recunoștință, neîncredere și, de asemenea, frustrare. Manuscrisul meu nu s-a pierdut niciodată?! „De ce nu mi-ai spus?!" a întrebat ea. „Am fost devastată!!" Expresia lui Langdon era sincer plină de remușcări. „Crede-mă, Katherine, mi-am dorit cu disperare. A fost chinuitor să te văd suferind, dar eram înconjurați de haos și eram pe punctul de a fi arestați și interogați. Nu voiam să fii nevoită să minți. Era mult mai sigur pentru tine să nu știi că există manuscrisul până când nu se rezolvau toate astea – ultimul lucru pe care mil doream era să fie confiscat din nou de UZSI sau chiar mai rău."

Katherine era o mincinoasă jalnică, iar amândoi știau asta... Și-a dat seama că probabil avea dreptate. Dezinformare prin înșelăciune, cum o numea Nagel. Langdon nici măcar nu-i spusese lui Jonas la telefon.

„Sper că mă vei ierta...", a implorat el. „A fost un secret greu de păstrat."

Katherine l-a privit indescifrabil, apoi a pășit înainte și l-a îmbrățișat, contopindu-se cu corpul lui. „Hârtii...?

Serios?"

„Hârtii importante", a clarificat el. „Mult prea importante ca să le ard." L-a îmbrățișat mai tare. „E un lucru pe care pur și simplu nu-l pot crede – stimatul profesor Langdon chiar a rupt pagini de pergament dintr-o carte veche?"

„Pagini goale", a replicat el. „Nu ne vor lipsi niciodată. Și, așa cum ne spunea profesorul meu de engleză de la școala pregătitoare, domnul Lelchuk: «Cartea potrivită la momentul potrivit îți poate salva viața»."

A râs. „Sunt destul de sigură că nu la asta se referea."

„Probabil că nu", a spus Langdon, trăgând-o mai aproape de al lui.

Katherine nu avea nicio idee de cât timp se îmbrățișaseră la amvonul

Catedralei Sfântul Vitus când clopotele catedralei au început să bată de deasupra. Era pierdută în bucuria de a-și recupera manuscrisul... împreună cu valurile de afecțiune pe care le simțea pentru bărbatul din brațele ei.

„Te iubesc, Robert Langdon", a șoptit ea. „îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama."

R

EPILOG

Robert Langdon se trezi la sunetul tobelor militare – o melodie ritmică solitară, care cânta o cadență de luptă, ca și cum ar fi condus o mică armată. Când și-a deschis ochii, privea spre întinderea hibernală a unui parc împădurit. în depărtare, prima lumină a zorilor se strecura, filtrându-se printr-un labirint de zgârie-nori.

Manhattan, își amintea el în timp ce mintea i se ascuțea încet.

Hotelul Mandarin Oriental. Etajul cincizeci și doi.

Tobele continuau. Părea aproape.

Langdon se ridică în capul oaselor în pat, văzând acum că Katherine era trează lângă el, rezemată în cot, zâmbind jucăuș, cu părul ciufulit și desfăcut.

Se juca cu noul ei telefon, iar Langdon și-a dat seama acum că era sursa tobelor.

„M-am săturat de «Dispoziția de dimineață» de Grieg", spuse ea. „Am schimbat semnalul nostru de trezire."

într-un marș militar? Langdon auzi acum un singur flaut alăturându-se tobelor, interpretând o melodie familiară. „Stai... ăsta e Bolero?" Ridică din umeri inocent. „Poate."

Capodopera orchestrală a lui Ravel era considerată pe scară largă cea mai erotică piesă de muzică clasică scrisă vreodată. Adesea numită „coloana sonoră perfectă pentru a face dragoste", Bolero era cincisprezece minute de ritm insistent, pulsant, care se intensifica într-un punct culminant fortissimo al unei orchestre întregi, pe care criticii îl numeau un orgasm în Do major.

„Subtil, nu ești", spuse Langdon, apucând telefonul lui Katherine, dădund volumul mai tare și impingând-o jucăuș de pat. în următoarele zece secunde, s-a uitat în ochii ei și nu a făcut absolut nimic altceva decât să asculte duetul de flaut și snare.

„Ăăă, Robert?" a spus Katherine în cele din urmă. „Ce faci?"

„Aștept intrarea clarinetului în măsura optsprezece", a răspuns el. „

Nu sunt un sălbatic."

0 oră mai târziu, Langdon și Katherine stăteau tolăniți în halate plușate de pânză , savurând un mic dejun în cameră, în lumina soarelui care se revărsa peste Central Park.

Corpul lui Langdon era sublim de mulțumit, dar mintea lui era neliniștită, nerăbdătoare pentru întâlnirea lor de după-amiază cu Jonas Faukman la Turnul Random House.

încă nu are nicio idee că avem manuscrisul.

Cartea lui Katherine era pusă în siguranță în seiful camerei lor, legată cu două benzi mari de cauciuc. înainte de a pleca din Praga, făcuseră trei fotocopii și trimiseseră în siguranță una lui Katherine, una lui Langdon și una lui Jonas. Cu puțin noroc, nu ar fi avut nevoie de niciuna dintre ele; Penguin Random House era

la doar câteva străzi distantă.

„Ai deja un titlu?" a întrebat Langdon. „Jonas va vrea să știe."

Katherine ridică privirea. „Pentru cartea mea? Nimic încă..."

„întreb doar pentru că ai spus ceva la Praga care mi-a tot dat prin minte. Cred că ai nimerit la titlul perfect."

A?"

„Mi-ai spus că, dacă știința poate dovedi că există într-adevăr ceva dincolo de moarte, atunci ar trebui să strigăm acel mesaj de pe vârfurile munților.

L-ai numit secretul tuturor secretelor... și ai susținut că va avea un impact enorm asupra viitorului umanității." „îmi amintesc."

Langdon aștepta. Katherine părea să aștepte și ea. „Nu-l auzi?"

întrebă el. „Secretul Secretelor. Dacă te gândești bine, întrebarea din centrul cărții – ce se întâmplă când murim? — este misterul la care toate mințile umane au meditat. Este cu adevărat secretul secretelor."

„Ca titlu de carte?" Katherine părea sceptică. „Nu știu, sună..."

„Ca un bestseller?"îl îndemnă Langdon.

„Vroiam să spun «exagerat»."

Râse. „Ei bine, instinctul meu premonitoriu îmi spune că holul Penguin Random House va face în curând loc pe rafturi pentru încă o carte clasică."

Ochii lui Katherine s-au umplut de emoție. Se aplecă și îl sărută ușor. „Mulțumesc, Robert... pentru atâtea lucruri." Au stat în tăcere mult timp, privind lumea agitată de sub fereastra lor. în cele din urmă, Katherine se ridică și se uită la ceas. „Avem cinci ore să explorăm orașul", spuse ea. „0 să fac un duș, iar apoi poți să te joci de-a ghidul turistic."

„Sună perfect", spuse Langdon în timp ce ea se îndrepta spre baie. „Vom începe de la Biserica Trinity. Apoi Catedrala Sfântul loan Divinul, Sfântul Patrick, Biserica Grace, mănăstirea..."

„Robert!" Katherine se întoarse. „Nu!"

„Glumesc, draga mea", spuse el zâmbind. „Lasă-mă pe mine. Știu exact unde să te duc."

Barca turistică Circle Line brăzda apele agitate ale portului New York. în briza dimineții, un vultur pescar singuratic se îndrepta fără efort spre babord, scrutând apa în căutarea micului dejun. La proră, Katherine Solomon se ascunse sub brațul lui Langdon, savurând căldura corpului lui și mirosul sărat al aerului proaspăt al oceanului.

„Incredibilă, nu-i așa?", șopti Langdon pe măsură ce se apropiau de destinație.

”

Așa este", își spuse Katherine. „Habar n-aveam..."

în fața lor, ridicându-se la peste o sută de metri deasupra apei, o figură colosală stătea mândră pe propria ei insulă privată, emanând o grație solemnă ce părea insuflată aproape divin. Cu brațul drept ridicat, ținea întinsă o torță strălucitoare a cărei flacără de douăzeci și patru de carate sclipea în soarele dimineții.

Pe măsură ce feribotul se apropia, Katherine a început să vadă detalii în cuprul

verde-gris al statuii – lanțurile rupte ale legăturilor din jurul picioarelor încălțate cu sandale, faldurile delicate ale robei dreptății, placa din mâna stângă pe care era inscripționată data națiunii, privirea fermă și chipul liniștitor... și acolo, pe cap, simbolul străvechi pe care Langdon o adusese pe Katherine aici să-l vadă.

Coroana radiantă.

Aureola cu țepi care împodobea Statuia Libertății din America era același ornament care încoronase minți iluminate timp de milenii.

Se spunea că cele șapte țepi, fiecare lung de peste 2,7 metri, simbolizau razele iluminării care aveau să radieze din această țară tânără și să lumineze toate cele șapte continente.

Era exact opusul, credea Katherine, văzându-le ca raze ale iluminării care se revărsau spre interior... reprezentând fluxul de culturi, limbi și idei de pe cele șapte continente, toate curgând în creuzetul mintii Americii. La urma urmei, această națiune fusese creată ca un fel de receptor, atrăgând suflete disparate din întreaga lume, toate curgând spre interior, către o experiență comună.

Privind spre Statuia Libertății, Katherine putea auzi ecourile slabe ale milioanelor de oameni care veniseră pe aceste țărmuri pentru a-și urma visele. La fel ca și familia mea... cu generații în urmă. Strămoșii ei imigranți dispăruseră acum, desigur , și totuși, Katherine rămânea nesigură unde se îndrepta. Ceea ce ajunsese să accepte era că, dincolo de experiența noastră fizică... dincolo de sfârșitul nostru fizic , conștiința umană nu era așa cum o credeam. Ceva real și profund se afla dincolo de experiența noastră fizică... dincolo de sfârșitul nostru fizic. Pe măsură ce vântul bătea mai tare, Katherine și-a pus ușor capul pe umărul lui Langdon, cu mintea la fel de limpede ca întotdeauna. S-a uitat la el. „Aș vrea să putem sta aici pentru totdeauna." „Și eu", a spus el zâmbind. „Dar ai o carte de dus." – –